

ശ്രീ ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

നര-ലീലകർ അടങ്ങിയത്.

കോത്തേറ്റു തെങ്ങിലഴികത്തു വീട്ടിൽ
മ. രാ. രാ. എൻ. നാണുപിള്ള അശാൻ
അവർകളെക്കൊണ്ടു് പരിഭാഷപ്പെടുത്തിച്ചു്
എസ്. റി. റെഡ്യാർ അൻഡ് സൺസ് വക
ചെലവിന്മേൽ
സ്വന്തം “വിദ്യാഭിവാഞ്ചിനി” അച്ചുക്കൂടത്തിൽ അച്ചടിച്ചു്
പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നതു്.

മ-ാംപതിപ്പു് ൧൦൦൦—പ്രതികൾ.
(കാപ്പിറൈറ്റു് പ്രകാശകന്മാരിൽ)

1098

ശ്രീ ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

നര-ലീലകൾ അടങ്ങിയതു്.

കോത്തേത്തു തെങ്ങിലഴികത്തു വീട്ടിൽ
മ. രാ. രാ. എൻ. നാണുപിള്ള അശ്വതി
അവർക്കുക്കൊണ്ടു് പരിഭാഷപ്പെടുത്തിച്ചു്
എസ്. റി. ഡെവ്ലർ അൻഡ് സൺസ് വക
ചെലവിന്മേൽ
സ്വന്തം “വിദ്യാഭിവാഞ്ചിനി” അച്ചുക്കൂടത്തിൽ അച്ചടിച്ച്
പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നതു്.

രൂപപതിപ്പു് ൧൦൦൦—പ്രതികൾ.
(കാപ്പിറൈറ്റ് പ്രകാശകന്മാരിൽ)

1098

മുഖവുര.

ഈ ഹാഡസ്ഥമാഹാത്മ്യം കേരളഭാഷാഗദ്യം സംസ്കൃതഭാഷയിൽ ഉള്ള ഹാഡസ്ഥമാഹാത്മ്യത്തിന്റെ തർജ്ജിമയാണ്. വേദങ്ങളെ പകർത്തു മറ്റൊന്നും സംസ്കൃതഭാഷയിലുള്ള വിചിത്രമായ അനവധി പുരാണേതിഹാസങ്ങളുടെ നിർമ്മാതാവും ആയ ശ്രീവേദഗ്യാസമഹർഷി ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള അഷ്ടാദശപുരാണങ്ങളിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്തതായ സ്തോത്രപുരാണത്തിന് സാന്നിദ്ധ്യമാർഹസംഹിത, സൂതസംഹിത, ശങ്കരസംഹിത, വൈഷ്ണവ സംഹിത, ബ്രഹ്മസംഹിത, സൂർയ്യ സംഹിത എന്നിങ്ങനെ അറുസംഹിതകൾ, ഉള്ളതിൽ, അഗസ്ത്യസംഹിതയെന്നുള്ള അപരനാമത്തോടുകൂടിയതായ ശങ്കരസംഹിതയിൽ ആണു ഹാഡസ്ഥമാഹാത്മ്യത്തെപ്പറ്റി വിശദമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളത്. പുരഷാക്ഷണം, സ്ത്രീലക്ഷണം, രത്നലക്ഷണം, അശ്വലക്ഷണം മുതലായ ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങൾ, വേദാധ്യായശാസ്ത്രങ്ങളും സാരതന്ത്രങ്ങളുമായ അനവധി വിഷയകരമായ മുതലായി പല ശ്രവണപരമാർഗ്ഗങ്ങളായ വിഷയങ്ങളും അടങ്ങിയിട്ടുള്ള ഭക്തകല്പസായനവും ആയ ഈ ദിവ്യമാഹാത്മ്യഗ്രന്ഥം, അനന്ദവനമായ ശ്രീകാശിയിൽവെച്ച്, അഗസ്ത്യമഹർഷി വസിപ്പുണ്ടാകുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിക്കുന്നതിനെ കൈയാസപ്തത്തിനെ പ്രാപ്തിയിൽക്കൊണ്ടായി നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള രത്നകുട്ടിമത്തിൽ താപാലത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന സൂതൻ, ശാഭകേതൻതുടങ്ങിയവരെ കേൾപ്പിക്കുന്നതായിട്ടാണ് കാണപ്പെടുന്നത്.

ഇതിൽ വിവരിക്കുന്നത് ഹിമാലയസേതുപാർവ്വതമുള്ള എല്ലാ പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങളിലും പുണ്യതീർത്ഥങ്ങളിലുമെല്ലാം ആഗ്രന്ഥം ശ്രേയസ്സായതും ശ്രീ ഹാഡസ്ഥം എന്നു പേരുള്ളതിലും ആയ കഥയെപ്പറ്റി മീനാക്ഷി സുന്ദരശാപരക്ഷയ്ക്കുതീർന്നതും മേൽപത്മിനിതീർത്ഥത്തിന്റെയും അപരമഹാത്മ്യങ്ങളെയും, ഭക്തവത്സലനും കരുണാപരനുമായ ലീലാവിനോദിയും മായാമയനുമായ ശ്രീപരമേശ്വരൻ തന്റെ ഭക്തന്മാരെ രക്ഷിക്കുന്നതിനായി എടുത്തിട്ടുള്ള അതിപാപനങ്ങളും രാസകങ്ങളും ഭക്തിപ്രധാനങ്ങളും ആയ അറുപത്തിനാലു ലീലകളെയും സംബന്ധിച്ചാകുന്നു.

സൂക്തദൃഷ്ടതങ്ങളുടെ സാഗ്യാവസ്ഥകൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള മനുഷ്യജന്മികൾക്കു മാത്രമേ ധർമ്മമോക്ഷമോക്ഷങ്ങളാകുന്ന പുരഷാർത്ഥങ്ങളെ വിധിയാകുവേണം അനുഷ്ഠിച്ച് ജനനമരണദുഃഖഭൂതിവുമായ ഈ സംസാരസംഗതത്തിൽ നിന്നും രക്ഷയെ പ്രാപിക്കുന്നതിന് കഴിയുള്ളൂ. അപ്പോൾ മനുഷ്യജന്മം മറ്റുള്ള ഇശ്വരവ്യക്തികളിൽവെച്ച് ശ്രേയസ്സായിട്ടുള്ള ഒന്നാണെന്നും ഇതരജീവികളിൽ ഇല്ലാത്തതായ അനവധി ഗുണങ്ങൾ ഈശ്വരൻ മനുഷ്യക്കു നൽകിയിട്ടുണ്ടെന്നും മനുഷ്യൻ ഗുണഭാഷങ്ങളെ പേർതിരി

II

ചൂ മനസ്സിനാക്കി ത്യാജ്യങ്ങളെ ത്യാജിക്കുകയും ഗ്രാഹ്യങ്ങളെ ഗ്രാഹിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നും ഉള്ളതിന് യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. അങ്ങനെയിരിക്കെ നാം അവയെപ്പറ്റി യാതൊന്നും ചിന്തിക്കാതെയും മലമുത്രമാംസപിണ്ഡവും ദുർഘടദുഃഖദുഃഖപാത്രവും ആയ ശരീരത്തിന്റെ നശമാതയെ പരിഗണിക്കാതെയും അഭിമാനക്കൊണ്ടും മറ്റും മതിമറന്ന് ഗർവ്വിപ്പാനുമാരും അവിവേകികളും ആയി സ്ഥായിയായ സുഖത്തെയോ ആനന്ദത്തെയോ നല്ലാത്തതും പാപോന്മുഖങ്ങളും ഒട്ടാകിൽ ദുഃഖത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതുമായ പെറ്റുറികസുഖങ്ങളിൽ മോഹിച്ച് പൂർവ്വപുനഃവിശേഷംകൊണ്ടു കിട്ടിയ മനുഷ്യജീവിതത്തെ കളഞ്ഞു കളിക്കുന്നതിലും ഭോഷതപം മറ്റൊന്നാണുള്ളത്. അതുകൊണ്ട്, മനുഷ്യരിൽ ഓരോരുത്തരും യത്നിക്കേണ്ടത് ചതുർവിധപുരുഷാർത്ഥങ്ങളിലുംപൂർണ്ണ പ്രധാനവും, പരമാനന്ദപൂർണ്ണവുമായ മോക്ഷമെന്ന നാലാമത്തെ പുരുഷാർത്ഥത്തെ സമ്പാദിക്കുന്നതിനാകുന്നു.

മോക്ഷസമ്പാദനത്തിന്, കർമ്മം, ജ്ഞാനം, യോഗം, ഭക്തി ഇങ്ങനെ പലവഴികൾ ഉണ്ടെങ്കിലും, വിഷയത്യാഗം, അശ്രമധർമ്മാനുഷ്ഠാനം യമനിയമാസനങ്ങൾ, അസൽപ്രത്യുന്മീലനം, നിശ്കാരബ്രഹ്മത്തിൽ ചെയ്യേണ്ട മനസ്സമാധാന അനാത്മാവില്ലാത്ത അഹംഭാവപരിത്യാഗം മുതലായ പല ദുഷ്പരമുക്തൃങ്ങളെക്കൊണ്ടും, ദേഹാഭിമാനത്തോടു കൂടിയവക്ക് ഭക്തിയൊഴിച്ചുള്ളവ വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടതാകയാൽ മോക്ഷത്തിനുള്ള എളുപ്പവഴി ഭക്തിതന്നെയാകുന്നു. ഗീതയിൽ ഭഗവാൻ പറയുന്നതു അപ്രകാരമാണ്.

ക്ലേശോധികതസ്തേഷാ മദ്യുക്താസക്തഭേതസാം
അദ്യുക്താഹിഗതിദുഃഖം ദേഹവഞ്ചിരഥാപ്യഭേ.

അതുകൊണ്ട് മോക്ഷം സമ്പാദിക്കുന്നതിന് എളുപ്പമായ വഴി ഭക്തിതന്നെ.

മയ്യാപേശ്വമനോയേദം നിത്യയുക്തമപാസതേ
ശ്രദ്ധയാപരയോപേതാ സ്തേയുക്തതമാമതഃ

എന്നും പ്രമാണമുണ്ട്.

അപ്രകാരം ഉള്ള ഭക്തി വലിക്കുന്നതിന് ഈ റാലാസ്തമാഹാത്മ്യപാഠയണം പോലെ എളുപ്പമായവഴിയും ഇല്ല. നോക്കുന്നവർക്കും വായിക്കുന്നവർക്കും പഠിക്കുന്നവർക്കും കേൾക്കുന്നവർക്കും ഒന്നുപോലെ കലികന്ദവചനം സകാരത്തെ വിജ്ഞാനംമെഴുത്ത് ഭക്തിയെ ബലപ്പെടുത്തുന്നതിന് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന് എന്തോ ഒരു ശക്തിയുണ്ടെന്നുള്ളത് അനുഭവൈകവേദമാകുന്നു. പരമേശ്വരനായ ഹാരിഷ്വരശാസ്ത്രം, തന്റെ സർവ്വജ്ഞതപത്തേയും സർവ്വശക്തിതപത്തേയും കാണിക്കുന്നതിനും അത്യന്തം ദീനന്മാരായ ഭക്തന്മാരെ രക്ഷിക്കുന്നതിനും മറ്റുമായി എടുത്തിട്ടുള്ള ഹൃദയഗേമങ്ങളായ അദ്വൈതത്തിന്റെ ലീലകളിൽ ഓരോന്നും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ശ്രാവ്യങ്ങളാണ്. ധൈര്യം

III

വമാനാത്മ്യങ്ങളെപ്പറ്റി വർണ്ണിക്കുന്നതും ഭക്തിപ്രധാനങ്ങളും ആയ ഭരണ വധിഗ്രന്ഥങ്ങൾ വേറെയും ഉണ്ടെങ്കിലും, അപാദചൂഡം ഭക്തികൊണ്ടുതന്നെ പരിപൂർണ്ണമായതായി മറ്റൊരു ഗ്രന്ഥവും ഇല്ല.

ഈ മാഹാത്മ്യത്തോടുകൂടിയതും ഭക്തന്മാർക്കൊരു നിഷേധവും ആയ ഈ ഗ്രന്ഥം എഴുത്തറിയാത്ത മം യാളികൾക്കെല്ലാവരെന്നല്ല, വായിച്ചുകേട്ടാൽ എഴുത്തറിയാൻ പാടില്ലാത്തവർക്കുംകൂടി മനസ്സിലാക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടെ ലളിതമായ മലയാളത്തിൽ മഹാഭാരതഗദ്യപരിഭാഷകനായ തെങ്ങിലഴിയത്തു എൻ. നാണുപിള്ളത്തറശാൻ അവർകളെക്കൊണ്ടു്, തർജ്ജിമ ചെയ്യിപ്പിച്ചു് പൊതുജനസമക്ഷം സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നതും അരക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ വിഷയത്തിൽ ഞങ്ങൾ ചെയ്തുകൊടുത്ത ശ്രമം എത്രകണ്ട് പര്യാപ്തമായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പൊതുജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തിന്നു മേൽ തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതെങ്കിലും ഏകദേശം പത്തിരൂപത്തിയഞ്ചുവെപ്പാക്കലമായിട്ടെ മലയാളികൾക്കും മലയാളഭാഷയ്ക്കും ഉപകാരമായി പഴയതറങ്ങളായ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളേയും ശേഖരിച്ചും വിദഗ്ദ്ധന്മാരെക്കൊണ്ടു് പുതിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കിച്ചും പ്രസിദ്ധംചെയ്തു് നിർമ്മാണത്തോടും ഭാഷാഭിമാനികളും ആയ കേരളീയരുടെ ശ്രാദ്ധയ്ക്കും കൃതജ്ഞതയ്ക്കും പാത്രീഭവിച്ചിട്ടുള്ള ഞങ്ങൾക്കു ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ വിഷയത്തിലും വേണ്ടകൃതജ്ഞതയുണ്ടാക്കിത്തരേണ്ടതു് പൊതുജനങ്ങളുടെ ചുമതലയാണെന്നുള്ള ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തിന്നു് ഭിന്നാഭിപ്രായം ഉണ്ടാകുകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഞങ്ങൾ പരസ്യം ചെയ്തിരുന്ന ഗവൺമെന്റുതന്നെ ഈ പുസ്തകം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താൻ ഇടയുണ്ടാക്കത്തു് ചെയ്തൊപ്പയ്യുലംനിമിത്തം കടലാസ്സുകുട്ടാൻ കാലതാമസം നേരിട്ടുകൊണ്ടുണ്ടെന്നും തൻമുമ്പം ഇഹലോകത്തിന്നു് ഇടവന്നിട്ടുള്ള മഹാത്മാർ ക്ഷമിച്ചുകൊള്ളണമെന്നും അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു. യുലം നിമിത്തം കടലാസ്സിന്നും അച്ചടിസ്ഥാനങ്ങൾക്കും മറ്റും വില കൂടുതലാണെങ്കിലും ഞങ്ങൾ പൊതുജനങ്ങളുടെ ഗുണത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു് ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ഓരോ വാചകങ്ങൾക്കും പരം തരത്തിന്നു ഒരു രൂപയും പരം തരത്തിന്നു് ഒരു രൂപയും വീതം വളരെ ലഘുവായിട്ടു മാത്രമെ വിലവച്ചിട്ടുള്ളു. അതുകൊണ്ടു് ഭക്തശരീരോമണികളും ഭാഷാഭിമാനികളും ആയ എല്ലാമാഹാജനങ്ങളും ഈ പുസ്തകം വരുത്തി വായിച്ചു് ഞങ്ങൾക്കു് കൃതജ്ഞതയെ ഉണ്ടാക്കിത്തരണമെന്നു് പ്രത്യേകം അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു. നമ്മുടെ നാലു വരെയുള്ള നമ്മെ ലിപികൾ അടങ്ങിയ പരം വാല്യം ഉടൻ തയ്യാറാകും.

എന്നു് എസ്സ്. റി. റെഡ്യാർ ആൻഡ് സൺസ്

എം. മുത്തുസാമി റെഡ്യാർ.

“വിദ്യാഭിവാദിനി” അച്ചുകൂടം—കൊല്ലം.

ഗണപതിസ്തവം.

കാരുണ്യമടനിഷ്ഠനും
കൈവല്യവനചാരിണം
കാളാംബുദഗ്രാമളാംഗം
കളഭാനനമാശ്രയേ.

ശ്രീലംബോദരമാഗമാന്തനളിനീ ഖോലംബരാജംസതാ
മാലംബേശരണം സമസ്തജനതാ മാലംബമാദ്യംഗുരതം
സാലംകാരസുവല്ലഭാകചതഭേ ചേന്തമുദ്രാമഹാ
ലീലംവിഷ്ണുനിവാണായഗിരിജാ ബാലംചന്ദ്രബാഹുവേ.

പ്രാരംഭസ്പോത്രങ്ങൾ.

നമസ്സദനാഥായ തസ്മൈഹാമസ്യാചാസിനേ
ചതുഷ്ഠിവിധാലീലാ യേനാകാരിഭവസ്ഥലേ

ഐശ്വര്യംപരമംതപ മാദിമദ്ധ്യാന്തചജ്ജിതം
അധാരംസർവ്വഭൂതാനാ മനാധാരമവിക്രിയം

അനന്താനന്ദബോധാംബു നിധിമത്തുതവിക്രമം
അംബികാപതിമീശാന മനിരംപ്രണമാമ്യഹം

അനന്ദസാഗരസാക്ഷരശൈലകന്യാ
വക്ഷോജകുന്ദയുഗളീപരിരംഭനേന
രോമാഞ്ചകഞ്ചുകപരിഷ്കൃതമാത്രയഷ്ടിം
ഭോംഭോമിമധുരാപുരനാഥമീശം

ധവളവപുഷ്മിഭോമണ്ഡലേസന്നിഷ്ഠണം
ഭജഗവലയഹാരഭസ്മദിഗ്ദ്ധാംഗലേപം
ഹരിണപരശുപാണീം ചാരുചന്ദ്രാത്മമൈവിം
ഽദൃയകമലമധ്യേ സ്വന്തതംചിന്തയാമി.

അജ്ഞാനയോഗാദപചാരകമ്
യത് പൂർവ്വമസ്താദിരനുഷ്ഠിതംതേ

തദ്ഭേദസോഡധാസകലംദയാളോ
പിതേചപുത്രാൻ പ്രതിനോജ്ഞസ്വ.

ഇഷ്ടകോദണ്ഡപുഷ്പേച്ഛ പാശംകുശകരോജപാശം

ഉദ്യത്സൂര്യനിഭംവന്ദേമഹാത്രിപുരസ്കൃതം

ശ്രീമൽസുന്ദരനാഥസ്വ ദേവിംശരമരശോചനാം

കുലശേഖരദേവനിത്യം കടംബവനവാസിനീം.

ഈശ്വരൈലസുതാമിഭാസ്വ ശരജ്ജലചണ്ഡേശ്വരംനന്ദിനം

നതപാളംഗമിടിം ത്രാഷ്ടിമഹിതാൻകേതാച്ഛക്രേത്യുന്നതാൻ

ശ്രീകണ്ഠാഗമതത്വസൗരഭവിഭം ശ്രീഭാഷ്യകാരംഗുരും

ശൈവസ്ഥപനദൂർവ്വമഞ്ചമരദത്താചാതുവർത്തംഭജേ.

ദുഃഖാസകേശികവിരിഞ്ചിമൃഗണ്ഡപുത്ര

ദേവേന്ദ്രബാണഹരിശക്തിദധീചിരാമൻ

കണ്ഠാത്രിഭാർഗ്ഗവജ്ജഹസ്സതിഗൗതമാദീൻ

പുണ്യാനിമാൻപരമചാക്രപതാൻനമാമി.

മീനാക്ഷീസ്തോത്രം.

മധുരാപുരനായികേനമസ്തേ

മധുരാചാപിത്രകാഭിരാമരസ്തേ!

മലയാപജപാസ്ത്രസങ്കന്ത്രേ!

മയിമീനാക്ഷിക്രപാഹ്നിധോഹിധന്ത്രേ!

പ

ക.ചനിജ്ജിതകാളമോഹകാന്തേ!

കമലാസേവിതചാദേജ്ജാതേ

മധുരാപുരവല്ലഭേഷ്ടകാന്തേ!

മയിമീനാക്ഷിക്രപാഹ്നിധോഹിധാന്തേ!.

ര

കുചയശവിധൂതചക്രവാകേ

ക്രപയാചാപിതസച്ചഞ്ചീവഭോകേ!

മലയാപജസന്തതപതാകേ!

മയിമീനാക്ഷിക്രപാഹ്നിധോഹിധാകേ!

റ

വിധിധാരനജൈത്രകേളിരാനേ!

വിമതാമാദനപൂജിതാപദാനേ

മധുരേഷണദാപൂത്രമീനേ

മയിമീനാക്ഷിക്രപാഹ്നിധോഹിധാന്തേ.

ഭ

തപനീയപയോജിനീതടസ്തേ
തുഹിനപ്രായമഹീധരോദാസ്തേ
മദനാരിപരിഗ്രഹേകൃതാത്ഥേ
മയിമീനാക്ഷിക്രപാംവിധേഹിസാത്ഥേ.

ഒ

കളകീരകളോക്തിനാദദക്ഷേ
കവിതാനേകജഗന്നിദ്ധസിരക്ഷേ
മദനാശ്വഗ്രഹേകൃതാത്ഥേ
മയിമീനാക്ഷിക്രപാംവിധേഹിസാത്ഥേ!

സ

മധുവൈരിവിരിഞ്ചമുഖ്യസേവ്യേ
മനസാഭവിതചന്ദ്രമെളിസേവ്യേ
തസാപരിപൂതയജ്ഞതവ്യേ
മയിമീനാക്ഷിക്രപാംവിധേഹിസാത്ഥേ.

ഒ

ജഗദംബകദംബമുഖധാസേ!
കമലാമോദമുഖേന്ദുമാന്ദഹാസേ!
മദമന്ദിരചാതദൃഗ്വിലാസേ
മയിമീനാക്ഷിക്രപാംവിധേഹിസാത്ഥേ.

പ

പന്താമനിശംപ്രഭാതകാലേ
മണിമാലാഷ്ടകമഷ്ടഭൂതിദാരി
ഘടികാരതചാതുരിപ്രദയാൽ
കരുണാപൂർണ്ണകടാക്ഷസന്നിവേശാൽ.

അ

സുബ്രഹ്മണ്യസ്തവം.

അമന്നായാഞ്ചലമല്യുസ്സമാനനൈഷ്ഠിരപിതം
ഹിമാദ്രിതനയാസ്തന്യ കക്ഷിഭരിമയേശിശ്രം

മംഗളസ്തോത്രം.

മംഗളംമഹദാനന്ദദായിനേമുദിതാത്ഥനേ!
പാഷാഡസഷണ്ഡതമിരമിഹിരയസ്തമംഗളം.

താതകാവിധാമായ സ്വയംചാഞ്ച്യമഹീപതേ
കാഷ്ഠഭാഗാശ്ചാസ്ത ജ്ഞാനത്രയാമംഗളം.
തൈവണ്ണികംഗനാശ്വന്ദ പഞ്ചാവധിദായിനേ
ക്ഷപശോഭാഭൂപാല ഭാഗുകായാസ്തമംഗളം.

അരിമർദ്ദനരാജേന്ദ്ര പേരമുദ്രാങ്കിതായതേ
മാനികൃപാചകസപാത മന്ദിരാമാത്സമംഗളം.

കുപ്യാണാചലകോദണ്ഡ കനതീകരതലായതെ
പത്മിനീപതിദന്തോളി ദമനായാസുരംഗളം

മംഗളംശാശ്വതശ്ശുഭ മംഗളംഗുരുസുദനഃ
മംഗളംമേലവാടാക്ഷാ മംഗളംസോമസുദനഃ

മംഗളംപാവ്തീഗൗരീ മംഗളംപാദശ്വരീ
മംഗളംഖളിതാദേവി മംഗളംമീനലോചനാ

ശ്രോത്രണാംപാതാപുംസാം മാഹാത്മ്യമധുരാപതേഃ
ശിവംഭ്രയാപ്തിവംഭ്രയാപ്തിവംഭ്രയാപ്തിവായതേയാ

ചതുഃഷഷ്ഠീലീലാസ്തോത്രം.

പുത്രാമാതസമുസ്ഥപാപചക്ഷിതഃ കുത്രാപ്യഗമരത്സുഖം
സുതുംമാമകമസൃണോധിതമതിഃ പിത്രാസമാധാനം
യത്രാസീദപകല്പഗുതകല്പഃശ്ചിത്രാകരേന്മനോ
മത്രാബ്ജാനലനേത്രാപ്തവരതേതത്രാചിലേശശിവേ.

(൧)

കോപാരകരുതരിസംഭവമരഃശാപാദുജ്ഞാനന
സ്താപാധികൃതിപീഡിതേതിവിനയേനോചാസ്യരംഗപർദ്ദജഃ
പ്രാപാവാപ്തമനോരഥസ്സരപതിംസാചാരഭ്രമാവിപൽ
കുപാദുജ്ഞാദുജ്ഞയതുമാനീപാടവീനായകഃ

(൨)

നീപാരണ്ണമിദംപുരംവിരചയേത്യാപാദയംതംഗിരം
ശ്രീപാവത്യാധിപംസമീകൃതീശിവംസുപാതന്തസിദ്ധാകൃതിം
ഭൂവാമഃകുചശേഖരഃപുരവരംപാപാപാദംരൽപ്രധാ
ഓപാസയദാഗ്രഹേണതന്നയഞ്ചോപാസുരേന്ദ്രവേദം.

(൩)

മാതാസഭപനത്രയസ്യയദനാഞ്ചതാസുമീനേക്ഷണ
വൈതാനാനുചയധജസ്യതനയാജാതാനലൽത്രിസ്തനീ
ഓതാഭേതമനോരഥസ്യമധുരാനേതാമനോജനനോ
ജേതായംശരണംസംഹൃപദേവൻഭൂതാധിനാഭമാമ.

(൪)

ശ്രീരാജന്മധുരപുസ്തകബലികാരയശക്രാജത്തയാ
പാതാവാരമുപാതംപ്രതിഭയസ്ഥാലമുഗ്രോതപഃ
അരാഭവയദാജത്തയാഗനമദംസാരാധരശക്രാപ്രധാൽ
സ്ഥാലജനകിമദ്യുപേണമമയദ്യുതാധയേയംശിവം. ((൧൩)

കാശസ്ഥാപിതപുഷ്പലാഭിഷ്ഠമഹാധാരാധരകർഷണ
കൂലയോധനജംഭദിദ്രമണീകോടീരാഗ്രമഗ്രോഭിനൽ
വീരഭാവാലയേനയസ്തകരണാസാരദഹനംഭജേ
താമരാരാശിഖാമണിനാമമണിഹാരാചലീഭാസരം. (൧൪)

അണ്ഡാനാമധിപസ്തയസ്തകൃപയാചണ്ഡായുധേനാചലം
ദണ്ഡാർഹമേജയൻതസ്സപദിഭേഷണ്ഡാനിഹാണേസ്യാഗ്രമിൽ
ശുണ്ഡാലനതകാന്തികേയഗിരിജാതുണ്ഡാവിന്ദാരുണം
ഗണ്ഡാലംഭിതകണ്ഡലംജലധിഭൂപണ്ഡാപരംസംഭജേ. (൧൫)

യോഭേചാനിഗമാർഗ്ഗസാരമഖിലംഭൂദേവതൃപീശിവോ
മോദേനാപദിഭേരകഞ്ചയമിന്ദ്രമച്ഛാഭേചിപാളീജുഷേ
പാദേസക്തമനാഭൂപംഭോഗവതശ്രീഭേസതാതസ്തപേ
യോഭേയംനിഖിഭനകിംമമഹംഭേദേനരാസ്രേണവാ. (൧൬)

ചക്രീഭൂതനിഖമ്പമെലികഷണചക്രക്രീഭാപ്തനഖഃ
പ്രകീഡദ്വിബുധാചയാചധനർവക്രീഭൃതൈപണ്ഡിതഃ
വ്യാക്രിണാദപനിഗാകൃതിമ്ബിനീഗഃസ്വപക്രീഡയാതോതമം
ചക്രീഭൂതമകുടായപാണ്ഡുനാപതേസ്സക്രീഡതാമേഘദി (൧൭)

അയാതംചരണാജ്ഞയാപുനീരോധായാംബുസതപാകുലം
പ്രേതാംസംസരിതാംപപൈനീജ്ജടാസ്ഥയാംബുദൈരാശ്വയഃ
സായാഹ്നാജ്ജിതാസ്വവീക്ഷകസുരഭ്യേന്ദ്രാഹ്ലിപംകേരഹേ
ഭ്രാഹ്മണപ്രമഥാധിപസ്സദിശതുഭ്രോയാംസിമേരംകര. (൧൮)

കൂടാകരതയാസ്ഥിതാമനനിരാമാടതിവൃഷ്ണീജ്ജടാ
ജ്ജടാപീഡപഃമുചാതത്വസിരേധാടാദീയജ്ഞയാ
ഖടാഗ്രസരമംഹ്രിസന്തതനമൽഖേദാചലികംചതു
ഷ്ഠ്വജ്ജടാദിവ്യാപുരംഭജമനോമാധവമാനൃഗൃതിം. (൧൯)

* ക്രീടാതാസ്തംഭാമഹമകടനിർമ്മാണാചപാണ്ഡുപ്രഭോ
സ്രാണാജ്ജടാപിനാകൃതിശ്ശുഭമുണാദിനാചരണാപിമഃ
പാണാചാഞ്ജർതസംസ്തപോവിസുരാരോണാമാഹസപാദേ
ദീണാധാപ്തവിശിഷ്ടാമമസതുപീന്ദ്രനന്ദനായ.

സിദ്ധാകാരധാരേദന്നതജ്ഞാബദ്ധാരായേവനം
 വൃദ്ധാനാമപി കബ്ജമുകബധിരാനദ്ധായുതദ്രോഹതഃ
 അദ്ധായോവിജ്ഞാദാപാണ്യനഗരേശ്വലാരായേരീശിത
 സ്സല്യാചാസ്യപൂരിശപഃശാധിതിമാമുദ്ധാരയേതപാചഃ (൨൦)

അക്ഷോഭംയദനന്തയാധട്ടതിപാണ്യക്ഷോണിഹേതുഃകരാ
 ദിക്ഷോഃസ്വീകരണേശിദ്ധായനജ്ഞാദക്ഷോബഭൂവസ്തന്നൽ
 സക്ഷോണീധരസാർവഭട്ടേതനയാവക്ഷോഭരവാലിംഗിത
 സ്തൃക്ഷോമാമിഹപാതുസദ്ധതനന്തായക്ഷോപകാശിദിവാ (൨൧)

യോരാജ്ഞാവാചിക്രമസ്യപുരസംഹാരയനഗോരിതം
 ഭൂതദൃശ്രുതശൃംഗധാരതമഭംഗ്രീരാജദ്രാലഭാൽ
 നാരാചനന്തസിംഹദൈവതജ്ഞാക്കൈരാത്രപോഹനൽ
 പാരാചാരസുതേശ്വരാദിവിജ്ഞാധാരാലുഗ്നിശംഭജേ (൨൨)

ഗൌരീബീജജപോൽസുകാമഭീധയാഗൌരീമിളാഭേവജ്ഞാ
 ഗൌരീരൂപധാരാവിധായവനിതാമൂരീകരോതിസ്മയഃ
 ചാതീഭൂതവലദിഷഃപശുപതേർഹാരികൃതാഹരതോ
 ഗൌരീശാൽപരമനഹീതിശരണഃഭേരീമയാതാധൃതേ. (൨൩)

ഭൂതസ്മാമനോരമാപ്പണവിധിപ്രത്യസ്തനിഭൂതജ്ഞാ
 നിത്യസ്താപകരാജശേഖരഭൂതേ വൃത്യസ്തനന്താപ്രധാൽ
 അത്യത്ഥാർഹനിധാരണാന്തിജഗതാമത്യന്തരംസേദ്രമേ
 പ്രത്യക്ഷീകൃതതാപ്രാസന്നാദൃയഃ ശ്രുത്യത്ഥസാരഹരഃ (൨൪)

തുംഗാനിന്ദിതഭക്തനേനാപകുലോത്തംഗായവിപ്രാഗ്രണീ
 ശൃംഗാരാധ്യവധൂപാപകടനം ഗംഗാധരേയോവധാൽ
 അന്താലിംഗമനോമുദാപശൂപതിശൃംഗാരയോനിഭൂഹം
 തന്മാശമധുരാപൂരിവഹരണലിംഗാകൃതിംസുന്ദരം. (൨൫)

കാമാഭേദജഡംപിത്രാഹ്ലമനിശയോമാഹൃജ്ജാദപിജം
 പ്രോചാരതേയാചിദ്രസ്യകൃതം ശ്രീമാനപാപംവധാൽ
 ജാമാതാമലയധജസ്യസരിഹോ റേമാദിധനപാമപ
 ക്ഷേമായാസ്മുതാതകാരതികാഃസോമാവതംസോവിഭ. (൨൬)

പങ്കസ്ഥാരയസുഭസനമഭടമാതംകിതപററീസതാ
മങ്കച്ചിന്നമസെയഭോധമകരാൽസങ്കപ്പസിദ്ധോരഃ
തംകപ്പുറ്റമരോഷഭതസദസംസകപ്പുറ്റമോഷിനം
ടംകൊള്ളിതപാണിമാശ്രയമനസ്സപംകപ്പുറ്റീശാന്തയ. (൨൭)

യോഗാശാസ്ത്രമുക്തനന്തഗ്നപുനാരാപഭേദാതം
പേരാദുവദനഗന്ധാമരനന്നാഗാധിപഭീകരം
യോഗാദ്രാസത്താമഭേതജനതാഭാഗാപവർഗപ്രദം
വാരാട്ടുനിശംതമേവശിശിരഃമഗായതുശ്രയസ. (൨൮)

ദേവതംകലയാമിപാസ്യമധുരശ്രീവഞ്ചനായൈരഃ
ധാപതിപവനനഗേനമരിറായോവസ്യയത്താപ്രധാൽ
സേവദത്തനവിടയജനാദുവിമകുദേവംവിധാപ്രദം
നാപംസാസ്ത്രതിസാഗസ്ത്രമിമത്തേവംചിതാഭാഗ്യതഃ (൨൯)

സേനാസ്ത്രംപരിരക്ഷിതംസുമരതീനാനുമുധാഞ്ചൽക്കര
സേനാശ്രീകുലഭൂഷണാചുവിഭവദനാശ്രസദർശിതാ
മീനാക്ഷീമുഖാമഗാപരിചവൽമീനായമാപാരയം
സേനാനിജനകവിനാജമതഭകാനാമാഗ്നാഗതിഃ (൩൦)

നിവിമഞ്ചിതകാഞ്ചനംയദനകമ്പാവിക്ഷിണാപ്പാദിതാ
മാവികുശ്ചദവദുൽസുകോദിജസദസ്സവിസപാസ്ത്രപ്രദഃ
ദ്രോണീനാഗരപണിചാമരശൈലാവിശ്വമാനകപാ
പ്രാപീന്യാധിഗമായസുദരപതിദേവിസമേതംഭജേ. (൩൧)

പഞ്ചാസ്താമുദീകൃതൈവശ്വപുഷ്പയംചാപമുദിരേ
തപഞ്ചാസ്തപചയാൻകോഷമുഹുതമുഞ്ചാശ്ചകന്യാശരി
തഞ്ചാമീകുപാരിജാമരനടിസഞ്ചാമീശംനമേ
ദഞ്ചാമുപ്പുതദായകംപശുപതിമുക്താമിപാപംകമം. (൩൨)

സിദ്ധാസ്ത്രഭേദഗ്രകാമഗതംശുദ്ധാത്മമുഖംഗതം
നഷ്ടാത്മാനമസഞ്ചമഹുതവസ്ത്രോദ്ധൃതംസന്തതം
വിശ്വാതംപ്രവിധാഭേദമഹീഞ്ചാഭേദംപരപ്രാണ
ശുദ്ധാഭക്തിമാപാദിവിവിഭോയോദ്ധാതീശഭജേ.

പക്ഷിശാങ്കരതന്ത്രയീകമലിനീപക്ഷിതൃസിദ്യുഷ്ടം
 ലക്ഷിതൃതൃസുയക്ഷിണീരഖിലസരക്ഷീമുദോചാദിരൽ
 അക്ഷിണേന്ദുദുഖംസപക്ഷേസദസംചക്ഷീയമീഡ്രാസുരൈ-
 രക്ഷിഭൂതമഥസ്രയംമമധടിതൃക്ഷീഷ്ടതാമാനസം. ൩൩

കാന്താച്ഛിദ്രാച്ഛ്യചോളധരണീകാന്താങ്കാതസ്തവൽ
 സപാന്താദാവിഭേദീനീനിജപദൈകാന്തായന്മാദരത്
 ശാന്താകാമഥസപരൂപമതുലംകാന്താസമേത ഭജേ
 താന്താധിപശേഖരാംഗനവൃതപ്ലാന്താമാന്ദദോതാം. ൩൪

പാനീയപ്രതിപാദനംരണതലോനീസരാജരൂഢ-
 പാനീകായചിപാസ്തായവിദധോജാനീപവന്ത്രേയഃ
 അനീലാളകയാധുതംശ്ചഷ്ടദോനീമനംഗപിഷം
 ജാനീഹ്വംഗമനോമതിംസിതഗന്ധദൈപനീതകാദ്യർച്ചിതം. ൩൫

സ്തേഹേനാതുലപുണ്യപുഷ്പവിപിനെയോഹേമനാമാംഗനാ
 ഗേഹേസദസാദൃശ്യമതനോൽവൃഹേനവന്ത്രസ്തതാം
 ദോഹേച്ഛാവിനിവാരിതാചിവിബുധാമോഹേനമേഘഭൂത
 ശ്രീരോഹംബഗുരുസ്സദാനിയമിതുംഗാഹേതമൽകംമനഃ ൩൬

വ്യാതേനേശിവപാദശേഖരോപാരതേരദോഷംബലം
 പ്ലാതേചോളനൃപസ്യദർശജപചരോപേതേനിമനംഗേഷാ
 പീതേതൽമധിച്ഛിതോത്ഥിതികൈരാതേനരൂപേണയോ
 ഭൂതേരോചതുമാമനന്യാരംഭംഭീതേയമാദ്യഭഃ. ൩൭

മൃതംചാണുതരാക്ഷയാക്ഷതവരോചേതംചിതിച്ചുഭൃതം
 പ്രീതംയോകൃതഭേതസസമൃദ്ധ്യച്ഛോതശ്രീയാധാമ്ലികം
 ഭീതംക്ഷിതുമർജ്ജിതേനീജജനംചേതസ്ഥചർമ്മാഞ്ചരേ
 സപാതന്ത്രേണസതീഥതത്ര ഭഗവത്പ്രാതേകീതാ കാ മമ. ൩൮

ധൃതപാമതുലവേഷമുരജശിരോർഗതപാസ്ത്രധർമ്മാസനം
 ജിതപാജ്ഞാതിജനാൻതദനപരകമാതതപാദവാദനയഃ
 ദതപാവസ്ത്രഗന്ധാദികഞ്ചസുഖിതംകൃതപാതമർത്ത്യേ
 ഹിതപാസ്ത്രംവിഷയംതമേവ ഹൃദയ സ്മൃതപക്വതാത്മീഭവ. ൩൯

തൈലോക്യേശമുപാസ്ത്രയംവരഗുണോജാലോഡുപാംകംമഹി-
 പാലോബ്രഹ്മചര്യോദിതാത്മിരഹിശ്ശീലോതനോഭൂദേഹ
 ഭൂലോകേശിവഭോകമസ്ത്രഗുപതോലോകയിത്രേന്ദ്രാ
 ഖപുരോമീപതിപൂജിതാമദിവിജ്ജപാലോപകർത്തേനമഃ ൪൦

ഭോവ്യസ്വസ്വഗായകസ്വജ്ഞനോ ഭോജകാഘോവഹ
നാദാഗാതുലാനതസ്തദാദിതംവ്യഭാധയൽഗായകം
സദാഗച്ഛിതകേതാഞ്ചരിതഫലോഭദാക്ഷഭ്യാങ്കിതോ
രദാണീസാഹിതോമുദാമമനോഭോസനേതിവൃതു.

൧൧

ചേരം പത്രികയാപ്രതിപുരിതയോദാരംസപസഭാവനാ
നൈനരതേയുക്തതാധിമദോദൃദയംയോർജ്ജയാമാസതം
സാരംഗാങ്കകലാധരംപുരേരരംഭേരംബതാതംഹരം
വാദംവാദമഹംനമാമിജ്ജന്മാധാരംഭയാസാരം.

൧൨

സാനന്ദധൂരിഭദ്രഭക്തമനയേഗാനംസദാകർച്ചതേ
യോനത്രായചകാരതാഫലകാദാനംപ്രകൃഷ്ടാശയഃ
ഏനംപാതുജനതപനന്യശരണംഭീനശചീഭാരതീ
ശ്രീനന്തവ്യപദാംബുജഃപ്രണമതാംസോനന്തഭാഗ്യപ്രഭഃ

൧൩

ശ്രീപാണ്ഡ്യപുളശാസനാദുപഗതാംഭീചാനതാൽഗായികാം
സോപാന്താശ്രിതദോരവിജിതാംഭൂപാന്തികേചോവ്യധാൽ
പാപാന്തംവിരചയുഗാധവേസന്താപാസചിത്തസ്വമേ
സോപാംഗനദയാവതാസുഗുണാന്താപാംപതിഃപാതുമാം.

൧൪

വന്ദംക്രോഡശിശുപ്രജംപുരിബഹുസ്തന്ത്രംപ്രായസ്വതം
ധന്യമാതുപുലംഭോവിമലൈചതന്ത്രഞ്ചയസ്സദഃധ
മന്യന്തശരണായമേവചലുസജന്ത്രംഗതമാനവാ
സ്തന്ത്രംകന്ദപതാകരേവിബുധമൃഗ്ഗന്ത്രംനമാമീശപരം.

൧൫

ക്രോഡാന്താപിദജ്ജ്ഞാസചിവാചീശാനഭോഭോവ്യധാൽ
ക്രിഡാശ്ലിഷ്ടതാതകംശ്രുതിചതാക്രിഡായമാനാനാ
മുഡാലങ്കരണീകൃതേന്ദുചിഹ്നംചാദീഡാസ്സദംകർമ്മഭേ
നീഡാവാസിരമാച്ചിതാംശ്രികമലംപീഡാലവഃകോസ്തിനഃ

൧൬

ധർമ്മാത്മാഭൂതിവജ്ഞനോധൂരിവസന്നിർമ്മായച്ചിന്തനം
വർമ്മാസാദ്യതോമഹാമനമയംശർമ്മായജിതപാരിച്ഛൻ
കർമ്മാനന്ദപാസ്വദാമമനോദുർമ്മർഗ്ഗലോലജ്ജഗ
ന്നിർമ്മാതാസവിചമൃപായതുമാസുപർമ്മാനിനീസേവിതഃ

൧൭

അസ്താദസ്തിപരംനരമീതിയമുപാസ്തസ്താദഗാധാരം
ഭസ്താലംകരണംസ്താദിമുപയാതിസ്താദമുക്തോമുദം
അസ്താകംകലൈദപതംസ്താദാപസ്താദകഷ്യാപാദം
മസ്താനേരമുപാസ്താദേദ്യകുപയാകസ്താദന്ദഗ്രാഹകം.

൧൮

സീമാന്തസ്ഫുരണംപുരസ്വവിദധേഭീമാംഗഭ്രഷാദിനാ
യോമാന്യപ്രഭവംശഭരതേസാമാംഗമുത്തംസയൻ
കാമാന്ധീകൃതവാമഭാഗനിഖയശ്വാമാകപാളീസ്തം-
ഭോമാഞ്ചോപതുമാമനന്യശരണംവേദാംഗദാലാകൃതഃ

൯൯

ക്ഷേപളാശംഖരകാരിണംസമിതിപാഞ്ചേന്ദ്രാപതിദ്രോഹിണം
ചോളാധീശപാമാതതാനജിതമളാളാധിപോയശ്ശരണഃ
അളാനംഗിരിജാകടാക്ഷകപിണ്ഡോപ്താളാധിപാലകൃതം
കാളാഭൃച്ഛവികന്ധരകേവയിതുംവേതാളവേയംമനഃ

൧൦

വിദ്യാപീഠഭാഗനന്യസുഭഭേവിദ്യാ താംസംഘിനാം
വിദ്യാധികൃതമാഗമായജ്ഞതാംവിദ്യാസ്വപത്രപോഹരഃ
ഛദ്യാലംകൃതിസൽഗുണാപ്രകവിതാപദ്യംസുജംഘാചതാ
മദ്യാസൗകൃപയാമഭീയമനസോദ്യാദുമാവല്ലഭഃ

൧൧

കാച്ഛാലംകണജ്ഞചമ്പകന്യപശ്രാപ്തായഭീയാകൃതി
ന്നിപ്രാദാനചണാഭാഭിജ്ഞതസ്യാപ്താജ്ഞേതരഹോ
ഭോധാമീനദ്രശാസകംമനസിമേസോവ്യാഹതപ്രഭവോ
ദിപ്താദിദൃകലാധരോപിബുധസഃസച്ഛാമലാഘ്രിഭപയഃ

൧൨

ഉൽഗീണ്ണാഗസമിഷ്ടസംഘികവി.സംസൽകീർത്തുമാനസ്തവൈ
രുൽകീർതുമനാമരക്ഷസരസോനൽകീർതുമുക്തായുധഃ
ഇൽകീലാളിഭദ്രഷ്ടിതുലമദനസ്തൽകീർത്തനിയോജ്ഞാ
ഭുൽകീനാരഭയംസകാലമനേഹുൽകീലമുല്ലാടയൻ.

൧൩

സൂത്രംനിദമിഡോചിതാനിജഗ്രഹേപാത്രാദയേയൽഗിരാ
ചരാത്രാഭനീഭവസ്വകീസേകചിഞ്ചെത്രാവതസ്ത്വാഹപയാൽ
ശോത്രാശതിവിശോധിസംഘകളീഭാത്രായകംമൈജ്ഞസം
കോത്രാനേഹസിതംവിനാചശുപതിമേത്രാണകൽതാക്ഷിതൈ.

൧൪

അസ്താംശകമഹോപഞ്ചസ്ഥവിതതേതുസ്താംശമൃക്രിയാ
വിസ്താഭേണമിഥോപിവാദരമനംവ്യസ്താമയൽസംഘിനാം
ദുസ്താഭേഭവസംഗമൈമദ്യവ്യസ്താദാംമജ്ജതോ
മസ്താനീകലാധരംത്രഭവനേകസ്താംകസ്തംവിനാ.

൧൫

സ്തോമാന്യച്ഛപനഭിജ്ഞകരുതയോമാഹംത്വസാഹാരത
ശ്രീഹാലാസ്വഗതികലേശഭരതശ്ശോഹാതിഭൂനാരയേ
ഹാഹാമാനസകിംപദാമിവഭാസേ മോഹാദരേകാപഥേ
ശ്രീഹാലാസ്വപതിസമാശ്രയതമേവേഹാഭിദാഷാപ്തയേ.

൧൬

യാശാപേനധവസ്ഥീനനയനാ ദാശാത്മജാസീച്ഛതാ
മാശാബലാപനാളദ്യമുദേശാശക്തിരേവേവരൻ
ഈശാന സ്തമരസ്ത്രതസ്തകരുണാഭാരാഭിയാനാസ്തിമേ
ദാശാസ്തംകിമവയവതുഖലദിഗ്ദേശാധിപത്വേചിമേ.

ഭേ

പ്രേക്ഷാപൂർവ്വമാസനം കലയതോമോക്ഷാർഹിനാശ്ചാക്ഷുഷീ
ദീക്ഷാവാതപുരേപരദപിജമണേസ്സാക്ഷാൽകൃതായേനസാ
ദാക്ഷായണ്യധിനായകസ്തകരുണാപീക്ഷാപവശ്ചേവയീ
ദാക്ഷാമാക്ഷീകമാധുരീസുകവിതാദീക്ഷാഹൃതപരോവൽ.

രൂപ

മായാമോടകവിക്രയംസചിവധിരാജാസരാനായയോ
മായാവാതരിമർദ്ദനാപ്തമനുജേന്ദ്രായാശ്ചസാദീപ്യധാൽ
ജായായുക്തമിമഹരാധിസകൃദ്യായാമികാലേനമിമ-
പ്യായാതൈതരതിദീകരെയ്മദഭേദമംയാത നാമോഭവേൽ.

രൂപ

മേന്മതപാശ്രയമോടകേക്ഷകസുരാച്ഛാദകൃതേമന്ത്രിണോ
യോരുദ്ധസ്വധുനീത്യാനയനതേ ദീരുതപമസ്യാക്ഷിപൻ
ചാരുതപാതിശയേനശാമിമരതംഗീരുദ്യതാചേന്മ
ശ്രീരുപിഭവേനകിംക്ഷയജ്ഞാചാരുതപതേനാപമേ.

സര

ശിഷ്ടാനാമപിചേതസാമവിഷയഃസ്സഷ്ടാകൃതർമുൽഭവം
പിഷ്ടാഞ്ചാഭുതകീവേൻശിരസിഃ പിഷ്ടാദേനോവരൻ
അഷ്ടാഭിസ്തന്നഭീത്യുതസ്തകരുണാ ജ്ഞാപലോകേനമേ
കഷ്ടമദ്യദശാമപാസ്വഗേവാ നിഷ്ടാത്മദാതാഭവേൽ.

സര

വിജ്ഞാനോദവിപാസ്ത്യപംലാമിതതോ നജ്ഞാമവാപ്യാപ്രധാ-
ജ്ഞാനജപാക്ഷഞ്ജഭാവരഹിതം വിജ്ഞാനപുണ്ണോവദഃ
ജിജ്ഞാസായദിയസ്വസുദരപതേഃ പ്രജ്ഞാദശാസുസ്ഥിര
യജ്ഞാദ്രാചരണംവിനാപമമകാ വജ്ഞാഭവേത്തസ്ഥഃ

സര

അഗ്നാവാരീതചത്രദാഹകലനാൽ ഭഗ്നാനനാൻയൽഗിരാ
നഗ്നാനേഷവടുശുഭലനികരെ ഭഗ്നാനകർഷീഭവോ
മഗ്നാമാവേ സംസ്തതൈനനമതേ ലഗ്നാദ്രവംതത്രവേ
ദഗ്നായീപതിച്ഛഷ ചന്ദ്രദശിനോ ദഗ്നാവേസ്തപശ്ചുവം.

സര

മേലാകാരിതശംകരപ്രഹരിശമീ സാലാപലോകേനസ-
ച്ഛീലാമുരുജകന്യകാമകലന്തൻ തോലാച്ഛിതാംബുസ്യഭിഃ
ശ്രീലാഭയസമേസ്തമേമനളിനീകുവാധിവാസിശിവോ
ഹാലാസ്ത്രവിഹരൻയോദ്ധാഃശോ ലീലാചതുഷ്ഠാഷ്ടികൃൽ.

സര

ഹമാപാനഫലാനപാ സ്വമനുജാഖിലാസ്തവൈനാമുനാ
 ഹമാസ്യാധിപമേകവാമതുവാശേഖാളയന്ത്രാദരാൽ
 തേലാസ്യേശലസൽകടാക്ഷചലനോ ദേവാനുകമ്പാതുലഃ
 ശ്രീഭാദാദിഹഭോഗിനച്ഛിരമതഃകാലാഽഹ്വഷാംപരഃ

നമി

വൈയാസീഷപത്രലോകതിഷ്ഠശ്രമജ്ജ്ഞാ നൈയാധികീയാസുച
 തത്സാരന്യചലാവഗാഹനവിധൗവൈയാത്രാമാഞ്ചിദ്രതാ
 ശയ്യാംഗഭേതാനിശാദനുജഭിച്ഛയ്യാമദാക്ഷിക്ഥാ
 ജിയാന്മീനദഗിശിച്ഛശ്രമയന്ത്ര ശയ്യാഞ്ചയേനാദിതാ.

നന്ദ

ശ്രീമലാലാസ്വമാഹാത്മ്യമിഹപാതിയഃ പാരയേചാതിഭക്ത്യാ
 മീനാക്ഷ്യാസുന്ദരേശസ്സഹസദനതലേ തസ്യസാന്നിദ്ധ്യകൃത്സ്വാൽ
 പാപേഭ്യോമുച്യതേസൗശ്രയതിമസകലാ ഭിഷ്ണമിത്യേകസപ്ത-
 തൃല്യായേപ്രാഹസ്യതസ്സകലമുനിവരാർദിവ്യകൈലാസശൈലഃ.

നമി

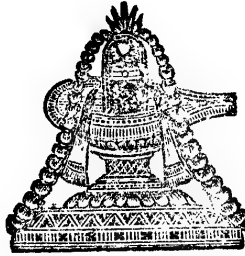

വിഷയാനുക്രമണിക.

അദ്ധ്യായം.	ലീല.	കഥാമുഖം	പ-മുതൽ	പ-വരെ
൨		ക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യം.	൧൧	൧൪
൩		തീർത്ഥമാഹാത്മ്യം.	൧൫	൧൯
൪		ലിംഗമാഹാത്മ്യം.	൧൯	൨൩
൫		ലീലാസംഗ്രഹം.	൨൩	൨൭
൬	൧൦ ലീല.	ദേവേന്ദ്രന്റെ ബ്രഹ്മഹര ത്വപ്രാപ്തം.	൨൯	൩൦
൭	൨	ചെറുതാലതരംപമോചനം	൩൦	൩൨
൮	൩	മധുരാപുരം ഉണ്ടാക്കിയത്	൩൩	൫൦
൯	൪	തടാതകാജനനം.	൫൦	൫൮
൧൦	൫	തടാതകാചരിതം.	൫൮	൬൫
൧൧	൬	നൃത്തദർശനം	൬൫	൭൨
൧൨	൭	കണ്ഠാഭരണകൃതി.	൭൨	൭൭
൧൩	൮	അന്നഗന്താപഗാ നയനം.	൭൭	൮൨
൧൪	൯	സപ്തസമുദ്രാനന്തരം.	൮൨	൮൮
൧൫	൧൦	മലയധിപജന്മപാല നയനം.	൮൮	൯൨
൧൬	൧൧	ഉഗ്രപാണ്ഡ്യരാജാക്കൾ.	൯൨	൯൭
൧൭	൧൨	വലയാളാജാധിപഭാവം.	൯൭	൧൦൩
൧൮	൧൩	സിന്ധുതാലനം.	൧൦൩	൧൦൮
൧൯	൧൪	ഇന്ദ്രമൗലിദേവനം.	൧൦൮	൧൧൫
൨൦	൧൫	സോമവാസവതവിധി.	൧൧൫	൧൨൩
൨൧	൧൬	സോമവാസവതോദ്യാ പനവിധി.	൧൨൩	൧൩൨
൨൨	൧൭	കാഞ്ചനാപരമം.	൧൩൨	൧൩൯
൨൩	൧൮	കണ്ണാടികൾക്കു ചേ ദോപദേശംചെയ്തത്.	൧൩൯	൧൪൩
൨൪	൧൯	രത്നാകൃതം.	൧൪൩	൧൪൭
൨൫	൨൦	മേഘങ്ങളെക്കൊണ്ടു സമുദ്രപാനം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.	൧൪൭	൧൫൩
൨൬	൨൧	അതിവർഷാക്ഷണം	൧൫൩	൧൫൭
൨൭	൨൨	സുന്ദരേശ്വരൻ സിദ്ധ	൧൫൭	൧൫൭

		നായത്ത്.	൧൭൩	൧൮൧
൨൭	൨൧	കല്ലാനയെക്കൊണ്ടു ക രിമ്പുതിരിച്ചത്.	൧൮൨	൧൮൮
൨൮	൨൨	നഗ്നന്മാരായ മത്തന ജ്ഞെ സംഹരിച്ചത്.	൧൮൮	൧൯൪
൨൯	൨൩	ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീകളുടെ ഭുജം ശമിപ്പിച്ചത്.	൧൯൫	൨൦൧
൩൦	൨൪	വൃത്യസ്തനാത്ത ചെയ്തത്.	൨൦൧	൨൦൭
൩൧	൨൫	വിപ്രപത്നിവധ നിരൂപണം.	൨൦൭	൨൧൩
൩൨	൨൬	പിതൃഘോഷോദനനം.	൨൧൭	൨൨൩
൩൩	൨൭	സിദ്ധനായി അങ്കം പെട്ടിയത്.	൨൨൨	൨൨൭
൩൪	൨൮	നഗ്നസ്പർശനം ചെയ്തത്.	൨൨൭	൨൩൩
൩൫	൨൯	നഗ്നധേനുനിപാതനം.	൨൩൨	൨൩൮
൩൬	൩൦	സേനാപ്രദർശനം.	൨൩൭	൨൪൩
൩൭	൩൧	നീവിദാനം ചെയ്തത്.	൨൪൫	൨൪൯
൩൮	൩൨	വധവധിക്രമം ചെയ്തത്.	൨൪൯	൨൫൨
൩൯	൩൩	അഷ്ടസിദ്ധപദങ്ങൾ.	൨൫൭	൩൦൧
൪൦	൩൪	ചോളരാജാവിനു വാതിൽതുറന്ന കൊടുത്തത്.	൩൦൧	൩൦൫
൪൧	൩൫	സൈന്യങ്ങൾക്കു വെള്ളം നൽകിയത്.	൩൦൩	൩൧൧
൪൨	൩൬	രസവർഷം കാണിച്ചത്.	൩൧൨	൩൧൭
൪൩	൩൭	സസൈന്യചോളനിപാതനം.	൩൧൮	൩൨൫
൪൪	൩൮	അക്ഷയതന്മൂലപാത്രദാനം.	൩൨൫	൩൩൦
൪൫	൩൯	വൃദ്ധ വൈശ്വരൂപം ധരിച്ചത്.	൩൩൦	൩൩൭
൪൬	൪൦	വരഗുണപാണ്ഡ്യന്റെ ബ്രഹ്മ മന്ത്രാഭിഷേകം തീർത്തത്.	൩൩൮	൩൪൭
൪൭	൪൧	വിദൂഷകെടു ചുമന്നത്.	൩൪൭	൩൫൩
൪൮	൪൨	മേരഭൂപതിക്കു പുഴുത്തയച്ചത്.	൩൫൩	൩൫൯
൪൯	൪൩	ഭദ്രന പവക ദാനം ചെയ്തത്.	൩൫൯	൩൬൪
൫൦	൪൪	ഭദ്രാർച്ചയ്ക്കു ജ്ഞാനപ്പെട്ടത്.	൩൬൫	൩൭൨
൫൧	൪൫	പന്നിക്കുട്ടിക്കു മേലേക്കൊടുത്തത്.	൩൭൩	൩൮൨
൫൨	൪൬	പന്നിക്കുട്ടിക്കു മേന്മിന്നാ ക്കിയത്.	൩൮൨	൩൮൫

൨൩	ര	ചഞ്ചീഭവക്ഷിഷ മൃത്യുഞ്ജയ മന്ത്രം ഉപദേശിച്ചത്.	൩൧൩	൩൩൦
൨൪	ര	ശരീരിഷ മോക്ഷംകൊടുത്തത്.	൩൩൦	൩൩൭
൨൫	ര	പുനഃപിമാപ്രദർശനം ചെയ്തത്.	൩൩൭	൨൦൧
൨൬	൨	ചോളരാജാവിനെ നോലിച്ചത്.	൨൦൧	൨൦൮
൨൭	൨	സംവത്സരക നൽകിയത്.	൨൦൮	൨൧൩
൨൮	൨	ബ്രാഹ്മണകുടുംബം സ്വകൃതി പ്രദാനം ചെയ്തത്.	൨൧൩	൨൧൯
൨൯	൨൩	നൽകീരാനുഗ്രഹണം.	൨൧൯	൨൨൭
൩൦	൨	നൽകീരനു സൂത്രോപദേശം ചെയ്തത്.	൨൨൭	൨൩൨
൩൧	൨	പ്രബന്ധതാമര്യം നിർണ് യിച്ചത്.	൨൩൨	൨൩൭
൩൨	൨	ഉത്തരവാലാസ്യപ്രവേശനം.	൨൩൭	൨൪൨
൩൩	൨	കൈവർത്തകന്യകയെ വിവാഹം ചെയ്തത്.	൨൪൨	൨൪൭
൩൪	൨	വാതപുരേശൻ ജ്ഞാനദീക്ഷ നൽകിയത്.	൨൪൭	൨൫൨
൩൫	൨	മാന്യാശപങ്ങളെ വിററുത്.	൨൫൨	൨൫൭
൩൬	൩	നദീപ്രവാഹാക്ഷണംചെയ്തത്.	൨൫൭	൨൬൨
൩൭	൩	പിട്ടിനുവേണ്ടി മൺചുമന്നത്.	൨൬൨	൨൬൭
൩൮	൩	കബ്ജപാണ്ഡ്യന്റെ ജപവും കബ്ജതപവും നശിപ്പിച്ചത്.	൨൬൭	൨൭൨
൩൯	൩	നഗ്നന്മാരെ ശുദ്ധത്തിൽ ഇടുവിച്ചത്.	൨൭൨	൨൭൭
൪൦	൩	ശിവലിംഗം, ശമീവൃക്ഷം, കൂപം ഇവയെ സാക്ഷിയാക്കി വരത്തിയത്.	൨൭൭	൨൮൨
൪൧	൩	പുരാനശ്രവണമാഹാത്മ്യം	൨൮൨	൨൮൭

ശ്രീ

ഹാലാസ്ത്ര മഹാത്മ്യം.

കേരളഭാഷാഗദ്യം .

ഒന്നാം അദ്ധ്യായം .

കഥാമുഖം .

ശിവയ പരിപൂർണ്ണായ ശീതളായ ചിരാത്മനേ
ചിത്തനാഥായനാഥായ തോസേ ബ്രഹ്മണേ നമഃ.
വന്ദേ ഹാലാസ്ത്രനാഥീം വന്ദേ ഹേമാഞ്ജിനീമപി
വന്ദേ സുമീനനന്ദനാം വന്ദേ സുന്ദരനായകം

മഹാദേവന്റെ ദൂതസ്വഭാവവും, അനാദികാലം തുടങ്ങിയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിത്യദിവ്യസാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ടു്, ത്രൈലോക്യപ്രഖ്യാതവും അയ ശ്രീകൈമാസചർച്ചതം ശ്രീ മത്താക്കളായ സർവ്വഭൂതലോകം സർവ്വഭാമനാണെന്നുള്ളതു് സർപ്പാദികൾക്കുമാണല്ലോ.

സർവ്വജ്ഞാപരവും, ദോഷാനിഷേധിതവും, സേവിയുന്നവർക്കു് സർവ്വകാമങ്ങളേയും കൊടുക്കുന്നതും, എല്ലാ പവിത്രതീർത്ഥങ്ങളുടെയും ഉല്പത്തി

സ്ഥാനവും, ശ്രവണമാത്രത്താൽത്തന്നെ ജനങ്ങളുടെ സ്വപ്ന പാപങ്ങളെയും നശിപ്പിക്കുന്നതും, ജന്മമൃത്യുഭയാപഹവും, സുരണകീർത്തനാദികളെക്കൊണ്ടു സകലസിദ്ധികളേയും സാധിക്കാലുന്നതും, തപോബലംകൊണ്ടു വീക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന മാനന്തരക്കർമ്മം അനായാസേന മോക്ഷത്തെ ലാഭംചെയ്യുന്നതും, നാലുപാദും വിവിധതരത്തിലുമുള്ള ഭൂതഗണങ്ങളാൽ സംരക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതും, ജാതീശ്വരനായ പരമേശ്വരൻ അജ്ഞയെ അതിവഹിച്ചു വിധി വിഷ്ണുമഹേന്ദ്രാദികൾക്കുപോലും അഗമ്യമായിട്ടുള്ളതും, വിദ്യമണ്ഡലപാണ്ഡ്യവും, പരമേശ്വരൻ നിദാനസ്ഥാനമായ ക്ഷീരാബ്ധിയുടെ ശ്രീയേഷ്ഠാലും അപഹരിയ്ക്കുന്ന അമിതപ്രാദുർഭാവങ്ങളോടുകൂടെ പ്രകാശിക്കപ്പെടുന്നതും, വിഷ്ണുപത്രയവിപ്ലവാലും, വിദഗ്ദ്ധജനങ്ങളുടെ മനസ്സിലും ഈശ്വരനാദിക്കുകയും ഒന്നുചോലെ പ്രശോഭിക്കുന്നതും ആയ ഈ ശ്രീകൈലാസപർവതത്തിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തിൽ ഭേദം എന്ന പേരോടുകൂടിയതായ ഒരു മഹാശാലാമൃതം ഉണ്ടു്. തന്മദ്ധ്യത്തിങ്കൽ തേജസ്സുകൊണ്ടു പരിപൂർണ്ണവും, അകാരംപോലെ ആകൃതം വിമലവും പരിപാവനവുമായ ഒരു വിശാലാസ്ഥലം ഭസ്മണോദരം ചോലെ സർവ്വ ശോഭിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടു്. ആ സ്ഥലം തപോവിഷ്ണുങ്ങളായ കാമാദിശക്തുകൾക്കു് എല്ലാപ്രകാരത്തിലും ഭൂഷണപ്രാപ്തമായിട്ടുള്ളതെന്നു മാത്രമല്ല, തപോവൃത്തിക്കു ഭേദാകൃതം അനുഭവങ്ങളായ വിവിധസൗകര്യങ്ങളോടുകൂടിയതും കല്പകവൃക്ഷങ്ങൾ, കായാന്തരങ്ങൾ, ചിന്താതന്തങ്ങൾ, പാൽ, നൈ- നൈർ, തേർ, ഇലകൾ നിറഞ്ഞ മരാനാദികൾ ഇവയാൽ പരിപൂർണ്ണമായതും ശ്രേഷ്ഠരായ നിമ്മിതങ്ങളായ അനവധി കുടുംബസ്ഥലങ്ങൾ പ്രമുഖാദിഗണങ്ങളുടെ മന്ദിരങ്ങളായ മന്ദിരങ്ങൾ അതിമഞ്ജുളങ്ങളായ മരാനവധി മേടമാളികാകൂടശാലാകൂടങ്ങൾ ഇവയോടുകൂടിയതുംആകുന്നു. അതിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലാണു് വിവിധപ്രകാരങ്ങളോടുകൂടിയ നാരാനങ്ങൾകൊണ്ടു് നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പരമേശ്വരന്റെ മഹാനാതമായ പ്രാസാദം വിളങ്ങുന്നതു്. ചതുർദ്വാരങ്ങളോടുകൂടിയ ആ പ്രാസാദമദ്ധ്യത്തിൽ നവരത്നനിർമ്മിതമായ ഒരു പീഠമുണ്ടു്. പരമാത്മാവായ പരമേശ്വരന്റെ മൂലമിംഗം ശോഭിക്കപ്പെടുന്നതു് ആ പീഠത്തിലാണു്. ചിരന്തനവും, സ്വയംഭൂതവും, ശ്രീകണ്ഠപരമേശ്വരസ്വരൂപമായ ഈ ലിംഗമാണു് സാക്ഷാൽ ശിവലിംഗം. ശ്രീകരവും സാർവ്വഭൗമിയവും, പാശശക്തിയവും പരമീശ്വരനത്രപകവുമായ ആ ലിംഗത്തെ ബ്രഹ്മാവിഷ്ണുമഹേന്ദ്രാദികളും മറ്റുള്ള എല്ലാ ദേവന്മാരും യക്ഷകിന്നരകിംപുരുഷസിദ്ധസാധ്യപിട്രാധരന്മാരും, മരപിഗണങ്ങളും, എല്ലാ യുഗങ്ങളിലും ഒന്നുചോലെ ധർമ്മാർത്ഥമോക്ഷങ്ങൾ ആയ നാരാധിയാ പുരുഷാർത്ഥമഭ്യന്തരവേണ്ടി ഇടവിടാതെ പൂജിക്കുകയും, സേവിക്കുകയും ഭഗവാനായ പരമേശ്വരൻ, സ്ഥാപനമായ സ്വലിംഗപ്രാഭം കൊണ്ടും അവസ്ഥാനുസരണങ്ങളായ മൂർത്തിവിശേഷങ്ങളെ കൈക്കൊണ്ടും തന്റെ എല്ലാ ഭക്തജനങ്ങളുടേയും അഭീഷ്ടങ്ങളെ സാധിച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുവതുണ്ടു്. കൈലാസ പർവതത്തിലെ ഈപരമേശ്വരക്ഷേത്രത്തിന്നു സമീപത്തിലുള്ള പരിപാവനമായ ശിവതീർത്ഥക്കരയിൽ ഭക്തഗണങ്ങൾ

ഷ് പരമശിവൻ ചെയ്യുന്നതിന് ദേവരിട്ടി, നാമരണങ്ങൾ പതിച്ചു ചന്ദ്രകാന്ത കല്പകൾ കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഒരു ആയുരക്കാൽമണ്ഡപം ഉണ്ടു്. ചന്ദ്രൻ, നക്ഷത്രങ്ങളോടുകൂടെ പരമേശ്വരനെ വന്ദിക്കാൻ വന്നു കാത്തുനില്ക്കുകയാണെന്നു എന്ന് ആ മണ്ഡപം കണ്ടാൽ ആർക്കും തോന്നില്ലാകും. ഈ മണ്ഡപമല്ലെങ്കിൽ നാനാഭാവങ്ങൾ കൊണ്ടു വിചിത്രമായി നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള സിംഹാസനത്തിൽ ധ്യാനാചാരം വിരിച്ചു് അതിൽ പുഴുനുള്ളി ഇരിയ്ക്കുന്ന ശിവസ്താനപരായണനും, ബ്രഹ്മരക്ഷാമാന്ദാരകൃത കളഞ്ചരനും, സുപ്രസന്നമുഖംഭോജനം, സമശാസ്ത്രവിശാരദനും, വ്യാഖ്യാശിഷ്യനും മഹാപ്രാജ്ഞനും, പൗരാണികശൈഖാമണിയും വേദാർത്ഥനിരന്തരനിയും ആയ സുതപശ്ചാന്നികരുടെ തിരുമുമ്പിൽ ശിവഭക്തന്മാരായ, ശരാനന്ദൻ, സദാനന്ദൻ, പ്രഭാകരൻ, ഉഗ്രവിഷ്ണുൻ, മഹാവിഷ്ണുൻ, മഹാകാന്തൻ, മഹേഷൻ, മഹായോഗി, ജിതക്രോധൻ, മൈവസ്യപ്രിയൻ, ഉത്തമൻ, ദേവനീഷ്ണൻ, യജ്ഞനീഷ്ണൻ, തപോനീഷ്ണൻ, മഹാദ്രുതി, വേദഭക്തൻ, ശിവാനന്ദൻ, കലാനിധി എന്നിങ്ങനെയുള്ള പണ്ഡിതന്മാരുടേടുകിയ അനവധി മുനിജനങ്ങൾ ചെന്നുവന്ദിച്ചുകൊണ്ടു് ഇഹകാരം മോദിച്ചു.

അല്ലയോ ശൈലിമണ്ഡലത്തിൽ നിന്നു വന്നിട്ടു ഭഗവാനേ! ഭക്തവത്സല! സമസ്തശാഖാമുഖത്തു! ദേവാനുഭവകാർ കടുകുകണമവനെ! സർവ്വം ശിവമയമാണെന്നുള്ള അനഭാവത്തോടുകൂടിയ മഹാമഹേഷ്! ഭഗവാൻ ഭക്തിമുക്തിപ്രദങ്ങളായ മേരുമന്ദരം, കൈലാസം, ശ്രീശൈലം മുതലായിട്ടുള്ള എല്ലാമുഖ്യ ശിവക്ഷേത്രങ്ങളുടെ മാഹാത്മ്യങ്ങളേയും തദ്ഗുണങ്ങളെ വൈഭവങ്ങളേയും തങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞുതന്നു. അല്ലെങ്കൾക്കുറയെത്താത്ത അജ്ഞാനമൂലം അവയെല്ലാം മറന്നുപോയി. അത്രകൊണ്ടു് വാജ്ഞാനിയായ ഭഗവാൻ തങ്ങളുടെ അജ്ഞത നിങ്ങളെക്കൊണ്ണും ഒന്നുകൂടി വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞുതന്നു. അതിൽ മുഖ്യമായും തങ്ങൾക്കറിയാത്തതു്, വേദശാസ്ത്രപുരാണേതിഹാസങ്ങൾ ഒന്നുകൊണ്ടും അറിയുന്നതിന്നു നിവൃത്തിയില്ലാത്ത പരഞ്ജ്യോതിസ്സായ ഭഗവാൻ പരമേശ്വരന്റെ എപ്പുറസംഭവങ്ങളിൽ പരമമായ സ്ഥാനവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ വെട്ടു് പുരാതനവും മഹത്തരവും നിത്യസാന്നിദ്ധ്യത്തോടുകൂടിയതും ആയ ക്ഷേത്രവും, സർവ്വപാപവിനാശം ചെയ്യുന്ന തീർത്ഥവും, ഉൽകൃഷ്ടമായ ഭോഗമോക്ഷങ്ങളെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന മൂർത്തിയും ഏതാണെന്നാണു്.

കാരണ്യവിഗ്രഹനായ സൂരൻ, സർവ്വജ്ഞനായി, സാഞ്ചനായി, ദേവദേവനായി, ജഗൽഗുരുവായി, ശ്രീമാനായി, ക്ഷേണാമൃതത്തിനായി, ത്രിനേത്രനായി, ചന്ദ്രശേഖരനായി, വ്യാഘ്രചർമ്മധാരിയായി, സ്ഫടികരോമം ഉള്ള നിർമ്മലമായുള്ള ശരീരത്തോടു കൂടിയവനായി, വിദ്രവ്യം, മുദ്രയും, അഭയവും, വഹിയും കൈകളിൽ ധരിച്ചിരിക്കുന്നവനായി, വ്യാഘ്രചർമ്മാലയമായിരിയ്ക്കുന്ന വീരസനത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നവനായി, സർവ്വഭൂഷണനായി, സർവ്വാഭരണനായി, സനകാദിമുനികളുടെ ജ്ഞാനോപദേശാധിപതി, പര

മഹത്വമായി, സനാതനമതത്തിലുള്ളതായിരിക്കുന്ന യോഗികളാലും ഗണപുരഗവന്മാരായും സേവിയ്ക്കപ്പെടുന്നവനായിരിക്കുന്ന പാമരരിവന്റെ പാദയുഗ്മത്തെയും വല്ലഭാദികളായ ദേവന്മാരെയും ഹൃദയംകൊണ്ടു ഭാവിച്ചിട്ട് മഹർഷിമാരുടെ മുൻപറഞ്ഞ മോക്ഷത്തിന് താഴെവരുമാറ് ഉത്തരം പറയാൻ തുടങ്ങി.

അല്ലയോ ശിവഭക്തിപരനായവനായ മഹർഷിമാരെ! നിങ്ങൾ കേട്ടു കൊണ്ടിരിക്കുക. കൈരസധാസിയ്ക്കു് തന്റെ നിധാസസ്ഥാനങ്ങൾ എല്ലാ റിദിവും വെച്ച് പരമശ്രേഷ്ഠമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ട്. അത് സർവ്വസഭാ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ദാനം ചെയ്യുന്നതും, ചതുർവിഗ്രഹത്തെ ഉടനടിക്കൊടുക്കുന്നതും, സ്വപദപ്രാപ്തിയ്ക്കു് ഭാഗ്യം പ്രാപ്തമാക്കിത്തരുന്നതും ആണ്. അത് സ്ഥാനമാധാന്യത്തോടുപറ്റി പണ്ടു് കുംഭസംഭവമഹർഷി വസിസ്താദി മഹാത്മാക്കളോടു് അരുളിച്ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അഗസ്ത്യൻ സുന്ദരൻകൽനിന്നും, സുന്ദരൻ പരമശിവഭക്തിനിന്നും അറുപതു് അതിന്റെ മാധാന്യം ഗ്രഹിച്ചത്. എന്റെ ഗുരുവായ വ്യാസഭക്തിനിന്നു് ഞാനും അതിനെ ഗ്രഹിച്ചു. ആ സ്വലം പേരുകൾക്കു് മാത്രമായിത്തന്നെ സകലപാപങ്ങളെയും ഇല്ലാതാക്കുന്നതും ദേവന്മാരുടെ പ്രകാശിപ്പിയ്ക്കുന്നതും ആയ ഹലാസ്ത്രം ആണ്. എല്ലാ പുരാണസംഹിതകളിലും പുണ്യസ്ഥലങ്ങളുടെ മാധാന്യങ്ങളെപ്പറ്റി വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ ഹലാസ്ത്രമാധാന്യവും വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും സ്തോത്രപുരാണത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ മറ്റൊന്നിലും ഹലാസ്ത്രത്തിന്റെ മാധാന്യത്തോടുക്കുറിച്ച് വിശദമായി വിവരിച്ചിട്ടില്ല. വേദങ്ങളിൽ നഗ്രന്ഥങ്ങളായിരിക്കുന്ന അതിമഹത്വങ്ങളെ വിവരമായിപ്രതിപാദിയ്ക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളാണല്ലോ പുരാണങ്ങൾ. അതുകൊണ്ടു് ഞാൻ ഗുരുകുലങ്ങളിലെല്ലാപ്പെട്ടതെന്ന സ്തോത്രപുരാണം നിങ്ങളെ ഭക്തിപ്പെടുത്തും. ആ സ്തോത്രപുരാണം അരുസംഹിതകളോടും അമ്പതു ചണ്ഡങ്ങളോടും കൂടിയതാണ്. അരുസംഹിതകളിൽ ഒന്നാമത്തേതു് സനാതനപ്രാമുഖ്യം, രണ്ടാമത്തേതു് സുതപ്രാമുഖ്യം, മൂന്നാമത്തേതു് ശങ്കരപ്രാമുഖ്യം, നാലാമത്തേതു് വിഷ്ണുപ്രാമുഖ്യം, അഞ്ചാമത്തേതു് ബ്രഹ്മപ്രാമുഖ്യം, ആറാമത്തേതു് സൂര്യപ്രാമുഖ്യം ആണ്. അതിൽ ശങ്കരസംഹിതയെ പാടിയിട്ടുപരമശിവൻ ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കുന്നതാൽ ദേവിയുടെ മടിയിൽ ഇരുന്നിരുന്ന ഷണ്മുഖൻഗ്രഹിയ്ക്കുകയും അതിനെ അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചുവെന്നു് അഗസ്ത്യൻമാർഷിയെ പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അഗസ്ത്യൻ അതിനെ ഭരണദാനത്തിൽ വെച്ച് വസിസ്താദിമഹാത്മാക്കൾക്കും ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തു. തന്റെയും ശങ്കരപ്രാമുഖ്യമായ ശങ്കരസംഹിതയ്ക്കു് അഗസ്ത്യസംഹിതയെ നന്നും പേരുണ്ടായി കേൾക്കുന്നവർക്കു് അതു് കാമധോവാനെന്നോടൊപ്പം സർവ്വമാമങ്ങളെയും പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതാണ്. ഞാൻ ഇപ്പോൾ മോക്ഷാഭിത്തിനായി നിങ്ങൾക്കതിനെ ഉപദേശിച്ചുതരാം.

പണ്ടു് വളരെ വളരെ പുരാതനമായിട്ടുള്ളതും അർക്കം മുക്കിനാക്കുന്നതും ഭാഗീരഥിയിലെ പുണ്യജലംകൊണ്ടു് പാവനമായ ഭൂതലത്തോടുകൂടിയ

തും വിശ്വാസ്യതയും പാവതിയുടേയും വിശ്വാസ്യതയായ പരമേശ്വരൻ
 യും നിത്യസാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ട് സർവ്വലോകങ്ങളും ദാനംചെയ്യുന്നതും ആ
 യ ശ്രീ കാശിയിലുള്ള വിശ്വാസ്യതയോടുകൂടി ശിവലിംഗം പ്രതിഷ്ഠിക്കാ
 നായി സത്യലോകത്തിൽനിന്നും ആഗതനായ ലോകപിതാമഹനായ ബ്ര
 ഹ്മാദ് അവിടെവെച്ച് പത്തു അർച്ചനകൾ ചെയ്തു. ആ അവസരത്തിൽ
 അവിടെ നൈമിശാരണ്യം തുടങ്ങിയ പുണ്യക്ഷേത്രവാസികളും യജ്ഞവിദ്വാ
 വിശ്വാസ്യന്മാരും ചിന്തനന്മാരും ആയ വസിഷ്ഠവാമദേവദീപാദർഷികൾ
 ബ്രഹ്മാവിന്റെ അപേക്ഷപ്രകാരം ആഗതന്മാരായും പരമേശ്വരൻ
 ത്വചിന്റെ അപേക്ഷപ്രകാരം യഥാസ്ഥാനം അവർക്കെല്ലാം ദിവ്യങ്ങളായ
 തേകാഞ്ചനങ്ങളും വസ്ത്രങ്ങളും അഭരണങ്ങളും ദാനംകൊടുത്തു പ്രസാദി
 ക്കുകയും ചെയ്തു. അതിൽപിന്നെ ദേശകാലവിശേഷജ്ഞാനികളായ വ
 സിഷ്ഠൻ തുടങ്ങിയ മഹർഷിമാർ എല്ലാം ബ്രഹ്മാവിന്റെ അനുജന്മാരുടെ
 തീർത്ഥങ്ങളിൽ സ്നാനംചെയ്താൽ തുടങ്ങി. വസിഷ്ഠവാമദേവദീപാദർഷികളായി
 അവിടെ കൂടിയിരുന്ന മഹർഷിമാരും ആരെല്ലാമാണെന്നു പറയാം. വസി
 ഷ്ഠൻ, വാമദേവൻ, യാജ്ഞവൽക്യൻ, പരാശരൻ, ഭരദവാജൻ, അംഗിരസ്സ്, അതി,
 കത്വൻ, ശക്തി, ശുകൻ, വേദവ്യാസൻ, കഠേരളൻ, ദാമോദരൻ, കുംഭകരൻ,
 സനാതകുമാരൻ, സനാതൻ, സനാതൻ, സനാതൻ, പൃഥ്വീകൃഷ്ണൻ, പൃ
 ഥ്വീകൃഷ്ണൻ, വിശ്വദേവൻ, നാമദൻ ഇവരെയെല്ലാം ജ്ഞാനികളും ബ്രഹ്മാവി
 ത്തമന്മാരായ വസിഷ്ഠവാമദേവദീപാദർഷികൾ. അവർ ജ്ഞാനദായക
 പ്രസിദ്ധങ്ങളായ എല്ലാ തീർത്ഥങ്ങളിലും സ്നാനംചെയ്തിട്ട്, വിനായകന്മാരേ
 യും, സുബ്രഹ്മണ്യൻ, വിശ്വാസ്യൻ, വിശ്വാസ്യൻ തുടങ്ങിയ ദേവന്മാരേയും,
 ദൈവന്മാരേയും, അതിരേക്കരൻ, ദൈവദിത്യൻ മുതലായ ദേവന്മാരേയും,
 വന്ദിച്ച് പിണ്ഡലനവയുചെയ്ത്, കാഞ്ചനാശ്വരൻ തുടങ്ങിയ മഹാലിം
 ഗങ്ങളെയെല്ലാം ദർശിച്ച്, മഹാപുണ്യപഥന്മാരെക്കൊണ്ട് ഭക്തിപൂർവ്വം
 പൂജിച്ച് മഹർഷികൾക്കും വിദ്വാന്മാർക്കും മൃഗാണാം നമി. അനന്തരം
 അവർ മണികണ്ഠികയിൽ പ്രവേശിച്ച്, സ്നാനംചെയ്ത് ജന്മമോക്ഷജ്ഞാ
 നായ താപത്രയങ്ങളെ നശിപ്പിച്ച് വിവിധ രാജ്യങ്ങളെ മാധ്വാനികരി
 യയും ദേവമുഖന്മാർക്കു കരാകൃതിധാരകൾകൊണ്ട് തപ്തനവയുചെയ്തു
 സുവർണ്ണതാവസ്യദിവ്യഭരണാദികളും പുഷ്പഗന്ധങ്ങളും ഫലങ്ങളും മറ്റും
 കൊണ്ട് വിശ്വാസ്യനെ പൂജിച്ച് ഭക്തിയോടുകൂടെ ഗോമൽസ്തോത്രങ്ങളെ
 ഉച്ചരിച്ച് മുക്തിമണ്ഡപത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് വിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും
 പോൾ വൃദ്ധന്മാരും മേൽപാർശ്വന്മാരും ശിവഭക്തന്മാരും മഹേശ്വരൻ
 കളൗശാക്കന്മാരും സത്യപരന്മാരും ആയ വിഷ്ണുവൃദ്ധാദിമാർക്കും
 ഗംഗാസ്നാനവും വിശ്വാസ്യൻ തുടങ്ങിയ ദേവന്മാരെയും അവിടെവന്നു.
 വസിഷ്ഠവാമദേവദീപാദർഷികൾ അവരെക്കണ്ട് അത്യന്തം വിസ്മിതന്മാരായി ആ
 സനാതൻമാർക്കിടയിൽനിന്നു ഗന്ധപക്ഷപ്രഭം നേടിയെടുത്തു. അനന്തരം
 ചെയ്തിട്ടും അവരുടെ ശ്രമങ്ങൾതീർത്ത ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം നിങ്ങൾ ഏതാനും

ങ്ങടകൊണ്ടും മറ്റും സൽക്കരിച്ചതിൽപ്പിന്നെ എല്ലാവരുടെ പുണ്യകാലത്തെയും പ്രദീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടവിടെ വന്നിട്ടു. അമാവാസ്യ പ്രാപ്തമായ ഉടൻതന്നെ അവർ എല്ലാവരുംകൂടി മണികണ്ഠകയിൽപോയി സ്നാനംചെയ്ത്, പാപങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുന്ന മന്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ട് പരമശിവനേയും, പാർവ്വതിയേയും ധ്യാനിച്ചു, നിത്യകർമ്മങ്ങളുമെല്ലാം വഴിപോലെ നടത്തി. ഭക്തിപൂർവ്വം വിശ്വനാഥസന്നിധിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. ശാസ്ത്രോക്തനായപ്രകാരം പഞ്ചശുദ്ധിയും ചെയ്ത്, ജ്യോതിർമ്മയമായിരിക്കുന്ന മഹാലിംഗത്തെ പഞ്ചഗവ്യംകൊണ്ടും പഞ്ചമൃതംകൊണ്ടും രത്നോദകംകൊണ്ടും പുഷ്പോദകംകൊണ്ടും ഗന്ധതോയംകൊണ്ടും ആയിരത്തട്ടു സപ്താക്ഷരങ്ങൾ നിറയെ ഗംഗാജലംകൊണ്ടും പാച്ചുകൊണ്ടും ഉടലിനെ പരിചരിക്കുന്നതും ദാരം അഭിഷേകം കഴിച്ച് വിധിപ്രകാരം ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു പൂജയും നടത്തി, നിർമ്മലവസ്ത്രംകൊണ്ട് ശിവലിംഗം തുടച്ച് ഗന്ധപേപനംചെയ്ത്, നീളോല്പലം തുടങ്ങിയുള്ള പൂഷ്പങ്ങൾകൊണ്ടും ധൂപദീപങ്ങൾകൊണ്ടും അനേകവിധത്തിൽ ഉള്ള മഹത്തരങ്ങളായ നൈവേദ്യസാധനങ്ങൾകൊണ്ടും നീരാജനംകൊണ്ടും പൂജിച്ച് സാരതരവും, സർവ്വസിദ്ധികളേയും നൽകുന്നതും സർവ്വമന്ത്രങ്ങളിലും വെച്ച് ശ്രേഷ്ഠവും നന്മ്രവും സർവ്വപാപങ്ങളേയും നശിപ്പിക്കുന്നതും ഭോഗത്തെ കാമിക്കുന്നവർക്ക് സർവ്വഭോഗങ്ങളെയുംസാധിച്ചുകൊടുക്കുന്നതും മോക്ഷേച്ഛൂക്കൾക്കു മോക്ഷത്തെ ദാനംചെയ്യുന്നതുമായ പഞ്ചാക്ഷരം ആയിരം ഉരു ഓങ്കാരപൂർവ്വം സാന്തമായും യാന്തമായും ജപിച്ചു. ഉടനെ സർവ്വജ്ഞാനം, സർവ്വഗ്നം സർവ്വനം, സർവ്വഭൂതങ്ങളുടേയും ഹിതത്തിങ്കൽ താല്പര്യത്തോടുകൂടിയവനും ആദിയില്ലാത്തവനും സച്ചിദാനന്ദവകുടുന്നനും ആയ ഗേവാൻ വിശ്വനാഥൻ മനോവാചാമതോചരമാകുവാൻ ഭക്തന്മാരായ ആ മഹർഷിമാരുടെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷീഭൂതനായി.

ഉടനെ ഭക്തന്മാരായ ആ മഹർഷിമാർ ജയമോഷ്ണത്തോടുകൂടി പിന്നെയും പിന്നെയും നമസ്കരിച്ചിട്ട് ഭക്തിയോടുകൂടെ അവനതസ്സന്ധനമായി ഇപ്രകാരം സ്തുതിച്ചു.

നമസ്തേ ദേവദേവേ! നമസ്തേ ജഗതാംപതേ!
 നമസ്തേ ചന്ദ്രചൂഡായ നമസ്തേ ശുദ്ധധാരിണേ!
 നമസ്തേ കാലകാലായ നമസ്തേ ഹൃദയോക്താധാരിണേ!
 നമസ്തേ വേദവേദായ നമസ്തേ പുണ്യമുത്തയേ!
 നമസ്തേ ബ്രഹ്മരൂപായ നമസ്തേ വിഷ്ണുരൂപിണേ!
 നമസ്തേ തദ്ഭൂതായ നമഃ ഇശ്വരർത്ഥപിണേ!
 നമസ്തേ ദാശാധിപായ നമഃ പരശിദ്ധായ തേ!
 നമോ ദേവായ മഹതേ! മംഗളായ മഹാത്മനേ!
 നമഃ പർവതരാജേന കന്യകാപതയേ നമഃ
 പ്രാണയാമരാനാം തു പ്രത്യക്ഷായ നമോ നമഃ
 വിശ്വായ വിശ്വനാഥായ വിശ്വധാരായ തേ നമഃ

നമോ ഭക്തഭയചേദേ കാരുണ്യായാമലായ തേ
 നമസ്തേ തദ്ദേവൻ മന്യുവേചേഷ്ടേനമഃ
 നമസ്തേ ധനാധിനേ തുഭ്യം ബാഹുദ്വയാമുതരേ നമഃ
 നമസ്തേ ഹരികേശായ പത്നീനാം പത്നയേ നമഃ
 പുഷ്പാനാം പത്നയേതുഭ്യം നമസ്തേ പരമാത്മനേ!

നമു്ശിദ്ധായ ത്രിദശാർച്ചിതായ വിനാശാഭയാഘോഷായ ഹൃണാണീവായ
 വിമുക്തിമാർഗ്ഗപ്രതിബോധനായ ദേവദീദേവായ നമു്ശിദ്ധായ.

ഇപ്രകാരം സ്തുതിച്ചിട്ട് പീണ്ടും ആ മൂന്നിശ്വരന്മാർ ഭഗവാനെ സാ
 ഷ്ടാംഗനമസ്കാരം ചെയ്തു. കരുണാനാധിനായ ഭഗവാൻ ഉടൻതന്നെ ഭക്ത
 ന്നായ മഹർഷിമാരെ നോക്കി, ഗാംഭീര്യത്തോടുകൂടെ ഇപ്രകാരം പറ
 ഞ്ഞു. —അല്ലയോ വ്രതിക്കളായ മൂന്നിശ്വരന്മാരേ! ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ഭക്തി
 കൊണ്ടു, സ്തോത്രങ്ങൾകൊണ്ടും ഏറ്റവും പ്രസാദിച്ചു. എന്റെ പ്രസാ
 ദംകൊണ്ട് നിങ്ങൾക്ക് നിഷ്പ്രയാസമായി സംസാരസ്വാഗതത്തെസംതര
 ണം ചെയ്യാം. ശ്രേഷ്ഠവും, വേദാന്തവിജ്ഞാനവും കൈവച്ചുപ്രാപ്തിസ്വാധ
 നവും നിങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയതായ മേല്പറഞ്ഞ സ്തോത്രങ്ങൾ ചെയ്തി എ
 ന്നേജ്ജിഷ്ണവകൾ ഞാൻ തീർച്ചയായും അതിവേഗത്തിൽ ധർമ്മാർത്ഥകാമങ്ങളും
 മൃതിയും കൊടുക്കും.

മഹർഷിമാർ അതുകേട്ട് ഭഗവാനെനോക്കി, അല്ലയോ ഭഗവാനേ!
 പാപതീന്നാഥ! സ്വാഭാവികങ്ങളും ഭക്തന്മാർക്ക് കൊടുക്കുന്നവാനേ! അങ്ങ് ഞ
 ണ്ടർക്കു ഒരു വരം തരണം; അത് മറെറാനും അല്ല. നിശ്ചയമെല്ലാം ശ്രേ
 ഷ്ഠവും ആയ ഭക്തി ഞങ്ങളുടെ എല്ലാക്കാലങ്ങളിലും ഒന്നുപോലെ ഭഗവൽ
 പാദാരവിന്ദങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകിരിക്കണം. ഭഗവാൻ അതുകേട്ട് അങ്ങിനെ
 തന്നെ ഭവിക്കും; സംശയമില്ല, എന്നുംപറഞ്ഞത് എല്ലാ മഹർഷിമാരും
 കാണത്തന്നെ സ്വപിംഗൽത്തിൽ മറഞ്ഞു. മഹർഷിമാർ വീണ്ടും ലിംഗരൂ
 പിയായ ഭഗവാനെ ശ്രുതിപ്രോക്തങ്ങളായ സ്തോത്രങ്ങൾകൊണ്ട് സ്തുതിച്ചു
 അനന്തരം അവർ മുക്തിമണ്ഡപത്തിൽ പോയി തത്രസ്ഥിതന്മാരായ ദേവ
 രാഗണങ്ങളെയും, നാഗ്വ കക്ഷടങ്ങളുടെ രൂപമെടുത്തിരിക്കുന്ന മഹാനാദനേ
 യും ഭാഗ്യയേയും, പുത്രയുഗളത്തേയും, നമസ്കരിച്ചതിന്റെ ശേഷം ജനകാദി
 കൾക്ക് ധർമ്മാർത്ഥകാമമോക്ഷങ്ങൾ അരുളിച്ചെയ്ത ദക്ഷിണാമൂർത്തിയെ സ്തു
 തിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമീപത്തിൽ ഇരുന്ന് വേദാഗമപുരാണനിഹാ
 സങ്ങൾ പാഠയണനം ചെയ്ത പരമശിവനു സന്തോഷം വരുത്തിക്കൊണ്ടിരി
 ക്കുന്ന അവസരത്തിൽ സന്തോഷചിത്തന്മാരായ ആ മൂന്നിശ്വരന്മാർ മൂ
 നിശ്വരനും ബ്രഹ്മാവിന്റെ പുത്രനുമായ നാരദമഹർഷിയോടു് ഇങ്ങനെ
 ചോദിച്ചു.

അല്ലയോ ഭഗവാൻ! നാരദ! കളങ്കമില്ലാത്തവനേ! തപോബലംകൊ
 ണ്ട് സർവ്വ ഭവനങ്ങളിലും എന്നല്ല ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തിന്റെ ബാഹിരന്തർഗ
 ണ്ങ്ങളിൽ ഒന്നുപോലെ സഞ്ചരിച്ചു സർവ്വ വൃത്താന്തങ്ങളെയും അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള

അങ്ങ് എല്ലാ ശിവക്ഷേത്രങ്ങളിലുംവെച്ച് സ്ഥലംകൊണ്ടും തീർത്ഥംകൊണ്ടും മുതിരിക്കാണ്ടും വിശിഷ്ടമായ ശിവക്ഷേത്രം ഏതാണെന്നു പറഞ്ഞാലും!

നാരദൻ അതുകേട്ട് മറുപടിമാത്രം പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ മഹർഷിമാരേ! പണ്ടു സർവ്വജ്ഞനും മഹത്മാവുമായ സനാതകുമാരൻ ക്ഷേത്രമാഹാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി പറഞ്ഞതു വേദവ്യാസനോടാണ്. അദ്ദേഹത്തന്നോടു ചോദിച്ചാൽ പറഞ്ഞുതരും.

ഉടനെ മഹർഷിമാർ സത്യവതിയുടെ പുത്രനായ വ്യാസന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു്, അല്ലയോ സർവ്വജ്ഞനായ വേദവ്യാസമഹാമുനേ! വിദഗ്ദ്ധനായ എല്ലാ ശാക്തേയന്മാരിൽവെച്ചും “ശ്രേഷ്ഠൻ അങ്ങാണു്”. പുറംതൊട്ടി, ഭാഗങ്ങൾ, ശാസ്ത്രങ്ങൾ, ഇതിഹാസങ്ങൾ, കാവ്യങ്ങൾ, അക്ഷരങ്ങൾ, നാടകങ്ങൾ; പ്രഭവദികകൾ ഇവയെ വഴിപോലെ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവരിലും പറയുന്നതിനും പറിപ്പിക്കുന്നതിനും സമർത്ഥനായിട്ടുള്ളവരിലും അങ്ങനെയൊരാൾ പ്രധാനി. ഈ വിഷയത്തിൽ അങ്ങേക്കു തുല്യമായി ഭൂമിയിൽ ആരും ഇല്ല. അതുകൊണ്ടു് ഭഗവാൻ ദയവുചെയ്തു് ഭൂമിയിലുള്ള എല്ലാ ശിവക്ഷേത്രങ്ങളിലുംവെച്ച് പുരാതനവും ഉത്തമവും ആയ ശിവക്ഷേത്രം ഏതാണെന്നു പറഞ്ഞുതന്നെന്നുപേക്ഷിച്ചു.

ഉടനെ വേദവ്യാസൻ, അഗസ്ത്യനെ ചൂണ്ടിക്കൊണ്ടു്, എല്ലാശിവക്ഷേത്രത്തിൽവെച്ചും ശ്രേഷ്ഠൻ ഈ അഗസ്ത്യമഹർഷിയാണ്. ഉദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹത്വം അതുകൊണ്ടും പറഞ്ഞവസാനിപ്പിക്കത്തക്കതല്ല. ഇദ്ദേഹം പരമശിവന്റെ പുത്രനായ ഷണ്മുഖഭഗവാജൽ നിന്നും സർവ്വശാസ്ത്രങ്ങളെയും പഠിച്ചുവന്നാണു്. പണ്ടു് ബ്രഹ്മാവും, വിഷ്ണുവും, ദേവേന്ദ്രനും, മറ്റുള്ള ദേവതന്മാരും എല്ലാംകൂടി കൈമാസത്തിൽ ഒന്നിച്ചുചെന്നപ്പോൾ ഹിമാമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് ഭൂമിയുടെ ഭക്ഷിണഭാഗം ഉയരുകയും ഉത്തരഭാഗം താഴുകയും ചെയ്തു. ഉടനെ പരമശിവൻ അഗസ്ത്യനെ തെക്കോട്ടേക്കു പറഞ്ഞയച്ചു. അഗസ്ത്യൻ ചെന്നയടനെ ഭക്ഷിണഭാഗവും സമാവസ്ഥയിൽ ആയി. അഗസ്ത്യൻ ഈ വഹിയവന്നാണു്. ഭക്തശിരോമണിയായ ഇദ്ദേഹത്തോടുപേക്ഷിച്ചാൽ ഉത്തമക്ഷേത്രം ഏതെന്നു പറഞ്ഞുതരും എന്നു പറഞ്ഞു.

ഉടനെ മഹർഷിമാർ, ജഡാഞ്ചന്ധവിരാജിതനും, ശിവഭ്യാനതല്പനനും, ശാന്തനും, വേദശാസ്ത്രവിശാരദനും, തദ്രാക്ഷ്യമാഹാരണനും, ഭണ്ഡാഭ്യുജിതവിഗ്രഹനും, താമരപ്പൂപോലെ പ്രസന്നമായ മുഖത്തോടുകൂടിയവനും, സൂര്യപ്രഭാസന്നിഭഗാത്രനും ആയ അഗസ്ത്യമഹർഷിയോടു് ഉടനെ അപേക്ഷിച്ചു.

“അല്ലയോ സ്തന്ദഭേരവന്മാരിൽവെച്ച് അഗസ്ത്യനും പുരാതനനുമഹാമുനേ! അങ്ങ് ജയിച്ചാലും. എല്ലാ വേദാന്തപത്മാകരങ്ങൾക്കും

ദിവാകരനായ മഹാമുനേ! അങ്ങ് ജയിച്ചാലും. സ്തന്ദവിജ്ഞാനദീപത്തിന് വത്തി(തിരിശ്ശീല) ഭൂതനായിരിക്കുന്ന മഹാപ്രഭോ! അങ്ങ് ജയിച്ചാലും അല്ലയോ കുന്ദസംഭവ! അങ്ങ് എത്രകൊണ്ടും പരമശിവൻ തൃപ്തനാണ്. മലയപർവതവാസിയായ അവിടത്തെ അനുഗ്രഹംകൊണ്ട് ഉയർന്ന ഭൂഭാഗം സമാവസ്ഥയിൽ അയി. സമുദ്രം മുഴുവൻ കുടിച്ചു വറ്റിച്ചിട്ട് വാതാപിയേയും ഇലപലനേയും ഭക്ഷിച്ചതും അവിടുന്നാണ്. ചന്ദ്രാദിത്വചിരോധിയായ വിന്ധ്യന്റെ അമരമന്ദിരമടക്കിയതും മറന്നതല്ല. താമരപ്പൂക്കളിൽ അനുഭവസ്വരൂപം സ്നാനംചെയ്ത്, ദേഹമാസകലം സ്പർശിച്ച്, നിത്യകൃത്യങ്ങളുമെല്ലാം നടത്തി, വിവിധപ്രകാരം ഘോഷശോഭാധാരങ്ങളാകൊണ്ട് ശിവലിംഗാർച്ചനംചെയ്ത, മൂന്നു സന്ധ്യയിലും നൗപോലെ ശിവപൂജനം നടത്തുന്നവനായി അങ്ങല്ലാതെ ഏതൊരു മഹർഷിയാണുള്ളത്. മഹേശ്വരസൂത്രങ്ങൾ പഠിച്ച് അതിൽനിന്നും ദ്രാവിഡഭാഷയും അതിന്റെ വ്യാകരണവും അലങ്കാരവും വൃത്തനിയമങ്ങളും മറ്റും ലോകോപകാരാർത്ഥം ഉണ്ടാക്കിയതും മൂന്നിരത്തമനായ അങ്ങുതന്നെയാണ്. ഈ എല്ലാക്കാര്യങ്ങൾക്കൊണ്ടും മഹാജ്ഞാക്കളായ എല്ലാ മഹർഷിമാരിൽവെച്ചും ഉത്തമൻ അവിടുന്നുതന്നെ. അവിടത്തേക്കു പരമശിവപ്രസാദത്താൽ ഭൂലോകത്തിൽ ഉള്ള സകല ശിവക്ഷേത്രങ്ങളും എല്ലാ തീർത്ഥങ്ങളും, പലപ്രകാരത്തിലുള്ള വര്യതയുള്ള ഉണ്ടായതുമായ ശിവലിംഗങ്ങളും, നല്ലതുപോലെ അറിയാം. അവിടുന്നു ദയചൂഢനായ അദ്ദേഹം കൈയിലാലിച്ച് ഭക്തിമൂർത്തി പ്രദായകമായ ക്ഷേത്രവും തീർത്ഥവും ലിംഗവും ഏതാണെന്നു പറഞ്ഞുതരണം.

മഹർഷിമാരുടെ ചോദ്യംകേട്ടു രോമാഞ്ചനാത്രനായ അഗസ്ത്യമഹർഷി സന്തോഷശ്രോതാക്കളോടുകൂടി മന്ദസ്ഥിതപൂർവ്വം ഗർഭഗദസൗന്ദര്യത്തിൽ അല്ലയോ മഹർഷിപുരുഷന്മാരേ! നിങ്ങളുടെ ചോദ്യം ഏതാലും ഉചിതം തന്നെ. ഞാൻ വിവരമായി പറഞ്ഞുതരാം. നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ട് ഗണപതിയേയും, ശ്രീഗുരുവീനെയും, സുബ്രഹ്മണ്യനേയും, ശ്രീഹാലാസ്യാനാഥനായ പരമശിവനേയും നാഥനായ മീനാക്ഷീദേവതിയേയും മനസ്സുകൊണ്ടു ധ്യാനിച്ചു ഓങ്കാരയുക്തമായി പഞ്ചാക്ഷരം ജപിച്ച് വളരെ വളരെ ഭക്തിയോടുകൂടെ സർവ്വലോകാദിതകരമായ ശങ്കരമാഹാത്മ്യത്തെ താഴെ വരുമാറു പറയാൻ തുടങ്ങി.

൧-ാം അദ്ധ്യായം സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യാമാഹാത്മ്യം.

കേരളദേശീയഗദ്യം.

ନ ଶେ ୦ ୦ ଶା ୧୨ ୩ ୧ ୦ .

കേരളാമഹാശാസ്ത്രം.

പ്രയോ മാർഗ്ഗവിമാനം! പണ്ടു ചമേരിവാൻ ശ്രീപാ
 ര്വതിയുടെ ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കുമ്പോൾ ദേവിയുടെ മ

കിടയിൽ ഉത്തന കേട്ട സുബ്രഹ്മണ്യന്റെ അടുക്കൽ നിന്നും ഞാൻ പഠിച്ച പ്രകാരംതന്നെ അിങ്ങെയും കേൾപ്പിക്കാം. ധാമധാസ്യത്തിനു തുല്യമായക്ഷേത്രവും, ഹേമവത്മിനീതീർത്ഥത്തിനു സദൃശമായ രീതിവും, സുന്ദരശാലാലിംഗത്തിനു സമമായ ശിവലിംഗവും മൂന്നാലോകത്തിലും ഇല്ല. ക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നും ലിംഗം, ഇവയിൽ ക്ഷേത്രമാധാരയുതന്നെ അദ്യമായി കുറെ പറയാം. ഭക്തിപൂർവ്വം കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ. ഭാഗവതത്തിൽ ഉത്തരമായിട്ടുള്ളതുപുണ്യക്ഷേത്രങ്ങൾ ആണ്. പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ശിവക്ഷേത്രങ്ങളോടും മറ്റു ക്ഷേത്രങ്ങൾ കൂട്ടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ശിവക്ഷേത്രങ്ങളിൽ അരുപത്തിപ്പട്ട ശിവക്ഷേത്രങ്ങൾ വിശേഷിച്ചും മഹത്തരങ്ങൾ ആണ്. കൈലാസാദികളായപതിനാറുക്ഷേത്രങ്ങൾ ആ അരുപത്തിപ്പട്ട ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പലും പ്രധാനപ്പെട്ടവയാണ്. ആ പതിനാറും മുഖ്യങ്ങളായി നാലു മഹാക്ഷേത്രങ്ങൾ ഉണ്ട്. അവദേവാവസാനകാലത്തിൽ മുക്തി നിയമകൊടുക്കുന്നതും വിശ്വനാഥമഹാലിംഗസാന്നിദ്ധ്യം കൊണ്ടു സർവ്വലിംഗങ്ങളെയും ദാനം ചെയ്യുന്നതുമായ ശ്രീകാശിയും, ഭക്തന്മാർക്കു ഭക്തിയും മുക്തിയും നൽകുന്നതും സുരസേവിതവുമായ കാളഹസ്തീശ്വരലിംഗത്തിന്റെ നിത്യസാന്നിദ്ധ്യത്താൽ കൂടിയതും ഭക്ഷണകൈലാസം എന്നു പ്രശ്യാപ്യമായ കാളഹസ്തീശ്വരക്ഷേത്രവും ദേവനായ നന്ദേശൻ നിത്യവും അനന്തതാണ്ഡവം ചെയ്യുന്നതും ദർശനമാത്രത്താൽ അർക്കം ഭക്തിയും മുക്തിയും ലഭിക്കുന്നതും ആയ ചിദംബരവും, കേട്ട മാത്രയിൽ തന്നെ സർവ്വലിംഗങ്ങളും സംപ്രാപ്തമാകുന്ന ധാമധാസ്യവും ആണ്. ഇവയിൽ ചിദംബരം ദർശിച്ചാൽ മോക്ഷം കിട്ടും. കാശിയിൽ ചോകണമെന്നും പറഞ്ഞിരുന്നിയാൽ മുക്തി അയി. പൂജിച്ചെങ്കിലും കാളഹസ്തീശ്വരൻ പ്രസാദിക്കും. ധാമധാസ്യം ദർശനവും പൂജയും ഒന്നും കൂടാതെ ശ്രവണമാത്രത്താൽ ഏതു പാപിക്കും മുക്തി കൊടുക്കും; ഇത്രയുമാണ് ഇവ തമ്മിലുള്ള അന്തരം. ക്ഷേത്രവൈഭവം കൊണ്ടും തീർത്ഥവൈഭവം കൊണ്ടും ലിംഗവൈഭവം കൊണ്ടും ധാമധാസ്യത്തിനു തുല്യം ഒരു ക്ഷേത്രം ഇല്ലെന്നുള്ളതിന്റെ യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. മഹാദേവൻ സർവ്വനേരവും അവിടെത്തന്നെയാണ് ധാരാളം ചെയ്യുന്നത്.

മഹാഷിമാർ ഇതുകേട്ട് ക്ഷൗഭസംഭവനോട്, അല്ലയോ അഗസ് എന്തു നേ! അങ്ങ് കാശിയേക്കാൾ റാലാസ്യം ശ്രേഷ്ഠമെന്നു പറയുന്നതുതുമ്മാമ്കൊണ്ടാണ്, എന്നു ചോദിച്ചു.

അഗസ്ത്യൻ അതുകേട്ട്, മറുത്തുവരുത്തു അതിന്റെ കാരണം സുബ്രഹ്മണ്യൻ പറഞ്ഞുതന്നതുപോലെ തന്നെ ഞാൻ പറയാം. ബ്രഹ്മാവിന്റെ ദ്വാദശാന്തസ്ഥാനവും, ചിന്തയ്ക്കായ പരമശിവന്റെ ലീലാസ്ഥാനവും, ഭൂധേകത്തിലെ ശിവഭാഗവും ആയതുകൊണ്ടാണ് റാലാസ്യമഹാക്ഷേത്രം മറ്റൊല്ലാ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽവെച്ചും ഉത്തമമെന്നു പറയുന്നത്. പണ്ടു ഭൂമിയിൽ ക്ഷേത്രങ്ങൾ ഇല്ലാതെ ഇരുന്ന കാലത്തിൽ പരമശിവൻ തനിക്കു ക്രീഡിക്കുന്നായിട്ടുണ്ടാക്കിയതാണ് റാലാസ്യം. ഇതിന്റെ മഹാത്മ്യം പരമശിവനാലല്ലാതെ മറ്റൊരാളാൽ പറഞ്ഞറിയിക്കുവാൻ പ്രയാസമാണ്. റാലാസ്യം ശ്രവണംകൊണ്ടു ധർമ്മസിദ്ധിയേയും, സ്മരണമൊണ്ടു അർത്ഥസിദ്ധിയേയും, ദർശനംകൊണ്ടു കാമസിദ്ധിയേയും, നിരന്തരനിവാരണംകൊണ്ടു മോക്ഷസിദ്ധിയേയും നൽകും. കാശിയിലുള്ള പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങൾ ദേവാനന്തത്തിങ്കൽ മാത്രമേ മുക്തിയെ കൊടുക്കുകയുള്ളൂ. റാലാസ്യം ഇവയിൽ വെച്ചുതന്നെ മോക്ഷം കൊടുക്കും. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ ജീവൻമുക്തിപുരമായ റാലാസ്യത്തിന്നു തുല്യമായ ഒരു ഉത്തമക്ഷേത്രം മൂന്നു ഭാഗങ്ങളിലും ഇല്ലെന്നു പറയുന്നത്. പണ്ടു ബ്രഹ്മഹത്യാപാപവിഹീനനായി ഭൂവിച്ചുനടന്ന ദേവേന്ദ്രന്റെ പാപം തീർന്നു റാലാസ്യദർശനത്തിന്നു ശേഷമാണ്. അറിഞ്ഞും അറിയായതെയും ചെയ്തിട്ടുള്ള പാപംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞ ഒരുത്തൻതന്നെ ആയിരുന്നാലും റാലാസ്യത്തിൽ പോയാൽ അവന്റെ സകല പാപങ്ങളും ഉടനെ നശിച്ചു അവൻ മോക്ഷം ലഭിക്കും. കാമാഗ്നി തപയിൽക്കയറി മതിമറന്നു അമ്മായപ്പിടിച്ചു ഭോജിക്കുകയും അപാനം കൊല്ലുകയുംചെയ്തു മഹാപാപിയായ ഒരു ബ്രഹ്മൻതോലും റാലാസ്യ പ്രാദേശംകൊണ്ടു ബ്രഹ്മഹത്യാപാപവിമോചിതനായി. ഏതു വസ്തുവും അഗ്നിയിൽ നശിക്കുന്നതുപോലെ എല്ലാ പാപവും ഉത്തമക്ഷേത്രമായ റാലാസ്യത്തിൽ നശിച്ചുപോകും. എറുമ്പുതൽ അനവരതയുള്ള എല്ലാ ജീവികൾക്കും ഒന്നുപോലെമോക്ഷംകൊടുക്കുന്നതായ ഒരു പുണ്യക്ഷേത്രം റാലാസ്യംപോലെ മറ്റൊന്നും ഇല്ല. ദേവദേവനായ ധൃതജിയിുടെ ശിരോഭാഷണമായ അമൃതകിരണനിൽ നിന്നും അർഭുനവും ഒഴുകുന്ന അമൃതധാരകൊണ്ടു സ്വർഗ്ഗം നാനയുന്നതിനാലാണ് റാലാസ്യക്ഷേത്രം ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തിന്നു മധുരപുരിയെന്നുള്ള പേരുണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. ചിരഞ്ജീവിയായി നൃത്തമെന്നു മാത്രമേ വിശേഷമായിട്ടുള്ളൂ. റാലാസ്യത്തിൽ അനവധിവിശേഷങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഭൂവനങ്ങളിൽ വിശിഷ്ടങ്ങളായ അനേകം സ്ഥാനങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും റാലാസ്യത്തിന്നു തുല്യമായി ഒരു സ്ഥലത്തും ഒരു ക്ഷേത്രവും ഇല്ല. റാലാസ്യത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചുവെച്ച് അന്യസ്ഥാനങ്ങളിൽ പോയി തപോവ്രതങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നത്, കയ്യിൽകിട്ടിയ പാൽപ്പായസം ഉപേക്ഷിച്ചുവെച്ച് മുട്ടിന്മേൽ പററിയ ശക്കര നക്കാൻ, ഒത്തുനന്നുപോലെയാ

ണം. എല്ലാവർക്കും ഒന്നുപോലെ മുക്തികൊടുക്കുന്നതായ ഒരു സ്ഥലം ഭൂലോകത്തിൽ വേണമെന്നുള്ള വിചാരത്തിന്മേലാണ് പരമശിവൻതന്നെ ഈ സ്ഥാനം ഏല്പിച്ചതായിട്ടു്. സർവ്വസിദ്ധിക്കുവേണ്ടി ബ്രഹ്മാവിന്നു് മഹേന്ദ്രാദികൾ പോലും ഹാലാസ്യത്തെയാണ് സേവിക്കുന്നതു്. ഈ മഹാക്ഷേത്രം സ്മരണമാത്രത്താൽ തന്നെ സ്വർഗ്ഗപാപങ്ങളെയും സംഹരിച്ചു കളയുമെന്നു മാത്രമല്ല ശാരദാമയ ഭക്തിയേയും മുക്തിയേയും നല്കുകയും ചെയ്യും. അവിടെ വാസം ചെയ്യുന്നവർക്കു് ഒരു കാലത്തും ഭവദീതിയുണ്ടാവുകയേ ഇല്ല. പുത്രമിത്രാദി സർവ്വവസ്തുക്കളും ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യും. മഹായാഗമായ അശ്വമേധം, മഹാഫലത്തോടുകൂടിയ അഗ്നിഷ്ടോമം, അത്യഗ്നിഷ്ടോമം, ബ്രഹ്മസ്മൃതിയാഗം, അതിരാത്രം, സോമയാഗം ദാദശാഹം, ഷോഡശാഹം, റാജാപ്രായം, രാജസ്യം, വിശ്വജിത്ത മുതലായ മഹായാഗങ്ങൾ നടത്തിയവർക്കു് ഉണ്ടാകുന്ന ഫലങ്ങളും, എളുപ്പം നെയ്യു് വിചിത്രവസ്തുക്കൾ, അഭരണങ്ങൾ, കവിലപ്പുതുക്കൾ, നസ്യപ്പണ്ണങ്ങളായ കേദാരങ്ങൾ, രത്നങ്ങൾ, സുവർണ്ണങ്ങൾ, വെള്ള കർപൂരം, വിവിധതരത്തിൽ ഉള്ള ധാന്യങ്ങൾ ദാസികൾ ദാസന്മാർ, ഗജങ്ങൾ, അശ്വങ്ങൾ, മനോരമങ്ങളായ വേനങ്ങൾ, രഥങ്ങൾ, കമ്പുകൾ, അന്നങ്ങൾ, പാനീയസാധനങ്ങൾ, മുതലായി വില്പനീയമായ പല ദാനങ്ങൾ ചെയ്തവർക്കുണ്ടാകുന്ന ഫലങ്ങളും കാശിതൂങ്ങിയ പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങളിൽ നൽകാൻ വാസം ചെയ്യുന്നവർക്കു് ഉണ്ടാകുന്ന ഫലങ്ങളു് ഹാലാസ്യക്ഷേത്രവാസികൾക്കു് നിഷ്പ്രയാസമായി ലഭിക്കുന്നു. മദ്യപാനം, ബ്രഹ്മണവധം, ഗർഭഹർദ്ദിച്ഛിക്ക, ഗുരുവധം, സ്ത്രീവധം, ഭാര്യവധം, മാതൃവധം, ഗുരുഭാഷാഗമനം, ദോഷം മുതലായ മഹാപാപങ്ങൾ ചെയ്തവർക്കു് ഹാലാസ്യസ്വരൂപം കൊണ്ടു് പാപശാന്തി സിദ്ധിക്കും. ഗുരു, യമന, നമ്മാ, സരസ്വതീ, ഭാദാമി, ഭോമതി തുംഗഭദ്ര, സരയു, തമസ, കൃഷ്ണ, കരേണി, വേദവതീ, വേദവതീ, താമരപ്പണ്ണി, മുതലായ എല്ലാ പുണ്യരീതികളിലും സ്നാനം ചെയ്താൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഫലം ഹാലാസ്യവാസം ഒന്നുകൊണ്ടു് മാത്രം അർക്കം ഉണ്ടാകും. ഹാലാസ്യത്തിൽ വെച്ചു് ഒരുനേരം ഭക്ഷണം ഉപേക്ഷിച്ചാൽ ലക്ഷം തവണ ചാത്രായണപ്രതം അനുഷ്ഠിച്ചതിന്റെ ഫലം കിട്ടും. അന്യക്ഷേത്രങ്ങളിൽ മാംസോപവാസം ചെയ്യുന്നതിനു് പകരം ഹാലാസ്യത്തിൽ ഏകാപവാസം ചെയ്താൽ മതിയാകും. ഹാലാസ്യത്തിൽ മൂന്നുനേരം ഉണ്ടാപേക്ഷിച്ചു പരമശിവനെ ഭജിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ അനേകായിരം വർഷം ഉണ്ടാപേക്ഷിച്ചു തപസ്സു ചെയ്താൽ ഉണ്ടാകുന്നതിൽ കൂടുതൽ ഫലം ഉണ്ടാകും. കൈതാസസ്ഥലത്തുപോയി നാലുമാസം വ്രതമാചരിക്കുന്ന ഫലം ഹാലാസ്യത്തിൽ പോയി ഒരു അഷ്ടമിനാളിൽ ഉപവസിച്ച് ഉണ്ടാകും. അരുമാസം വ്രതം പിടിച്ചു മറെറായ പുണ്യക്ഷേത്രത്തിൽ പട്ടിണി കിടന്നാൽ ഉണ്ടാകുന്ന മുഴുവൻ ഫലവും ഹാലാസ്യത്തിൽ വെച്ചു് ഒരു സോമവരത്തുനാൾ ഉപവസിച്ച് അനായാസനാ ലഭിക്കും. ഹാലാസ്യമാഹാക്ഷേത്രത്തിൽ ഒരു ശിവരാത്രിനാളിൽ ഉപവസിച്ച് അന്യക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഒരു വർഷക്കാലം താമസിച്ചു ഉപവാസവ്രതമനുഷ്ഠിക്കുന്നതിന്റെ ഫലമുണ്ടാകും. അന്ത

മില്ലാത്ത മഹത്വങ്ങളോടുകൂടിയ ഹാലാസ്ത്രമാഹാക്ഷേത്രത്തിന്റെ മഹിമകൾ ഇന്നുവന്നുവെന്നു അന്നത്തന്നെ കാണുപോവും പറഞ്ഞറിയിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു. ഹാലാസ്ത്രത്തിൽ ഇരുന്നിരുന്നിരുന്ന സാധിച്ചു ഒരു പുരുഷൻമുണ്ടെന്നു രൂപം ഉഷാനദാജനവും ചെയ്തു സുഖമായി താമസിച്ചാൽ മറ്റൊരു സ്ഥലത്തു വായുക്ഷേപനം ചെയ്തു തപസ്സുചെയ്തു താമസിച്ചുവെങ്കിലും ഫലം ഉണ്ടാകും. ഹാലാസ്ത്രത്തിൽ വെച്ചു ഒരുപിടി അരി ദാനംകൊടുത്താൽ മറ്റൊരു സ്ഥലത്തു വെച്ചു ഷോഡശദാനം ചെയ്യുന്നതിന്റെ ഫലം കിട്ടും. എന്നു വേണ്ടാ ഏതെല്ലാം ദാനങ്ങൾ ഉണ്ടോ ആ ദാനങ്ങൾ മുഴുവൻ ചെയ്തു ഫലവും എത്ര പ്രകാരത്തിൽ തപസ്സു ചെയ്താലോ ആ പ്രകാരത്തിലൊന്നും തപസ്സു ചെയ്തു ഫലവും എത്ര വിധത്തിൽ മന്ത്രങ്ങൾ ഉണ്ടോ ആ മന്ത്രങ്ങൾ എല്ലാം ജപിച്ച ഫലവും, ഏതെല്ലാം പ്രകാരത്തിൽ പൂജകൾ ചെയ്താലോ ആ പൂജകൾ എല്ലാം ചെയ്തു ഫലവും, എത്ര യാഗമുണ്ടോ അതെല്ലാം ചെയ്താലും, ഏതെല്ലാം തീർത്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടോ അവയിൽ എല്ലാം സ്നാനംചെയ്താലും, ഏതെല്ലാം യോഗങ്ങൾ ഉണ്ടോ അവയെല്ലാം അനുഷ്ഠിച്ചാലും ഫലവും ഹാലാസ്ത്രത്തിൽ നിന്നും ലഭിക്കും. അതുകൊണ്ടു്, അത്ഥമഹിതം അഗ്രഹിക്കുന്ന ഏതൊരുത്തനും പുരമശിവന്റെ പ്രധാന നിവാസസ്ഥാനമായ ഹാലാസ്ത്രത്തിൽ വസിക്കണം. എല്ലാംകൊണ്ടും എല്ലാ ശിവക്ഷേത്രങ്ങളിൽ വെച്ചും മാഹാത്മ്യമേറിയതു ഹാലാസ്ത്രംതന്നെ. മുന്മാഹിതം ബ്രഹ്മാവും കൈലാസാദികളായ അന്യ ശിവക്ഷേത്രങ്ങളുടെ മഹത്വമെല്ലാം ഒരു ത്രാസിന്റെ ഒരു തട്ടിലും ഹാലാസ്ത്രമാഹാക്ഷേത്രത്തിന്റെ മഹത്വത്തെ മറ്റൊരു തട്ടിലായിട്ടുവെച്ചു തൂക്കിയതിൽ ഹാലാസ്ത്രമഹത്വം വളരെ തൂങ്ങുകയാൽ ഹാലാസ്ത്രംതന്നെ ശിവക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഒന്നാമത്തേതെന്നു നിലയിലായിട്ടു. ഈ ശ്രീമാഹാക്ഷേത്രത്തിനു ഹാലാസ്ത്രമെന്നുള്ള പേരുളടക്കം, കടംബധനം, ഭൂധോകശിവഭാഗകം, ജീവൻ മുക്തിപുരം സമഷ്ടിവീദ്യനാഥം, മധുരപുരി, ചതുഷ്കൂടവും, ദ്വാദശാത്മം എന്നിങ്ങനെ അനേകം പേരുകൾകൂടി ഉണ്ടു്. ഹാലാസ്ത്രക്ഷേത്രത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം ചുരുക്കത്തിൽ ഇങ്ങനെയാണല്ലോ. റിസ്കരിച്ചു പറയാൻ ആരെക്കൊണ്ടും സാധിക്കുകയില്ല.

ക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യം സമാപ്തം.

ഹ ഓ ല ഓ സ മ ഓ ഹ ഓ ത്വം

കേരള ഭാഷാ ഗദ്യം

മൂന്നാം അദ്ധ്യായം.

തീർത്ഥ മ ഓ ഹ ഓ ത്വം.

തൃമാനന്തും കേട്ടു സന്തുഷ്ടനായ വസിഷ്ഠാദി മഹാ
പിമാൻ വീണ്ടും അഗസ്ത്യരെനോക്കി തീർത്ഥമാന
ന്തും ഉടി അരുളിച്ചെയ്യുന്നമെന്നുവേക്ഷിച്ചു.

അഗസ്ത്യമഹർഷി ഉടൻ തന്നെ ഹേമപത്മിനീതീർത്ഥത്തിന്റെ
മാഹാത്മ്യങ്ങളേയും അതിന്റെ ഉത്ഭവത്തേയുംപറ്റി താഴെ വരുമാറ് പ
റയൻ തുടങ്ങി:—

അല്ലയോ മഹർഷിമാരെ! ഹേമപത്മിനീതീർത്ഥത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം
കേട്ടാൽതന്നെ സർവ്വാചരങ്ങളും നശിച്ചുപോകും. എല്ലാ ജാതികളുള്ള മഹാ
ജനങ്ങളുടേയും, അഭിപ്രായം ഭൂലോകത്തിൽ ഉള്ള എല്ലാ തീർത്ഥങ്ങളിൽവെ
ച്ചും ഹേമപത്മിനീതീർത്ഥം ഉത്തമം എന്നാണ്. ഭഗവാനായ സുന്ദരേശ്വര
ന്റെ അജ്ഞരേറിയവായിട്ട് അതിൽ യാതൊരു ചവടുക്കുള്ളും ഇല്ല. ഈ
ഹേമപത്മിനീതീർത്ഥം ഭൂമിയിൽ സമുദ്രം മോലങ്ങളും, നദികളും, തീ
ർത്ഥങ്ങളും എന്നല്ല, യാതൊരു വിധത്തിൽ ഉള്ള ജലാശയങ്ങളും ഉണ്ടാകു
ന്നതിനും മുമ്പിൽ മൂലാഗ്നിദീപ്തികത്തിനായി ശിവഗണങ്ങളുടെ അപേ
ക്ഷപ്രകാരം പരമശിവൻതന്നെ ഉണ്ടാക്കിയതാണ്. അതു വിസ്തരിച്ചുപറ
യാം; കേൾക്കുവിൻ. പണ്ടൊരിക്കൽ കദംബകാനനവാസിയും, ചന്ദ്രശേഖര
നും, മുക്കണ്ണനുമായ പരമശിവൻ, നാഗയജ്ഞോപവീതനും ശുഭകുമാല
പാണിയും അയ്യി വാഴാശാസകനായ പാർവ്വതീദേവിയോടു കൂടെ വൃഷഭവാ
ഹനത്തിൽ കയറി, നന്ദി തുടങ്ങിയ ഭൂതഗണങ്ങളുമൊന്നിച്ച് മൂന്നു ലോക
ങ്ങളിലും സഞ്ചരിച്ചു, തന്നെ വന്നു സ്തുതിച്ച ബ്രഹ്മാവിന്റെ മഹോദാദിക
ൾക്കു ഇഷ്ടവങ്ങളുമെല്ലാം നന്നു, തിന്റെ സ്വസ്ഥനായ മാഹാസ്വത്ഥി
ൽ എഴുന്നള്ളി, പാർവ്വതീകളായി നില്ക്കുന്ന നന്ദിതുടങ്ങിയ ഭൂതഗ
ണങ്ങളെ കൃപാപൂർവ്വം ഒന്നു കടാക്ഷിച്ചിട്ട് മൂലാഗ്നിഗുഹയിൽ അന്തർദ്ദാനംചെ
യ്ക്കുന്നതിന്നു ഭാഗിച്ചപ്പോൾ, ഭൂതഗണങ്ങൾ ഭഗവാനോടു, ലിംഗഭിഷേകം ചെ
യ്യുന്നതിനും അർദ്ധം സ്നാനം ചെയ്യുന്നതിനും ജലമില്ലെന്നും അതിന്റെ
നിവാരണത്തിനായി ഇറുപ്പാങ്ങളിൽ ഒന്നുപോലെ ഇഷ്ടങ്ങളെല്ലാം സാധി
ച്ചുകൊടുക്കണമെന്നു ഒരു തീർത്ഥം നൽകിപ്പുകൊടുക്കണമെന്നും അപേക്ഷിച്ചു

ഭൃതഗണങ്ങളുടെ മേൽപ്രകാശമുള്ള അപേക്ഷകൾ കേട്ടു പാമസ്യതുഷ്ണനായ ഭഗവാൻ ഉടൻതന്നെ ഒരു വിംഗത്തിനടുക്കൽ തെക്കുകിഴക്കേദിക്കിലായി തൃക്കണ്ഠിൽ ഇരുന്ന ശുദ്ധമെടുത്ത ഒരു തടാകം കുത്തിക്കഴിച്ചു തൽക്ഷണംതന്നെ ബ്രഹ്മാസ്യത്തിന്റെ അധോഭാഗം പിളന്നു ശുദ്ധജലം കുണക്കില്ലാതെ പൊങ്ങി ശുദ്ധം കൊണ്ടു കുത്തിക്കഴിച്ച തീർത്ഥതടാകം കവിഞ്ഞു പ്രവാഹിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഉടൻതന്നെ ഭഗവാൻ ജലപ്രവാഹം തൃക്കൈകൊണ്ടു തലോടി കരകവിയായതയാക്കി. അനന്തരം തന്റെ ശിരസ്സിൽ പരമീച്ചിരിക്കുന്ന ഗംഗാജലംകൂടി അതിൽ ചേർത്തു കൂടുതൽ ശുദ്ധിയുണ്ടാക്കി. ഒടുവിൽ ഭൃതഗണങ്ങളോടു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ വിശ്വസ്തന്മാരായ സേവകന്മാരേ! ഇതിനു തൃപ്തമായി മറൊരാൾ തീർത്ഥവും ഇല്ല. ഏതീർത്ഥം ശിവനായ ഞാൻ നിർമ്മിച്ചതുകൊണ്ടും സകല ശിവഭംജകന്മാരും, നാമംകൊണ്ടും ഇത് ശിവതീർത്ഥംതന്നെ. കൂടാതെ നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി എല്ലാ തീർത്ഥങ്ങൾക്കും മുമ്പേ ഉണ്ടാക്കിയതിനാൽ ആദിതീർത്ഥം എന്നും ഇനി ഉണ്ടാകുന്ന എല്ലാതീർത്ഥങ്ങളിൽവെച്ചും ഇതന്നു ശ്രേഷ്ഠത കൂടുതലായാൽ പരമതീർത്ഥം എന്നും, ദർശിക്കുന്നവരുടെ സകലപാപങ്ങളേയും നശിപ്പിക്കാൻ ഇതിർത്ഥത്തിന് ശക്തിയുള്ളതുകൊണ്ട് പാപനാശനതീർത്ഥം എന്നും, സർവ്വതീർത്ഥങ്ങളിലുപാച്ചു മറ്റൊരാൾ കൂടുതലായാൽ മഹാതീർത്ഥം എന്നും, എന്റെ ശിരസ്സിൽ ധരിച്ചിരിക്കുന്ന ഗംഗായുമായി ഇതിനു യോഗമുണ്ടായിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ശിവഗംഗ എന്നും, ഈ തീർത്ഥത്തിൽ സ്നാനംചെയ്താൽ ആർക്കുജ്ഞാനമുണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിനാൽ ജ്ഞാനതീർത്ഥം എന്നും, മുക്തി സിദ്ധിക്കുമെന്നുള്ളതിനാൽ മുക്തിതീർത്ഥം എന്നും, സർവ്വധർമ്മങ്ങളും നൽകുന്നതുകൊണ്ട് സർവ്വധർമ്മദതീർത്ഥം എന്നും, സർവ്വ സുഖങ്ങൾക്കും കാരണമായാൽ സുഖകാരണതീർത്ഥം എന്നും, ശുദ്ധംകൊണ്ടു കുത്തിക്കഴിച്ചതായാൽ, ശുദ്ധചാതതീർത്ഥം എന്നും, സർവ്വകാമങ്ങളും നൽകുന്ന ഒന്നായതുകൊണ്ട് സർവ്വകാമദതീർത്ഥം എന്നും, ഭീഷ്മായുസ്സിനെ നൽകുന്നതായതുകൊണ്ടു ഭീഷ്മായുഷ്ണതീർത്ഥം എന്നും എല്ലാ തീർത്ഥങ്ങളിലുപാച്ചു ഉത്തമമായതിനാൽ ഉത്തമതീർത്ഥം എന്നും മറ്റും ഓരോരോ കാരണങ്ങൾകൊണ്ട് ഈ തീർത്ഥത്തിനു പല പേരുകളും ഉണ്ട്. വിശേഷിച്ചും ബ്രഹ്മമന്ത്യാപീഡിതനായി ലോകമെങ്ങും അലഞ്ഞുനടന്നതിൽപിന്നെ ദേവേന്ദ്രൻ ഈ തീർത്ഥത്തിൽപന്നു സ്നാനംചെയ്തു ബ്രഹ്മമന്ത്യാപാപത്തെ ശമിപ്പിക്കുമ്പോൾ ഈ തീർത്ഥത്തിനു ദേവമചന്ദ്രിനീതീർത്ഥമെന്നു അതിപ്രസിദ്ധമായ ഒരു പേരുകൂടി ഉണ്ടാകും. ഈ തീർത്ഥത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെപ്പറ്റി അധികമെന്നും പറയാൻ ഇല്ല.

ഈ പാപനശയ തീർത്ഥജലത്തിൽ ഏതൊരുത്തൻ സ്നാനംചെയ്തു ദേവതാർപ്പണവും യഥാശക്തി ദാനവും നടത്തി, പഞ്ചാക്ഷരം ജപിച്ചു ഭക്തിപൂർവ്വം എന്നെ വന്ന് സ്തോത്രങ്ങൾകൊണ്ടു സേവിക്കുന്നുവോ അവനെതിശ്വരമായും മനുഷ്യജന്മം കിട്ടിയതിന്റെ ഫലം പൂർത്തിയാകും. അവനെതു

കൃതകൃതൻ. അല്ലയോ ഭൂതഗണങ്ങളേ! ഇതു തീർച്ചയായും സത്യമാണ്. ഇതിനെ തീർത്ഥാടനം കൊണ്ടു ശിവലിംഗം ഭജിച്ചേക്കുമെന്നുവന്നവർക്കു ജനം കൊണ്ടുതന്നെ തീർച്ചയായും മുക്തിനാകും. നിങ്ങൾ ഈ തീർത്ഥാടനത്തിൽ മുഴുകി ലിംഗഭജനം നടത്തുവാൻ.

മേലാണു സുന്ദരശാസ്താവ് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിട്ട് ശിവഗണങ്ങളോടു കൂടെ ശിവതീർത്ഥത്തിൽ സ്നാനം ചെയ്തു. അനന്തരം പരമേശ്വരൻ സ്വായംഭവായ ലിംഗത്തിൽ അപ്പോൾത്തന്നെ അന്തർദ്വാനം ചെയ്തു. ശിവഗണങ്ങളും സ്നാനാനന്തരം ലിംഗഭജനം നടത്തി കാമിതങ്ങൾ എപ്പോഴും സാധിച്ചു. ഇങ്ങനെയാണു ദേവന്ദ്രന്റെ ബ്രഹ്മമൗലാപാപത്തെ നശിപ്പിച്ചുനാൾ മുതൽ ഹേമവർമ്മിനീതീർത്ഥമെന്ന അഭിനവ നാമധേയത്തോടുകൂടിയതായി ഭവിച്ച ശിവതീർത്ഥത്തിന്റെ ഉത്ഭവം. അല്ലയോ മൂന്നിമാരേ! ഇനി അതിന്റെ മഹാത്മ്യത്തേപ്പറ്റിയും ചുരുക്കമായി നിങ്ങളോടു പറയാം. അതിന്റെ മഹത്വശ്രവണം പോലും പാപഹരമാണ്. ശിവതീർത്ഥത്തെ ദർശിക്കുന്ന പക്ഷം ശിവലോകപ്രാപ്തിയുണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിന് യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. ഭക്തന്മാരുടെ വിധിപ്രകാരം അതിൽ സ്നാനം ചെയ്താൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഫലമോ പിന്നെ പറയാനാണെന്നു ഇല്ലല്ലോ. ഒരുതവണ അതിൽ സ്നാനം ചെയ്താൽ എല്ലാ പാപവും നശിച്ചുപോകുമെന്നു മാത്രമല്ല, സകല തീർത്ഥങ്ങളിലും സ്നാനം ചെയ്ത ഫലവും ഉണ്ടാകും. ശരീരത്തെ മണ്ണുകൊണ്ടു ശുദ്ധിയാക്കി വരണസൂക്ഷ്മശ്രേഷ്ഠത്തോടുകൂടെ അതിൽ സ്നാനം ചെയ്താൽ മഹാനാചാരവും സകല തീർത്ഥങ്ങളിലും സ്നാനം ചെയ്താലും ഉണ്ടാകാത്ത അനന്തഫലങ്ങൾ കിട്ടും. തീയിൽ അറിയാതെ തൊട്ടാലും അതു ദാരിദ്ര്യംകുറയ്ക്കുന്നതുപോലെ ഇതിൽ പുണ്യതീർത്ഥമെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടി അല്ലാതെതന്നെയും ഒരുത്തൻ സ്നാനം ചെയ്താൽ അവന്റെ എല്ലാ പാപങ്ങളും അപ്പോൾത്തന്നെ ദഹിച്ചുപോകും. അധികം വിസ്തരിക്കണമെന്നില്ല; ഈ പുണ്യതീർത്ഥത്തിൽ നിത്യതഃ സ്നാനം ചെയ്യുന്നവർ തീർച്ചയായും ജീവന്മുക്തർതന്നെ. അതിന് യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. പരമേശ്വരൻ ചൊല്ലി ഗംഗാദികളിൽ സ്നാനം ചെയ്യുന്ന വരണസ്നാനത്തിലും, സർവ്വം ഭൂതപുത്രൻ ആഗോയസ്നാനത്തിലും, മന്ത്രജ്ഞനാകുന്ന മന്ത്രസ്നാനത്തിലും ഗോധൃളിയേൽക്കുന്ന മാതസ്നാനത്തിലും, ആത്മത്തോടുകൂടിയ മഴനനയുന്ന മഹേന്ദ്രസ്നാനത്തിലും ശിവതീർത്ഥസ്നാനം ശ്രേഷ്ഠമായിട്ടുള്ളതാണ്. അതിൽ സ്നാനം ചെയ്യുന്നവർ സുന്ദരശാസ്താന്റെ ലിംഗദർശനംകൂടി ചെയ്താൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഫലം അവാച്യമത്രേ. ശ്രദ്ധാർഹമല്ലാതെ സ്നാനം ചെയ്താൽ പോലും സ്വർഗ്ഗലോകത്തിൽ പോയി സിദ്ധചാരണനാശോടൊന്നിച്ചു വസിക്കാമെന്നുള്ളപ്പോൾ ശ്രദ്ധാർഹം സ്നാനം ചെയ്ത ഭക്താത്മജ്ഞനായെന്ന ഒരുത്തനുണ്ടാകുന്ന ഫലം ഇന്നതെന്നു വിചാരിക്കാൻ അരേക്കൊണ്ടു കഴിയും. അവനു വിധിപ്രകാരമുള്ള എല്ലാ യാഗങ്ങളും ചെയ്ത ഫലംതന്നെകിട്ടും. ഇതിൽ സ്നാനം ചെയ്ത് ഇതിന്റെ തീരത്തിൽവെച്ച് സ്വർണ്ണാഭിരൂപം ദാനം ചെയ്താൽ കിട്ടുന്ന ഫലത്തിനു ഒരു അവസാനവും ഇല്ല. എന്നുവേ

ണ്ടു, ഈ മഹാപാപനതീർത്ഥത്തിൽ സ്നാനംചെയ്യുകയും, അതിന്റെ തീർത്ഥത്തിൽവെച്ച് വ്രതം, പൂജാ, ദാനം, ധർമ്മം, ഹോമം, തപസ്സു, ജപം, ധ്യാനം മുതലായ പുണ്യകർമ്മങ്ങളെ ആചരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്കു മറ്റു പുണ്യസ്ഥലങ്ങളിൽവെച്ചു ചെയ്യുന്നതിൽ ഹോമപത്മത്തിൽ പരമധീനം ഫലസിദ്ധിയുണ്ടാകും. ജന്മനക്ഷത്രദിഗ്ഗണം ഈ പുണ്യതീർത്ഥത്തിൽ സ്നാനംചെയ്യുന്നവന്റെ ജന്മാന്തരപാപംകൂടി നശിച്ചുപോകും. ചേരം, വൃശ്ചികം, കുംഭം ഈ മാസങ്ങളിൽ ഹോമപത്മനിതീർത്ഥത്തിൽ സ്നാനംചെയ്യുന്നതു ഏറ്റവും ഉത്തമമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. അമാധ്യമ്യനാളിൽ സ്നാനംചെയ്താൽ മറ്റു ദിവസങ്ങളിൽ സ്നാനംചെയ്യുന്നതിൽ നിന്നും ഹേതുവില്ലാത്തതും, സംക്രമദിവസത്തിൽ ആയിരം ഇരട്ടിയും വെച്ചുപത്തുപതിനായിരവും, അയ്യനത്തിങ്കലും ഗ്രഹനത്തിലും വൃശ്ചികത്തിങ്കലും സ്നാനംചെയ്താൽ ഹോമപത്മത്തിൽവെച്ചു ചെയ്തതും അധികം ഫലംകിട്ടും. തിരുളാഴ്ചദിഗ്ഗണം വരുന്ന കറുത്തചാപ്പുന്നാളിൽ ഹോമപത്മനിതീർത്ഥത്തിൽ സ്നാനംചെയ്ത പരമപുണ്യം ചെയ്യുന്നവർക്കുണ്ടാകുന്നഫലം അപസാനമില്ലാത്തതെന്നു മാത്രമല്ല, അവരുടെ പിതൃക്കളിൽ ഓരോരുത്തരും അവർ ദാനംചെയ്യുന്ന ഓരോ എളുപ്പിനും ഓരായിരം വർഷംവീതം സ്വർഗ്ഗലോക സൗഭാഗ്യങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നതും ആണ്. ഹോമപത്മനിതീർത്ഥത്തിൽവെച്ച് ചെയ്യുന്ന പിണ്ഡദാനങ്ങളുടെ ഫലത്തിനും തന്മൂലം പിതൃക്കൾക്കു ലഭിക്കുന്ന ഗതിക്കും യാതൊരു അപസാനവുമില്ല. എല്ലാ തീർത്ഥങ്ങളും ആദിതീർത്ഥമായ ഈ ശിവതീർത്ഥത്തെ നിത്യത സേവിക്കുന്നുണ്ട്. ശിവലിംഗപൂജകൊണ്ട് എല്ലാ ദേവന്മാരും പൂജിച്ച ഫലം ലഭിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ ശിവതീർത്ഥസ്നാനം കൊണ്ട് എല്ലാ തീർത്ഥങ്ങളിലും സ്നാനംചെയ്ത ഫലവും സിദ്ധിക്കും. ശിവതീർത്ഥത്തിൽ സ്നാനംചെയ്ത് അതിന്റെ കരയിൽവെച്ച് ശിവലിംഗം പൂജിക്കുന്നവർ യാഗം ചെയ്യുകയോ വേദമോതുകയോ വ്രതങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുകയോ, ദാനം ചെയ്യുകയോ, യോഗാഭ്യാസം ചെയ്യുകയോ, യാതൊന്നും ചെയ്യുന്നമെന്നില്ല. അവനു തീർത്ഥയാത്രയും മോക്ഷം ലഭിക്കും. ജന്മാന്തരത്തിൽ വളരെ വളരെ പുണ്യങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളവർക്കു മാത്രമേ ശിവതീർത്ഥത്തിൽ സ്നാനം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള സൗഭാഗ്യമുണ്ടാകൂ. അഗ്നിഹോത്രാനുഷ്ഠാനം, വേദപാരായണം, വ്രതാനുഷ്ഠാനം, ദാനം, തപസ്സ് മുതലായതുകൾ ചെയ്യുന്നവർക്കു ഹോമപത്മനിതീർത്ഥത്തിൽ സ്നാനംചെയ്ത തത്ത്വത്തിൽവെച്ച് ശിവലിംഗം പൂജിക്കുന്നവർക്കു സിദ്ധിക്കുന്ന ഫലത്തിന്റെ ഹോമപത്മത്തിൽ ഓരോ ഫലംപോലും സിദ്ധിക്കുകയില്ല. മാമഹാസത്തിൽ പ്രയാഗയിൽ മുറ്റുതുളിദിവസം സ്നാനം ചെയ്താലുണ്ടാകുന്ന ഫലം ഹോമപത്മനിതീർത്ഥത്തിൽ ഒരുദിവസം സ്നാനംചെയ്താൽ കിട്ടും. ജപം, അഗ്നി, ഹോമംചെയ്യുന്ന യജമാനൻ സൂര്യൻ, ചന്ദ്രൻ, അങ്കുരം, ഭൂമി, വായു ഞ്ചെറൈ ശിവൻ എട്ടുമുത്തികൾ ഉള്ളതിൽ ജഗദ്രൂപമുതിയായ ശിവതീർത്ഥം ഞ്ചെറൈക്കും അനന്ദത്തേയും ഒന്നുപോലെ കൊടുക്കുന്നതാകുന്നു. ഒരുവർഷം ഹോമപത്മനിതീർത്ഥത്തിൽ ഇടവിടാതെ സ്നാനംചെയ്ത പരമേശ്വരീപരമേശ്വരന്മാരെ പൂജിച്ചാൽ വ

സ്വയ്യം പുത്രലാഭം ഉണ്ടാകും. ഭൂലോകത്തിൽ ഹേമപത്മിനീതീർത്ഥംകൂടാതെ മാഹാത്മ്യമേറിയ അനവധി തീർത്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും അവയൊന്നിനും ഹേമപത്മിനീതീർത്ഥത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഒരുപക്ഷേപം മഹത്വം വരുന്നതല്ല. ഈ മഹാതീർത്ഥത്തെ ദർശിച്ചാൽ ധർമ്മസിദ്ധിയും സ്വർഗ്ഗാർജ്ജ്യം അർജ്ജവവും, പാപമൊഴുത്ത് കാമസിദ്ധിയും, അതിൽ സ്നാനചെയ്താൽ മോക്ഷസിദ്ധിയും ഉണ്ടാകും. ഇങ്ങനെ ദർശനംകൊണ്ടും, സ്വർശനംകൊണ്ടും, പാനംകൊണ്ടും, സ്നാനംകൊണ്ടും പുരുഷാർത്ഥങ്ങൾ നാപും സാധിച്ചുകൊടുക്കുന്നതായി മറ്റൊരാൾ തീർത്ഥം ഭൂലോകത്തിൽ ഉണ്ടു്? ഇങ്ങിനെ ഹേമപത്മിനീതീർത്ഥമാഹാത്മ്യം പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയാൽ ഒടുങ്ങുകയില്ല. അതുകൊണ്ടു ഭൂലോകത്തിൽ ഉള്ള എല്ലാ തീർത്ഥങ്ങളിൽപൊക്കും, ശ്രേഷ്ഠമായ തീർത്ഥം ഹേമപത്മിനീതീർത്ഥമാണെന്നും അതിൽ സ്നാനം ചെയ്യുന്നവർക്ക് സകല സിദ്ധിയും ഉണ്ടാകുമെന്നും ചുരുക്കത്തിൽ നിങ്ങളെ ധരിപ്പിച്ചിട്ടു് തീർത്ഥമാഹാത്മ്യവണ്ണനയെ അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

മൂന്നാം അദ്ധ്യായം തീർത്ഥമാഹാത്മ്യം

സ മ ധ പ്ല ം .

ഹ റ ല റ സ്വ മ റ ഹ റ ആ ം .

കേ ര ഉ ഭ റ ഷ റ ഗ ദ്ര ം

പാ മ അ ല്യ റ യ ം .

ലി ം ഗ മ റ ഹ റ ആ ം .

പ്രിയൊ മഹർഷിപുരുഷാ! ഇനി ഞാൻ ലിംഗമാഹാത്മ്യത്തെ കേൾപ്പിക്കാം. നിങ്ങൾ സശ്രദ്ധം ശ്രവിച്ചുകൊള്ളവിൻ. സുന്ദരേശ്വരമഹാലിംഗത്തിന്റെ മഹത്വം അത്രയും അജ്ഞാതമാകിത്തീർന്നു്. മേരുവരം, കൈലാസം, ശ്രീപർവതം, വാരാണസി, മുതലായസ്ഥലങ്ങളിൽ തന്നെത്താൻ ഉണ്ടായ പ്രശാന്തശിവലിംഗങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും അവയൊന്നും കദംബവനത്തിൽ ഉള്ള സുന്ദരേശ്വരലിംഗം

ഗത്തിനു തുല്യമല്ല. മുൻപറഞ്ഞ സ്ഥലങ്ങളിൽ എല്ലാം ശിവലിംഗം ഉണ്ടാകുന്നതിനും വളരെ വളരെ മുമ്പാണ് ഹാദ്ധ്യസ്ഥത്തിൽ സുന്ദരേശ്വരിലിംഗം തന്നത്താൻ ഉണ്ടായത്. ഹാദ്ധ്യസ്ഥത്തിലെ സുന്ദരേശ്വരിലിംഗം തായ് മരമാണെങ്കിൽ മറ്റു പ്രധാനലിംഗങ്ങൾ എല്ലാം കൊമ്പുകൾ അത്രെ. ഹാദ്ധ്യസ്ഥത്തിലെ ശിവലിംഗംപോലെ പുരാതനമായ ഒരു ശിവലിംഗം എങ്ങും ഇല്ല. ഈ ലിംഗം മറ്റൊല്ലാ ശിവലിംഗങ്ങൾക്കും മൂലകാരണലിംഗമായി വേിച്ചതുകൊണ്ട് ഇതിനെ മൂലലിംഗമെന്നും, ശ്രീപാർവ്വിയുമായിട്ടുള്ള നിത്യസംബന്ധംകൊണ്ടും സ്വഭാവേനയുള്ള സൗന്ദര്യംകൊണ്ടും ഇതിനെ സോമസുന്ദരലിംഗമെന്നും ദേവന്മാർ പറയുന്നു. സർവ്വപ്രാപിയായ ഭഗവാന്റെ തന്നത്താൻ ഉണ്ടായതായ സോമസുന്ദരലിംഗം വ്യാപ്തിഭൂതമായ മറ്റൊല്ലാലിംഗങ്ങളുടേയും സമഷ്ടിലിംഗമാകയാൽ അതിനെ അല്ലാതെ മറ്റുലിംഗങ്ങളെ പൂജിക്കണമെന്നില്ല. വൃക്ഷമൂലത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ അല്ലാതെ കൊമ്പുകൾത്തോറും വെള്ളമൊഴിക്കണമെന്നില്ലല്ലോ. അതുപോലെതന്നെ സോമസുന്ദരലിംഗപൂജകൊണ്ടു മറ്റു സർവ്വലിംഗങ്ങളേയും പൂജിച്ചുവെളുത്താകുന്നു. ഭഗവാൻ സർവ്വപ്രാപിയും സോമസുന്ദരേശ്വരിലിംഗം സർവ്വലിംഗങ്ങളുടേയും സമഷ്ടിലിംഗവും അണന്നുള്ളതിനും ദൃഷ്ടാന്തം പിട്ടിനുവേണ്ടി മണ്ണുചുമന്ന ഭഗവാനെ അരിമർദ്ദനചാണുധൻ പൊന്മുരുകൊണ്ട് അടിച്ചപ്പോൾ അടിയുടെ പാട് മൂന്നുലോകത്തിലും ഉള്ള എല്ലാ ചരാചരജീവികളിലും പതിഞ്ഞുകാണുകയും എല്ലാവരിനും ഞ്ഞുപോലെ അടിക്കൊണ്ടുള്ള വേദനയുണ്ടാകുകയും ചെയ്തതെന്നയാകുന്നു.

അധികം എന്തിനു പറയുന്നു, അറുപത്തിനാലിലകൾ ചെയ്ത സുന്ദരേശ്വരനാണു മറ്റൊരുദേവനും ഇല്ല. ഭഗവാന്റെ ലീലകൾ എല്ലാം അസാധാരണമഹത്വത്തോടുകൂടിയിരുന്നു. ഭദ്രാജപക്ഷിക്ക് ഉത്രയായമന്ത്രം ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്ത് അതിനെ കാക്കകളുടെ ആക്രമണത്തിൽനിന്നും രക്ഷിച്ചു പക്ഷികളിൽ ശ്രേഷ്ഠനാക്കുകയും, പിട്ടിനുവേണ്ടി മണ്ണു ചുമക്കുകയും, കാടന്മാരെ കുതിരകളാക്കി പാണുധൂഷണം വില്ക്കുകയും, പുനിക്കു ഭാവിധന്യനും ഉപദേശിച്ചതരികയും, ചേദനിദകന്മാരായ ക്ഷപന്മാർ (ബുദ്ധസന്യാസികൾ)ന്മാരെ എല്ലാം ശുദ്ധാഭോധണം ചെയ്യിക്കുകയും, പന്നിമുട്ടികൾക്കു പാൽകൊടുത്തുവളർത്തുകയും മറ്റും ചെയ്തതായിട്ടുള്ള ഭഗവാൻ പരമേശ്വരൻ തുല്യനായി ഇപ്പോൾ ഏതൊരു ദേവനാണ് ഉള്ളത്. ഇനി ഏതൊരുദേവൻ ഉണ്ടാകും. അതുകൊണ്ടു പുരുഷാത്മം വേണമെന്നിരിക്കുന്നവർ സുന്ദരേശ്വരനെതന്നെ സേവിക്കണം.

യാഗങ്ങളിൽ അശ്വമേധവും, ഗിരികളിൽ ഹരിമവനും, വ്രതങ്ങളിൽ സോമപ്രാഗ്രതവും, മന്ത്രങ്ങളിൽ ഓങ്കാരസഹിതമായ. പഞ്ചാക്ഷരവും, ഓനങ്ങളിൽ അന്നദാനവും, ചതുർവ്ണ്ണങ്ങളിൽ ബ്രാഹ്മണനും, സല്ലാതങ്ങളിൽ ശിവഭക്തന്മാരും, ധർമ്മങ്ങളിൽ ശിവധർമ്മവും, ദേവന്മാരിൽ മഹാദേവനും, വൃക്ഷങ്ങളിൽ കല്പകവൃക്ഷവും, പശുക്കളിൽ കാമധേനുവും, തീർത്ഥങ്ങളിൽ

കൂൽ ഹേമചന്ദ്രനിയും, രത്നങ്ങളിൽ ചിന്താമണിയും, എന്നതുപോലെ ലിംഗങ്ങളിൽ നോമസുന്ദരലിംഗവും അത്യുത്തമമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. അഭിയും അവസാനവും ഇല്ലാത്തവനും സർവ്വപ്രാപിയും സർവ്വത്തിനും ആധാരഭൂതനായിട്ടുള്ളവനും ജ്യോതിർമ്മയനും പരാപരനും സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരകത്വവും ബന്ധമോക്ഷങ്ങളെ കൊടുക്കുന്നവനുമായ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശൻ തന്നെ സേവിക്കുന്ന ഭക്തന്മാരെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നതിനായി ഹാലാസ്യത്തിൽ വന്നു ലിംഗരൂപിയായി അവതരിച്ചിരിക്കുകയാണ്. തന്നത്താൻ ഉണ്ടായതും ജ്യോതിർമ്മയസ്വരൂപത്തോടുകൂടിയതുമായ സുന്ദരേശപരിംഗത്തെദർശിക്കുന്നതിനായി അനുദിനവും അന്യലിംഗങ്ങൾ എല്ലാം വരുന്നതു വിചാരിക്കുമ്പോൾ, അതിനെ ദർശിക്കുന്നമനുഷ്യൻ മേലിൽ ജന്മമില്ലെന്നു പറയുന്നതിൽ എന്താണു സംശയിക്കാനുള്ളത്. പരമശിവസാക്ഷാൽക്കാരമുണ്ടാകുന്നതും സുന്ദരേശപരിംഗത്തെ ദർശിക്കുന്നതും ഒന്നുപോലെയാകുന്നു. സൂര്യപ്രകാശത്തിങ്കൽ ഉരിട്ടും, ഞ്ഞാനോദയത്തിങ്കൽ അജ്ഞാനവും, ഗരുഡനെ കാണുമ്പോൾ സ്പഷ്ടങ്ങളും, കാമംകൊണ്ടു ബുദ്ധിയും, കോപംകൊണ്ടു തപസ്സും, ഗർവ്വംകൊണ്ടു വിദ്വയയും, തീയിൽ പഞ്ഞിയും എപ്രകാരം നശിച്ചു പോകുന്നുവോ, അപ്രകാരംതന്നെ സോമസുന്ദരേശലിംഗദർശനത്തിൽ സകലപാപങ്ങളും നശിച്ചുപോകുന്നതാണ്. ഉദയകാലത്തിൽ ഹാലാസ്യേശനെ ദർശിക്കുന്നവർക്കു ഭൂമിമുഴുവൻ ദാനംചെയ്ത ഫലവും മദ്ധ്യാഹ്നകാലത്തിൽ ദർശിക്കുന്നവർക്കു ആയിരം ഗോദാനം ചെയ്തഫലവും സന്ധ്യാവേളയിൽ ദർശിക്കുന്നവർക്കു ഒരു കോടിപ്പുതുറന്നും ചെയ്തഫലവും അർദ്ധരാത്രിയിൽ ദർശിച്ചാൽ എല്ലാ രാഗങ്ങളും ചെയ്തഫലവും കിട്ടുന്നതാണ്. അല്ലെങ്കിൽ മഹാപിമാര! അതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾ, മുൻപിവിട്ടപ്രകാരത്തിലെല്ലാം ഉള്ള അസിമദ്ധങ്ങളെ ദാനംചെയ്യുന്ന സമഷ്ടിവിദ്യാപുരോഹനായ ഹാലാസ്യേശനെ കലത്തും, ഉച്ചയ്ക്കും അർദ്ധരാത്രിയും ഭക്തിപൂർവ്വം ദർശിച്ചു സ്തോത്രപ്രദക്ഷിണാനമസ്സാദി കർമ്മങ്ങളെ ചെയ്യുന്ന ആളുകളുടെ സഞ്ചിതപാപങ്ങൾ മഴുവനും നശിച്ചു അവർ നിർമ്മലചിത്തന്മാരും മഹാഭാഗ്യന്മാരും ആയിത്തീർന്നുതുടങ്ങാതെ ജന്മമൂലമലവിമുക്തന്മാരായി അവസാനത്തിൽ മോക്ഷംപ്രാപിയ്ക്കുകയും ചെയ്യും. ഹാലാസ്യനാഥന്റെ ലിംഗനാമത്തെക്കേട്ടാൽ പത്തുജന്മങ്ങളിലും, സൂരിച്ചാൽ നൂറുജന്മങ്ങളിലും, ധർമ്മസ്വരൂപിയായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലിംഗം കാണുന്നതിനായി പുറപ്പെടുന്നമെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ ഒരു കാൽ എടുത്തു വച്ചാൽ ആയിരം ജന്മങ്ങളിലും ചെയ്ത പാപങ്ങൾ തീരുന്നതാണ്. അപ്പോൾ ഭക്തിപൂർവ്വം പോയി സുന്ദരേശപരിംഗദർശനം ചെയ്യുന്നവർക്കുണ്ടാകുന്ന ഫലം എന്താണെന്നു നിങ്ങൾതന്നെ വിചാരിച്ചുകൊള്ളുവിൻ. സ്തോത്രങ്ങൾ ഉപസ്മരങ്ങൾ മുതലായവകൊണ്ടു സ്തുതിക്കുന്നവർക്കു നൂറായിരം രാജസൂയം ചെയ്തഫലമുണ്ടാകും. ഒരുക്കൈവെള്ളം കോരിസോമസുന്ദരേശന്റെ ലിംഗത്തിൽ അഭിഷേകം ചെയ്താൽ മറ്റുള്ള എല്ലാശിവലിംഗങ്ങളേയും ശൈവഗമവിധിപ്രകാരം ഹേമകലശങ്ങൾ പൂജിച്ചുപോശാശാപചാരപൂർവ്വം അഭിഷേകം ചെയ്തഫലമുണ്ടു്. അപ്പോൾ പഞ്ചഗവ്യ

പുണ്യരും പഞ്ചാഗൃതം, ഗന്ധപുഷ്പഫലങ്ങൾ, ദീപശൃംഗങ്ങൾ ഇവകളോടു കൂടെ പൂജിക്കുന്നവർക്കു ഹാലാസ്ത്രനാഥൻ നാഗവിധപുരുഷാത്മങ്ങളും നൽകുമെന്നുള്ളതിന്നു വല്ലസംശയവുമുണ്ടോ? വിശേഷിച്ചും, കർപ്പൂരചന്ദനം കസ്തുരി, കർക്കരം മുതലായ സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾകൊണ്ടു സുന്ദരരോമിംഗത്തെ ലേപനംചെയ്താൽ അറകൾ രണ്ടുതണ്ടിയ ദോഷകൃകമാരൊന്നിച്ചു ഭവലോകത്തിൽ താമസിച്ചു സ്വർല്ലോകഭോഗങ്ങളെ അനുഭവിക്കും. ഏകപുഷ്പംകൊണ്ടെങ്കിലും സുന്ദരരോനെ അലിപ്പിക്കുന്നവർക്കു ദേവലോകപ്രാപ്തിയുണ്ടാകുമെന്നുതന്നെയല്ല, അന്ത്രസ്ഥലങ്ങളിൽ അയരും സ്വർണ്ണപുഷ്പംകൊണ്ടു പൂജിക്കുന്നതിന്റെ ഫലവും ഉണ്ടാകും ഒരിക്കൽ ധൃവപഥാനചെയ്താൽ അയരുംതവണചെയ്ത തെറ്റുകളെ അദ്വൈതം ക്ഷമിക്കും. ഒരുതവണകർപ്പൂരദീപദാനംചെയ്യുന്നവൻ, മരണാനന്തരം കർപ്പൂരംപോലെ നിമ്നലോയിരിക്കുന്ന ഭഗവൽസ്വരൂപംതന്നെ ലഭിക്കും. നൈവേദ്യംകൊടുക്കുന്നവർക്കു യൗഗ്യത്വസംകൂടാതെ പരമസുഖഭോഗികളായി ശിവഭോഗത്തിൽ വസിക്കാം. താമസ്യദാനംചെയ്യുന്നവർക്കും അത്രേപോലെതന്നെ അരുഭോടിദിവ്യവർഷകാശം ശിവഭോഗത്തിൽ വസിക്കാം. സോമസുന്ദരപുഷ്പം, ഉപകരണങ്ങളായ മണികൾ, ഗുഹാദീപചാത്രങ്ങൾ, അഭിഷേകചാത്രങ്ങൾ, നൈവേദ്യചാത്രങ്ങൾ മുതലായവയെ ക്ഷേത്രസമർപ്പണംചെയ്യുന്നവർ സഭലപാപവിനിർമ്മുക്തന്മാരായി ഹൃദ്യകാരുണ്യം നൊമ്പോലെ പരമാനന്ദം അനുഭവിക്കും. ഹാലാസ്ത്രനാഥക്ഷേത്രത്തിൽ പാടിക്കുകയോ അടിക്കുകയോ വാദ്യം മോഷ്ടിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നവനെ നരകശരണൻ അനന്ദനന്തനം കാണുന്നതിന്നു തീർച്ചയായും സംഗതിവരും. ഹാലാസ്ത്രശരണ നാസ്തരീക്കുന്ന മനുഷ്യൻ ഭൂലോകചക്രവർത്തിയാകുമെന്നുള്ളതിന്നും യാതൊരു വ്യത്യാസവും ഇല്ല. എന്തിനാധികം പറയുന്നു, സുന്ദരശരണൻ സന്നിധാനത്തിൽ വെച്ചു ചെയ്യുന്ന ജപങ്ങളും ഹോമങ്ങളും തപസ്സുകളും ഭാജങ്ങളും ഏതറവും അല്പമായിതന്നാവും അവയ്ക്കു മഹത്തരമായ ഫലംകിട്ടും. സുന്ദരരോമൻ മാഹാത്മ്യം അഭിക്കേണ്ടതും വർണ്ണിക്കാൻ കഴുകയില്ല. ശ്രീമധുരയ്ക്കു തുല്യമായ ശിവക്ഷേത്രവും, ഹേമപത്മിനിക്കു സമമായ പുണ്യതീർത്ഥവും, സോമസുന്ദരഭിംഗത്തിന്നുതുല്യമായ ശിവഭിംഗവും, കടംബകാനനത്തിന്നുതുല്യമായ തപോവനവും മൂന്നുലോകത്തിലും ഇല്ല. സുന്ദരശരണൻ, ഹാലാസ്ത്രസുന്ദരൻ, കർപ്പൂരസുന്ദരൻ, കടംബവനസുന്ദരൻ, കൃഷ്ണസുന്ദരൻ, അഭിഷേകസുന്ദരൻ, സുന്ദരശരണൻ, കസ്തുരസുന്ദരൻ, സോമസുന്ദരൻ, അഭിസുന്ദരൻ അനന്ദസുന്ദരൻ, ദോഷസുന്ദരൻ, ചാമ്പേയസുന്ദരൻ, പാണ്ഡ്യസുന്ദരൻ, സമഷ്ടിവിദ്വാനഗീനാഥൻ, മധുരാധിപൻ, കന്യാകാണന്തീന്ദ്രൻ, ചന്ദ്രഷ്ടകപുരോപൻ, ഭൂലോകശിവസ്വരൂപൻ, ജീവകാർഷ്വരധിപൻ, മൂർഖിംഗധിപൻ ഇങ്ങനെ പലനാമങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ഭഗവാന്റെതന്നെയായി തന്നത്താൻ ഉണ്ടായിപാതാളലോകത്തിലും വ്യാപിച്ചു കടംബവനമായ ഹാലാസ്ത്രത്തിൽ ശോഭിക്കുന്ന മൂലഭിംഗത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം ഇപ്രകാരമാ

൯. എന്റെ ഇതരജനായ കുമാരൻ എന്നപേരുള്ളതന്നതുപോലെ
യെന്നെ ഞാൻ നിങ്ങളെയും കേൾപ്പിച്ചു.

രാം അച്യുതം ലിംഗമാഹാത്മ്യം സമാപ്തം

ഹ റ ല റ സ ്ര മ റ റ റ ത്വം .

കേരളഭാഷാഗദ്യം

൫-ാം അദ്ധ്യായം.

ലീലാസംഗ്രഹം .

ഗസ്തമഹർഷി അരുളിച്ചെയ്ത ലിംഗമാഹാത്മ്യംകേട്ടു
സന്തുഷ്ടനായ മാമുനിമാർ ഹാദാസ്യനാഥൻ ചെ
യ്ക്കു ലീലകളെപ്പറ്റി കേൾക്കണമെന്നുള്ള താല്പര്യത്തോടുകൂടെ വീണ്ടും ഭഗവാ
നായ കുര്യസംഭവനോടു ഇപ്രകാരംപ്രാർഥിച്ചു.

“എല്ലാശാസ്ത്രങ്ങളും ഒന്നുപോലെ പഠിച്ചിട്ടുള്ളവരിൽപെട്ട് ശ്രേഷ്ഠ
നായ മഹർഷിശാരി അല്ലയോ ഭഗവാൻ! അങ്ങു് അരുളിച്ചെയ്ത ഹാദാസ്യ
നാഥന്റെ ക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യവും, തീർത്ഥമാഹാത്മ്യവും, മൂലലിംഗമാഹാത്മ്യ
വും കേട്ടതിൽ ഞങ്ങൾക്കു സർവ്വസംശയവും ലഭിക്കത്തക്കതായ ഒരു മഹാഭ
ക്തി സോമസുന്ദരശാലാസംഗ്രഹത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഭഗവാൻ
ദയചെയ്താൽ മുമ്പേ സൂചിപ്പിച്ചതായ പരമേശ്വരന്റെ അരുപത്തിനാലുലീ
ലകളും കൂടി ഞങ്ങൾക്കു കേൾപ്പിക്കണം.”

അഗസ്തമഹർഷി അതുകേട്ടു താഴെവരുമാറുപറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ ഭഗവതാലികളായ മഹർഷികളേ! ഭഗവാന്റെ അരുപത്തിനു
ലുലീലകളേയും ഞാൻ നിങ്ങളെ സംഗ്രഹമായും അനുക്രമമായും ധരിപ്പിക്കാം.
ഹാദാസ്യനാഥനെന്നു ഭവൻ മനോവാക്കുകൾക്കു് അശോചരനും, ബ്രഹ്മാ
വിഷ്ണുമഹേശ്വരന്മാരികളായ ഭവന്മാരാൽ പോലും വാദിതനും, ദയാലുവും, സ
ർവ്വഭൂതാംഗ്രഹകനും സർവ്വജ്ഞനും സർവ്വഭാവവിഗ്രഹനും, അനു
ക്കൂൽപെട്ടു് അണവും, മഹത്തരങ്ങളിൽപെട്ടു് മഹാനും പ്രഭുവും അ
ണു . അദ്ദേഹം കടാഹവനമാകുന്ന ഹാദാസ്യത്തിൽ ഉള്ള ഉത്തമക്ഷേത്ര
ത്തിൽ തന്നത്താൻ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ലിംഗത്തിൽ നിത്യസാന്നിദ്ധ്യംചെയ്തു
കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ സോമസുന്ദരലിംഗത്തെ വീക്ഷിക്കുന്നപക്ഷമശാ
ലികളും ഭക്താർത്ഥന്മാരും ചന്ദ്രവംശശ്രേഷ്ഠന്മാരും ആയ ഹാദാസ്യരാജാക്ക

ന്മാരും, ഇന്ദ്രാദികളായ ദേവന്മാരും പൂജിക്കുകയും അവരിൽ ഓരോരുത്തരുടേയും അഭിഷ്ടങ്ങളെ സാധിച്ചുകൊടുക്കാനായി ഭഗവാൻ ഓരോയുഗത്തിലും പതിന്നാറുവീര നാലുയുഗത്തിലുംകൂടി ആറുപതിന്നാലുവീരരെച്ചെയ്യുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

അതിൽ ഒന്നാമത്തെവീര പുത്രാരിയായ ദേവേന്ദ്രന്റെ പാപമോചനം ചെയ്തതും, രണ്ടാമത്തേത്, ചെറുപ്പപ്പതിന്റെ ശാപമോക്ഷവും, മൂന്നാമത്തേത്, കുടുംബകാണുന്നത്തിൽ മധുരപുരം ഉണ്ടാക്കിയതും, നാലാമത്തേത്, ജഗന്മാതാമായ മീനാക്ഷീദേവതി തടാതകയായി ജനിച്ചതും, അഞ്ചാമത്തേതു പാണ്ഡ്യദേവൻ തടാതകാചരിണയും ചെയ്തതും, ആറാമത്തേത് അദിശേഷാചതാമായ പത്മജവിമലാക്ഷിയുടെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷമായി നൃത്തം ചെയ്തതും ആകുന്നു. കണ്ഠേന്ദ്രാദി പലരും അന്നും ഭക്ഷിക്കുന്നതിനുശേഷം നൽകിയത് ഏഴാമത്തെ വീരയും, അന്നന്താദികൾ കൊണ്ടും, വൈശാണവിയെക്കൊണ്ടും കണ്ഠേന്ദ്രാദി പലരും കഷ്ടതയനുഭവിച്ചതും നശിപ്പിച്ചതു എട്ടാമത്തെ വീരയും, പ്രിയചന്ദ്രന്റെ പ്രീതിക്കുണ്ടായി സ്വപ്നസമുദ്രങ്ങളെ സമീപത്തുവരുന്നതു വൈശാണവിയെ ലീലയും, ദേവലോകവാസിയായ മലയാചാര്യനെ ഭൂമിയിൽവരുന്നതു പത്താമത്തെവീരയും, ഉഗ്രൻ എന്നുപേരുള്ളവനെ ജനിച്ചതു പതിനൊന്നാമത്തെ വീരയും, ആ ഉഗ്രൻ ശുദ്ധമുഖിയായ മൂന്നാലയുടെ നൽകിയത് പന്ത്രണ്ടാമത്തെ വീരയും ആണ്. പതിമൂന്നാമത്തെ വീരനെക്കൊണ്ട് സമുദ്രത്തുസമീപത്തിൽ നിന്നും അകറ്റി. ദേവേന്ദ്രന്റെ കീഴിൽ ഉടച്ചത് പതിനാലാമത്തെവീരയിൽനിന്നു. ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ മഹാഭാരതത്തിൽനിന്നും സ്വപ്നം എടുത്തുകൊടുക്കാനായി പതിനാലാമത്തെ വീരയും, മഹർഷികൾക്കു വേദാന്തങ്ങൾ ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കാനായി പതിനാലാമത്തെ വീരയും, രാജാവിനു കീഴിൽ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന് തങ്ങളെ വിക്രയം ചെയ്യാനായി പതിനേഴാമത്തെ വീരയും, മേഘങ്ങളെക്കൊണ്ട് സമുദ്രജലത്തെ ചാനം ചെയ്തിട്ടിരിക്കുന്നതിനായി പതിനെട്ടാമത്തെ വീരയും ഭഗവാൻ എടുത്തു. അതിവ്യാപിയെ ശമിപ്പിച്ചത് പത്തൊമ്പതാമത്തെ വീരയും, സിദ്ധിവൈഭവങ്ങളെ കാണിച്ചത് ഇരുപതാമത്തെവീരയും, കല്ലാണെക്കൊണ്ട് കറമ്പുഭക്ഷിപ്പിച്ചത് ഇരുപത്തിനാലാമത്തെ വീരയും, ബലസന്യാസികൾ അഭിമാനം ചെയ്തതു അന്നയെ സംഹരിച്ചത് ഇരുപത്തിരണ്ടാമത്തെ വീരയും, വിപ്രകന്യകളെ അനുഗ്രഹംകൊടുത്തത് ഇരുപത്തിമൂന്നാമത്തെ വീരയും, പുത്രസ്തുതണം ചെയ്തത് ഇരുപത്തിനാലാമത്തെവീരയും ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീയുടെ മരണം തെളിയിച്ചത് ഇരുപത്തഞ്ചാമത്തെവീരയും, മാതൃസംഗമെയ്യുകയും പത്നാവിനെ വധിക്കുകയും ചെയ്തത് ഇരുപത്തിഅറുവാമത്തെ വീരയും അസ്രാചാതുർന്റെ ഭാര്യയെ രക്ഷിപ്പാനായി സിദ്ധനെ വധിച്ചത് ഇരുപത്തി ഏഴാമത്തെവീരയും, ബലസന്യാസികൾ അയച്ച പാണ്ഡിവിഷമില്ലാതെ ആക്കിയത് ഇരുപത്തിഎട്ടാമത്തെവീരയും, അവർ അയച്ച പശുവിനെ കൊന്നത് ഇരുപത്തിഒമ്പതാമത്തെവീരയും, ആകുന്നു. മുപ്പതാമത്തേതു, പാ

ണ്യസേനാപതിയെ രക്ഷിക്കാനായി ചുണ്ണും കണക്കും ഇല്ലാതെ സൈന്യങ്ങളെ കാണിച്ചതും, മുപ്പത്തിനാമത്തേത്, പാണ്ഡ്യരാജാവിനു ഒരിക്കലും നശിക്കാത്ത ദ്രവ്യസഞ്ചികൊടുത്തതും, മുപ്പത്തിരണ്ടാമത്തേത് ഭഗവാൻ വൈശ്യാനരം ധരിച്ച് വളവിററതും, മുപ്പത്തിമൂന്നാമത്തേത് യക്ഷികൾക്കു അഷ്ടസിദ്ധിനൽകിയതും, മുപ്പത്തിനാലാമത്തേത് ചോളരാജാവിനുവേണ്ടി ക്ഷേത്രത്തിന്റെ വാതൽ തുറന്നതും, മുപ്പത്തിഅഞ്ചാമത്തേത്, പാണ്ഡ്യസൈന്യങ്ങൾക്ക് ജലം നൽകിയതും, മുപ്പത്തിഅറുവതത്തേത്, ഭഗവാൻ സമ്പാദ്യം ചെയ്തതും, മുപ്പത്തിഏഴാമത്തേത്, ചോളരാജാവിനെ ജയിച്ചതും, മുപ്പത്തിഎട്ടാമത്തേത്, ഒരു ശുഭ്രൻ തണ്ഡുലപ്പൂണ്ണമായ പാത്രം നൽകിയതും, മുപ്പത്തിഒൻപതാമത്തേത്, ഒരു വൈശ്യാബാഹുൻ വ്യാപാരത്തിൽ ജയം കൊടുത്തതും, നാല്പതാമത്തേത്, പാണ്ഡ്യരാജാവിന്റെ ബ്രഹ്മഹരത്യാപാപം നശിപ്പിച്ചതും അകന്നു, ഭരണന ഭരണനെ രക്ഷിപ്പാൻ വേണ്ടി ഭഗവാൻ വിരക്ഷിച്ചതും നാല്പത്തിനാലാമത്തെ ലീലയും, ഈ ഭരണവേണ്ടിത്തന്നെ ചേരഭൂപതിക്കു എടുത്തയച്ചത് നാല്പത്തിരണ്ടാമത്തെ ലീലയും, ഭരണ സംഘപ്പലക സമ്മാനിച്ചത് നാല്പത്തിമൂന്നാമത്തെ ലീലയും, ഭരണൻ ഭാര്യയ്ക്കു ശാന്തിവിദ്യയിൽ വിജയം നൽകിയത് നാല്പത്തിനാലാമത്തെ ലീലയും, പന്നിയുടെ വേഷം എടുത്ത് പന്നിക്കുട്ടികളെ രക്ഷിച്ചത് നാല്പത്തിഅഞ്ചാമത്തെ ലീലയും, പന്നിക്കുട്ടികളെ മന്ത്രികളാക്കിയത് നാല്പത്തി അറുവതത്തെ ലീലയും, ഒരു ഖജുരീപക്ഷിക്ക് മൃത്യുഞ്ജയമന്ത്രം ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്ത് അതിനെ കൗകന്യാരുടെ ആക്രമണത്തിൽ നിന്നും രക്ഷിച്ചത് നാല്പത്തിഏഴാമത്തെ ലീലയും, ഒരു ശരാരിപ്പക്ഷിക്കു മോക്ഷം കൊടുത്തത് നാല്പത്തിഎട്ടാമത്തെ ലീലയും, സുപ്തത്തിനെക്കൊണ്ട് മധുരാപുത്രിയുടെ അതിരുകാണിച്ചുകൊടുത്തത് നാല്പത്തി ഒമ്പതാമത്തെ ലീലയും, ചോളരാജാവിനെ തോല്പിച്ചത്, അമ്പതാമത്തെ ലീലയും, ദ്രാവിഡവിദ്വാൻമാർക്കു സംഘപ്പലക നൽകിയത് അമ്പത്തിനാലാമത്തെ ലീലയും, ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ പാണ്ഡ്യരാജാവിന്റെ അഭിപ്രായ പ്രകാരം ശ്ലോകം എഴുതി കൊടുത്തത്, അമ്പത്തിരണ്ടാമത്തെ ലീലയും, നൽകീനെ രക്ഷിച്ചത് അമ്പത്തിമൂന്നാമത്തെ ലീലയും, നൽകീനെ സുതങ്ങളെ ഉപദേശിച്ചത് അമ്പത്തിനാലാമത്തെ ലീലയും പ്രബന്ധങ്ങളുടെ താരതമ്യവിവേചനം ചെയ്ത അമ്പത്തിഅഞ്ചാമത്തെ ലീലയും ആണ് അമ്പത്തിഅറുവതത്തെ ലീല ഉത്തരവാധാസ്യത്തിൽ പോയതും, അമ്പത്തിഏഴാമത്തെ ലീല, ഭാരകന്യകയെ പേട്ടതും, അമ്പത്തിഎട്ടാമത്തെ ലീല വാതപുരേശൻ എന്ന മന്ത്രിയെ ജ്ഞാനദീക്ഷ കൊടുത്തതും, അമ്പത്തിഒമ്പതാമത്തെ ലീല പാണ്ഡ്യരാജാവിന് മായാശപങ്ങളെ വിററുമാക്കി, അറുപതാമത്തെ ലീല നദിയെ വലിപ്പിച്ചതും, അറുപത്തിന്നാമത്തെ ലീല പിട്ടിനുവേണ്ടി മണ്ണുകുറുമ്പെന്നതും, അറുപത്തിരണ്ടാമത്തെ ലീല കഞ്ചാപാണ്ഡ്യന്റെ ജപാലം കഞ്ചാജപാലം നശിപ്പിച്ചതും, അറുപത്തിമൂന്നാമത്തെ ലീല ജ്ഞാനസംബന്ധനെക്കൊണ്ട് നഗ്നനാക്കി ശുദ്ധരോഹണം ചെയ്തിപ്പിച്ചു വധിച്ചതും, അറുപത്തിനാലാമത്തെ ലീല വൃക്ഷം, കൂപം,

ശിഖലിംഗം ഇവയെ മധുരയിൽ സാക്ഷികളാക്കി വരുത്തിയതും അതുകൊണ്ട് ഹാലാസ്യാനാഥന്റെ അറുപത്തിനാലു ലീലകളും ചുരുക്കി നിങ്ങളെ കേൾപ്പിച്ചു. ഇനി ഓരോന്നും ക്രമേണ വിസ്താരമായി പറഞ്ഞുതരാം. ഈ ലീലാ സംഗ്രഹം കേട്ടാലും പഠിച്ചാലും ഓർത്താലും അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നവരുടെ ഏറ്റവും പാപങ്ങളും അപസാനിക്കുമെന്നല്ല അവർക്ക് സ്ഥിരശീശ്യങ്ങളും സിദ്ധി ക്ഷേത്രം ചെയ്യും.

3-ാം അദ്ധ്യായം ദീപാസംഗ്രഹം

സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യാമാഹാത്മ്യം

൧൯൨൩-൨൪

൩-ാം അദ്ധ്യായം.

ദേവേന്ദ്രന്റെ ഇഷ്ടഹൃത്യാപാപം തീർത്ത

൧-ാമത്തെ വീഡ്.

പ്രിയോ താപസശ്രോതൃന്മാരേ! ദേവേന്ദ്രന്റെ പാപം തീർത്ത ഗോപന്റെ ഒന്നാമത്തെ ലീലയെത്തന്നെ ഞാൻ അദ്വൈതത്തിൽ ധരിപ്പിക്കാം. പാപനാശനകരമായ അതന്നെ നിങ്ങൾ ഭക്തിയോടുകൂടെ കേട്ടുകൊള്ളൂവീൻ! എന്നിങ്ങനെ യുള്ള മുഖാശയോടുകൂടെ വിദ്യയും അഗസ്ത്യൻ പറഞ്ഞു:-

കൃതാർത്ഥത്തിൽ തെളിവാസം ദേവേന്ദ്രൻ, വിശ്വകർമ്മന്റെ മഹത്തമായ തപസ്സുരതിക്കൊണ്ട് നൽകിച്ച അമരാതിയിൽ ഉള്ള രത്നസംഹാര സനത്തിൽ എഴുന്നള്ളിയതിൽക്കുറേയും അദ്ദേഹത്തെ സേവിക്കാനായി അഗസ്ത്യനോടൊന്നിച്ച് ഉള്ളതുകൊണ്ട് ഭാഗ്യവശം, ഉദ്യോഗാദി സ്ഥാനങ്ങൾക്കുള്ള യോഗങ്ങൾ, കിന്നരന്മാർ, ഗന്ധർവ്വന്മാർ, സിദ്ധന്മാർ, സാമ്രാജ്യാർ മുതലായവർ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ നാട്ടാദിമഹർഷിമാർ അശ്വതിയും നാടകവും ഗന്ധർവ്വന്മാർ പാട്ടുകയും ഭാഗ്യവശം കിന്നരന്മാർ നൃത്തം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. ഗാനാഭിജ്ഞാപിതരായ ഗന്ധർവ്വന്മാരുടെ പാട്ടുകൾ കേട്ടും, സർവ്വഗന്ധർവ്വന്മാരുടെ നൃത്തം കണ്ടും കേൾക്കുകയും അതുകൊണ്ട് മോഹനമായ അത്ഭുതം ഹാലാസ്യാമാഹാത്മ്യം മറ്റും കണ്ടും

സന്തോഷസാഗരനിമഗ്നനാം കാമതാപാക്രാന്തനാം ആയിത്തീർന്നു ദേവേന്ദ്രന്റെ തവയ്യ ഗുഹാരോമിനെയും ആനന്ദവഹരിയും നന്നേപോലെ കൊണ്ടു; അദ്ദേഹം തന്നത്താൻ മറന്നുപോയി. ഈ അവസരത്തിൽ ബ്രഹ്മസ്തി ദേവേന്ദ്രനെ കാണാനായി അവിടെച്ചെന്നു. സ്വർഗ്ഗോക്താനിനിമാരുടെ ലീലാവിചാരങ്ങളിൽ വലിച്ചിരുന്ന ദേവേന്ദ്രൻ ബ്രഹ്മസ്തിവന്നതിൽ എഴുന്നേൽക്കുകയാകട്ടെ വന്ദിക്കുകയാകട്ടെ യാതൊന്നും ചെയ്തില്ല. മറ്റുള്ളവരും ഗാനനൃത്തഭാജനാദിയിൽ മുഴുകി രസവും അനുഭവിച്ച് ചിത്രത്തിൽ എഴുതിയ വരപ്പോലെ ഇരുന്നിരുന്നതന്നാൽ ആനന്ദനായ ഗുരുവിനെ അഭിമുഖീകരിച്ചു. ദേവേന്ദ്രനും കൂട്ടുകാരും തന്നോടുകൂടി ഓടാനുത്തരയും ധിക്കാരത്തേയും കണ്ടു കോപാഭാവമെന്നായി ബ്രഹ്മസ്തി ഉടൻതന്നെ അവിടെ നിന്നും മറഞ്ഞു. അനന്തരം ആട്ടക്കാരിയായ തിലോത്തമയ്യും സമ്മാനമായിവളരെ വളരെ ദ്രവ്യവും ആഭരണങ്ങളും പട്ടുവസ്തുക്കളും മറ്റും നൽകി. നാരദാദികളേയും യഥാക്രമം സല്ക്കരിച്ചു യാത്രയാക്കി. മറ്റുള്ള ദേവന്മാർ ഇന്ദ്രനോടനുവാദവും വാങ്ങി അവരവരുടെ ഭവനങ്ങളിലേക്കുപോയി. അതിൽപിന്നെ ദേവേന്ദ്രൻ, സഭയിൽ ബ്രഹ്മസ്തി വന്നിരുന്നതും താൻസല്ക്കരിക്കാഞ്ഞതും ഓരോരുത്തരുടെയും മുമ്പാകെ ഭവനത്തിൽ പോയി അന്വേഷിച്ചതിൽ അവിടെ യെങ്ങും കാണാഞ്ഞു ഇതിൽപരമിപ്പാത്ത വ്യസനത്തോടും പശ്ചാത്താപത്തോടുംകൂടെ മടങ്ങിവന്നു സ്വഭവനത്തിൽ വന്നിട്ടു. എല്ലാപാപങ്ങളിലും വെച്ചു ശ്രേഷ്ഠമായ ഗുരുദോഷപാപം ദേവേന്ദ്രനെ പിടിച്ചും കൂടി. ക്രമേണ ദേവേന്ദ്രൻറെ നേർത്തും പ്രാദുർഭാവം വീണ്ടുവെക്കുവാനുപരമകൃപയോടും നാശിച്ചു തുടങ്ങി. അവനും അറിഞ്ഞു അന്ത്യമുൾ യുദ്ധത്തിന്നു വരുന്നതിനുള്ള വിശ്വശത്രുപരകൃപവിഹീനന്മാരായ ദേവന്മാർ അസുരന്മാരോടു ഏല്ക്കുന്നതിന്നു മുൻപേതന്നെ തോറ്റു തുടങ്ങി. അനന്തരം ദേവേന്ദ്രാദികൾ ഇതിന്റെ കാരണമെന്തെന്നറിയാതിന്നായി ബ്രഹ്മലോകത്തിൽപോയി ബ്രഹ്മാവിനെ കണ്ടു ഇപ്രകാരം സ്തോത്രമെഴുതും.

നമോ ഹിരണ്യഗർഭായ പരബ്രഹ്മസ്വരൂപിണേ
അവിമർശനസ്വരൂപായ നമഃ കൈലാസമുത്തമേ

ഗുണത്രയസ്വരൂപായ നമഃ പ്രകൃതിരൂപിണേ
അഹരഹസ്വരൂപായ ബുദ്ധിരൂപായതേനമഃ

നമോ മഹാസ്വരൂപായ നമഃ ശബ്ദബുദ്ധിരൂപിണേ
ജ്ഞാനന്ദ്രിയസ്വരൂപായനമഃ കർമ്മഭൂതാത്മനേ

ക്ഷിത്യാദിപഞ്ചഭൂതായ നമോ ബ്രഹ്മാണസ്വരൂപിണേ
സമസ്തഭൂതരക്ഷാർത്ഥം സ്വപച്ഛാവിഗൃതവിഗ്രഹഃ

നമസ്തൂഭ്യം നമസ്തൂഭ്യം നമസ്തൂഭ്യം മഹാത്മനേ.

സുതീകേട്ടു സന്തുഷ്ടനായ ബ്രഹ്മാപ്തം ഇന്ദ്രാദികളോടുവന്നതിനുള്ള കാരണം എന്തെന്നുചോദിച്ചു.

ഇന്ദ്രാദികൾ ഭക്തിപൂർവ്വം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

ഇന്ദ്രിയിടെ അസുരന്മാരും ഞങ്ങളുമായി യുദ്ധം തുടങ്ങിയതിൽ എല്ലാ യുദ്ധങ്ങളും ഞങ്ങൾതന്നെ തോൽക്കുന്നു. അതിനുള്ള കാരണമെന്തെന്നറിയാനായി വന്നതാണ്.

ബ്രഹ്മാപ്തം അതുകേട്ട്, അല്ലയോ ഇന്ദ്രാദികളേ! നിങ്ങൾക്കു ഇപ്പോൾ ഹൃദഭൂതൻ ഇല്ല. അതുകൊണ്ടാണ് നിങ്ങൾ തോറ്റുപോകുന്നത്. ഹൃദഭൂതൻ റിക്ടാക്കു ഒരിക്കലും ഒരു കാര്യത്തിലും വിജയം ഉണ്ടാകയില്ല. വീഴ്ച ശൌര്യപരക്രമാദി സകല ഹണങ്ങളും കീഴ്ത്തിയും മറ്റും എല്ലാവർക്കും ഉണ്ടാകുന്നത് ഹൃദസേവകൊണ്ടാണ്. നിങ്ങളുടെ ഹൃദഭൂതനായ ബ്രഹ്മസ്പതി നിങ്ങളുടെ മോശാവിചാരംകൊണ്ട് ഇപ്പോൾ അദൃശ്യനായിപ്പോയിരിക്കുന്നു. ഇനി നിങ്ങൾക്കു മറെറായ ഹൃദഭൂതൻ ചേർന്നു. അല്ലാതെ യുദ്ധത്തിൽ ജയം ലഭിക്കുകയില്ല. അതിന് നിങ്ങൾ തപസ്സാദിനിർവ്വഹനം മൂന്നു തവണയുള്ളവനും സർവ്വവിദ്യാനിധിയും ആയ റിശ്വതപനെ ഹൃദമായി വരിച്ചുകൊള്ളുവിൻ! അവൻ ഭാനുവഭാഗിനേയൻ അണല്ലോ എന്നു നിങ്ങൾ ശങ്കിക്കേണ്ട. അവൻ ഉപദേശിക്കുന്ന പ്രകാരത്തിൽ ഉള്ള സല്ലാഹങ്ങളെ ചെയ്താൽ നിങ്ങൾക്ക് ശത്രുനാശവും ജയാധി ഉണ്ടാകും എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇന്ദ്രാദികൾ അപ്രകാരം ചെയ്യാമെന്നു സമ്മതിച്ച് ബ്രഹ്മലോകത്തിൽ നിന്നും തിരിച്ചു പോയി വിശ്വരൂപനെ ചെന്നു കണ്ടു വന്ദിച്ചു ഹൃദമായി വരിച്ചു ദേവലോകത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം വേണ്ടുന്ന സല്ലാഹങ്ങൾ എല്ലാം ചെയ്തതുകൊണ്ട് വിശ്വരൂപൻ ദേവേന്ദ്രനു വിജയപ്രദവും, വിശ്വവിശ്വരൂപവും, യായ 'ശിവകാലം, എന്നു വിദ്യമന്ത്രം ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തു. അതിന്റെ പ്രാദംകൊണ്ട് ഇന്ദ്രൻ അന്നു മുതൽ വിജയിയായും തീർന്നു. വിശ്വരൂപൻ യാഗം ചെയ്തു പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ദേവന്മാർക്കും, അപ്രത്യക്ഷമായി സ്വപക്ഷമായ അസുരന്മാർക്കും റെവിസ്സു നല്കിവന്നു. ജ്ഞാനദൃഷ്ടികൊണ്ടുനോക്കി ഈ വിവരം മനസ്സിലാക്കിയ ദേവേന്ദ്രൻ, കോപപ്രചോദിതനായിട്ട് ചതിയനായ ഇവനെ ഇനിമേൽ വെച്ചുക്കൊണ്ട് പാടില്ലെന്നു നിശ്ചയിച്ചു വളം പ്രയോഗിച്ചു റിശ്വതപന്റെ മൂന്നു ശിരസ്സും മുറിച്ചു. അതിൽ സോമപാനം ചെയ്ത വദനത്തോടു കൂടിയ ശിരസ്സ് കപഞ്ജലപ്പക്ഷിയായും, അന്നപാനം ചെയ്ത വദനത്തോടു കൂടിയ ശിരസ്സ് തിത്തിരിപ്പക്ഷിയായും, മധുപാനം ചെയ്ത വദനത്തോടു കൂടിയ ശിരസ്സ് ഉഷ്ണരീതിയിന്റെ രൂപമായും ഭവിച്ചു അകാശത്തിൽ പറന്നുപോയി. വിശ്വരൂപവധംകൊണ്ടുണ്ടായ ബ്രഹ്മഹത്യാദോഷം അപ്പോൾ മുതൽ ദേവേന്ദ്രനെ പിടിയില്ലെന്നും തുടങ്ങി. ഒരു വർഷം കഴിഞ്ഞിട്ടും ആ പാപത്തിനു ശാന്തി കാണായ്കയാൽ മറ്റുള്ള ദേവന്മാരും താപസന്മാരുമായി അലോചി

ച്ചു് ദേവേന്ദ്രൻ ആ ബ്രഹ്മഹൃത്യാപാപത്തെ നാലായി വീതിച്ചു് “ഭൂമിയും, ജലത്താനും, വൃക്ഷന്താനും, സ്ത്രീകൾക്കുമായികൊടുത്തു. അവയിൽ ഭൂമി, ഉഷാപ്രദേശമായും, ജലം പതയായും, വൃക്ഷങ്ങൾ കറയായും, സ്ത്രീകൾ രജസ്സായും ബ്രഹ്മഹൃത്യാദോഷത്തെ സ്വീകരിച്ചു. ഭൂമിയിൽ ഉണ്ടാകുന്ന കഴി കൾ ഒരു വർഷംകൊണ്ടു നികന്നു പഴയപോലെ ആകുമെന്നും ജലം കോരി യെടുക്കുന്നോറും വലിപ്പമെന്നും വൃക്ഷങ്ങൾ മുറിച്ചാലും കിളിപ്പടമെന്നും സ്ത്രീ കൾ ഗർഭിണികളായാലും ഭോഗിക്കാമെന്നും ദേവേന്ദ്രൻ അവയ്ക്കു പ്രത്യേകമായ മായി വരങ്ങളും നല്കി.

ഇങ്ങനെ ദേവേന്ദ്രൻ തനിക്കുണ്ടായ ബ്രഹ്മഹൃത്യാപാപം തീർത്തുമ്പി ലത്തപ്പോലെ സ്വർഗ്ഗോക്തപാപനശ്ചെയ്തു വീണ്ടും അമരാവതിയിൽ വസി ക്കുമ്പോൾ, പുത്രനായ വിശ്വപ്രഭാകരൻ ദേവേന്ദ്രൻ വധിച്ച കഥയെ ത ണ്ണാ വറിഞ്ഞു്, പുത്രശോകംകൊണ്ടു കൃഷ്ണനായ അവൻ ഹോമകണ്ഡംകൂട്ടി ദേ വേന്ദ്രൻ ശത്രുക്കൾ വലിക്കണമെന്നതിനായ മന്ത്രം ചൊല്ലി ഹോമിച്ചപ്പോ ള്ൾ ആ അഗ്നികണ്ഡത്തിൽനിന്നും വ്യഗ്രാസുരൻ എന്ന പേരുള്ള ഒരു ബല വാനായ ഒരു ദൈത്യൻ ഉണ്ടായി. അവന്റെ തീക്ഷ്ണവികൾപോലെയുള്ള ചുവന്ന ജടയും, ബാഹ്യപ്രകാശമുള്ള നിവാരണമെന്ന പരമമായ ക ണ്ണുകളും, മൂന്നുലോകവും ഒന്നോടെ വിഴുങ്ങിയാലും തടയാത്ത വായും, അഞ്ചു നപർവതപോലെയുള്ള ശരീരവും, ആകാശത്തിന്നു തുല്യമായുള്ള നി ലയും, അനേകായിരം കൈകളായി ധരിച്ചിരിക്കുന്ന വിവിധരത്നമുള്ള അവന്റെ അയ്യധ്യങ്ങളും എപ്പോഴും കണ്ടാൽ ആരും മോഹിച്ചു വീണുപാ കും. ദോഷമകാശമകേതുമായി തപശ്ചാപിന്റെ ഹോമകണ്ഡത്തിൽനിന്നും ജനിച്ച ആ സത്വം ദിവസംപ്രതി ഉഷ്ണമായും (അമ്പലച്ചു) വീതം വളരെ തപശ്ശക്തികൊണ്ടും ബലംകൊണ്ടും എല്ലാ ദിക്കിലും ഒന്നുപോലെ പീഡി പ്പിച്ചു പീഡിപ്പിച്ചു് അമരാവതിയിൽ ദോഷാകാശവും ആരംഭിച്ചു. ദേ വേന്ദ്രൻ ഉടൻ ഐരാവതത്തിന്റെ മുകളിൽ കയറി വജ്രായുധസമേതം ചെന്നു വ്യഗ്രാസുരനോടൊരു ഭയഭരമായ യുദ്ധം തുടങ്ങി. അവർ രണ്ടുപേരും ബാണവർഷംകൊണ്ടു് മൂന്നുലോകവും ഒന്നുപോലെ മുട്ടുകയും സൂര്യശ്ശി പോലും കാണാൻ പാടില്ലാതെ ആവുകയും ചെയ്തു. ഒടുവിൽ ദേവേന്ദ്രൻ തന്റെ വജ്രായുധം എടുത്തു വ്യഗ്രാസുരന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ താഡിച്ചു. അതു് ഫ ലപ്പെട്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല ഉടനെ വ്യഗ്രൻ കാഷ്ടംഗത്തിന്നു തുല്യമായ തന്റെ മൃഗമകൊണ്ടു് ഐരാവതത്തെ താഡിക്കുകയും ദേവേന്ദ്രന്റെ ഭജത്തിൽതാ ഡിച്ചു് വജ്രായുധത്തെ നിവർത്തി പതിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

തന്റെ വജ്രപ്രയോഗം ഫലമില്ലാത്തതായി ഭവിക്കുകയും, ശത്രുതാഡ നംകൊണ്ടു് വജ്രം കയ്യിൽനിന്നും വീണുപോകയും ചെയ്ത ഉടനെ ദേവേന്ദ്രൻ ആനയും, വജ്രായുധവും ഉപേക്ഷിച്ചുപോയി ദേവന്മാരുടേക്കു അതിശരീ ഘ്രത്തിൽ ഓടി ബ്രഹ്മലോകത്തിൽ എത്തി വിവരങ്ങൾ എല്ലാം ബ്രഹ്മാവി

നെ അറിയിച്ചു. ബ്രഹ്മാപ്പു ഭട്ടം താമസിക്കാത്തതന്നു ദേവേന്ദ്രാദികളോടു കൂടെ വൈകുന്നത്തിൽ പോയി സംഘചക്രഗാഢത്വങ്ങൾ ധരിച്ചിട്ടുള്ള ചതുർബാഹുക്കളോടു കൂടിയവനായി, ശ്രീവത്സംബന്ധനനായി ഹാർക്കേയൂരകീരീടവനമാം വിഭൂഷിതനായി, പത്മവാസസ്സായി, ശ്രോമളകളേബനായി ലക്ഷ്മീദേവിയോടുകൂടെ അനന്താരയനത്തിൽ പള്ളിക്കുറ്റപ്പുകൊള്ളുന്ന വിഷ്ണുഭഗവാനെ സ്തോത്രങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ട് സങ്കടങ്ങൾ മുഴുവൻ അറിയിച്ചു.

അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം അതിനു മറുപടി പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ ബ്രഹ്മേന്ദ്രാദികളേ! വാഗ്ദാനങ്ങൾ ശരീരംകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ തല്ല ദേവന്ദ്രൻറെ കയ്യിൽനിന്നും വീണുപോയ വജ്രം. അതിന്റെ ശക്തി മുഴുവൻ നശിച്ചുപോയി. ബലശാലിയായ വൃത്രനെക്കൊല്ലുന്നതിന് അതു മതിയാകയില്ല. ഒരു പുതിയ വജ്രം ഉണ്ടാക്കി അതുകൊണ്ടുപോന്ന വൃത്രനെ വധിക്കട്ടെ. പുതിയ വജ്രാധാരം ഉണ്ടാക്കുന്നതിന് ഒരു വഴിയുണ്ട്. അത് ഞാൻ പറഞ്ഞതുതന്നെ. പണ്ട് പാശ്ചാത്യ കടത്തപ്പോൾ ദേവന്മാരുടെയും അസുന്മാരുടെയും പക്കലുണ്ടായിരുന്ന ആയുധങ്ങളെല്ലാം സൂക്ഷിക്കുന്നതിന്നു അർദ്ധചിമരർഷിയെ ഏല്പിക്കുകയും, അദ്ദേഹം എല്ലാംകൂടി ക്ഷേപിയിലാക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ തടപാമ്പാലകൊണ്ട് ആയുധങ്ങൾ എല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുഷ്പാസ്ഥിയിൽ വയ്ക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ആകയാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുഷ്പാസ്ഥി വളത്തിനേക്കാൾ ബലവത്തായിട്ടുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ട് വജ്രാധാരം ഉണ്ടാക്കിയാൽ വൃത്രാസുരനെ നിഷ്പ്രയാസമായി നിങ്ങൾക്കു വധിക്കാം. അതിനാൽ ആഗ്രഹിക്കുന്നതെല്ലാം കൊടുക്കുന്ന സ്വഭാവമുള്ളവനായ അർദ്ധചിമരർഷിയോടു കാര്യം പറഞ്ഞുപോകുന്നതിൽ അദ്ദേഹം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരത്തെ വകവെക്കുന്നതിന്നു പൂർണ്ണാസ്ഥിയെ തരും. വൃത്രാസുരനെ അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾക്കു വധിക്കുകയും ചെയ്യാം എന്നു പറഞ്ഞത് മരവാവിഷ്ണു ബ്രഹ്മേന്ദ്രാദികൾക്കു യാതായതല്ല.

അനന്തരം ബ്രഹ്മാവിനോടുകൂടെ ഇന്ദ്രാദികൾ ദധീചിമരർഷിയുടെ ആശ്രമത്തോക്കി പുറപ്പെട്ടു. ഭസ്മരശ്മിമാലാഭംകൃതകളുത്ഭവനും വിഷയങ്ങൾ ആസക്തനും മാനവാഭാരം ആയി തപസ്സുചെയ്യുന്ന മരർഷിയെക്കണ്ടു വന്ദിച്ചു വരുംതരണമെന്നുപോകി. ദധീചി അതുകേട്ട് എന്തൊരു വരമാണ് നിങ്ങൾക്കു വേണ്ടതെന്നു ചോദിച്ചു. ഇന്ദ്രാദികൾ അതുകേട്ട് വൃത്രാസുരനെ കൊല്ലുന്നതിനായി അവിടുത്തെ നല്ലെണ്ണ തെങ്ങിന്റെ തണുത്ത എണ്ണയും ചേർത്തു.

മരർഷി അതുകേട്ട് താൻ അനിവാര്യമായ ശരീരമല്ലെന്നും, നിത്യമായ ആത്മാവെന്നും ഈ നിത്യമല്ലാത്ത ശരീരത്തെ ഇനിയൊരിക്കൽ നിരവധോന്മയമായി ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഇപ്പോൾ പരോപകാരപ്രദവും ലോകവിശ്രുതമായ കീർത്തിക്കു കാരണവും ആയിത്തീരുന്ന ഒരു ധർമ്മകൃത്തി

നവോദി ഉപേക്ഷിക്കുന്നതു വളരെ നല്ലതാണെന്നും നിശ്ചയിച്ചു. ബ്രഹ്മ
ഭാഗം ഭേദിച്ചു ശിവസാതുവും കൈക്കൊണ്ടു വിമാനത്തിൽ കയറി പര
ലോകത്തേക്കു പോവുകയും സമുദ്രശരീരം ദേവകാതുത്തിനായി ഉപേക്ഷിക്ക
യും ചെയ്തു.

ഇന്ദ്രാദികൾ ഉടൻതന്നെ ദധീചിമഹർഷിയുടെ ശരീരമദ്ധ്യസ്ഥിത
മായ വീണാബേധം എന്ന അസമിയെടുത്തു വിശപകർഷാവിന്റെ കയ്യിൽ
കൊടുത്തു വളരെയധം ഉണ്ടാക്കുൻ പറഞ്ഞു. വിശപകർഷാവും അതുകൊണ്ടു്
വളരെ ഫലപ്രദമായ ഒരു വലും നമ്മിച്ചു ദേവേന്ദ്രനു കൊടുത്തു. ദേവേന്ദ്രൻ
പുതിയ വളരെയധപാനിയായി ഐശ്വര്യത്തിന്റെ പുറത്തു കയറിച്ചെന്നു്
വൃത്രാസുരനെ പോരിനുവിളിച്ചു. മദ്ധ്യേന്ദ്രത്തനായ വൃത്രാസുരൻ അതുകേട്ടു
ചാടിപ്പുറപ്പെട്ടു ചെന്നപ്പോൾ ഇന്ദ്രന്റെ കയ്യിൽ പുതിയ വളരെയധം ഇരു
ന്നുജ്ജ്വലിക്കുന്നതുകണ്ടു് കാര്യം മനസ്സിലാക്കി യുദ്ധമുഖത്തൽനിന്നും ഓ
ടിപ്പോയി കടലിൽ ഒളിച്ചുകൂളത്തു. ഇന്ദ്രാദികൾ ഉടൻതന്നെ ബ്രഹ്മലോക
ത്തിൽ പോയി പത്മമഹനോടു കാര്യം പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം അതുകേട്ടു് നി
ങ്ങൾ പോയി അഗസ്ത്യനോടു കാര്യം പറവിൻ. അദ്ദേഹം സമുദ്രമുഖം
കിട്ടുവാൻ കഴിയും എന്നു പറഞ്ഞു ദേവന്മാരെ നമ്മുടെ കൂടെക്കൂടെ പ
റഞ്ഞുയച്ചു. അവർ വന്നു വൃത്രാസുരവധത്തിനായി സമുദ്രമുഖം കിട്ടുവാൻ
കൂടെക്കൂടെ മെന്നു എന്നോടപേക്ഷിച്ചു. ഞാൻ റാലാസ്യനാഥനായ സു
ന്ദരശരണ ഭക്തിപൂർവ്വം സ്മരിച്ചുകൊണ്ടു കടലിൽ ഉള്ള വെള്ളം പൂർണ്ണം
കുടി വലത്തെ ഉള്ള കയ്യിൽ അക്കി പാനം ചെയ്തു. ഉടനെ സമുദ്രമധ്യ
ത്തിൽ ഉള്ള ഒരു വിസ്മയമായ പർവ്വതത്തു കൽ പത്മസന്ദനമായി,
ഇന്ദ്രിയങ്ങളും അടക്കി കണ്ഠപോലെ നശിച്ചുപോയി പരബ്രഹ്മത്തിൽ മന
സ്സും ലയിപ്പിച്ചു യോഗനിഷ്ഠയിൽ ഉരിക്കുന്ന വൃത്രാസുരനെ ദേവേന്ദ്രൻ ക
ണ്ടു അതിതീക്ഷ്ണശക്തിയോടു കൂടിയതായ തന്റെ പുതിയവളരെയധം പ്ര
യോഗിച്ചു അവന്റെ തലയെറുത്തുകൊന്നു. അപ്പോൾ തുടങ്ങിച്ചുത്രാസുരനാധം
കൊണ്ടുണ്ടായതും അതിഭയങ്കരവും ആയ ബ്രഹ്മമഹത്ത്വപാപം മരയാത്രപി
ണിയായെന്നു മുസവായും കൊണ്ടു ദേവേന്ദ്രനെ താഡിക്കുൻ ആരംഭിച്ചു.
ദേവേന്ദ്രൻ നോക്കുന്ന ദിക്കിലെല്ലാം മരയാത്രപിണിയായ ബ്രഹ്മമഹത്ത്വ യെ
അല്ലാതെ കാണാതില്ലാതെ അതി. ദേവേന്ദ്രൻ തൽകാണത്തന്നെ അവിടെ
നിന്നും ഭയന്നോടി രാത്രമോകത്തൽപോയി താമരത്തണ്ടിന്റെ നാളത്തിനക
ത്തു പ്രവേശിച്ചു ഗുഹധ്വാനത്തോടു കൂടെ ഒരു താമരവൃത്തിൽ അന്നേകാലം വ
ലം ഒളിച്ചിരുന്നു. അക്കാലത്തായിരുന്നു ചന്ദ്രവംശജാതനായ നന്ദവർമ്മൻ ദേ
വലോകം ഭരിച്ചതുശേഷം വന്നുവന്നു അവിടെ എന്ന അപമാനിച്ചതുമൂലം ഞാ
ൻ അവനെ ശപിച്ചു സുഗ്രാമാക്കി ഭൂമിയിലേക്കു തള്ളിയയച്ചതും.

വളരെക്കാലമായിട്ടു താമരത്തണ്ടിനകത്തു ബ്രഹ്മമഹത്ത്വയെ ഭയന്നും
ഗുരുഭൂതനായ ബ്രഹ്മസ്വതിയെ നിഷ്ഠുരങ്കുഭക്തിയോടുകൂടെ ധ്യാനിച്ചും, അന

ന്യായമെന്നായി വസിക്കുന്ന ദേവേന്ദ്രൻ്റെ മുമ്പിൽ തൻ്റെ അടുത്തുപോയ
തെ മാറി ബ്രഹ്മസ്തതിഭാവൻ പ്രത്യക്ഷനായി. ഇദ്ദേഹം അതിവേഗത്തി
ൽ താമസം ചെയ്തിരുന്നതുകൊണ്ടും പെട്ടെന്ന് തൻ്റെ സകല അപരാധങ്ങളും
ക്ഷമിച്ചു കൊടുക്കണമെന്നും അപേക്ഷിച്ച് ബ്രഹ്മസ്തതിയുടെ പാദങ്ങളിൽ
സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്തു. കരുണാനിധിയായ അ ഗുരുഭട്ടൻ ഉടനെ
തൻ്റെ ശിഷ്യനെ പിടിച്ചെടുത്തുപിടിച്ച് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

അപ്പോഴൊരു ദേവേന്ദ്ര! ബ്രഹ്മഹത്യാപാപത്തിൽനിന്നും ഞാൻ നിന്നെ
രക്ഷിച്ചുകൊള്ളാം. നീ ഒട്ടും ഭയപ്പെടേണ്ട. പാപശാന്തിക്കു തക്കതായ
ഒരു പ്രായശ്ചിത്തം ഞാൻ ജ്ഞാനദൃഷ്ടികൊണ്ടു കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതു
മറെറാന്നും അല്ല; സർവ്വജ്ഞനായ പരമശിവൻ്റെ ലിംഗാർച്ചനമാണ്. പാ
പശോഭനത്തിൽനിന്നും ഇത്രനല്ലതായ ഒരു ദിവ്യശാസ്ത്രം വേറെയൊന്നുമില്ല.
ഭക്തവത്സവനായ ഭഗവാൻ തൻ്റെ സേവകന്മാരുടെ പാപശാന്തിക്കായിട്ടാ
ണ് ഉത്തമക്ഷേത്രങ്ങളിൽ സ്ഥാനീകൃതനായത്. അതുകൊണ്ടു നീ കൈ
ലാസം തുടങ്ങിയുള്ള എല്ലാപുണ്യക്ഷേത്രങ്ങളിലും പോയി ഭക്തിപൂർവ്വതീർത്ഥ
ങ്ങളിൽ എപ്പോഴും സ്നാനം ചെയ്തും ശിവലിംഗങ്ങളെ പുല്ലാലം അർച്ചിക്കയും
ചെയ്യ. ഇങ്ങനെ ചെയ്താൽ എല്ലാശിവക്ഷേത്രങ്ങളിലും ശിവതീർത്ഥങ്ങളിൽ
ഉത്തമമായക്ഷേത്രവും തീർത്ഥവും ഉള്ള സ്ഥാനത്തിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ നീ
ൻ്റെ ബ്രഹ്മഹത്യാപാപത്തിന് ശാന്തിയുണ്ടാകും. യാതൊരു സംശയവും ഇ
ല്ല. ഇപ്പോൾ മുതൽ തീർത്ഥാടനം ആരംഭിച്ചുകൊള്ളുകയും പറഞ്ഞു അദ്ദേ
ഹം വീണ്ടും ദേവാചാര്യഭാവത്തെ അംഗീകരിച്ചു.

ദേവേന്ദ്രൻ ബ്രഹ്മസ്തതിയുടെ ഇപ്രകാരമുള്ള ഉപദേശങ്ങൾ കേട്ട് ബ്ര
ഹ്മഹത്യാവിപരീതമായ ഭയം ഉപേക്ഷിച്ച് ഗുരുഭട്ടനോടുകൂടെ ദേവേന്ദ്രനോടുകൂടി
ബ്രഹ്മസ്തതിഭാവനോടനുസരിച്ചായി തൻ്റെ ഉദ്ദേശ്യപ്രവൃത്തിയെ പൂർത്ത
കഴിയില്ലാത്ത ദേവതാഭാവം ഗുരുഭട്ടനോടുകൂടി നായാട്ടിനെപ്പോലെ വ്യാ
ജ്ഞം ഭക്തികളോടെ പുറപ്പെട്ട് ദുഷ്പ്രവൃത്തികളായ പാപ ശൈശവങ്ങളെ
ഉപേക്ഷിച്ച് സിംഹം, കടുവ, പൂവി മുതലായ പല ദുഷ്ടമൃഗങ്ങളെയും
വേട്ടയാടുകയും, കൈമാറ്റം ചെയ്തുകൊണ്ടു പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങൾ ദർശിക്കുകയും, ഗം
ഗതുടങ്ങിയ പുണ്യതീർത്ഥങ്ങളിൽ എപ്പോഴും സ്നാനം ചെയ്തും കണ്ടുകണ്ട ശിവ
ലിംഗങ്ങളെ എപ്പോഴും വിധിപ്രകാരം പൂജിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു ചുറ്റിനട
ന്നു. അതുകൊണ്ടൊന്നും ബ്രഹ്മഹത്യാപാപം ദേവേന്ദ്രനെ വിട്ടുമാറിയില്ല.
അജ്ഞാതപാപംപോലെ മോഹമുപിന്നിടുന്ന ബ്രഹ്മഹത്യാ മൃഗമെന്നായിതി
ൻ്റെ പുറകിൽ നില്ക്കുന്നതായിത്തന്നെ ദേവേന്ദ്രൻ എപ്പോഴും തോന്നിക്കൊ
ണ്ടിരുന്നു. തന്മൂലം ഭയംകൊണ്ടു ദേവേന്ദ്രൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയും ഒടിയും
സുന്ദരശാസ്ത്രത്തിൻ്റെ ദിവ്യസ്ഥാനീകൃതനായ അതിപാവനമായ കടം
ബന്ധത്തെ പ്രാപിച്ചു. അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ ഇന്നവണ്ണമെന്നപോലെ
പാടില്ലാത്ത ഒരു അനന്ദവും സന്തോഷവും സമാധാനവും ഇദ്ദേഹത്തിൽ
അദ്ദേഹം വിസ്മയപൂർവ്വം മറ്റുള്ള ദേവന്മാരെ നോക്കി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

‘അല്ലയോ ദേവന്മാരേ! മൃഗയാറിനോടത്തൽ അതിലാലസനായ ഇ നിക്കു ഇവിടെ വന്നതിൽ വല്ലാതൊരു വിരക്തി തോന്നുന്നെന്നു മാത്രമല്ലപ്പോഴും മൃഗങ്ങളിൽപ്പോലും കരുണയും തോന്നിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇതെന്തൊരു ശയമാണ്. ഈ കടബദ്ധവനത്തിൽ ഏതൊവിശേഷമുണ്ട്. അല്ലെങ്കിൽ ഇങ്ങനെ ചോന്നാൻ വഴിയില്ല. എന്നാണെന്നു അനേപക്ഷിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞു നായാട്ടിൽ ഉള്ള ആഗ്രഹത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചുപോയ തിരിച്ചു നൂറുശേ ശപരക്ഷേത്രത്തിന്റെ സിദ്ധിയുണ്ടാകുകക്കാണ് ഭാവിച്ചപ്പോൾതന്നെ ക്ഷേത്ര മാഹാത്മ്യംകൊണ്ടു ഭീതയായ ബ്രഹ്മഹത്യോ ദേവേന്ദ്രനെവിട്ടുമാറിവെളിയിൽ നിന്നു. അപ്രകാരം ബ്രഹ്മഹത്യോ ദേവേന്ദ്രനെ വിട്ടുമാറിനിന്നസമയത്തിന്നു ഇന്നുവ്യക്തമായൊരു സ്ഥിതിമെന്നാണ് ചേത്. വ്യക്തമായവിട്ടുമാറിയപ്പോൾ ദേവേന്ദ്രൻ ഒരു വലിയ ചുമട്ടു തൊഴിലായിൽനിന്നും ഇറക്കിയതുപോലെ ഈ ആരാധനാസം തോന്നിയെന്നു മാത്രമല്ല തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ സദാ തന്റെ പുറകേ മുന്നിലുപയായി നടന്നുപോയിട്ടുവന്നു. ബ്രഹ്മാണുക്കളാണത്രെ യെക്കാരും ഭയങ്കരമായ ഒരു ബ്രഹ്മഹത്യയെ കാണാത്തു ഇതില്ലാമില്ലാത്ത സന്തോഷത്തോടുകൂടെ സാക്ഷാത്തായ ബ്രഹ്മസാക്ഷിയും ദേവന്മാരേയും നോക്കി മുക്തനായി! മുക്തനായി! ഉഗ്രരൂപിയായ ബ്രഹ്മഹത്യയുടെ കയ്യിൽനിന്നും ഞാൻ മുക്തനായി! എന്നിങ്ങനെ അത്യുല്കൃഷ്ടയോടുകൂടെ പിന്നെയുംപിന്നെയും പറഞ്ഞു.

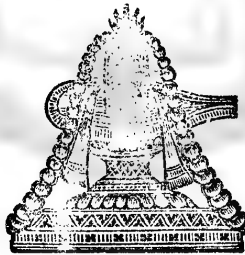
ദേവന്മാരും ബ്രഹ്മസാക്ഷിയും അതുകേട്ടു അത്ഭുതപ്പെട്ടും ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

ശരിതന്നെ. അങ്ങു മുമ്പേതന്നെ ഇതൊരു വിശേഷഭൂമിയാണെന്നു പറഞ്ഞല്ലോ. വിശേഷമെന്നും ബുദ്ധിമാനും അയ അവിടത്തെ അഭിപ്രായം തെറ്റിയില്ല. ഇതൊരു പുണ്യഭൂമിയാണെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. ഇതാ നോക്കുക. ജാത്രാ വിരോധകളായ പക്ഷിമൃഗാദികൾ എല്ലാം തമ്മിൽതമ്മിൽ ഏതു സ്വൈരമായി ക്രീഡിക്കുന്നു. ഇതാ! ഇവിടെ വിശക്കുന്നില്ലയൊ എന്നുചോദിച്ചു പശുക്കിടാങ്ങൾക്കു പാമുകൊടുക്കുന്ന പെൺപുലികളെ അങ്ങു കാണുന്നുണ്ടോ? ഇതാ മനോഹരസ്ഥലത്തു കടുവാകൾ മാൻകുട്ടികളെ പററുംപേരത്തു മേച്ചുകൊണ്ടുനടക്കുന്നതിനെ കാണുക. ചൂടുപിടിച്ചഭൂമിയിൽകൂടി ഇഴഞ്ഞുനടക്കുന്ന ഉരഗക്കിടാങ്ങൾക്കു വെയിലുതട്ടാതെ ഗതാഗതം ചിറകു വിടർത്തി കുടപിടിച്ചുകൊടുക്കുന്നതുതന്നെ അതുതന്നെയാണ്. ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ആനകളുടെ കടതടങ്ങളിൽ മദജലഗന്ധാസക്തരായ വണ്ടത്തന്മാർ സ്വന്തമാരഹോഷത്തോടുകൂടി ചെല്ലുന്നതിനെക്കണ്ടു ആനയ്ക്കു നിദ്രാഭംഗം വന്നെങ്കിലായെന്നു വിചാരിച്ചുജടകൾ വീശിമരങ്ങളെ ഓടിക്കുന്ന സിംഹങ്ങളെ ഇവിടെയല്ലാതെ അങ്ങു മറവല്ലസ്ഥലത്തും കണ്ടിട്ടുണ്ടോ? ഇത്ര അതിവിശേഷമായ ഈ കടബദ്ധവനത്തിൽ എന്തെങ്കിലുമൊരു ദിവ്യതമുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല.

ദേവേന്ദ്രൻ അതുകേട്ടു, എന്നാൽ നിങ്ങൾപോയി ഈ വനത്തിൽ ഉ

ഇതു ആ അതിഹാസനമായ വസ്തു എന്താണെന്ന് അന്വേഷിച്ചു കൊണ്ടുവരണമെന്നു പറഞ്ഞു അവർക്കയച്ചു.

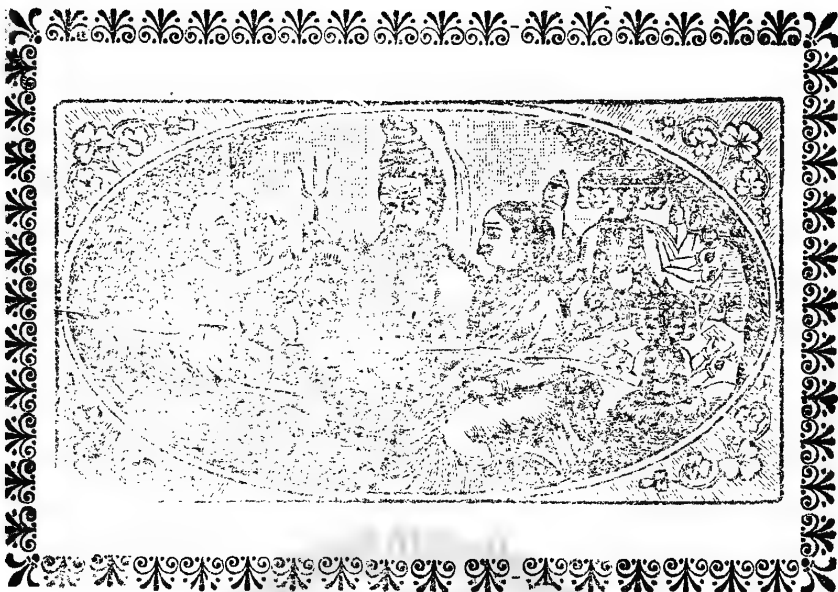
ഇന്ദ്രന്റെ ആജ്ഞപ്രകാരം പുറപ്പെട്ട ദേവന്മാർ. അവിടെയുള്ള പാപനാശി എന്താണെന്നുള്ളതിനെ ആ കടംബവനത്തിന്റെ നാലുഭാഗത്തു നടന്നു അന്വേഷിക്കുമ്പോൾ പരിശുദ്ധമായ നിമ്നലക്ഷ്യം നിറയ്ക്കുകയും ഭീരതടാകം അവരുടെ ദൃഷ്ടിക്ക് ഗോചരമായി. ഉടൻതന്നെ അവർ ആതടാകത്തിന്റെ തീരത്തിൽ പോയി മന്ദ്രധാരയും ഏറ്റുവിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ആ തടാകത്തിന്റെ ഘയുകോണിലുള്ള അത്യന്തം പാവനമായ ഒരു ദിക്കിൽ പൂത്തലങ്കരിച്ചു കാലുപോലെ കൂടിനില്ക്കുന്ന കടമ്പുരങ്ങളിലും വില്പവൃക്ഷങ്ങളിലും ദേവദേവരനായ പരമേശ്വരന്റെ ആജ്ഞപ്രകാരം വസിക്കുന്ന പഞ്ചവണ്ണക്കിളികൾ “ശിവശംഭോ മഹാദേവ! പരമേശ്വര! ശങ്കര! ചന്ദ്രശേഖര! ഭൂതേശ സാംബ! ശ്രീകണ്ഠ! ശാശ്വത! എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഭഗവന്നാമങ്ങളെ കീർത്തനം ചെയ്യുന്നതുകേട്ടു, പഞ്ചവണ്ണക്കിളികളുടെ നാമസംകീർത്തനങ്ങൾ കേട്ട് ദേവന്മാർ തടാകത്തിന്റെ തീരത്തിൽ നിന്നും ഓടി എഴുന്നേറ്റു ആ കടംബവനത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ അതിന്റെ നടുവിലായിട്ട് തന്നത്താൻ ഉണ്ടായതും നന്മനാനന്ദകരമായതും അമൃതൊഴുക്കുന്നതും ആയ ഒരു ശിവലിംഗം കണ്ടു അവർ വളരെ വളരെ അതിശയിച്ചു.

അനന്തരം അവർ ദേവേന്ദ്രന്റെ അടുക്കൽ ഓടിച്ചെന്നു വിവരം അറിയിച്ചു. ദേവേന്ദ്രൻ അതു കേട്ടശേഷം ഉടൻതന്നെ ഹൃദഭൂതനായ ബ്രഹ്മസ്സതിയോടു കൂടെ തടാകത്തിന്റെ തീരത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. തടാകത്തിന്റെ തീരത്തിൽ എത്തിയ ഉടനെ ദേവേന്ദ്രൻ ബ്രഹ്മസ്സതിയെ നോക്കി, “ഇനി ഞാൻ എന്തെന്നാണു് ചെയ്യേണ്ടതെ”ന്നു ചോദിച്ചു. ബ്രഹ്മസ്സതി ഇത്ര നോട്ടം, ഇനി നീ ഒട്ടും താമസിക്കാതെ ഈ തീരത്തിൽ വിധിപ്രകാരം സ്നാനം ചെയ്ത് നിന്റെ പേരോടുകൂടിയതായ വിമാനം ഈ ശിവലിംഗത്തിന്നു ചിലിച്ച് പൂജിക്കുകയെന്നു പറഞ്ഞു. ദേവേന്ദ്രൻ ഉടൻതന്നെ ഹൃദഭൂതനോടും ദേവന്മാരോടുകൂടി തീരത്തിൽ ഇറങ്ങി മഹോച്ചാരണപൂർവ്വം വിധിപ്രകാരം സ്നാനം ചെയ്ത് കരക്കയറി ഭസ്മകദാക്ഷിണികൾ ധരിച്ച് നിത്യകൃത്യങ്ങൾ പൂർണ്ണമാക്കി തന്നത്താൻ ഉണ്ടായതും മഹാഉകരവും ആയ സോമസുന്ദരശേഖിംഗസന്ദർശനം ചെയ്തു. കണ്ഠനന്തീയിൽ പതിച്ചു പഞ്ഞിയെന്ന

തുപോലെ വ്യക്തമായും ഉടനടിനശിച്ചു. വ്യക്തമായപരമ്പരകൊണ്ട് സമ്പൂർണ്ണമായ ദേവന്ദ്രൻ വിശ്വകർമ്മവിനോദ് ലിംഗരക്ഷയ്ക്കായി അതിവേഗത്തിൽ ഒരു അതുതദ്വിപ്രവിമാനം ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടുവരുന്നതിനും ദേവന്ദ്രന്റേതു് ശിഖിരിതപൂജയ്ക്കുവേണ്ട പൂജാർച്ചകൊണ്ടുവരുന്നതിനും കല്പിച്ചിട്ടു് തന്റെ കൈകൾക്കൊണ്ടുതന്നെ ലിംഗത്തിന്നു ചുറ്റുമുണ്ടായിരുന്ന പൂജകളും ചെടികളെയും പഠിച്ചുകൊണ്ടു് ആ സ്വർഗ്ഗം കണ്ണാടിപോലെ മിന്നിപ്പോയി. അന്നതരം ജാഗ്രതയോടെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ആ സ്വർഗ്ഗഭൂമിയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കടയെടുത്തുചിടിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ രണ്ടാമത്തെ മഹാമരുപം എന്നു അദ്ദേഹം സംശയിച്ചുപോകുന്നതും സാദേവന്മാരും അധിഷ്ഠിതമായതും അപ്പോഴുകൊണ്ടു് കിട്ടിയപ്പോൾ എട്ടു ഗുണങ്ങളാലും അതിന്നു മേൽമുപ്പത്തിരണ്ടുസീറാക്കങ്ങളാലും അറുപത്തിനാലു ദേവഗണങ്ങളാലും ധരിച്ചുവന്നതായും വിവിധഗണങ്ങൾ ചേർന്നു വിചിത്രമായി നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതും ഉദിച്ചുവരുന്ന സൂര്യനേക്കാളും പ്രകാശമുള്ളതും വേദകളോടും വ്യാഖ്യാനമായതും വ്യഖ്യാനമായ ധർമ്മത്താൽ പരിശോഭിതമായതും കൊടിയുറപ്പും കിരണങ്ങളുടേയും മുത്തുമാലകളും മറ്റുംകൊണ്ട് മനോഹാരനമാറാണു് വിശ്വനാഥനെന്നും ദിവ്യങ്ങളായ ചന്ദ്രമാലങ്ങളാൽ അലങ്കൃതമായതും അയ്യ ഒരു ഉത്തമാഭിമാനത്തെവിശ്വകർമ്മാദ് കൊണ്ടുവന്നു. ദേവന്ദ്രൻ ദിവ്യമായ ആ വിമാനംകൊണ്ട് അത്രയും അതുതപരപരനായി. അന്നതരം നല്ലതായ ഒരു മുഹൂർത്തത്തിൽ വിമാനം അവിടെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. അതിന്റെശേഷം ദേവന്ദ്രൻ വിശ്വകർമ്മവിനോദ് ക്ഷേത്രമുണ്ടാക്കാൻകല്പിച്ചു. വിശ്വകർമ്മാദ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ താല്പര്യത്തിനൊക്കു്, അഞ്ചുമതിനല്ലെടുക്കുമാറ്റം അനവധി മണ്ഡപങ്ങളാലും, ഗോപുരങ്ങളാലും കൂടിയതായ ഒരു മഹാക്ഷേത്രം ഉണ്ടാക്കി. ദേവീക്കും ദിവ്യമായ ഒരു പ്രാസാദം നിർമ്മിച്ചു. പതിവായാടും വിവിധങ്ങളായ അലയങ്ങളും അതിലൊന്നും പ്രതിമകളും ഉണ്ടാക്കി. തീർത്ഥത്തന്നെയുപശാലും കല്പകളുംകെട്ടി. ഇതെല്ലാം കാണുന്നോരും ദേവന്ദ്രന് ഭക്തിയും ഉത്സാഹവും വാഴിച്ചു. ഈ അപരസമയത്തിൽ പൂവാറുക്കാൻ പോയിരുന്ന ദോഷാർ വന്നു പൂജിച്ചെല്ലുന്നപറഞ്ഞു. ദേവന്ദ്രൻ അറത്തോട്ടു് എന്നാൽ നിങ്ങൾ ദേവലോകത്തുപോയി പൂജാർച്ച, ഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ, അർച്ചനകൾ, പൊന്നുകൊണ്ടുള്ള പൂജാ പാത്രങ്ങൾ ദിവ്യാംബരങ്ങൾ, അഭരണങ്ങൾ മുതലായി ശിവപൂജയ്ക്കു വേണ്ടുന്ന സമഗ്രസാധനങ്ങളും കൊണ്ടുവരുന്നതിന്നു പറഞ്ഞു അനവധി ദേവന്മാരെ അയച്ചു. അന്നതരം ഇന്ദ്രൻ അവിടെ ഉള്ള അതിമാഹാത്തമമായ വസന്തകാലത്തിലോരും തന്റെ അധീശ കണ്ണാലാലും പൂജാർച്ചകളെക്കീഴെതിരിയും കിട്ടാഞ്ഞു് ഇഹലോകത്തോടു കൂടി തിരിച്ചു ശിവതീർത്തിൽ വന്നപ്പോൾ പരമേശ്വരനും കരുണാനിധിയും അയ്യ പരമേശ്വരൻ, ദേവന്ദ്രൻ ഒരു യഥാർത്ഥക്കൻ എന്നും അദ്ദേഹത്തിന്നു തന്നെ പൂജിക്കുന്നതിൽ വളരെ രാജ്യമുണ്ടെന്നും മനസ്സിലാക്കി ആ തീർത്ഥാടകത്തിൽ അനവധി സാന്ത്വനമകളെ നിർമ്മിച്ചു. ശിവതീർത്ഥം

സ്വപ്നത്താമരകളെക്കൊണ്ട് പരിപൂർണ്ണമായിക്കണ്ടപ്പോൾ ദേവന്ദ്രൻ അതിരില്ലാത്ത സന്തോഷം ഉണ്ടാകുകയും ശിവതീർത്ഥത്തിന് ഹേമപത്മിനിയെന്നു പേര് ട്ടുകയും ചെയ്തുവെച്ച് തടാകത്തിൽ ഇറങ്ങി പരമേശ്വരനെപ്പൂജിക്കുന്നതിന് പേണ്ടതാമരപ്പൂക്കളേയും പഠിച്ചുകൊണ്ട് സുന്ദരേശ്വരലിംഗസന്നിധാനത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ പൂജാദ്രവ്യങ്ങളെ കൊണ്ടുവരാനായി ദേവലോകത്തിൽപോയിരുന്ന ദേവന്മാരും പൂജയ്യുപേണ്ടുന്ന സംഭാരങ്ങളുമായിവന്നു. അതിന്റെശേഷം ദേവന്ദ്രൻ ഏല്പുവധികളും അറിയാവുന്ന വാചസ്പതിയെക്കൊണ്ടും ദേവന്മാരെക്കൊണ്ടും ദിഗ്വന്മാരായ മുനികളെക്കൊണ്ടും ജ്ഞാനരക്ഷിതയുമായ ശിവലിംഗത്തിൽ വിശ്വകർമ്മാധ്വജാക്ഷിയ ക്രിയാശക്തിരൂപമായ പീഠത്തെ വിധിപ്രകാരം ചേർപ്പിക്കുകയും ആ മഹാലിംഗത്തിന്റെ സന്നിധിയിൽതന്നെ ദേവിയുടേയും പരിഹാരങ്ങളുടേയും ബിംബങ്ങളെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം മുനിപുംഗവന്മാർ ശ്രുതിപ്രേക്ഷകങ്ങളായ തദ്ദേശികങ്ങളെ ഭക്തിയോടുകൂടെ അത്യുച്ചത്തിൽ ചൊല്ലി സ്തുതിക്കുകയും ഗന്ധർവ്വന്മാർ ഗാനചെയ്യുകയും അപ്സരസ്ത്രീകൾ വാദ്യഘോഷത്തോടെ ആടുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ദേവന്ദ്രൻ, പത്മനാഭൻ പത്മനാഭൻ ശുദ്ധജലം ഇവകൾക്കൊണ്ട് മഹാലിംഗത്തെ അഭിഷേകം ചെയ്യുകയും ദിവ്യങ്ങളായ വസ്ത്രാഭരണങ്ങളും കുമ്പസാരങ്ങളും ചാത്തി സുവർണ്ണപത്മങ്ങൾ, പാരിജാതപൂപ്പങ്ങൾ, ധൂപദീപങ്ങൾ, നൈവേദ്യസാധനങ്ങൾ താമരപ്പൂവ് ഇവകൾക്കൊണ്ട് ഭക്തിയോടുകൂടെ പൂജിക്കുകയും അനവധിപ്രാവശ്യം പ്രദക്ഷിണനമസ്കാരം ചെയ്യുകയും ചെയ്തുവെച്ച് പൂജാനന്ദനോക്കിയപ്പോൾ ശിവലിംഗം വളരെ സൗന്ദര്യമുള്ളതായിക്കാണുകയാൽ, ലിംഗത്തിൽ സാന്നിധ്യം ചെയ്യുന്ന ദേവന്റെ നാമധേയം സുന്ദരേശ്വരൻ എന്നാണെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. വീണ്ടുംനോക്കിയപ്പോൾ ബാഹാദുര്യനെപ്പോലെയുള്ള പ്രകാരത്തോടും പേരിനുതുല്യമായ ദിവ്യസൗന്ദര്യത്തോടും മഴുവ്, മാൻ, വരദം, അഭയം ഇവകളെ ധരിച്ചിട്ടുള്ള പാണികളോടും ഗംഗാനദി, ചന്ദ്രക്കലഇവകളാൽ പരിശോഭിതമായകിരീടത്തോടും, മുത്തമാല, കണ്ഡലം, തോൽവളകടകം, മുതലായ ആഭരണങ്ങളോടും കൂടിയവനും ത്രിനേത്രധാരിയും സുസ്മിതവദനനും ദിവ്യാംബരധാരിയുംദിവ്യപുഷ്പഗന്ധാലംകൃതനും കരുണാവരുണലയനും ആയ സോമസുന്ദരമൂർത്തിയെ സൗന്ദര്യശാലിനിയായ ഭഗവതിയോടുകൂടെ ആ മഹാലിംഗത്തിൽ കാണായിവന്നു. ധർമ്മാഗ്രസംസ്ഥായ ഭഗവതിയുമൊന്നിച്ച് സുന്ദരരൂപിയായിപ്രത്യക്ഷനായഭഗവാനെക്കണ്ട് ആ നന്ദപരവശനായ ദേവന്ദ്രൻ ഭക്തിപ്പൂർവ്വം ഇങ്ങനെ സ്തുതിച്ചു.

- ഏവംബ്രഹ്മാദിതീയംചപരിപൂണ്ണം പരാപ്തം
ഇതിയോഗീയതേവേദൈ സ്തവന്ദേ സോമസുന്ദരം. ൧
- ജ്ഞാതൃജ്ഞാനജ്ഞയത്രപം വശപംവ്യാപൃച്ഛവസ്ഥിതം
സ്വയംസന്ദൈർഘ്യശ്ശ്രോതം തവന്ദേ സോമസുന്ദരം ൨
- അരപഥോദിയജ്ഞൈശ്ച യസ്സമാധ്യത്യേദിജ്ഞഃ
ദദാതിചഫലംതേഷാം തവന്ദേ സോമസുന്ദരം. ൩
- യാവിദിതപാബുധാസ്സ്യേ കർമ്മബന്ധവിചഴ്ജിതഃ
ലഭതേ പരമാമുക്തിം തവന്ദേസോമസുന്ദരം. ൪
- ദേവദേവംയമാധ്യേ ഉപസ്യതനന്തോമുനിഃ
നിത്യതപമതത്സദ്യ താവന്ദേസോമസുന്ദരം. ൫
- നിജനേതാംബുജകൃത പുഷ്പായാം പരിതോഷ്യയം
ശ്രീപതിർല്ലഭതേചക്രം തവന്ദേ സോമസുന്ദരം. ൬
- യൊസ്പഷ്ടജഗൽസർപ്പം രക്ഷിതാസംഗൃതംക്രാമൽ
സത്യംചിജ്ഞാനമാനന്ദം തവന്ദേ സോമസുന്ദരം ൭
- യസ്സൈവേദോഽചതപശോ നമസ്തന്തിപുഷ്പശഃ
ഈശാനം സ്വവിദ്വാനാം തവന്ദേ സോമസുന്ദരം. ൮
- യസ്സാപ്തായോപരഞ്ച കിഞ്ചിദപസ്തനവിദ്വതേ
ഈശാനം സ്വഭൂതാനാം തവന്ദേ സോമസുന്ദരം. ൯

യസ്യപ്രണാമമാത്രേണ സന്തിസർവാശ്വസന്ദഃ
സർവ്വസിദ്ധിപ്രദംഭംഭം തംവന്ദേ സോമസുന്ദരം. ൧൦

യസ്യദർശനമാത്രേണ ബ്രഹ്മഹത്യാദിപാതകം
അവശ്രം നശ്യതിക്ഷിപ്രം തംവന്ദേ സോമസുന്ദരം ൧൧

ഉത്തമാംഗംചചരണവിധിനാ വിഷ്ണുനാചിഹ്വ
നദശ്രുതേയസ്യയതാൽ തംവന്ദേ സോമസുന്ദരം. ൧൨

തപയാനീപാരണ്യനാധതപദന്യാൻ
സമാനാമൂർച്ചൈവതാൻപാപിനാസ്തേ
തദാശംഭോതപത്സമഃ ഛൈവതംസ്യാ
ദൃഢാഭയാതോവാജിനോ രാസഭ്യു. ൧൩

അന്നോരണസ്തപം മഹതോമാറാസ്തപം
സർവ്വത്ഥഭാവം പരിച്ഛിന്ദ്യപൃകഃ
തപയൈവശംഭോ! മഹർത്ഥാതപതീയോ
വിജ്ഞായതോവക്തുമിമംക്ഷമഃ കഃ ൧൪

അതിന്റെശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ സാക്ഷാദഗമമായി വീണു നമസ്കരിച്ചു. അതുകണ്ട് ഭക്തവത്സലനായഭഗവാൻ ദേവന്ദ്രനെനോക്കി ഏഴുനേറാവും! ഏഴുനേറാവും! നിനക്കു വേണ്ട വരങ്ങളെ ഞാൻ തരാവുന്നതാണെന്നു. ഭഗവാന്റെ കരുണാസംസ്കൃതമായ വാക്കുകൾ കേട്ട് സന്തോഷനായ ദേവന്ദ്രൻ അതിഭാഗ്യത്തിൽ കാടി ഏഴുനേററു കൈരണ്ടുംകൂട്ടി തൊഴുതുകൊണ്ടിരിക്കാരം അപേക്ഷിച്ചു.

അല്ലയോ ഭഗവാനെ! അങ്ങനെയൊരു വിംശദർശനംകൊണ്ടുതന്നെ എന്തെങ്കിലും വ്യക്തമായൊരു പാപം നശിച്ചു. ഇനി ഇനിക്കുണ്ടാകേണ്ടതായിരിക്കാവുന്നതായ അവിഷ്ണുഷ്ടേയിൽ ശാശ്വതമായ ഭക്തി ഒന്നല്ലാതെ വേറൊന്നും ഇല്ല. ഭഗവാൻ അതുകേട്ട് നീ എല്ലാക്കാലത്തും എന്റെ ഭക്തനായിത്തന്നെത്തീരുക. അറിനു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. നീ എന്റെ പ്രീതിക്കുവേണ്ടി പ്രതിഷ്ഠിച്ച ഈ ഇന്ദ്രവിമാനവും, ഈ ഉത്തമക്ഷേത്രവും ശാഖകളിൽ തൂങ്ങുമ്പോൾ ദാരിദ്ര്യത്തോടു പുരമധ്യസ്ഥിതനായെന്റെ ഭക്തന്മാർ അതിൽ ദാരിദ്ര്യത്തിന്നു തുല്യമായൊരു പ്രയത്നമെങ്കിലും നടത്തുന്നതല്ല. ഉപപദങ്ങളെ ചെല്ലവനായ്കുന്നതും മഹാപാതകങ്ങളെ ചെയ്തവനായ്കുന്നതും എന്റെ ക്ഷേത്രത്തിൽ ചെന്നാൽ അവന്റെ സകലപാപങ്ങളും നശിച്ചു പോകുന്നതാണ്. എന്റെ വിംശദർശനം ചെയ്യുന്നവൻ സർവ്വഭോഗസംപ്രാപ്തിയും ഭാഗ്യവും ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ളപ്പോൾ എന്തെങ്കിലും പൂജിക്കുന്നവർക്കുണ്ടാകുന്ന തതിയെപ്പോലീ വാസ്തവിക്കുമെന്നല്ലല്ലോ.

ദേവന്ദ്രൻ വീണ്ടും ഭഗവാന്നോട്, അല്ലയോ പാർവതീനാഥ! ദർശനമാത്രത്താൽതന്നെ എന്റെ വ്യക്തമായൊരു പാപം നശിച്ചിട്ടു ഭഗവാന്റെ ഉത്ത

മമായ ഈ മൂലലിംഗത്തെ ഭവസംപ്രതിയും പൂജിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു സെൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. നിന്തിരുവടി അതിൻ അനുവാദം തന്നെമെന്നപേക്ഷിച്ചപ്പോൾ ഭഗവാൻ ഇങ്ങനെ മറുപടി പറഞ്ഞു:

അല്ലയോ വാസവ! ജന്മങ്ങളിൽ വസന്തകൂട്ടവും, മാസങ്ങളിൽ മേടമാസവും, തിഥികളിൽ പൊണ്ണിമയും, നക്ഷത്രങ്ങളിൽ ചിത്തിരയും വളരെ ഉത്തമമായതാണ്. ഇതുകൾ എല്ലാം ഒത്തുവന്ന ഇന്നേദിവസം നീ എന്നെ പൂജിച്ചുകൊണ്ടു്, ഞാൻ ഏറ്റവും തൃപ്തനായിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് മേലും ഇങ്ങനെവരുന്ന പുണ്യവാസങ്ങളിൽ ദേവന്മാരോടുകൂടെ ഭഗവാൻ ഇവിടെവന്നു് ഹേമപത്മിനിയിൽ സ്നാനംചെയ്തു്, മഹാ ലിംഗസ്വരൂപിയായ എന്നെ സുപണ്ണപത്മങ്ങൾകൊണ്ടു് പൂജിച്ചു് ജപഹോമതപ്തങ്ങളും, ലിംഗദർശനവും, ദാനവും ചെയ്താൽ മതിയാകുന്നതാണ്. ഇവിടെവെച്ചു് യഥാശക്തി ചെയ്യുന്ന ദാനത്തിന്നു അന്യസ്ഥലങ്ങളിൽവെച്ചു ചെയ്യുന്നതിൽ നിന്നും ലക്ഷോപലക്ഷം മടങ്ങു് ഫലം അധികം കിട്ടുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടു് എല്ലാവരും ഇവിടെ വന്നു്, യഥാശക്തി ദാനജപാദികളും സ്നാനവും ചെയ്യേണ്ടതു അത്യാവശ്യമാകുന്നു. അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നവരുടെസ്വപാപങ്ങളും ശമിക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല അവർക്കു ദിവ്യൈശ്വര്യങ്ങൾ ലഭിക്കുകയും, പൂർവാധികം യശസ്സും, വീര്യവും, പ്രാഭവും, ഓജസ്സും, തേജസ്സും, സിദ്ധിക്കുകയും ശത്രുഭയം തീരുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. അല്ലയോ ദേവേന്ദ്ര! ഇനി നീ ദേവലോകത്തേയ്ക്കു സുപ്തദേവന്മാരോടുകൂടെ മടങ്ങിപ്പോയി സുപ്തവിജയിയായി മഹാഭാരതങ്ങളെ ഭജിച്ചു് സന്തോഷചിത്തനായി വസിച്ചുകൊള്ളുക. അവസാനത്തിൽ അതിദുർല്ലഭമായ എന്റെ സായുജ്യപദവി നിന്നു് ലഭിക്കുന്നതാണ്. നീ എന്നെ സ്തുതിച്ചുചൊല്ലിയ സ്തോത്രങ്ങളെ പഠിക്കുന്നവർ ആരുതന്നെ ആയിരുന്നാലും അവർക്കു ഞാൻ നാലു പുരുഷാർത്ഥങ്ങളെയും തീർച്ചയായുംകൊടുക്കും.

ഭഗവാനായ സുന്ദരേശ്വരൻ ദേവേന്ദ്രൻ ഇപ്രകാരം വരവും കൊടുത്തും വെച്ചു് തന്റെ മൂലലിംഗത്തിൽ തിരോധാനം ചെയ്തു. വരപ്രസാദവും പാപമോചനവുംകൊണ്ടു്; തൃപ്തനായ ദേവേന്ദ്രൻ വീണ്ടും മൂലലിംഗത്തിന്നു് പ്രദക്ഷിണം വയ്ക്കുകയും, ഭക്തിപൂർവ്വം സ്തുതിച്ചു നമസ്കരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടു് ഹാലാസ്വനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരനെ ഹൃദ്യണ്ഡരീകമദ്ധ്യത്തിൽ ധ്യാനിച്ചിട്ടു് ഐറവിച്ചിട്ടു് ഉരു പഞ്ചാക്ഷരമന്ത്രം ജപിച്ചു. അനന്തരം അല്ലയോ ഭഗവാനെ! ശങ്കര! ശംഭോ! ദേവദേവേശ! സോമസുന്ദര! ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള സകലതെറ്റുകളും ക്ഷമിച്ചു് നിന്തിരുവടി അടിയനെ സദാനന്ദവും രക്ഷിച്ചു കൊള്ളണമേ! എന്നിങ്ങനെ അപേക്ഷിച്ചിട്ടു് ഗുരുഭൂതനായ ബ്രഹ്മസ്പതിയേയും, പന്ദിച്ചു് പൂജയെ അവസാനിപ്പിച്ചു് ദേവന്മാരോടൊന്നിച്ചു് ദേവലോകത്തേക്കു മടങ്ങിപ്പോയി. അന്നുമുതൽ ആണ്ടുതോറും മേടമാസത്തിലെ ചിത്തിരനാളിൽ ഇന്ദ്രൻവന്നു് ഹാലാസ്വത്തിലെ മൂലലിംഗത്തെ പൂജിക്കുന്ന പതിവുണ്ടു്. മേല്പറഞ്ഞ പുണ്യദിവസത്തിൽ ഹാലാസ്വത്തിൽ പോയി സുന്ദ

ശേഷമെന്ന ദർശിക്കുകയും, പൂജിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് മുന്തൂക്കിത്തരുന്നതുദിവസവും ഭഗവാനെ പൂജിച്ച ചമയം കിട്ടും. ഇത്രയും മഹത്വമേറിയതായ സുന്ദരേശ്വരവിഗ്രഹം കാണുന്നതിന് മഹാ പുണ്യശാലികൾക്കേ ഭഗവാനുണ്ടാവുകയുള്ളൂ. സമാധിവിദ്യാപുരാധിപനായ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശ്വരൻ, ഇന്ദ്രപാപമോചനം ചെയ്ത ഒന്നാമത്തെ ലീല ഇപ്രകാരമാകുന്നു. പാവനമായ ഈ ലീലാകഥ പാരായണംചെയ്താൽ മഹാപാപങ്ങൾക്കും മഹാപുണ്യാധികർക്കും ശമനമുണ്ടാവുകയും സമ്പത്തും, ഭക്തിയും, പുണ്യവും വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യും.

ന-ാം അദ്ധ്യായം ഒന്നാംലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്ത്രമാഹാത്മ്യം .

കേരളഭാഷാഗദ്യം

൭-ാം അദ്ധ്യായം

ഐരാവതശാപമോചനം എന്ന,
രണ്ടാമത്തെ ലീല.

ദേവേന്ദ്രന്റെ വൃത്രഹത്യാപാപം ശമിപ്പിച്ച ഒന്നാമത്തെ ലീല കേട്ട് സന്തോഷമായി വസിപ്പാടി മഹർഷിമാർ വീണ്ടും ക്ഷേമംഭവനോട് അല്ലയോ ഭഗവാനേ! നിന്തിരുവടി അരളിച്ചെഴുതുന്ന പരമശിവന്റെ ഒന്നാമത്തെ ലീലയെക്കേട്ട് ഞങ്ങൾ അത്യന്തം ധന്യന്മാരായി. ഇനി അടുത്ത ലീല ഏതാണോ? അതുകൂടി ഞങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചതനുസരിച്ച് അഗസ്ത്യൻ പറഞ്ഞു തുടങ്ങി:—

പണ്ടൊരിക്കൽ ദേവേന്ദ്രൻ ജംഭാസുരനിഗ്രഹവും ചെയ്ത മഹാവിജയസമ്പന്നനായി വെള്ളിമലയ്ക്കുതൃപ്തമായ ഐരാവതത്തിന്റെ പുറത്തുകയറി അമരാവതിയിൽ ചെന്നപ്പോൾ മുല്ലത്തിമുക്കോടി ദേവന്മാരും സിദ്ധമാണഗസ്തർവകിന്നരന്മാരും ദേവമുനികളും, മറ്റും ജംഭാസുരനിഗ്രഹംകൊണ്ട് പരമാർഹമായിത്തന്നായി വന്ന് ജയജയമോഷം പുറപ്പെടുവിച്ചും കൊണ്ട് വിഹരിച്ചിരുന്ന അനേകം ദിവ്യവസ്തുക്കളെ കാഴ്ചവെച്ചു. വിജയശൃംഗത്തുനായ ദേവേന്ദ്രൻ അനന്ദമൂർത്തിയായി കാഴ്ചവെച്ചതെല്ലാം സ്വീകരിക്കുന്ന അംഭാസുരത്തിൽ; കാശിയിൽപ്പോയി സർവ്വതീർത്ഥങ്ങളിലും സ്നാ

നംചെയ്ത് സർവ ലിംഗങ്ങളെയും പൂജിച്ചു, കാമേശ്വരലിംഗത്തെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു പ്രദക്ഷിണനമസ്കാരസ്തോത്രങ്ങൾകൊണ്ട് ശങ്കരനെ പൂജിച്ചപ്പോൾ ആ കാമേശ്വരലിംഗത്തിന്റെ ശിരസ്സിൽനിന്നും വീണ ഒരു മഹോല്പലത്തെ ഭക്തിപൂർവ്വം എടുത്തു സംഗ്രഹിച്ചു കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്ന ദുർദ്വാസാചാര്യന്റെ അടുത്തകയ്യിൽ ഇരുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഭക്തപുരുഷനെ ദേവേന്ദ്രൻ കൊടുത്തതിൽ ആരോഹണം ഭക്തിയോടുകൂടെ വാങ്ങി ശിരസ്സിൽ ധരിക്കാതെ വിജയശ്രീയാൽ മോഹിതനായ അദ്ദേഹം ഒരു കയ്യുകൊണ്ടു വാങ്ങി അനന്യമെന്തെങ്കിൽ വയ്ക്കുകയും ആന തലയാട്ടിയപ്പോൾ പൂപ്പും നിലത്തു വീഴുകയും അതിനെ മരണപിതനായ ഗജശ്വേദനൻ ചപ്പട്ടി മർദ്ദിക്കുകയും ചെയ്തു. ദുർദ്വാസാചാര്യൻ അതുകൊണ്ട് കോപവേഗമുണ്ടായി ഗജശ്വേദനനെയും മഹേന്ദ്രനെയും ഇങ്ങിനെ ശപിച്ചു.

എന്താ ദേവേന്ദ്ര! നീ ഭാനുവജയംകൊണ്ടു മോഹത്തനായിപ്പോയി അല്ലേ? നീ മറുത്തു മഹർഷിമാരെപ്പോലെ എന്നെ വിചാരിക്കേണ്ട എന്നോടുകാണിച്ച നിന്ദയുടെ ഫലം നിനക്കു് താമസിയാതെ അനുഭവമാക്കിത്തരാം. പരമശിവന്റെ തിരുമുടിയിൽനിന്നും എനിക്കു ലഭിച്ച ദിവ്യപുഷ്പം നിനക്കു തന്നതിൽ ആദരമുള്ള സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ലെന്നു് മാത്രമല്ല നിന്റെ മത്തനടുത്തിരിക്കാൻ നിലത്തിട്ടു് ചവിട്ടിച്ചു നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടു് നിന്നെയും നിന്റെ നാൽക്കൈവനേയും ഞാൻ വിടാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ല. മറുത്തു മഹർഷിമാർ നൽകിയ സംഭാവനകളെ അംഗീകരിക്കുകയും, ഞാൻ നൽകിയ ദിവ്യകുസുമത്തെ തിരസ്കരിക്കുകയും ചെയ്ത നിന്റെ തവയെ പാണ്ഡുരൂപൻ അടിച്ചുടയ്ക്കുകയും പരമശിവന്റെ ശിരോലങ്കാരമായിരുന്ന ആ മഹോല്പലത്തെ നിലത്തിട്ടു ചവിട്ടിയ നിന്റെ മദയാന കാട്ടാനായി ഭൂമിയിൽ സഞ്ചരിക്കുകയും ചെയ്യട്ടെ.

കോപിഷ്ഠനായ ദുർദ്വാസാചാര്യൻ ഇപ്രകാരം ശപിച്ചയുടനെ മറുത്തു വന്നാൽ ചെന്ന് അദ്ദേഹത്തെ വണങ്ങിപ്പോയിട്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കോപം ശമിച്ചിട്ടു് “അല്ലയോ ഭഗവാനേ! താപസശ്രേഷ്ഠ! തന്നത്ത വെള്ളം അഗ്നിസംയോഗംകൊണ്ടു് ചൂടുള്ളതായി തീരുന്നതുപോലെ സാധുവും ഭക്തനുമായ ദേവേന്ദ്രൻ തല്പ്രാപ്യമെന്ന വിജയസമ്പത്തുകൊണ്ടു് മോഹത്തനായിപ്പോയതാണ്. ഭക്തവത്സലനായ ഭഗവാൻ അതു ക്ഷമിച്ചു് ശാപാനുഗ്രഹം നൽകണം എന്നുപേക്ഷിച്ചു.

ഉടനെ ദുർദ്ധാസാചാര്യൻ, തനിയ്ക്കുണ്ടായ കോപത്തെ ഒതുക്കി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ ദേവന്മാരെ! നിങ്ങൾ എന്റെ ശാപത്തിനുമേൽ പ്രതിവിധി ചിന്തിച്ചാൽപോര. ഇവർക്കു ശിവദോഷാപം സംഭവിച്ചുപോയി. അതിനുംകൂടി പ്രതിവിധി ചിന്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ഇത്ര നല്ലിയ പുഷ്പം, കാശിയിൽപോയി കാമേശ്വരലിംഗത്തെ ഭക്തിയോടുകൂടെ പൂജിച്ചപ്പോൾ പരമശിവപ്രസാദമായി ഇന്നു് ലഭിച്ചതാണ്. അതിനെ ഇത്ര

ൻ അഭാവോടുകൂടെയൊങ്ങി ശിരസ്സിൻമേലായിപ്പിരിയുന്നതായാലും, ഉദാസീനനായി അവൻ അനയയെക്കൊണ്ടു ചവിട്ടിയുടക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിൽപരം ശിവഭോധം മറ്റൊന്നും ഇല്ല. ആ പാപം ഇവർ രണ്ടുപേരും അനുഭവിക്കുക എന്ന വേദം. ശിവപ്രസാദത്തെ അഭരിക്കാതെ ഇരിയ്ക്കുകയും ലംഘിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് ശിവഭോധമാണെന്നാണ് ശിവശാസ്ത്രവിശദന്മാർ പറയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ഈ മഹാപാപത്തിന്നു പ്രായശ്ചിത്തം കാണുന്നില്ലെന്നും യഥാർത്ഥമേതന്നെയെന്നിരിക്കെ അഭോധനനെന്ന രഹസ്യമായ ഒരു വഴിപറഞ്ഞു തന്നിട്ടുണ്ട്. ശ്രുതിവക്ത്രമായ അതിനെ ഇവരുടെ പാപശാന്തിയ്ക്കുവേണ്ടി ഞാൻ നിങ്ങളോടുപറയാം. മറ്റൊന്നും അല്ല; ഭൂലോകശിവലോകമെന്നു പറയുന്നതായി ഭൂമിയിൽ ഹാലാസ്യാമെന്നു പേരുള്ള ഒരു ശിവക്ഷേത്രം ഉണ്ട്. അതു മഹാപാപങ്ങൾക്കും ശാപങ്ങൾക്കുംശാന്തിയെ ഉണ്ടാക്കുന്നതും അത്യന്തം അത്ഭുതമായതും ആണ്. അവിടെ ഹേമചന്ദ്രാകാശം എന്ന നാമധേയത്തിൽ ഒരു ദിവ്യതീർത്ഥവും തൈലോക്യവിശ്രുതവും സോമസുന്ദരവ്യായാമമായ ഒരു മഹാ ലിംഗവും ഉണ്ട്. ആ ഹേമചന്ദ്രാമിനീതീർത്ഥത്തിൽ സ്നാനം ചെയ്തു സോമസുന്ദരനെക്കുറിച്ചു ചുറ്റിയുടന്നവരുടെ സർവ്വപാപങ്ങളും അഗ്നിയിൽ പണിഞ്ഞുപോയെന്നു നശിച്ചുപോകുമെന്നാണു് അവിടെ സർവ്വകാലമണ്ഡിതം മോക്ഷപ്രാപ്തിയും ഉണ്ടാകുന്നതും ആണ്. അതുകൊണ്ട്. ദേവേന്ദ്രനും, ചന്ദ്രരാജനുംകൂടി ഹാലാസ്യാത്തിൽപോയി സോമസുന്ദരനെ പൂജിച്ചുശാപങ്ങൾക്കും ശിവഭോധപാപശാന്തിയും വരുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ. അങ്ങനെയെല്ലാം ഹാലാസ്യാനാഥന്റെ കൃപയെ അർപ്പിക്കുകയും ചെയ്താൽ ദേവേന്ദ്രന്റെ കീഴിൽപ്പോയി ഉടയ്ക്കുകയും, ചന്ദ്രരാജൻ ഹൃദയം കാട്ടുന്നതായി ഭൂമിയിൽ ചുറ്റി അഭയത്തെക്കണ്ടതിൽപിന്നെ പഴയപ്രകാരം അറുപതു ദിവ്യങ്ങളിൽ പ്രധാനമായ നാലുപ്രധാനമായവയെക്കണ്ടുകയും ചെയ്യും.

ഭൂമിസാധു ഇപ്രകാരം ശാപമോക്ഷവും പാപശാന്തിനുള്ളവഴിയും അതല്ലെങ്കിൽ തന്റെ അഭാവം ശിവപ്രസാദംകൊണ്ടു തനിയ്ക്കുകിട്ടിയ മഹോല്പാധം എടുത്തു ശിരസ്സിൻമേലായിച്ചുകൊണ്ട് അവിടെനിന്നും സ്വഹൃദസഞ്ചാരിയായി തിരിച്ചു.

ചന്ദ്രരാജനോടുകൂട്ടി ഉടൻതന്നെ ഭൂമിസാധിന്റെ ശാപശക്തികൊണ്ട് നീമമെല്ലാ തുല്യമായ ഒരു കാട്ടുനായയായി. നായക്കൊന്നിന്റെ രണ്ടുകൊമ്പും മറഞ്ഞു. അനന്തരം അതു് ദേവലോകത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടു ഭൂലോകത്തിലുള്ള അതിമഹാനങ്ങളായ കാന്തരങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചു മറ്റൊരാളാകരുതോടുകൂടിപ്പോന്നു കാറ്റും മഴയും പെയ്യിച്ചു എന്നുപോലെ ഏറ്റവും അമൃതമായതെന്നു ലഭിക്കാത്തതും മഹാർഷിയുടെ ശാപശക്തികൊണ്ട് അതിയന്തരങ്ങളായ പാപവ്യക്തികളോടുകൂടിയും അദ്ദേഹിച്ച് ഹൃദയം കഴിച്ചുകുതിർത്തിന്നെ ദൈവമന്ത്രി ഹാലാസ്യാത്തിൽ ചെന്നുപററി. ക്ഷേത്രമഹത്വംകൊണ്ട് ഭൂമിസാധുവെന്നെ ശാപമോചനാർത്ഥം അദ്ദേഹം അതിന്നു ഓർമ്മവരികയാൽ അതു് മഹാഭക്തിയോടുകൂടെ ഹേമചന്ദ്രാമിനീതീർത്ഥം

ത്തിൽ ഇറങ്ങി സ്നാനം ചെയ്തു. ഉടൻതന്നെ ശാപതീർന്ന ശരീരം വെളുക്കുകയും കൊമ്പുനാവും പഴയപ്രകാരത്തിൽ ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്തു. ഹാ! ഹാ! എന്തൊരു മാതിരി അത്ഭുതം; തീർത്ഥത്തിന്റെ മഹത്വം നോക്കവിൻ! അനന്തരം ആ ഗജേന്ദ്രപ്പുറം ക്ഷേത്രത്തിൽപ്രവേശിച്ച് തന്റെ വസ്ത്രത്തിൽ ഐക്യരൂപദിഗ്ഗജങ്ങൾ വഹിക്കുന്ന വിമാനത്തിനകത്തുപ്രകാശിക്കുന്നതായ സോമസുന്ദരചിംശത്തെ, ഹേമപത്മിനിയിൽ നിന്നും തുമ്പിക്കൈയ്യിൽ കോരിക്കൊണ്ടുചെന്നിരുന്നതീർത്തുകൊണ്ടഭിഷേകംകഴിച്ച് മറ്റുള്ള ഉപചാരങ്ങൾ എല്ലാം ചിത്തംകൊണ്ടു സമർപ്പിച്ചു പൂജിയ്ക്കുകയും സ്തുതിയ്ക്കുകയും നമസ്കരിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തതിന്റെശേഷം എഴുന്നേറ്റുനിന്നുകൊണ്ട് അല്ലയോ ഭഗവാൻ! എന്റെ വംശജാതന്മാരും ഭാഗ്യശാലികളുമായ ഈ എട്ടു ഗജേന്ദ്രന്മാരുംകൂടെ അവിടത്തെ വിമാനം ചുമന്നു സുഖിച്ചുവസിക്കുന്നതുപോലെ ഇനിയുംകൂടി അങ്ങയുടെ വിമാനം ചുമന്നാൽകൊള്ളാമെന്നാഗ്രഹമുണ്ട്. നിന്തിരുപടി ദയചെയ്ത് അനുവദിയ്ക്കണമെന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചപ്പോൾ കരുണാശാലിയും കേവലസ്വഭാവമായ ഹാലാസ്യനാഥൻ പ്രത്യക്ഷനായിട്ട്, നീ എന്റെ വിമാനം ചുമക്കുന്നമെന്നില്ലാ എന്റെ എല്ലാഭക്തന്മാരിലുംവെച്ച് ദേവേന്ദ്രൻ ഒന്നാമനാണ്; നീയും അങ്ങനെയെന്നെ. അതുകൊണ്ടു നീ പഴയപോലെ ദേവേന്ദ്രനെ ഗർഭത്തിൽവഹിച്ചുകൊണ്ടു നടന്നാൽ മതി. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത് എന്നിയ്ക്കും വലിയ സന്തോഷത്തന്നെ എന്നു പറഞ്ഞു.

അതിനെക്കേട്ടു സന്തോഷഭരിതനായ ഐശ്വര്യവതം വീണ്ടും ഭഗവാനേ നോക്കി, അല്ലയോ ഹാലാസ്യനാഥ! ഞാൻ അവിടത്തെ കല്പനപോലെ ചെയ്യാം. അവിടത്തെ കൃപാലോകംകൊണ്ടാണു ദുർദ്ധസാവിന്റെ ശാപത്തിൽ നിന്നും ഞാൻ മുക്തനായത്. അവിടത്തെ വിമാനവാഹികളായ ഗജേന്ദ്രന്മാരിൽ തിരുമേനിക്കു എത്രമാത്രം കാര്യവും ഉണ്ടോ അത്രയും കാര്യവും എല്ലാക്കാലത്തും എന്നിലും അവിടുത്തേക്കു തോന്നണം എന്നുപേക്ഷിച്ചു.

ഭഗവാൻ, അങ്ങനെയെന്നെ. നിന്റെ ആഗ്രഹംപോലെ എല്ലാം സംഭവിക്കും. ഇനിപ്പൊഴൊക്കെയും, എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ട് സ്ഥലിംഗത്തിൽ അന്തർദ്വാനം ചെയ്തു.

എന്നിട്ടും പാപപ്രശമനകരവും സർവ്വപാപഹരവും, അത്യന്തം ശ്രേഷ്ഠവും, വളരെ പുരാതനവും, ഭൂമുകൾവിലോകവും ആയ ആ ശിവക്ഷേത്രത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചുപോകാൻ ഐശ്വര്യവതത്തിന്നു മനസ്സില്ലാത്തതിനാൽ അത് ദൃഢലിംഗത്തിന്റെ പശ്ചിമഭാഗത്തിൽ കാവുകൊണ്ടു കഴിച്ചൊരുതീർത്ഥമുണ്ടാക്കി അതിന്റെ കരയിൽ ഗണേശവിംബവും ശിവലിംഗവും പ്രതിഷ്ഠിച്ചു ഭക്തിയോടുകൂടെ ദിവസംപ്രതിയും പൂജയും നടത്തി അനന്ദസാഗരനിമഗ്നനായി കരോണം അവിടെ വസിക്കുമ്പോൾ ഹാലാസ്യനാഥന്റെ കൃപാതിരോകംകൊണ്ട് തന്റെ വാഹനമായ ഗജേന്ദ്രൻ ശാപദോഷം തീർന്ന വിവരം ദേവേന്ദ്രൻ അറിഞ്ഞു് ഐശ്വര്യവതത്തെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുചെല്ലുന്നതി

നായി ഭൂതന്മാരെ അയച്ചു. അവർ വിവരം ഗജേന്ദ്രനെ ധരിപ്പിച്ചു. സ്വസ്വാമിയുടെ അജ്ഞയിങ്കൽ ഉള്ള ഭയംകൊണ്ട് ഉടൻതന്നെ ഐരാവതം മധുരപ്പുരിയിൽനിന്നും ഹാലാസ്യക്ഷേത്രത്തിന്നു കിഴക്കുവശത്തുള്ള ഒരു സ്ഥലത്തുപോയി ഒരു പ്രസ്ഥാനം ഉണ്ടാക്കി അതിൽ സ്വസ്വാമിനാമകമായി ഇന്ദ്രേശ്വരപ്രാഗ് എന്നു പേരുള്ള ഒരു ലിംഗം പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. പൂജിച്ചുകൊണ്ടു ആ നീപാപനത്തിൽതന്നെ പിന്നെയും കുറേനാൾ വസിച്ചു. വീണ്ടും ഇന്ദ്രന്റെ അജ്ഞപ്രകാരം ഐരാവതത്തെ കൊണ്ടുപോകുന്നതിനായി ദേവദൂതന്മാർവരികയാൽ തന്റെ സ്വാമിയുടെ അജ്ഞയെ ലംഘിക്കാതെ അവരോടൊന്നിച്ചു അതു ദേവലോകത്തിൽപോയി ദേവേന്ദ്രനെക്കണ്ടുവന്ദിച്ചു. പഴയപോലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാഹനമായി ഭവിച്ചു. ഹാലാസ്യത്തിൽ അന്നു കാലുകൊണ്ടു കഴിച്ച തീർത്ഥത്തിന്റെ പേര് ഗജപുഷ്പരണിയെന്നും, അതു പ്രതിഷ്ഠിച്ച ഗണപതിയുടെ നാമധേയം ഐരാവതഗണാധിപനെന്നും അന്നു പ്രസ്ഥാനംചെയ്ത വീഥിയുടെപേര് ഗജധാവനവീഥിയെന്നും അതു നിവസിച്ച സ്ഥലത്തിന്റെപേര് ഇപ്പൊഴും ഐരാവതപുരമെന്നും ആണ്. ഗജപുഷ്പരണിയിൽ സ്നാനംചെയ്ത് ഐരാവതഗണപതിയെ പൂജിച്ചാൽ സർവപാപങ്ങളും വലിയവലിയശാപങ്ങളും ഉടനെ ഭസ്മമാകും. ഐരാവതപ്പുരത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള ഇന്ദ്രേശ്വരനെ പൂജിച്ചാൽ അനവധികാലം ഇന്ദ്രസൈന്യവും അനുഭവിച്ചു സ്വർഗ്ഗലോകത്തിൽ വസിക്കാം.

അല്ലയോ താപസന്മാരേ! ഇപ്രകാരമാണ് വെള്ളാനയുടെ ശാപമോചനംചെയ്തതോടുകൂടിയ ഹാലാസ്യനാഥന്റെ രണ്ടാമത്തെ ലീല. ഇതിനെ പാരമശിവഭക്തിയോടുകൂടെ പാരായണം ചെയ്താൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃപാതിരേകം ഹേതുവായിട്ട് മഹാഭോഗങ്ങളും ശാപഭയങ്ങളും പാപങ്ങളും ഒന്നുപോലെ നാശമാകുമെന്നു മാത്രമല്ല ഇഹത്തിൽ സർവ്വഭോഗാഭൂതിയും പാരത്തിൽ ശിവസായുജ്ജ്വലവും കിട്ടുകയും ചെയ്യും.

ഏഴാം അദ്ധ്യായം

ഐരാവതശാപമോചനം എന്ന രണ്ടാംലീല

സ മ ഓ പ്തം.

ഹ റ ല റ സ്വ മ റ ഹ റ ത്വ റ

കേരളഭാഷാതല്പരം.

എട്ടാം അദ്ധ്യായം

കടംബവനത്തിൽ മധുരപുരം ഉണ്ടാക്കിയ

മൂന്നാമത്തെ ലീല.

ഈ പ്രയോ മൂനിപുനവന്മാരേ! സുന്ദരേശൻ കടംബകാ
നനത്തെ മധുരപുരിയാക്കിത്തീർത്ത അദ്ദേഹത്തിന്റെ
മൂന്നാമത്തെ ലീലയെ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ! എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ട് അംഗ
സ്തുൻ വീണ്ടും കഥയാരംഭിച്ചു:—

പണ്ടു് ദേവേന്ദ്രൻ കടംബവനത്തിൽ വന്ന് വിമാനം ഉണ്ടാക്കി സ്ഥാ
പിച്ച് മൂലവിംഗത്തെ പൂജിച്ച് വൃത്രഹത്യാഭാഷയും നിക്ഷിപ്തയകാലംമു
തൽ ദിവസംതോറും രാത്രിയിൽ ദേവന്മാർചാഴ് സുന്ദരശരണ സേവിക്കുന്ന
പതിപ്പുണ്ടെങ്കിലും വിശേഷിച്ചും സോമവാരംതോറും എല്ലാദിവസവും കൂടി
വന്ന് നൃത്തനൃതിയാട്ടഭേദങ്ങളോടുകൂടി ഭഗവാനെ പൂജിച്ച് യാഥാപ്രതി അ
ത്യാഭ്യർത്ഥനയെ ഉത്സവംകൂടി നടത്തിവന്നു. ഇങ്ങനെ കാലം കടന്നു കഴിഞ്ഞ
പ്പോൾ കടമ്പുവൃക്ഷങ്ങൾക്കൊണ്ടും കൂവളവൃക്ഷങ്ങൾക്കൊണ്ടും അകാശോപ
രി കിളിനായ മറ്റു പക്ഷികൾക്കൊണ്ടും നിബിഡമായ ആ കടംബ
വനം മഹാഗാഹനമായിത്തീർന്നതുകാര്യം മനുഷ്യാവസ്ഥാരം തീരെ നിന്നുപോയ
കാര്യം ചെയ്തു. അപ്പോൾ കൂവാശാലിനിയും കപാലിനിയും ആയ ഭഗവ
തി; കാലകാലവും ബാലചന്ദ്രാവതംസംഗം നീലകണ്ഠനും ആയ ജീവൻമുക്തി
പുണ്ഡിപന്മാരും കടംബവനത്തെ ഒരു നഗ്നമാക്കണമെന്നപേക്ഷിക്കുകയും
ഭഗവാൻ അങ്ങനെ ചെയ്യാമെന്നു സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തുകാലത്തിൽ ഒരു
കാൽ കടംബവനത്തിനു സമീപത്തിൽ ഉള്ള കച്ചാന്നപുരത്തിലെ സ്വദേ
ശിയും ശിവപൂജാപരയെന്നും വലിയ ധനികനും വളരെ ത്രൈക്കുപും വ
ണക്കുപും ഉള്ളവനും ശിവഭക്തന്മാർക്കു വളരെവളരെ ദാനധർമ്മങ്ങൾചെയ്ത
പതിവായിട്ടുള്ളവനും എല്ലാ വൃതങ്ങളിലുംവെച്ച് സോമവാരവൃതത്തിൽ വ
ളരെ നിവൃത്തുള്ളതുകൊണ്ടു് സോമവാരപ്രതി പതിവായി ഉണ്ടും ഉറക്ക
വും ഉപേക്ഷിച്ച് യാമങ്ങൾതോറും ശിവപൂജയുംചെയ്തു് ശിവരാത്രി എന്ന
പോലെ ശിവനെ സേവചെയ്യുന്നവനും ‘ധനഞ്ജയൻ’ എന്നു പേരോടുകൂ
ടിയവനും ആയ ഒരുവെശ്വൻ കച്ചവടംചെയ്തു ധനംസമ്പാദിക്കാനായി

കല്യാണപുരത്ത് നിന്നും പശ്ചിമദിക്കിൽ പോയി പലസ്ഥലത്തും ചുറ്റിസ്സു
ഞ്ചരിച്ചു' ഭട്ടവളരെ ധനമുണ്ടാക്കി ഭാണ്ഡംകെട്ടി വീട്ടിലേക്കായിപ്പുറപ്പെട്ടു.
പലദിക്കുകളിലും വിശ്രമിച്ചു ചിലദിവസങ്ങൾ കഴിച്ചുകൂട്ടി; ഭട്ടവിൽ ദൈ
വഗത്യാ കടംബവനത്തിൽ എത്തിയപ്പോൾ നേരം അസ്തമിക്കുകയും അ
ന്നേട്ടിവസം സോമവാദവും ധനഞ്ജയൻ പ്രതവും ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ
അരറാംകഴിക്കാത്ത ക്ഷീണംകൊണ്ടു നടക്കാൻ പാടില്ലാതെ അപ്പുകയും
ചെന്തയ്ക്കൽ എങ്ങോട്ടു പോകണമെന്നു പോലും തോന്നാതെ വളരെ വിഷമി
ച്ചു. വനത്തിൽ കൂടി അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും പാഞ്ഞു പോകുന്ന മൃഗങ്ങളുടെ
ശബ്ദങ്ങളും പക്ഷികളുടെ ചിറകടികളും അല്ലാതെ മറ്റൊന്നും കേൾപ്പാനി
ല്ല. ധനഞ്ജയൻ ഭയം വെടിഞ്ഞു. മനുഷ്യസഞ്ചാരം ഇല്ലാത്ത ഒരു വന
ത്തിൽ എകനായി അകപ്പെട്ട ഒരുത്തൻ ഭയമുണ്ടാകുന്നതു അതിശയമാ
ണോ? ആ സാധുക്കേതൻ എന്തു ചെയ്യും. വരുന്നതു വരുട്ടെ എന്നുള്ള വിചാ
രത്തോടു കൂടെ പതുക്കെപ്പതുക്കെ വനത്തിനകത്തേക്കു തന്നെ നടന്നു മൃഗ
ലിംഗത്തിന്നു സമീപം വരെ ചെന്നപ്പോൾ അന്ധകാരംകൊണ്ടു് ഒന്നും കാ
ണാൻ പാടില്ലാതെ അപ്പുകയാൽ എന്തുതന്നെ വന്നാലും ഇന്നത്തെ രാത്രി
ഇവിടെത്തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. ആ സോമസുന്ദരലിംഗത്തി
ന്നു സമീപംതന്നെ വീണുകിടന്നു.

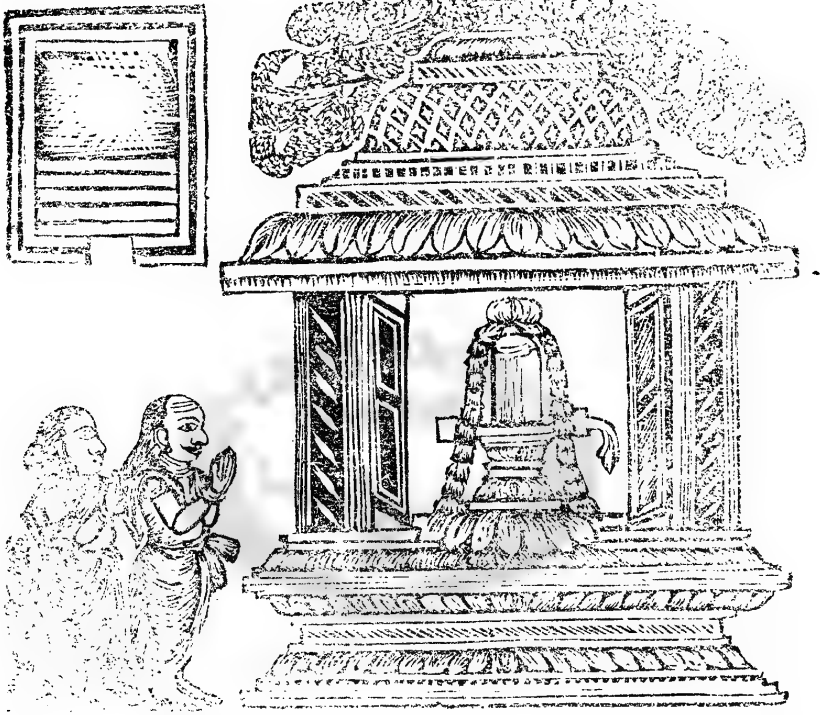
അല്പംകഴിഞ്ഞപ്പോൾ മുതൽ സോമവാതമഹോത്സവം കൊണ്ടാടാനും
സോമസുന്ദരനെ സേവിക്കാനും പൂജിക്കാനും ആയി ദേവന്മാർ വരുത്തുടങ്ങി
വന്നവനെ ദേവന്മാർ എല്ലാം ഹേമപത്മിനിയിൽപ്പോയി സ്നാനം ചെയ്യിട്ടു
വന്നു നൃത്തഗാനാചാര്യന്മാരോടുകൂടെ പൂജയാരംഭിച്ചു. ഭക്തവത്സല
നായ ഭഗവാൻ ഈ അവസരത്തിൽ ആ ചൈത്ര്യന്നു ദിവ്യദൃഷ്ടി കൊടുത്തു.
ഉടനെ ധനഞ്ജയന്റെ ദൃഷ്ടികൾക്കു സുന്ദരശോഭമഹാലിംഗവും ദേവന്മാരും
അവർ ചെയ്യുന്ന പൂജകളുമെല്ലാം ഗോചരമായി. അപ്പോഴുണ്ടായ അദ്ദേഹത്തി
ന്റെ വിസ്മയവും സന്തോഷവും ഒന്നും പറയാനില്ല. അതിവേഗത്തിൽ ആ ശി
വഭക്തൻ ഹേമപത്മിനിയിൽ പോയി കൂടിച്ച് നിത്യകർമ്മങ്ങളുമെല്ലാം നട
ത്തി മൂർച്ഛലിംഗത്തിന്റെ സമീപത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ പ്രദക്ഷിണക്രമമായി
പ്രാസാദത്തെ കാണുകയാലുള്ള സന്തോഷത്തോടും ഭക്തിയോടുകൂടെ അപ്പുകു
ത്തിയായ പരമശിവനെ സാക്ഷാത്കാശമസ്സാരം ചെയ്തു. അതിലൂടെന്നു ഏഴു
നേരം ദേവന്മാർ ചെയ്യുന്ന പൂജയും മറ്റും കണ്ടുകൊണ്ടു നിന്നു. അതി
ന്റെ ശേഷം തന്റെ ഭാണ്ഡത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന കസ'ത്രിവി, കശ്ശിമം, ച
ന്ദനം, കുർപ്പരം, പഴുക്കുമുതലായ സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ എടുത്തുകൊണ്ടു വന്നു
മഞ്ഞുവെള്ളത്തിൽ അരച്ച് ശിവലിംഗത്തിന്റെ മേൽ ഓപനം ചെയ്തു വീണ്ടും
ഭഗവാനെന്നമസ്തരിച്ചിട്ടു് എല്ലാസോമവാദിവാസ്യുചെയ്യാറുള്ളതുപോലെ
അടുത്തുള്ള മണ്ഡപത്തിൽ കയറിയിരുന്നു ഗുരുത്തമമായ ശിവലിംഗമെടു
ത്തു, യാമംപ്രതി പൂജിക്കുകയും വീണ്ടും അവിടെനിന്നും ഏഴുനേരം ഉദ
വിമാനത്തിനുള്ളിൽ ജപിക്കുന്ന സുന്ദരശോഭ ലിംഗസന്നിധിയിൽപ്പോയി

നിന്നുകൊണ്ടു്, ഹാ! ഹാ! ഭാഗ്യംതന്നെ മഹാഭാഗ്യം! ഈ സുരസേവിതമായ ശിവലിംഗംകാണുന്നതിനുള്ള മാന്യഭാഗ്യം എനിക്കു വന്നുകൂടിയല്ലോ; ഞാൻ ഏറ്റവും ധന്യനായി; എനിങ്ങനെ പലതവണ വിചാരിക്കുകയും ആടുകയും പാടുകയും വാദ്യങ്ങൾ മുഴക്കുകയും പൂജിക്കുകയും സ്തോത്രങ്ങൾഉച്ചരിക്കുകയും വാദിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്യുന്ന ദോഷമാരെ കൂടക്കൂടെ ദർശിക്കുകയും ചെയ്തു്, ആ രാത്രിയെ അത്യാന്ദകരമായ ഒരു ശിവരാത്രിയായിത്തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. പ്രഭാതമാകുന്നതിനുമുമ്പേതന്നെ ദേവന്മാർ എല്ലാംമറയുകയും വൈശ്വൻവർ ദിവ്യദൃഷ്ടിയെ മായാമയനായഭാവംഗമറയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. പ്രഭാതമായപ്പോൾ ആ വനമല്യത്തിൽ ഒരു വിമാനവും ബിംബവുമല്ലാതെ മറെറാന്നും കാണാനില്ല. വൈശ്വൻ അത്യന്തം അശ്ചര്യചിഹ്നചിത്തനായി ഇന്നലെ രാത്രിയിൽ ഞാൻ എന്തെല്ലാം ഇവിടെ കണ്ടു. അതൊന്നും ഇപ്പോൾ കാണുന്നില്ലല്ലോ. ഇന്നലെ ഞാൻ കണ്ടതെല്ലാം സിദ്ധമായിരിക്കുന്നു; അഥവാ വല്ല ഭ്രാന്തിമുഖവും അങ്ങനെ സംഭവിച്ചതോ? ആകെക്കണ്ടനെ അറിയാം; എന്തെങ്കിലും അകട്ടെ; ഇന്നലെരാത്രിയിൽ എന്നെ രക്ഷിച്ചതു ഭക്തവത്സവനായ ഭഗവാൻ ഹാലാസ്യനാഥൻതന്നെയാണു്. അതിന്നു് യാതൊരു സന്ദേഹവുമില്ല. ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചിട്ടു് സൂര്യോദയംകൊണ്ടു് വഴികളേറ്റു കാണാനായിത്തുടങ്ങിയ ഉടൻ അവിടേനിന്നും തിരിച്ചു് സ്വദേശമായ കല്യാണപുരത്തിൽ എത്തു്. ആ മാത്രയിൽതന്നെ തന്റെറപിട്ടിൽപോലുംകയറാതെ, സോമവംശജാതന്മാരായ എല്ലാ രാജാക്കന്മാരിലുംവെച്ച് അഗ്രഗണ്യനും ചന്ദ്രനെക്കാലും സ്വഹരമായ ഹൃദയത്തോടുകൂടിയവനും എതിരില്ലാത്ത വർണ്ണശൈത്യപരശക്രമങ്ങളോടുകൂടിയവനും കല്യാണപുരയിലാകും ശിവഭക്തശിവരാമണിയും ആയ കചശേഖരപാണ്ഡ്യന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽപ്പോയി തലേദിവസം രാത്രിയിൽ താൻ കണ്ട എല്ലാ വിവരങ്ങളും അറിയിച്ചു. രാജാവു് അതുകേട്ടു വളരെവളരെ അതിശയിച്ചു. അന്നുരാത്രിയിൽ രാജാച്ചു ശിവന്റെ മഹാദാമ്യങ്ങളേയും, തലേദിവസം രാത്രിയിൽ വർത്തകൻകണ്ട അത്ഭുതസംഭവങ്ങളേയുംപറ്റി വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു കിടന്നുറങ്ങിയപ്പോൾ പരമശിവൻ ഒരു സിദ്ധന്റെ വേഷത്തിൽവന്നു്, അല്പയോ കചശേഖരപാണ്ഡ്യ! ഈ ദിക്കിന്റെ പടിഞ്ഞാറേഭാഗത്തിൽ കടമ്പുവൃക്ഷങ്ങൾകൊണ്ടു തെരുങ്ങിയതായ ഒരു വനം ഉണ്ടു്. കടംബവനമെന്നുതന്നെ അതിന്റെ പേരും. അവിടെ ഇനിക്കു ദേവന്മാർ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതായ ഒരു പ്രാസാദവും എന്റെ മുഖാഗിരവും ഉണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് നീ ആ വനമെല്ലാം തെളിച്ചു് അവിടേമൊരു നല്ല പട്ടണമാക്കണം എന്നുപറഞ്ഞു മറഞ്ഞു. രാജാവു് ഈ വിവരംപിറേറദിവസം രാവിലേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മന്ത്രിമാരെ ഗ്രഹിച്ചിട്ടു. അവർഅതുകേട്ടു് അതുതപരവശാചുകയും സകലലോകൈകശരണ്യനായ ഭഗവാൻഉറക്കത്തിൽവന്നുപറഞ്ഞതുപോലെതന്നെ ചെയ്യണമെന്നു് ഐകകണ്ഠ്യന അഭിപ്രായപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം എല്ലാവരുംകൂടി തിരിച്ചു് നീപകാനനത്തിൽ പോയി ഇന്ദ്രദത്തമായ വിമാനത്തേയും മൂലലിംഗത്തേയും കണ്ടു് വളരെ വളരെ

അതുതപ്പെട്ടു. അന്നന്തം അപ് ഹേമപത്മിനിയിൽ ഇറങ്ങി സ്നാനംചെയ്തു സോമസുന്ദരനെ നമസ്കരിച്ചു പുറത്തിറങ്ങി. നാപുപരമത്തുനോക്കി പുരം നിർമ്മിക്കണമെന്നുവെച്ചെന്നു അപ്രോചിച്ചുകൊണ്ടു നല്ലുസ്ഥലം തലേദിവസംരാത്രിയിൽ രാജാവിന്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷമായ സിദ്ധൻ അവിടേയും പ്രത്യക്ഷമായി പുറത്തിറങ്ങു സ്ഥലം കാണിച്ചുകൊടുത്തുവെച്ചു അന്തർദ്വാരംചെയ്തു. ഉടനെ രാജാപു മന്ത്രിമാരോടു, ഈ സിദ്ധൻ ആയിരുന്നു ഇന്നലെ സ്വപ്നത്തിൽ പ്രത്യക്ഷനായി ഇവിടെ ഒരു പുരം നിർമ്മിക്കണമെന്നു അറിയിച്ചതെന്നു പറഞ്ഞു. മന്ത്രിമാർ അതുകേട്ടു ബ്രഹ്മാവിന്റെ മഹേശ്വരദേവതാദികൾക്കുപോലും അത്രയേറെ ഭക്തിയുള്ള അന്തർദ്വാരം പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കാണുന്നതിനു സംഗതിയായതുവിചാരിക്കുമ്പോൾ അവിടെത്തെ ഭാഗ്യം അറിയാൻ സാധ്യമെന്നു മാത്രമല്ല മേൽക്കൂരയിൽ നമുക്കു അഭിപ്രായമുണ്ടാകുമെന്നും തീർച്ചയാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇനി ഒട്ടും താമസിയാതെത്തന്നെ ഇവിടെ ഒരു പുരം ഉണ്ടാക്കണം. അതു ഭൂലോകവാസികൾക്കെല്ലാം ഒരു വലിയ ഭാഗ്യകാരണമായിത്തീരും, ഗണങ്ങളാലും ദാരിദ്ര്യത്താലും സംഹാരങ്ങളാലും പിരങ്കിതമായിരിക്കുന്ന വിമാനവും, ഗോപുരങ്ങളും പ്രാകാരങ്ങളുമെല്ലാം യഥാസ്ഥാനത്തിൽ യാതൊരുഭാഷയും കൂടാതെയാതെ നിൽക്കുന്നതെങ്കിലും ഇവയെല്ലാം നമുക്കൊന്നുകൂടി ഭംഗിപ്പിടിക്കണം.

സമീപപ്രധാനിമാരുടെ അഭിപ്രായത്തെ ക്ഷേത്രപരമാധ്യക്ഷാവും സമ്മതിച്ചു. അന്നന്തം ഭൂതന്മാരെക്കൊണ്ടു് ആ വനത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന വലിയവലിയ വൃക്ഷങ്ങൾ എല്ലാം മുറിച്ചിട്ട് കാട്ടുതെളിക്കുകയും, നമു് നോക്കുന്നതായിരിക്കുന്ന ഭൂരിയ ഇടിച്ചുവീശി സ്ഥലം നിറപ്പുള്ളതാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്തു. അതില്ലെന്ന പുരംനിർമ്മിക്കുവാൻ തുടങ്ങി അത്രുന്നതങ്ങളായ ഗോപുരങ്ങളും മതിമെട്ടുകളും സുവർണ്ണയങ്ങളായ താഴികക്കുടങ്ങളും മാറ്റുകൊണ്ടു് രോടിക്കുന്നതും വലിയ വാതകളോടു കൂടിയതുമായ അനവധി മന്ദിരശ്രേണികളും തോണസ്തംഭങ്ങളും ഹല്ലങ്ങളായ അരവിന്ദങ്ങളുടേയും കൽമൊരുകുസുമങ്ങളുടേയും മധുവൃതേടിപ്പറക്കുന്ന വണ്ടിൻ കൂട്ടങ്ങളെക്കൊണ്ടു് രോദയമാനമായ തടാകങ്ങളും, തെങ്ങു്, മാപ്പു്, പ്ലാവ് കുമ്പു്, താളിമാതളം, നാരകം മുതലായ ഫലവൃക്ഷങ്ങളും വിവിധദികളായ അനവധി മന്ദിരവൃക്ഷങ്ങളും, അനവധി പുഷ്പവൃക്ഷങ്ങളും നിറഞ്ഞ തോട്ടങ്ങളും നാനാജാതിക്കൊക്കും താമസിക്കാനായി യഥോചിതസ്ഥാനങ്ങളിൽ അനവധി മന്ദിരവീഥികളും അപണവീഥികളും ജനോപയോഗകരങ്ങളായ മറ്റനവധി സ്ഥാപനങ്ങളും അതിനുചുറ്റും നിർമ്മിച്ചു. ക്ഷേത്രങ്ങൾ, വേദപാരായണമണ്ഡപങ്ങൾ- ജപമണ്ഡപങ്ങൾ, നമസ്കാരമണ്ഡപങ്ങൾ, ഉത്സവമണ്ഡപങ്ങൾ യാഗമണ്ഡപങ്ങൾ, മറ്റുള്ളവകൾ, ദേവതാസ്ഥാനങ്ങൾ, വലതുവശത്തായി ഭഗവതിക്ഷേത്രം മുതലായ അനവധി അലയങ്ങളെ മതിമെട്ടുകളാലും ഉണ്ടാക്കി. കതിരപ്പന്തി, അനപ്പന്തി, മഥവീഥി, ഉത്സവവീഥി, രാജനിലയനങ്ങൾ, അത്രുന്നതങ്ങളായ മാളികകൾ, സഭാമന്ദിരങ്ങൾ,

നാടകശാലകൾ, ഭിക്ഷുമാന്ദാരം, താപസാലയങ്ങൾ, ഇശ്വരസേവാദി
രങ്ങൾ- ഉപദേശാഗ്രഹങ്ങൾ; ശാസ്ത്രപാരശാലകൾ, ചരത്രമന്ദിരങ്ങൾ,
ഭോജനശാലകൾ മുതലായവയും യഥാഭാവമുള്ളവയായ സ്ഥാനങ്ങളിൽ ഉണ്ടാ
ക്കി പത്തുദിവസത്തിനകം കടംബന്ധനം അതി മനോഹരമായ മധുരപുര
മാക്കിത്തീർത്തു.

അതിൽപിന്നെ കുശഭരപാണ്ഡ്യൻ മൂലലിംഗത്തെ പൂജിക്കുന്നതി
നായി കാര്യമായ ശ്രമവും അനവധി ശിരഭരന്മാരും നിയമനിഷ്ഠന്മാരും
അയ്യ ഉത്തരഗ്രാഹകന്മാരെ വരുത്തി അക്കി അവർക്കു വേണ്ടുന്നതികളേ
യും കല്പിച്ചുകൊടുത്തു. പൂജയ്ക്കു വേണ്ടുന്ന വിഭവങ്ങളും അദ്ദേഹത്തന്നെ
തന്നെ. ശിരഭരന്മാരിൽ ഒന്നാമനായ കുശഭരപാണ്ഡ്യൻ ഹാഹാ
സ്വനാമനെ സദാപി ദർശിക്കുകയും പൂജിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതെന്നുള്ള
ഗ്രഹംകൊണ്ടു ക്ഷേത്രത്തിന്റെ വടക്കുകിഴക്കേഭാഗത്തിൽ അത്യുന്നതവും അതി
രമ്യവുമായ ഒരു ഹർമ്മ്യം ഉണ്ടാക്കി അതിൽ പാർത്തു ത്രികാലങ്ങളിലും ഒന്നു
പോലെ ശിവദർശനവും ശിവപൂജയും വിരഹമില്ലാതെ നിവ്വഹിച്ചുവന്നു.
അമരാവതിയിൽ ഇത്രൻ എന്നപോലെ മധുരപുരത്തിൽ വസിക്കുന്ന കുശ
ഭരപാണ്ഡ്യൻ പരമശിവജ്ഞകൊണ്ടു, ഞാൻ സിംഹം കടുവ, പുലി, ക

രടി പന്നി മുതലായദൃഷ്ട്യഗുണങ്ങളുടെ നിവാരണശ്രമമായ് തന്ന ഈ കടംബവ
ന്നം ഇപ്രകാരം ഒരു പട്ടണമാക്കി. ഇനിയുപുറത്തെ ശുദ്ധിപ്പെടുത്തുകയും രക്ഷി
ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതെങ്ങനെയെന്നു വിചാരിച്ചു. ഇവിടെ ഹാലാസ്ത്രനാഥനാ
യഭഗവാൻ അറിഞ്ഞു മഴ പെയ്യുക എന്നതാണു മറ്റുള്ളവയ്ക്ക് തോന്നത്തക്ക
വണ്ണം പക്ഷേ അങ്ങനെയൊക്കെയും നിർമ്മലമായ ഗംഗാജലം സർവ്വവെപ്പിച്ചു
അപ്പുറം മുഴുവനും ശുദ്ധിപ്പെടുത്തി അനന്തരം നഗരത്തിന്റെ രക്ഷയ്ക്കായി ശാ
സ്താവിനെ കിഴക്കേടിക്കിലും, സ്വപ്നമാതാക്കളെ ഭക്ഷിപ്പിക്കുകയും, വിഷ്ണുവി
നെ പശ്ചിമേടിക്കിലും ഭദ്രകാളിയെ ഉത്തരേടിക്കിലും പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയെന്നു് അ
ശരീരവാക്കുണ്ടായി. ക്വലശേഖരപാണ്ഡ്യൻ അശരീരപ്രകാരം തന്നെ നാ
ലുടിക്കിലും പ്രതിഷ്ഠ നടത്തിച്ചു. പൂജാണൈവേദ്യങ്ങളും വഴിപോലെ ചെ
യിപ്പിച്ചു. ഹാലാസ്ത്രനാഥന്റെ സാന്നിധ്യ വിശേഷം കൊണ്ടു് അന്നുമു
തൽ ആ നഗരം വളരെ വളരെ അഭിവൃദ്ധിയിൽ ആവുകയും ക്വലശേഖര
പാണ്ഡ്യനു് സമ്പത്തുകൾ വലിപ്പക്കയും ചെയ്തു. ആരവും അഭ്യർത്ഥനെ
ക്കിലും ലിംഗരൂപത്താൽ വ്യക്തനായി പുരമധ്യത്തിങ്കൽ ഉള്ള വിമാനത്തിൽ
നിവസിച്ചു് ഭക്തരക്ഷണം ചെയ്യുന്ന സുന്ദരേശ്വരന്റെ നിത്യസാന്നിധ്യം ഉ
ണ്ടെങ്കിൽ പിന്നെ എന്താണുണ്ടാകാത്തതു്. ശിവഭക്തനായ ക്വലശേഖര
പാണ്ഡ്യൻ കാലക്രമേണ മറ്റുള്ള എല്ലാ രാജാക്കന്മാരേയും ജയിച്ചു് ഭൂവല
യംകീഴടക്കി സാമ്രാജ്യമേതപം കൈക്കൊണ്ടു് ആറായിരം വത്സരം സർവ്വഭോഗ
ങ്ങളോടുംകൂടെ ഹാലാസ്ത്രനാഥനേയും സേവിച്ചുവസിച്ച്. തന്റെ പുത്രനായ മ
ലയധർമ്മൻ പ്രാപ്തിയായപ്പോൾ നല്ലൊരു രാജകുമാരനായി സമ്പന്നനും സകല
കലാപല്ലഭനും ആയപ്പോൾ രാജാവാക്കി വാഴിക്കയെന്നു സുന്ദരേശ്വരൻ തന്നെ
ഒരു ദിവസം രാത്രിയിൽ രാജാവിനോടു ചെന്നു പറയുകാൽ ഒരു മുറ്റത്തു
ത്തിൽ മലയധർമ്മനെ രാജാവാക്കി അഭിഷേകം നടത്തി, പുത്രനോടു്. അ
ല്ലയോ വത്സവ! മൂന്നുലോകത്തിനും ഏകനാഥനായിരിക്കുന്ന സുന്ദരേശ്വരനാ
ണു് നമ്മുടെ കലദൈവം. ഓവിടെ ലിംഗരൂപിയായി വസിക്കുന്ന അദ്ദേ
ഹത്തിന്റെ പാദപത്മങ്ങളെ നീ എല്ലാക്കാലത്തും ഒന്നുപോലെ ഭജിച്ചു
കൊള്ളണം. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ ധർമ്മാർത്ഥകാമമോക്ഷങ്ങൾ നാവും നീ
ശ്വയമായും നിനക്കു സിദ്ധിക്കും. സുന്ദരേശ്വരനെപ്പോലെ ഭക്തന്മാരിൽ വ
ത്സല്യമേറിയ ഒരു ദേവൻ വേറെ ഇല്ല, അതുകൊണ്ടു നീ സുന്ദരേശ്വരനെ സേ
വിച്ചു ശത്രുസംഹാരവും ചെയ്തു് ക്ഷേമകരമാം വണ്ണം രാജ്യപരിപാലനം നട
ത്തുകയെന്നും പറഞ്ഞു് ക്ഷേത്രത്തിനകത്തുപോയി സുന്ദരേശ്വരലിംഗത്തിന്നു
പ്രദക്ഷിണനമസ്സാരാദികളെ ചെയ്തു ശരീരത്തോടു കൂടിത്തന്നെ ശിവാസായുജ്ജ
തെറ്റാവിച്ചു.

ഈ അദ്ധ്യായം മധുരാപുരനിർമ്മാണം എന്ന
മൂന്നാമത്തെ ലീല സമാപ്തം.

ഹ റ ല റ സ്യ മ റ ഹ റ ത്യ

ര ക ര ഉ ഭ റ ഷ റ ഗ ഭ്യ .

ന-ാം അദ്ധ്യായം

ത ട റ ത ക റ ജ ന ന റ ഏ ന

ന റ ല റ മ ത ത ലീ ല .

‘ഞം അഗസ്തമഹർഷി വസിഷ്ഠാദികളെ നോക്കി, അല്ലയോ മഹർഷിമാരേ! ഇനി നിങ്ങൾ മീനാക്ഷീ ഭഗവതി, പാണ്ഡ്യരാജാവായ മലയധർമ്മന്റെ മകൾ തൊതകയായി അപതരിച്ച ലീലയെക്കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ? ഈ ഒരു ലീലയെ മാത്രം കേട്ടാലും കേൾക്കുന്നവരുടെ സകലദുഃഖങ്ങളും പാപങ്ങളും തീരും എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞത് താഴെ വരുമാറു കഥയാരംഭിച്ചു.

കലശലോപപാണ്ഡ്യന്റെ പുത്രനും ശത്രുക്കലാപനകനും പാണ്ഡ്യവംശ തിച്ഛകയും ഭീനജനാപനലോലുപനുംദയാശാലിയും കാമകോമളകളേബരനും വീര്യശൈശ്വപരാക്രമശാലിയും ശിവഭ്യാനൈകനിരന്തരനും ഇന്ദ്രപ്രതാപിയും പുണ്യചരിതനും വിദ്യാൽസവരതനും, സകലകലാനിപുണനും, സർവശാസ്ത്ര വാഗ്ദാതനും, മഹൈശ്വര്യശാലിയും ആയ മലയധർമ്മപാണ്ഡ്യൻ ഉള്ളെത്ര വെട്ടിനേടലും ശ്രേഷ്ഠങ്ങളായ അനവധി കുതികളും ഐരാവതോപമങ്ങളായ അനവധി ആനകളും മഹാമേഘവിനൈക്കളും ഉന്നതങ്ങളായ തേരുകളും വിജയപരാക്രമനിധികളും ഭുജബലശാലികളും ആയോധനനിപുണന്മാരും ആയ കാലാളുകളും അടങ്ങിയ തന്റെ ചതുരംഗസൈന്യത്തിന്റെയും പ്രധാനികളായ അമാത്യന്മാരുടേയും സേനാനായകന്മാരുടേയും മറ്റും സഹായംകൊണ്ടും, തന്റെ പരദൈവമായ സോമസുന്ദരേശ്വരന്റെ കൃപാകടകം കൊണ്ടും എതിർത്ത രാജാക്കന്മാരെ എല്ലാം കീഴടക്കി കാലതാമസവും ശ്രമവും എന്നിയെ തന്നെ ഒരു മഹാചക്രവർത്തിയായി മനുവിനെ രാജ്യം അപാരമായ ക്ഷേമത്തോടുകൂടെ ഭൂലോകമടക്കി വാണുകൊണ്ട് വന്നെയിപ്പം അദ്ദേഹത്തിനു അനേകം ഭാര്യമാർ ഉണ്ടായിരുന്നതിൽ ഒരുത്തി പോലും വളരെക്കാലമായിട്ടും പ്രസവിച്ചില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പട്ടമഹിഷിമാർ എപ്പോഴൊരിക്കലും വെട്ടി ശ്രേഷ്ഠയായിരുന്നതും, സൂര്യവംശജാതനായ ശുഭദാസനന്റെ പുത്രി കാഞ്ചനമാലയായിരുന്നു. വയോരൂപങ്ങളെക്കൊണ്ടും ശീലഗുണങ്ങളെക്കൊണ്ടും അത്യന്തം അനുരൂപരായ ആ ദമ്പതികൾ എല്ലാ വിധകർമ്മങ്ങളും വിധിപ്രകാരം അനുഷ്ഠിക്കുകയും സുന്ദരേശ്വരനെ വഴിപോ

ലെ പൂജിക്കുകയും ചെയ്തു എങ്കിലും സന്താനലാഭം ഉണ്ടായില്ല. മലയധി
ജൻ പിതൃനിഃയാഗമനുസരിച്ച്, കൃപാശാലിയും ഹാലാസ്യനാഥനും ആയ
സുന്ദരശൈല വഴിപോലെ ദർശിച്ചു പൂജിച്ചതിൽ പിന്നീടെ രാജ്യകാര്യങ്ങ
ളിൽ പ്രവേശിക്കുകയുള്ളു. ഇങ്ങനെ പതിനായിരം വർഷം അദ്ദേഹം രാജ്യം
ഭരിച്ചു. എന്നിട്ടും പുത്രന്മാരുണ്ടായില്ല. അനന്തരം അദ്ദേഹം രജരൂപീതി
ക്കായി സോമവാസപ്രതം, ശിവരാത്രിപ്രതം, പ്രഭാഷപ്രതം, മുതലായമുഖ്യശിവ
പ്രതങ്ങൾ എല്ലാം അനുഷ്ഠിച്ചുകയും, പ്രൗഢുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ ദാനധർമ്മ
ങ്ങൾ നടത്തുകയും രാത്രിയിൽ അല്പംപോലും ഉറങ്ങാതെ പൂജാനുമസ്കാരാദി
കളോടുകൂടെ സുന്ദരേശ്വരസേവനമെടുക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. അതുകൊണ്ടും പു
ത്രന്മാരുണ്ടായില്ല. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം സുന്ദരേശ്വരസന്നിധാനത്തിൽ വെച്ച്
തൊണ്ണൂറ്റിനുമുമ്പെത്ത അശ്വമേധയാഗം ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടും പുത്രസമ്പത്തു
സിദ്ധിക്കായ്ക്കയാൽ ഏകദേശം അശ്വമേധത്തിനായി ആരംഭിച്ചപ്പോൾ സ്വപ
നദർശനം വരുമെന്നു വിചാരിച്ചു വിഭ്രാന്തചിത്തനായഭേദവേദൻ വന്നു മ
ലയധിജനോട് പുത്രാണ്ടാകുന്നതിന്നു അശ്വമേധം കഴിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു
പുത്രകാമേഷ്ടിയെക്കുറിച്ചു നോക്കുന്നതായെന്നു പറയുകയാൽ ഉടൻതന്നെ അശ്വ
മേധം അവസാനിപ്പിച്ചും വെച്ച് പുത്രകാമേഷ്ടിയെക്കുറിച്ചു വളരെ വളരെ ഭ
വ്യങ്ങൾ ദാനം ചെയ്തു. ഉടനെ അപ്പോഴുതന്നെയായ ഭഗവാന്റെ എട്ടു ശരീര
ങ്ങളിൽ ഒന്നായ പേടികയിലെ പാവനമായ അഗ്നികണ്ഡത്തിൽ നിന്നും മീ
നാക്ഷീഭഗവതിനിജാശരം കൊണ്ട് കന്യാകൗതൂഹം ധരിച്ചുവരിച്ചു. ആ
കന്യാകുലയുടെ കോമളാലരിയും ശ്രോമളവണ്ണവും മൂന്നുവയസ്സു പ്രായംതോന്നി
ക്കുന്ന ശരീരപൂഷ്പിയും വീണ്ടും അഗ്നികണ്ഡത്തിൽനിന്നും പൂർണ്ണചന്ദ്രോപ
മമായ മുഖവും, അലംകൃതമായ കൈകളും കാമധാപം പോലുള്ള
ചിരിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതായതായ കണ്ണുകളും ശോണാധാരവും തിളക്കസുന്ദര
മാനമായ നാസികയും കമലമായ കണ്മുകളും കന്യാകുലോപമങ്ങളായ
രൂപങ്ങളും കിഞ്ചിദംകുരിതങ്ങളായ മൂന്നുമുഖങ്ങളും കോമളവല്ലികൾപോലെ
യുള്ള പാണികളും ആലിഖയ്ക്കത്ത ഉദരവും കൃശമായ മധ്യപ്രദേശവും, കുംഭീ
രസ്പർശംപോലെ വിസ്താരമായ നിതംബവും കദളീകാണ്ഡം കണക്കുള്ള
ഉത്തരവായും കാമതൂണിശ്ചോരപമങ്ങളായ മുഖമുഖവും ശോണാബ്ജസമാന
ങ്ങളായ പാദയുഗ്മവും, അണിഞ്ഞിട്ടുള്ള ദിവ്യവസ്ത്രങ്ങളും ഗന്ധപുഷ്പമാല
ങ്ങളും മറ്റും എല്ലാംകൊണ്ട് അതിസുന്ദരിയും തേജോരൂപിണിയും ആയ ദ്രു
തരിച്ച മീനാക്ഷീഭഗവതിമലയധിജപാണ്ഡ്യന്റെ ഭാര്യയായ കാഞ്ചനമാ
ലയുടെ മടിയിൽ ചെന്നിരുന്നു അമ്മേ! എന്നുവിളിച്ചുകൊണ്ട് ബാലവീ
ലകൾ അരംഭിച്ചു. കന്യാകുലാഭം കൊണ്ട് സന്തോഷസാഗരനിമഗ്നയായ
കാഞ്ചനമാലയുടെ മടിയിൽചെന്നുകയറിയിരുന്നു മധുരാലാപസമേതം കൊ
ഞ്ചിക്കഴയുന്ന ബാലികയെ രാജാപുത്ര, തീരത്തക്കൽസുകൃത്തോടുകൂടെ സൂക്ഷി
ച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ സുഷിപ്തനിമിതം സംഭവങ്ങൾ മുന്നിന്നുതാൻ അധികാ
രിണിയാണെന്നുള്ളതിന്റെ മുദ്രയോ എന്നു കാണികൾ സംശയിച്ചുപോക
ത്തക്കവണ്ണം നെഞ്ചിൽകിഞ്ചിൽ കിളിത്തൂങ്ങിയ കുമ്പളിതയങ്ങൾക

ണ്ടു്, വളരെ വ്യാകുലനായി അയ്യോകഷ്ടമേ! എത്രതപസ്സുചെയ്തതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണു് ഒരു കന്യകയുണ്ടായതു്. ഇതിനുമുമ്പിൽ ഒരു സ്ത്രീകൾക്കു ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത മൂന്നാമത്തെ മൂലകൊണ്ടു എന്റെ മകൾ വിരൂപയായിപ്പോയെന്നു്. പരമശിവന്റെ കാരുണ്യം ഈ വിഷയത്തിൽ ഇങ്ങനെയൊ കലാശിച്ചതെന്നും മറ്റും ചിന്തിച്ചും കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ; അല്ലയോ രാജാവേ! നീ പ്രസന്നിക്കേണ്ട മീനാക്ഷീഭഗവതി ഭക്തന്മാരെ രക്ഷിക്കാനായി നിന്റെ പുത്രിയായി അവതരിപ്പിരിക്കുകയാണു്. കന്യകയുടെ മൂന്നാമത്തെ മൂല ഭർത്താവിനെ കാണുമ്പോൾ ഇല്ലാതെ ആകും ഇനിക്കാലതാമസം കൂടാതെ പുത്രിയുടെ ജാതകചാടികൾ നടത്തി തടാകകയെന്നു പോട്ടുകൊള്ളുക. നിനക്കും നിന്റെ ഭാര്യയ്ക്കും മേൽക്കുമേൽ ചെറുശ്വർക്കുണ്ടാകും എന്നിങ്ങനെ അശരീരവാക്കു കേൾക്കുകയാൽ അവർ ഉടൻതന്നെ പുത്രിയുടെ ജാതകചാടികളെല്ലാം നടത്തിച്ചു് തടാകകയെന്നുതന്നെ നാമകരണവും ചെയ്തിച്ചു. അനന്തരം അദ്ദേഹം പുത്രിയുണ്ടായ സന്തോഷം കൊണ്ടു സല്ലാതങ്ങളിൽ അനവധി ഭാഗം ചെയ്യുകയും ധർമ്മകർമ്മങ്ങൾ നടത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്റെ വംശത്തെ ഭാഗംവുമായി നിന്നും ഉദ്ധരിക്കുന്നതിനായും ഖോക്കാനുഗ്രഹത്തിനായും ദുഷ്ടനിഗ്രഹത്തിനായും എന്റെ ഭാഗ്യപുഞ്ചം കന്യകാരൂപത്തിൽ വന്നിരിക്കുന്നതുപോലെ ഭക്തവത്സലമായ ദേവിതന്നെ എന്റെ മകളായി ജനിച്ചിരിക്കുന്നതിൽപരം എന്നിങ്ങനെയൊരു ഭാഗ്യമാണുണ്ടാകാമുള്ളതു്. നമ്മുടെ വംശത്തിനും നമുക്കും കൺപോലെ ശുദ്ധതയും ധർമ്മവും സിദ്ധിച്ചു എന്നിങ്ങനെ ഭാര്യയായ കാഞ്ചനമാലയോടുപിന്നെയും പിന്നെയും പറയുകയും പുത്രിയും സൗഭാഗ്യാപതിയും തേജപുഞ്ചവും ആയ തടാകകയെ മടിയിൽ പിടിച്ചിരുത്തി പമ്പാഴ ചുമ്പിക്കുകയും ആശ്ലേഷിക്കുകയും വാളിക്കയും മറ്റും ചെയ്തു. വിചാരിച്ചാൽ ആഭരണങ്ങൾ അണിയിച്ചു. മേൽപ്രകാരം ഇതില്ലാമില്ലാത്ത വാസന്യത്തോടും സന്തോഷത്തോടുംകൂടെ പുത്രിയെ വളർത്തുകയും ശുക്ലപക്ഷത്തിലെ ചന്ദ്രക്കലയെന്നപോലെ അവൾ വളരുകയും ചെയ്തുവന്നു.

വീണ്ടും വസിഷ്ഠാദികൾ, അഗസ്ത്യൻ തൊഴുതുകൊണ്ടു, അല്ലയോ ഭഗവാനേ! ദക്ഷിണാതത്തിൽ ചിന്താപുചെയ്തു ഭർത്താവിനാകൊണ്ടു ഭഗവതി അഗ്നിപ്രഭാഭംചെയ്തു ദക്ഷിണാമുഖസ്ഥയെ ഉപേക്ഷിച്ചു പാർവ്വിയെന്നുള്ള നാമധേയത്തോടുകൂടെ പർവ്വതപുത്രയായി ജനിച്ചിട്ടുള്ളതായി അങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. അല്ലാതെ ഭഗവതിമലയധജപാഞ്ചയന്റെ മകളായി ജനിച്ചു കുമ്പയിറ്റാഴാണു് കേട്ടതു്. മീനാക്ഷീഭഗവതി ഇപ്രകാരം ജനിക്കുന്നതിനുള്ളകാരണം കൂടി എന്താണെന്നു പറയണം. എന്നിങ്ങനെ അപേക്ഷിച്ചു.

അഗസ്ത്യൻ അതു കേൾക്കുന്നതായ്ക:—
 വാണു് വിരൂപവസുവെന്നു പേരോടുകൂടിയ ഒരു ഗന്ധർവ്വനായൊന്നുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്നു സംഗീതകോവിദയായി വിദ്യാപതിയെന്നുപേരോടുകൂടിയ ഒരു മകൾ ഉണ്ടായി. അവൾക്കു ബാല്യംതുടങ്ങിയെ ചുറ്റുവപ്പു

ബ്രാഹ്മണരേകംകൊണ്ടു ഭഗവതിയായ മീനാക്ഷിയിൽ ഭക്തിവർഷിക്കുകയും തന്നു ലം അവൾ ചന്ദനം, കുങ്കുമം കസ്തുരിമുതലായ സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ചു ഭസ്മവും ദിവ്യവസ്ത്രാഭരണങ്ങളും തദ്രാക്ഷമാലയും, കാഷായവസ്ത്രവും മറ്റും ധരിച്ചു അപാരമായ ഭക്തിയോടും പൈശാത്യത്തോടുംകൂടെ ഇടവിടാതെ മൂലവിദ്യാജപവും, സ്തുതികളും നൗരീപൂജയും ചെയ്തുവന്നു.

അക്കാലത്തിൽ ഒരു ദിവസം അവൾ തന്റെ പിതാവും ജ്ഞാനികളിൽവെച്ചു ശ്രേയസനമായ വിദ്യാവസുവിനോടു ഭൂമിയിലുള്ള പാർവതീക്ഷേത്രങ്ങളിൽവെച്ചു ഏറ്റവും സാന്നിദ്ധ്യമുള്ള ക്ഷേത്രം ഏതെന്നു ചോദിച്ചു.

വിദ്യാവസു അതുകേട്ടു ഭഗവതീക്ഷേത്രമായ തന്റെ മകളെ വാത്സല്യപൂർവ്വം തലോടിയുകൊണ്ടു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

അല്ലയോ വത്സേ! വിദ്യാവതീ നീ കേട്ടുകൊണ്ടാലും.. ശതാനന്ദൻ ഇനിപ്പറയുന്നതിനെ ഞാൻ നിനക്കു പറഞ്ഞുതരാം. ഭവാനീ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽവെച്ച് മാഹാത്മ്യമേറിയതേതാണെന്നറിയാനെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ പാണ്ടാലാക്കൽ ബ്രഹ്മാപ്ത മേതമന്ദിരകൈലാസകാശീ ശ്രീപർവതാദികളായ ക്ഷേത്രങ്ങൾ എല്ലാംകൂടി ഒരു തട്ടിലും ഹാലാസ്യം തന്നിച്ചു മറ്റൊരു തട്ടിലും വെച്ചു തൂക്കിയതിൽ ഹാലാസ്യക്ഷേത്രത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം കൂടുതലായി തൂങ്ങിമതിന്നാൽ ഭൂലോകത്തിൽ ഉള്ള ഭഗവതീക്ഷേത്രങ്ങളിലെല്ലാത്തിലുംവെച്ചു, ഹാലാസ്യം തന്നെയാണു്. ശ്രേയസമായിട്ടുള്ളതെന്നു് നൽകിയിട്ടു അവിടെപ്പോയി മംഗാപ്രദമായ രേമപത്മിനിയിൽ സ്നാനംചെയ്തു്, ദേവേന്ദ്രപ്രതിഷ്ഠിതമായ ദിവ്യവിമാനത്തിനകത്തു് ശോഭിക്കുന്ന മൂലംലിംഗത്തിൽ നിത്യസാന്നിദ്ധ്യം ചെയ്യുന്ന പാശാക്ഷാർക്കം, പരിപൂർണ്ണയും, പരാജയവും, അദ്വൈതസാന്ദര്യം ഇല്ലാത്തവളും, ദൈവകന്യായും, സമുദ്രാനന്ദസ്വരൂപിണിയും, സുരണമാത്രത്താൽ തന്നെ സർവ്വപാപങ്ങളെയും നശിപ്പിക്കുന്നവളും, സഞ്ചൈശാപ്തപ്രദാമിനിയും, കരുണാരൂപിണിയും, സുന്ദരരൂപമോ മോഹിനിയും മനോജയയും, മഹാദേവിയും, മനോഹരണിയും ആയ മീനാക്ഷിയെ ഒരു നിമേഷമാത്രമെങ്കിലും ഭജിക്കുന്നവർക്കു സകലലാഭവും മോക്ഷവും ഉണ്ടാക്കുമെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു സംശയവുമില്ല.

മൂന്നുലോകത്തിലുംകൂടി അനവധി ദേവീപീഠങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും അതിൽ അമൂല്യത്തിനാലുപീഠങ്ങൾവിശേഷിച്ചും പ്രധാനമെട്ടുവകളാണു്. ആ അമൂല്യത്തിനാലിലും മൂല്യമന്യരാണ് ദേവേന്ദ്രനായ ഹാലാസ്യത്തിലുള്ള ദേവീപീഠം. എന്റെ അച്ഛനായ പഞ്ചസപരൻ, വസുപുണ്ഡൻ, സ്വപുണ്ഡൻ ഇങ്ങനെ അനവധി മാഹാത്മാക്കൾ ഹാലാസ്യനാമനേയുംനാമയായ മീനാക്ഷിയേയും സേവിച്ചു് സിദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

വിദ്യാവതി ഇതുകേട്ടു് ഹാലാസ്യനാമയായ മീനാക്ഷിയെത്തന്നെ തനിക്കും സേവിച്ചു് സിദ്ധിയെ പ്രാപിക്കണമെന്നുള്ള പൈശാത്യത്തോടുകൂടെ അമ്മനെ വന്ദിച്ചു യാത്രയും വാങ്ങി ഹാലാസ്യത്തിലേക്കു് രിദിച്ചു. ഉത്തരാ

യന്നാരംഭംകൂടാതെ പുനഃപ്രവേശത്തിൽ എത്തി. പുരുഷന്മാരൽപോലും ദുഷ്ടരും ഒരുപക്ഷംകൊണ്ടു കലംകൂടുന്നതുമായ ഒരു പ്രതാപം വിട്ടുവിട്ടു വിദ്യാവതിദിവസംപ്രതിയുംകാലത്തെരേഖപത്മിനിയിൽകുളിച്ചു വിശ്വേശ്വരനെ പൂജിച്ചു ദേവിയേയുംദേവനേയുംവന്ദിച്ചുകേന്ദ്രപുരംതപസ്സിദ്ധിയേയും പ്രാപ്തിച്ച് ദേവിയുടെ സന്നിധിയിൽ ചെന്നു ശ്രാമമുരയും, പത്മമുരപോലെ കോമളമായ നേത്രയുഗ്മങ്ങളാടുകൂടിയതായും, മകരമൊഴുകുന്നതും; വികസിച്ചതും, ആയ കൽഹാരപുഷ്പങ്ങളെ ധരിച്ചിട്ടുള്ള ഭജപത്രങ്ങളാടുകൂടിയതായും, രക്തവസ്ത്രംബര ഗന്ധമാശ്വാചക്രതമായും ഉള്ള മീനാക്ഷീവിഗ്രഹത്തെ മനസ്സിൽ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടു ഹരിഹരികൾ നിറയ തീർത്ഥജലംകോരി ബിംബാഭിഷേകംചെയ്തു, ദിവ്യവസ്ത്രഭരണങ്ങളും സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളും അധിരത്തെട്ടു താമരപ്പൂക്കൾ കൊണ്ടു കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയ മാലയും ചാത്തി ഭഗവതിയെ പൂജിച്ചു ഓരോനേരം മാത്രം ഭക്ഷണവും കഴിച്ചുകൊണ്ടു അദ്വൈതമാസം കഴിച്ചുകൂട്ടി. രണ്ടാംമാസം രാത്രിയിൽമാത്രം ഭക്ഷിച്ചും, മൂന്നാംമാസത്തിൽ യാചിച്ചുകിട്ടിയതിനെ മാത്രം ഭക്ഷിച്ചും, നാലാമത്തെ മാസത്തിൽ ഫലമൂലങ്ങൾ ഭക്ഷിച്ചും, അഞ്ചാമത്തെ മാസത്തിൽ തിലപിഷ്ടം ഭക്ഷിച്ചും, ആറാംമാസത്തിൽ ചന്ദ്രായനപ്രതമെടുത്തും ഏഴാമത്തെ മാസം പഞ്ചമവ്യാശനംകൊണ്ടും, എട്ടാമത്തെ മാസത്തിൽ വെള്ളം മാത്രം കുടിച്ചും, ഒമ്പതാമത്തെ മാസത്തിൽ പയോപ്രതം അനുഷ്ഠിച്ചും, പത്താമത്തെ മാസത്തിൽദപ്തയുടെ അറഞ്ഞുപററിയവെള്ളത്തുള്ളികളെപ്പാനുചെയ്തും, പതിനൊന്നാംമാസത്തിൽ വായുഭക്ഷണംചെയ്തും, പന്ത്രണ്ടാമത്തെ മാസത്തിൽ യാതൊന്നും ഭക്ഷിക്കാതെയും, കഴിച്ചുകൂട്ടി. ഇങ്ങനെ കഠിനപ്രതം എടുത്തു പന്ത്രണ്ടുമാസവും നയിച്ചു പതിമൂന്നാംമാസം പുറന്നദിവസവും കാലത്തെ വിദ്യാവതി പതിച്ചുപോലെ ഹേമപത്മിനിയിൽ കുളിച്ചു നിത്യകർമ്മങ്ങളുമെല്ലാം ചെയ്തു ഭഗവതിയുടെ സന്നിധാനത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ മീനാക്ഷീഭഗവതി ശ്രാമമുരയും, കൽഹാരകുസുമചക്രതപാണിയും, മന്ദഹാസാഞ്ചിതസുന്ദരമുഖിയും, ദിവ്യവസ്ത്രഭരണവിഭൂഷിതയും ആയ മൂന്നുവസ്ത്ര പ്രായമുള്ള ഒരു കുട്ടിയുടെ രൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമായി വിദ്യാവതിയോടു നിന്നക്കൊത്താതവരം ചേണമെന്നു ചോദിച്ചു.

“നന്ദാനന്ദകരമായ ഭഗവതീരൂപം കാണുന്നതിനുള്ള ഒരു കാര്യം അതിരില്ലാത്ത സന്തോഷത്തിൽ മുഴുകിപ്പോയ വിദ്യാവതി കന്യകയായ ഭഗവതിയെ സാക്ഷാത്കരമായി പ്രണമിച്ചിട്ടു ഭക്തിപൂർവ്വം ഇങ്ങനെ സ്തുതിച്ചു.

യാദവീജഗതാംകന്ത്രി ശങ്കരസ്യാപിശങ്കരി
നമസ്തസ്മൈസുമീനാക്ഷൈ ദേവൈശ്വമംഗളമുത്തമേ ൧

സകുടാധാധ്യയംസംവത്സരീഷ്ടം ലഭതേജനഃ
നമസ്തസ്മൈസുമീനാക്ഷൈ ദേവൈശ്വമംഗളമുത്തമേ ൨

യസ്യപ്രസാദഭാരനഭോഗ മോക്ഷസുദർശ്വഭയേ നമസ്തസ്മൈനാകൈഷ്യ ദേവൈശ്ചമംഗമുത്തമേ	൩
യയാശിഭോ പിതൃകൃഷ്ണ പഞ്ചകൃതംകശോതിരദി നമസ്തസ്മൈനാകൈഷ്യ ദേവൈശ്ചമംഗമുത്തമേ	൪
യസ്യാപ്രീത്യർത്ഥനിശംഭാസ്യാം കുന്ദനശിഭോവഭയേ നമസ്തസ്മൈനാകൈഷ്യ ദേവൈശ്ചമംഗമുത്തമേ	൫
ലക്ഷ്മീസരസ്വതീമുഖ്യാ യസ്യസ്തജ്ജകണോത്ഭവാഃ നമസ്തസ്മൈനാകൈഷ്യ ദേവൈശ്ചമംഗമുത്തമേ	൬
യാദേവീമുക്തികാമാനാം ബ്രഹ്മവിദ്യാപ്രദായിനി നമസ്തസ്മൈനാകൈഷ്യ ദേവൈശ്ചമംഗമുത്തമേ	൭
യസ്യാപ്രാനാമോത്രേണ വർണ്ണേസാസന്ധഃ നമസ്തസ്മൈനാകൈഷ്യ ദേവൈശ്ചമംഗമുത്തമേ	൮
യാസ്തുതാസർവ്വപാപഹ്നി സർവ്വാപദവനാശിനി നമസ്തസ്മൈനാകൈഷ്യ ദേവൈശ്ചമംഗമുത്തമേ	൯
യാഗ്യാതാപരാശക്തി സ്തവസിദ്ധികരീശരദ നമസ്തസ്മൈനാകൈഷ്യ ദേവൈശ്ചമംഗമുത്തമേ	൧൦
യയാദേവ്യവിരഹിത ജ്വലോപരിനിരത്നഃ നമസ്തസ്മൈനാകൈഷ്യ ദേവൈശ്ചമംഗമുത്തമേ	൧൧
ലാലാലാജഗൽസർവം യസ്യാപാദസമുത്ഭവം നമസ്തസ്മൈനാകൈഷ്യ ദേവൈശ്ചമംഗമുത്തമേ	൧൨

ഇങ്ങനെ ഉള്ളമഴിഞ്ഞ ഭക്തിയോടുള്ള വിദ്യാവതി സ്തുതിച്ചതു കേട്ടു ഭക്തവത്സവായ ഭഗവതി നിനക്കെന്നൊരുവരമാണ് വേണ്ടതെന്നു വീണ്ടും ചോദിച്ചു. വിദ്യാവതി, എല്ലാക്കാലത്തും ഒന്നുപോലെ എന്റെ ഹൃദയം ഭഗവതിയുടെ പാദസ്മരണയോടുകൂടിയതായി ഭവിക്കണമെന്നല്ലാതെ മറ്റെന്തെങ്കിലും വേണമെന്നില്ലെന്നു പറഞ്ഞു.

ഉടനെ മീനാക്ഷി, വിദ്യാവതി! എല്ലാക്കാലത്തും നിന്റെ ചിത്തം എന്റെ രൂപസ്മരണയിൽ നിശ്ചലമായിട്ടുതന്നെയിരിക്കും ഭക്തിന് യാതൊരു സംശയവുമില്ല. നിനക്കിനി മറുപല്ല വരുണ്ടും അപശ്ചമുണ്ടെങ്കിൽ പരയുക, അതും ഞാൻ സാധിച്ചതാം എന്നുപറഞ്ഞു.

വിദ്യാവതിയുടനെ, അല്ലയോ ഭഗവതീ! ഭവിക്കൂ എന്റെമേൽ അങ്ങനെ ഭയവുതോന്നുന്നെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ ഭഗവതി എന്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യ

ക്ഷമായ രൂപത്തിൽ എന്റെ മകളായി ജനിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു ഗ്രഹിച്ചുണ്ടു്. അങ്ങനെ ആയാൽ ഭാഗ്യതയെ ഇനിക്കു എല്ലാപ്പോഴും ഒന്നുപോലെ ആർദ്രമായ വാത്സല്യത്തോടുകൂടെ ആശ്വേഷവും ബന്ധങ്ങൾ ചെയ്യാമല്ലോ. ഭഗവതിയുമായിട്ടുള്ള നിത്യസഹവാസം കൊണ്ടു് ഇനിക്കു അന്ത്യകാലത്തിൽ മോക്ഷവും കിട്ടും.

ഭാഗവതി അതുകേട്ടു്, അല്ലയോ വിദ്വാപതി! നീ അടുത്തജന്മത്തിൽ കാഞ്ചനമാലയെന്നുള്ള പേരോടുകൂടെ ജനിച്ചു് മലയധാജപാണ്ഡ്യന്റെ ഭാര്യയായി ഭവിച്ചു് സകല ഭാഗങ്ങളേയും അനുഭവിച്ചു ചിരകാലം സുഖിക്കും. അന്നു് നിങ്ങൾ സന്തതിലാഭത്തിനുവേണ്ടി ചെയ്യുന്ന പുതുകാമോഷ്ടിയിൽനിന്നും ഞാൻ ഇപ്പോൾ കണ്ട രൂപത്തിൽ അവതരിച്ചു് നിന്റെ മകളായിത്തീർന്നു് എല്ലാ അഭിഷ്ടങ്ങളേയും സാധിച്ചതരാം. നിനക്കും നിന്റെ ഭർത്താവായ മലയധാജപാണ്ഡ്യനും, അവസാനത്തിൽ മോക്ഷവും ലഭിക്കും. വിശേഷിച്ചും തപശ്ശതമായ സ്തോത്രം അനുദിനാസവും ഭക്തിഭാഷ്യങ്ങളുടെ പാഠനം ചെയ്യുന്നവർക്കും പുരുഷാർത്ഥങ്ങൾ നാവും, അന്നന്മാസേന സംപ്രാപ്തമാകും. എന്നിങ്ങനെ അതളിച്ചെഴുതിന്റേറഭാഷം അന്തർദ്ദാനം ചെയ്തു.

അല്ലയോ മഹർഷിമാരേ! ആ വിദ്വാപതിയാണ് മലയധാജപാണ്ഡ്യന്റെ ഭാര്യയായ കാഞ്ചനമാല. ഭാഗവതി വിദ്വാപതിയ്ക്കു് നല്കിയ വരമനുശിച്ചാണു് ഇങ്ങനെ തടാതകയെന്നുള്ള അഭിധാനത്തിൽ മലയധാജന്റെയും, കാഞ്ചനമാലയുടേയും പുത്രിയായി അവതരിച്ചതു്. ഈ വിദ്വാപതിക്കു് രിതശ്രവണം പാപഹരവും ആണു്. ഇനിഞാൻ കഥാശേഷം പറയാം; നിങ്ങൾ ഭക്തിപൂർവ്വം ശ്രവിച്ചു കൊള്ളുവിൻ. മലയധാജപാണ്ഡ്യന്റേയും കാഞ്ചനമാലയുടേയും പ്രേമരാജനായും കാഴ്ചക്കാക്കല്ലാം നയനാനന്ദകരീണിയായും തേജസ്സ്വരൂപിണിയായും, സർവ്വേശ്വരിയെന്നുമായും അതിബുദ്ധിശാലിനിയായും ചന്ദ്രക്കലപോലെ നാർക്കനാർ വളന്നു തുടങ്ങിയ തടാതകയെ അച്ഛനായ മലയധാജപാണ്ഡ്യൻ വേദാത്മപുരുഷനേതിഹാസങ്ങളും മറ്റു സകല ശാസ്ത്രങ്ങളും എല്ലാകലാവിദ്യകളും അതിവിദഗ്ദ്ധനായായ ശുഭകന്മാരെക്കൊണ്ടുദ്യോഗിച്ചിട്ടു. കശാഗ്രബുദ്ധിയോടുകൂടിയ അവർ തിരിയിൽനിന്നും കൊച്ചുത്തിയപന്തംപോലെ ശുഭകന്മാരെക്കാൾ അനേകായിരം മടങ്ങധികമായി എല്ലാവിദ്യകളിലും ഒന്നുപോലെ അനിതരസാധാരണമായ വൈദഗ്ദ്ധ്യം സമ്പാദിച്ചു. സംഗീതസാഹിത്യാദികളിലും ധനുവിദ്യയിലും, മറ്റുള്ള ആയോധനക്രമങ്ങളിലും രാജഭരണവിഷയത്തിലും ഇത്രമാത്രം പാണ്ഡിത്യം ഉള്ളവരായി തടാതകയ്ക്കൊപ്പം ഒരുത്തരും ഒരുകാലത്തും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു് സർവ്വവിദിതം ആണു്. പിതാവായ മലയധാജൻ തന്റെ കണ്ണിലുണിയായ മകളെയും പരിഭരിച്ചു് ക്ഷേമകരമാകുവണ്ണം രാജ്യപരിപാലനവും ചെയ്തു അനേകകാലം ഭാര്യസമേതം ഐഹികസൗഖ്യങ്ങൾ അനുഭവിച്ചു് ഒടുവിൽ ഭാഗസുഖങ്ങളിൽ വിരക്കെന്നായി പുതിയ തടാതകയ്ക്കു പട്ടം കെട്ടിച്ചതിന്റെ ശേഷം ഇരലോകംവിട്ടു് സ്വർഗ്ഗത്തേക്കുപോയി. അവർക്കു പുത്രസന്താനം ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ പിതൃക്രിയകൾ എല്ലാം

ഉപ

ഹാലാസ്വമാഹാത്മ്യം.

പുത്രിയായ തടാതകതന്നെചെയ്തു. അന്നന്തരം രാജ്ഞിയായി തിന്ന തടാതക സർവരാജാക്കന്മാരേയും യുദ്ധത്തിൽ ജയിച്ച് ഭൂമിമുഴുവൻ കീഴടക്കി ഭൂലോക ചക്രവർത്തിനായി രാജ്യപരിപാലനം നടത്തവന്നു. ഭഗവതിയായ മന്ദനാക്ഷി മലയധ്വജപാണധ്വജന്റെ മകളായി അറവതരിച്ച ഈ നാലാമത്തെ ലീലയെ കേൾക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് ഭാഗ്യപുത്രമിത്ര സമ്പൽസമൃദ്ധിയും ആയുരാരോഗ്യമൃദിവൃദ്ധിയും മോക്ഷവും ഉണ്ടാകുന്നതാണു്.

നം-ാം അദ്ധ്യായം

തടാതകാജനനമെന്ന

നാലാമത്തെലീല

സമാപ്തം.

—:0:—

ഹാലാസ്വമാഹാത്മ്യം.

കേരളഭാഷാഗദ്യം

നം-ാം അദ്ധ്യായം.

തടാതകാപരിണയമെന്ന

അഞ്ചാമത്തെലീല.

പ്രഭോ മാർഷിശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! ഇനി നീങ്ങാം, ബ്രഹ്മാവില്ലമരേന്ദ്രാദികൾക്കുപോലും അദൃശ്യനായ ഭഗവാൻ, സ്വാധിനത്തിൽ നിന്നും, അതികോലവിഗ്രഹനായി, സുദശശേഷൻ എന്നുള്ള നാമധേയത്തോടു കൂടിയായി തടാതകയെ പരിണയം കഴിച്ച പാണധ്വജരാജാവുമായി തിന്ന ലീലയെ കേൾക്കുകയുണ്ടാകൂ! പുനീങ്ങനെ അഗസ്ത്യൻമാർഷി വസിഷ്ഠാദികളോടു മുഖാമുഖമായി പറഞ്ഞിട്ട് വീണ്ടും കഥയാരംഭിച്ചു.

അന്നന്തരം തടാതക, രത്നസിംഹാസനത്തിൽ എഴുന്നള്ളിയിരുന്നു, നാലരത്നനിർമ്മിതമായ കിരീടവും ധരിച്ച് ചന്ദ്രമാരാദികളായ ദാരുണിപ്പന്മാരോടു കൂടെ വിചാരദക്ഷിണയായ സചിവന്മാരായി അഭിമുഖീകരിച്ച് ഭിക്ഷ

ശിക്ഷയും ശിക്ഷരക്ഷണവും ശാസ്ത്രരീതിപ്രകാരം നടത്തി സാമ്രാജ്യലക്ഷ്യം
 യെ പരിലാളിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്ന അവസരത്തിൽ, രാജ്യലക്ഷ്യങ്ങളായ സൈ
 ഭാഗ്യദശയെക്കണ്ടു് തനിക്കുകൂടി തടാതകാസംബന്ധം കൊണ്ടു് സഭോപ
 രിത്രോക്തമായ പദവിലഭിക്കുമെന്നുള്ള മോഹംകൊണ്ടോചുന്നതോന്നുംവണ്ണം
 യെച്ചുനവകുപ്പിയും, തടാതകയുമൊന്നിച്ചു് സമ്മേളിക്കുന്നതിനായി വന്നു
 ചേന്നു. ഉടൻ തടാതക പ്രിയമാതാപായ കാഞ്ചനമാലയോടു തന്റെ വികൃ
 തസ്തനംപോകുന്നതെന്നാണെന്നു ചോദിച്ചു. ഭർത്താവിനെക്കണ്ടുമോഹംനി
 ന്റെ വികൃതസ്തനം ഇല്ലാതെയാകുമെന്നു കാഞ്ചനമാല മറുപടിപറഞ്ഞു.

തടാതക, അതുകേട്ടു്, ഞാൻ ഇവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നാൽ ഇനിക്കു അ
 നത്രപനായ ഒരു ഭർത്താവിനെ കണ്ടെന്നോ, കിട്ടിയെന്നോ,വരുന്നതല്ല. ദി
 ഗ്വിജയത്തിനുള്ള വ്യാജേന മൃന്നലോകത്തിലും ഒന്നുപോലെ സഞ്ചരിച്ചാൽ
 അതു് സാധിക്കുമെന്നു നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ടു് ചതുരംഗസേനാസമേതയായ്
 വായുവേഗവും, മനോവേഗവും തോറുപോകത്തക്കവണ്ണമുള്ള അസാധാരണ
 വേഗത്തോടുകൂടിയ നാലു വെള്ളക്കുതിരകളെ പൂട്ടിയതും, മീനധാജത്താൽ
 പ്രശോഭിതവും ആയ ഒരു വലിയരഥത്തിൽ ചാപഞ്ചണതുണിരപാണിയാ
 യിട്ടാദരാദന്നംചെയ്തു് ദുർഗ്ഗമങ്ങളായ വനങ്ങളെക്കൊണ്ടും, മറ്റും പ്രവേശി
 കുന്നതിനു് പ്രയാസമേറിയ പല രാജ്യങ്ങളും പിന്നിട്ടു്, ദേവനായ ദിവാക
 രൻ മേൽവിനെ പ്രക്ഷിപ്തംചെയ്തു് അന്ധകാരത്തെ സംഹരിക്കുന്നതുപോ
 ലെ ഭൂമിമുഴുവൻ ചുറ്റി എല്ലാവാസക്കന്മാരടേയും അഹങ്കാരത്തെ ശമിപ്പി
 ച്ചു്, അവരെയെല്ലാം കീഴടക്കി അവരിൽനിന്നും ഭരണവധി രത്നങ്ങളും, ആ
 ഭരണങ്ങളും, ഗജാശ്വങ്ങളും, മറ്റും തിരവാങ്ങി, തന്റെ അധീനത്തിലെട്ട
 രാജ്യത്തിന്റെസമ ചക്രവാളപാത്രമാക്കി. അതിന്റെശേഷം അഷ്ടദിക്പാ
 ലന്മാരെ ഭരിക്കുന്നതിനായി, പഞ്ചാക്ഷരമന്ത്രം ജപിച്ചു്, തന്റെസൈന്യ
 ങ്ങൾക്കു ദിവ്യദ്രാഗ്ധിയും, അമാനുഷികശക്തിയും, ആകാശചാരിത്വപുറമുണ്ടാ
 ക്കി. ഒന്നാമതായി അമരാവതിയിൽച്ചെന്നു് ദേവേന്ദ്രനെ യുദ്ധത്തിൽ തോ
 ളിച്ചു്, അദ്ദേഹത്തിനോടു് കപ്പുകച്ചുക്കും, ചിന്താരത്നം, കാമധേനുതൂടങ്ങിയ
 പല ദിവ്യവസ്തുക്കളും, സംഭാവനയായി വാങ്ങി. അനന്തരം അഗ്നിമാക
 ത്തൽ പോയി അദ്ദേഹത്തെജയിച്ചു് പലതരത്തിലുള്ള ദിവ്യവസ്തുങ്ങളും,
 അഭരണങ്ങളും വിവരീയാത്ത് രത്നങ്ങളും, ദഹനനങ്ങളും മറ്റും കാഴ്ചദ്രവ്യങ്ങ
 ളായി സ്വീകരിച്ചു. കാഴ്ചകളിൽപോയി അദ്ദേഹത്തിനേയും, യുദ്ധത്തി
 ൽ തോറ്റിച്ചു്, നീലപ്പട്ടു് കസതുടി, നീലക്കല്ലു മുതലായ പല അമൃഗ്വസ്ത
 ധനങ്ങളും യഥാമർൻ കാഴ്ചവച്ചതിനെ അംഗീകരിച്ചു. നിരൂതിയേയും,
 വരണനേയും അപ്രകാരംതന്നെ ജയിച്ചു് അവരോടും അനേകം വിലതീര
 ത്ത വിശേഷവസ്തുക്കളെ തിരയായി വാങ്ങിച്ചു. അനന്തരം അളകാപുരി
 യിൽപ്പൊയി. യുദ്ധോദ്യമയായി ചെല്ലുന്ന തടാതകയുടെ ആഗമനം ക
 ങ്ങു തന്നെ ഭയവാഹപലനായിത്തീർന്ന വൈശ്രവണൻ അനേകായിരം സ്വ
 ണ്ണികളോടൊന്നിരയെ ദ്രവ്യങ്ങളും പല പല വിലതീരാത്ത നിധികളും ദി

വ്യക്തസമങ്ങളും മറ്റും കൊണ്ടുപറയുകയുണ്ടു് തൃപ്തിയാക്കി, പറഞ്ഞു
 ചു. അവിടേനിന്നും എത്രമത്തെ ദിക്പാലനായ അപ്പോസ്തലിയെ ജയിക്കുന്ന
 തിന്നായി കൈവന്നതിലേക്കുപോയി. ചെന്നയടുത്തന്നെ തടാതകയുടെ
 സൈന്യങ്ങൾ കോട്ടവളഞ്ഞു് അട്ടഹാസംചെയ്തു. ഉടൻതന്നെ അന്നുവധി
 ശൈവഭൂതങ്ങൾ ചെന്ന് തടാതകയുടെ സൈന്യങ്ങളോടേറു്. തോറോടി.
 ദേവിയും, സൈന്യങ്ങളുംകൂടി പ്രകാശത്തിനുള്ളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നായിദാവി
 ചുപ്പോൾ ദാശാചാക്രംഗുണനായ നന്ദി വന്ന് ദേവിയെത്തടുത്തു് യുദ്ധമാ
 രംഭിച്ചു. ദേവിയും, നന്ദിയുമായി വളരേനേരം ധോരമായിയുദ്ധംചെയ്തതി
 രുവെച്ചു നന്ദി ക്ഷീണിക്കുകയാൽ വിവരം പരമേശ്വരനെ അറിയിക്കുന്നാ
 യി ഓടിപ്പോകാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ദയാനിധിയും, സുന്ദരേശ്വരനുമായ ഹാ
 ഡാസ്വനാഥൻ, ചുട്ടുപഴുപ്പിച്ച തങ്കത്തന്ത്രേക്കാൾ പ്രകാശമേറിയ തേജസ്സാ
 ടും, സൈന്യങ്ങളടിമിന്നിനും ഉണ്ടായ പൂർണ്ണചന്ദ്രനുമ്പ്രമയ മുഖത്തോടും
 എന്നുവേണ്ട തടാതകയുടെ സൈന്യപ്രഭുക്കൾനരപ്രമയഅംഗകോമളിമാവും
 സ്വപുരുഷവക്ഷണങ്ങളും തികഞ്ഞ ഒരു പതിനാലായിരസ്സപ്രായംവരുന്ന യു
 വാചിന്റെ വേഷം കൈയെടുത്തു്, കീഴീടുകണ്ഡശ്ചികളായ വിഭ്രഷണങ്ങളു
 മും, ദിവ്യങ്ങളായ വസ്ത്രങ്ങൾ, പുഷ്പങ്ങൾ, ഗന്ധങ്ങൾ മുതലായവകളും അ
 ണിഞ്ഞു് വൃഷഭപജന്താൽ അലംകൃതമായ രഥത്തിൽകയറി നന്ദികേശ്വര
 നെർ മുഖിൽ പ്രത്യക്ഷനായി. ഉടനെ നന്ദികേശ്വരൻ ഭൂതഗണങ്ങളോടു
 കൂടെ ഭഗവൽപ്പാദത്തിൽ വീണ് സാഷ്ടാംഗനമസ്കാരം ചെയ്യുകൊണ്ടു്, അ
 ല്ലയോ ഭഗവനെ! അശ്രിതനായ അടിമങ്ങളെ രക്ഷിക്കണം! എവിടെ
 നിന്നെന്നറിയാൻ പാടില്ലാതെ മൂന്നുമുഖമുള്ള അതിതേജസ്വിനിയും വീര്യ
 പരതമശാഖിനിയും, യുദ്ധകൗശലനിപുണയുമായ ഒരുസ്ത്രീ വന്ന് അടിയ
 ങ്ങളോടു് യുദ്ധംതുടങ്ങി, അടിയങ്ങളെ തോറ്റിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇനി അവർ
 തോടു യുദ്ധത്തിന്നു വരാൻ ഭാവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ത്രിപുരനാഭപ്പോവും
 സംഹരിച്ച നിന്തിരാടി അതിവേഗത്തിൽ ഇവളെ ജയിച്ചു് അടിയങ്ങളു
 ടെ മാനത്തെയും, ജീവനേയും രക്ഷിക്കണം എന്നുപറഞ്ഞു.

ഭഗവാൻ അത്രുകേട്ടു്, നിങ്ങൾ പോക്കേണ്ട. ഞാൻ പോയി അവ
 ളെ യുദ്ധത്തിൽ തോല്പിക്കാം. നിങ്ങൾ സമാധാനമായിരിക്കുവിൻ എന്നു
 പറഞ്ഞിട്ടു്, ചാപബാണതുണീരപണിയാലി തടാതകയെ പാണിപീഡ
 നം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഒരുസൂക്രത്തോടുകൂടെ അവളുടെ മുഖിൽ ചെന്നുനി
 നുകൊണ്ടു് അപാദചൂഡം ഞെനോക്കി. ദർശനമാത്രത്താൽതന്നെ തടാ
 കയുടെ മൂന്നാമത്തെ മുഖ, എന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ വിസ്ഫുപവ്തംഎന്നുചോലെ
 മറഞ്ഞു ഉടൻതന്നെ തടാതകയോടൊന്നിച്ചുണ്ടായിരുന്ന മന്ത്രിവരിന്ദൻ,
 അല്പയോ ചക്രവർത്തിനീ! ഈ നില്ക്കുന്ന കാലകോളനായ പുരുഷസിംഹാഠ
 നെ നിന്തിരാവിയുടെ ഭർത്താവു്. ഉദ്ദേശം ദേവിയെ നോക്കിയ ക്ഷണ
 ത്തിൽതന്നെ ദേവിയുടെ വികൃതസ്കന്ധം നശിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന് തടാതക
 യോടു് ധൈര്യമായിപ്പറഞ്ഞു.

തടാതക അതുകേട്ട് അത്രയും ഉൽക്കണ്ഠയോടുകൂടെ തന്റെ മുമ്പിൽ വന്നു നില്ക്കുന്നവനും, തനിക്കു ഭർത്താവു കാൻ പോകുന്നവനും, അയിരും കാമദേവന്മാരുടെ സെന്ദർഭം കേണിച്ചു മൃത്ത്വഭാവമുള്ള നിലയ്ക്കുകയാണോ എന്നു തോന്നുവണ്ണം ജ്വലിച്ചിരുന്ന സെന്ദർഭതത്വങ്ങളോടുകൂടിയവനും, ചര്യപുരനും ആയ സുന്ദരേശ്വരനെ കണ്ടുനോക്കി. ഉടൻതന്നെ തടാതക മോഹിതയായി എന്നു മാത്രമല്ല, കയ്യിൽ ഇരുന്ന അമ്പും വില്ലും രഥത്തിൽ വീഴുകയും അനുരാഗപ്രകടിതങ്ങളും അത്ഭുതവരയും അപമൃതമായി യാതൊരു സംബന്ധവും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്തതുമായിരുന്നു ഹാമഭാവവിധിസങ്ങളും പ്രീയാദായകങ്ങളും അപമൃതതയോടുകൂടിയതുമായിരുന്നു. അന്നത്തരം തടാതക തന്റെ പാദാഗ്രത്തിൽ ഭൃഷ്ടിയും ഉറപ്പിച്ചു അറങ്ങാതെ രഥത്തിൽ ചിത്രാഭാവം നില്ക്കുകയായി. ഉടനെ പരമേശ്വരൻ, അല്പനേരം സുന്ദരേശ്വരൻ നിന്നെ വിവരമറിയ്ക്കുന്നതിനായി വന്നിരിക്കുകയാണു്. നിനക്കു സമ്മതമുണ്ടോ എന്നു മധുരമായി ചോദിച്ചു.

തടാതക അതുകേട്ട്, എന്റെ മതാപായ കാഞ്ചനമാലയുടെ അനുവാദത്തോടെ അങ്ങേ ഇനിക്കു് പരിണയിക്കാൻ നിവർത്തിയില്ല. എന്റെ ഭാഗ്യവതിയായ മാതാപു് മലയാപജ്വലാസ്യന്റെ പത്നിയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം സ്വർഗ്ഗാരോഹണം ചെയ്തപ്പോഴായി. (അമ്മ) തങ്ങളുടെ ദിക്കായ മധുര പട്ടണത്തിൽ ഉൽകൃഷ്ടമായ തപസ്സോടുകൂടെ പാർക്കുന്നുണ്ടു്, അവരുടെ അനുമതിവെച്ചിട്ടു് അങ്ങു് എന്നെ പരിണയിച്ചുകൊള്ളുക എന്നു പറഞ്ഞു.

ഉടനെ സുന്ദരേശ്വരൻ, ഇന്നു സോമവാരമാണു്. ഇന്നിയത്തെ സോമ വാരത്തു നാൾ ഞാൻ മധുരപട്ടണത്തിൽ വന്നു് ഭവതിയുടെ മാതാപിതന്റെ അനുവാദംവെച്ചിട്ടു് ഭവതിയെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊള്ളാം. ഇപ്പോൾ ഭവതി പൊയ്ക്കൊള്ളുകയെന്നു പറഞ്ഞിട്ടു് ഉടൻതന്നെ അതൃപ്തനായി.

തന്റെ മൂന്നാമത്തെ മൂല ഇല്ലാതെ അയയ്ക്കുകൊണ്ടും, സുന്ദരനായ ഭർത്താവിനെ ലഭിച്ചുകൊണ്ടും, അത്രയും സന്തോഷസാഗരനിമഗ്നയായ തടാതക ഉടൻതന്നെ സൈന്യങ്ങളോടുകൂടെ മടങ്ങിത്തരിച്ചു് മധുരയെ പ്രാപിച്ചു മാതാപായ കാഞ്ചനമാലയോടു വിവാഹങ്ങൾ എല്ലാം പറഞ്ഞു. കാഞ്ചനമാല അതുകേട്ടു് ഏറ്റവും സന്തോഷിച്ചു.

അന്നത്തരം തടാതക മന്ത്രിപ്രവരനെ വിളിച്ചു് അടുത്തു് സോമവാരദിനം നടക്കുൻപോകുന്ന വിവാഹത്തിന്നു വരുന്നതിനായി എല്ലാ രാജാക്കന്മാർക്കും, കല്യാണചത്രികൾ അയയ്ക്കുകയും, കല്യാണത്തിനുവേണ്ട എല്ലാ സംഭാരങ്ങളും അതിപ്രേമത്തിൽ ഒരുക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നു് അരുളിച്ചെയ്തു.

മന്ത്രിമാർ ഉടൻതന്നെ പത്രികകൾ എഴുതി അയയ്ക്കുകയും, മറ്റു കല്യാണ സംഭാരങ്ങൾ ഒരുക്കിത്തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. നഗരങ്ങൾ എല്ലാം അ

ടിച്ച് വാരിച്ച് ചുറ്റും ചാറ്റം കളഞ്ഞു വൃത്തിയാക്കിച്ച്. രാജവീഥികൾ, വെള്ളത്തളിപ്പും വെള്ള മണലുകൾ വിരിച്ചും ഭംഗിപ്പിടിപ്പിച്ചു. കൊട്ടാരങ്ങളിലും ഗോപുരങ്ങളിലും ദേവാലയങ്ങളിലും എല്ലാം കൊടിക്കുകൾ തൂക്കി. ക്ഷവചക്രങ്ങളും തോരണങ്ങളും പുഷ്പമാലാപൂക്കളും മറ്റും കൊണ്ട് എല്ലാ സ്ഥലവും ഒന്നുപോലെ അലംകരിച്ച് സർവ്വ ലക്ഷ്മീദേവിയുടെ നൃത്തരംഗമായ അപഭ്രാന്തം കല്യാണത്തിന്റെ ഒരുക്കങ്ങൾ കൊണ്ട്, മുമ്പത്തേതിൽ സഹസ്രാപരി പ്രകാശിച്ച്. നോക്കുന്ന നോക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം രാജവെസുകൾക്കുമേൽ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും അല്ലാതെ കാണാനില്ലാതെയായി. ദേവാലയങ്ങളിലും വൈകുണ്ഠങ്ങളിലും സർവ്വ നൃത്തമാനവാദ്യഘോഷങ്ങൾ തുടങ്ങി. എന്നുവേണ്ട ഉത്സാഹം കൊണ്ട് പ്രസന്നമല്ലാത്ത ഒരു മുഖവും അലംകരിക്കാത്ത ഒരു സ്ഥലവും മധുരാപുരിയിൽ ഇല്ലാതെത്തന്നെ. അനൃസംഭരങ്ങൾ ഒന്നും ഒരുക്കുന്നതിന് അവർക്കു യാതൊരു പ്രയാസവും ഉണ്ടായില്ല. ദേവേന്ദ്രദത്തമായ കല്പകൃഷ്ണം, കല്യാണഘോഷത്തിനു വേണ്ട സ്വർണ്ണപ്പട്ടകളും, ദിവ്യവസ്ത്രങ്ങളും, കാമധോനു പാൽ, തേൻ, തയിർ, നെയ്യ്, ശർക്കര തുലയ രസദ്രവ്യങ്ങളും ചിന്താമണി; അനവധി സ്വർണ്ണവും വിവിധങ്ങളായ ദിവ്യവസ്ത്രങ്ങളും സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളും അഭരണങ്ങളും മറ്റും നൽകി. ഇങ്ങനെ വിചാഹരഹോത്സവത്തിനു വേണ്ട സംഭാരങ്ങൾ എല്ലാം ഒരുക്കുകയും മധുരാപുരം അതുതന്നെ അലങ്കാരശ്രീയുടെ നൃത്തഭൂമിയായി തീരുകയും ചെയ്തപ്പോൾ സോമവാറും സംപ്രാപ്തമായി. കമിതാവാകാൻ പോകുന്ന സുന്ദരോദരന്റെ സ്വരൂപത്തേയും ധ്യാനിച്ച് ചീനാംശുകോട്യാതമായ പ്രാസാദത്തിൽ മാതാപുരുഷാനിച്ച് വഴി നടന്നതുകൊണ്ട് ഹൃദയം സന്തോഷാധിക്യം കൊണ്ട് തുടിച്ചു. ഭക്തരാഗമനത്തെ അവൾ അത്യന്തം ഉൽക്കണ്ഠയോടുകൂടെ പ്രതീക്ഷിച്ചു തുടങ്ങി. സുമുഹൂർത്തവും സംപ്രാപ്തമായി കടമ്പെ വന്നനായകനായ സുന്ദരോദരൻ കല്യാണനാചിതമായ സൗന്ദര്യഘോഷത്തോടുകൂടെ മൂലമിഹത്തിൽ നിന്നും പ്രത്യക്ഷനായി. ഭഗവൻ നിശ്ചോലപ്രകാരമുള്ള ഭൂതമണങ്ങളുടെ ക്ഷണപ്രകാരം കല്യാണമഹോത്സവത്തിനു പോകുന്നായി വന്ന്, ശിവൻ ഏറ്റവും പ്രത്യക്ഷമാകുമെന്നും പ്രതീക്ഷിച്ച് ബഹുപുരുമിഹങ്ങളോടും ഭൃത്യവർഗ്ഗങ്ങളോടും കൂടെ കാത്തുനില്ക്കുന്ന ബ്രഹ്മാവിസ്തമഹേന്ദ്രാദികളും ഏകാദശരുദ്രന്മാരും, ദിശാലന്മാരും, അഷ്ടവാസുക്കളും, ദ്വാദശാദിത്യന്മാരും നവഗ്രഹങ്ങളും, വ്യാഘ്രപാതൻ പരഞ്ജലി, ഉഭയൈശ്വര്യനക്ഷത്രികൾ, വാമദേവൻ, ശുക്രൻ, വ്യാസൻ, നാരദൻ, മുതലായ മഹർഷികളും, ഞാനും സപ്തമാതാക്കളും, സിദ്ധസമുദ്രാഗതകിന്നരകിംപുരുഷന്മാരും, യക്ഷന്മാരും, കിന്നരന്മാരും, ദേവന്മാരും, യോഗികളും, നിമിത്തമണങ്ങളും, അസുരന്മാരുകളും, ഭൂതപ്രേതപൈശാചികഗണങ്ങളും എന്നുവേണ്ട മൂന്നുഭാഗത്തിലും ഉള്ള എല്ലാ ചരാചര ജീവികളും കൂടെ ഭഗവാനെ വന്ദിച്ചു. ഭഗവാൻ കരുണാമൂർത്തി എല്ലാവരും അനുഗ്രഹിച്ചിട്ട്, തുള്ളിപ്പായുന്ന വെള്ളിമാമലയൊ എന്നു കാണികൾ സംശയിച്ചുപോകത്തക്കവണ്ണം മഹോന്നതനും, തന്റെ വാഹനവും ആയ വൃഷഭശ്രോപ്പന്റെ മുകളിൽക്കു

യറി ബ്രഹ്മവിഷ്ണുമഹേശ്വരന്മാരികളെന്നിച്ച് മധുരയിലേക്കു യാത്രയാരംഭിച്ചു. കണ്ണേയാടൻ രത്നക്കുളത്തിൽ വെൺകൊറ്റക്കുടയും പിടിച്ച് ഭഗവാന്റെ മുമ്പിലും കുറേക്കാൾ ഭഗവാന്റെ ശുഭപ്രഭാവത്തിലുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു സഹസ്ര വടനൻ തന്റെ ആയിരം വടനങ്ങൾക്കൊണ്ടും ശഠനാദം ചെയ്തു. കൊടികൾ തഴ ആലപിച്ചു മുതലായ രാജകീയവർക്കു നമസ്കാരം അനവധി ഭൂതഗണങ്ങൾ ഭഗവാനെ അനുഗമിച്ചു. മഹർഷിമാരുടെ സാമവേദഗാനംകൊണ്ടും സിദ്ധസാധുഗണങ്ങളുടെ ജയജയമോഹനംകൊണ്ടും ഗന്ധർവന്മാരുടെ സദാഭിവാദനംകൊണ്ടും ദേവനാഥന്റെ അതുരതനൃത്തംകൊണ്ടും, വാദ്യമോഹനങ്ങൾകൊണ്ടും ശോഭനങ്ങളും പാടി രത്നപുണ്ണമായ കാഞ്ചനപാത്രങ്ങളും ധരിച്ച് മുമ്പിൽ നടക്കുന്ന ദേവസ്ത്രീകളെക്കൊണ്ടും മൂന്നുലോകത്തിനും ഏകനാഥനായ ഹരിഹരസ്വാമിന്റെ കല്യാണയാത്ര അത്യന്തമനോഹരമായിരുന്നു. എല്ലാവരും കൂടിച്ചെന്നു മധുരപുരം നിറഞ്ഞു.

സുന്ദരേശ്വരൻ പരിവാരങ്ങളും അഭൂതപുഷ്പമായ കല്യാണമോഹനത്തോടു കൂടെ മധുരപട്ടണത്തിൽ എത്തിയ ഉടനെ തടാതക അഗതന്മാരായ സകലരാജാക്കന്മാരും അമാത്യന്മാരും ഉടിച്ചെന്നു ഭഗവാനെ വണങ്ങി അദ്ദേഹത്തെയും അനുയായികളെയും പുതിരേറു പുറത്തിറക്കിയിലേക്കു നയിച്ചു. ആ അവസരത്തിൽ ദേവന്മാർ ദുഷ്ടഭിമുഷ്ടകളും കല്പകൃഷ്ടകൾ വാരി ചൊരിയുകയും ചെയ്തു.

പുരാതനാഗത്തിൽ അഗതനായ സുന്ദരേശ്വരൻ വൃഷഭോരണത്തിൽ നിന്നും നന്ദിയുടെ കയ്യുപിടിച്ചു നില്ക്കുന്നതിന്നു രത്നകുഞ്ചത്തിൽനിന്നു നടന്നു രത്നമയമായ വേദികയെ പ്രാപിച്ചു. ഉടൻതന്നെ ദേവസ്ത്രീകൾ പൂജാദ്രവ്യപാണികളായി ഭഗവൽസന്നിധിയെ പ്രാപിച്ചു സ്വസ്ത്യരൂപരക്ഷകളെക്കൊണ്ടു ശോഭനമാനവും ദീപ്തന്മാരായതാപസ്വഗണങ്ങളാൽപ്പോലും അഭ്യർത്ഥനയും ആയഗോപാലന്മാരുടെ റിമതോയംകൊണ്ടു കഴുകി കൈശോധനംകൊണ്ടു തുടച്ച് ചന്ദനം തുടങ്ങിയ സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾകൊണ്ടു മേലമ്പനം ചെയ്തു ഭക്തിപൂർവ്വം സുവസ്തൃകളായി കോരിവെച്ചു അരുണിച്ച് വർഷപ്രകാരമുള്ള പാദപൂജയെ ഭക്തിരസംവർണ്ണം നിവർത്തി വെട്ടിച്ചു. അനന്തരം കാഞ്ചനമാല, കങ്കുമോദകമീശമായ അനവധി മുത്തുകൾ തങ്കപ്പാത്രത്തിൽ വെച്ചുകൊണ്ടുവന്ന ഭഗവാന്റെ പാദങ്ങളിൽ അർപ്പിച്ചിട്ട് ഭക്തിപൂർവ്വം അഞ്ചു ലീലയായി നിന്നുകൊണ്ടു, അല്ലയോ ഭഗവാനേ! നിന്തിരുവടി ഏന്റെ മകളായ തടാതകയെ പരിണയിച്ച് ഭൂമണിപുരം പരിപാലിച്ച് പാണ്ഡ്യരാജാവാക്കി ഇവിടെ വസിച്ചുകൊള്ളണമെന്നു ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു പറഞ്ഞു കാഞ്ചനമാലയുടെ ആ അലേഖനയെ താൻ അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നതായി ഭൂമണി പുര മന്ദിരംകൊണ്ടു പ്രകടീകരിച്ചു. അനന്തരം അദ്ദേഹം ബ്രഹ്മചാരിയെന്നും വിഷ്ണുവിന്റെയും കൈകളും പിടിച്ചു, അന്തഃപുരത്തിനകത്തു പ്രവേശിച്ച് അവിടെയുള്ള വേദികയിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള സുവസ്തൃകളെ പരിപാലിച്ചു. അന്തഃപുരത്തിൽ ആസന്നസ്ഥനായി. ബ്രഹ്മചാരിയെന്നും പാദപൂജ

സ്ഥങ്ങളായ വേദികളിലും ഉപവിഷ്ണുനാരായി. കുറേനരം അവർ സ്വപ്നശ്രമായ ഉർവശാദികളുടെ നന്തനങ്ങൾക്കു നാരാദിമാർഷികളുടെ വീണവായനകളും, സമവേശനം ശ്രവിച്ചും ഇരുന്നു.

ഉടനെ മഹാലക്ഷ്മിയും സംസ്വതിയും കൂടി തടാതകയെ മംഗലസ്നാനം ചെയ്യിച്ച് വസുദേവനെയും പുഷ്പമാലകളും മറ്റും അണിയിച്ച് ശിവന്റെ പാർശ്വത്തിൽ കൊണ്ടുചെന്നിരുത്തി. കടംബവനവസിയായ ഭഗവാന്റെ ആത്മപ്രകാരം ബ്രഹ്മാജ്ഞാമം ആരംഭിച്ചു. കന്യാകാദനം ചെയ്യുന്നതിന്നു പിതാവായരാജാവില്ലാത്തതിനാൽ മഹാവിഷ്ണുതന്നെ കാര്യനമാവേണ്ടതുകൊണ്ട് തടാതകയെ സുന്ദരശാലനം നല്ല മുഹൂർത്തത്തിൽ നീരുപീഴിവിധിപ്രകാരം കന്യാകാദനം ചെയ്തു. എപ്പോഴാജ്ഞാതം മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ അംശമാണെന്നുള്ളപ്പോൾ പിതാവില്ലാത്ത രാജപുത്രിയായ തടാതകയെ ദാനം ചെയ്യാനുള്ള അധികാരം മഹാവിഷ്ണുവിനുതന്നെയാണല്ലോ. അനന്തരം സുന്ദരമുന്തിയായ പരമേശ്വരൻ മീനാക്ഷീദേവിയായ തടാതകയുടെ ഗുളത്തിൽ മംഗല്യസൂത്രത്തെ സർവ്വലോകാഭിഷേകമാകുംപണ്ണം ബന്ധിച്ചു. അപ്പോൾ ഭഗവതിയായ തടാതക, പുഷ്പിച്ചുപതപോലെ അത്യന്തം ശോഭിച്ചു. അതിന്റെശേഷം ലക്ഷ്മീദേവിയും പ്രിയതമയുടെ കാൽപിടിച്ചുശിഖയിൽപയ്യുക എന്നകർമ്മവും ഭഗവാൻ ചെയ്തു. അതിൽപിന്നെ സ്വപ്നപദിയെന്നുള്ള കർമ്മത്തെയും സുന്ദരശാലൻ അനുഷ്ഠിച്ചു. അനന്തരം ദേവപുത്രങ്ങളും മുനിപുത്രങ്ങളുംകൂടി കർമ്മമാകസമാവിഷ്ണുളായ അനന്ധാ മുത്തുകൾ വിതറി സർവ്വലോകാനുഗ്രഹകനായ സുന്ദരശാലനത്തിന്നു ആശീർവാദം ചെയ്തു. ലോകപിതാക്കളായ അവരുടെ വീലപ്രധാനമായ ഈ വിവാഹംകൊണ്ടു സർവ്വലോകാഭിഷേകം ഒന്നുപോലെ ആനന്ദസാഗരത്തിൽ മുഴുകി. ഇങ്ങനെ വിവാഹമുടക്കുകയും എല്ലാം അവസാനിപ്പിച്ചതിൽപിന്നെ ബ്രഹ്മാവിനും വിഷ്ണുവിനും അവരുടെ ഭാര്യമാക്കും മക്കൾക്കും ഭൃത്യന്മാക്കും മറ്റും യഥോചിതം വേണ്ട സമ്മാനങ്ങൾ നൽകി അവരെല്ലാം യാത്രയാക്കി. കല്യാണം പ്രമാണിച്ചു വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്ന രാജാക്കന്മാക്കും അവരുടെ പരിവാരങ്ങൾക്കും യഥോചിതം സംഭാവനകൾ നൽകി അനന്തരം ലോകവ്യസികളുടെ ഭാര്യകൊണ്ടു പാണ്ഡ്യരാജാവായ അതീന്ദ്രഗോപാൽ സുന്ദരശാലൻ കൊന്നപ്പുമാലയെ കടമ്പുകളുടെ കടിപതളക്കൊക്കി ധരിക്കുകയും കപർദ്ദത്തെ മറച്ച് തൽസ്ഥാനത്തു കിരീടംപയ്യുകയും ചർമ്മബാഹുപേക്ഷിച്ച് ദിഗ്ബാഹുമാമുക്കുകയും സപ്താഭരണങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ച് രത്നാഭരണങ്ങളെ ധരിക്കുകയും സ്പന്തിനരപകരം ചന്ദനംചുറ്റുകയും വൃഷഭകേതുവുപേക്ഷിച്ച് മീനധാരണം നാടുകയും ചെയ്തിട്ടു് അതുവരെയും പാണ്ഡ്യരാജാക്കന്മാരായി ഭവിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാ രാജാക്കന്മാരേക്കാലും അനേകായിരംമടങ്ങു ശ്രേയസ്സരമാമു വിശുതമായ പ്രതാപവൈഭവങ്ങളോടുകൂടിയും നീതിധർമ്മങ്ങളെ സർവ്വത്ര പ്രകാശിപ്പിച്ചും രാജ്യപരംപാലനം തുടങ്ങി. രാജാവായാലും ശിവാർച്ചനകൊണ്ടുവേണം സൈഖ്യമനുഭവിക്കേണ്ട

തെന്നു മറുത്തുവരെ കാണിക്കാനായിട്ടൊ എന്നു തോന്നുവണ്ണം സോമസുന്ദരിയുടെ മധുരയുടെ മധുരമായ ബ്രഹ്മസ്ഥാനത്തിൽ ഒരു ശിവക്ഷേത്രം ഉണ്ടാക്കിച്ച് അതിൽ പശ്ചിമാഭിമുഖമായി അഭീഷ്ടപ്രദം എന്നു നാമധേയത്തോടുകൂടിയ ശിവലിംഗം പ്രതിഷ്ഠിച്ച് തന്റെ മൂലലിംഗമായ ഹാലാസ്യത്തിൽ എന്നപോലെ വേണ്ട പൂജാദികളും ഉത്സവാദികളും കൈ നടത്തിച്ചു. തടാകത്തെ പരിണയിച്ചതും അഭീഷ്ടപ്രദമെന്ന ശിവലിംഗം പ്രതിഷ്ഠിച്ചതും ഒരഭിവൃദ്ധി ആയിരുന്നു. ആ അഭീഷ്ടപ്രദലിംഗത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം അറണ്ണനിയമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഭക്തിയോടുകൂടെ ആ ലിംഗം പൂജിക്കുന്നവർക്കു സുന്ദരേശ്വരപ്രസാദംകൊണ്ടു് സർവ്വാഭീഷ്ടസിദ്ധിയും സംപ്രാപ്തമാകും. സുന്ദരേശ്വരതടാകപരിണയമാകുന്ന ഈ അഞ്ചാമത്തെ ലീലയെ പാരായണം ചെയ്യുന്നവർക്കും അതുപോലെ സർവാഭീഷ്ടസിദ്ധിയും ഉണ്ടാകുമെന്നു മാത്രമല്ല സർവ്വ പാപവും നശിച്ചു് അവസാനത്തിൽ മോക്ഷവും കിട്ടുന്നതാണു്.

പത്താം അദ്ധ്യായം

തടാകപരിണയമെന്ന

അഞ്ചാം ലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം

൧൧-ാം—അദ്ധ്യായം.

നൃത്തദർശനം എന്ന

ആറാമത്തെ ലീല.

പ്രയോഗം മഹർഷിപുത്രവന്ദാ! സർവകല്യാണങ്ങൾക്കും കാരണഭൂതനായ സുന്ദരേശ്വരമൂർത്തിയുടെ തടാകപരിണയമെന്നലീലയെ നിങ്ങൾ കേട്ടുവല്ലോ. ഇനി ഞാൻ, സച്ചിദാനന്ദവിഗ്രഹനായ ഹാലാസ്യനാഥൻ പരബ്രഹ്മപ്രാജ്ഞമുഖന്മാരായ ഭക്തന്മാർക്കു സർവഭോഗഭോജ്യങ്ങൾക്കും നിദാനസ്ഥാനമായിരിക്കുന്ന അദ്വൈതന്റെ പരമോന്നതരാജസ്വരം കാണിച്ചുകൊടുത്ത ലീല നിങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കാം.

മുഹൂർത്തദിവസം നേരം മദ്ധ്യാഹ്നമായപ്പോൾ വിവരം പ്രമാണിച്ചു

വന്നിട്ടുള്ള രാജാക്കന്മാരോടും മഹാപിതൃക്കളോടും മറ്റും പോയി സ്നാനം ചെയ്ത മാലയാണികകൾക്കും നടത്തി ഉഷ്ണകഴിക്കുന്നതിന്നു ഭഗവാനായ സുന്ദരേശ്വരൻ കല്പിച്ചതനുസരിച്ച് മഹാപിതൃക്കളും രാജപുത്രന്മാരും കൂടി ഭവന പത്മിനി തീർത്ഥത്തിൽ പോയി സ്നാനം ചെയ്ത്, ഹാലാസ്ത്രനാഥനെ മനസ്സിൽ സ്മരിച്ച ഭൂതം പൂശി ദേവതാർപ്പണം ചെയ്ത് തൽത്തിരവസിതായ ഗണപതിയെ വന്ദിച്ചു ഹാലാസ്ത്രനാഥന്റെ ക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു അദ്ദേഹത്തേയും മീനാക്ഷീഭഗവതിയേയും, രാജശേഖരനെയും ഭക്തിപൂർവ്വം വണങ്ങിയതിൽപിന്നെ വന്ന ഭക്ഷണം കഴിക്കാനായി ഭോജനശാലയിൽ എല്ലാവരുംകൂടി പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ അവരിൽ പത്തഞ്ചലീമഹാപിതൃസ്തോദിതനായ വ്യാഘ്രപാദന്മാരുടെ ഭക്തപരായണനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ അടുക്കൽവന്നു വിനയപൂർവ്വം ഇങ്ങനെ അപേക്ഷിച്ചു.

അല്ലയോ പരൽപര! പരമേശ്വര! ബ്രഹ്മാവിന്റെ ശിരസ്സറ്റത്ത ഭൂതങ്ങളോടുകൂടിയ ഇശ്വരന! ചരാചരങ്ങളായിരിക്കുന്ന സകലഭൂതങ്ങളുടേയും സൃഷ്ടിസ്ഥിതിലായങ്ങൾക്കു കാരണഭൂതനായുള്ളോവേ! സകലഭീഷ്ടപ്രദ! ഞങ്ങൾ ചിദംബരക്ഷേത്രത്തിലുള്ള കനകസഭയിൽ വെച്ച് സദാശിവനായ നിന്തിത്വം ചെയ്യുന്ന നൃത്തം കാണാൻ ഭാഗ്യം ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നപതിവില്ല. ഇതിനെ ഞങ്ങൾ വളരക്കാലമായിട്ടെ ഒരു വ്രതംപോലെ ആചരിച്ചുവരികയും ആണ്. ഭഗവാൻ അതിന്നുദവിച്ചിട്ടുണ്ടാക്കിത്തന്നാൽ ഞങ്ങൾ ഭക്ഷണം കഴിക്കാം. അല്ലാതെനിവത്തിയില്ല.

സുന്ദരേശ്വരൻ അതുകേട്ട്, “അല്ലയോ പത്തഞ്ചല! എന്റെ ഈ ഹാലാസ്ത്രക്ഷേത്രം അത്രയും പാപന്മാരുമായതാണെന്നുമാത്രമല്ല, വിശ്വരൂപ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ ദ്വാദശാന്തവും ആണ്. ചിദംബരമോ വിശ്വബ്രഹ്മത്തിന്റെ ഹൃദയകാര്യം ആത്രേ. ആകയാൽ ചിദംബരത്തെക്കാൾ എത്രയൊക്കെ ഉൽകൃഷ്ടമായത് ഹാലാസ്ത്രത്തന്നെ. ഭക്തനായ നിനക്കു ഈ ഹാലാസ്ത്രത്തിൽവെച്ച് ഭക്തിമുക്തികൾക്കും ഇഷ്ടസിദ്ധിയെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതും അത്രയും അതുതകർച്ചയും അയ നൃത്തം കാണിച്ചുതരാം. ദ്വാദശാന്തമായ കലാഭാവനാത്തിൽ വെച്ച് എന്റെ നൃത്തം കാണുന്നവരെ ജനനമരണസുഖദുഃഖാദികളാൽ അത്രയും ഭയങ്കരമായ പ്രപഞ്ചബന്ധങ്ങൾ യാതൊന്നും സ്पर्ശിക്കുകപോയും ചെയ്യുന്നതല്ലെന്നു പറഞ്ഞു.

ഹാലാസ്ത്രനാഥനായ ജഗദീശ്വരന്റെ മേൽപ്രകാരമുള്ള വാക്കുകൾ കേട്ട് സന്തോഷചിത്തവൃത്തിയായിതിന്നു ഭാഷ്യകർത്താവായ പത്തഞ്ചലി അത്രയും വിനയത്തോടുകൂടെ ഇങ്ങനെ അപേക്ഷിച്ചു.

• അല്ലയോ ജീവൻമുക്തിപുരധിപ! കരുണാകര! ഭഗവാനേ! വിരാഡ് ബ്രഹ്മത്തിന്റെ ദ്വാദശാന്തസ്ഥാനം ഹാലാസ്ത്രമെന്നും ഹൃൽപുണ്ഡരീകം ചിദംബരമെന്നും അവിടുത്തെളിച്ചെഴുതപ്പെട്ടു. ഇനി കൈലാസാദികളായ ക്ഷേത്രങ്ങൾ കൂടി ആ വിരാഡ്ബ്രഹ്മത്തിന്റെ ഏതേതു ആധാരങ്ങൾ ആ

നെന്നു ഭാവാർത്ഥത്തെ ഞങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞുതന്നു.

കടംബവനവാസിയായ സുന്ദരേശൻ അതുകേട്ടു പറഞ്ഞു.

അല്ലയോ പതഞ്ജലി! നിന്റെ ഈ ചോദ്യം വളരെ വളരെ ഉചിതമായി. ഭോകഹിതാർത്ഥം ഞാൻ അറിയെ വിസ്താരമായി നിന്നോടുകൂടി ഈ ബ്രഹ്മാണ്ഡം മുഴുവനും കൂടിയതാണ് വിശ്വപഞ്ചമത്തിന്റെ ശരീരം. അതിൽ അരക്കെട്ടിനു താഴെയുള്ള ശരീരം സപ്തധാതാളങ്ങളും കടിപ്രദേശത്തിനു മുകളിലുള്ള ശരീരം ഭൂലോകം തുടങ്ങി മേൽപോട്ടുള്ള ഏഴുലോകങ്ങളും ആണ്.

അതിൽ വിശ്വപഞ്ചമത്തിന്റെ അംഗവും, പാതാളലോകവും, പാദാഗ്രം മഹാതലവും ശുദ്ധഭൂമി തലാതലവും, ജംബു സാഗരവും, ജാനു സുതലവും, ഉരുമധ്യം വിതലവും, ഉരുമുലം അതലലോകവും, മൂലധാരം ഭൂലോകവും, സ്വാധിഷ്ഠാനം ഭൂവർല്ലോകവും, മണിപൂരം സ്വർല്ലോകവും, അനാഹതം മഹർല്ലോകവും, ആജ്ഞാചക്രം ജനർല്ലോകവും, വിശുദ്ധിചക്രം തപർല്ലോകവും, ദ്വാദശാന്തം സത്യലോകവും, ആകാശം. ഇതിൽ മൂലധാരമായ ഭൂലോകത്തിൽ മറ്റു ലോകങ്ങളിലുള്ള മുഖ്യ ശിവലിംഗങ്ങൾ എല്ലാം ഭക്തന്മാരെ അനുഗ്രഹിക്കാനായി സ്ഥാനീയം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. കമലാലയക്ഷേത്രം വിശ്വപഞ്ചമത്തിന്റെ മൂലധാരമാണ്. അവിടെ ഞാൻ ത്യാഗരാജൻ എന്നുള്ള നാമധേയത്തിൽ അധിവാസംചെയ്ത് ഭക്താഭീഷ്ടങ്ങൾ എല്ലാം സാധിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. ശ്രീഗജാനന്ദം അദ്വൈതത്തിന്റെ സ്വാധിഷ്ഠാനസ്ഥാനവും അവിടെ ഞാൻ ജംബുനാഥൻ എന്നുള്ള പേരോടു കൂടെ അധിവാസംചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. അരുണാദ്രിയാണ് വിശ്വപഞ്ചമത്തിന്റെ മണിപൂരസ്ഥാനം. അവിടെ ഞാൻ അരുണാചലധീശനായി പരിഷ്കൃതനാണ്. ചിദംബരം, വിശ്വപഞ്ചമത്തിന്റെ ഹൃൽപുണ്ഡരീകവും, അവിടെ ഞാൻ സദാപതിയായി സ്ഥാനീയംചെയ്ത് നിത്യവും നാടനാടത്തിൽ ഉത്തമഭക്തന്മാർക്ക് പരമാനന്ദം നല്കിവരികയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ദക്ഷിണകൈലാസമായ കാളഹസ്തി വിശുദ്ധിസ്ഥാനവും അവിടെ അധിവാസിക്കുന്ന എന്റെ നാമധേയം കാളഹസ്തിശാപൻ എന്നും, അകുന്ദൻ; ശ്രീകാശിയാണ് വിരാഡ്ബ്രഹ്മത്തിന്റെ ആജ്ഞാസ്ഥാനം. അവിടെ ഞാൻ വിശ്വനാഥൻ എന്നുള്ള നാമധേയത്തിൽ അധിവാസിച്ചു ആശ്രിതക്ഷണം ചെയ്യുന്നു. കൈലാസാണ് വിശ്വപഞ്ചമത്തിന്റെ ബ്രഹ്മാസ്ത്രസ്ഥാനം. അവിടെ ഞാൻ പരമേശ്വരനായി അധിവാസിക്കുന്നു. ഈ പാവനമായ ഹാലാസ്യം വിശ്വപഞ്ചമത്തിന്റെ അധാരാതിതമായും അച്ചുക്കുമായും ഉള്ള ദ്വാദശാന്തസ്ഥാനം ആണ്. ഇവിടെ ഞാൻ സുന്ദരേശനായി അധിവാസിച്ചു ഭക്തന്മാരുടെ സകല അഭീഷ്ടങ്ങളെയും സാധിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. എല്ലാസ്ഥാനങ്ങൾക്കും അഭിസ്ഥാനമായ ദ്വാദശാന്തത്തിൽ ആണ് ജീവൻമുക്തിപുരത്തിന്റെ ഇരിപ്പടം. പരമശിവനായ ഞാൻ എല്ലാലോകങ്ങൾക്കും ഏതുപ്രകാരത്തിൽ മൂലകാരണനായിരിക്കുന്നുവോ അ

തുപോലെ ജീവൻമുക്തിപുരമായ റൊഡസ്തവും എല്ലാക്ഷേത്രങ്ങൾക്കും മൂലസ്ഥാനമായിട്ടിരിക്കുന്നു. അതുപോലെതന്നെ ഇനിക്കു പലമുത്തികളും ഉണ്ടെങ്കിലും അവയിൽ പച്ച താണ്ഡവരചരമുത്തിയാണ് അത്യാതം ശ്രേഷ്ഠമായത്. അപ്പോൾ എന്റെ എല്ലാസ്ഥാനങ്ങളിലുപേച്ച്, ശ്രേഷ്ഠവും വശപ്രവചത്തിന്റെ ചാദരോത്സവാനവും ആയ ജീവൻമുക്തിപുരത്തുവെച്ച് ഞാൻ താണ്ഡവമുത്തിരൂപം കൈയെടുത്ത് ചെയ്യുന്ന നൃത്തം ഏതുമായും ശ്രേഷ്ഠമായിരിക്കുമെന്നു ഞാൻതന്നെ പറയുന്നമെന്നില്ലല്ലോ. യോഗവദ്വ്യാധിശാദനമായ മററപ്പിപുംഗവന്മാരാൽപ്പോലും സുവ്യക്തമായി ഭർഷിക്കുന്നതിനു നിവർത്തിയില്ലാത്തവണ്ണം ആധാരങ്ങളിൽവെച്ച് ശ്രേഷ്ഠമായ ചാദരോത്സവാനത്തിൽ, അഭ്യന്തരവീനവും, അപ്രകൃതവും, ജ്യോതിർമന്ത്രവും ശ്രേഷ്ഠവും ആയ നിഷ്പൂജതാണ്ഡവത്തെ ഞാൻ അനുഭവസധും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഇവിടെ ഞാൻ ആ നൃത്തത്തെ നിങ്ങൾക്കു സകളനായി ചെയ്തുകാണിച്ചുതരാം.

താണ്ഡവതല്പരനും സുന്ദരശോഭനനും ആയ പരമേശ്വരൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിട്ട്, പ്രാസാദത്തിന്റെ പുറകിലുള്ള രമ്യമായ ഒരു മഹാമണ്ഡപത്തിൽ സജ്ജമായുത്താൽതന്നെ ശോഭനവും വെള്ളിമയവും ആയ ഒരു സഭയും അതിൽ രാഗനാർമ്മിതമായ ഒരു വേദികയും അതിന്റെ മുകളിൽ കാഞ്ചനക്കൊണ്ട് ഒരു പീഠവും ഉണ്ടാക്കി. അതിൽ കോപാപരശ്വാക്ഷനായ അപസ്താത്തെ അധോമുഖനായി നിർത്തി അതിന്റെ മുകളിൽ എല്ലാലോകങ്ങൾക്കും അഭയപ്രദനായ മഹാദേവൻ ഭക്ഷിണപാദം ഉന്നി ദയാനിധിയായ അദ്ദേഹം അനുഗ്രഹകരമായ ഇടത്തേക്കാൽ കുറഞ്ഞൊന്നു പൊക്കിപ്പിടിച്ച് അഭയംചൊടുക്കുന്ന കയ്യിൽ ശുദ്ധവും വരഞ്ഞ ഭാസംചെയ്യുന്ന കയ്യിൽ സുപ്തപാശവും, വചത്തുകൈകൾ നാലിടും, -ഡമര, ശരം, ചന്ദ്രം, പാശു ഇവകളും ഇടത്തുകൈകൾ നാലിടും, അഗ്നി, വില്ല, ഭ്രൂം, ദണ്ഡം ഇവകളും ഇങ്ങനെ പത്തുകൈകളിലും പത്തു് ആയുധങ്ങളും ധരിച്ചു് തത്താദ്രശ് മനോഹരമായ സ്വരൂപത്തോടും, ഗംഗ, ചന്ദ്രക്കല, ഇവകളാൽ ശോഭയമാനമായ ജടാഭാരത്തോടും, നാഗയജ്ഞോപവീതത്തോടും, സൂര്യചന്ദ്രകല്പാന്താഗ്നികളാകുന്ന മൂന്നു കണ്ണുകളോടും സർവാഭരണവിഭൂഷിതശരത്തോടും ശരശ്ചന്ദ്രാംശുക്കൾപോലെ ധവളമായ വണ്ണത്തോടും കൂടിയവനായി കയറ്റിനിന്നുകൊണ്ട്, താളംകൊട്ടുന്ന മീനാക്ഷിയാൽ ഇരുകിതനായി നൃത്തം ആരംഭിച്ചു. പതഞ്ജലിയും വ്യാഖ്യപാദനം ഭഗവാന്റെ അതുതമോഹനമായ താണ്ഡവംകണ്ട് ഇതിൽപ്പരമില്ലാതെ സന്തോഷമത്തരാവുകയും അവരുടെ നായനങ്ങളിൽനിന്നും അന്നന്ദാശ്രുക്കൾ ഒഴുകുകയും, ശരീരം രോമാഞ്ചംകൊണ്ടു് മൂടുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം ഭക്തിപരവരരായ അവർ ഗൽഗദാണികളോടുകൂടെ ഇപ്രകാരം ഭഗവൽപാദങ്ങളിൽ വീണ് സ്തുതിച്ചു

പത്തഞ്ചിംസോതം.

സുവണ്ണപത്മിനീതടാന്തദിപ്രമമുഖാസിനേ,
സുവണ്ണചാമനപ്രിയായ സുതുകോടിതേജസേ!
അപണ്ണയാവിഹാരിണേ ഛന്നാധരേന്ദ്രധാരിണേ!
സദാനമശ്ശിപായതേ സദാശിപായശരഭവേ!

൧

സുതുംഗഭംഗജഹ്വനജാസുധാമുഖേണ്ഡമെളയേ
പതംഗപക്ഷജാസുഗ്രൽകൃപീടയോനിചക്ഷുഃഖേ!
ഭുജംഗരാജകണ്ഡലായപുന്ത്രശാചിഞ്ചസവേ!
സദാനമശ്ശിപായതേസദാശിപായശരഭവേ!

൨

ചതുർമുഖാനനാവിന്ദഭേദഗീതഭൂതയേ!
ചതുർഭുജാജാശരീരശോഭമാനമൃത്തയേ!
ചതുർവിധാഛമാനശൈന്യതാണ്ഡവസ്വരൂപിണേ
സദാനമശ്ശിപായതേസദാശിപായശരഭവേ.

൩

ശരണിശാകരപ്രകാശമന്ദാനസമഞ്ജളാ
ധരപ്രചാലഭസമാനചക്രമണ്ഡലശ്രിഞ്ച!
കരസ്ഫുരൽ കവാലുക്തവിഷ്ണുരക്തപായിനേ
സദാനമശ്ശിപായതേ സദാശിപായശരഭവേ!

൪

സാമസ്രപുണ്ഡരീകപൂജനൈകമുന്യാദർശനാ-
സാമസ്രനേത്രകുളിതാച്ഛന്നപുതായഭക്തിതഃ
സാമസ്രഭാരമണ്ഡലപ്രകാശചക്രകായിനേ
സദാനമശ്ശിപായതേ സദാശിപായശരഭവേ.

൫

രസാരഥായരത്നപത്രഭൂമോഗ്ഗമാനയേ
രസാധരേന്ദ്രചാപശിഞ്ജിനീകൃതാനിഹാരിനേ
സ്വസ്ഥരധീകൃതാജ്ഞാനചേദരൂപചാജിനേ
സദാനമശ്ശിപായതേ സദാശിപായശരഭവേ.

൬

അതിപ്രമൽഭവീരഭദ്രസിംഹനാഥമജ്ജിത
ശ്രുതിപ്രഭീതഭക്ഷന്മാഗഭോഗിനാകർമ്മനാം
ഗതിപ്രദായഗർഭജിതാഖിലപ്രപഞ്ചസാക്ഷിണേ
സദാനമശ്ശിപായതേ സദാശിപായശരഭവേ.

൭

മുകുന്ദസുസുന്ദരയുഗാപധൂതദണ്ഡപാനയേ
സുഗണ്ഡമണ്ഡലസ്ഫുരൽപ്രഭാജിതാഗൃതാശരഭവേ
അപണ്ഡഭോഗസമ്പദബിംബാകഭാവിതാത്മനേ!
സദാനമശ്ശിപായതേ സദാശിപായശരഭവേ.

൮

മധുരിപുവിധിശക്തമുഖ്യഭേദൈ
രപിനിയമാച്ചിതചാദപങ്കജായ
കനകഗിരിശരസനായതുഭ്യം
രജതസഭപതയേ നമശ്ശിവായ.

൯

ഹാലാസ്വന്നാശ്വം മഹേശ്വരായ
ഹാലാഹലാഹംകൃതകന്ധരായ
മീനേക്ഷണായഃ പതയേശിവായ
നമോനമസ്സുന്ദരതാഡയായ.

൧൦

പതഞ്ജലീമഹർഷിയുടെ മേൽപ്രകാരമുള്ള സ്തുതികൾക്കേട്ട് സന്തോഷപിത്തനായ താഡവമുത്തി ഉടൻതന്നെ ഭക്തജനപ്രദയാഹ്ലാദകാലം, ദർശിതാക്കളുടെ ഹൃദയഗ്രന്ഥിയെ ഭേദിക്കുന്നതുമായ അതുതതാഡവം നിന്റെ ചീറത്തിൽനിന്നും ഇറങ്ങിവന്ന് ഭണ്ഡമെന്നപോലെ സാക്ഷാൽ പ്രണാമനായി തന്റെ മുമ്പിൽകിടന്ന പതഞ്ജലിയുടെ സമീപത്തിൽചെന്നു്. അല്ലയോ മഹാഭഗനായ മഹർഷിശ്രേഷ്ഠ! നീ ഉതഥനംചെയ്യുക. നിന്റെ ആഗ്രഹം എന്തെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഞാൻ അതു സാധിച്ചതും എന്നു പറഞ്ഞു.

പതഞ്ജലി അതുകേട്ടു; അല്ലയോ ഭഗവാന്റെ! ഇനിക്കു അങ്ങയുടെ ഈ ദശമായ താഡവം എല്ലാദിവസവും ഒന്നുപോലെ കാണണമെന്ന് വളരെ ആശയുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് ഭക്തപരമായെന്നായ നിന്തിർവടി താഡവമുത്തിയായി ഇവിടെ സാന്നിദ്ധ്യംചെയ്യണം, ഞാൻ ദിവസംപ്രതിയും ചിദംബരത്തിൽപോയി നദേശനായ അങ്ങയുടെ ധൃതം കണ്ടതിൽവെച്ചുണ്ടായ പുണ്യാശിപാകകൊണ്ടാണു് ഇനിക്കും, മഹർഷിയാക്കും ഇപ്പോൾ ദ്വാദശരസനമായ ഈ ജീവൻമുക്തിപുരത്തിൽവെട്ടു് അങ്ങയുടെ ദ്രിശ്യാസ്വാദം കാണാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായതു്. തനുമം ഞാൻ എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ കൃതാർത്ഥന്മാരും ആയി.

പരമശിവൻ അതുകേട്ടു പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ പതഞ്ജലി! നീ ഏതുപ്രകാരത്തിൽ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവോ അപ്രകാരത്തിൽ ഭവിക്കുന്നതിന്നു ഞാൻ അനുഗ്രഹിക്കുന്നു. നീ എന്തുകൊണ്ടു് എന്റെ ഭക്തശിഷ്യാഭാവിയും, ഞാൻ ഭക്തന്മാരുടെ ഐശ്വര്യകുടുംബമായ ആഗ്രഹങ്ങൾക്കൊപ്പം സാധിച്ചുകൊടുക്കുന്നവനും ആണു്. നീ മുന്തിൻ സന്നിധിയിൽത്തന്നെ ദ്വാദശരസസ്ഥാനമായ താഡവമുത്തിയേയും ഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു് പാർത്തുകൊള്ളുക. ഭേദകത്തിൽ ഉള്ളവരിൽ ഒക്കെയുംവെട്ടു്, ശ്രേഷ്ഠൻ ഇന്ദ്രമാനസനല്ലോ. അദ്ദേഹത്തേക്കും ശ്രേഷ്ഠനാക മാർഗ്ഗമില്ല. ഭക്തോദത്തിനും ഉടുതൽ മാഹാത്മ്യം ഹരനുണ്ടു്. അഹംഭാവവും ശ്രേഷ്ഠനാണു് ഇഹപരൻ. ഈ ശപതനെക്കാൾ സാധിവത്തും, സാധിവിനേക്കാൾ ബിന്ദുവും, ബിന്ദുവിനേക്കാൾ നാദവും, നാദത്തേ

ക്കാൾ പരാശക്തിയും, പരാശക്തിയേക്കാൾ, പരശ്ശിവനും ശ്രേയ്യനാണ്. ദ്വാദശാന്തത്തിങ്കൽ ഉള്ള പരമാനന്ദതാണ്ഡവം, ഒമ്പതു ശക്തികളുംകൂടി ലയിക്കുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടത്ര താണ്ഡവമുത്തിയേക്കാൾ ശ്രേയ്യമായി മറ്റൊരു മുത്തിയും ഇല്ലെന്നു പറഞ്ഞത്. ഈ നവതത്വലീനമായ ഏകാന്തതാണ്ഡവമുത്തിയെ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് സ്വപ്നം ഉപേക്ഷിക്കുന്നവൻ തീർച്ചയായും മോക്ഷംകിട്ടും. ഭോഗമോക്ഷാത്മികം ഏകാന്ത താണ്ഡവമുത്തിയെ മാത്രം ധ്യാനിച്ചാൽ പോകും. അല്ലയോ മഹാനേ! സൂക്ഷ്മപഞ്ചാക്ഷരാച്ഛിമാകുന്ന പ്രണവത്തിനും പഞ്ചകൃത്യവിധായിരമായ താണ്ഡവമുത്തിക്കും തമ്മിൽ വാച്യവാചകസംബന്ധമുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. സമൃദ്ധിഭൂതമായ വേദമുഖമന്ദാമന്ദ്രത്തിന്റെ അർത്ഥം ഞാനെന്നും, പ്രാപ്തിഭൂതങ്ങളായ മന്ത്രങ്ങളുടെ അർത്ഥം ബ്രഹ്മാദികളായ അന്ത്രദോഷകളെന്നും, നീ ധരിച്ചുകൊള്ളുക. അതുകൊണ്ട് ദ്വാദശാന്തപദത്തിങ്കൽ ഉള്ള ഏകാന്ത താണ്ഡവത്തെ ദർശിക്കുന്നവർ ജീവന്മുക്തന്മാരായി ഭവിക്കുമെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. ഏതൊരുത്തൻതന്നെ ആയിരുന്നാലും അവൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള ഏതെങ്കിലും പുണ്യംകൊണ്ട് അവന്റെ ജീവിതദശാകാലത്തിനുള്ളിൽ ഒരുദിവസം എങ്കിലും, അവന്റെ അതിഹവനമായ താണ്ഡവവിധിയെ ദർശിക്കുന്നതായാൽ അവൻ ഭക്തിക്കും, മുക്തിക്കും, ഒന്നുപോലെ പാത്രമാകുമെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. അതുപോലെതന്നെ നിന്നാൽ കൃതമായ സ്തോത്രങ്ങളെ ഭക്തിപൂർവ്വം വരിക്കുന്നവനും, ഞാൻ ആയതേന്ദ്രസമ്പത്തുകളെ അമിതമായി പ്രദാനം ചെയ്യും. മാസങ്ങളിൽപൂർണ്ണ ശ്രേയ്യമായ ധാരമാസത്തിലെ തിരുവാതിരനാളിൽ അതിരവില്ലെ ഹേമപത്മിനിയിൽ സ്നാനംചെയ്ത് ഏകാന്ത സുന്ദരമായ താണ്ഡവം ദർശിക്കുന്നതായാൽ പാപവിനീമൃക്തനും സന്ദർശപത്രി സമ്പന്നനും, ആയി ഇഹലോകത്തിൽ ജനപതി ഭോഗങ്ങൾ ഭജിക്കുകയും അവസാനത്തിൽ സായുജ്യം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യും. ദിവസംപ്രതിയും, ഹേമപത്മിനിയിൽ സ്നാനംചെയ്ത്, മഹാദേവിയായ മീനാക്ഷിയേയും, ഏകാന്ത മഹാവിഗ്രഹത്തേയും പ്രദക്ഷിണം, നമസ്കാരം, സ്തോത്രം ഇവകൾകൊണ്ട് സന്തോഷിപ്പിച്ച്, ശൈവമതമായ സഭയിൽ പ്രവേശിച്ച് മണ്ഡപമദ്ധ്യത്തിങ്കൽ ഉള്ള ശ്രേയ്യവും, നിത്യവും ആയതാണ്ഡവമുത്തിയെ നമസ്കരിച്ച്, അതിന്റെ മുമ്പിൽനിന്നുകൊണ്ട് ഏകാന്ത മന്ത്രമാകുന്ന പഞ്ചാക്ഷരം ആയത്ത്വിച്ചിട്ട് ഉരുപ്പ് ജപിച്ചാൽ അവന്റെ സർവ്വാപങ്ങളും തീരും. ഒരുത്തൻ ധന്വമാസത്തിലെ തിരുവാതിരയുടെ ഒരു വത്സരക്കാലംവരേയും, ശുദ്ധമനസ്സാകട്ടെ ഹേമപത്മിനിയിൽ മേല്പറഞ്ഞമന്ത്രത്തിൽ ഏല്പാംപ്രദവിധിയെ സ്നാനംചെയ്ത് വ്രതം സമാപിക്കുന്നതായാൽ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നവൻ പുത്രത്വമിയ്ക്കുന്നാൽ അവൻ പുത്രവാദവും, അർത്ഥത്വമിയ്ക്കുന്നാൽ അർത്ഥവാദവും, കന്യകാത്വമിയ്ക്കുന്നാൽ കന്യകാവാദവും, വിദ്വാത്വമിയ്ക്കുന്നാൽ, വിദ്വാലാഭവും, ഭോഗിയ്ക്കുന്നാൽ ഭോഗ്യത്വവും, മറ്റൊരതെങ്കിലും ആഗ്രഹത്തോടുകൂടെ ആയിരുന്നാൽ അതും അനായാസേന ലഭിക്കുന്ന

താണ്. ഇനി നീ എന്റെ പുരമായ ഈ മധുരപട്ടണത്തിൽ വളരെക്കാലം പാർത്ത് സൗഖ്യങ്ങൾ അനുഭവിച്ചുകൊള്ളുക. അവസാനത്തിൽ നിനക്ക് തീർച്ചയായും മോക്ഷം കിട്ടും. സംസാരമാകുന്ന മഹാസമുദ്രം കടക്കുന്നതിനുള്ള തോണിയും, അതിരാറസ്വരൂപം ശിവഭൂമിയായ എന്റെ രാജ്യവത്തെ ഞാൻ നിനക്കു കാണിച്ചുതന്നു. ഇതില്ലാമ മഹാഭാഗ്യം നിനക്കിനി എന്നാണ് വശാന്തമുണ്ട്. ഒന്നുതന്നെയില്ല. എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ട് കൃപാദ്രവ്യംകൊണ്ട് പരഞ്ജപിയെ ഭഗവാൻ ഒന്നു കടാക്ഷിച്ചു. അനന്തരം ഭക്ഷണത്തിനുപോകാൻ പറഞ്ഞു. ശിവജ്ഞപ്രകാരം എല്ലാവരും ഭോജനശാലയിലേക്കും പോയി.

അനന്തരം ഹാലാസ്വത്തിങ്കൽ ഉള്ള രാജസഭയിൽ വെച്ചു സുഖാത്മകവും, രാഹസ്വവും, അതുതപ്യം; സുവ്യക്തവും ആയ താഡ്യവത്തെ സോമസുന്ദരനായ പരമശിവൻ ചെയ്തുവരുന്നുണ്ട്. പരമശിവന്റെ താഡ്യവമഹത്വപ്രതിപാദിതമായ ഈ ലീലയെ കേൾക്കുന്നവർക്കും ചരിക്കുന്നവർക്കും ഒന്നു പോലെ സർവ്വഭീഷ്ടങ്ങളും, സിദ്ധിക്കും. യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല.

൧൧-ാം അദ്ധ്യായം നൃത്തദർശനം എന്ന
ആനന്ദത്തെലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്വമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാതദ്വ്യം

൧൨-ാം അദ്ധ്യായം.

കുണ്ഡലദർശനം എന്ന
ഏഴാം മത്തെ ലീല.

അല്ലയോ മഹർഷി! ശരഭനാഥ! ഹൃസ്വകണ്ഠനായ കുണ്ഡലദർശനം എന്നുള്ള ഭൂതം പരമശിവന്റെ അജ്ഞപ്രകാരം രാത്രികാലം പരിണയത്തിനായി ചമച്ചുകൂട്ടിയിരുന്ന ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളെയെല്ലാം ഭക്ഷിച്ച ലീല ഇഹാ ഞാൻ നിങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കാം. രോദനപ്രമായ ആ ലീലയെ നിങ്ങൾ കേട്ടുകൊൾവിൻ.

ഭക്ഷണാത്മം ഭോജനശാലയിൽ പ്രവേശിച്ച ശിവജ്ഞാനവിശദനായ പരഞ്ജലി തുടങ്ങിയ മഹർഷിമാരും, രാജാക്കന്മാരും, ഫണീന്ദ്രന്മാരും മറ്റുള്ള അന്യജനങ്ങളെല്ലാം യഥായോഗ്യം ഓരോ ആസനങ്ങളിൽ ഇരു

ന്ന പൊൻപാത്രങ്ങളിൽ നിറച്ചാലിരുന്ന മോദം, കറികളും, നെയ്യ്, പാൽ, തേൻ, ശർക്കര, പഞ്ചസാര, വഴം, അപ്പം, അട, വട, പലതരത്തിൽ ഉള്ള പപ്പടങ്ങൾ, ഉല്ലേരിക്കൾ, പായസങ്ങൾ, ദിവ്യഫലവർഗ്ഗങ്ങൾ മുതലായവയും മറ്റും മൃഗ്യമായി ഭക്ഷിച്ച് താമസിച്ചുവന്നിരുന്ന സപ്തകുമാരന്മാരും സുതപ്തമാനസന്മാരായി, കസ്തൂരി, കംകമം, കുപ്പുരം, പൂപ്പു, ചന്ദനമുതലായ സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ ചേർത്തുകൊണ്ടു കറക്കിട്ടും ചാത്തി പാമരവെണ്ണ അടുക്കൽ ചെന്ന് വന്ദിച്ച് യാത്രചെയ്തില്ല. അദ്ദേഹം അവർക്കെല്ലാം ദിവ്യംബരങ്ങളും ആഭരണങ്ങളും നല്കി യാത്രപറഞ്ഞു.

ഇങ്ങനെ വിചാരം പ്രമാണിച്ചുവന്ന ആളുകൾ എല്ലാം മൃഗ്യമാനഭോജനവും ചെയ്ത്, സമ്മാനങ്ങളുംവാങ്ങി സന്തോഷത്തോടെയായിപ്പോകുന്നതിനെ മറയാക്കിയതായ തടാക മതാലയ കാഞ്ചനമാലയോടും തോഴിമാരോടുകൂടെ മണ്ഡപത്തിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ട് തന്റെ മഹാശൗഭ്യത്തെയും, തന്നാൽ ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞ മഹത്കാര്യങ്ങളെയും മറ്റും ഓർത്തു ഇതില്ലാമില്ലാത്ത ആത്മാഭിമാനത്തോടുകൂടെ പ്രഭാതനകരസ്തർശംകൊണ്ട് പ്രമല്ലമായ സൗന്ദര്യപ്രസന്നരൂപംപോലെ പ്രസന്നമുഖിയായി സന്തോഷസാഗരത്തിലെ വിചിത്രവർണ്ണങ്ങൾ നന്തരം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അഭയാസരത്തിൽ അടുക്കളവിചാരപ്പുകാർ വന്ന്, അല്ലയോ ചന്ദ്രചരമണിയായ മഹാജാതി! സോമസുന്ദരപ്രിയ! നിന്തിരുവടിയുടെ ആത്മപുകാരം ഞങ്ങൾ പചിച്ചുകൂട്ടിയ ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളിൽ ഏകദേശംശരംപോലും ഇവിടെ വന്നുകൂടിയ പൂർണ്ണാഞ്ജനം എല്ലാം മൃഗ്യമായി ഭക്ഷിച്ചിട്ടും തീന്നിട്ടില്ല. പാമകശാലയിൽ വെള്ളിമലപോലെയെന്നു കണക്കാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ആളുകൾക്കു ഭക്ഷിച്ചാലും തീരത്തേ ചാറ്റം അതിനുവേണ്ട കറികളും, മറ്റു ഭക്ഷ്യവസ്തുക്കളും കിടക്കുന്നു. അവസാനമില്ലാതെ കിടക്കുന്ന ചെട്ടിപച്ചപ്പോലെയോ ആയ ചതുവിധഭക്ഷണസാധനങ്ങളെയും ഞങ്ങൾ ഇനി എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്. തിരുമേനിയുടെ ഭർത്താവായ സുന്ദരേശ്വരനോടുകൂടെ ഭക്ഷണപ്രിയന്മാരും ബുദ്ധിമുട്ടുള്ളതായ അനേകംകോടി ഭൂതങ്ങൾ വരുമെന്നും അവർക്കെല്ലാം ഇപ്പോഴോടെ ഭക്ഷണപാനീയങ്ങൾ കൊടുക്കണമെന്നും ഉദ്ദേശിച്ച് സംശ്യായില്ലാതെ ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങൾ ചമച്ചുകൂട്ടിയിട്ടുള്ള ഭോജനശാലയുടെ വാതൽ തുറക്കുകപോലും ചെയ്തിട്ടില്ല. ഭൂതങ്ങളിൽ ആരെയും ഇതേവേദമായിട്ടും ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതിന് കണ്ടതുമില്ല. വല്ലവരും വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ പറഞ്ഞയച്ചാൽ അവർക്കു ഭക്ഷണം കൊടുക്കാം. മോകത്തിലുള്ള സുവർണ്ണവികൾക്കും വേണ്ട ഭക്ഷണം കൊടുക്കുന്നതിന് തക്കവകകൾ ശേഖരിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

മീനാക്ഷീഭഗവതി! അത്രയേട്ട്, നിങ്ങൾ ചെയ്തൊള്ളവിൻ! വന്നിട്ടുള്ള ഭൂതങ്ങളെയെല്ലാം ഞാൻപോയി പറഞ്ഞയപ്പിക്കാം, എന്നിങ്ങനെ മന്ദാരസത്തോടുകൂടെ മഹാസനാധ്യക്ഷന്മാരെ നോക്കി പറഞ്ഞത് അവരെ അയച്ചതിന്റെശേഷം, നക്ഷത്രമധ്യത്തിൽ ചന്ദ്രക്കലെന്നതുപോലെ ശോ

ഭീഷണ തടാതകാദേവി അളികളോടുകൂടെ അവിടെ നിന്നും മന്ദമന്ദം പുറപ്പെട്ട് കാന്തനായ സുന്ദരശരണൻ അടുക്കൽ ചെന്നു് മധുരമായി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

അല്ലയോ പ്രിയഭർത്താവേ! ഭൂതേശ! സർവ്വലോകേശ്വര! കല്യാണസുന്ദര! അങ്ങു് എന്റെ ഒരു അപേക്ഷയെ മനസ്സിൽത്തിക്കേട്ടു അതിന്നൊരു പരിഹാരമുണ്ടാക്കിത്തരണം. കല്യാണം പ്രമാണിച്ചു വന്നു കൂട്ടുന്നവർക്കു് പലം കൊടുക്കാനായി എന്റെ അനുവാദപ്രകാരം പാചകന്മാർ അവസാനമില്ലാതെ ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി. വിശേഷിച്ചും നിന്തിരുവടിയോടൊന്നിച്ചു വരുന്ന ഭൂതങ്ങൾക്കു കൊടുപ്പാനായി വിവിധതരത്തിൽ ഉള്ള ഭക്ഷ്യപാനീയങ്ങളെ വേറേയും ചമച്ചുകൂട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. എന്റെ സാമന്തരാജാക്കന്മാരും അവരോടുകൂടെ വന്നവരും, മറ്റു നാനാരാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നും കല്യാണത്തിനായി വന്നുകൂടിയ പുരുഷന്മാരും പട്ടാളങ്ങളും, വിപ്രന്മാരും മറ്റുപിന്നെയും എല്ലാം ഉഷ്മായി ഭോജനം കഴിച്ചിട്ടും വളരെ വളരെ ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥങ്ങൾ ശേഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവിടെത്തന്നെ അനുചരന്മാർക്കായി ഉണ്ടാക്കി കൂട്ടിയിട്ടുള്ളതിൽ തൊട്ടുകുപ്പോലും ചെയ്തിട്ടില്ല. ഇതെല്ലാം ആർക്കുകൊടുത്താണു ചെലവാക്കേണ്ടതു്? ഭക്ത്യപാനീയാവസ്ഥക്കു് അരിശോന്മാൽ പിന്നെ എന്തിനുകൊള്ളും. അതുകൊണ്ടു് ഭഗവാൻ പാചകശാലയിൽ മലപ്രമാണം കിടക്കുന്ന അന്നവും കറികയും മറ്റും ചെലവാഴിക്കാറുള്ള എഴുപതിനും ഒരുവഴി ഉണ്ടാക്കിത്തരണം. സോമസുന്ദരൻ അതുകേട്ടു് തടാതകയെന്നോക്കി പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ സുന്ദരിയായ മഹാതന്ത്രി! പ്രാണപ്രേമസ്വീ! തടാതകേ! എന്റെ വേദകന്മാരിൽ വിശപ്പുള്ളവരായി ആരും ഇവിടെ ഇല്ല. പിന്നെ ഞാൻ അരക്കൊണ്ടാണു് നീ ഹിമാവയംപാവതംപോലെ വെച്ചു കൂട്ടിയിരിക്കുന്ന അന്നവും, ഉപദേശങ്ങളും ചെലവാക്കിക്കേണ്ടതു്. അതുതന്നെയുമല്ല, എന്റെകൂടെ വന്നിരുന്ന ഭൂതങ്ങളിൽ കണ്ഠോദാരൻ ഒഴിച്ചുള്ളവരെല്ലാം വേദാധികാരം ചെയ്തു. അവരൊട്ടത്തിൽ കൂടുതലായി ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയതു് ഐശ്വര്യധികൃതന്മാൽ ഉണ്ടായ ഗർവ്വംകൊണ്ടുതന്നെ. ആഴെ കഴിച്ചു നീളം നോക്കാം. എന്നുപറഞ്ഞിട്ടു് സർവ്വാനുസ്മിതനായ അദ്ദേഹം സമീപത്തിൽനിന്നിരുന്ന കണ്ഠോദാരനെ മന്ദമായി ഒരു നോക്കി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജഠരാഗ്നിനെ ഏറ്റവും വലിപ്പിച്ചു. ഉടൻതന്നെ കണ്ഠോദാരൻ ക്ഷുഭാർത്തനായി പരശുരാമന്റെ പാദങ്ങളിൽ വീണു് നമസ്കരിച്ചുകൊണ്ടു് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ സുന്ദരേശ്വര! കൈലാസപർവതത്തിങ്കൽനിന്നും കല്യാണപരമാചാര്യന്മാരുടെ പുറപ്പെട്ട അങ്ങയുടെ അത്ഭുതമായ ശോഭതാപത്രവും വഹിച്ചു് വൃദ്ധഭാരതവനോടു അങ്ങോടൊന്നിച്ചു് അതിവേഗത്തിൽ നടന്നു് ഇവിടെ വന്ന ഇനിക്കു തൻമുഖമുണ്ടായ അത്ഭുതധാനകൊണ്ടു, മറ്റു വല്ല കാരണങ്ങളാലോ എന്തുകൊണ്ടെന്നറിഞ്ഞില്ല ഇതില്ലാമില്ലാത്ത വിശപ്പും,

ഭാഗവും വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. കത്തിക്കൊള്ളുന്ന ജന്മത്തിന് എന്തെങ്കിലും ഉത്തമമായ കാര്യം ചെയ്യാൻ അവർ ശ്രമിക്കുന്നു. ഭഗവാൻ ദൈവമെന്ന് അവർ അറിയുകയും കഴിക്കുന്നതിനാവശ്യമാകുന്നു.

ഭഗവാനായ സുന്ദരേശ്വരൻ അതുകേട്ട് കണ്ണുനീർ വീശിപ്പോയി. പ്രിയതമയായ ഭാര്യയുടെ ഗർഭവും കണ്ണുനീർ വീശിപ്പോയി. ഇതു കണ്ട സൗകന്യമെന്ന വിചാരിച്ചുകൊണ്ട് പോയി ഭക്ഷണം കഴിച്ചുകൊള്ളുന്നതിന് കടക്കംകൊണ്ടുവരിച്ചു. ഭാര്യയും കണ്ണുനീർ വീശിപ്പോയി. ഭഗവാൻ തന്നെ അനുവദിച്ചിരിക്കുന്നതായി കണ്ണുനീർ വീശിപ്പോയി. പാപകാര്യത്തിൽ പോയി ഭക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നതിന് ഭഗവാൻ വന്ന സുന്ദരേശ്വരപാണ്ഡ്യന്റെ അനുവാദത്തോടെ മാത്രമായിട്ടുവേണ്ട മാത്രയിൽ തന്നെ, ജ്ഞാനമാത്രയും, ഭൂതഗുണിയുമായ ഒരു പാണ്ഡ്യനും യുഗവർണ്ണനും രക്ഷാക്ഷനും അതിഭയങ്കരങ്ങളായ ദാസ്യങ്ങളിൽ ഭഗവാനായി ഭിഷണപ്രായമായ പക്ഷിത്തോടുകൂടിയവനും അതി ചിട്ടിചിട്ടിപ്പാട്ടുകളോടുകൂടി ചിങ്ങമായി ഭൂമിയും കലശലായി വീശിപ്പോയി. ഭഗവാൻ ശാലയിൽ ചെന്നുകയറി. അവിടെ നാനാഭാഷാഭാഷാപണ്ഡിതന്മാരും പോലെ കൂട്ടിയിരുന്ന ഭഗവാനേയും, ഉപദേശങ്ങളേയും, കല്പനകളേയും പ്രാപ്തമാക്കിയെടുത്തു എന്നതുപോലെ ഭക്ഷിക്കാൻ തുടങ്ങി. അതുകൊണ്ടു ഭഗവാൻ ഗുണഗുണാർത്ഥപോലെ വാഗ്ദാനം ചെയ്ത വലിയ കണ്ണുനീർ വീശിപ്പോയി. ഇതുകണ്ടാൽ ഉടൻ അകത്തോട്ടു തള്ളിക്കൊടുക്കുന്നതും അതിനോടുകൂടി വലിയ കിടാങ്ങളിലും മറ്റും നിറച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു മോർ, പാൽ, നെയ്യ്, പായസം മുതലായവ നിറയെത്തുന്ന എടുത്തു ഭോജിക്കുകയും ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടും പറ്റിക്കൊണ്ടും മറ്റും തുടങ്ങിയുടൻ പൊരിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നതിൽ അകത്തും, മറ്റും കണ്ടാൽ അതും സംഭവിച്ചുപോകും. ഇങ്ങനെ ഒരു നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ പാപകാര്യത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ എല്ലാം കണ്ണുനീർ വീശിപ്പോയി. ഉള്ളതെല്ലാം ഭക്ഷിച്ചിട്ടും, അവന്റെ വിശപ്പിനും, ദാഹത്തിനും, സ്വപ്നം പോലും ശാന്തിയുണ്ടായില്ല. പാപകാര്യം ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ എല്ലാം തുടങ്ങിയപ്പോൾ പാപകാര്യത്തെ കലവറയിൽ ശേഖരിച്ചുവെച്ചിരുന്ന സാധനങ്ങളും, പാത്രങ്ങളും, വാരി കലവറയിൽ തള്ളിത്തുടങ്ങി. എന്തെല്ലാം അതിനും, കണ്ണുനീർ വീശിപ്പോയി. ദാഹത്തിനാകട്ടെ, യാതൊരു കാര്യം ഉണ്ടായില്ല. അവൻ അതിനോടുകൂടി ഭക്ഷണശാലയിലും പാപകാര്യത്തിലും കലവറയിലും ഉണ്ടായിരുന്ന പക്ഷികളായ ഭക്ഷണസാധനങ്ങളും, പാത്രങ്ങളും എല്ലാം കടക്കിയുറപ്പായി അങ്ങോട്ടു മിങ്ങോട്ടു മായി ചുറ്റിയോടി കാണുന്ന സാധനങ്ങൾ എല്ലാം എടുത്തു വിഴുങ്ങിത്തുടങ്ങി. അതുകൊണ്ട് പാപകാര്യം കലവറക്കാര്യം, കാണികളും എന്തെന്നില്ലാതെ പരിഭ്രമിക്കുകയും തങ്ങളോടുകൂടി ഭൂതം പിടിച്ചു ഭക്ഷിച്ചുകൊള്ളത്തക്കവിധം എന്നു വിചാരിച്ച് അങ്ങോട്ടു പോയി കളിച്ചുതുടങ്ങുകയും ചെയ്തു.

ഹ്രസ്വഭൂതമായ കണ്ഠോദാരന്റെ ഈ അതുരകൃത്യങ്ങൾ കണ്ടു് ആ ശ്വർഗ്ഗപരതന്ത്രമായ ഭഗവതി വളരെ വജ്രജ്വലാകൃതിയുടെ സുന്ദരരൂപമാണ്യുന്റെ സമീപത്തിൽചെന്നു് മുഖവും രാശ്ട്രി മെന്തുമായിനിന്നു.

സുന്ദരരൂപാൻ മന്ദാക്ഷത്തോടുമുഖവും താഴ്ത്തി നിൽക്കുന്ന തടാകാദേവിയെ നോക്കി ഭൂതം ചെയ്ത പ്രവർത്തികൾ ഒന്നും തന്നിടറിയാൻ പാടില്ലെന്നുള്ള നാട്ടുത്തിൽ, എല്ലാ രാജാക്കന്മാരെയും ജയിച്ചു് ഭൂലോകപ്രഭുവർത്തിനിന്ദായി ഏകാതപത്രത്തിന്നു കീഴിൽ ലോകമടക്കി ഭരിക്കുന്ന അല്ലയോ മഹാരാജാവിൻ! സർവ്വഭൂതങ്ങളും തികഞ്ഞ സർവ്വമനുഷ്യരിലായ അല്ലയോ ജീവനാഥ! നിന്നക്കൊപ്പം ധൈര്യവും സൗന്ദര്യവും, വീര്യവും, പ്രാപ്തവും, കീർത്തിയും ലോകത്തിൽ മററാക്കുംതന്നായില്ല. സർവ്വമനുഷ്യങ്ങളുടേയും ഇരിപ്പടം നീതന്നെയാണു്. അങ്ങനെയുള്ള നിന്റെ വദനാംബുജം ഒന്നു വാടിക്കാണെന്നല്ല. അതിന്റെ കാരണം എന്തു്? നീ ഒരുക്കിയ ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങളെ ഭക്ഷിക്കുന്നതിന്നു അളില്ലാതെ അയീല്പായതുകൊണ്ടാണെന്നു. എന്തോടുകൂടെ വരുന്നവർക്കു കൊടുക്കാനായി നീ ഇത്രവളരെ ഭക്ഷ്യവസ്തുക്കൾക്കു തക്കമെന്നു ഞാൻ അറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ എന്റെ എല്ലാ ഭൂതങ്ങളെയും കൊണ്ടുപോയുമായിരുന്നേന്നു. ഇല്ലെങ്കിലും എന്തോടുകൂടെ വന്നിരുന്നവരെയെങ്കിലും അയക്കുകയില്ലായിരുന്നല്ലോ. എന്തു ചെയ്യാം, മുൻകൂട്ടി വിചാരിക്കാത്തതിനാൽ ഇങ്ങനെ പററിപ്പോയതാണു്. ഇല്ല നമുക്കു വഴിയുണ്ടാക്കാം. നീ ആ കണ്ഠോദാരവായു നിറയെ ഭക്ഷണം നല്ലി ചേരുന്നതൽ ഉണ്ടാട്ടു പറഞ്ഞയക്കൂ. നമുക്കുവരെ കൈലാസസ്വരൂപം ഒന്നോടിച്ചു് ഭൂതഗണങ്ങളെയെല്ലാം വരുത്തിക്കളയാം. അന്നും ശേഷിക്കാതാക്കിക്കളയാം. അവർ എത്രയോ ഭൂതങ്ങൾ ഉണ്ടു്. എല്ലാവരുകൂടെ ഇങ്ങാട്ടുവന്നാൽ ഭക്ഷിച്ചു തീർത്തുകഴിയാതെ ഇരിക്കുമോ? ഒന്നുകൊണ്ടും ഭവതി വ്യസനിക്കേണ്ട. ഭവതിയുടെ ഏതു ഇഷ്ടവും എപ്പോഴും സാധിച്ചുതരുന്നതിന്നു് ഞാൻതയ്യാറാണു് എന്നിങ്ങനെ മഞ്ജുതോറും ചുട്ടുപഴിപ്പിച്ച ഇതസുനാരായണം കത്തിക്കെട്ടുന്നതുപോലെ പറഞ്ഞു.

ഭഗവന്റെ മഹത്വങ്ങൾ ഞ്ഞും കണ്ഠോദാരന്റെ കൃത്യങ്ങൾകണ്ടും ആശ്ചര്യത്തിന്റേയും ലജ്ജയുടേയും മദ്ധ്യത്തിൽ കിടന്നു തുങ്ങുന്ന ഭഗവതിക്കുണ്ടായിരുന്ന ഗർവ്വങ്ങൾ എല്ലാം ഒന്നോടെ നീങ്ങി. അനന്തരം വിനയത്തോടുകൂടെ ഭേത്രുപാദങ്ങളിൽ നമസ്കരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ പ്രിയനാഥ! കൈലാസത്തിൽ നിന്നും അവിടുന്ന് ഭൂതങ്ങളെ വരുത്തേണ്ട. ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ഹ്രസ്വഗാത്രനായ ഭൂതത്തിന്റെ വിരോധക്കാരാപോലും ഞാൻ ഉണ്ടാക്കി കൂട്ടിയിരുന്ന ഭക്ഷ്യങ്ങൾ മുഴുത്തില്ല. അവൻ ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന സർവ്വ ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങളും, പാത്രങ്ങളുമെല്ലാം വിഴുങ്ങി. ഇതാ ഇപ്പോൾ ഇനി എന്താണു് ഭക്ഷിക്കേണ്ടതെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ ഹൃദയപോലെ വായുപൊളിച്ചു് നെഞ്ചത്തുകയറും

വെച്ചുകൊണ്ടു് ചുറ്റി കാട്ടുന്നു. അവിടുനന്നയച്ച ഒരു ഭൂതത്തിനെക്കൊണ്ടുതന്നെ എന്റെ മുഴുവൻകാര്യവും സാധിച്ചു. ഇന്നിതിരിച്ചുകൊണ്ട് വഴിയുണ്ടായാൽ മതി. ഇതുപോലെയുള്ളതിൽ ഇനി ഒരു ഭൂതത്തേളടി വരുത്താമെങ്കിൽ ഭൂമിയെന്നല്ല, ബ്രഹ്മാണവും മുഴുവനും അവരുടെ വായിൽത്തന്നെ. അയ്യപ്പോ ഭഗവാന്റെ! അവിടുത്തെ അനുചരന്മാരിൽ വാമനനായ ഒരു ഭൂതത്തിന്റെ പരാക്രമം ഇതു വല്ലഭാരപ്പോൾ ബലശാലികളും ഉഗ്രരൂപന്മാരായ മറ്റുള്ളവരുടെയെല്ലാം പരാക്രമം എത്ര മഹത്തമമായിരിയ്ക്കും.

അറിയുകയുണ്ടായിരുന്ന മറ്റുള്ളവരും എല്ലാം ഇങ്ങനെയെന്നെ വിചാരിച്ചു. അനന്തരം ഭഗവതിയായ തടാതക, ക്ഷുൽപിപാസാർത്ഥിനിയായി അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും കിടന്നോടി കണ്ണിൽ കാണ്മാനതെല്ലാം എടുത്തുവായി ലക്ഷി ഭക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കണ്ണേയാദരന്റെ ഭാര്യഗിരീരാതിഷ മായാധിയായ ഭഗവാൻ ഏതെങ്കിലും ഒരു വഴിയുണ്ടാക്കിയെങ്കിൽ എന്നിങ്ങനെ എത്ര മനസ്സമാധാനം അയേനേ; അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ എന്തുചെയ്യും. പ്രാണപ്രേയസിനായ എന്റെ ഭാര്യ ഉള്ള സ്നേഹം വിചാരിച്ചെങ്കിലും അാനാതുപ്തിയുണ്ടാക്കി എന്റെ മാനം കാക്കണം. എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രാർത്ഥനയെ സൂചിപ്പിക്കുംപ്രകാരത്തിൽ കടാക്ഷവിചോദങ്ങളോടുകൂടെ ഭഗവാന്റെ മുമ്പാകെവിട്ടതിൽ നിന്നും കണ്ണുപറിക്കാതെ നോക്കിക്കൊണ്ടുനിന്നു.

൧൨-ാം അദ്ധ്യായം

കണ്ണേയാദരകുറി എന്ന ഏഴാമത്തെ പീല സമാപ്തം.

ഹ ട ല ട സ്യ മ ട ഹ ട ത്യ ട

കേരളഭാഷാഗദ്യം

൧൨-ാം അദ്ധ്യായം

അനന്തരാപഗമനം എന്ന,

എട്ടാമത്തെ പീല.

പ്രയാഗ് മാർദ്ദിപുരഗാമന്മാരേ! ഇനി ഞാൻ നിങ്ങളെ സുന്ദരരോടൊത്ത്, കല്യാണസംഭാരങ്ങൾ മുഴുവൻ ഭക്ഷിച്ചിട്ടും വിശപ്പുതീരാതെ അത്ഭുതമായി അഭയംപ്രാപിച്ച കണ്ണേയാദരൻ അന്നഗന്മാരെക്കൊണ്ടും, ഗന്തയെക്കൊണ്ടും വിശപ്പുക്കാറ്റവും അടക്കിയ ലീലയെ കേൾപ്പിക്കാം. ആ മാന്ദാത്മ്യഭേദിയ ഒരു ലീലയുടെ രൂപം കൊണ്ടതെന്നെ സകല പാപങ്ങളും തീർന്നുപോകും.

എന്തെല്ലാം ഭക്ഷിച്ചിട്ടും വിശപ്പതീരാതെ ജാലാഗ്നിയാൽ അത്യാത്മം പീഡിതനായ ഷണ്മുഖാദരൻ ഒട്ടക്കും ഭക്ഷണശാലയിൽ നിന്നും ഓടി പരമ ശിവനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ കാല്ക്കൽ ചെന്നുപിന്നെ നമസ്കരിച്ചുകൊണ്ട് ഇപ്രകാരം അപേക്ഷിച്ചു.

അല്ലയോ ദേവദേവ! കൃപാശര! സർവ്വാനുഗ്രഹതല്പര! അവിട്ടന്നു എന്റെ അപേക്ഷയെ കേൾക്കണമേ! ഞാൻ ഭക്ഷിക്കാനായി ഭോജനശാലയിൽ ചെന്നതിൽ ഇനിക്കു മൃഷ്ടമായി അന്ധർ ഭക്ഷണം നൽകിയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല അവർ നൽകിയ അല്പഭക്ഷണംകൊണ്ട് എന്റെ വിശപ്പിന്റെ ഒരു ശതാംശംപോലും ശമിച്ചതുമില്ല. തൃപ്തനാക്കി അത്ത് ഭാഗിച്ചിട്ടുള്ളതോ പാവ കത്തിക്കളയുന്ന ജ്വരാനി എന്റെ ശരീരംപോലും നശിപ്പിച്ചുകളയുമെന്നു ഇനിക്കു തോന്നുന്നു. അവർ നൽകിയ ഭക്ഷണംകൊണ്ട് എന്റെ വിശപ്പു ശാന്തമായില്ലെന്നു മാത്രമല്ല കത്തുന്നതീയിൽ അല്പം നെയ്യൊഴിച്ചതുപോലെ പൂർവാധികം വിശപ്പു വളർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഞാൻ കുറെ അധികം ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥങ്ങളെ ഉള്ളിലാക്കി. അവയെല്ലാം അഗ്നിയിൽ പാഞ്ഞിയെ നുപോലെ അത്തുവെക്കുന്നതിനകത്തന്നെ ദാരിച്ചുപോകുന്നു. എന്റെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളും തളിരുന്ന ഭഗവാൻ ദയ്യവെച്ച് എന്നിക്കു വിശപ്പടങ്ങത്തക്കവണ്ണം ഭക്ഷണം തന്നു എന്നു ഭക്ഷിക്കണം.

വന്ദുതടവിയുംകൊണ്ട് ഷണ്മുഖാദരൻ മേൽപ്രകാരം അപേക്ഷിക്കുകയും വലിയ വലിയ സംഭ്രമങ്ങളെ കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനെ ഭഗവതി കണ്ട് ഭഗവാനായ സുന്ദരേശ്വരനാട്ട്, അല്ലയോ ഭഗവേ! ക്ഷത്രിപാല സാട്ടിതനായ ഈ ഭൂതത്തിനെ അവിട്ടന്നു ഭക്ഷിക്കണമേ! അപാറ തൃപ്തിയുണ്ടാകത്തക്കവണ്ണം അന്നം കൊടുക്കുന്നതിന്നു എന്നിക്കു ശക്തിയില്ല. എന്നിങ്ങനെ അപേക്ഷിച്ചു.

ഭവന്തിഹന്താവും ഭക്താധിനാമമായ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശ്വരൻ അത്ര കേട്ട്, സദാ തന്നോടൊന്നിച്ചുതന്നവസിക്കുന്നവളും, സദാശിവശക്തിയുമായ അന്നച്യുണ്ണേശ്വരിയെ മനസാ സ്തുരിച്ചു. ഉടൻതന്നെ ദയാശാലിനിയാ യ ആ അന്നച്യുണ്ണേശ്വരി ഒരിക്കലും അക്ഷയമായിത്തീരുന്നതും ദാമിശ്രമായ ത്വം ആയ നാലു അന്നക്ഷഴികൾ അവതരിപ്പിച്ചു കൊടുത്തു. സുന്ദരേശ്വരൻ വന്ദുരുകാണിച്ചുകൊണ്ട് പതാമുദ്രാഞ്ജനം ഷണ്മുഖാദരനെ വിളിച്ച് ആ അന്നക്ഷഴികളെ കഴന്തിച്ചുകൊടുത്തിട്ട്, ഇതാ! ഈ അന്നക്ഷഴികളിൽ നിന്നും നിനക്കു തൃപ്തിപരമോളവും അന്നം ഭക്ഷിച്ചുകൊള്ളുക എന്നു പറഞ്ഞു.

ഷണ്മുഖാദരൻ ഉടൻതന്നെ ഓടിച്ചെന്നു ആ അന്നക്ഷഴികളുടെ മുമ്പിൽ കുത്തിനിൽക്കുകൊണ്ട്, അവകൾ ഓടുന്നതിനും ഉള്ള അന്നങ്ങൾ എല്ലാംകൂടി ഓരോ കമ്പളമായി ഉത്ഭവിച്ചതായിരിക്കട്ടെ വിഴുങ്ങി. ഉടൻതന്നെ ഷണ്മുഖാദരൻ ക്ഷയി നിറയുകയും അവന്റെ വിശപ്പടങ്ങുകയും

ചെയ്തു. ഭക്തരക്ഷിക്കാനും മായാമയനും സർവ്വകരനുമായ സുന്ദരശൈലൻ അതുതരഭക്തികളുടെ പരിമാണത്തെ അറക്കുകയുണ്ടു് നിശ്ചയിക്കാൻ കഴിയും കണ്ഠധാരയെക്കുറിച്ചു് മേൽപ്രകാരം അടങ്ങിയപ്പോൾ അവനെ ഇതില്ലാത്തതായ ഒരു വലിയദാഹം വന്നു പിടികൂടുകയാൽ അവൻ നിലുക്കു പൊട്ടിപ്പൊങ്ങിപ്പോയി, 'വെള്ളം! വെള്ളം! എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ടു് നാലുദിക്കിലും അയറി പരിഭ്രമണംതുടങ്ങി. മധുരപുരിയിൽ ഉള്ള വാപീകൃപതടാകങ്ങളിലെ വെള്ളം എല്ലാം കണ്ഠധാരയെക്കുറിച്ചു് ഒന്നുപോലെ കുടിച്ചുതിന്നു. അതു കൊണ്ടുമാത്രം കണ്ഠധാരയെക്കുറിച്ചു് ദാഹം അടങ്ങിയില്ല.

വീണ്ടും അവൻ പാശ്ചാത്യരായ കാലുക്കളെത്തന്നെ ചെന്നുവീണ്ടു വെട്ടിച്ചുകൊണ്ടു്, അയ്യോ ഭഗവാൻ! അവിടെത്തെ കൃപാകടാക്ഷംകൊണ്ടു് പ്രത്യക്ഷമായ അന്നഗന്തങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന അപരിമിതമായ അന്നം ഭക്ഷിച്ചതുമൂലം എന്റെ വശം മഴുവൻ തീർന്നുപോയി. മുമ്പേ ഉണ്ടായിരുന്ന വിശപ്പും കൂടുതലായി ദാഹമുണ്ടായിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ഈ മധുരപുരത്തുള്ള എല്ലാ വാപീകൃപതടാകങ്ങളിലേയും ജലം മഴുവൻ കുടിച്ചിട്ടും എന്റെ ദാഹത്തിന്നു ശാന്തിയുണ്ടാകുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല കഷണംപ്രതി വലിച്ചു വലിച്ചുതന്നെ വരികയും ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടു് അങ്ങുതന്നെ എന്റെ ദാഹവും ശമിപ്പിക്കണമെന്നുപേക്ഷിച്ചു.

സുന്ദരശൈലൻ അതുകേട്ടു്, ചവിത്രയും പാശ്ചാത്യരായിരിക്കുന്ന ആയ ഗംഗയെത്തന്നെ സർവ്വലോകോപകാരത്തിന്നും, കണ്ഠധാരദഹിതത്തിന്നും വേണ്ടി ഇവിടെ വരുത്തണം. അതുകൊണ്ടു് ഇവന്റെ ദാഹത്തെയും ദാഹാസ്യത്തിൽ അഗതമാക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ പാപത്തെയും നശിപ്പിക്കണമെന്നു മാത്രമല്ല, മധുരപുരവാസികൾ അതിനെ സ്നാനപാനാരോഹണങ്ങൾക്കു ഉപയോഗിച്ചു് ഐഹികപാരതികസംശ്യാമാർഗ്ഗത്തെ അയസ്സഹീനം സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്തുകൊള്ളും, എന്നിങ്ങനെ വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു്, തന്റെ മൂലം ദിഗ്വിപര്യയം സംഭവിക്കുന്ന വിളിച്ചു് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ സർവ്വമംഗളമായ ഗംഗാദേവി! ഞാനായിക്കേ! ഭരതപാവനമാണിങ്ങിനെയു നീ എന്റെ വാസസ്ഥാനമായ മധുരപുരിയിൽ മഹാപ്രദാനം നിന്നിരുന്നിരിക്കട്ടെ അതിവേഗത്തിൽ അഗമിച്ചാവും!

ചന്ദ്ര . മൂലജടാലംകാശിനിയായ ഗംഗാദേവതി ഉടൻതന്നെ പ്രത്യക്ഷയായി ഭഗവാനെ വെട്ടിച്ചുകൊണ്ടു്, അല്ലയോ സുന്ദരശൈലൻ! പണ്ടു് ഭരതപുരവാസികളുടെ മഹാപാപപ്രശാന്തിക്കുവേണ്ടി ഭഗവൻ പ്രാർത്ഥിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ പ്രത്യക്ഷയായതു് അങ്ങയുടെ അജ്ഞാതസമീപമായിരുന്നല്ലോ! അല്ലയോ ഭഗവൻ! ഇപ്പോഴും ഭൂതാനുഗ്രഹത്തിന്നുവേണ്ടി അങ്ങയുടെ കല്പനപ്രകാരം ഞാൻ ഇവിടെയും അവതരിക്കാം. അങ്ങയുടെ അജ്ഞാതഭക്തികൾക്കു്, ഞാൻ എവിടെയും പാശ്ചാത്യരായിത്തന്നെയെങ്കിലും വിശേഷിച്ചും വാസസ്ഥാനമായ എന്നിൽ സ്നാനം ചെയ്യുന്നവർക്കു് ഞാൻ അങ്ങയുടെ

സാതുപുംകൂടി കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. ഇവിടെയുണ്ടാകുന്ന എന്റെ പ്രാധാന്യത്തിൽ സ്നാനം ചെയ്യുന്നവർക്കു് അവരുടെ ബ്രാഹ്മണത്വദീപ്തികൾക്കു് നഷ്ടപ്പെടുന്നതു്കൊണ്ടു് കാര്യത്തിൽ സ്നാനം ചെയ്താൽ കിട്ടുന്ന സാതുപുത്തേക്കാൾ ഭ്രാന്തമായ അങ്ങയുടെ സാധുജ്ഞേയുംകൂടി കൊടുക്കാമെന്നു അത്സംസ്ഥനിച്ചാൽ ഞാൻ ഇവിടെയും അവതരിക്കാം. സ്ഥലത്തിനും, മൃത്തിക്കും, രീതിക്കും മറ്റൊന്നിനും മറ്റൊന്നിനെയും ഉള്ളതിനെക്കാൾ ഇവിടെത്തന്നെ കൂടുതൽ മാനന്തരം ഉള്ളപ്പോൾ പുനിക്കും കൂടുതൽ ശ്രദ്ധയോടെ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതല്ലേ?

ഗംഗയുടെ ഇപ്രകാരമുള്ള അപേക്ഷകൾക്കേട്ടു്, സ്വന്തംഗ്രഹത്തലമു ന്നായ ഭഗവാൻ ഗംഭീരമാവെണ്ണും ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ പ്രജ്ഞാശാലിനിയായ ജഗദ്ഗുരവരേ! നിപറഞ്ഞതെല്ലാം വളരെ വെളിച്ചമുള്ളതാണ്. അല്ലയോ കല്യാണി! സംസാരജ്ഞാനമെന്നു് എന്റെ വാക്കുകളെ നീക്കുക. അജ്ഞാനമാകുന്ന തമസ്സിനെ സൂക്ഷ്മമായ നോട്ടം കൊണ്ടു് നശിപ്പിക്കുന്നതായ ഈ സമുഷ്ടി വിദ്യാനഗരത്തിൽ എവിടെ വെച്ചുകിട്ടും നിന്നെ കാണുന്നവരുടെ പാപങ്ങൾ പോലും നശിച്ചു പോകും. സ്പർശിക്കുന്നവരുടെ പുണ്യാചാരങ്ങളും ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ തന്നെ നശിച്ചു പോകുമെന്നും അവർക്കു് സൗഖ്യങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമെന്നും ഉള്ളതിന്നു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. പാനം ചെയ്യുന്നവർ അതുപോലെ തന്നെ ശാശ്വതമായ ജ്ഞാനവും ലഭിക്കും. എന്റെ മൂലലിംഗത്തിന്റെ സന്നിധാനത്തിൽ കൂടെ പ്രവഹിക്കുന്ന നിന്റെ ജലത്തെ ദർശിക്കുന്നവൻ ധർമ്മാർത്ഥമോക്ഷങ്ങൾ മൂന്നും കിട്ടുമെന്നുള്ളതിന്നു് പക്ഷാത്കാരമില്ല. അധികം എന്തിനും വേണ്ട. ഈ മധുരാപാനം പ്രാപിതമായ നിന്നിൽ സ്നാനം ചെയ്യുന്നവർക്കു് തീർച്ചയായും സാധുജ്ഞം തന്നെ വരികയും. അതിന്നു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. മറ്റുസ്ഥലങ്ങളിൽ ചെയ്യുന്നതിൽ നിന്നും ഇവിടെയുള്ള നിന്റെ തീരത്തിൽ വെച്ചു് ചെയ്യുന്ന ഓരോ പുണ്യകർമ്മങ്ങൾക്കും ഒന്നിന്നു തുറന്നു തുറന്നു് ഫലമുണ്ടാകും. വിശ്വനാഥനായി വാഴുന്ന എന്റെ നിത്യസന്നിധാനംകൊണ്ടും പരിപാവനമായിട്ടുള്ള ശ്രീകാര യിഖെ ഗംഗാജലത്തിൽ സ്നാനം ചെയ്യുന്നതിലും കൂടുതൽ പുണ്യവും, ഗതിയും ഇവിടെയുള്ള നിന്റെ ജലത്തിൽ സ്നാനം ചെയ്താൽ ഉണ്ടാകും. ഇതിലധികം നിനക്കു വല്ല വലവും വേണ്ടോ? ഇപ്പോഴോടെ തന്നെ ഞാൻ വരുന്നതുകഴിഞ്ഞു. ഇനി വരേതോ? എന്നു ഗംഗയെ വിളിച്ചു.

ഇപ്പോൾ വെളിപ്പെട്ടിരിക്കാൻ, അത്രേയും സന്തുഷ്ടരായ ഗംഗ, വൃഷധർമ്മനായ ഭഗവാന്റെ വിളിക്കേട്ടയുടൻ തന്നെ മഹാമുക്തവേഗത്തിൽ തുറന്നു ഉയർന്നു തരുന്നതോടുകൂടെ പുറപ്പെട്ടു. ആ അമരത്തിൽ പ്രാധാന്യം കൊണ്ടു്, ഇരുതീരങ്ങളിലും നിന്നിരുന്ന മഹാനമ്പുകൾക്കു് എല്ലാം പൂജിക്കി മറിച്ചും പൂജുവീണവർക്കു് ഇതിൽ നിന്നും പൊഴിഞ്ഞു് തിരുമാലകൾ തോ

രും കിടന്നിരിക്കുന്നപ്പോഴെക്കൊണ്ട് നക്ഷത്രങ്ങളാൽ പരിലസിച്ചതായ ശരക്കാലത്തിലെ ആകാശത്തിന്റെ സാമ്യതയെ അവഹരിച്ചും, അതിലേക്കും കൊണ്ടുണ്ടായ നരക്കളകളുടെ മേൽക്കയറിയിരിക്കുന്നനാഗങ്ങളുടെയും അതുകൂടെ ഫണങ്ങളിൽ ലസിക്കുന്ന നാഗത്തങ്ങളുടെയും വണ്ണം കൊണ്ടു യമുനയുടേയും സംസ്ഥരിയുടേയും മിശ്രകാന്തിയെ ഉദ്ദീപിപ്പിച്ചും വരുന്നതുകൊണ്ട് ആരും ആശ്ചര്യപരതന്ത്രമായില്ലാകും.

അനന്തരം സർവ്വതരങ്ങൾക്കും നെപോലെ ഹിരകുന്ദളായ കാന്തുങ്ങളെ ചെയ്യുന്നതൽ വളരെ രാല്ലയമുള്ള ആ സുന്ദരപാണ്ഡ്യൻ പൂർവ്വ നാഗതമാലാദികളായപ്പോഴുള്ളിൽ തട്ടിവരുന്നഗന്ധവാഹന്റെ സംബന്ധം കൊണ്ടും, തീർപ്പദേശങ്ങളിൽ നില്ക്കുന്ന വൃക്ഷങ്ങളിൽ നിന്നും കൊഴഞ്ഞു വീണ സുരഭികളായ പുഷ്പങ്ങളുടെ സംയോഗം കൊണ്ടും ഏററവും വാസിതവും ശീതളവും ആയ ഗംഗാജലം കണ്ട്, കണ്ഠോദരനെന്നോക്കി മന്ദ ധ്വനിയോടെ ഇതു ഗംഗാജലം ഇഷ്ടംപോലെ പാനം ചെയ്തു നിന്റെ അരിഭാഹം അടക്കിക്കൊള്ളുന്നതു ഇനിക്കു സമ്മതമെന്നെന്നെ അവനെ മനസ്സിലാക്കി.

കണ്ഠോദരൻ ഭഗവാന്റെ അനുമതിയുണ്ടായ ക്ഷണത്തിൽ തന്നെ ക്തിച്ചോടി, കല്പാന്തകാലത്തിലെ ജലപ്രളയാഗമനംപോലെ അത്യന്തം ഉഗ്ര വേഗത്തിൽ പാഞ്ഞുവരുന്ന ഗംഗാപ്രവാഹത്തിനെതിരായി ചെന്നു നിന്നു കൊണ്ട് തന്റെ രണ്ടുകൈകൾ കൊണ്ടും അണക്കെട്ടി ജലംതടുത്തുനിൽക്കി കന്ദരംപോലെ വാപിളന്ന് വന്നുവന്ന ജലമെല്ലാം കുടിച്ചുതുടങ്ങി ക്ഷണത്തിൽ അവന്റെ ദാഹം ശമിച്ചു. കണ്ടുനിന്നവർ എല്ലാം ഇതില്ലാമില്ലാതെ അതിശയിച്ചു. ആ അത്യന്തതകൃത്യം കണ്ടാൽ ഏതൊരന്തൻ അതിശയിക്കുകയില്ല.

അനന്തരം ഗംഗാജലപാനംകൊണ്ടു. ദാഹശാന്തിവന്ന കണ്ഠോദരൻ തന്റെ വീർക്കമ്പയും ചൂരനുകൊണ്ട് ഗോമുസന്നിധിയിൽ ഏത്തി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദങ്ങളിൽ സാഷ്ടാംഗമായി വീണു നമസ്കരിച്ചു. അനന്തരം, അതുവരെയും വിദ്യാഗന്ധംപോലും ഇല്ലാതെയിരുന്ന കണ്ഠോദരൻ വാസിയുഷോത്രാഗതയായ വൈശ്വനര ഗംഗാജലം പാനം ചെയ്തപ്പോൾ തുടങ്ങി വലിയ വിചാനമായി തീരുകയാൽ രാജവത്സാവു സുന്ദരനെ സ്തുതിക്കാൻ തുടങ്ങി.

ശൈലാധീശസുതാസഹായസകലാജ്ഞാതരേന്ദ്രപ്രഭോ!
ശുദ്ധാസ്ത്രാഗ്രവിഭാരിതാരകസുരതാതീന്ദ്രവക്ഷസ്വല!
കലശീരകലാപ്താസകശലത്രായേതതേസന്തതം
വാലാസ്യശക്തപാകാക്ഷാഹരതീമാമാപരാമാസ്യഭം.

കോലാച്ഛമുദ്രപമാധവസുജ്ഞാസ്താതിദൂരാംഘ്രികാ
നീലാലാംഗനീദശരണിജ്ജരധൂനീഭാസ്സപജ്ജടാമണ്ഡല!
കൈരസാമലവസകാമുകധരത്രായേതതേസന്തതം
ഹാഡസ്യശക്തപാകടാക്ഷലഹരീമാമാപദാമാസ്സദം. ൧.

ഹാഡാഹിപ്രഭവപ്രഭാത്തനസഖ!പ്രോദ്യൽസ്സമിതമുടാ
തുലാനന്ദജലാതസംഹനനസമീനേക്ഷണാവല്ലഭ!
ശൈലാദിപൂജൈവർഗ്ഗഭൈഃ സ്തൂതഗുണത്രായേതതേസന്തതം
ഹാഡസ്യശക്തപാകടാക്ഷലഹരീമാമാപദാമാസ്സദം. ൨.

മാധവകല്പിതമാധുധാനഫണസന്താനിക്വഭാസ്സപൽതനോ!
മൃഗാധാരാമത്രയസ്യമുജ്ജ്വലന്നേത്രാവിധാച്ചിത!
സാധകാഭജാ സഹസ്രമിരിശത്രായേതതേസന്തതം
ഹാഡസ്യശക്തപാകടാക്ഷലഹരീ മാമാപദാമാസ്സദം. ൩.

ബാധാദിത്യാസാഹസ്രകോടിസുദോദ്യഭാവമത്യാപതാ
വേദാഭൂമിവികാസപുനരിബുധസ്തോതസ്സപിനീഭാഖാ!
ഭാലാധവ്യകവിതപഭൂതിസുഖദത്രായേതതേസന്തതം
ഹാഡസ്യശക്തപാകടാക്ഷലഹരീമാമാപദാമാസ്സദം. ൪.

കീലാധവനിപാധകാനിലനഃ പൂരൂഷയജ്ഞാകൃതേ!
കീലാനേകസാഹസ്രസംക്ഷലാപസ്തൂങ്ങുപത്രാമിത!
ശൈലാധീപുത്രഹാതനാവിധാഭത്രായേതതേസന്തതം
ഹാഡസ്യശക്തപാകടാക്ഷലഹരീമാമാപദാമാസ്സദം. ൫.

വീരവാൽമാത്തലമകമേവചരതാംസാമ്രാജ്യവഷ്ടീപ്ര
സമുദാരോഷചരാമരാതകജഗൽസ്ഥൂണാഷ്ടമുത്തേന്ദ്രഭേ!
താലാധവപ്രഹൽഗുനപ്രീതകരത്രായേതതേസന്തതം
ഹാഡസ്യശക്തപാകടാക്ഷലഹരീമാമാപദാമാസ്സദം. ൬.

ഹാഡസ്യഗന്തദേവഭൈരുമുനിസംഗീതാപദാനകപണ
സമുദാക്ഷാടിനോരസംഗ്രീകമഹനന്ദാംപവർഗപ്രാ
ഹ്ലാദിപദകരാപതനാദാരാദ്രാജ്ഞതരോസന്തതം
ഹാഡസ്യശക്തപാകടാക്ഷലഹരീമാമാപദാമാസ്സദം. ൭.

ഈ പ്രാഥമരവ്വിപുലാ പന്താൾ സഞ്ചിപദ്യശൃംഗമാല ഉഹാരാസ്യ
നാനാപുഷ്പാത വിഹാരിമാലിനികളും കടലോരശൃംഗ ഉച്ചരിച്ചാൽ അറക്ക
സംസാരസാമാന്തർദ്വാരകൾ നാലുപ്രമാസം ഏത്തുന്നതിനും സ
മൃദ്വാ ഭവിതയ ചുള്ളറ്റത്തിൽ പ്രാപിക്കുന്നതിനും പ്രയാസമില്ലെന്നുമാത്രമ

ല്ല അദ്ധർ ധനധാന്യസമ്പൽ പുതുമിത്രജ്യാദികളായ ഭോഗ്യവസ്തുക്കൾ വേണമെന്നാശിക്കുന്നതായാലും ലഭിക്കുമെന്നുള്ളതിനും യാതൊരു സംശയപുമില്ല. പുതിനയികം പറയുന്നു. ഇത്രമാത്രം മഹത്തരമായി മഹാനന്ദസ്തോത്രവും ഇല്ല. അർക്കം ഈ സ്തോത്രപാനം, കായോനുവിനേയും, ചിന്താമണിയേയും, കല്ലുകുചയത്തേയുംകാൾ, സർവാഭിംഗ്വസിദ്ധിയെ സംശയരഹിതം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതാണു്.

ഇന്ത്യയുടെ മാനദണ്ഡത്തോടുകൂടിയതായ മുൻപറഞ്ഞതോടുകൂടും കൂടി ഞ്ഞു കണ്ണടാക്കി പരമശിവനെ സ്തുതിച്ച് നമസ്കരിച്ചതിന്റെശേഷം ഭക്തശിരോമണിയായ അവാർ കയ്യുണ്ടും ശിരസ്സിൽ അഞ്ജനാഭസ്മരമായി വെളുകൊണ്ട് ഭഗവാനേയും നോക്കി ഒന്നുമില്ലാതെ നിന്നു.

ഭരതവത്സനായ ഭരതചാർ അത്രക്കുണ്ട്, കണ്ഡോടരണനോക്കിപ്പറഞ്ഞു. അപ്പോഴോ സേവക! പുറംനോട്ടമുള്ള നിന്റെ അകൈതവമായ ഭരത കൊണ്ടു, നീ ഇപ്പോൾ എന്നെ സ്തുതിച്ചുചൊല്ലിത്തുടങ്ങാത്തതുകൊണ്ടും, ഞാൻ ഏറ്റവും സമർപ്പണമായി ചോദിച്ചിരിക്കുന്നു. നീ എല്ലാവരെയും എന്റെ എല്ലാകീഴടക്കവും അധീനനായി എന്റെസന്നിധിയിൽ തന്നെ വസിച്ചുകൊള്ളുക. നിന്റെകൃതിയായ അർപ്പകത്തെ പാരയണം ചെയ്യുന്നവരുടെ സകലപാപങ്ങളും നശിക്കുകയും അവർ അവസാനത്തിൽ എന്നോടു ചേരുകയും ചെയ്യും. ഉടൻതെ ഒരുദിവസം ഒരുനേരമെങ്കിലും നിന്റെ നാമധേയം സ്മരിക്കുന്നവരെ ഒരിക്കലും അവിദ്വാ തീണ്ടുകയില്ല.

പാലസ്തീനിലുള്ള പാലസ്തീനീസ് തങ്ങൾ കിരീടപ്രധാനിയായ ക്ലോഡിയോട് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു "അവനെ അനുഗ്രഹിച്ചുയാത്രയാക്കി. അനന്തരം പരിസ്ഥിതിയനുസരിച്ചതുകൊണ്ട് ഒന്നിച്ചു" ഹാലസ്തീനിലുള്ള ഒരു വൻ സുരക്ഷാപാലർ മധ്യകാലത്തിൽ ഉള്ള വൈഷ്ണവതന്ത്രീയമായ രാജകൊട്ടാരത്തിൽ നാലുതലമുറകളോടുകൂടെ നിവസിച്ചിരുന്ന നീതിപ്രകാരം രാജ്യപരിപാലനം തുടങ്ങി.

[illegible]

രണ്ടു അശുഭകരമായ വിശദീകരണവും ദാഹത്തേയും അടക്കിയതും, പരിപാടനവും തന്റെ ശിരസ്സിൽ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നതുമായ ഗംഗയെവേഗമായിട്ടെടുത്തു പേരോടുകൂടെ മധുരയിൽ അവതരിപ്പിച്ച് ജനോപകാരപ്രദമാക്കി രീതിയായ രീതികളെ നിങ്ങളും കേട്ടുവെല്ലോ. ഇനി അൻ നിങ്ങളോട് മനോഹരമായിരുന്ന തൊഴുതയുടെ ഇഷ്ടപൂർത്തിക്കുവേണ്ടി സുന്ദരശാസ്ത്ര സപ്തസമുദായങ്ങളെ മധുരയിൽവരുത്തിയിരിക്കുന്ന കേൾപ്പിക്കാം, ചെവിതന്നെ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ.

൧൩-ാം അദ്ധ്യായം

അന്നഗന്താപനായനം എന്ന

എട്ടാമത്തെ ലീല

സ മ ഡ പ്ല ഓ .

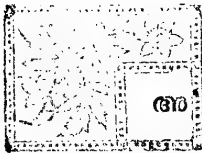
മാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാമൃഗം

൧൪-ാം അദ്ധ്യായം.

സപ്തസമുദായനം എന്ന

ഒൻപതാമത്തേലീല.

അല്ലെങ്കിൽ മുൻപോന്നാൽ! സോമസുന്ദരപാണ്ഡ്യശാപം കല്പനകരമാകുമ്പോൾ രാജാവിനെയും അല്പംപോലും വൃത്രാസംകൂടാതെ രാജഭരണം നിർവ്വഹിച്ചുവന്ന ആ കാലത്തിൽ പാണ്ഡ്യ സാമ്രാജ്യത്തിനുള്ള അഭിവൃദ്ധി കർമ്മം എല്ലാം ഏറ്റവും അത്യുജ്വലമായിരുന്നു ഭൂമി സസ്യധാന്യസമ്പൽ സംപൂർണ്ണമാകുകയും മോഹങ്ങൾ കാലാകാലത്തിൽ വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു. ജനങ്ങൾ ധർമ്മത്തന്മാരായും പാപപ്രേരവിവർജ്ജിതന്മാരായും രീതികൾ. ബ്രാഹ്മണർ, സാധുർമ്മന്മാരായും, വേദവേദാംഗപാരമ്പര്യം ശിക്ഷിക്കുകയും യാഗഹോമങ്ങളായും വൈദികകർമ്മങ്ങളായും, മോക്ഷപ്രദമായോടുകൂടെ ഉദ്ദേശനിഗ്രഹം സാധിച്ചു യോഗാഭാസം ചെയ്യുന്നതിനും അഭിപ്രീതിയന്മാരായി ഭവിച്ചു. കയ്യായിന്മാരും അവരുടെ ധർമ്മത്തെ വഴിപോലെ രക്ഷിച്ചുവന്നു. മറ്റുള്ളവർക്കും സാധുർമ്മന്മാർ പരിചരണങ്ങൾ ക്ലേശഭാരംകൂടാതെ വഹിച്ചു. അക്കാലത്തിൽ, സന്തോഷം

ഏതെന്നാൽ സപ്തസംഭാഗ്യസംയുതന്മാരും അല്ലാതെ പാണ്ഡ്യസാമ്രാജ്യത്തിൽ ആരുംതന്നെ ഇല്ലായിരുന്നു. അതിവൃഷ്ടിയോ, അനാവൃഷ്ടിയോ, അധിപ്രാധികളോ, ബാലമരണങ്ങളോ, അപമൃത്യുക്കളോ യാതൊന്നും ഭൂമിയിൽ ഇല്ലാതെത്തായി. ആദ്യകാലമേ സാമ്രാജ്യപദവിതന്നെ എല്ലാവർക്കും ഒന്നുപോലെ കിട്ടിത്തുടങ്ങി. കാലപുരിയെന്ന ശബ്ദംപോലും എങ്ങും കേൾപ്പാനില്ല. എന്തിനധികം പറയുന്നു. ഹാചസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരൻ, പാണ്ഡ്യധിപനായി സാമ്രാജ്യം പരിപാലിച്ച ആ കാലത്തിൽ ഭൂലോകം മുഴുവൻ ശിവലോകമായി മാറി എന്നുപറഞ്ഞാൽ ഏതാണ്ടു സാമ്രാജ്യങ്ങൾക്കും കൈമാസസുദരമായ ഹാചസ്യത്തിലുള്ള പരമേശ്വരന്റെ രാജധാനിയിൽ നന്ദികേശ്വരൻ തുടങ്ങിയുള്ള മുഖ്യഭൂതങ്ങൾ മനുഷ്യരൂപികളായി വന്നു താമസിച്ചുകൊണ്ട് കിങ്കരപ്പത്തികൾ നിർവഹിച്ചുതുടങ്ങി. സപ്താത്മ്യമിയും സപ്തജ്ഞാനം, സകലകലാനിധിയും, ഹാചസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരപാണ്ഡ്യൻ ചക്രവർത്തിയായും, മീനാക്ഷീഭഗവതിയായ തടാതക, ചക്രവർത്തിനിയായും, മനുഷ്യവേഷധാരികളായ നന്ദികേശ്വരരാജിഭൂതങ്ങൾ കിങ്കരന്മാരായും രാജഭരണം തുടങ്ങിയാൽ പിന്നെ രാജ്യത്തിനെന്തൊരുകാരവുണ്ടാവും. നിത്യകല്യാണംതന്നെ സർവത്ര വിളങ്ങും. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ ഇതിലധികമായി സുന്ദരപാണ്ഡ്യന്റെ രാജഭരണകാലത്തിൽ രാജ്യത്തിനുണ്ടായ ക്ഷേമത്തെപ്പറ്റി നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞു സമയംകളയണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്ത ലീലയെത്തന്നെ കേൾപ്പിക്കാം.

പാണ്ഡ്യധിപനായ സുന്ദരേശ്വരൻ, മണിമയകരീടവും ധരിച്ചു കനകം കൊണ്ടും സുവർണ്ണംകൊണ്ടും ഉണ്ടാക്കിയ മരത്രദണ്ഡത്തോടു കൂടിയവെ ഒക്കോറാക്കുടയാലും, ശംഖുദാപാദവെച്ചുത്ത ചാമരങ്ങൾ കൊണ്ടും അലംകൃതമായ രത്നവിഹാരസുനത്തിൽ ചുഴ്ന്നുനളിയിരുന്നു. അലംസീഹാസനസ്ഥയായ തടാതകയോടു കൂടെ രാജ്യം ഭരിച്ചുപറന്ന ആ കാലത്തിൽ വേദവേദംഗപാരംഗന്മാരും ഭക്തശിരോമണികളും ദിവ്യദീപ്തന്മാരായ അനവധി മഹർഷികൾ ഭഗവാനെകാണാനായി ആ രാജധാനിയിൽ വരികയും, അപ്രകാരം വരുന്ന താചസന്മാരിൽനിന്നും തടാതകയുടെ മാതാമായ രാജപതി പലപ്രവേശനങ്ങളും ഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നപതിവുണ്ടായിരുന്നു. ഈ കാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ മഹർഷിപുരംഗവനായ ഗൌതമൻ സുന്ദരേശ്വരൻ നത്തിനായി ചെന്നപ്പോൾ, രാജപതിയായ കാഞ്ചനാചാ, അദ്ദേഹത്തെ വേറെവിളിച്ചുകൊണ്ടുപോയി ഭക്തിപൂർവ്വം പൂജിച്ചിരുത്തി, അല്ലെങ്കിൽ പസശ്രേഷ്ഠ! ധർമ്മത്തന്നെ നിന്തിതാടിശ്രേയസ്സരങ്ങളായ ധർമ്മങ്ങൾ ഏതെല്ലാമാണെന്നു അടിയന്തരം പറഞ്ഞു തരണമേ എന്നു ഞ്ഞെ അപേക്ഷിച്ചു.

വിദ്വാനും, മതിസത്തമനും, സർവശാസ്ത്രവിശാരദനും ആയ ഗൌതമൻ അതുകേട്ട്, കാഞ്ചനമാലയെനോക്കി ഇങ്ങനെപറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ തപസ്വിനി! മഹായഥജ്യായ്മാപത്രി! ഖോകമാതാമായതടാ
തകയുടെ മാതാപിതാക്കളുള്ള അതിഭാഗ്യം കിട്ടിയതശസവിനി! സർവ്വപുരുഷാണാ
ന്തർഗ്ഗതമാന്ത്രികനായ ധർമ്മം ഞാൻ നിന്നെ ധരിപ്പിക്കാം. ശ്രദ്ധിച്ചുകൂട്ട
കൊള്ളുക. ധർമ്മം മൂന്നാവിധമെന്നാണ് വേദാന്തപ്രദികളുടെ അഭിപ്രായം.
അവ, മാനസികവും, വാചികവും, കായികവും ആകുന്നു. ഇവയിൽ മാന
സികധർമ്മങ്ങൾ, സത്യവും, ക്ഷമയും, ശിഷ്യത്വവും, ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹവും
ഭൂതയയും, തൃപ്തിയും, അജ്ഞാപവും, ധർമ്മചിന്തനവും താദാദിഹീനമായ മ
നശ്ശുദ്ധിയും ആണ്. പഞ്ചമകുശലം ധർമ്മശാസ്ത്രപാരായണം, പഞ്ചശാ
സ്ത്രപരണം വേദാഭ്യാസം, ശതരുപീയസ്തോത്രഗാനം, പുരുഷസൂക്തഗാനം,
മാനുള്ള അനവധി സ്തോത്രഗാനങ്ങൾ മുതലായവ, വാചകധർമ്മം, ശിഖ
ലിംഗാർച്ചനവും, ശിവപൂജയും ശിവകോത്രപ്രദക്ഷിണവും ചുണ്ണാഭിഷേകത്തി
നു വേണ്ടി പൂ പഠിക്കുന്നതും, ശിവകോത്രങ്ങൾ അടിച്ചു തളിക്കുന്നതും, പൂ
ജക്കു ചുറ്റും നടക്കുന്നതായി ഉദ്യാനങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നതും, തീർത്ഥാടനം ചെയ
യുന്നതും മറ്റും കായികധർമ്മവും ആകുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള സർവ്വധർമ്മങ്ങ
ളിലും വെച്ച് തീർത്ഥാടനംചെയ്ത ശ്രേഷ്ഠമായി മറ്റൊരു ധർമ്മവും ഇല്ല. ധ
ർമ്മോത്തരമായ അത് മഹാപാപങ്ങളെ ശമിപ്പിക്കുകയും, വന്ധിയാദികളെ
കുറ്റശാപങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹം ചെയ്തും, മറ്റാ
രുണങ്ങൾ നടത്തുകയും, സമ്പാദിക്കുന്നതിനും കൂടുതൽ പുണ്യം തീർത്ഥാടനം
കൊണ്ടു കിട്ടും. ഉടനടി ശ്രേയസ്സും മുകൾക്കും ഉണ്ടാകുന്നതിനും തീർത്ഥാടനം
ചെയ്താൽ മറ്റൊന്നും നന്നല്ല. അത്യന്തദുർല്ലഭമായ മുകൾക്കു മൂലകാരണം തീ
ർത്ഥാടനം ആണ്. ഭൂമിയും മുകൾക്കും സർവ്വകാലസഭിയും, തീർത്ഥാടനം
കൊണ്ട് തീർച്ചയായും ഉണ്ടാകും. ഉദാധവനായ പരമേശ്വരൻ വിഷയമോ
ഹിതന്മാരായ ജനങ്ങളെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി ഗംഗാദികളിൽ തീ
ർത്ഥപത്രപിയാതി അഭവസിക്കുകയാണ്. എല്ലാപുണ്യതീർത്ഥങ്ങളിലും പോ
യി കുന്നപോലെ സ്നാനംചെയ്യുന്നതിനും എല്ലാ പരമേശ്വരന്റെ നടന്നെന്നുവ
രുന്നതല്ല. സാധിചനിധിയായ സമുദ്രത്തിൽ സ്നാനം ചെയ്താൽ സകലതീർത്ഥ
ങ്ങളിലും കുന്നപോലെ സ്നാനം ചെയ്താലുള്ള ഫലമുണ്ടാകുമെന്നു വിധിയുണ്ടു
ആ വിധിസങ്കാശം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഭൂമിയി
ലുള്ള സർവ്വാവിഷങ്ങളും നാട്രപേണപോയി സമുദ്രത്തിൽ അല്ലെച്ചേതന്ന
ത്. അപ്പോൾ സമുദ്രസ്നാനംകൊണ്ട് സർവ്വതീർത്ഥസ്നാനം ചെയ്താലുമുണ്ടാ
കുമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിന് എന്താണ് വ്യത്യാസം. അതുകൊണ്ടത്രെ സമു
ദ്രസ്നാനം അത്യന്തം പുണ്യപ്രദമായി തീർന്നിട്ടുള്ളത്. ഭവതിയും സമുദ്രസ്നാ
നം ചെയ്തു ശിവഭോകം പ്രാപിച്ച് ഭർത്താവിനോടുള്ള സുരമയിവസിച്ചു
കൊള്ളുക

മഹർഷീശ്വരൻ ഇപ്രകാരം അരുളിച്ചെയ്തിട്ട് അവിടെ നിന്നും തി
രോളുനാമം. അന്നുതന്നെ കാഞ്ചനമാല, തന്നിക്കു ശിവഭോകം പ്രാ
പിച്ച് ഭർത്താവിനോടു വസിക്കുന്നതിന് വളരെ താല്പര്യമുണ്ടെന്നും
അത് സമുദ്രസ്നാനം കൊണ്ടല്ലാതെ മറ്റൊന്നു കൊണ്ടും സാധിക്കുന്നതല്ലെ

നാം ഏതെങ്കിലും പ്രകാരത്തിൽ സമുദ്രസ്നാനം ചെയ്യുന്നതിന്നു വേണ്ടവഴിയുണ്ടാക്കി കൊടുക്കണമെന്നും പുത്രിയായ താടതകയോടപേക്ഷിച്ചു.

അമ്മയുടെ ഏതുപ്രകാരത്തിൽ ഉള്ള ഇഷ്ടങ്ങളേയും സ്വധിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിൽ വളരെ താൽപര്യത്തോടുകൂടിയ താടതക ഉടൻ തന്നെ റോമർ സ്വന്താധനം മായാമയനും വീലാ വിവരസിയുമായ ഭർത്താവിന്റെ അടുക്കൽ പോയി അദ്ദേഹത്തെ ശുശ്രൂഷകൾ കൊണ്ടും, പൂജകൾ കൊണ്ടും പൂർവ്വധികം പ്രസാദിച്ചിട്ടതിന്റെ ശേഷം തന്റെ മാതാവായ കാഞ്ചനമാലയുടെ സമുദ്രസ്നാനം ചെയ്യണമെന്നു വളരെ അത്യാശയുടെ നുള്ളവിവരം അറിയിച്ചു.

പരമശിവനായ സുന്ദരപാണ്ഡ്യൻ അതുകേട്ടു മന്ദാരാസത്തോടുകൂടെ അല്ലയൊ പ്രിയതമേ! നിന്റെ മാതാവ് ഒരു സമുദ്രത്തിൽ സ്നാനം ചെയ്യണമെന്നല്ലെ അഗ്രാഹിക്കുന്നത്, അവരും നീയും ഞങ്ങളോടൊന്നിച്ച് നന്നോഷിക്കത്തക്കവണ്ണം ഏഴുസമുദ്രങ്ങളേയും ഇല്ലോൾതന്നെ ഇവിടെ വരുത്തിക്കളയാം എന്നും പറഞ്ഞു സപ്തസമുദ്രങ്ങളേയും സ്വശരണിയോടുകൂടെ ഒന്നിച്ചിട്ടു.

ഉടൻ തന്നെ, മധുരപുരത്തിന്റെ പുരോജാഗത്തിൽ ഉള്ള താടതകത്തിൽ സപ്തസമുദ്രങ്ങളും അത്യന്തം ഗഭീരമായ ആരാധനത്തോടും ഭയംകരയോടും കൂടെ നാനാവണ്ണത്തിൽ വന്നുപൊങ്ങി. വിവിധതരത്തിൽ ഉള്ള മത്സ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടും ശംഖങ്ങളെക്കൊണ്ടും, നക്രം തുടങ്ങിയ മറ്റുള്ള അനവധിജലജന്തുക്കളെക്കൊണ്ടും മുത്തു്, പവിഴം, മുതലായ മത്തങ്ങളെക്കൊണ്ടും, തങ്ങളുടെ ഫണങ്ങളിൽ വാമിച്ചിട്ടുള്ള മണികൾക്കു തുവ്വുമായി പൂൽക്കാക്കൊണ്ടു് വെള്ളത്തെമേൽപോട്ടു പൊക്കുന്ന ഫേഡാസസ്കങ്ങളെക്കൊണ്ടും വലിയവലിയ പവനങ്ങൾ കൊണ്ടും, ഫേഡാസങ്ങളായ തിരമാലകൾ കൊണ്ടും മുഴികൾ, കൊണ്ടും, വെള്ളിമലപോലെയുള്ള പതക്കൂട്ടങ്ങൾകൊണ്ടും അത്യന്തം ഭയംകരവും മനോഹരവും ആയ ആ സപ്തസമുദ്രങ്ങളേയും മധുരപുരവാസികൾ കണ്ടു വളരെ വളരെ അതിശയിക്കുകയും അനന്ദിക്കുകയും ചെയ്തു. ചിലർ അതുകണ്ടു്, നിത്യമനുഭൂതിന്റെ നിദാനസ്ഥാനമായ ഈ പുരത്തിൽ ഹാരപരനായ സുന്ദരേശന്റെ പുരോജാഗത്തിൽ പ്രകാശിക്കുന്ന സാസ്തിൽ ഏഴുസമുദ്രങ്ങളും വന്നതുകൊണ്ടു്, ഇതിനു് സപ്തസമുദ്രസന്നിദ്ധ്യമുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ലെന്നു പറഞ്ഞു. അല്ലയൊ താപസശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! മായാമയനായ ഭഗവാന്റെ അല്പതവൈഭവങ്ങൾ എല്ലാം ഇങ്ങനെയാണു്. ഇതെന്തൊതിശയം. സർവ്വജ്ഞനായ പരമശിവനെക്കൊണ്ടല്ലാതെ ഈ മാതിരി അല്പതകൃത്യങ്ങൾ മറ്റാരെക്കൊണ്ടു കഴിയും. അല്ലയൊ മഹർഷികളേ! അമ്പലുതൽ ആ സാസ്തിനെ സപ്തജ്ഞിയെന്നുണർത്തിച്ചുവരുന്നത്. വരുന്നാം സുന്ദരനും എപ്പോഴും അതിൽ വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ തീർത്ഥസ്ഥലത്തിൽ മലജനം ചെയ്യുന്നവരുടെ സകല പാപങ്ങളും ദുരിതങ്ങളും ഇല്ലാതെയായി അവർക്ക് സർവ്വ

കാമലബ്ബിയും അവസാനത്തിൽ മോക്ഷവും സംപ്രാപ്തമാക്കും. പർവതാദി പൂന്യാദിവാസങ്ങളിൽ അതിൽ കളിച്ച് തല്പന്നചെയ്താൽ സർവവിതൃദേവതാപ്രാപ്തിയും ഋണമുക്തമോചനവും ആയുരാരോഗ്യസമ്പൽ സമൃദ്ധിയും അനായാസനാശിപ്പിക്കും. ഹവാസ്വനാഥനായ പരമശിവൻ സപ്തസമുദ്രങ്ങളെയും ഒന്നിച്ചു മധുരാപുരിയിൽ വിളിച്ചു വരുത്തിയ ഈ ലീലയെ പഠിക്കുന്നവർക്കും അനന്തരമായ ഗതിയുണ്ടാകും.

മദ്ധ്യം അദ്ധ്യായം
സപ്തസമുദ്രാനന്യനം എന്ന
കർപതാമത്തെ ലീല
സ മ ധ പ്തം .

ഹവാസ്വമാഹാരം .

കേരളഭാഷാഗദ്യം .
൧൫൦ അദ്ധ്യായം .
മന്യധപജപ്രാപനനം എന്ന
പതാമത്തെ ലീല

ഗസ്ത്രമഹർഷിയുടെ ചങ്ങനാശിവിനാശിതരായ സുന്ദരശാപരണൻ ലീലകൾ കേട്ട് ആനന്ദതുന്ദിലമ്പായ വസിഷ്ഠാദിമഹർഷികൾ വീണ്ടും കംഭരോപാദങ്ങളിൽ നമസ്കരിച്ചുകൊണ്ട്, അല്ലയോ വേദവേദാന്തവിശാരദനായ മഹർഷിശ്രേയ! സപ്തസമുദ്രങ്ങളെ മധുരാപുരിയിൽ വിളിച്ചുവരുത്തിയതിന്റെ ശേഷം ഹവാസ്വനാഥനായ സുന്ദരപാണ്ഡ്യൻ എന്നതാണു ചെയ്തതെന്നു കൂടി ഞങ്ങൾക്കു പത്തുതരുന്നതിനു അവിടത്തേക്കു ദയചൂണ്ടുകണമെന്നപേക്ഷിച്ചു.

അഗസ്ത്രൻ അതുകേട്ട് അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദിമഹർഷിപുരവന്മാരേ! അതിന്റെ ശേഷം ഭാഗവതമായ പരമേശ്വരൻ, ദേവേന്ദ്രനോടു കൂടെ അർദ്ധസനസ്ഥിതനായി ദേവലോകത്തിൽ വസിച്ചിരുന്ന മലയധപജപാണ്ഡ്യനെ അവിടെ വരുത്തി കാണിച്ചുകൊടുത്തു. പരമശിവന്റെ പാപനമായ ആ ലീലയും ഞാൻ നിങ്ങളെ വിവരമായി ധരിപ്പിക്കാം. നിങ്ങൾ പൂർവാധികം ശ്രദ്ധയോടുകൂടെ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ! ഈ അത്യുത്തമമായ ഏ

കുടിലാശ്രവണം കൊണ്ടുതന്നെ സർവകന്മാരെയും നാമാവശേഷിതമാകും എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ട് താഴെ വരുമാറുവീണ്ടും കഥയാരംഭിച്ചു.

സപ്തസമുദ്രങ്ങളേയും മധുരപുരിയിൽ വരുന്നതിനായി അരുവാനും ചെലവും വെച്ച് സുന്ദരശാപാസ്യൻ പ്രണയിനിയായ തടാതകയുമൊന്നി ചുറ്റും അന്തഃപുരത്തിൽ പോയി നമ്മാലാപകളികളോടു കൂടെ വസിയ്ക്കുകയായിരുന്നു. അവർ അങ്ങനെ അന്തഃപുരത്തിൽ ക്രീഡിച്ചുരമിക്കുമ്പോൾ അവിടെ അഗതമായ സപ്തസമുദ്രങ്ങളുടെയും കല്ലോല പാതത്തിൽ നിന്നും ജന്മമായ ശംഭുരത്തോടു കൂടിയ രാജാശാസ്യങ്ങൾ കേട്ട്, അദ്ദേഹം ദേവിയുമായി അന്തഃപുരത്തിന്നു ചെളിയിൽ ഇറങ്ങി ഭൂതഗണങ്ങളോടു കൂടെ പുറപ്പെട്ടു നാഗാദിച്ചക്ഷങ്ങൾകൊണ്ട് പരിലസിതമായ തടത്തോടു കൂടിയ തടാകത്തിന്റെ തീരപ്രദേശത്തിൽ ചെന്നു് തന്റെ അജ്ഞാനസുരം അഗതമായിരിക്കുന്ന സപ്തസമുദ്രങ്ങളേയും നോക്കി ഒന്നു കടാക്ഷിച്ചു. അനന്തരം പ്രിയതമയായ തടാതകയെ നോക്കി ഭദ്രേ! അഗതമായിരിക്കുന്ന സപ്തസമുദ്രങ്ങളേയും ഭാതികണ്ടുവോ? ഇനി നിന്റെ അകാക്ഷ എന്നാണെന്നു പറക. എന്തുതന്നെ അയിരുന്നാനും അതിനെ ഞാൻ സാധിച്ചുതരാം. നീ ഇപ്പോൾ പോയി നിന്റെ അമ്മയോടു സപ്തസമുദ്രങ്ങളും തടാകത്തിൽ വന്നിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളവിവരം അറിയിച്ചു അറവരെ കൂട്ടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു്, സമുദ്രസ്നാനം ചെയ്യിക്കുക. അതിന്റെശേഷം ഏന്റെ അടുക്കൽ വരികയെന്നു പറഞ്ഞു. തടാതകയെ കാഞ്ചനമാലയെ വിളിക്കുന്നായി പറഞ്ഞുവെച്ചു. അതിന്റെശേഷം സുന്ദരശാസ്യനായ പരമശിവൻ സ്വശക്തി കൊണ്ടു സമുദ്രങ്ങളുടെ ഭാഗം കുറച്ചു്, അവിടെയുള്ള പുഷ്പവാടിയിൽ പ്രവേശിച്ചു് പരിമളമേറിയ കരേതരം കുസുമങ്ങൾ വെട്ടിച്ച് ശ്രാബ്ദിച്ചും അതിലുള്ള മന്ദാരചന്ദിക നീപപൂർവ്വന്നാഗങ്ങളുടേയും, കുന്ദമല്ലികാജാതികളായ വല്ലികളുടെയും പുഷ്പങ്ങളിൽ തട്ടിവരുന്ന മന്ദവായുവേറ്റം പികാഗനമാർ കോകിലവന്മാരായ തങ്ങളുടെ ദംപതിമാരോടുകൂടെ മാകന്ദപല്ലവങ്ങളുംതിന്നു് മധുരമായി പാടുന്ന പഞ്ചമഗാനങ്ങൾ കേട്ടും, വികസപരങ്ങളായ പല കുസുമങ്ങളിലും ദധംകാരവേഷത്തോടെ പറന്നു തിരിഞ്ഞു് മധുവുണ്ണ വണ്ടുകളുടെ ലീലകളെക്കണ്ടും അനന്ദിച്ചുകൊണ്ടുനടന്നു.

സുന്ദരശാസ്യന്റെ അടുക്കൽനിന്നും മാതൃസന്നിധിയിലേക്കുപോയ തടാതക, കാഞ്ചനമാലയുടെ അന്തർപ്പുരത്തിൽചെന്നു് അറവരെ വെട്ടിച്ചുകൊണ്ടു്, അല്ലയോ പ്രിയപ്പെട്ടമാതാവേ! ദേവിക്കു സമുദ്രസ്നാനംചെയ്യേണ്ടയോ? ഏന്റെ അമ്മയായ ധാത്വശാസ്യനാഥന്റെ കൃപാപൈവമെന്നൊക്കെ സപ്തസമുദ്രങ്ങൾ ഇങ്ങോട്ടുതന്നെ വന്നിട്ടുണ്ടു്. ഒരു കടലിൽ സ്നാനംചെയ്യുന്നതിന്നാഗ്രഹിച്ചപ്പോൾ ഏഴുകടലുകളേയും നമ്മുടെ സമീപത്തിൽ വരുത്തിത്തന്നിരിക്കുന്നു. ഇതിലൊന്നു എന്നാണു അദ്ദേഹംചെയ്തതായുള്ളതു്. അമ്മ പോയി അതിൽ അമ്മയ്ക്കിഷ്ടമുള്ള ഏതെങ്കിലും ഒരു കടലിൽ സ്നാനംചെയ്തുകൊള്ളണം എന്ന് മധുരമായിപറഞ്ഞു.

കാഞ്ചനമാലയ്ക്ക് അതുകേട്ടപ്പോൾ അമൃതിൽ സ്നാനചെയ്തപ്പോഴെ യുള്ള സുഖവും അനന്ദവും ഉണ്ടായി. ആ പുണ്യശാലിനിയാണ് അമ്മമകളായ മിനാക്ഷീദേവതിയെ പിടിച്ചുവീശാനുവദിച്ചത്. അവരുടെ ചന്ദ്രസമാനമായ മുഖത്തിൽപൊഴുതും ചുഞ്ചിച്ച് ഏറ്റവും കൃതാർത്ഥമായി അന്നന്തരം അവർ പെരുമാറുന്നിടത്തു വരുത്തി സമുദ്രസ്നാനവിധി എങ്ങനെയാണെന്നു ചോദിച്ചു.

സംശ്ലാസ്മാദിശാദന്ധരായ പെരുമാറുന്നവർ സർവ്വശാസ്ത്രങ്ങളേയും സമാധാനനംചെയ്തിട്ട്, സ്ത്രീകൾ, ഭർത്താക്കന്മാരോടുകൂടിയൊരു അതിനു നിവൃത്തിയില്ലാത്ത വിധവകൾ പുത്രന്മാരോടുകൂടിയൊരു അതിനും നിവൃത്തിയില്ലാത്തവർ പശുക്കളിയുടെ വാവിൽപിടിച്ചുകൊണ്ടോ സ്നാനചെയ്യേണ്ടതാണ്. സ്ത്രീകൾക്ക് തന്നെ സമുദ്രസ്നാനംചെയ്യാൻ പാടില്ലെന്നാണ് സർവ്വവിധികളിലും കാണുന്നതെന്നുപറഞ്ഞു.

കാഞ്ചനമാല അതുകേട്ടു വളരെ മനസ്സാധത്തോടുകൂടെ മകളുടെ മുഖത്തുനോക്കി അച്ഛേ! ഞാൻ ഇതിനെന്താണു ചെയ്യേണ്ടതു്; ഇനിക്കു ഭർത്താവും ഇല്ലല്ലോ എന്നുപറഞ്ഞു് അധോമുഖമായിനിന്നു കണ്ണുനീർവെള്ളം. അമ്മയുടെ മനസ്സാധകേണ്ട മകളും വ്യസനിച്ചു. ഉടൻതന്നെതാതക അവിടെനിന്നും പുറപ്പെട്ടു, ഭർത്താവിന്റെ അടുക്കൽപോയി അദ്ദേഹത്തെ വന്ദിച്ചിട്ട്, അല്ലെങ്കിൽ ഭർത്താവേ! പുരുഷനായതും സർവ്വശാസ്ത്രപാരാധാരപാഠനമയമായ പെരുമാറുന്നവർ, സ്ത്രീകൾ സമുദ്രസ്നാനചെയ്യേണ്ടതു്, ഭർത്താവിനോടുകൂടിയും, പുത്രന്മാരോടുകൂടിയും കൂടിയിട്ടു ഭാണ്ടരുന്നെന്നു പറയുന്നു. എന്റെ പ്രിയമാരാവിന്റെ ഭർത്താവ് സ്വർഗ്ഗലോകപ്രാപ്തനായിപ്പോയി പുത്രൻ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. പെരുമാറുന്നവരുടെ അഭിപ്രായം കേട്ടതിൽ അമ്മയ്ക്കു വല്ലതായ മനസ്സാധമുണ്ട്. അമ്മമനസ്സാധിക്കുവാൻ ഇനിക്കു വലിയ സങ്കടവും ആണ്. അതുകൊണ്ട്, അശ്രുതാത്സലനായ തിരുമേനി, ഇതിനുംകൂടി ഒരു നിവൃത്തിയുണ്ടാക്കിത്തരണമെന്ന് പ്രാർത്ഥിച്ചു.

കേതാത്തിഭഞ്ജനനായ ഭഗവാൻ അതുകേട്ട് കരനേരത്തോളവും മിത്താമഗനനായിട്ടിരുനിട്ട്, പെരുമാറുന്നവരുടെ അമൃതം ശരിയാണ്. സ്ത്രീകൾ ഭർത്താവിനോടുകൂടിയും പുത്രന്മാരോടുകൂടിയും കൂടിയിട്ടുവേണം സമുദ്രസ്നാനചെയ്യേണ്ടതെന്നും പറഞ്ഞു് ദേവലോകത്തിൽ ഇന്ദ്രാർദ്ധസനസംവിഭാഗനായിപ്പോന്നമലയധജപാണ്ഡ്യൻ, തൽക്ഷണം അഗതനാകുന്നതിനായി സ്മരിച്ചു. സ്മരണാനന്തരം അവരനായിവേിച്ച മലയധജപാണ്ഡ്യൻനിജകർമ്മാസാരമായ അതുതസ്വതന്ത്രത്തോടുകൂടെ ദേവീമാനാരോഹിതനായി ഉടൻതന്നെ മധുരാപുരിയിൽ പ്രത്യക്ഷനായി. പുരാധാസികൾ എല്ലാം ഭഗവാന്റെ അത്യന്തരകരമായ ആ പാപയെക്കണ്ട് ഏറ്റവും പരമാനന്ദിച്ചു. ദേവീമാനത്തിൽപന്നു മധുരാപുരിയിൽ ഇറങ്ങിയ മലയധജപാ

ബ്രഹ്മാദേവന്റെ ദക്ഷിണഭാഗത്തിൽവന്നു സാക്ഷാദംഗവീണ് ദേവനെ നമസ്കരിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഭഗവാൻ ഉടൻതന്നെ തടുത്തു രാജാവിനെ പിടി ചെഴ്ന്നുണ്ടിച്ചു ഗാന്ധാർവ്വം ചെയ്തു. അനന്തരം തടാതകയ്ക്കും, അവരുടെ പിതാവിനെ കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയും, കാഞ്ചനമാലയെ വരുത്തി ഭർത്താവിനോടു കൂടെ സപ്തസമുദ്രങ്ങളിലും വിധിപ്രകാരം സ്നാനം ചെയ്യിക്കുകയും ചെയ്തു. സമുദ്രസ്നാനാനന്തരം ആ ദമ്പതികൾ, ദിഗ്വാണ്ഡം ധരിക്കുകയും, സൗഗന്ധ്യപ്രദങ്ങളായി ഭൂചിതമായി ശിവസതുപ്രത്തോടുകൂടെ ശങ്കരാജാജ്ഞപ്രകാരം ശിവലോകത്തിൽനിന്നും വന്ന വിമാനത്തിൽ കയറി ഹൈമസ് തൂപി വിരാജിതവും ദർശനമാത്രത്താൽതന്നെ മനുഷ്യർക്കു ഭക്തിയേയും മുകുതിയേയും മാത്രമല്ല, സകല സിദ്ധികളേയും ദാനം ചെയ്യുന്നതുമായ മൂലലിംഗത്തിന്റെ പ്രാസാദവും കണ്ടുകണ്ട് വന്ദിച്ചു ശിവലോകത്തിൽപോയി സുഖമായി വസിച്ചു.

ഭഗവാനായ ഹാലാസ്യനാഥന്റെ അതുടതകരങ്ങളായ ഓരോ ലീലകളേയും കണ്ട് അത്യാനന്ദകരവുമായ തടാതക ഹൃദയമലിഞ്ഞസ്നേഹത്തോടും ഭക്തിയോടും വിശ്വാസത്തോടുംകൂടെ ഭർത്താപാദങ്ങളിൽവീണ് ഇപ്രകാരം സ്തുതിച്ചു.

- മന്നാഥ! ജഗത്താഥ! സത്യജ്ഞാനസുഖാത്മക!
പാഹിമാം പരമേശ്വര! പരാപരനമോസ്തുതേ! ൧
- മൽപ്രസാദക്രിയാദക്ഷ! ദക്ഷാദ്ധരവിനാശന!
മദനാത്മകമൽഭക്ത! മദാജ്ഞാപരവർത്തക! ൨
- നിഗമാഗമസന്താന നിലയാം ലിസരോരുഥ!
ഭൂനത്രയസംഭൃതി ത്രാണസംഹാരകാരണ! ൩
- ഹരം സതുപാംബുജാപാസ ദർശനാഗമ്യമസ്തക!
സുകരാകാരമുരജിദ ദൃഷ്ടാം ലിസരോരുഥ. ൪
- നമോഭഗവതേതുഭ്യം സർവാത്മാന്തരവർത്തിനേ!
പുരത്രയവിനാശായ പുറന്ദർശനാം പ്രയേ. ൫
- നമഃ പരാപരജ്ഞായ പരാഭൂതരായ ച
പരമാത്മസ ത്രൂപായ നമഃ കൈവല്യദായിനേ. ൬
- നമഃ ശൈലോക്യനാഥായ നമഃ ശ്രാദ്ധ്യാരിണേ!
നമോ മഹ്യംബുവാഹ്വസി പുഷ്പവത്ഖണ്ഡമുത്തയേ. ൭

നമോവേദാന്തവേദോയ നമോനാദാന്തരൂപിണേ
നമോനാരായണാർച്ച്യായ നമോനരകഹരീണേ.

വ

ജീവൻമുക്തിപുരീശായ ശ്രീകണ്ഠായനമോസ്തുതേ
നമോഹാലാസ്വനാഥായേ ശങ്കരായനമോനമഃ

൯

തന്റെ പാദങ്ങളിൽ സാഷ്ടാംഗമായി വീണുസ്തരിക്കുന്ന പ്രാണനായികയെ ഭക്തവത്സലനായ ഭഗവാൻ സ്നേഹപൂർവ്വം ചിട്ടിച്ചെഴുതേണ്ടിപ്പോലും പലവുതയും ചുംബിക്കുകയുംചെയ്തു. ഹാലാസ്വനാഥനായഭഗവാൻ തന്റെ പ്രാണപ്രേയസിയിൽ അവരുടെഭക്തിവിശ്വാസാദികൾക്കാണ് ഞ്ഞെ സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങൾ പൂർവ്വധികം വർദ്ധിച്ചുതുടങ്ങി. കാണികൾ സന്ദരപാണധ്യന്റെ ഓരോ അത്ഭുതകൃത്യങ്ങളേയും കണ്ടു കണ്ടു ഇതില്ലാമില്ലാതെ അതിശയിക്കുകയും സ്തുതിക്കുകയും അനന്ദിക്കുകയുംചെയ്തു.

ഭഗവാൻ ഇപ്രകാരം അത്ഭുതകരങ്ങളായ ഓരോ ലീലകളെ അനുകൂലമായി പ്രദർശിപ്പിച്ചും, നീതികരമാകുവണ്ണം പാണധ്യസാമ്രാജ്യത്തെ പരിപാലിച്ചുംപ്രാണപ്രേയസിനായ തടാതകയുമൊന്നിച്ച് ക്രിഡിച്ചുവസിക്കുന്ന കാലത്തിൽ ഭാഗ്യശാലിനിയായ ഭാവതിക്ക് ഗർഭം ഉണ്ടായി അല്പയോ രാപസശ്രേഷ്ഠന്മാരെ! സാക്ഷാൽ മീനാക്ഷീഭാവതി പ്രസവിച്ചതും അടുത്തലീലയിൽ വിവരമായിപ്പറയും. സ്വർഗ്ഗസ്ഥാനമായിരുന്ന മലയധ്വജനെ മധുരാപുരിയിൽവരുത്തി കാഞ്ചനമാലയോടുകൂടെ തന്നാൽ അനയിപ്പിക്കപ്പെട്ട സപ്തസമുദ്രങ്ങളിലും സ്നാനംചെയ്യിപ്പിച്ചു തന്റെ സാമ്രാജ്യം നല്കി അവരെ ശിവലോകത്തേക്കയച്ചു പത്നാമത്തെലീല ഇപ്രകാരമാണ്. ഭഗവാന്റെ അതിവിചിത്രമായ ഈ പത്നാമത്തെലീലയെ കേൾക്കുന്നവരുടെ സകലപാപങ്ങളും നശിക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല അവർക്ക് മോക്ഷവും സിദ്ധിക്കും.

൧൦-ാം അദ്ധ്യായം

മലയധ്വജാനന്ദനം എന്ന പത്നാമത്തെ ലീല സമാപ്തം.

ഹ ഓ ല ഓ സ്യ മ ഓ ഹ ഓ ത്വ ഓ.

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

ഹന-ാം അദ്ധ്യായം.

ഉഗ്രപാണ്ഡ്യവതാരം എന്ന

പതിനൊന്നാമത്തെലീല.

അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദിമഹർഷിശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! മീനാക്ഷീഭഗവതിയായ തടാതകയ്ക്ക് ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരശരപാണ്ഡ്യൻ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ എന്ന പേരോടുകൂടെ ഒരു പുത്രനുണ്ടായ ഭഗവൽവീല, ഇനി ഞാൻ നിങ്ങളോടു സംഗ്രഹമായി പറയാം. നിങ്ങൾ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ എന്നിങ്ങനെ വീണ്ടും അഗസ്ത്യമഹർഷി അരുളിച്ചെയ്തിട്ട് തന്മയ മന്ത്രമേറ്റ് ഭഗവാന്റെ പതിനൊന്നാമത്തെ ലീലയെ പറയുവാൻ തുടങ്ങി:—

അല്ലയോ താപസവരന്മാരേ! കാലതാമസമെന്നേ തടാതകയുടെ ഗർഭചിഹ്നങ്ങൾ പൂണ്ണങ്ങളായിത്തുടങ്ങി. അലിലപോലെയുള്ള ഭഗവതിയുടെ ഉദരവും, സുന്ദരശരപാണ്ഡ്യന്റെയും, ലോകവാസികളുടേയും സന്താപവും ക്രമേണ വളരുകയും, തങ്കപ്പങ്കജമാലകൾക്കു അതദാനന്തപന്ന കൊങ്കകുന്ദങ്ങളുടെയും, ദുഷ്ടന്മാരുടെയും മുഖങ്ങൾ കറുക്കുകയും ചെയ്തു. ആഹാരത്തിൽ അഭിരുചി കറയുകയും, ശരീരത്തിന് ക്ഷീണ മറുകയും, കേളീവിധി സങ്ങളിൽ ഇഹലയില്ലാതാവുകയും ചിപ്പിവില്ലാത്തുള്ള ചാട്ടവും, മന്ദാക്ഷവും ചൂർണ്ണങ്ങളായിത്തീർന്നുവെന്നു കേൾക്കുകയും ചെയ്തു. ആഭംഗങ്ങൾ എല്ലാം ഭാരമായിത്തീർന്നിത്തുടങ്ങി. ആളീജനങ്ങളുടെ സാധനയംകൂടാതെ ഒരിടത്തും പോകാൻ പാടില്ലാതായി. ഭത്താവായ സുന്ദരശരപാണ്ഡ്യൻ ആയുർവേദപാരഗന്മാരായ ഭിഷഗ്വാരന്മാരെക്കണ്ടു വഴിപോലെ ഗിരീക്ഷയും, പുരുഹിതന്മാരെക്കൊണ്ട് വിധിപ്രകാരമുള്ള കർമ്മങ്ങളും ചെയ്യിച്ചു. ഗിരീനിയായ തടാതകാദോടി അഗ്രഹിക്കുന്ന സാധനങ്ങൾ എല്ലാം മനുഷ്യരൂപധാരികളായി കിങ്കരപുത്രിയനുഷ്ഠിക്കുന്ന ശിവാഗ്നങ്ങൾ കാലതാമസം കൂടാതെ കൊണ്ടുവന്നു നല്കി. ഗർഭധാനസീമന്താദികളായ കർമ്മങ്ങൾ മഹർഷിമാരെക്കൊണ്ടു വിധിപ്രകാരം ചെയ്യിച്ചു. മാസവും പത്തു തികഞ്ഞു. സോമവരവും തിരുവാതിരയും കൂടിയ ശുഭദിവസത്തിൽ ധൃവകേന്ദ്രത്തോടുകൂടിയതും, സാമ്രാജ്യപദസൂചകമായതുമായ ശുഭലഗ്നത്തിൽ കിഴക്കേദിക്കു് ബാലകനെക്കൊണ്ടു നമ്പോലെ തടാതക ഒരു പുത്രനെ പ്രസവിച്ചു. ജാതനായ കുട്ടിയുടെ തേജ

സ്സുകൊണ്ട് സൂതികാഗ്രഹം ഏറ്റവും പ്രകാശിച്ചു. റൊമാന്ത്യനാഥനായ ഈശ്വരന്റെ അരുണപ്രകാശം ഏകമുഖനായി ജനിച്ചിരിക്കുന്ന ഷൺമുഖന്റെ ദിവ്യസാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ട് ആ സൂതികാഗ്രഹം പ്രകാശത്തോടുകൂടിയതായിത്തീർന്നതിൽ അതുതപ്പെടാൻ എന്താണുള്ളത്. അയ്യതാർക്കസമാനമായ സ്വതഃസ്സുകൊണ്ട് സർവ്വലോകത്തേയും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതാകാതെക്കൂടെ ഒരു സൂതികാഗ്രഹം പ്രകാശമാനമാക്കാൻ വഹിയ പ്രയാസം വല്ലതും ഉണ്ടോ. കർമ്മജനനത്തിൽ എല്ലാ ലോകങ്ങളിലുമുള്ള സർവ്വ ജീവന്മാരിലുംകൂടും എവടെനിന്നും ഉണ്ടായെന്നും എപ്രകാരമുള്ളതെന്നും പറയാൻ പാടില്ലാത്തവിധത്തിൽ ഒരു ദിവ്യാനന്ദാനുഭൂതിയും, സന്തോഷവും ഉണ്ടായി. മൗനമാലിനിയും ലോകമെങ്ങും വ്യാപിച്ചു. യുദ്ധത്തിൽത്തോല്പിച്ച് ബന്ധനസ്ഥന്മാരാക്കിക്കൊണ്ടുവന്ന കാരാഗൃഹത്തിൽ ഇട്ടിരുന്നവരും ചെറുപ്പമുളളവരും സന്മാതമായ രാജാക്കന്മാരെല്ലാം ബന്ധനത്തിൽനിന്നും മോചിപ്പിച്ചുയച്ചു. വൃന്ദാവതാരം മന്ദാരപുഷ്പങ്ങൾ വർഷിക്കുകയും, ദുഷ്ടർ മുഴക്കി വെട്ടുവേലയും ചെയ്യുകയും, ഉപശ്വാദികളായ സർപ്പാശ്വത്തങ്ങൾക്കു തുടങ്ങുകയും, നന്ദപ്രസാദം വീണവായിക്കുകയും, ഗാനംചെയ്യുകയും, മഹാമന്ദാരസുന്ദരവധവിയായ ബാലാസുന്ദരി മന്ദം മന്ദം വീളുകയും റോമവേദികൾക്കുതാമസം അഗ്നി വെള്ളാഗ്നിമായി റെവിസ്സുനെ പ്രദാനം ചെയ്യുകയും, ദിക്കുകൾ എല്ലാം ഒന്നുപോലെ പ്രകാശിക്കുകയും, ദിക്പാലന്മാർ അനുഭവിക്കുകയും, നദീജലങ്ങളും, എല്ലാ ജനങ്ങളുടേയും ഹൃദയങ്ങളും ഒന്നുപോലെ തെളിയുകയും ചെയ്തു. ത്രിലോകവാസികളും ഒന്നുപോലെ ഉഗ്രപാണ്ഡുജനനമരോത്സവം അവരവരുടെ നിന്ദാസാധനങ്ങളിൽ കൊണ്ടുപോയി. വാല്മീകിയുടെയും മൂന്നുലോകവും ഒന്നുപോലെ മുഖപ്രകാശമായതും ചെയ്തു. ദേവനാഥകന്യകാജനങ്ങൾ മൗനാഗ്രഹങ്ങളോടുകൂടെ പരിശുദ്ധരായ മൗനാശ്രമസ്വാമിമാരും പാടിമധുരപരിയിൽ എത്തിക്കൂടി. സാമന്തമാനത്തോടുകൂടെ ജ്യോതിർഗുഹ, മരീചി, അത്രിമുതലായ മരഹിമയും വന്നുചേർന്നു. ബ്രഹ്മസുതാജനങ്ങളുടെ ദേവന്ദ്രനും, ബ്രഹ്മാവും, വിഷ്ണുവും മൗനാശ്രമമായ മധുരപട്ടണത്തിൽ സുന്ദരപാണ്ഡുനന്ദനനായ ഉഗ്രപാണ്ഡുസദർശനത്തിന് അതത്ത്വമായി. ദേവർഷികളും, ബ്രഹ്മർഷികളും കൊണ്ടു മധുരപുരം അലംകൃതമായി. ഇതെല്ലാം കണ്ടു് മധുരപുരവാസികളും, മാതാപിതാക്കന്മാരും ഒന്നുപോലെ സന്തോഷസാന്ദരമായി ഗതായി ത്രിലോകവാസികളും, വന്ധ്യയെ സുധാപ്രദാനം അംഗീകരിച്ചു. അനന്തരം പാണ്ഡുജാലയ സുന്ദരശാലാമുന്തി അതത്ത്വമായ ദേവർഷികളെക്കൊണ്ട് ജാതകർമ്മവും മറ്റും ചെയ്യിപ്പിച്ചിട്ട് താൻ ജനമുക്തനായെന്നുള്ള ലാഭം കാണിച്ചു. ബ്രഹ്മണർക്കും, വീടന്മാർക്കും മരഹിമയുടെ സാധുക്കൾക്കും എന്നു മാത്രമല്ല, കണ്ണിൽക്കൊണ്ടു എല്ലാ ജനങ്ങൾക്കും ഒന്നുപോലെ വളരെ വളരെ ദിവ്യബലഭരണാത്മാക്കൾ ദാനംചെയ്തു. അന്ധന്മാരും, ഭാഗികളും, അംഗമന്ദീനന്മാരും പാമരശിഖന്റെ കൃപകൊണ്ട് കർമ്മന്റെ ജനനകാലത്തിൽ ഏറ്റവും സ്വസ്ഥന്മാരായി. പന്ത്രണ്ടാംദിവസം

ത്തിൽ ബ്രഹ്മവിഷ്ണുമരേന്ദ്രാദികളേയും, വിദ്യാനാരായണയും, ബ്രഹ്മരണയും, മന്ത്രിഗണങ്ങളേയും, പുരോഹിതന്മാരേയും, ബന്ധുക്കളേയും, ദോഷഗണങ്ങളേയും മററുംകൂട്ടി; ജാതനായ കുട്ടിക്കു സ്വന്തമാനുഗുണമായി 'ഉഗ്രൻ' എന്നു നാമകരണംചെയ്തു. സൃഷ്ടികർത്താവായ ബ്രഹ്മാപ്പു് കുട്ടിക്കു് ദണ്ഡിന്മാധകൾ ഏല്പിക്കാതെ രക്ഷകെട്ടി. അന്നന്തരം നാമകരണത്തിനായി വന്നവരെല്ലാം സുന്ദരേശ്വരന്റെ അനുമതിപ്രകാരം അവരവരുടെ നിലയങ്ങളിലേക്കു തിരിച്ചുപോയി. കുട്ടിയെ വന്നുകണ്ടവർ എല്ലാം, അഹോ! തൃപം! അഹോ കാതി! അഹോ ലക്ഷണം! ഈബാവൻ സാക്ഷാൽ കുമാരസ്വാമിയുടെ അവതാരംതന്നെ, സംശയമില്ല. ഈമാന്ദാഗ്രം തടാതകയ്ക്കുല്പാതെ മററാക്കും സിദ്ധിക്കുകയില്ല, എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞു. നാലാംമാസത്തിൽ വാതൽപുറപ്പാടും ആറാംമാസത്തിൽ ചോഴുണം, മൂന്നാമത്തെ വയസ്സിൽ ചുഡാകർമ്മവും, നടത്തിച്ചു. തേജോഭിപ്രഭുക്കുവേണ്ടി അഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ വ്രതമനുഷ്ഠിച്ചു് നാലുവേദങ്ങൾഏകീകരിച്ചു, ഛോകോപകാപ്രങ്ങളായ അറുപത്തിനാലു കലകളും റിശോഷിച്ചും, അസ്രശസ്ത്രാഭ്യാസങ്ങളും, പഠിച്ചു. ധനുർവ്ജയിൽ ഉഗ്രൻ തുല്യൻഉഗ്രൻതന്നെയായിരുന്നു. പാശുപതാസ്ത്രം തുടങ്ങിയ പല ദിവ്യാസ്ത്രപ്രയോഗങ്ങളും, പാമശിവങ്കൽനിന്നും രന്നെ ഉഗ്രകുമാരൻ ഗ്രഹിച്ചു. ഗുരു,പേരിനു മാത്രം ഉണ്ടായിരുന്നെന്നല്ലാതെ സകലശസ്ത്രങ്ങളും, കലകളും, അസാമാന്യ ബുദ്ധിമാനായ അദ്ദേഹം സ്വന്തമേ പഠിക്കുകയാണു ചെയ്തു്. കുമാരനു ഏഴുവയസ്സും പൂർത്തിയായി. അതിനകംവെച്ചുതന്നെ പഠിക്കേണ്ടതെല്ലാം പഠിച്ചുകഴികയും ചെയ്തു. സാക്ഷാത്തായ ആ കുമാരനിൽ വീര്യം, ധൈര്യം, പ്രാഭു, നീതി, നിയമ വിനീതകളായ സൽഗുണങ്ങൾ അത്യന്തം ജ്വലിച്ചുമാനമായി വിളങ്ങി. നയനാഭിയെന്നായ ഉഗ്രന്റെ പ്രായാത്ഥനമായ പഠിപ്പും, ഗാർഭീയവും, ഗുണഗണങ്ങളും, പ്രതാപവും മററുംകൂട്ടു് ഛോകവാസി കൾ ഇതില്ലാമില്ലാതെ അനന്ദിച്ചു. കുമാരൻ മാന്ദാപിതാക്കന്മാരെ പൂജിച്ചു് അന്ത്യരൂപം പ്രീതിക്കും പാത്രവാനായി. ദീപാവനോദങ്ങളിലും ബാലക്രീഡയിലും ഉഗ്രകുമാരൻ അതിലതരുന്നായിരുന്നു. കാമക്രമേണ യൌവനാരംഭമായി. പരകുമാരനുമായ ശരീരത്തിനു ഒരു ദിവ്യകാന്തിയും അവയവങ്ങൾക്കു സൌന്ദര്യവും പൂർവ്വാധികം വർദ്ധിച്ചു. കോമളങ്ങളായ കാമിണികളും, വൃത്തത്തിനുള്ള ജ്ഞികളും, ത്രാസിക്കുണ്ടാകാമെന്നുള്ള തുടകളും, കരിമസ്തകപോലെ വിരിഞ്ഞ മാർച്ചും ഒരുങ്ങിയ അരയും, പീനങ്ങളായ സ്തനങ്ങളും, ആജ്ഞാബാഹുക്കളും, സുന്ദരങ്ങളും, ആയുരങ്ങളും ആയ വിശാലചനങ്ങളും ഇന്ദ്രിയയുടെ വിവേകസമ്പന്നമോ എന്നു കാണികൾ ശങ്കിക്കത്തക്കൊണ്ണം സകലവിധ ഐശ്വര്യങ്ങളുടേയും നൃത്തഭൂമിയായി പ്രകാശിക്കുന്ന മുഖാംബുജവും കാളമോഹസമാനമായ കാർകുന്തപുംകൊണ്ടു ഉഗ്രൻ സൌന്ദര്യനീകേതനും ആയി.

ഇങ്ങനെ ജ്വലിച്ചുമാനമായ ദിവ്യസൌന്ദര്യത്തോടും അസാമാന്യപ്ര

ഭാവങ്ങളാടും, സപ്തതൃക്ഷമതയോടുംകൂടിയ കുമാരനെ പിതാവായ സുന്ദരേശ്വരപാണ്ഡ്യൻ കണ്ടു്, തന്റെ കുമാരൻ പുരുഷലക്ഷണങ്ങൾ മുപ്പത്തി രണ്ടും ഉണ്ടോ എന്നു പരീക്ഷിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. സാമുദികാരാസ്രപ്രകാരം പുരുഷന്മാരുടെ അവയവങ്ങളിൽ അഞ്ചു് ദീർഘമായും നാലു കുറിയതായും അഞ്ചു് സൂക്ഷ്മമായും, ആറു് ഉന്നതമായും, ഏഴു് രക്തമായും, മൂന്നു ഗംഭീരമായും, രണ്ടു് വിസ്താരമുള്ളതായും ഇരിക്കണം. ഈ മുപ്പത്തിരണ്ടവയവങ്ങളും ശാസ്ത്രപ്രകാരം ഒത്തിട്ടുള്ളവനാണു് പുരുഷലക്ഷണം പൂർണ്ണമായ മനുഷ്യൻ.

അനന്തരം സോമസുന്ദരനായ പിതാവു് കുമാരനെപ്പിടിച്ചു മടിയിൽ ഇരുത്തിയുകൊണ്ടു് തന്റെ കുമാരനു മുപ്പത്തിരണ്ടു പുരുഷലക്ഷണങ്ങളും ഉണ്ടോ എന്നു് ഓരോന്നായി പരീക്ഷിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ശാസ്ത്രപ്രകാരം ദീർഘങ്ങളായിരിക്കേണ്ട കയ്യു്, കാവു്, മൂക്കു്, താടി, നേത്രങ്ങൾ എന്നീ അഞ്ചു് അവയവങ്ങളും ദീർഘങ്ങളായി കണ്ടതിനാൽ തന്റെ പുത്രൻ ശത്രുജേതാവായും ഹൃസ്വങ്ങളായിരിക്കേണ്ട നാക്കു്, പുറവും, മുഴുങ്കാൽ, ജഘനം എന്നീ നാലു അവയവങ്ങളും ഹൃസ്വങ്ങളായിത്തന്നെ കണ്ടതിനാൽ വലിയ ഭാഗ്യവാനായും, സൂക്ഷ്മങ്ങളായിരിക്കേണ്ട അംഗുലീയവപും, താമുടി, നഖം തൊടി, ദന്തം, ഈ അഞ്ചും സൂക്ഷ്മങ്ങളായിത്തന്നെ കണ്ടതിനാൽ ദീർഘയുഷ്ഠനായും, ഉന്നതങ്ങളായിരിക്കേണ്ട കക്ഷം, വയറു് മൂക്കു് സ്തനവും, വക്ഷസ്ഥവും. നൊറി ഈ ആറും ഉന്നതങ്ങളായിരിക്കുന്നതിനാൽ ഐശ്വര്യവാനായും, രക്തങ്ങളായിരിക്കേണ്ട കാവടി, ചൂണ്ടു് ഉള്ളങ്കയ്യു്, നഖങ്ങൾ, അണ്ണാക്കു്, കടക്കണ്ണു് നാക്കു് എന്നീ ഏഴും രക്തങ്ങളായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നതിനാൽ സൈന്യാധ്യക്ഷനായും, ഗംഭീരങ്ങളായിരിക്കേണ്ട സതപം, സ്വരം, നാഭി, എന്നീ മൂന്നും ഗംഭീരങ്ങളായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നതിനാൽ രാജാധിരാജാവാവും, വിസ്തീർണ്ണങ്ങളായിരിക്കേണ്ട ശിരസ്സു്, രല, എന്നീ രണ്ടും വിസ്തീർണ്ണങ്ങളായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നതിനാൽ ബലുലമായും തീരുന്നതുകൊണ്ട് പുരുഷലക്ഷണങ്ങൾ മുപ്പത്തിരണ്ടും ഒന്നുപോലെ വ്യക്തമായി കാണുന്ന സപ്തഗുണാധിപനായ എന്റെ കുമാരൻ സാധ്യമെന്നായി തീരുകയും ചെയ്യുമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. നിർമ്മലചിത്തനും നീതിനിഗമാഗമവേദിയും, കർമ്മാനും, കൃപാപൂർണ്ണനും, ശാന്തനും, സർവ്വജനപ്രിയനുമായ ഈ കുമാരൻ ഭൂമിയെരക്ഷിക്കുന്നതിനും മതിയാകുന്നവൻ ആണു്. അതിനാൽ കുമാരനെക്കൊണ്ടു് ആദ്യമായി ഭരണരൂപയായ ഒരു കുമാരിയെ പരിണയിപ്പിച്ചിട്ടു രാജാഭിഷേകം ചെയ്യാം. എന്നിങ്ങനെ നിശ്ചയിച്ചിട്ടു് ഉഗ്രപാണ്ഡ്യന്റെ വിചാറാഭാലാപനയോടുകൂടെ സുന്ദരേശ്വരപാണ്ഡ്യൻ മധുരയിൽ വരിച്ചു.

അല്ലയോ മഹർഷീശപാനന്ദര! സുന്ദരേശ്വരന്റെ അത്യാത്മ പരിശുദ്ധമാഹാത്മ്യമേറിയതുമായ ഈ പതിനൊന്നാമത്തെ ലീലയെ കേൾക്ക

കയോ പഠിക്കുകയോ ചെയ്താൽ അവർക്ക് പുത്രന്മാരും സമ്പത്തും ആയുരാരോഗ്യമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അവസാനത്തിൽ മോക്ഷവും ഉണ്ടാകും.

൧൫-ാം അദ്ധ്യായം

ഉഗ്രജനനം എന്ന പതിനൊന്നാം ലീല
സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം

൧൩-ാം അദ്ധ്യായം.

വലയാട്ടായുധപ്രദാനം എന്ന
പന്ത്രണ്ടാമത്തെ ലീല.

പ്രയോ മൂനിസത്തമന്മാരേ! കടംബവനവാസിയായ സുന്ദരേശ്വരപാണ്ഡ്യൻ സ്വപുത്രനായ ഉഗ്രൻ വലയാടി കളായ മൂന്നായുധങ്ങൾ നല്കിയ ലീലയെപ്പറ്റയും, നിങ്ങൾ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ.

സുന്ദരേശ്വരപാണ്ഡ്യൻ തന്റെ പുത്രനായ ഉഗ്രൻ വിവാഹം ആലോചിച്ചുകൊണ്ടു മധുരയിൽ വസിക്കുന്ന കാലത്ത് സൂര്യചംശരശിരോമണിയും, കല്യാണനാരീനാഥനും, ശംഭുജ്ഞാപരായണനും ആയ സോമശേഖരഭൂപാലൻ അത്യുഗ്രമായ തപസ്സുകൊണ്ട് ഓട്ടേറാത്തതിനു ലഭിച്ച പുതിയും സർവ്വക്ഷണസമ്പന്നയും, രാജാമത്തെ ലക്ഷ്മീദേവിയോ എന്നു കാണുന്നവർ ഒരു ചോലെ സംശയിക്കത്തക്ക സൌന്ദര്യവിഭാസത്തോടും, സൌഭാഗ്യസമൃദ്ധിയോടും സൌജന്യഭാവത്തോടും കൂടിയ കാന്തിമതിയെന്ന കന്യകയും ധർമ്മപത്നിയുമായി വിമാനത്തിൽ കയറി മധുരയിൽ ചെന്നു. ശംഭുജ്ഞാനായ അദ്ദേഹം ഭാര്യയോടും പുത്രിയോടുംകൂടെ വിമാനത്തിൽ കയറി അതിവേഗത്തിൽ അപ്രകാരം മധുരയിലേക്കുപോയത്, “നിന്റെ പുത്രിയായ കാന്തിമതിയെ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യനായിട്ട് മധുരയിൽ കൊണ്ടുവന്നു കൊടുക്കുക”യെന്നു റാഘവാസ്തനാധനായ പരമശിവൻ തലേദിവസം രാത്രിയിൽ ചന്ദ്രശേഖരഭൂപനെ സ്വപ്നം കാണിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു.

ചന്ദ്രശേഖരഭൂപനും ധർമ്മപത്നിയും മകൾ കാന്തിമതിയുംകൂടി മധുരപുരിയിൽ വേദശിക്ഷ ഉടനെ മന്ത്രികളും മറ്റും വളരെ വളരെ കേതിയോ

കൂടും താല്പര്യത്തോടും വിസ്മയത്തോടുകൂടെ ചെന്നു എത്തിരേറുകൊണ്ടുപോയി എററും കേമമായി സല്ക്കരിച്ചിരുന്നതി കശവപ്രശ്നാദികൾചെയ്തു. അന്നന്തരം അവർ അദ്ദേഹത്തെ ചക്രവർത്തിയായ സുന്ദരേശ്വരപാണ്ഡ്യസന്നിധാനത്തെ പ്രാപിപ്പിച്ചു. ഉടൻതന്നെ സോമശേഖരഭൂപാൻ, ദേവതകൾക്കുപോലും ദേവനും ജനികളുടെ എല്ലാ അഭീഷ്ടങ്ങളേയും കൊടുക്കുന്നതിനായി മനുഷ്യവേഷം ധരിച്ചിരിക്കുന്നവനും, സത്യസന്ദ്രനും വിശ്വതാനന്ദനും, ആനന്ദാത്മാവും, പരനും പരാപരനും, പരബ്രഹ്മവും പരമജ്യോതിസ്സും, പരമശിവനും, പരംവസ്തുവും, പരമ്യുതനും, വേദാന്തപ്രേമനും, പരമേശ്വരനും, ശോഭയമാനമായ സർവ്വവ്യവസ്ഥകളോടുകൂടിയവനും, സർവ്വഭരണധരിയും ആയി മഹത്വചാമരാദി രാജചിഹ്നങ്ങളോടുകൂടെ രാജവേഷവും ധരിച്ച് സിംഹാസനാരോഹിതനായിരിക്കുന്ന വെദാന്തസാരമായ സുന്ദരേശ്വരപാണ്ഡ്യനെക്കണ്ടു സന്തോഷത്തോടുകൂടെ കാഞ്ചനപ്പൂപ്പാദികൾകൊണ്ടു പൂജിച്ച് സാഹസാനന്ദസ്താരംചെയ്തു.

സുന്ദരേശ്വരപാണ്ഡ്യനായ പരമശിവൻ, കേന്ദ്രിപൂർവ്വം തന്നെ നമസ്കരിച്ച സോമശേഖരഭൂപാൻ തൃക്കണ്ഠകൊണ്ടു പിടിച്ചെഴുന്നേല്പിച്ചാലിംഗനംചെയ്യുകയും ആരിസ്സകൾ നൽകുകയും ചെയ്തതിന്റെശേഷം യഥായോഗ്യം പീഠംനല്കിയിരുന്നതി കശവങ്ങൾ മോദിക്കുകയും വസ്യഭരണാദികൾ പലതും സമ്മാനമായി കൊടുക്കുകയുംചെയ്തു. അന്നന്തരം അദ്ദേഹത്തിന്റെയും അന്യരായിക്കൂടേയും ആവേശത്തിനായി പ്രത്യേകം ഒരു രാജമന്ദിരം ഒഴിച്ചുകൊടുത്തു. സോമശേഖരഭൂപാൻ, ഭാര്യയും മകളും അവരോടുകൂടെ കല്യാണപരിധിയിൽനിന്നും വന്നിട്ടുള്ളവരും എല്ലാകൂടിപ്പോയി അവർക്കു നൽകിയ മണിമന്ദിരത്തിൽ വസിച്ചു.

അതിന്റെ ശേഷം സുന്ദരേശ്വരപാണ്ഡ്യൻ മന്ദ്രാലോകം വരുത്തി. കല്യാണസംഭാരങ്ങൾ ഒരുക്കുന്നതിനായി ആജ്ഞാപിച്ചു. മന്ദ്രാലോകം കല്പനപ്രകാരം എല്ലാഭൂപന്മാർക്കും ബന്ധുക്കൾക്കും കല്യാണാത്രികകൾ പുഴുതി അയയ്ക്കുകയും മറ്റു സംഭാരങ്ങൾ ഒരുക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടി. ഭൂമിയിലുള്ള രാജാക്കന്മാരും മറ്റൊഴികെയുള്ള സൈന്യസമേതരായി വരുത്തുകയും കല്യാണാർത്ഥം വന്നുകൂടിയ രാജാക്കന്മാരെക്കൊണ്ടും, അവരുടെ അനുചരന്മാരെക്കൊണ്ടും, ഭൂവാകുലാസികളായ മറ്റു പുരുഷന്മാരെക്കൊണ്ടും, ആഗതന്മാരായ രാജാക്കന്മാർക്കും സംഭാവനയായി കൊണ്ടുവന്നുകൂടിയ ദ്രവ്യസാമഗ്രികളെക്കൊണ്ടും, കനകശാലകളെക്കൊണ്ടും മധുരപുഷ്പനിരത്തു. നന്ദനും മുഴുവൻ അടിച്ചു വരി ചുറ്റും ചുറ്റും കളഞ്ഞും രാജാവിനകളിൽ വെള്ളം തളിച്ചു ചെടിയിടക്കി വെള്ളമണുവരിച്ചും മറ്റിവിടക്കി. കൊട്ടാരങ്ങളിലും മോഴങ്ങളിലും, ഭോജനങ്ങളിലും, ചൈതന്യങ്ങളിലുമെല്ലാം കൊടികളാകൾ തൂങ്ങി. കലാപ്രദങ്ങളും, തോരണങ്ങളും, പുഷ്പമാലകളും മറ്റും കൊണ്ടു തെരുവുകൾ എല്ലാം അലങ്കരിച്ചു. മധുരപുഷ്പമായി എവിടെ

നോക്കിയാലും ജനക്കൂട്ടവും ഉത്സവവും തന്നെ. രാജബന്ധുക്കളുടേയും സാമന്തഭൂപന്മാരുടേയും ആഗമനം കൊണ്ട് രഥമോഷം ഒഴിഞ്ഞ ഒരു സമയവും മധുരാപുരിയിൽ ഇല്ലാതായി. ദീപാവലികൾ മുഖം രാത്രിയെന്നപോലെ ഉള്ള വ്യത്യാസം മധുരാപട്ടണത്തിൽ ഇല്ല. ഇപ്രകാരമുള്ള പല ഒരുക്കങ്ങളും ഉത്സവങ്ങളും ആഗമനങ്ങളും എല്ലാംകൊണ്ട് മധുരാപുരി ഒരു കല്യാണമന്ദിരമായിത് എന്ന് അവസരത്തിൽ സുന്ദരേശ്വരപാണ്ഡ്യനായ ഹാലാസ്വന്നാഥൻ, കല്യാണംപ്രമാണിച്ച് അവിടെ അച്ഛേടം വന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ഭോഷികളിൽപെട്ട് അത്യന്തം ശ്രേഷ്ഠനും സകലാഗമഭേദിയും ശാസ്ത്രാത്മബോധിതാവും ആയ ബ്രഹ്മസ്തരിയെ വിളിച്ച് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

അല്ലയോ ദേവഗുരോ! മഹാപ്രശ്നം പരമഭയങ്കരവേദിയും ആയ ഭഗവാൻ കല്യാണചരയാധിപനായ സോമശേഖരഭൂപനും മകളുംമറ്റും വന്നുതാമസിക്കുന്ന മണിമന്ദിരത്തിൽപോയി സോമസുന്ദരഭൂപന്റെ മകൾക്കായിത്തന്നെയും സർവ്വവ്യയങ്ങളെയും പരിശോധിച്ച് അവളുടെ ലക്ഷണം മുഴുവൻ വന്നുപറയണം. ആ കന്യകയെ എന്റെ കമാലനൈക്കൊണ്ട് പരിണയിപ്പിക്കാൻ ചേരുന്നതാണ്. എന്റെ കമാൽ പൂർവ്വലക്ഷണങ്ങൾ എല്ലാം തികഞ്ഞവൻ ആണ്. ആ സ്ഥിതിക്കു അവന്റെ പട്ടമഹാലക്ഷിക്ക് സ്ത്രീലക്ഷണങ്ങളും എല്ലാം വേണ്ടതല്ലേ? അതുകൊണ്ട് അങ്ങുപോയി നോക്കിപ്പറയണം.

ബ്രഹ്മസ്തരി ശങ്കരാജന്റെ ശിരസാവാറിട്ടുകൊണ്ട് അതിവേഗത്തിൽ കാന്തമതി വസിക്കുന്ന മണിമന്ദിരത്തിൽ പോയി കന്യകാരത്നവും സർവ്വവ്യയമങ്ങളെയും ആയ അവളെക്കണ്ട് അവളുടെ പാദാഭികേരം ഒന്നു പോലെ പരീക്ഷിച്ച് മനസ്സിലാക്കിയുകൊണ്ട് സുന്ദരേശ്വരപാണ്ഡ്യനിൽ പ്രവേശിച്ച് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

അല്ലയോ സാമിൻ! സർവ്വത! മഹാദേവ! ജഗൽഗുരോ! ഞാൻ സർവ്വലക്ഷണസമ്പന്നനായ സോമശേഖരകന്യകയുടെ പാദാഭികേരം പരീക്ഷിച്ച് സൗന്ദര്യസാരസംസ്ഥാര ആ കന്യകയ്ക്കു തുല്യമായി ത്രാണകത്തിലും ഒരു സുന്ദരിയും ഇല്ല. വൃന്ദാകാംഗനമാർ എല്ലാം കാന്തമതിക്കു കപ്പൽക്കൊടുക്കണം. സൗന്ദര്യമകരന്ദം നാവുവഴിക്കും കൂടി ഒഴുകുന്ന ആ കാന്തമതി, കാന്തമതിരെന്നെ. നിന്തിരുവടിക്കു എല്ലാം അറിയാമല്ലോ, എല്ലാം അല്ലെത്തന്നെ എന്നെ അവളുടെ അലംഗാഭിഷേകപരീക്ഷണമായി തിരുമനീക്കുറ്റിച്ചുവെച്ചതുകൊണ്ട് അവളുടെ ലക്ഷണം മുഴുവൻ നിന്തിരുവടിയെ കേൾപ്പിക്കാം. ശാസ്ത്രോക്തമായിത്തന്നെ ഞാൻ അവളുടെ സർവ്വവ്യയങ്ങളെയും പ്രത്യേകംപ്രത്യേകം സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഓരോന്നായി ഭഗവാൻ കേട്ടുകൊള്ളുക. കേരൾ, മുഖാവു, നെറ്റി, കണ്ണുകൾ, നാസിക, ചെവികൾ, ഗന്ധങ്ങൾ, ചുണ്ടുകൾ, പല്ലുകൾ, നാഡ്, രാടി,

കണ്ഠം, ഭുജങ്ങൾ, പാണിതലങ്ങൾ, കൈവിരലുകൾ, നഖങ്ങൾ, വക്ഷോജ യുഗ്മം, വയറു, നാഭി, ജഘനമണ്ഡലം, തുടകൾ മുട്ടുകൾ, കണ്ഠകോലുകൾ ഗുൽഫങ്ങൾ, പുറവടികൾ, കാൽപിരലുകൾ. കാൽപിരലിലെന്നവങ്ങൾ, ഉള്ളംകോലുകൾ, ഗന്ധം, സ്വരം, വണ്ണം, ഇമുഷ്ണത്തിരണ്ടുകൂട്ടങ്ങളും ലക്ഷണത്തിന്നൊത്തരിക്കുന്നവളാണ് ശാസ്ത്രോക്തപ്രകാരമുള്ള മുഷ്ണത്തിരണ്ടുസീല ക്ഷണങ്ങളും പരിപൂർണ്ണമായ ഉത്തമസ്രീ. കാന്തിമതിയുടെ ഈ മുഷ്ണത്തിരണ്ടുകൂട്ടങ്ങളും ലക്ഷണാനുപിതങ്ങൾ ആണ്. അവ ഓരോന്നുംലക്ഷണസാദിതം വിസ്തരിച്ചുപറയാം. നിന്തിരുവടി കേട്ടുകൊണ്ടാലും.

കാർമ്മേഹംപോലെയും വാങ്മിൻനിരപോലെയും ഉള്ള നീലിമയോടും സ്നിഗ്ദ്ധമായും, സുകൃമായും കോമളമായും നീണ്ടുചുരുങ്ങുതായും ഉള്ളകേരളം സൗഭദ്രൈശ്വര്യസുഖകവും, അനയുടെ മസ്തകംപോലെയും വൃത്തമായും ഉന്നതമായും ഉള്ള മൂലാപ്യം, ഭർത്താവിനു ഭീഗ്ദ്ധായസ്സിനെ ഉണ്ടാക്കുന്നതും സാർവഭൗമപദത്തെ ദാനംചെയ്യുന്നതും, അലംചന്ദ്രോപമവും, നരവുകുളം രോമങ്ങളും ഇല്ലാത്തതും, മൂന്നുവശത്ത് പീതിയാടുകൂടിയതും ഉയന്നതുമായ നെറ്റി സൗഭദ്രാഗ്രോശകാരണവും, രക്തവണ്ണമായ കടക്കണ്ണുകളും, പാശുപോലെ വെളുത്തതും സ്നിഗ്ദ്ധവും അയ വെളുത്തമിഴിയും അത്യാന്തം നീലിമാർചാടുകൂടിയ കറുത്തമിഴിയുംകോമളങ്ങളുംനവരോമാനപിതങ്ങളുമായ ഛായാഭംകൂടിയ അയതലോചനങ്ങൾ അത്യാന്തം ശുഭപ്രദങ്ങളും, ഒരുപോലെ വൃത്തമായിട്ടുള്ള സുഷിരങ്ങളോടുകൂടിയതും എറുംപുവിനതുല്യവും അയ മുക്കി ഐശ്വര്യത്തേയും സൗഭദ്രാഗ്രത്തേയും സൂചിപ്പിക്കുന്നതും ശോഭനാവർത്തങ്ങളും, മുന്വോട്ടു തുങ്ങിയതും അയ ചെവികൾ ശുഭപ്രദങ്ങളും, മാംസളിച്ചതും, മിനത്തതും, വൃത്തവും അയ കവിർത്തടം അത്യാന്തംനല്ലതും,കോവൽപഴംപോലെയുള്ള പാടലവണ്ണത്തോടുകൂടിയതും അത്യാന്തം മിനസമായതും രക്തവണ്ണമായ മുത്തുനാരേഖകളെക്കൊണ്ടു മനോഹരമായ മധ്യഭാഗത്തോടുകൂടിയതുമായ ഓഷാധരങ്ങൾ പട്ടമററിപ്പിപദത്തെ വലുതാക്കിപ്പിക്കുന്നതും പശുവിൻപാവുപോലെ വെളുത്തതും സിഗ്ദ്ധങ്ങളും സൂക്ഷം എണ്ണത്തിൽ മുപ്പത്തിരണ്ടു വരുന്നതുമായ പല്ലുകളുംപട്ടമററിപ്പിപദത്തെതന്നെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതും, കോമളവും മൃദുവും ചുവന്നതുമായ നാഷ് ശോഭനമായതും, രണ്ടുഗുലം വീതിയുള്ളതും തടിച്ചതും മഞ്ഞുമാത്രമായ ചിബുകം (താടി) ഐശ്വര്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതും, മൂന്നുരേഖകളോടും നാലുവശത്ത്ഉയർച്ചയോടുംകൂടിയതും, വൃത്തവും മാംസളവും അയ കണ്ഠം ഭർത്താവിനുസാർവഭൗമതപംലഭിക്കുമെന്നതിനെ കാണിക്കുന്നതും, ഗ്രന്ധിയും, അസ്ഥിയും മാംസംകൊണ്ടു മൂടിയതും സിരാശോമവിഹീനവും ഉരുണ്ടതും അയ ഞാളുകളുംസാർവഭൗമനായ ഭൂപതിയുടെ പട്ടമററിപ്പിപദത്തെതന്നെ പ്രകടീകരിക്കുന്നതും സർവസൗഭദ്രൈശ്വര്യകാരണവും, മദ്ധ്യം ഉയന്നും, തുടുത്തുത്തും മൃദുവായും ഉത്തമരേഖകൾ അടങ്ങിയതായും അരസ്രഗമായും ഉള്ള കരതലം സൗഖ്യപ്രദായകവും, ദീർഘങ്ങളും ചുവട്ടിൽനിന്നും അററുവരെക്രമേണമനംകുറഞ്ഞതും ഉ

അതും നല്ലമിനുസമേറിയ വിശൽശുദ്ധകളോടുകൂടിയതുമായ കൈവിശുദ്ധകൾ
 സമ്പത്തും സൌഖ്യവും ഉണ്ടാക്കുന്നതും സ്കീംലങ്ങളും താവളങ്ങളും വൃ
 ത്താകാരമായതുമായ നവങ്ങൾ വിവിധഗുണസൂചകങ്ങളും, സുന്ദരവും പ
 തിനെടുവിലുള്ള വിസ്താരത്തോടുകൂടിയതും ഉയന്നതും തടിച്ചതും രോമങ്ങ
 ളോടുകൂടാത്തതും നരമ്പുകൾ എഴുന്നുകൊണ്ടിരുന്നതുമായ മാറിടം സർവ്വസൌഖ്യ
 പ്രദവും, ദൃഢവും, ഉന്നതവും, പക്ഷജമൊട്ടുകൾപോലെ മനോഹരങ്ങളുംപ്രതി
 കുരുപ്രത്തോടുകൂടിയതുമായ വട്ടുകൾക്കും സൌഭാഗ്യദായകങ്ങളും നരമ്പുകൾ
 എഴുന്നിട്ടില്ലാത്തതും അത്യന്തമൃദുവും കൃശവും ആയ ഉദരം ഭോഗാപ്തതയേ
 യും മുഷ്ഠാനഘഭേദത്തെയും സൂചിപ്പിക്കുന്നതും, താണതും വലത്തുവശത്തോടു
 ചുഴിയോടുകൂടിയതുമായ പൊക്കിൾ സമ്പത്തിനെ ഉണ്ടാക്കുന്നതും, അന്യ
 ടെ തുന്പിക്കരംപോലെ ഉരുണ്ടുനില്ക്കുന്നതും രോമങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതും കോമളങ്ങ
 ലും ശൈത്യഗുണത്തോടുകൂടിയതുമായ തുടകൾ സൌഖ്യപ്രദങ്ങളും, അമൃപ്പറം
 പോലെതടിച്ച ജഘനങ്ങൾ, അതിഭാഗ്യദായകങ്ങളും, മാംസംകൊണ്ടു മൃ
 ടിയതും വൃത്താകൃതിയോടുകൂടിയതുമായ മുട്ടുകൾ മഹാഭാഗ്യദായകങ്ങളും, മുക
 ലിൽനിന്നും കീഴോട്ടു ക്രമേണഉരുണ്ടതും ഭംഗിയേറിയതും സർവ്വമായതും
 രോമങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതും നരമ്പുകൾ എഴുന്നള്ളുന്നതുമായ കണ്ഠകാവുകൾ പട്ടമ
 ഹരഷീപദത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതും, ഉത്തമവും സീതാഹരീനാഥംഗ്രഹവും ആ
 യ ഗുൽഫപദങ്ങൾ ഉത്തമോത്തമങ്ങളും, നരമ്പുകൾ എഴുന്നുകൊണ്ടിരുന്നതും
 അമൃപ്പറമ്പോലെ മനോഹരവുംമാംസമുള്ളതും ആയ പാദാഗ്രങ്ങൾ, ഭൂപപ
 ത്തപ്രപത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതും, നീണ്ടതും ഉരുണ്ടതുമായ കാൽവിശുദ്ധകൾ
 ഗുണാധികൃതങ്ങളായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നതും, സോമാർദ്ദഗുണങ്ങളും നിർമ്മലങ്ങളുംകോ
 മളങ്ങളും ആയ കാൽനഖങ്ങൾ ശേഖരങ്ങളും, സിംഗ്ലമായും, മാംസമുമാ
 യും, സരമായും, മുഗ്ഗ്ലമായും, റിയപ്പോട്ടോപ്പോട്ടോ കൂടാത്തതായും അരുണ
 വർണ്ണമായും ഉള്ള ഉള്ളങ്കാവുകൾ സർവ്വസൌഭാഗ്യകാരണങ്ങളും, കൽഹരം,
 രാമരം, പുഷ്പാതിരി ചന്ദ്രകം ഈ പുഷ്പങ്ങളിൽ ഒന്നിന്റെ ഗന്ധമുള്ളതായ
 ശരീരം ചാതുരതയോടെയും സർവ്വസൌഭാഗ്യസൂചകവും, കോകിലഗാനം, ി
 ലിമൊഴി, വിണാനാദം ഇവയിൽ ഒന്നിനോടുതുല്യമായ സ്വരം, സർവ്വസമ്പ
 ത്തസൌഭാഗ്യസുഖഭോഗൈകലക്ഷ്യവും, സ്വപ്നസ്വരമായ നിറം എന്നും
 ഉത്തമമായ സ്രീലക്ഷണസൂചകവും ആകുന്നു. കാന്തമതിക്കു ശാസ്ത്രോക്ത
 ണയായ ഈ എല്ലാലക്ഷണങ്ങളും പരിപൂർണ്ണമായിട്ടുണ്ട്. റിപർതമായി
 ഒരു വക്ഷണവും കണ്ടിട്ടില്ല. കൃപാശാഖയും ഭക്തദാസലനം ആയ നിന്ദിത
 വടി പണ്ടു അടിയന്തും ഉപദേശിച്ചിരുന്നതായ സ്രീലക്ഷണങ്ങൾ എല്ലാം ഒ
 ത്തതായി ഞാൻ ഇതിനുമുമ്പിൽ ഒരു സ്രീനേയം കണ്ടിട്ടില്ല. ഇവർ എ
 ല്ലാകൊണ്ടു കമാനായ ഗുഹാധിപന്മാർ ഞങ്ങളെപ്പോലെ പട്ടമഹരിചിരി
 നെ. യതൊരു സംശയവും ഇല്ല.

ദേവഗുരുവായ ബ്രഹ്മസ്മിതി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിട്ട് സുന്ദരേശ്വരപ
 ബ്രന്യനായ ഹാലാസ്വനാഥന്റെ ചാടകമലങ്ങളിൽ തന്റെനേതൃപദങ്ങളെ

യും അപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ചിത്രത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടവനെപ്പോലെനിശ്ചലനായി നിന്നു.

• അനന്തരം സപ്തകർമ്മശലനം സർവ്വജ്ഞനായ സുന്ദരപാണ്ഡ്യൻ, നവഗ്രഹങ്ങൾ സുസ്ഥാനരോഹിതന്മാരായി നില്ക്കുന്നതായ ശുഭലക്ഷ്യത്തോടു കൂടിയ ഒരു സമുദ്രാന്തത്തിൽ വിവാരമാർഗ്ഗം ആഗതന്മാരായിട്ടുള്ള വിധി, വിഷ്ണു, മഹേന്ദ്രപ്രമുഖന്മാരായ ദേവന്മാരോടും ദേവഗണങ്ങളോടും, മുനിപുര വന്മാരോടും ബന്ധുക്കുലാവചികളോടും മറ്റുംകൂടെ പുത്രനായ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യനെ സ്നാനാദികളായി വേണ്ടുന്ന കർമ്മങ്ങൾ എല്ലാംചെയ്യിപ്പിച്ചു. അനന്തരം, പിതാവായസോമശേഖരഭൂപൻ ഭാർയാസഹിതനായി നീർവ്വീഴ്ചിനല്കിയ കന്യകയായ കാന്തിമതിയെ പുത്രനായ ഉഗ്രനെക്കൊണ്ടുപരിണയിപ്പിച്ചു. അതിന്റെ ശേഷം സർവ്വാഭിമാനവിഭൂഷിതരും മഹദ്വൈദ്യന്മാരികളും ആയ ആ ദംപതികളെ അലംകൃതമായ അന്മാരിപ്പറത്തോററിവിവിധവിധത്തിലുള്ള വാദ്യമേളങ്ങളോടും സംഗീതനൃത്തകോലാഹലങ്ങളോടും കൂടെ വിവാഹം പ്രമാണിച്ചു അതിഭംഗിയായി അലംകരിച്ചുമാടിപിടിച്ചിട്ടിരുന്നതായ മധുരാപുരത്തിലെങ്ങും പട്ടണപ്രവേശം ചെയ്തിയ്ക്കുകയുംഅനന്തരം പാണ്ഡ്യക്കുലജാതന്മാരുടെ കീഴ്നടപ്പുനേരിച്ചു സർവ്വകാലപ്രദമായ സർവ്വജ്ഞവിംഗനമസ്താരം നടത്തിക്കുകയും ചെയ്തതിൽപിന്നെ അരമനയിൽ കൊണ്ടുപോയി രണ്ടുപേരേയും കൂടെ ഭദ്രാസനത്തിൽ ഇരത്തി ഗംഗതടങ്ങിയ പുണ്യതീർത്ഥങ്ങളിൽ നിന്നും സുറണ്ണുകൾക്കുളിൽ കൊണ്ടു വന്നിട്ടുള്ള തീരേന്ദരകുടുംബംകൊണ്ട് യഥാവധി അഭിഷേകം നടത്തി, വേണക്കൊറക്കട റെ! ജ്യാമരങ്ങൾ മുതലായ രാജചിഹ്നങ്ങൾ ഏല്പാൻ നല്കി. അതിന്റെശേഷം വലയാദികളായ മൂന്നായുധങ്ങളേയും സുന്ദരശേഖരപാണ്ഡ്യൻ പുത്രനായ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യനെ കൊടുത്തു.

അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദിമഹർഷിമാരെ! വലയാദികളായ മൂന്നായുധങ്ങൾ എന്തല്ലാമെന്നും അവയെ നല്കുന്നതിനുള്ളകാരണം എന്താണെന്നും കൂടെ നിങ്ങൾക്കറിയാണെന്നെങ്ങെങ്കിൽ അതും കേൾപ്പിക്കാം. വലയാദിമൂന്നായുധങ്ങൾ എന്നത്. വലയവും (വളയും) ശക്തിയും (വേലും) ചണ്ഡയുധവും ആണ്. ഇവയെ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യനുകൊടുത്തത്, ഹമാസ്യാനന്ദന്റെ പൂർവ്വപരോധികളായിരുന്ന ദേവേന്ദ്രനോടും, സമുദ്രത്തോടും മഹാമേരുവനോടും, പുത്രനെക്കൊണ്ടുപകുപ്പിക്കാനായിരുന്നു. അതിൽ സുണ്ണിമിതവും അത്യന്തം ഭാഗമാനമായതും, വിചിത്രപ്പണികളോടുകൂടിയതും അയിരും അഭിമുഖാർ ഏകകാലത്തിൽ ഉദിച്ചുകൊണ്ട് ഏതൊരു മാതിരിവിപ്രതേജസ്സുണ്ടാകുമോ അപ്രകാരമുള്ളവിപ്രതേജസ്സോടുകൂടിയതും മാനിജ്യാങ്ങളിൽ അപക്വതവും ആയ വലയത്തെ പുത്രന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്തിട്ട് ഈവള കൊണ്ട് വീ വലഭിത്തായ ഭേദഗ്രന്ഥന മെഴലിയെ താഡനം ചെയ്യുന്നമെന്നും, അഗ്നി-മുപായയെക്കൊണ്ടും ജ്വാതാഗ്നിമാനങ്ങളായ ദീപ്തജ്വാലാവചകളോടുകൂടിയതും കരളപ്പല്ലിന്റെ അഗ്രംപോലെ അത്യന്തം കർമ്മമായ മൂന്നോടും തൈജസ്സത്തോടും കൂടിയതും മഹേന്ദ്രപ്രമുഖനും ആയശക്തിയെ നല്കിയവ

ച്ചു് ഇതുകൊണ്ടു് സമുദ്രത്തെ അക്രമിക്കണമെന്നും, അന്ത്യം ഭീഷണവും അതുതകയും അഗ്രംവളഞ്ഞതും പ്രഭാതസുരയും, ദ്രവ്യം ബലവും ഏറി യതും ഏറ്റവും നീളം കൂടിയതും ശതകർക്ക കാണാൻ സാധിക്കാത്തതുമായ ചണ്ഡായുധത്തെ നഷ്ടിച്ച് ഇതുകൊണ്ടു് മഹാമേഘവിനെ ചണ്ഡനം ചെയ്തെന്നും അരുളിച്ചെയ്തു.

പിതാവും ഹാലാസ്ത്രനാഥനും ആയ സുന്ദരേശ്വരപാണ്ഡ്യൻ മേൽപ്രകാരം ആയുധങ്ങളിൽ ഓരോന്നുകൊണ്ടും തന്റെ ചൂവ്വികശതകളായ കാരോരുത്തരേയും പീഡിപ്പിക്കുകയെന്ന് പിന്നയും, പിന്നയും പറഞ്ഞു് നല്ലിയ വലയാടികളായ മൂന്നായുധങ്ങളേയും ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ ഏറ്റവും കേതിപൂർവ്വം കൈനീട്ടി വാങ്ങിയും കൊണ്ടു്, ചിത്രപാദങ്ങളിൽ സാംഘോംഗപ്രണാമം ചെയ്തു.

ഹാലാസ്ത്രനാഥൻ നമസ്കരിക്കുന്ന പുത്രനെക്കോർത്തെയടുത്തു് മാപ്പിൽ അണച്ചു് മൂലാവിൽ പലവൃത്തവും ചുംബിക്കുകയും സന്തോഷാശ്രുക്കൾ ധാരമുറിയത്തെ പൊഴിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു കൊണ്ടു്; എന്റെ കഥാരനായ ഈ ഉഗ്രൻ ബാലനാണെങ്കിലും വീര്യശൈല്യപരകമങ്ങൾക്കു ഇരിപ്പിടമായിട്ടുള്ളവനാകയാൽ പാണ്ഡ്യചക്രവർത്തിയായി ഭൂലോകഭരണം ചെയ്യുന്നതിനു് സമർത്ഥൻതന്നെയെന്ന് നിശ്ചയിച്ചു് സ്വധാമത്തിങ്കൽ പഴയപ്രകാരം ലയിയ്ക്കുന്നതിനായി മനസ്സുവച്ചു.

ഇപ്രകാരം ഹാലാസ്ത്രനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരപാണ്ഡ്യൻ അറുപത്തി അറായിരം വർഷം ഭൂലോകശിവഭോക്താവായ മധുരാപുരത്തിൽ വസിച്ചു് ഭൂപരിചാലനം ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം ഭൂഭാരം മുഴുവനും പുത്രശിഖാമണിയായ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യനെ ഏല്പിച്ചിട്ടു്, മീനാക്ഷീദേവതിയും തന്റെ പ്രിയ മഹിഷിയും ആയ തടാതകാ ദേവിയോടും മനുഷ്യാവതാരം എടുത്ത അനുചരന്മാരായി അഭിവേദനയും മധുരാപട്ടണത്തെ അലംകരിച്ചുവന്ന ഭൂതഗണങ്ങളോടും കൂടെ മൂലലിംഗത്തിൽ അന്തർദ്ദാനംചെയ്തു.

അതിന്റെ ശേഷം ശുഭശ്രേണുസാരം ഉഗ്രപരകുമിയും പാണ്ഡ്യരാജത്താവും ആയ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ സാർവഭൗമപദത്തെ അമരന്റെ കല്പനപ്രകാരം കയ്യേറ്റു് സർവ്വലോകാകുലവും നീതിനിയമാനുസരണവും അകംവണ്ണം രാജ്യപരിപാലനം നടത്തിത്തുടങ്ങി. ഭരണവിശേഷം കൊണ്ടു് ഭൂമി മുഴുവൻ അഭിവൃദ്ധിയിൽ ആവുകയും ജനങ്ങൾ സർവ്വജ്ഞസേവാരതന്മാരായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

അല്ലയോ മഹർഷീശ്വരന്മാരേ! ജീവനുക്തിപുരധിപനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ അന്ത്യം ശ്രേഷ്ഠമായ ഈ പന്ത്രണ്ടാമത്തെ ലീലയെ കേൾക്കുന്നവർക്കും പഠിക്കുന്നവർക്കും ഭീമലായുരാരോഗ്യസമ്പത്തും സന്തതിയും ഉണ്ടാകണമെന്ന്.

ചന്ദ്രൻ അദ്ധ്യായം വലയാട്ടായുധപ്രദാനം എന്ന പന്ത്രണ്ടാം ലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യാമാഹാത്മ്യം.

കേരളഭാഷാമണ്ഡലം

൧൭-ാം അദ്ധ്യായം.

സിന്ധുതാഡനം എന്ന

പതിമൂന്നാമത്തെ ലീല.

പ്രയോ അനന്ദവനവാസികളായ മഹർഷിപുംഗവന്മാരെ! ഇനി നിങ്ങൾ സുന്ദരനായകൻ, ഉഗ്രപാണ്ഡ്യനെക്കൊണ്ടു, ശക്തിപ്രയോഗിച്ചിച്ച് സമുദ്രതാഡനം ചെയ്ത ലീലയെ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ എന്നിങ്ങനെ അരുളിച്ചെയ്തിട്ട്, ദേവഗമസാരോദിയായ കുസംഭവൻ താഴെവരുമാറു വീണ്ടും കഥയാരംഭിച്ചു.

ഹാലാസ്യാനാമനായ സുന്ദരശരപാണ്ഡ്യൻ മീനാക്ഷീഭഗവതിയും തന്റെ മായാശക്തിയുമായ തടാതകാദേവിയോടും അനുചരന്മാരായ ഭൂതഗണങ്ങളോടും ഒന്നിച്ച് സ്വപിംഗത്തിൽ അന്തർദ്വാനം ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം പ്രജാപാലനഭാവുപരനും ഉഗ്രപരിക്രമിയും ശത്രുക്ഷേതാധിപനീതിനിഗമാന്തവേദിയും പ്രതാപശാലിയുമായ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യസ്വാമിയെ മന്ത്രശാലികളും തന്ത്രനിപുണന്മാരും രാജഭരണധൂന്ധരന്മാരും അയ മന്ത്രികളോടുകൂടെ പ്രജകളെപ്പറ്റലും വഴിചോദ്യം പരിപാദിച്ചു നുപൻ എന്നും എല്ലാവരെയും ഒന്നുചോദ്യം രഞ്തിപ്പിച്ച് രാജാവെന്നും മറ്റുള്ള ഓരോരാജചന്ദ്രന്മാരെയും അത്ഭുതത്താഴിയും അനന്ദകരമായും ശത്രുക്കളായ എല്ലാ രാജാക്കന്മാരെയും ധർമ്മമൂലം ചെയ്ത് നിഗ്രഹിച്ച് ഭൂമിമുഴുവനും തന്റെ കടയ്ക്കുകീഴാക്കിയും ഭൂപരിപാലനം നടത്തിത്തുടങ്ങി.

അ കാലത്തിൽ ബ്രഹ്മണക്ഷത്രിയ വൈശ്യശൂദ്രാദികളായ എല്ലാജാതിക്കാരും വണ്ണമനുസരിച്ചുള്ള സ്വസ്വത്തർക്കം ഭോചനംകൂടാതെ വിധിപ്രകാരം ചെയ്ത് സന്തുഷ്ടചിത്തന്മാരായി സർവനവൽസമുലിയോടും, അരോത്യാദിവൃദ്ധിയോടും മനസ്സമാധാനത്തോടും കൂടെ സ്വഗൃഹങ്ങളിൽ അധിവസിക്കുകയും ഭൂമിയെങ്ങും കൃഷികൾക്കൊണ്ടും മൃഗങ്ങളായ വാടകഭൂമിഗണങ്ങൾക്കൊണ്ടും സൽജനങ്ങളെക്കൊണ്ടും നല്ലഗോധനങ്ങളെക്കൊണ്ടും ദേവതാപന്മാരുടെക്കൊണ്ടും മറ്റും പരിപൂർണ്ണാഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. മംഗല്യനിധിയും പ്രജാക്ഷേമമെകതല്പരനും ഗുണാബുധിയും അയ ചക്രവർത്തിയുടെ ഭരണവിശേഷംകൊണ്ട് കുടിലതനാദികളെയും, തമസ്സരാതിയേയും, രജസ്സ്, പുഷ്പങ്ങൾ, സ്രീകൾ ഇവയേയും, ഭ

ണ്ഡവർത്തം, പരശു, കുട്രാല, വൃജനാദികളേയും കുപ്പും, ഔഷധത്തേയും കറോരത, കുചങ്ങളേയും വിഭ്രമങ്ങൾ, വനിതാമണികളേയും, പ്രമത്തത, ഭ്രമങ്ങളേയും, ദാനവാദാനി, ഗജേന്ദ്രന്മാരെയും കണ്ടുകുതപം, വൃക്ഷങ്ങളേയും, വണ്ണസങ്കീർണ്ണതപം ചിത്രങ്ങളേയും ദാരിദ്ര്യം ദാരിദ്ര്യത്തേയും, ചോരത ശബ്ദങ്ങളേയും നിഗ്രഹം, ഇന്ദ്രിയങ്ങളേയും വിഗ്രഹം ശരീരങ്ങളേയും രക്ഷാസ്ഥാനങ്ങളായി സ്വീകരിച്ചു. യാഗവേദികൾക്കൊണ്ടും വിദഗ്ദ്ധപരിഷത്തുകൾക്കൊണ്ടും പരിപൂർണ്ണമായ ഗ്രാമങ്ങൾ അനേകമനേകമായി വർദ്ധിച്ചു. നാളികേരവൃക്ഷങ്ങൾ പനസവൃക്ഷങ്ങൾ ചൂതവൃക്ഷങ്ങൾമുതലായ ഫലവൃക്ഷങ്ങളെക്കൊണ്ടു പൂർണ്ണമായ തോട്ടങ്ങൾ നോക്കുന്ന നോക്കുന്ന ദിക്കിലെങ്ങും കാണാനായി. ഫലിക്കാത്തതും പൂക്കാത്തതുമായവൃക്ഷങ്ങളെ ഒരിടത്തും കാണുമറില്ല. എതിനാധികംപറയുന്നു. സസ്യധാന്യസമൃദ്ധവും ഐശ്വര്യയുക്തവും സമാധാനം നിറഞ്ഞതുമായ ഭൂമണ്ഡലത്തെ ശൈത്യഗാഢീയ്യം യൈത്യാദികൾ കൊണ്ടും ഔഷാർച്ചവിനയാദികൾകൊണ്ടും ദുഃഖന്മാരുടെനേരെ അഭിരുചിപ്പെപ്പാലെ പ്രതാപശാലിയും സാധുക്കളിൽ ചന്ദ്രനെപ്പോലെ സൗമ്യശീലനും അർച്ചശിവമണിയും ആയ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ ശത്രുക്കളെയെല്ലാം യുദ്ധത്തിൽ നിഗ്രഹിച്ച് ഏകാതപത്രത്തിനു കീഴിലാക്കി അവനും ചെയ്തു. യാഗങ്ങളും അനവധിനടത്തി. ഉജ്വലമായ അവന്റെ കീർത്തിയും പ്രതാപവും പതിന്നാലുലോകത്തിലും കണ്ടുപോലെ മുഴങ്ങി. ഇങ്ങനെ ഇന്ദ്രനേക്കാളും അനേകായിരം മടങ്ങധികമായ പ്രതാപത്തോടും ഐശ്വര്യത്തോടുംകൂടിയ അർവൻ സർവ്വഭൂമണ്ഡാലണ്ഡവനായിവാഴുന്നകാലത്തിൽ തൊണ്ണൂററിഞ്ഞു അശ്വമേധം വിധിപ്രകാരം ചെയ്തു.

ഉഗ്രപാണ്ഡ്യന്റെ ഏവംവിധങ്ങളായ പ്രതാപങ്ങളേയും ഐശ്വര്യാദിവൃദ്ധിയേയും പ്രജാപാലനക്ഷമതയേയും മറ്റുംകണ്ടു് ദേവേന്ദ്രൻ വലുതായ അസൂയയും യാതൊരുവില്ലവും കുറവുംകൂടാതെ തൊണ്ണൂററിയാറു അശ്വമേധാങ്ങൾ നടത്തിയ ഇവൻ തന്റെ സ്ഥാനം കയ്യാലാക്കുന്നതിനു് ഇനി അധികം യാഗങ്ങൾ ചെയ്തേണ്ടതില്ലല്ലോ എന്നുള്ള ഭയവുംവർദ്ധിക്കുകയാൽ, ഇവൻ വഴിപോലെ പ്രജാപാലനംചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടാണല്ലോ ഇവനു് ഇത്ര അധികം പ്രതാപവും ഐശ്വര്യവും വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നും ഇവന്റെ പ്രജാപാലനധർമ്മത്തിനു റൊന്നിയെ ഉണ്ടാക്കിയാൽ ഇവന്റെ എല്ലാവലിപ്പങ്ങളും നാമാവശേഷിതമായിക്കലാശിക്കുമല്ലോ എന്നും അതിനു ഉപായം നൽകേണ്ട സമുദത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചയച്ചു് മധുരാപുരം നശിപ്പിച്ചുകുളഞ്ഞാൽ സാധിച്ചുകൂടയാമെന്നും ഉള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ സമുദത്തെ വരുത്തി, അരുന്നിരും നെപോലെ മഹായേജരങ്ങളായ കല്ലോലജാലങ്ങളോടും മറ്റത്തരമായ ജലപ്രവാഹത്തോടുംകൂടെ അമരാവതിയെക്കൊണ്ടും അതിമനോഹരവും ഐശ്വര്യം നിറഞ്ഞതുമായ മധുരാപുരിയിൽപോയി ഉഗ്രപാണ്ഡ്യന്റെ അപട്ടനെത്ത നശിപ്പിക്കുകയെന്നാജ്ഞാപിച്ചു.

സമുദ്രം ഇന്ദ്രന്റെ അജ്ഞയെ ഭയഭക്തിപൂർവ്വം ബഹുമാനിച്ച് ശിരസാചരിച്ചുകൊണ്ടു് മൂലലിംഗത്തിന്റെ മഹാദന്ത്യത്തെ അല്പം പോലും ബാ

വിശാലവും സമസ്ത സസ്യസംപുണ്ണവും ആയ കേദാരവും മഹാ വിശാല
വും, ഗംഭീരവും ആയ തടാകവും അടങ്ങിയ ഒരു വലിയ ഭൂമിയെ ഹാലാ
സ്യാനാഥൻ പ്രദാനംചെയ്തു.

അല്ലയോ മഹർഷിശാപരന്മാരേ! ഹാലാസ്യാനാഥനായ പാർവതീവാ
ന്റെ ഈ പത്മിണിമാർത്തെ ലീലയെ പഠിച്ചാലും കേട്ടാലും അഖിലസമ്പ
ത്തുകളുമുണ്ടാകുമെന്നു മാത്രമല്ല സർവ്വവിധത്തിലുമുള്ള അപത്തുകൾ എല്ലാം
നശിക്കുകയും അവസാനകാലത്തു മോക്ഷം ലഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണു .

൧൭-ാം അദ്ധ്യായം സിന്ധുതാഡനം എന്ന

പത്മിണിമാർത്തെലീല സ മ ട പൂ ട .

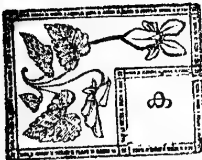
ഹ ട ല ട സ്യാ മ ട മ ട ത്വം

കേ ര ള ഭ ട ഷ ട ത ഭ്യ ട .

൧൮-ാം അദ്ധ്യായം

ഇന്ദ്രമൗലിദേവനം എന്ന

പ തി ന ട ല ട മ തെ ലീ ല .

തണാനിധിയും കുടുംബചന്ദനവാനിയും ആയ ഹാലാ
സ്യാനാഥൻ തന്റെ പുത്രനായ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യനെക്കൊ
ണ്ടു ദേവേന്ദ്രന്റെ മൌലിദേവനം ചെയ്തപ്പീലയെ ഇനി ഞാൻ നിങ്ങളോടു
വിസ്താരമായി പറയാം, ചെപ്പിതന്നുകേട്ടുകൊള്ളുവിൻ! എന്നിങ്ങനെ മ
ഹർഷിശാപരനായ കുടുംബേവൻ വസിഷ്ഠാദിമഹർഷികളെവിളിച്ചു പറ
ഞ്ഞിട്ട് വീണ്ടും കഥയാരംഭിച്ചു.

അല്ലയോ താപസവന്ദ്യന്മാരേ! പാണ്ഡ്യഭൂപാലന്മാരും ദേവേന്ദ്രനുംത
മ്മിൽ പൂർവ്വവൈരികളാണു്. അവർക്കു് തമ്മിൽ വിരോധമുണ്ടാകുന്നതിനുള്ള
കാരണമെന്താണെന്നു ദേവകൾക്കും മഹർഷികൾക്കുംപോവും അറിയാൻപാ
ടില്ലായിരുന്നു. ഇതിന്റെ രഹസ്യം എന്നതാണെന്നു മനസ്സിലാക്കണമെന്നു
വിചാരിച്ചു് ഞാൻ ഒരു ദിവസം എന്റെ ഗുരുഭൂതനായ ഷഡ്യാനനമൂർത്തി
യോടു പ്രാർത്ഥിച്ചു. അതേവേരേയും അത്യന്തം നിഗൂഢമായിരുന്ന ആ രഹ

സ്ത്രം കേതവസ്തുലനായ കമാരഭഗവന് എന്നെ കേൾപ്പിച്ചു. ആ വിഷയം അത്യന്തം രഹസ്യമെങ്കിലും ഭഗവൽകഥാശ്രവണകുതുകികളായ നിങ്ങളെ ഞാനും കേൾപ്പിക്കാം.

പണ്ടൊരു കാലത്തിൽ ചോളം, ചേരം, ചാണ്ഡ്യം ഈ രാജ്യങ്ങളിൽ മൂന്നിലും ഒന്നുപോലെ നവഗ്രഹങ്ങളുടെ വക്രഗതികൊണ്ടു വർഷം ഇല്ലാതെ ആയി തന്മൂലം ആ രാജ്യങ്ങളിലെങ്ങും തൊട്ടുകറിയിടാൻ പോലും വെള്ളമില്ലാതായെന്നു മാത്രമല്ല ധാന്യങ്ങളും നസ്യങ്ങളും വൃക്ഷലതാദികളും എല്ലാം നശിക്കുകയും ചെയ്തു. അത്രയ്ക്കോഷ്ടാവുകൊണ്ട് മലകളും ഗുഹകളും വനങ്ങളും എല്ലാം കാട്ടുതീകേറി നശിക്കുകയും, പക്ഷിമൃഗാദികൾ പോലും ഇല്ലാതാവുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് മനുഷ്യരെല്ലാം കൃശന്മാരും ഭോഗപീഡിതരും ആവുകയും ചെയ്തു. ഭക്ഷണത്തിനു പുല്ലുപോലും ഇല്ലാതാവുകയാൽ ഗോധനങ്ങളുമെല്ലാം നശിച്ചു. അത്യന്തം ജനനിബിഡിതവും അതേവരെയും സുഭിക്ഷതയും ആയിരുന്ന വിശാലങ്ങളായ മൂന്നുപ്രധാനരാജ്യങ്ങൾ ഒന്നുപോലെ ഇങ്ങനെ മഴയില്ലാതെ കിയിച്ചു തുടങ്ങിയതിനെക്കണ്ട് അത്രയ്ക്കും സന്താപമഗ്നന്മാരായ ചോള, ചേരചാണ്ഡ്യഭൂപന്മാർ മൂന്നുപേരുംകൂടെ ഒരു സ്ഥലത്തു കൂടിയാലോചിച്ചതിൽപിന്നെ വർഷമില്ലായ്മയുടെ കാരണമെന്തെന്നു തന്നെ തിന്നായി മലയാചാരമധ്യത്തിൽ ഉള്ള പണ്ണശാലയിൽ, ദ്വാദശാന്തവാസിയും, കഷ്ടഘോരസ്ത്രകാലാഗിയും, കാലകാലനും, കപാലിയും, കാലകൂടലുസൽക്കണ്ഠനും കദംബവനനായകനും കാമിതത്ത്വപ്രദനായും കാന്തകാന്താർദ്ധവിഗ്രഹനും, പഞ്ചകൃത്യങ്ങൾക്കും കാരണഭൂതനും, കാമശാസിതാപും, ഇശ്വരനും, ചിരന്തനും, മഹാലിംഗസ്വരൂപിയും, നിന്തേരമായ സുഖപ്രാപ്തിക്കുവേണ്ടി, പുറന്ദരൻ തുടങ്ങിയുള്ള അമരന്മാരാൽപ്പോലും ചിന്ത്യാമാനങ്ങളായ പദാഞ്ചുജങ്ങളോടുകൂടെ യവനും മഹാമന്ത്രിനാഥനായ പരമശിവനെ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടു വസിക്കുന്ന എന്റെ സമീപത്തിൽവന്നു വൃഷ്ടിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടുണ്ടായ സങ്കടങ്ങൾ ഏല്പാം അറിയിച്ചു. ഞാൻ ഉടൻതന്നെ വൃഷ്ടിയില്ലാതെ അകന്നതിനുള്ള കാരണമെന്താണെന്നു ഇതൊന്നു ചോദിക്കുകയോക്കിയപ്പോൾ നവഗ്രഹങ്ങളുടെ വക്രചാരംകൊണ്ടാണെന്നു കാണുകയാൽ ഞാൻ ആ രാജപുംഗവന്മാരോട്, അല്ലയോ ചോളചേരചാണ്ഡ്യന്മാരേ! വക്രഗതിയോടുകൂടിയ ശുക്രനെ പുറകിൽ അടക്കിട്ട് അർദ്ധിത്വനും ചൊച്ചായും മുഖേനടക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഇപ്പോൾ മഴപെയ്യാത്തത്. ഇപ്രകാരമുള്ള വിവരീതഗതി ഏകദേശം പന്ത്രണ്ടുവർഷത്തോളവും ഉണ്ടായിരിക്കും. അക്കാലമുഴുവൻ മഴപെയ്യുകയും ഇല്ല. അങ്ങനെയൊന്നെങ്കിലും അനുവൃഷ്ടിമൂലം ഉള്ള നിങ്ങളുടെ ദുഃഖപരിഹാരശാന്തിക്കായി ഞാൻ ഒരു ഉപായം പറയാം. അത്രമറെറന്നും അല്ല. ഭക്തന്മാരുടെ ആവത്തുകളെ രീക്ഷണത്തിൽ വളരെ താല്പര്യമുള്ളവനും ബുദ്ധിക്ഷാൾക്കും മുതുകുക്ഷാൾക്കും ഒന്നുപോലെ ഭോഗമോക്ഷങ്ങളെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നവനും അയ്യവരാലാസ്ത്രനാഥൻ മഹാപാപഭീതന്മാർക്കും മഹാഭോഗപീഡിതന്മാർക്കും മഹാദാരിദ്ര്യദുഃഖിതന്മാർക്കും കാലഭയം നേരിട്ടവർക്കും ഒന്നുപോലെ രക്ഷിതാവായ

ൽ നിങ്ങൾപോയി അദ്ദേഹത്തെ സേവിക്കണമെന്നുള്ളതാണ് കാചപാശ
ബന്ധിതനായ മൃഗസു നന്ദനന് നിത്രായുസ്സുനല്കിയതും സാഗരോസ്ഥി
തമായ ഘോരവിഷത്തെ പാനംചെയ്തതും ത്രിപുരന്മാരെ വധിച്ച് മൂന്നു
ലോകത്തേയും രക്ഷിച്ചതും ഹാചാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരമുന്തിയാണ്.
ദേവജനവസിദ്ധസാജ്യോന്മാന്മാർ എല്ലാം അദ്ദേഹത്തെ സേവിച്ചതന്നെ
യാണ് സകല കാമങ്ങളേയും സാധിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടു നിങ്ങളും
പോയി ഹാചാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരനെ സേവിച്ച് അന്നാപുഷ്ടിമൂല
മുണ്ടായിട്ടുള്ള സങ്കടത്തിന് പരിഹാരം ഉണ്ടാക്കുവിൻ എന്നുപറഞ്ഞു.

രാജപുരംഗവന്മാർ അതുകേട്ട് ഏതുപ്രകാരത്തിൽഅറുന്ന് ഞങ്ങൾപോ
യി ഹാചാസ്യനാഥനെ സേവിച്ചു സന്തോഷിപ്പിക്കേണ്ടതെന്നുംകൂടി അരു
ളിച്ചെയ്യണമെന്ന് എന്നോടപേക്ഷിച്ചു.

ഞാൻ അതുകേട്ടു ഉടൻതന്നെ പരമശിവപ്രസാദത്തിനു ഏറ്റവും ഉ
ത്തമമായ സോമവാസ്യതാനുകൂലമങ്ങളെ അവക്ഷപദേശിച്ചുകൊടുത്തു. വൃത
പ്രാദവങ്ങളെക്കേട്ടു അത്യാത്മം സമൃദ്ധന്മാരായ അവർ ഉടൻതന്നെ ഏന്നോ
ടുയായയുംചോദിച്ചുപറഞ്ഞു ഹാചാസ്യത്തിൽപോയിഹേമപത്മാകുന്തിൽ
ഇറങ്ങി വിധിപ്രകാരം സ്നാനംചെയ്തു, ദേസുംപൂരി തദ്ദാക്ഷിണ്യവും അന്നി
ത്തും നിത്യകൃത്യങ്ങൾഎല്ലാം നടത്തിശ്രീപത്നിയിൽ കാണുമായിട്ടുള്ളതും
ശിവവൃതങ്ങളിൽപെട്ടു ഉത്തമമായിട്ടുള്ളതുമായ സോമവാസ്യതത്തെ അറാ
പ്പിച്ച് സുന്ദരേശ്വരമൂലധിഗത്തിന്റെ സന്നിധിയിൽ അനവധിതവന്ന
സാഹ്യാംഗപ്രണാമംചെയ്യുകയും സ്തോത്രാനന്ദങ്ങൾ കൊണ്ടു സ്മരിക്കുകയും
ചെയ്തിട്ട് വൃഷ്ടി ഉണ്ടായനായി വളരെയല്ലാംപ്രാർത്ഥിച്ചു.

ഉടൻതന്നെ സുന്ദരേശ്വരന്റെ അജ്ഞപ്രകാരം മധുരമായ സ്വരത്തി
ൽ, അല്ലയോ രാജാക്കന്മാരേ! വൃഷ്ടിക്കുധിപൻ ദേവേന്ദ്രനാണ്. നിങ്ങൾ
പോയി അദ്ദേഹത്തോടു സങ്കടംപറഞ്ഞാൽ അന്നാപുഷ്ടിമൂലമുണ്ടായിട്ടുള്ള
നിങ്ങളുടെ എല്ലാവിധസങ്കടങ്ങളേയും അദ്ദേഹം പരിഹരിക്കും. എന്റെ
അജ്ഞപ്രകാരം അവിടെപ്പോയാൽ നിങ്ങൾക്കു ഒരിക്കലും കാച്ചുവരും സി
ദ്ധിക്കാതെ ഇരിക്കുകയല്ല. ദേവലോകത്തിൽ പോകുന്നതിനായിനഭോഗമ
നശാക്കിയേയും ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു നൽകാം എന്നിങ്ങനെ രാജാക്കന്മാർക്കു
അത്യാത്മം സന്തോഷപ്രദമായ ഒരു അശരീരിവാക്യം അകാശത്തിൽ മുഴങ്ങി.

ത്രോത്രാമൃതമായ അശരീരിവാക്യംകേട്ടു സമൃദ്ധചിത്തന്മാരായരാജപുരവ
ന്മാർ ഉടൻതന്നെ നഭോമാർഗ്ഗത്തിലൂടെ ദേവേന്ദ്രസന്നിധാനത്തെപ്രാപിച്ചു.
കാചതാമസമന്ത്രേ ഈ രാജാക്കന്മാരുടെ അഗമനം അവിടെയുണ്ടാകുമെന്നു
മുൻകൂട്ടി ജ്ഞാനചക്ഷുസ്സുമൂലം മനസ്സിലാക്കിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ദേവേന്ദ്രൻ ഇവ
ർ മൂന്നുപേരും ഇരിക്കുന്നതിനായി തന്റെ വീരസിംഹാസനത്തിനു സമീപ
ത്തിൽ അതിനേക്കാൾ അല്പം ചെറുതായ മൂന്നുരത്നപീഠങ്ങൾ ഒരുക്കിയിട്ടി
ട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ചോളഭൂപാദം ചേരരാജാവും ദേവേന്ദ്രന്റെ അടുക്കൽ എ
ത്തിയ ഉടൻതന്നെ അദ്ദേഹത്തെ ഭക്തിപൂർവ്വവന്ദിച്ചിട്ട് അവിടെ കിട

നീരുന്ന രണ്ടുപീഠങ്ങളിൽ അഭവേശനം ചെയ്തു. പാണ്ഡ്യഭൂപനാകട്ടെ ദേവേന്ദ്രനെ വന്ദിക്കാതെയും അദ്ദേഹം ഇവക്കായി മുൻകൂട്ടി എടുപ്പിച്ചിട്ടിരുന്ന ഉയരം കുറഞ്ഞ പീഠത്തിൽ ഇരിക്കാതെയും ദേവേന്ദ്രൻ ഇരിക്കുന്നതായ മറ്റൊരു സിംഹാസനത്തിൽ കയറിയിരുന്നു. ദേവേന്ദ്രൻ അതുകണ്ടിട്ട്, യാതൊരു അപ്രീതിയും കാണിക്കാതെ വളരെ സന്തോഷഭാവത്തിൽ രാജാക്കന്മാരെ നോക്കി വന്നുകാഴ്ചയും എന്തെന്നു ചോദിച്ചു. ചേരരാജാവും ചോളരാജാവും അതുകേട്ട് ദേവേന്ദ്രനോടു വളരെ വളരെ ചാടുവചനങ്ങൾ പറഞ്ഞതിന്റെ റശേഷം സ്വദേശങ്ങളിൽ വർഷമില്ലാത്തതിനാൽ ജീവജാലങ്ങൾ എല്ലാം അത്യധികം കഷ്ടപ്പെട്ടെന്നും അതിന്നൊരു നിവർത്തിയുണ്ടാക്കാനായി അങ്ങേവന്നു ശരണം പ്രാപിച്ചു കൈയാണെന്നും മറ്റും വളരെയെല്ലാം അപേക്ഷിച്ചു പറഞ്ഞു.

ദേവേന്ദ്രൻ ഉടൻതന്നെ മോലങ്ങളെ വളിച്ചു് ചോളചേരരാജ്യങ്ങളിൽ വർഷിക്കാൻ അജ്ഞാപിച്ചു. മഹാനായ പാണ്ഡ്യഭൂപൻ അഭിമാനം മൂലം സ്വദേശത്തിലെ വൃഷ്ടി മറന്നിടയുപറ്റി യാതൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. ദേവേന്ദ്രൻ അതുകൊണ്ട് പാണ്ഡ്യരാജാവിന്റെ പേരിൽ വലിയ അസൂയതോന്നു കയ്യാൽ ചോളചേരഭൂപന്മാർക്കു് ഭാരം കുറഞ്ഞതായ അഭരണങ്ങളും പാണ്ഡ്യരാജാവിനു് എടുക്കാൻ സാധിക്കത്തക്കവണ്ണം ഏറ്റവും ഭാരമുള്ള ഹാരവും സമ്മാനമായി കൊടുത്തു. അപ്രകാരം ചെയ്തു് പാണ്ഡ്യരാജാവിന്റെ മേൽ ദേവേന്ദ്രനു് തോന്നിയ അസൂയകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശക്തിയെക്കുറുപ്പാക്കിക്കൊണ്ടുവന്നുവെങ്കിലായിട്ടായിരുന്നു. താൻ സംഭാവനയായി നൽകിയ ഏറ്റവും ഭാരമേറിയ ആ മുത്തുമാലയെ പാണ്ഡ്യഭൂപൻ ചുമച്ചതായെന്നുപോലെ ധരിച്ചുതിന്നെക്കണ്ടു് അതേവരെയും അസൂയാഭിതന്നായിരുന്ന ഇന്ദ്രൻ അത്യന്തം വിസ്മയത്തോടുകൂടെ പാണ്ഡ്യഭൂപനോടായിട്ട്, അല്ലയോ പാണ്ഡ്യരാജാ! ചോളരാജാ! അതിശക്തൻതന്നെ. ഞാൻ സമ്മതിച്ചു. അവിടുന്ന് ഉഗ്രവംശജൻതന്നെയെന്നുള്ളതും യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. ഇന്നുമുതൽ അങ്ങേയ്ക്കു ഹാരധാര പാണ്ഡ്യനെന്നും, സുന്ദരപാണ്ഡ്യനെന്നും ഉള്ള അപരനാമധേയങ്ങൾ ഉൾപ്പെടെ ഉണ്ടാകും.

ദേവേന്ദ്രൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞതിനു് നാമാധാനമായി പാണ്ഡ്യരാജാവു് ചില ചാടുവാക്യങ്ങൾ ദേവേന്ദ്രനോടു പറഞ്ഞു. അനന്തരം ദേവേന്ദ്രൻ എല്ലാവർക്കും യാത്രപറഞ്ഞു. ചോളചേരപാണ്ഡ്യഭൂപന്മാർ അവരവരുടെ രാജ്യങ്ങളിലേക്കു പോയി. ഇന്ദ്രന്റെ അജ്ഞാപകാരം, ചേരരാജ്യത്തിലും ചോളരാജ്യത്തിലും വർഷം ഉണ്ടാകുകയും, അവിടെ സമ്പ്രദികളും ധാന്യങ്ങളും വേണ്ടതിലധികം വർദ്ധിക്കുകയും ജലാശയങ്ങൾ എല്ലാം പരിപൂർണ്ണങ്ങളാകുകയും ദാരിദ്ര്യം സൂർച്ചപ്രകാരം തട്ടിയ മഞ്ഞെന്നവണ്ണം നിശ്ശേഷം നാമാവശേഷിതം അവശ്യകയും ചെയ്തു.

നേരേമറിച്ചു്, പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തിൽ ഒരു പൊടി മഴപോലും ഉണ്ടായില്ല. പാണ്ഡ്യഭൂപൻ അതുകൊണ്ട് വലിയ ലജ്ജയും ഇഹലോകവും ഉ

ണ്ടായെങ്കിലും തന്റെ ഫനം വികരണനുള്ള വിചാരത്താൽ ആ വിഷയത്തിൽ മൗനമുദയെ ഭയത്തിച്ചില്ലെന്നു മാത്രമല്ല താൻ ദേവദാകംവരെപോയിട്ടും, തന്റെ ഭാര്യത്തിൽ മഴയുണ്ടായില്ലല്ലോ എന്നുവിചാരിച്ച് അല്പം പോലും ചാഞ്ചല്യപ്പെട്ടതും ഇല്ല. ധീരന്മാരായ ഉത്തമപുരുഷന്മാരുടെ സ്വഭാവം ഇങ്ങനെയാണു്. അല്ലയോ മഹാപിശാചന്മാരെ! അന്നമുതൽക്കാണ് ദേവേന്ദ്രൻ പാണ്ഡ്യഭൂപന്മാക്കും തമ്മിൽ ശത്രുത്വം ആരംഭിച്ചതു്.

മഹാപിശാചൻ അതുകേട്ടു് വീണ്ടും അഗസ്ത്യമഹാപിശാചനോക്കി, വിരോധകാരണം ഞങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി. മഴയില്ലാത്തതിന്നു പരിഹാരമായി പാണ്ഡ്യഭൂപൻ പിന്നീടെന്തെന്നു ചെയ്തെന്നുകൂടി ഞങ്ങൾക്കറിയാമെന്നു ശയ്യുണ്ടു്; കർണ്ണശാപിയായ നിന്തിരുപടി അതുകൂടി ഞങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞു തരണമെന്നുപേക്ഷിച്ചു.

അഗസ്ത്യമഹാപിശാചനേക്കേട്ടു്, പാണ്ഡ്യഭൂപതി വിട്ടില്ല. ആ മത്സ്യത്തിൽ ദേവേന്ദ്രനത്തന്നെ അദ്ദേഹം തോല്പിച്ചു. അദ്ദേഹംദേവലോകത്തിൽ നിന്നും വന്നതിന്റെശേഷം ഒരു നായാട്ടു നിശ്ചയിച്ചു്, അനവധി നായാടികളോടും, സൈന്യങ്ങളോടും, നായാട്ടിന്നു ഉചിതങ്ങളായ വാഹനങ്ങളോടും, ആയുധങ്ങളോടും കൂടെ കാട്ടുപേക്കു പോയി സമീപത്തിലുള്ള വനങ്ങളിൽ എല്ലാം സഞ്ചരിച്ചതിൽ ഊരങ്ങളെ കിട്ടാത്തതുകൊണ്ടു് ഊരങ്ങളെ അന്വേഷിച്ചു് അന്വേഷിച്ചു് മലയാചവത്തിൽ എത്തി അവിടെയുള്ള ദുഷ്ടമൃഗങ്ങളെ വേട്ടയാടി ഊരയാപിനോദത്തിൽ ലാലസചിത്തനായി നടക്കുമ്പോൾ, പുഷ്പലാവന്തകൾ തുടങ്ങിയ നാച്ചമേഘപ്രധാനികളേയ്യുംകണ്ടു് ഭൃത്യന്മാരെക്കൊണ്ടു് പടിച്ചുകെട്ടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി കാരാഗൃഹത്തിൽ അടപ്പിച്ചു.

ദേവേന്ദ്രൻ ഈ വിവരം അറിഞ്ഞു് അത്യന്തം ഉഗ്രമായ അമർഷത്തോടു കൂടെ യുദ്ധസന്നദ്ധനായി മധുരയിൽ എത്തി പാണ്ഡ്യഭൂപതിയെ യുദ്ധത്തിന്നുവളിച്ചു.

പാണ്ഡ്യരാജാവായ ഉഗ്രൻ അതുകേട്ടു്, ഒടുങ്ങുന്ന ഭയവുംചാഞ്ചല്യവും കൂടാതെ ഉടൻതന്നെ സുന്ദരേശ്വരസ്ഥാനത്തിൽ പോയി മീനാക്ഷീ സഹിതമായ മൂലലിംഗത്തെ പ്രദക്ഷിണംവെച്ചു് നമസ്കരിച്ചു് യുദ്ധത്തിന്നുപറപ്പെടാനായി ഒരുക്കിക്കൊണ്ടു് വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്ന മീനലാപജാകിതമായതന്റെ രഥത്തിൽ ആയുധപാണിയായി ആരോഹണംചെയ്തു് ദേവേന്ദ്രനു് അഭിമുഖമായി ചെന്നു നിന്നുകൊണ്ടു് യുദ്ധം ആരംഭിച്ചു. അവർ അനവധി ദിവ്യാസ്ത്രങ്ങൾ അന്യോന്യം വെപ്പിച്ചു. അവരുടെ ശത്രുസ്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ഭൂമിയും ആകാശവും ഒന്നുചോലമുട്ടി. ഇടിരവം ചോലെയുള്ള ജ്വാനാടങ്ങളും, പടരഥലപനിയും അട്ടഹാസവും മററുകൊണ്ടു് അഷ്ടദിഗ്ഗുരുങ്ങളുടെ കണ്ണശസ്ത്രങ്ങൾ പോലും അടഞ്ഞു. പൊടിയിളകി ഭൂമിയും ആകാശവും തീരിച്ചറിയാൻ പാടില്ലാതെ ആയി. ഭാസ്കരബിംബവും മൂടി.

മോഹങ്ങൾ പെരുമഴയെന്നതുപോലെ അവർ രണ്ടുപേരും അനോന്യം നാശം, ഗതശ്വാസം, അഗോയാസം, വശനാസം, വായുവാസം. ബ്രഹ്മാസം, നാരായണാസം മുതലായ പലതരം ബാണങ്ങളും, അയ്യയ്യയും പ്രത്യസ്യങ്ങളെക്കൊണ്ട്, ചണ്ഡിക്കകയ്ക്കും ചെയ്തുകൊണ്ടു വളരെ നേരത്തോളവും യുദ്ധം ചെയ്തിട്ടും രണ്ടുപേരും അല്പംചോലും ക്ഷീണമുണ്ടായില്ല.

അനന്തരം രണ്ടുപേരും ഒരു അവസരത്തിൽ ഓരോ ബാണങ്ങളെ അനോന്യം അയച്ചു. അതിൽ ദേവേന്ദ്രൻ അയച്ച ബാണംകൊണ്ടു ഉഗ്രപാണ്ഡ്യന്റെ വില്ലുമാതം മുറിയുകയും, ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ അയച്ച ബാണംകൊണ്ടു ദേവേന്ദ്രന്റെ വില്ലും അവനാഴിയും ഭേദിച്ചുപോവുകയും ചെയ്തു. തന്റെ വില്ലും അവനാഴിയും നശിച്ചുപോയതുകൊണ്ട് പൂർവാധികം തൃഷ്ണനായ ദേവേന്ദ്രൻ പൊട്ടിയ വില്ലു ദൂരെ എറിഞ്ഞുവെച്ചു, മുഷ്ടിയുദ്ധത്തിനായി ഉഗ്രപാണ്ഡ്യനെ ആഹ്വാനംചെയ്തു. ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ കല്പിനേക്കുളം കഠിനമാകുംവണ്ണം മുഷ്ടിയും ചുരുട്ടിക്കൊണ്ട് ദേവേന്ദ്രനോടുത്തു. അനന്തരം അവർ രമ്മിൽ നടത്തിയ മുഷ്ടിയുദ്ധം എങ്ങനെയെന്നു വർണ്ണിക്കാൻ ആരെക്കൊണ്ടും സാധിക്കുകയില്ല. അവർ എണ്ണം കണക്കുമില്ലാത്ത അനോന്യം താഡിച്ചു. ഒടുവിൽ അയിരും കണ്ണുകളോടുകൂടിയ ദേവേന്ദ്രന്റെ ശരീരം മുഷ്ടിതാഡനംകൊണ്ടു പത്തുപോലെ ആവുകയാൽ ഏറ്റവും അസ്വസ്ഥനും ദണ്ഡധാരാപരനും ആയ അദ്ദേഹം കൽപാന്തകാലാഗ്നിയിലോളം കണ്ണുകളിൽക്കൂടി കോപാനവജ്വാലയെ ഉദമിപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, അദ്ദേഹം ഭൂജദണ്ഡത്തിൽ കനകപർവതത്തിനേക്കാളും കഠിനകർശമായ വജ്രായുധം എടുത്തിളക്കി. വിക്രമശാലികളിൽനിന്നു് അഗ്രഗണ്യനായ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ, ശ്രീനാരായണൻ, സുർശനചക്രത്തെ എന്നുപോലെ ശങ്കരത്തമായ വലയംകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വലതുഭുജത്തെയും അലംകരിപ്പിച്ചു. ദേവേന്ദ്രൻ ഉടൻതന്നെ മഹാഭീകളുടെ പക്ഷത്തുള്ള മേദിക്കുന്നതിൽ സൂക്ഷ്മവും അത്യന്തം തീക്ഷ്ണവും ഹോരവും ആയ വജ്രായുധം ഉഗ്രപാണ്ഡ്യന്റെനേരെ അത്യൽക്കടമായ ക്രോധാവേശത്തോടുകൂടെ പ്രയോഗിച്ചു. ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ അനേകായിരംകോടി ആദിതന്മാർ ഒന്നിച്ചുദിച്ചാൽ ഏതൊരുമാതിരി തേജസ്സുണ്ടാകുമോ അതിനേക്കാളും അത്യന്തം ഉൽബന്ധമായ ദിവ്യതേജസ്സോടുകൂടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിലിരുന്നു ജ്വലിക്കുന്ന വലയംചുറ്ററി വജ്രായുധത്തിന്നിടയിലേയും പ്രയോഗിച്ചു. അത്യന്തം തീക്ഷ്ണവും ജ്വജ്വലമാനവും ആയ പ്രയോടുക്കിയ ആ വലയംകുലിശത്തെ നിമത്തു പതിപ്പിക്കുകയും, ദേവേന്ദ്രന്റെ കീരീടം ഉടയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

ദേവേന്ദ്രൻ അതുകണ്ടു് കടുംബവനവാസിയും, ഹാലാസ്യനാഥനുമായ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശ്വരന്റെ ഉത്തമഭക്തന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനും മഹാബലശാലിയും സാക്ഷാൽ ഹാലാസ്യാധിപനന്ദനനുമായ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യനെജയിക്കുന്നതിന്നു തന്നെക്കൊണ്ടു സാധിക്കുന്നതല്ലെന്നും നിശ്ചയിച്ചു് ഭേവിരപലതയോടുകൂടെ യുദ്ധങ്ങളുവിട്ടു് ഓടിപ്പോയി.

ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ്റെ ജയഭേരിയും മുഴക്കി സ്വസൈന്യങ്ങളോടുമൊന്നിച്ചു മധുരപുരിയിൽ പ്രവേശിച്ചു സുന്ദരേശ്വരസ്താനയോടുകൂടെ രാജ്യഭരണവും നിർവഹിച്ചു നിജന്തഃപുരത്തിൽ ഇഷ്ടാനുപൂർവ്വം വസിച്ചു.

യുദ്ധഭൂമിയിൽ നിന്നും ഉഗ്രപാണ്ഡ്യനോടു യുദ്ധത്തിൽ തോറ്റു ദേവ ധോകത്തേക്കോടിപ്പോയ ദേവേന്ദ്രൻ അവിടെ എത്തിയ ഉടൻതന്നെ , ബന്ധനസ്ഥനായ മോചിപ്പിച്ചു വിട്ടയക്കണമെന്നുള്ള അപേക്ഷയോടുകൂടെ ഒരു സന്ദേശപത്രം എഴുതി വിശ്വസ്ഥനായ ഭൂതനെ ഏൽപ്പിച്ചു പാണ്ഡ്യ രാജധാനി മിലേക്കയച്ചിട്ടു ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ പ്രയോഗിച്ചു വെയ്ക്കുകൊണ്ട് തന്റെ കഴുത്തുപോകാതെ കർഠിം മാത്രം പോയതു ഹാമസ്യനാഥന്റെ അനുഗ്രഹംകൊണ്ട് തന്നെയെന്നും നിശ്ചയിച്ചു ഹാമസ്യസ്താനയോടുകൂടെ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യന്റെ ദയവിനേയും പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് അമരാവതിയിൽ വസിച്ചു. സന്ദേശവാഹകനായ ഭൂതൻ അതിവേഗത്തിൽ മധുരപുരിയെ പ്രാപിച്ചു ഉഗ്രപാണ്ഡ്യനെക്കണ്ടു വന്ദിച്ചു ദേവേന്ദ്രന്റെ പത്രംകൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിൽക്കൊടുത്തു.

ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ പത്രികാഞ്ജി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

കാ . .

ശിവമയം.

അല്ലയോ ഭൂലോകചക്രവർത്തിയായ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യരാജാവേ! അങ്ങേക്കു മേൽമേലിക്കളെ. അങ്ങേക്കു തുല്യനായ ഒരു വില്ലാളി ത്രിലോകത്തിലും ഇല്ലെന്നു ഞാൻ അനുഭവിച്ചുതന്നെ അറിഞ്ഞു. മുഷ്ടിയുദ്ധത്തിനും അങ്ങുതന്നെ ഒന്നാമൻ. ഉത്സാഹശക്തിയും അങ്ങേപ്പോലെ ആർക്കും ഇല്ല. വീര്യശൈല്യപ്രഭാവങ്ങളുടെ വിളഭൂമിയും ഭവാനുഭവം. പെരുഷവാരാണിധിയും രാജകേസരിയുമായ അവിടത്തെ സഖ്യത്തെ ഞാൻ സർവ്വദാ ഒന്നുപോലെ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. എന്റെ വിചാരിച്ചു ന്യതകൊണ്ടാൽ നമുക്കുതമ്മിൽ പിണക്കത്തിനും യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതിനും സംഗതിയായതു്. അതിനെപ്പറ്റി ഞാൻ ഏറ്റവും പശ്ചാത്താപിക്കുന്നു. ഗർഭിതനായ എന്റെ ഏതെല്ലാം പ്രവർത്തികൾ അവിടത്തേക്കു അഹിതമായിട്ടുണ്ടോ അവയെല്ലാം ഇപ്പോൾ മുതൽ സമീപിച്ചു എന്നെ അവിടത്തെ അപ്ലമിതങ്ങളിൽ ഒന്നാമനായി അംഗീകരിച്ചു എന്റെ മോചിപ്പിച്ചു വിട്ടയച്ചുതരണം. അവിടത്തെ രാജ്യത്തിൽ അവിടുന്ന് വിചാരിക്കുമ്പോൾ എല്ലാം വർഷം ഉണ്ടാകും. ആ ഭാരം ഞാൻ കയ്യിറക്കു.

ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ മേൽപ്രകാരം എഴുത്തു വായിച്ചും വെച്ചു് ഞാൻ ദേവേന്ദ്രന്റെ വാക്കിനെ മാത്രം വിശ്വസിച്ചു മോചിപ്പിച്ചു വിട്ടയക്കുകയില്ല. വേണ്ടുന്ന കാവങ്ങളിൽ എല്ലാം ആവശ്യത്തിനു തക്കവണ്ണം വർദ്ധിച്ചുകൊള്ളാ

സ്വന്തമായ നിങ്ങളും കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ! എന്നിങ്ങനെ അതളിച്ചെഴുതിട്ട് വീണ്ടും കഥാശേഷത്തെ താഴെപ്പറയും പ്രകാരത്തിൽ അരംഭിച്ചു.

അല്ലയോ മുനിപുംഗവന്മാരെ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യഭൂപൻ, വിധിപ്രകാരം സോമവാപ്രതം അനുഷ്ഠിക്കുകയും കാലം തെറ്റാതെ കാമാരി സേവനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന് സപ്തസ്വത്തുകളും, തേജസ്സും, യശസ്സും, സപ്തസംഖ്യാഭിദ്വയയും മുന്തിയതേതലും അനേകായിരം മക്കളുടേ അധികമായി വളർന്നു.

വസിഷ്ഠാദിമുനിപുംഗവന്മാർ അതുകേട്ട്, ഖടോരുവനോട്, അത്ര ശ്രേഷ്ഠമായ സോമവാപ്രതവിധി ഞങ്ങളെ കൂടി കേൾപ്പിച്ചതിന്റെ ശേഷം മേരുതാഡനം ചെയ്ത ലീല കഥിച്ചാൽ മതിയാകുന്നതാണെന്നു പറഞ്ഞു.

കംഭസംഭവൻ അതുകേട്ട്, അല്ലയോ താപസവർഗ്ഗന്മാരേ! നിങ്ങളുടെ ഈ പ്രശ്നം അത്യന്തം ശ്രേഷ്ഠമായതുതന്നെ, അതുകൊണ്ടു അദ്ദേഹമായിത്തീർന്ന സോമവാപ്രതവിധികളെപ്പറ്റി നിങ്ങളോടൊന്നിരുന്നോ. അതുകൊണ്ടു വലുതായ ഭാരകോപകാരം ഉണ്ടാകും. സോമവാപ്രതാനുഷ്ഠാനം ഒന്നുകൊണ്ടു മാത്രം ഏതു ജീവികൾക്കും രഹസ്യരൂപമായ മൂക്കി അന്നയാസേന ലഭിക്കുന്നതാണ്. സപ്തദേവന്മാരും വച്ച് പരമേശ്വരനും സർവദേവിമാരിലും വച്ച് പാർവതീയും എപ്രകാരം ശ്രേഷ്ഠമോ അപ്രകാരം സർവപ്രതങ്ങളിൽ വച്ചും സോമവാപ്രതവും ശ്രേഷ്ഠമാകുന്നു. യഥാശക്തിസോമവാപ്രതം മഹാപ്രതത്തെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നവരുടെ സർവാചത്തുകളും സർവരതങ്ങളും അതിർവശത്തിൽ നശിച്ചു പോകും. അവരെ അകാലമരണവും ദുഃഖവും സ്പർശിക്കുകപോലും ചെയ്യുകയില്ല. പ്രതത്തിന്റെ പുണ്യഗതം കൊണ്ട് ഇഹാമൃതമഹാഭോജങ്ങൾ അന്നയാസേനലഭിക്കുകയും ചെയ്യും.. സോമവാപ്രതങ്ങളിൽ വച്ച് ശ്രേഷ്ഠമായത് അമാവാസ്യനാളിൽ വരുന്നസോമവാപ്രതമാണ്. അതിനെ അനുഷ്ഠിച്ചാൽ അവസാനമില്ലാത്ത പുണ്യവും ഫലവും ഉണ്ടാകുമെന്നാണ് പ്രതമാഹാത്മ്യസാരഗ്രാഹികളായ പൗരാതനപുണ്യ വിത്തുകളുടെ അഭിപ്രായം. മേരുട്ടുണ്ടിയ ശിവക്ഷേത്രങ്ങളിൽസോമവാപ്രതം അനുഷ്ഠിച്ചാൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഫലത്തിൽ ഭഗവാനും പക്ഷികളുടെയും ഫലം ശ്രീഹരഃ സ്വമഹാശിവക്ഷേത്രത്തിലെ സോമസുന്ദരസന്നിധാനത്തിൽവെച്ചനുഷ്ഠിച്ചാൽ ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടു ആത്മാഹിതപ്രേക്ഷയോടു കൂടിയവർ സോമസുന്ദരസന്നിധാനത്തിൽ വച്ച്; സോമവാപ്രതത്തെ അത്യാദരവോടുകൂടെ അനുഷ്ഠിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു. സോമൻ, എന്നാൽ ഉമയോടു കൂടിയദേവൻ എന്നും സോമവാപ്രതം എന്നാൽ, ഉമയോടുകൂടിയ ദേവനായ പരമേശ്വരന്റെ ദിവസമെന്നും ആണ് അർത്ഥം. ആ ദിവസം അവസാനമില്ലാത്തഫലങ്ങളെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന ഒരു ശുഭദിവസവും ആണ്. എല്ലാ അളുകളും ആ പുണ്യദിവസത്തിൽ മുഴുവൻ ഉപവാസമെന്നോ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു നേരം

മാത്രം ഭക്ഷണമെന്നോ, അതുമല്ലെങ്കിൽ രാത്രിയിൽ മാത്രം ഉണ്ടെന്നോ ഏതെങ്കിലും ഒരു നിയമം വച്ചുകൊള്ളണം. നിശ്ചയത്തിനു ഫലമുണ്ട്. നിയമം കൂടാതെ ഒരുത്തക്കും ഒരിക്കലും ശ്രേയസ്സുണ്ടാകുന്നതല്ല. പുണ്യദിവസങ്ങളിൽ വെച്ച് അത്രയും മഹത്വമേറിയതായ സോമവാരത്തിൻനാളിൽ സോമചൂഡനായ പരമശിവനെ ഉദ്ദേശിച്ചു ചെയ്യുന്ന എല്ലാപുണ്യകർമ്മങ്ങൾക്കും അന്തമില്ലാത്തതായ ഫലങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമെന്നാണ് സൂക്തരികളും കാർത്ത്യായ്കവിചക്ഷണന്മാരും വ്രതമാഹാത്മ്യവേദികളുമായ എല്ലാപെരുമാണികവിദഗ്ദ്ധന്മാരടേയും ഐകകണ്ഠ്യേനയുള്ള അഭിപ്രായം. അല്ലയോ മുനിപുരുഷവന്മാരേ! സോമവാരവ്രതത്തിൻ്റെ മഹത്വം മേൽപ്രകാരം ആണ്. ഇനി ഞാൻസോമവാരവ്രതവിധാനത്തേപ്പറയും. നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധയോടു കൂടെക്കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ! ശ്രുതമാക്കുന്ന അത് എല്ലാവർക്കും എല്ലാ ചെറുശാസ്ത്രങ്ങളെയും ദാനം ചെയ്യുന്നതാണ്.

അല്ലയോ മുനിശാസ്ത്രന്മാരേ! സോമവാരവ്രതം ആരംഭിക്കുന്നതിന് ഏററവും നല്ലമാസങ്ങൾ വൃശ്ചികവും മകരവും ആകുന്നു. ശുക്രാദിദോഷങ്ങൾ ഇല്ലെങ്കിൽ മറ്റു മാസങ്ങളിലും ആരംഭിക്കാം. എങ്കിലും മലാദിദോഷരഹിതങ്ങളായ ചാത്രമാസങ്ങൾ ആണ് സോമവാരം തുടങ്ങുന്നതിനു വളരെ നല്ലത്. അതുകൊണ്ട് ചാത്രങ്ങളായ ഏതെങ്കിലും ഒരു മാസത്തിലെ ദേവദൈവമുനീന്ദ്രാദികളായ ദേവന്മാരാൽ സ്തുതമാനനായ പരമശിവന് അന്ത്യന്തം പ്രിയപ്പെട്ടതായ സോമവാരശുഭദിവസത്തിൻ നാളിൽ ഭക്തിമാനായ വ്രതകർത്താവ്, അതിരാവിലെ എഴുന്നേറ്റ് തന്റെ ദ്വാദശാനന്തമാകുന്ന ഹാചാസ്യശിവക്ഷേത്രത്തിങ്കൽ പരാശക്തിയായ മീനാക്ഷീഭാവതിയോടു കൂടെ സ്ഥിതനായിരിക്കുന്ന സോമസുന്ദരമുത്തിയ മനസ്സുകൊണ്ട് വിദാചന ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം പല്ലതേച്ച് നിത്യനൈമിത്തികങ്ങളായ സപ്തകർമ്മങ്ങളും അനുഷ്ഠിച്ചിട്ട് വിധിപ്രകാരം സ്നാനം ചെയ്യണം.

അല്ലയോ മുനിപുരുഷവന്മാരേ! സ്നാനകർമ്മം ആചരിയ്ക്കാനുള്ള വിധിയും ഏപ്രകാരമാണെന്നു ഞാൻ പറയും. സോമവാരവ്രതമുള്ളവൻ, ഭസ്മവും കൂവളവൃക്ഷത്തിൻ്റെ ചുവട്ടിൽനിന്നും ധരിയെടുത്ത മണ്ണും, എള്ളും, കുശയും, ഗോമയവും ശിരസ്സിലും പാവിത്രത്തെ പാണിയിലും ധരിച്ചുകൊണ്ട്, അല്ലയോ സുന്ദരേശ്വര! സർവതീർത്ഥഫലപ്രദ! ഭക്തിയേയും മുകുതിയേയും ദാനംചെയ്യുന്നതായ ഈ തീർത്ഥത്തിൽ സ്നാനംചെയ്യുന്നതിന് നിന്തിരുവടി എന്നിയ്ക്ക് അനുവാദം നല്കണമേ! ചിന്തം, യാതൊരുത്തൻ്റെ തമിഴുകിളിയിൽ മേഘങ്ങളും, അംഗസന്ധികളിൽ നദികളും കുങ്കിയിൽ സപ്തനമുദങ്ങളും വിളങ്ങുന്നുവോ ആ തോയാത്മാവായ ഭഗവാനായിക്കൊണ്ട് ഞാൻ നമസ്കരിയ്ക്കുന്നു എന്നും ഉള്ള അർത്ഥങ്ങളോടുകൂടിയതുകൂടുതലായ,

“സുന്ദരേശ്വര! സർവേശ! സർവതീർത്ഥഫലപ്രദ!
ദേവിസ്നാതമനുജ്ഞാമേ തീർത്ഥസ്സുൻഭക്തിമുക്തിഭേ

യസ്യകേശേഷജീമൂതാ നദ്രാസ്സർവംഗസന്ധിഷ്ട
ക്ഷക്ഷസമുദ്രസപ്താപിതസൈതോയത്ഥനേനമഃ”

ഈ ശ്ലോകങ്ങളെ ചൊല്ലിയതിൽപ്പിന്നെ വേദമന്ത്രോച്ചാരണങ്ങളോടു കൂടെ ഉത്തമതീർത്ഥത്തിൽ സ്നാനം ചെയ്യണം. ഇപ്രകാരമാണ് സ്നാനവിധി.

സ്നാനാനന്തരം പ്രതകന്താപ്യം, സമാഹരിതമാനസനം, ശുചിയും, കാ മക്രോധാദരജാപൈശ്ചന്യദോഷവർജിതനും, ശുഭ്രവസ്ത്രധാരിയും ആയിട്ടു പോയി പിചിദ്യു, മുല്ലദ്യു, പുന്നാഗദ്യു മുതലായ വെളുത്ത കുസുമങ്ങളും താ മരദ്യു കളും, ഏരിക്കിൻപുഷ്പങ്ങളും വിചപപത്രങ്ങളും മറ്റും പഠിച്ചു കൊണ്ടു വന്നു അറവയെക്കൊണ്ടും, തിലം, അക്ഷതം ഇവകളെക്കൊണ്ടും ശ്രീ ഹാലാ സ്വനാഥനും പ്രഭുവും ആയ ശങ്കരനെ പൂജിക്കണം. ദീക്ഷിതന്മാരല്ലാത്തവി പ്രമാക്കും ക്ഷത്രിയ വൈശ്യാദികൾക്കും മൂലവിംഗ പൂജനം ചെയ്യുന്നതിന് അർഹതയില്ല. ദീക്ഷിതന്മാരായ വിപ്രന്മാക്കുമാത്രമേ മേല്പറഞ്ഞപ്രകാരത്തിൽ മൂലവിംഗത്തെ പൂജിക്കാൻ വിധിയുള്ളൂ. ദീക്ഷിതന്മാരല്ലാത്ത ബ്രാഹ്മണക്കും, മറ്റു ജാതികൾക്കും ബാഹ്യലിംഗങ്ങളിൽ കുസുമാക്ഷതങ്ങളെ അർച്ചിച്ചു ഛാലാരിയെ പൂജിക്കുന്നതിന് വിരോധം ഇല്ല. അവിർ പൂജാദ്രവ്യങ്ങളെ ദീക്ഷിതന്മാരായ ബ്രാഹ്മണരെ ഏർപ്പിച്ചു മൂലവിംഗത്തെ പൂജിപ്പിച്ചുകൊള്ളണം.

സോമവാരുതുന്നാളിൽ ഒരുനേരം മാത്രം ഭക്ഷണംകഴിക്കുകയാകുന്ന പ്രതത്തോടുകൂടിയവൻ മദ്ധ്യാഹ്നകാലത്തിൽ ശിവാപൂജയെ നിർവഹിച്ചുകൊള്ളണം. രാത്രിയിൽ ഉണന്ന പ്രതത്തോടുകൂടിയവനും മഴുവനും ഉപവാസംതന്നെ എന്നുള്ള പ്രതത്തോടുകൂടിയവനും മാത്രമേരാത്രിയിൽ പരമശിവനെ പൂജിക്കാൻ പാടുള്ളൂ. മഹേശ്വരപൂജയ്ക്ക് എല്ലാ മന്ത്രങ്ങളിൽപാച്ചും ശ്രേഷ്ഠമായത് പഞ്ചാക്ഷരമന്ത്രവും, എല്ലാ പുഷ്പങ്ങളിലും പത്രങ്ങളിലുപാച്ച് ശ്രേഷ്ഠമായത് വിചപപത്രവും ആകയാൽ, മറ്റത്തക്കതായ എല്ലാ ഭക്തന്മാരും പഞ്ചാക്ഷരം ജപിച്ചും വിചപപത്രങ്ങൾ അർച്ചിച്ചും പരമശിവനെ പൂജിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു.

സപ്തകോടി മഹാമന്ത്രങ്ങളും, ഹാലാസ്വനാഥനായ പരമശിവന്റെവക്ത്രപത്മത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടതുതന്നെയെങ്കിലും, അവയ്ക്കൊന്നിനുംപഞ്ചാക്ഷരമഹാമന്ത്രത്തിന്റെ പതിനാറിൽ ഒരു പങ്കുപോലും മഹത്വമില്ല. ദീക്ഷിതനോ അദീക്ഷിതനോമറ്റുപല്ലവിധത്തിൽ ഉള്ളവനോ ആരുതന്നെയായിരുന്നാലും മോക്ഷദായ മഹാപഞ്ചാക്ഷരമന്ത്രത്തെ വിധിപ്രകാരം ജപിക്കുന്നവൻതീർച്ചയായിട്ടും ശങ്കരന്റെകിങ്കരനാരികീഴെമന്നുള്ളതിനായാതൊരു വ്യത്യാസവും ഇല്ല. പ്രാമഹദ്യം ശിശുഹൃദയാ മുതലായ പഞ്ചമഹാപാപങ്ങളും മറ്റനേകം ഉഗ്രപാപങ്ങളും ധ്യാനവിഭാഗത ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരുത്തൻതന്നെ ആയിരുന്നാലും പഞ്ചാക്ഷരജപത്തെ വിധിപ്രകാരം അനുഷ്ഠിക്കുമെങ്കിൽ അവൻ സർവപാപവിനിർമൂകനായി ഉൽകൃഷ്ടഗതിയെ പ്രാപിക്കും. പാപമാകുന്ന പണ്ഡിതന്റെക്കൂടി പഞ്ചാക്ഷരമന്ത്രംകല്പാതവഹിയാണു്. ധർമ്മാത്മ

കാമമോക്ഷങ്ങൾ നാലുപലിക്കുന്നതിനു പഞ്ചാക്ഷരമഹാപോലെ സുഖമായ വഴി മറ്റൊന്നുതന്നെയില്ല. അതുകൊണ്ട് ഇഹപരസൗഖ്യങ്ങളും മൂക്തിയും വേണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവർ എല്ലാം അത്യന്തം ശുദ്ധും കല്യാണകരവും, പരമാർത്ഥജ്ഞാനോദയത്തിന് മൂലകാരണമായി ഭവിക്കുന്നതുമായ പഞ്ചാക്ഷര മഹാമന്ത്രത്തെ കഴിയുന്നിടത്തോളവും ജപിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു. 'നമശിവായ' എന്നുള്ള പഞ്ചാക്ഷരമഹാമന്ത്രത്തെ 'നമഃ ശിവായ' എന്നു സ്രീലിംഗമായി ജപിച്ചാൽ അയതു ദേവീപരമായിട്ടും തീരും. ലിംഗവ്യത്യാസം ചെയ്താൽ ശങ്കരീശങ്കരന്മാരെ ഒന്നുപോലെ പൂജിക്കുന്നതിനുള്ള പയുക്തമായ ഈ പഞ്ചാക്ഷരമഹാമന്ത്രത്തെ ജപിച്ചു വിപപത്രങ്ങൾ കൊണ്ടുചിച്ചാൽ ശിവസൗഖ്യമുണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിനു ഒരുകാലത്തും പക്ഷാന്തരമില്ല.

അല്ലയോ മൃഗീശ്വരന്മാരെ! വിപപത്രത്തെ സ്തർശിക്കയോ, ദർശിക്കയോ, വന്ദിക്കയോ ഏതെങ്കിലും ഒന്നു ചെയ്താൽ രായും പകലും ഒഴിവില്ലാതെ ചെയ്തു പാപങ്ങളും നശിച്ചുപോകും. അന്ത്യകാലത്തിങ്കൽ കൂവളച്ചുവട്ടിൽനിന്നും മണ്ണുധാരി സർവഗുണങ്ങളിലും പൂശുന്നതായാൽ മരണാനന്തരം അവൻ ശ്രേഷ്ഠമായ ഗതി ഉണ്ടാകും. പന്ത്രണ്ടുദിവസം നിരാഹാരനായി വിലപവുക്ഷച്ചുവട്ടിൽ ഇരുന്നാൽ ബ്രഹ്മഹർത്യാദികളായ പാപങ്ങളും ഇല്ലാതാകും ഭൂണഹർത്യാദോഷശാന്തിക്ക് നിരാഹാരനായി മൂന്നുദിവസം വിലപവുക്ഷച്ചുവട്ടിലിരുന്ന് റുറായിരം ഉരു ശിവനാമങ്ങളെ ജപിച്ചാൽ മതിയാകുന്നതാണ്. അപണ്ഡങ്ങളായിരിക്കുന്ന വിപപത്രങ്ങളെക്കൊണ്ട് സോമചാരത്തുനാളിൽസംയതാത്മാവായിസോമസുന്ദരനെപൂജിക്കുന്നവന്റെ ബ്രഹ്മഹർത്യാദോഷങ്ങൾപോലും നശിച്ചുപോകും. മാതൃഹന്താപും പിതൃഹന്താപും എന്നല്ല സർവ്വ പാതകങ്ങൾ ചെയ്തവനും വിപപത്രങ്ങൾകൊണ്ട് പരമശിവനെ പൂജിക്കുക അകുന്ന ഏകവൃത്തികൊണ്ട് പാപവർദ്ധനയാകാതെയിരിയ്ക്കുകയില്ല. വിപപത്രങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഭക്തിപൂർവ്വം ചന്ദ്രശേഖരനെ പൂജിക്കുന്ന മൗനീ സർവാപവിനിർമുക്തനാകുന്നതു കൂടാതെ പരമപദത്തെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യും. ഉണങ്ങിയതും, പഴുകിയതുമായ വിപപത്രങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് ഗിരിജാനാഥനെ പൂജിച്ചാലും സർവ്വപാപവിനിർമുക്തിയുണ്ടാകുന്നതാണ്. പഴുക്കത്തുവീണതും, ചിലന്തിവല പറ്റിയതും തന്നത്താൻ അടർന്നുവീണതുമായ വിപപത്രങ്ങൾ ശിവപൂജക്കു കൊള്ളുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ട് മേൽപ്പറഞ്ഞ അറകുറങ്ങൾ യാതൊന്നും ഇല്ലാത്തതായ വിപപത്രങ്ങൾകൊണ്ട് വേണം ശിവപൂജചെയ്യേണ്ടത്. പരമശിവപൂജയ്ക്കായി ആരംഭിക്കേണ്ടത്, കയ്യുംകാലുംകഴുകി ശുദ്ധമാക്കി ശരീരത്തിൽ ഭസ്മരൂപമാവാദികൾ ധരിച്ച്, പ്രാണായാമം, സങ്കൽപ്പം. പുണ്യാഹം ഇവയും, പൂജാകർമ്മം നിർവിപ്ലവമായി നിറവേറുന്നതിനുവേണ്ടി ഗണപതിപൂജയും ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം സോമസുന്ദരനും, സോമേശ്വരനും സോമ (വെള്ളം) സോമ (ചന്ദ്ര)വിഭൂഷണനും ആയ ശിവന്റെ സന്നിധിയിലെ പ്രാപിച്ചും അഞ്ജലീബലനായി നിന്നുകൊണ്ട് ഞാൻ നിന്തിരുവടിയുടെ അനു

ജ്ഞാപ്രകാരം സോമവാസ്യതയെ അനുഷ്ഠിക്കാൻപോകുന്നു എന്ന് അങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിച്ചതിന്റെശേഷം വേണ്ടതാകുന്നു.

മേൽപ്രകാരമുള്ള പ്രാർത്ഥനയോടും, കൃഷ്ണകയോടുംകൂടെ ചന്ദ്രമൂലന്റെ സന്നിധിയിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു്, അപഞ്ചലമാനസനായി ഭക്തിയോടും ധ്യാനാദികളായിരിക്കുന്ന ഉപചാരങ്ങളോടും, കൂടെ ശങ്കരീ ശങ്കരനാമം വിധിപ്രകാരം പൂജിക്കണം അങ്ങനെ പൂജിച്ചാൽ ഭോഗമോക്ഷങ്ങൾ തീർച്ചയായും ഉണ്ടാകും.

സൂര്യകോടിപ്രകാശകനായും, കോടിശീതാംശശീതളനായും, പഞ്ചാസനസമാസീനനായും, പഞ്ചചക്രനായും, പരമേശ്വരനായും, പതിനഞ്ചു കണ്ണുകളോടും, ത്രിശൂലം, ചരശൂ, ഖഡ്ഗം വജ്രം, അഭയം, പാശം, നാഗം, അംകുശം, ഫലഭാ, അഗ്നി ഇവകളാൽ ശോഭയമാനങ്ങളായ പത്തു ദൈവങ്ങളോടുകൂടിയവനായും, നാഗയജ്ഞോപവീതനായും, ദിവ്യാംബരങ്ങളാലും, ദിവ്യഗന്ധങ്ങളാലും, ദിവ്യപുഷ്പങ്ങളാലും, വിരാജിതനായും, മുത്തമാല, തോൾവള, കിരീടം, കണ്ഡലം മുതലായ അഭരണങ്ങളാൽ വിഭൂഷിതനായും ഇരിക്കുന്ന, ഭാഗ്യകരമായ മഹാദേവന്റെ പതിനാറുവയസ്സു പ്രായംതോന്നിക്കുന്നതായ സോമസുന്ദര സ്വരൂപത്തെ മനോഹരനിയായ മീനാക്ഷീഭഗവതിയുടെ കോമളവിഗ്രഹത്തോടുകൂടെ സ്വയംഭൂതമായിരിക്കുന്ന മഹാലിംഗത്തിൽ ധ്യാനം കഴിയും, ധ്യാനോപചാരാത്ഥമായി താഴെവരുംപ്രകാരമല്ലാം അപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുകൊണ്ടുവേണം പുഷ്പങ്ങൾകൊണ്ടും മറ്റും സുന്ദരമുന്തിയ പൂജിക്കേണ്ടതു്.

അതായതു:—അദ്വൈതനെ അല്ലയോ മഹേശ്വര! അങ്ങ് ദയവു ചെയ്തു് മനോഹരനിയായ മീനാക്ഷിയോടുകൂടെ ഇവിടെ എഴുന്നള്ളിയാലും എന്നിങ്ങനെയുള്ള അർത്ഥത്തോടുകൂടിയതായ,

അഗമകൃപയാശംഭോ! മനോഹരസോമേശ്വര!
എന്ന ശ്ലോകംചൊല്ലി ഭഗവാനെ ആരാധനംചെയ്യണം.

അനന്തരം; അല്ലയോ കടംബവനവാസിനായ വിശ്വാത്മാവേ! അങ്ങേയ്ക്കായിക്കൊണ്ടു നമസ്കാരം. അല്ലയോ കരുണാനിധേ! മനോഹരമായ രത്നസിംഹാസനം അവിടെത്തെയ്തു ഞാൻ ഇതാ തരുന്ന എന്ന് അർത്ഥമുള്ളതായ,

‘വിശ്വാത്മാനേ! നമസ്തൂഭ്യം കടംബവനവാസിനേ!
രത്നസിംഹാസനം ചാരു ദദാമികരുണാനിധേ!’

എന്ന ശ്ലോകംചൊല്ലി അസനം നല്കണം.

അതിന്റെശേഷം സ്വർഗ്ഗമുണ്ടാകും റേതുമുദ്രതരം, ഉമാദേവിയോടുകൂടിയവനും ശർവനും ആയ അങ്ങേയ്ക്കായിക്കൊണ്ടു നമസ്കാരം അല്ലയോ ശ്രീ ഹാലാസ്വതാഹാരം! ഞാൻ ഇതാ അവിടെത്തെയ്തു പാത്രംനൽകുന്നു. എന്നു താല്പര്യത്തോടുകൂടിയ-

‘നമശ്ശർവ്വായസോമായ സർവ്വമംഗളമേതവേ!
തുഭ്യംസംപ്രദൈപാത്രം ശ്രീഹരാസ്യാനിവാസിനേ!’

എന്ന ശ്ലോകം ചൊല്ലി കാൽ കഴുകാനുള്ള പാത്രം കൊടുക്കണം.

തദനന്തരം, എല്ലാ ലോകത്തിനും ആധാരമായും, ഒന്നും തനിക്കു ധാ-
രല്ലാത്തേയും ഉള്ള അല്ലയോ മഹേശ്വര! ഞാൻ ഇതാ അവിടത്തേക്കു ആച-
മനം നല്കുന്നു. അല്ലയോ സുന്ദരേശ്വര! അങ്ങയ്ക്കായിക്കൊണ്ടു നമസ്കാരം.
എന്നിങ്ങനെ താല്പര്യത്തോടുകൂടി,

അരോഷജഗദാധാര! നിരാധാരമഹേശ്വര!
ദദാത്യാചമനംതുഭ്യം സുന്ദരേശ്വര!നമോസ്തുതേ.

എന്നുള്ള ശ്ലോകംചൊല്ലി ആചമനംകൊടുക്കണം.

അതിന്റെശേഷം, വിലരീരത്തായ ഫലങ്ങളെ ദാനംചെയ്യുന്ന
വനും കാലശാസിതാവും ആയ ദാദശാന്തനിവാസിനേ! അങ്ങയ്ക്കായി
ക്കൊണ്ടു ഞാൻ ഇതാ അംഗ്യം നൽകുന്നെന്ന സാരത്തോടുകൂടിയതായ,

‘അനർഥഫലദായേവ ശാസ്ത്രൈവൈവസ്വതസ്ത്വച
തുഭ്യമംഗ്യംപ്രദാസ്യാമി ദാദശാന്തനിവാസിനേ’

എന്ന ശ്ലോകംചൊല്ലി അംഗ്യം കൊടുക്കണം.

അതില്ലെന്ന ഭക്തജനങ്ങൾക്കു ദർശനമാത്രത്താൽതന്നെസർവ്വാഭീഷ്ട
ഫലങ്ങളേയും പ്രദാനംചെയ്യുന്ന ദേവപൂജിതനായ ഭഗവാനേ! പഞ്ചാമൃ-
തംകൊണ്ടു, ഞാൻ ഇതാ അങ്ങയ്ക്കു അഭിഷേകംചെയ്യുന്നു എന്നു് അർത്ഥ-
ത്തോടുകൂടി,

‘ദൃഷ്ടമാത്രേണസർവേഷാം സർവാഭീഷ്ടഫലപ്രദ!
പഞ്ചാമൃതാദ്യൈദൈവ്യസ്താം സ്താനയേഹംസ്മരേമിത.’

എന്നുള്ള ശ്ലോകംചൊല്ലി അഭിഷേകം കഴിക്കണം.

അനന്തരം, അനന്തോൽ ഉടക്കുകയും, പുലിത്തോൽ പുതയ്ക്കുകയും,
ചെയ്യുന്ന ദിഗംബര! നിന്തിരുവടിക്കു നമസ്കാരം. ഇതാ ഞാൻ അങ്ങയ്ക്കു
ണ്ടുപസ്യം തരുന്നു എന്നു താല്പര്യത്തോടുകൂടിയതായ,

‘ദിഗംബരനമസ്തുഭ്യം ശജാജിനധരായച
വ്യാഖ്യചഞ്ചാത്തരീയായ വസ്രയുഗ്മംദദാത്യാഹരം.’

എന്ന ശ്ലോകംചൊല്ലി വസ്രദാനംചെയ്യണം.

തദനന്തരം, രത്നമാലയിൽ റുഖണാചണ്ണം എല്ലാ ചരാചരങ്ങളിലും
അന്തർലയിച്ചായി വാസംചെയ്യുന്നവനും നാഗയജ്ഞോപവീതനും ആയ
അങ്ങേക്കായിക്കൊണ്ടു ഞാൻ ഇതാ ഉപവീതത്തെ ദാനംചെയ്യുന്നു എന്ന
ർത്ഥത്തോടുകൂടിയതായ,

“ചരാചരജഗദുത പ്രേതസുരഗൃധരായതേ
നാഗയജ്ഞോപവീതായ ഹൃദപവീതംദദാത്യാഹരം”

എന്ന ശ്ലോകംചൊല്ലി ഉപവീതം കൊടുക്കണം.

അതിൽപിന്നെ, അല്ലയോ സമഷ്ടിവിദ്വാനഗരനാഥ! സർപ്പാഭരണ! ശരണാഗതവത്സല! ശംഭോ! അങ്ങ് ഞാൻ നൽകുന്ന ആഭരണങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചാലും എന്നിങ്ങനെ സാരത്തോടുകൂടിയ

“സമഷ്ടിവിദ്വാനഗര നാഥനാഗവിഭൂഷണ!
ഗൃഹാണഭൂഷണംശംഭോ ശരണാഗതവത്സല”

എന്ന ശ്ലോകംചൊല്ലി ആഭരണം കൊടുക്കണം.

അതിന്റെ ശേഷം, അല്ലയോ അവസ്ത്യങ്ങളായ ഫലങ്ങളെ ദാനം ചെയ്യുന്നവനും സുഗന്ധമുള്ള ശരീരത്തോടുകൂടിയവനും ആയ ഭഗവാനേ അവിടത്തേക്ക് നമസ്കാരം അന്ധകാരസുരഭേജകനായിരിക്കുന്ന അവിടത്തേക്കു ഞാൻ ഇതാ ഗന്ധങ്ങളെ ദാനം ചെയ്യുന്നു എന്നിങ്ങനെ അർത്ഥത്തോടുകൂടിയ,

നമസ്സുഗന്ധദേവായ ഹൃദസ്യാഫലഭായീനേ,
തുദ്യാഗന്ധാൻ പ്രാസ്യാമി ചാന്ധകാസുരഭേജക.”

എന്നുള്ള ശ്ലോകംചൊല്ലി ഗന്ധാഗ്ദാനം ചെയ്യണം.

അനന്തരം, ദേവസിദ്ധഗന്ധർവപൂജിതനായ അല്ലയോ സുന്ദരേശ്വര! അങ്ങേയ്ക്കു നമസ്കാരം. വരങ്ങളെ കൊടുക്കുന്നവനായ നിന്തിരുവിടി ഞാൻ നൽകുന്ന ശുഭങ്ങളായ അക്ഷതങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചാലും എന്നീ അർത്ഥത്തോടുകൂടിയ,

“അക്ഷതാൻ ധവളാൻദേവ! സിദ്ധഗന്ധർവപൂജിത!
സുന്ദരേശ്വരനമസ്തുഭ്യം ഗൃഹാണവരദോദേവ.”

എന്നുള്ള ശ്ലോകംചൊല്ലി അക്ഷതം കൊടുക്കണം.

തദനന്തരം, അല്ലയോ പുഷ്പം എന്നതുപോലെയുള്ള തീക്കണ്ണുകളോടുകൂടിയവനും, പുഷ്പചാപഭഞ്ജനം പുന്ദരന്ദ് വരങ്ങളെ പ്രദാനംചെയ്തവനുമായ അല്ലയോ ഹൃദ! ഞാൻ ഇതാ നിന്തിരുവിടിയെ പുഷ്പങ്ങൾകൊണ്ട് പൂജിക്കുന്നു. എന്നിങ്ങനെ സാരത്തോടുകൂടിയ,

“പുഷ്പവദഗ്നിനയന!പുഷ്പചാപവിഭഞ്ജന!
പുഷ്പൈസ്സപാംപൂജയാമീശ! പുന്ദരവരപ്രഭ!

എന്നുള്ള ശ്ലോകം ചൊല്ലി സഹസ്രനാമം ജപിച്ച് വില്പപത്രങ്ങളെ കൊണ്ടും പുഷ്പങ്ങളെക്കൊണ്ടും ശിവനെശക്തിയോടുകൂടെ സമാധാനിക്കണം.

അനന്തരം, കാരണത്രയങ്ങൾക്കും ഭേദമുദ്രതരം, ദേവേന്ദ്രന്റെ വൃതചന്ദ്രാചാചഞ്ചത ശമിപ്പിച്ചവനും ആയ ഭഗവാനെ അങ്ങേയ്ക്കു നമസ്കാരം. അല്ലയോ വൃഷഭലപജ! ഞാൻ ഇതാ ആദ്യത്തോടുകൂടിയതായ ഗുൽഗുലുപന്ത അങ്ങേയ്ക്കായി സമർപ്പണം ചെയ്യുന്നു അങ്ങ് സ്വീകരിച്ചാലും എന്നഅർത്ഥത്തോടുകൂടിയതായ,

“നമോവൃതാരിപാപഘ്നേ! കാണത്രയമേതവേ!
സാജ്യംഗുൽഗുഡുപംതപം ഗൃഹാണവൃഷധോജ!

എന്നുള്ള ശ്ലോകംചൊല്ലിധൂപാധാനചെയ്യണം.

അതിന്റെശേഷം, ജ്യോതിർമ്മയനും, ലിംഗസ്വരൂപവും എല്ലാജോതിസ്സുകൾക്കും ഇരിപ്പടമായിട്ടുള്ളവനും ജ്ഞാനദീപത്തെ പ്രദാനംചെയ്യുന്നവനും ആയ അങ്ങേക്ക് ഞാൻ ഇതാ ദീപംനൽകുന്നു എന്നത്മത്തോടുകൂടിയ,

“ജ്യോതിർമ്മയലിംഗായ ജ്യോതിഷാമകായതേ
ദീപംദദാമ്യഹമഭക്ത്യാ ജ്ഞാനദീപപ്രദായീനേ.”

എന്നുള്ള ശ്ലോകംചൊല്ലി ദീപാധാനം ചെയ്യണം.

തദനന്തരം, അല്ലയോ സുന്ദരേശ്വര! ഉപദംശങ്ങൾ, നെയ്യ്, പാപ്പ്, ഫലങ്ങൾ, പലവാരങ്ങൾ ഇവയോടുകൂടിയ ഷഡ്രസമിശ്രങ്ങളായ നൈവേദ്യസാധനങ്ങളെ ഞാൻ ഇതാ അങ്ങേയ്ക്കു തരുന്നു. നിന്തിരുവടി അതിനെ സ്വീകരിച്ചാലും. എന്നത്മത്തോടുകൂടിയ,

“നൈവേദ്യംഷഡ്രസോപേതം സോപദംശംഘൃതാനപിതം
ഫലക്ഷീര പൂപയുക്തം ഗൃഹൃതാം സുന്ദരേശ്വര!

എന്നുള്ള ശ്ലോകംചൊല്ലി നൈവേദ്യം നല്കണം.

അതിൽപിന്നെ അല്ലയോ ദേവേശ്വരനായ സോമസുന്ദര! കർപ്പൂരമന്ദനങ്ങൾകൊണ്ടു് വാസനിപ്പിക്കപ്പെട്ടതും അത്യന്തം തണുത്തതും നിർമ്മലമായതുമായ പാനീയത്തെ ഞാൻ ഇതാ അങ്ങേയ്ക്കു തരുന്നു. നിന്തിരുവടി അതിനെ സ്വീകരിക്കണമേ എന്നിങ്ങനെ സാരത്തോടുകൂടിയതായ,

“പാനീയം ശീതമുസപച്ഛം ചന്ദ്രചന്ദനവാസിതം
തുള്യംദാമിദേവേശ! ഗൃഹൃതാം സോമസുന്ദര!”

എന്നുള്ള ശ്ലോകംചൊല്ലി പാനീയം കൊടുക്കണം.

അതിന്റെശേഷം, അല്ലയോ ശംഭോ! അടയ്ക്ക, കർപ്പൂരം, ചുണ്ണിം ഇവകളോടുകൂടെ ഞാൻ നിന്തിരുവടിക്കു താമബുലം നൽകുന്നതിനെ നിന്തിരുവടി സ്വീകരിക്കണമേ എന്നുള്ള അത്മത്തോടുകൂടിയ,

“പൂഗീഫലൈസ്സകർപ്പൂരൈർന്നാഗവല്ലീഭജൈരംഗി
ചുണ്ണനചയുതംശംഭോ! താമബുലംഗൃഹൃതാംതപയാ.”

എന്നുള്ള ശ്ലോകംചൊല്ലിതാമബുലം നൽകണം.

തദനന്തരം അല്ലയോ ഹൃദേശ്വര! അതിമഹാമന്ദമായ പാപങ്ങളെശമിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി, അത്യൽകൃഷ്ണങ്ങളായ ഫലങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയും ഞാൻ നിന്തിരുവടിയെ പ്രദക്ഷിണം വയ്ക്കുന്നു. അല്ലയോ പരമേശ്വര അങ്ങേ എന്നിൽ പ്രസാദിക്കണമേ എന്നുള്ള പ്രാർത്ഥന അടങ്ങിയതായ,

“പ്രകൃഷ്ടപാപനാശാത്ഥം പ്രകൃഷ്ടഫലസിദ്ധയേ
പ്രദക്ഷിണം കരുതീശ! പ്രസീദപരമേശ്വര!”

എന്നുള്ള ശ്ലോകംചൊല്ലി ഭഗവാൻ പ്രദക്ഷിണം വയ്ക്കണം.

അതിൽപ്പിന്നെ —

“നമശ്ശിവായ സോമായ ശാഭവേ! ശങ്കരായ ച
നമോഹാലാസ്വനാഥായ സച്ചിദാനന്ദമൂർത്തയേ.”

എന്ന ശ്ലോകംചൊല്ലി ഭഗവാനെ സമസ്തരിക്കണം.

അതിന്റെറശേഷം പരമേശ്വരീപരമേശ്വരന്മാരുടെ ഓരോ അംഗങ്ങളേയും പൂജിക്കണം. അംഗപൂജകൊണ്ട് വ്രതികൾക്ക് സർവസൗഭാഗ്യങ്ങളും കിട്ടും. അംഗപൂജചെയ്യേണ്ട വിധിയും ഇന്നപ്രകാരമെന്നു നിങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞുതരാം.

“ഓംഭവാന്യൈനമഃ” “ഓംഭവായനമഃ” എന്നിങ്ങനെമന്ത്രംജപിച്ചു പാദങ്ങളേയും. “ഓംജഗന്മാത്രേനമഃ” ഓംജഗൽപിത്രേനമഃ എന്നുജപിച്ചു ജംഗമികളേയും, ഓംഗുഡാന്യൈനമഃ ‘ഓംഗുഡായനമഃ, എന്നീമന്ത്രങ്ങൾജപിച്ചു ജംഗമങ്ങളേയും, ഓം,തദാന്യൈനമഃ ഓംതദായനമഃ എന്നീ മന്ത്രങ്ങൾചൊല്ലി ഉത്തയുഗളവും ഓം കാഞ്ചൈനമഃ ഓംകാലാന്തകായനമഃ എന്നുചൊല്ലി കടിപ്രദേശത്തേയും, ഓം നാഗേന്ദ്രകന്യായൈനമഃ ഓം നാഗേന്ദ്രാഭരണായനമഃ എന്നുജപിച്ചു നാഭീദേശത്തേയും, ഓംസ്തവപ്രിയായൈനമഃ ഓം സ്തവ്വായനമഃ എന്നുള്ള മന്ത്രം ഉച്ചരിച്ചു സ്തനങ്ങളേയും, ‘ഓം ഭവൈപ്പൈനമഃ, ഓംഭവന്നാശായനമഃ, എന്നുജപിച്ചു ഭുവുങ്ങളേയും, ഓം കംബുകണ്ഠായൈനമഃ ഓം കാളകണ്ഠായനമഃ എന്നുചൊല്ലി കണ്ഠങ്ങളേയും, ഓം മാധായൈനമഃ ഓം മഹേശായനമഃ എന്നു ജപിച്ചുകൊണ്ട് മുഖങ്ങളേയും, ഓം ലളിതായൈനമഃ, ഓംലാസ്വപ്രിയായനമഃ എന്നുചൊല്ലി ലലാടങ്ങളേയും, ഓം ശിവായൈനമഃ ഓം ശിവായനമഃ എന്നു ജപിച്ചുകൊണ്ട് ശിരസ്സുകളേയും പൂജിക്കണം. വീണ്ടും, ഓം പ്രണതാന്തിഹരായൈനമഃ ഓം പ്രണതാന്തിഹരായനമഃ എന്നു ജപിച്ചുകൊണ്ട് സർവാംഗങ്ങളേയും ഒന്നായും പൂജിക്കണം.

ശങ്കരീശങ്കരന്മാരുടെ പാദമൂലങ്ങളായ ഓരോ അവയവങ്ങളേയും മേല്പറഞ്ഞ പ്രകാരത്തിൽ ഉള്ള ഓരോ മന്ത്രങ്ങളുംചൊല്ലി പൂജിക്കുമ്പോൾ, ഞാൻ പാദങ്ങളെ പൂജിക്കുന്നു. ഞാൻ ജംഗമികളെ പൂജിക്കുന്നു എന്നിങ്ങനെ ശിരസ്സാദിയും അർദ്ധോഴ്ചപ്പോൾ പൂജിക്കുന്ന അവയവങ്ങളിൽ ഇന്ന അവയവം പൂജിക്കുന്നു എന്നു ധ്യാനിക്കുകയും ചെയ്തുകൊള്ളണം.

പിന്നെയുംപിന്നെയും ഇങ്ങനെ മുൻപറഞ്ഞ നാമജപങ്ങളോടും അവയവധ്യാനത്തോടുംകൂടെ അവയവപൂജയെ ചെയ്തതിന്റെറശേഷം ഓം മഹാഭവായ, ഓം മഹേശ്വരായ ഓം ശങ്കരായ, ഓം വൃഷഭപജായ, ഓം ശ്രുവിനേ, ഓം കാമാന്തകായ, ഓം ദേവദേവായ, ഓം ശ്രീകണ്ഠായ, ഓം ഹൃശ്വരായ, ഓം അംബികാന്നാഥായ, ഓം തദായ, ഓം ശിവായ, എന്നീ പന്ത്ര

ണ്ടുനാമങ്ങളെയും ജപിച്ചുകൊണ്ടു ദുർവ്വർത്തനവും, വില്പപത്രാക്ഷതാർത്ഥനവും ചെയ്യണം.

ഇപ്രകാരം ശങ്കരനെ പൂജിക്കുന്നവർക്കു സർവ്വകാമാർത്ഥസാധനസിദ്ധിയും ആയുരാരോഗ്യവിജയങ്ങളും ഉണ്ടാകുമെന്നു മാത്രമല്ല അപമൃത്യുതടങ്ങിയ ദോഷങ്ങൾ യാതൊന്നും തീണ്ടുകപോവും ചെയ്യുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു സർവ്വവൈശ്വര്യങ്ങളും, സമൃദ്ധിയായി ദാനംചെയ്യുന്ന ജഗന്നാഥനായ സോമനാഥ! നിന്തിരുവടി എന്റെ ദാരിദ്ര്യങ്ങളെ ഉന്മൂലനാശംചെയ്തു ആഗ്രഹങ്ങളെ നിറവേറ്റിത്തരണമേ! നിറവേറ്റിത്തരണമേ! എന്നു അർത്ഥത്തോടു കൂടിയ,

“സോമനാഥ! ജഗന്നാഥ! സർവ്വവൈശ്വര്യസമൃദ്ധിദ!
മമദാരിദ്ര്യനൂല്യ കാമാന്റപൂരയപൂരയ.”

എന്ന ശ്ലോകംചൊല്ലി പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ട്, അംബികാപതിയായിരിക്കുന്ന ദേവശനെ അർച്ചിക്കണം. വീണ്ടും ഭാഗികളായിരിക്കുന്ന അഷ്ടനാമങ്ങൾ ചൊല്ലി പൂജിക്കണം.

അതിന്റെശേഷവും, ശിഖായ, തദ്രായ, പശുപതെ, നീലകണ്ഠായ, മഹേശ്വരായ, ഹരികേശായ, വിശ്വപാക്ഷായ, കപർദ്ദിനേ, പ്രഥമാധിപായ, സമഷ്ടിവീദ്യാനഗരീനായകായ, സദാശിഖായ, എന്നിങ്ങനെയുള്ള ശിവപത്നിയങ്ങളെ ഉച്ചാതനം ചെയ്തിട്ട്, അദ്ദേഹത്തെ പൂജിക്കണം.

അതിന്റെ ശേഷം ആകാശദിഗ്ശരീരനായി ഗ്രഹനക്ഷത്രമാലിയായി, സൂര്യസിദ്ധനിവാസസ്ഥാനനായിട്ടിരിക്കുന്ന പരമശിവ! ഞാൻ അങ്ങയ്ക്കായി ഇതാ അർചനയും നൽകുന്നു എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രാർത്ഥനയോടുകൂടെ അർചനയങ്ങളെയും നൽകി സോമസുന്ദരനെ പ്രാർത്ഥിക്കണം.

അതിന്റെശേഷം, അല്ലയോ മഹേശ്വര! അറിവില്ലാത്തവനായ ഞാൻ ഏറെയെങ്കിലും കുറയെങ്കിലും നിന്തിരുവടിയുടെ പ്രസാദത്തിനായി ചെയ്തിട്ടുള്ള കർമ്മങ്ങളിൽ ഉള്ള തെറ്റുകളെ നിന്തിരുവടി സഹിച്ചു പിതാവുപുത്രനെ എന്നപോലെ അടിയനെ രക്ഷിക്കണമേ എന്നുള്ള പ്രാർത്ഥനയോടുകൂടെ പൂജയെ ഉപസംഹരിക്കണം.

മേല്പറഞ്ഞ വിധിപ്രകാരം സോമവാദീവസം പരമശിവനെ പൂജിക്കുന്ന സോമവാരുവ്രതക്കാരൻ, വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നാൽ അവൻ വിദ്യയേയും ധനാർത്ഥിയായിരുന്നാൽ ധനത്തേയും, പുത്രാർത്ഥിയായിരുന്നാൽ പുത്രനേയും, ജായാർത്ഥിയായിരുന്നാൽ ജായയേയും, രാജ്യാർത്ഥിയായിരുന്നാൽ രാജ്യത്തേയും, മോക്ഷാർത്ഥിയായിരുന്നാൽ അവൻ മോക്ഷത്തേയും അതിവേഗത്തിൽ പ്രാപിക്കപ്പെടും. എന്നുതന്നെയല്ല അവന്റെ എല്ലാ ഇഷ്ടങ്ങളും കാലതാമസമന്വേ കൈക്കൂട്ടുകയും ചെയ്യും.

അതുമല്ലാതെ ഈ സോമവാരപ്രതവിധിയെ പഠിക്കുന്നവരും, കേൾക്കുന്നവരുംകൂടെ സർവ്വപാപവിമുക്തന്മാരും സമ്പന്നന്മാരും ആയി ഭവിക്കുന്നതാണ്.

൧൯-ാം—അദ്ധ്യായം സോമവാരപ്രതവിധി
സമാപ്തം.

ഹാലാസ്ത്രമാഹാത്മ്യം.

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൨൦-ാം അദ്ധ്യായം.

സോമവാരപ്രതോദ്യാപന വിധി

ഞം അഗസ്ത്രിമഹർഷി വസിഷ്ഠാദികളായ മുനിപുരുഷന്മാരോട്, അല്ലയോ യതിസത്തമന്മാരേ! ഇനി ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു സോമവാരപ്രതോദ്യാപനവിധിയിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നതാണ്, കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ. എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ട് താഴെവരുമാറ് പ്രതോദ്യാപനവിധിയെപ്പഠിപ്പിക്കുന്നതാണ്.

അല്ലയോ മഹർഷിശാസ്താവേ! സോമവാരപ്രതം അനുഷ്ഠിക്കുന്നവർ എല്ലാം യഥാശക്തി പ്രതോദ്യാപനവും ചെയ്യണം. സോമവാരത്തുനാൾ വിത്തശാസ്ത്രംകൂടാതെ ന്യായമായി അർജ്ജിച്ച ഭൂവും ചിലവഴിക്കി പരമശിവനെ ധവളാംബരങ്ങൾ, ഗന്ധപുഷ്പങ്ങൾ നൈവേദ്യസാധനങ്ങൾ മുതലായവകൊണ്ട് പൂജിക്കുന്നവർക്കു മഹാപാപമുറയും ഒരിക്കലും ഉണ്ടാവുന്നതല്ല. തിങ്കളാഴ്ചനാളിൽ ശിവക്ഷേത്രം അടിച്ചുവാരി ഗോമയമിട്ടുതളിക്കുന്നവരുടെ ആഗ്രഹങ്ങൾ എല്ലാം സാധിക്കുമെന്നുമാത്രമല്ല അവർക്കു അവസാനത്തിൽ പരമേശ്വരസാമീപ്യം ലഭിക്കുകയും ചെയ്യും. വിചിത്രവസ്ത്രങ്ങളേക്കൊണ്ട് സോമവാരത്തുനാൾ ശിവക്ഷേത്രം അലങ്കരിച്ചാലും മേൽപ്രകാരമുള്ള ഗതികിട്ടും. അതുപോലെതന്നെ സോമവാരദിവസം അഷ്ടദിഗ്ഗുജങ്ങൾ വഹിക്കുന്നതായ സോമസുന്ദരലിംഗപ്രാസാദത്തിന്റെ അകവും പുറവും ഒന്നു പോലെതേച്ചുകഴുകി, ഗന്ധപങ്കുവിലേപാനംചെയ്ത് സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾകൊണ്ട് ധൂപിക്കുന്നവരുടേയും പാപങ്ങൾ എല്ലാം നശിച്ചുപോകും എന്നുമാത്രമല്ല അവർക്കു കാമലബ്ധിയും മോക്ഷലാഭവും ഉണ്ടാകുന്നതുമാണ്. തിങ്കളാഴ്ചദിവസം സോമസുന്ദരലിംഗം തൈലംകൊണ്ടോ നെയ്യുകൊണ്ടോ ഭക്തി

യോട്ടകൂടെ അഭിഷേകം ചെയ്യുന്നവൻ ഏതൊരു ധനവാനാകും, പഞ്ചഗവ്യം ഭിഷേകം ചെയ്താൽ പൂർവ്വാപങ്ങൾ പോലും നശിച്ചു പോകും. ക്ഷീരഭിഷേകം ചെയ്താൽ ശത്രുനാശവും ഐശ്വര്യവും ഉണ്ടാകും. തയിർകൊണ്ട ഭിഷേകിച്ചാൽ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നവൻ എല്ലാ ഗുണങ്ങളും തികഞ്ഞവനായിത്തീരും. കറുത്തപശുവിന്റെ നെയ്യുകൊണ്ട് തിങ്കളാഴ്ചനാളിൽ സോമസുന്ദരലിംഗഭിഷേകം ചെയ്യുന്നവൻ ഇഹത്തിൽ എല്ലാ മഹാഭാഗങ്ങളെയും നിഷ്പ്രയാസം അനുഭവിക്കുന്നതിനും പാരത്തിൽ സമ്പുഷ്ടമൃതിയിൽ സുഖിക്കുന്നതിനും സംഗതിയാകും. തേൻകൊണ്ടഭിഷേകം ചെയ്യുന്നവൻ യശപ്രതാപോന്നതനും, ശർക്കരകൊണ്ടഭിഷേകം ചെയ്യുന്നവൻ യുദ്ധവീരനും, കരിമ്പിൻ നീർകൊണ്ടഭിഷേകം ചെയ്യുന്നവൻ, സർവാഭിഷ്ടസിദ്ധി കളൊട്ടുകൂടിയവനും, ലാംഗലീ, കടളി, ചൂതം, പനസം ഇവകളുടെ പകുത്തു ചിട്ടിഞ്ഞുള്ള രസവും ഗുളയുംകൂടി മേന്തഭിഷേകം ചെയ്യുന്നവൻ യാതൊരു സംശയവും കൂടാതെ ഭൂലോകചക്രവർത്തിയായും, ഗന്ധോദകം കൊണ്ടഭിഷേകം ചെയ്യുന്നവൻ അതോമദ്യശാത്രനായും, നമകാദി മന്ത്രജപം കൊണ്ടു പരിശുദ്ധപ്പെടുത്തിയ കുങ്കുമംകൊണ്ടഭിഷേകം ചെയ്യുന്നവൻ സർവ്വകാമലബ്ധിയോടുകൂടിയവനായും ഭവിക്കുന്നതാണ്.

സോമവാരദിവസം ചന്ദനംകൊണ്ട് പരമശിവലിംഗം ലേപനം ചെയ്യുന്നവൻ ശാരദാതസൗഖ്യവും, വസ്രാഭാണങ്ങൾകൊണ്ട് പരമശിവലിംഗം അലങ്കരിച്ച്, നല്ല പുഷ്പങ്ങൾകൊണ്ട് പൂജിക്കുന്നവൻ ശിവസാരപ്രയും, വിലപത്രങ്ങൾകൊണ്ട് പൂജിക്കുന്നവൻ സർവ്വസിദ്ധിയും ഉണ്ടാകും.

സോമവാരത്തിൻനാളിൽ ധൂമ്രാകാശം ചെയ്യുന്നവൻ അതേവരേയും ചെയ്തിട്ടുള്ള സകല അപരാധങ്ങളെയും സമറിക്കും. അന്നേദിവസം നെയ്യു വിളക്കുകൊളുത്തിയാൽ വിത്തവും ഓജസ്സും വലിക്കുകയും, ക്ഷേത്രഭോജ്യാദി നൈവേദ്യങ്ങളെ അർച്ചിക്കുകിൽ രാജ്യവും ലഭിക്കുകയും, കർപ്പൂരോഞ്ജല പൂഗാർപ്പണംകൊണ്ട് ദർപ്പിക്കുന്നപ്പോലെ സുന്ദരനായിത്തീരുകയും, അന്നം, ഗുളം, പായസം, ശർക്കര, തിലം, ഫലങ്ങൾ, അക്ഷതം, വിലപത്രം, കോതമ്പ്, യവം, ശാഖ്യാദികളായിരിക്കുന്ന തണ്ഡുലങ്ങൾ, പുഷ്പങ്ങൾ മുതലായവകൊണ്ടു ശിവലിംഗപൂരണം ചെയ്യുന്നവൻ ചക്രവർത്തിയായും ഭവിക്കും. കൂടാതെ അവൻ അറുപതു നൽകിയ അന്നതണ്ഡുലങ്ങൾ എത്രയുണ്ടോ അത്രയുംകോടിയുഗത്തോളം ശിവലോകവാസസൗഖ്യം അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യും. സോമവാരത്തുനാളിൽ ശിവലിംഗവും വേദികയും കർപ്പൂരയുക്തമായ ചന്ദനച്ചാറുകൊണ്ടു വില്പനം ചെയ്തിട്ട് പുഷ്പമാലകൊണ്ടുലംകുരിച്ച് കൂവളത്തിലകൾകൊണ്ടും പൂക്കൾകൊണ്ടും പൂജിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന ഫലം ചില്ലറയൊന്നുമല്ല. ദിവസംപ്രതിയും സോമസുന്ദരമഹാലിംഗത്തെ പൂജിക്കുന്നത് ഉത്തമവും മഹാപുണ്യപ്രദങ്ങളായിരിക്കുന്ന ഗ്രഹണാദി വിശേഷ ദിവസങ്ങളിൽ ശിവലിംഗപൂജനം ചെയ്യുന്നത് അത്യുത്തമവും സോമവാരത്തുനാളിൽ ശിവലിംഗത്തെ പൂജിക്കുന്നത് അത്യുത്തമോത്തമവും ആകുന്നു. മറ്റുദിവസങ്ങളിൽ ചെയ്യുന്ന യാതൊരുപൂജയും സോമവാരത്തു

ന്നാൾ ചെയ്യുന്ന പൂജയുടെ ഏറ്റവും ഉയർന്നതിൽ ഒരംശംപോലും ഫലമില്ല. എന്തിനധികംപറയുന്നു; ശക്തിക്കനുസരണമായി സോമവാരപ്രതം അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ഏതൊരുത്തനും ഇഹത്തിൽ ശോഭാധനധാന്യാദിസമൃദ്ധിയോടും കൂടി നിവസിക്കയും പരത്തിൽ പരമാനന്ദഗതിയെ പ്രാപിക്കയും ചെയ്യും. സോമവാരത്തുനാളിൽ ഭക്തിയോടു കൂടെ സോമസുന്ദരന്റെ സഹസ്രനാമങ്ങളും ജപിച്ചുവെഴുതുന്നവൻ പാപഹരിതരും അരിജേതാവും ഭോഗിയുമായി സ്വർഗ്ഗമുണ്ടായും പ്രാപിക്കും. വിശേഷിച്ചും സോമവാരത്തുനാളിൽ സോമസുന്ദരവിംഗത്തിന് പ്രദക്ഷിണംവെച്ച് നമസ്കരിക്കയുംസ്തുതിക്കയുംചെയ്യുന്നവൻ അണിമാടികളായിരിക്കുന്ന സിദ്ധികളെല്ലാം നിഷ്പ്രയാസമായി സിദ്ധിക്കും.

ഭക്തിയോടുകൂടെ ഇല, പൂവ്, കായ് ഇവകളെക്കൊണ്ടുമാത്രംശിവനെ പൂജിച്ചാലും അവസാനമില്ലാത്ത ഫലം കിട്ടും. പരമശിവ പൂജയ്ക്ക് ഒഴിച്ചു കൂടാത്ത ഒരു സാധനം ഭക്തിമാത്രമാണ്. ബ്രഹ്മഹരണാഭാവം, സുരപാധിയോ കള്ളനോ, ഗുരുതല്പരനോ എന്നല്ല ഇവരിലും വലിയ ഒരു മഹാപാപിതനെ ആയിത്തന്നാലും പരമശിവവിംഗ പൂജനം ഒന്നുകൊണ്ടുമാത്രം അവന്റെ സർവ്വപാപങ്ങളും നശിച്ചുപോകും. പാർവതീപതിയായ പരമശിവന്റെ നിർമാല്യത്തെ ഭക്തിയോടു കൂടെ ശിരസ്സുകൊണ്ടു ധരിക്കുന്നവൻ അത്യന്തമായ രാജസുയോഗം ചെയ്ത പ്രയോജനമുണ്ടാകും. ഭക്തിയോടുകൂടെ അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നവൻ അത്യന്തം ശുചിയായും ശിവജ്ഞാനിയായും, ഭക്തിക്കും, മുക്തിക്കും ഇരിപ്പടമായും ഭവിക്കുന്നു.

ഗംഗാ, യമുന, സരസ്വതി, നർമ്മദാ, ഗോദാവരി മുതലായ നദികൾ പാപവിനാശിനികളായി തീർന്നിട്ടുള്ളത് പരമശിവസംഗമംകൊണ്ടാകയാൽ സർവതീർത്ഥമയമായിരിക്കുന്ന ശിവസ്നാനോദകത്തെസേവിക്കുന്നവർ സകല മഹാപാപങ്ങളിൽനിന്നും തൽക്ഷണംതന്നെവിമുക്തനായിത്തീരുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടു സ്നാനോദകത്തെയും നിർമാല്യത്തേയും പ്രയത്നപ്പെട്ടെങ്കിലും പാനംചെയ്തും ധരിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നവരെ മനോവാക്യകായജങ്ങളായിരിക്കുന്ന യാതൊരു പാപങ്ങളും പിന്നെ തീണ്ടുകപോലും ചെയ്യുന്നതല്ല. സോമവാരക്കത്തുനാളിൽ പകൽ ഒരിക്കൽമാത്രം ഉഷ്ണകഴിച്ച് വ്രതം അനുഷ്ഠിക്കുന്നത് ശ്രേഷ്ഠവും, രാത്രിയിൽമാത്രം ഒരുനേരം ഉഷ്ണകഴിച്ച് വ്രതം അനുഷ്ഠിക്കുന്നത് അതിലും ശ്രേഷ്ഠവും ഉപവസിച്ചുകൊണ്ട് വ്രതം അനുഷ്ഠിക്കുന്നത് അതിലും ശ്രേഷ്ഠവും ഉഷ്ണം ഉറക്കച്ചുമ്പേക്ഷിച്ച് വ്രതാനുഷ്ഠാനം ചെയ്യുന്നത് അതിലും ശ്രേഷ്ഠവും ഉഷ്ണം ഉറക്കച്ചുമ്പേക്ഷിച്ച് നാലുയരത്തിലും ഒന്നുപോലെ ശിവപൂജചെയ്തും വ്രതം അനുഷ്ഠിക്കുന്നത് ഇവയെല്ലാറ്റിലും ശ്രേഷ്ഠവുമാണ്. സോമവാരപ്രതം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട ക്രമം മേൽപ്രകാരം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഈ അഞ്ചിൽ ഏതുവേണമെങ്കിലും ശക്തിക്കനുസരിച്ച് ഏകദേശം. ഓരോരോ കാലപ്പത്തിക്കുവേണ്ടി തുടങ്ങുന്ന സോമവാരപ്രതം ഒന്നാം, രണ്ടാം, മൂന്നാം പന്ത്രണ്ടാം വർഷമോ അല്ലെങ്കിൽ ജീവാവസരം

നംവരെയുമൊ ഇഷ്ടംപോലെ സങ്കല്പാനുസരണം അനുഷ്ഠിക്കാം. ജീവാ
വസാനംവരെ സോമവാരപ്രതം അനുഷ്ഠിക്കുന്നവൻ ഉദ്യാപനക്രിയ ചെയ്യു
ണമെന്നില്ല. അവൻ നിശ്ചയമായും കാമ്യപൂർത്തിയുണ്ടാകും. കാലസ
ങ്കല്പത്തോടുകൂടെ ദ്രുതം അനുഷ്ഠിക്കുന്നവർ സങ്കല്പിതകാലാവസാന
ത്തിൽ ഉദ്യാപനക്രിയയെ ചെയ്യണം. അതിനുള്ളവിധിയും പറയാം കേ
ട്ടുകൊള്ളുവിൻ.

പ്രതാവസാനത്തിൽ, മൂന്നുകണ്ണുകളോടും, വരദാഭയമൃഗപരശുശോഭിത
ങ്ങളായ നാച്ചകൈകളോടും, ചന്ദ്രരോപവതംസമമായ ഉത്തമാംഗത്തോടും കൂ
ടിയ പരമശിവന്റെയും കൽഹാരംബുജശോഭിതമായ പാണിയുഗങ്ങളോടു
കൂടിയ പാപ്തിയുടെയും പരിപാവനങ്ങളായ പ്രതിമകളെ വെള്ള കൊണ്ടു
നിർമ്മിക്കണം. മുപ്പതുനിഷ്കംപെള്ളിക്കൊണ്ടു നിർമ്മിക്കുന്ന ഭേൽപുകാരമുള്ള
പ്രതിമകൾ ഉത്തമവും ഇരുപതുനിഷ്കം കൊണ്ടു നിർമ്മിക്കുന്നതു മദ്ധ്യമവും
പത്തുനിഷ്കംകൊണ്ടു നിർമ്മിക്കുന്നതു അധമവുമാണ്. ഉത്തമമദ്ധ്യമാധമ
പ്രതിമകളിൽ ശക്ത്യാനുസരണം ഏതുകൊണ്ടും ഉദ്യാപനക്രിയതുടങ്ങാം.

ഉദ്യാപനക്രിയ തുടങ്ങുന്നതിന്റെ തലേദിവസം ഒരുനേരം മാത്രമെ
ഉണ്ണുകഴിക്കാവൂ. ഉദ്യാപനകർമ്മം തുടങ്ങുന്ന പ്രതി പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളെ ഒ
തുക്കി സോമവാരപ്രതത്തുന്നാളിൽ ആഹാരം ഉപേക്ഷിച്ചു പരിശുദ്ധനായി
ഓർപതുവിലെപുനീളത്തിൽ പതിനാറുതൂണുകളോടു കൂടിയതായ ഒരു മ
ണ്ഡപം തീർത്ത് അതിനു നാലുചാരവുമുണ്ടാക്കി മണ്ഡപമദ്ധ്യത്തിൽ ദപ്പ
ണോദാസന്നിഭമായിരിക്കുന്ന വേദികയും നിർമ്മിച്ചു തോരണാദികളെ കൊണ്ടു
മണ്ഡപത്തെ അലംകരിച്ച് കിഴക്കേ ദിക്കിലെങ്കിലും ഇഷ്ടാനുകോണിലെ
ങ്കിലും വൃത്താകൃതിയിലൊ ചതുരശ്രാകാരത്തിലൊ ലക്ഷണയുക്തവും മൂന്നു
മേഖലകളോടു കൂടിയതുമായ ഒരു കണ്ഡമുണ്ടാക്കണം. അതിന്റെ ശേഷം ക
ളിയും നിത്യകർമ്മങ്ങളുമെല്ലാം സാധിച്ച് പുരാണപാരായണം കൊണ്ടു ശോ
ഷമുള്ള പകൽമുഴുവൻ കഴിച്ചു കൂട്ടണം. രാത്രിയിൽ യാമം തോറും ശിവാ
ർച്ചന ചെയ്തയും മുൻപറഞ്ഞ വേദികയിൽ പീഠം വെച്ച് അതിൽ സ്ഥാ
പിച്ചിട്ടുള്ള ലിംഗത്തിലെങ്കിലും ഗംഗാജലംനിറച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള കൂട്ടത്തിലെ
ങ്കിലും പ്രതിമയിലെങ്കിലും പാർവതീപരമശൈലന്മാരെ ആവാഹിച്ച് ഭക്തി
യോടുകൂടെ പൂജിക്കുകയും ചെയ്യണം.

മുൻപിൽ ഉദ്യാപനകർമ്മത്തിനായി ഉണ്ടാക്കണമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള
വെള്ളിപ്രതിമകളെ ഇതിന്റെ അടുക്കൽവെച്ച് അതിനേയുംകൂടി പൂജിക്ക
ണം. ആദ്യം പഞ്ചഗവ്യംകൊണ്ടും അനന്തരം പഞ്ചാമൃതംകൊണ്ടും അഭി
ഷേകംചെയ്തിട്ടുപേണം ചന്ദനപുഷ്പാദികളെക്കൊണ്ടു മുൻപേപറഞ്ഞതു
പോലെ പൂജിക്കാൻ. നാച്ചയാമത്തിലുമുള്ള പൂജാവസാനസമയങ്ങളിൽ
ഘോമിക്കയും ചെയ്യണം. സ്വസൂത്രോക്തമായിരിക്കുന്ന വർത്താവുകൊണ്ടു്
അഗ്ന്യാധാനാദികമായിരിക്കുന്ന സപ്തേയും നർമ്മിച്ചിട്ടു് വഹ്നിഹൃദയത്തിങ്ക
ലുള്ള ഭാവനാസങ്കല്പിതമായ അസനത്തിൽ സംബന്ധിത ആവാഹിച്ചിട്ടു്
ഗന്ധാദികളെക്കൊണ്ടു് പൂജിച്ചിട്ടു് ത്രിരംബകമന്ത്രവും, ഗൌരീമിഥാം”

എന്നുള്ള ഏകം തുറന്നു ഉരുവിതം ജപിച്ച് പരമശിവനെ മനസ്സുകൊണ്ടു ധ്യാനിച്ചു ഹോമിക്കണം. ഒന്നാമത്തെ യാമത്തിൽ നെയ് കൊണ്ടും രണ്ടാമത്തെ യാമത്തിൽ ശർക്കരകൊണ്ടും മൂന്നാമത്തെ യാമത്തിൽ എണ്ണ കൊണ്ടും നാലാമത്തെ യാമത്തിൽ പായസം കൊണ്ടും ആകുന്ന ഹോമിക്കേണ്ടതു് ഇങ്ങനെ നാലു യാമത്തിലും പൂജാപസാന കാലങ്ങളിൽ ഹോമം ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം അടുത്തദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ കളിച്ച് നിത്യകർമ്മം നടത്തി ശിവപൂജയും ചെയ്തു മുൻപറഞ്ഞ മന്ത്രങ്ങളും ജപിച്ച് അന്നവും അജ്യവും ഉപയോഗിച്ച് വീണ്ടും ഹോമിച്ചു സമർപ്പിക്കണം ഉദ്രാപനക്രിയയെ ശ്രോത്രീയനും വിദ്വാനും ശാന്തനും ശിവശാസ്ത്രവിശാരദനും ആയ ബ്രാഹ്മണനെ ഗുരുവക്കിവെച്ച് അവന്റെ അനുജ്ഞപ്രകാരം വേണം ഏതൊരുവരിയും അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതു്. കൂടാതെ നിറയെ പാലൊഴിച്ച് വെള്ളവസ്ത്രങ്ങൾ കൊണ്ടു മൂടിക്കെട്ടിയ പതിമൂന്നുകുടങ്ങളെ അതിൽ ഓരോ കുടങ്ങളുടെയും മുകളിൽ നെയ്യ്, ശർക്കര, പക്ഷണ്ടർ, മററുകേഴുപദാർത്ഥങ്ങൾ മുഖമായവ കൊണ്ടു പൂർണ്ണങ്ങളാക്കിയ ഓരോ വംശപാത്രങ്ങൾ വെച്ച് ശിവഭക്തന്മാരും രാജാദിവസം തിരുളാഴ്ചത്രം നോറു പട്ടിണി കിടന്നവരുമായ ബ്രാഹ്മണരെ സുഗന്ധപൂഷ്പാസ്ട്രാദികളെ കൊണ്ടു പൂജിച്ചിട്ട് അവർക്കു കൊടുക്കണം. അന്നന്തരം പതിമൂന്നു പശുക്കളെയും ദാനം ചെയ്യണം. കുട, ചെരുപ്പ്, വടി, ജവപാത്രങ്ങൾ മുതലായതുകളെ പുത്രന്മാരും ദാനം ചെയ്യാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ അത്രമാത്രം ദാനം ചെയ്യണം.

അതിന്റെ ശേഷം ഹൃദ്രൂത്ത് എന്നതായ ആസനംനടംകി അതിലിരുത്തി ഗന്ധപുഷ്പാദികളെക്കൊണ്ടും വസ്ത്രാഭരണാദികൾകൊണ്ടും വഴിപോലെ അദ്ദേഹത്തെ പൂജിക്കണം. ശിവപ്രതജ്ഞാനോപദേശംകൊണ്ടു് അപാരമായ സംസാസമുദത്തിൽനിന്നും നമ്മെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ഹൃദ്രൂത്ത് മാതാപിതാക്കന്മാർപോലും തുല്യമല്ല. ഹൃദനാഥനെ പൂജിച്ചാൽ പരമശിവപ്രസാദമുണ്ടാകും, ഹൃദവും ശിവനും രണ്ടല്ല. പരമശിവനെ പാർവ്വതീസമേതം പൂജിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന ഫലം ഹൃദവിനെ പൂജിച്ചാലും ഉണ്ടാകും. സോമചാന്തുനാളിൽ രാത്രിയിൽ രണ്ടാം യാമത്തിൽ ദമ്പതീപൂജയും ചെയ്യണം. ദമ്പതീപൂജ ചെയ്യേണ്ട ക്രമവുംപറയാം.

വെള്ളിക്കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതായ പാരമേശ്വരീപാരമേശ്വരന്മാരുടെ പ്രതിമകൾ സ്വകുശാൽ പാറന്തിപാരമേശ്വരന്മാർ ആണ് എന്നു സങ്കല്പിച്ചുകൊണ്ടു് അഭിഷേകം നടത്തി വസ്രങ്ങൾ, അഭരണങ്ങൾ, ഗന്ധങ്ങൾ മുതലായവ ചാർത്തി വിവിധതരത്തിലുള്ള നൈവേദ്യവസ്തുക്കൾ, ധൂപരീപങ്ങൾ, സുഗന്ധകസ്മരങ്ങൾ, താമ്രലതാൾ വാസനാദ്രവ്യങ്ങൾ, മുതലായവകൊണ്ടു് പൂജിച്ചു് ഖോഡശോപചാരങ്ങളെ ചെയ്യുന്നു.

ഇങ്ങനെ പുല്ലാപിടത്തിലുള്ള പൂക്കളും നടത്തിയതിന്റെ ശേഷം ഉദ്യാപനക്രിയയ്ക്കായി സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള ഷോഡശസ്തംഭമണ്ഡപത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള പരമേശ്വരീ പരമേശ്വരന്മാരുടെ പ്രതിമയെ വീണ്ടും അഭി

ഷേകിച്ചു പൂജിച്ചു ദക്ഷിണയോടും വസുങ്ങളോടുംകൂടെഉദ്യാപനക്രിയ നടത്തിയ ഗുരുഭൂതൻ ശിവാപ്രീതിയ്ക്കുവേണ്ടി ദാനംചെയ്യണം. കൂടാതെ അനവധിസ്വപ്നാഭാണങ്ങളും, വസുങ്ങളുംമറ്റു ദ്രവ്യങ്ങളും, കേദാരങ്ങളും, ഗ്രാമങ്ങൾ, നഗരങ്ങൾ മുതലായവയും ദാസദാസീനികുടങ്ങളും രഥാശ്വഗന്ധികളും എന്നുവേണ്ടി എന്തെല്ലാം കൊടുക്കാൻ ഒരുത്തനും ശക്തിയുണ്ടോ അതെല്ലാം ഗുരുഭൂതനും കൊടുക്കണം. വിശേഷിച്ചും വളരെ പാവുള്ളതുംകൂടം പോലെയുള്ള മുലകളോടും കൂടിയതും അവയവങ്ങൾക്കൊന്നിനും കേടുപാടു കളോടൊന്നിയോ കൂടാത്തതുംശീവഗുണമുള്ളതുമായകപിലപ്പൂവുവീണൊന്നാലുകുളമ്പിലുംവെള്ളിയുംകൊമ്പുറണ്ടിലുംകനകവുംകെട്ടിച്ചു മുത്തുകൊണ്ടു് വാലും മറ്റും അലങ്കരിച്ചു് പത്രക്കുട്ടിയോടും കെട്ടിക്കൊണ്ടുനീന്തുന്നതു ചങ്ങലയോടും പാത്രത്തോടുംകൂടെ ദാനംചെയ്യണം. ഗുരുവിനു് യഥാശക്തി ധാന്യദാനവും ദീപദാനവും ചെയ്യണം. ചെയ്യപ്പെട്ട നിയമങ്ങൾ ഓരോന്നിന്റെയും ഫലപ്രാപ്തിയ്ക്കുവേണ്ടി ഓരോദാനങ്ങളെ ചെയ്യണമെന്നാണു വിധി. പഞ്ചാമൃതനിയമത്തിന്റെ ഫലപ്രാപ്തിക്കുവേണ്ടി ഗോദാനവും, പുഷ്പനിയമത്തിന്റെ ഫലപ്രാപ്തിനായി സ്വപ്നപുഷ്പദാനവും, ചെയ്യണം ധാന്യങ്ങൾകൊണ്ടുചെയ്ത ശിവാലിംഗപൂരണത്തിന്റെ ഫലപ്രാപ്തിധാന്യദാനവും ഏതകുംബളപൂജയുടെ ഫലപ്രാപ്തി ഐതദീപദാനവും കൊണ്ടാണുണ്ടാകേണ്ടതു്. വിശേഷിച്ചും ഗോദാനവും സ്വപ്നദാനവും എല്ലാ നിയമങ്ങൾക്കും ഫലപ്രാപ്തി നൽകുന്നതാണു്. വ്രതത്തിന്റെ ഫലസിദ്ധിയെ കാംക്ഷിക്കുന്ന ഏതൊരുത്തനും യഥാശക്തി സ്വപ്നദാനവും ഗോദാനവും ചെയ്യേണ്ടതാണു്. ഇങ്ങനെ വിത്തശക്തിയ്ക്കനുസരണമായി ഉദ്യാപനക്രിയ നടത്തണം. ഉദ്യാപനക്രിയ ചെയ്യാതെ വ്രതാനുഷ്ഠാനത്തിനു് ഒരിക്കലും ഫലസിദ്ധിയുണ്ടാകുന്നതല്ല. മരണകാലംവരെയും വീടാതെ സോമവാരപ്രതത്തെ അനുഷ്ഠിച്ചുപോന്നാൽ ഉദ്യാപനക്രിയ ചെയ്യേണ്ടതില്ല. അതുകൊണ്ടു് ശരീരപാതകപശ്ചാത്തപ്യം വ്രതം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതാണു് വളരെ ഉത്തമമായിട്ടുള്ളതു്. യമങ്ങളോടുകൂടിയവനായ നിയമി മേൽപ്രകാരം വ്രതോദ്യാപനക്രിയയെ സമാപിപ്പിച്ചിട്ടു് ബന്ധുക്കളോടും ദീർഘന്മാരോടുംകൂടെപാരമ്പര്യം ഉണ്ടെന്നവിധിപ്രകാരമെല്ലാം അനുഷ്ഠിക്കുന്നവൻ സർവ്വലോകപൂജിതനായി സർവ്വഭൗതികമായി അനേകകാലം ഭൂമിയിൽനിവസിച്ചു് ഭൂവേദസംഗ്രഹങ്ങളെ അനുഭവിക്കയും, അതിൽപിന്നെ ദേവലോകഗതനായി സർവ്വംഗസുന്ദരിയായ ഉപാശ്രാദി സ്വപ്നയുഗ്മതങ്ങളുമൊന്നിച്ചു് സർവ്വംഗഭോഗസംഗ്രഹങ്ങളും ഭൂജിച്ചു് അനേകായിരംകോടി കല്പകാലംവരെയും സ്വർഗ്ഗലോകവിജ്ഞാതൻ വസിക്കയും ചെയ്തിട്ടു് ഒടുവിൽ സർവ്വജ്ഞസൗജ്വര്യത്തെ പ്രാപിക്കും. മറ്റൊവിഷ്ണുവും ബ്രഹ്മാവും, ദേവദാനവഗന്ധർവ്വപിശാചോരഗന്ധകുന്ദസന്മാരും, മുനികളും, സ്വായംഭുവമുഖന്മാരായ മറുക്കളും, സിദ്ധന്മാരും, അസ്തികന്മാരും, ധർമ്മതല്പരന്മാരായ മറ്റനവധി മാനവന്മാരും, വിധിപ്രകാരം സോമവാരപ്രാമനഘ്നിച്ചു്, ധർമ്മതത്വകാമമോക്ഷങ്ങളാകുന്ന ചതുർവിധപുരുഷാർത്ഥങ്ങളെയും സാധിച്ചിട്ടുള്ളതായി ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ദുഷ്ടചിത്തന്മാർക്കും, ശ്ര

ധ്വാവിംഭീനന്മാർക്കും, ശാസ്ത്രധർമ്മവിഭാഷികൾക്കും, പാരിഹാസശീലന്മാർക്കും, ദേവന്മാരെയും ബ്രാഹ്മണരെയും, ദേവകളെയും, ഗുരുക്കന്മാരെയും, പശുക്കളെയും, സാധുപീജനങ്ങളെയും അഗ്നിയേയും, തീർത്ഥസ്ഥലങ്ങളെയും, പുണ്യദക്ഷിണങ്ങളെയും നിന്ദിക്കുന്നവർക്കും, ഒരുക്കാവത്തും സോമവാരപ്രതധർമ്മങ്ങളെ ഉപദേശിച്ചു കൊടുക്കരുത്. സോമവാരപ്രതം ഒന്നുകൊണ്ടും ഒരിക്കലും ഉപേക്ഷിക്കത്തക്കതല്ലെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ പ്രതം അനുഷ്ഠിക്കുന്നവരാണ് പുണ്യശാഹികൾ. അത്യന്തം ദുർല്ലഭമായ സോമവാരപ്രതത്തെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതു മാനുഷാചാരമാണ്. ഗുരുപദേശം കൂടാതെ പ്രതം അനുഷ്ഠിച്ചാലും പാപമുണ്ടാകും. യാതൊന്നിനും ഗുരുവിനെ കൂടാതെ സംശയനിവർത്തിയാക്കുന്നതല്ലെല്ലാം സംശയത്തോടുകൂടെ ആചരിക്കുന്ന പ്രതാദികൾക്കു ക്ഷമിക്കുകയും പാപസിദ്ധിയുണ്ടാകുന്നതുമല്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ഗുരുസാന്നിദ്ധ്യത്തോടുകൂടെ പ്രതമാനുഷ്ഠിക്കണമെന്നും, അല്ലെങ്കിൽ പ്രതഭോഗ്യാം തന്മൂലം ദോഷവും ഉണ്ടാകുമെന്നും പറഞ്ഞത്.

അല്ലയോ മഹർഷിമാരെ! ഇനി നിങ്ങളെ ചുരുക്കമായി പ്രതമാഹാത്മ്യവും കേൾപ്പിക്കാം. സ്രീകളായിരുന്നാലും പുരുഷന്മാരായിരുന്നാലും സോമവാരപ്രതം അനുഷ്ഠിക്കുന്നവർക്ക് ഒരിക്കലും ദാരിദ്ര്യമാകട്ടെ, തോശമാകട്ടെ, ശൈകമോഹങ്ങളാകട്ടെ സന്തതിവിമേഛമാകട്ടെ ഉണ്ടാകയില്ലെന്നുമാത്രമല്ല അതീതജന്മങ്ങളിൽപോലും അവർചെയ്തിട്ടുള്ളപാപങ്ങൾ എല്ലാം ഒന്നോടെ നശിക്കുകയും, മേൽക്കുമേൽ അവർക്ക് ആയുരാരോഗ്യോദിവ്യലീലയും, പ്രതപാധികൃദ്ധം സൗഖ്യസമ്പൽസുലീലയും ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്യും. കൂടാതെ അവർ അവരുടെകുലകുടിയേക്കൂടി ഇന്ദ്രഭാഗത്തിലാക്കി ഉദ്ധരിച്ചു കൊണ്ടു പോകയും, അവസാനത്തിൽ സോമവാരപ്രതവൈഭവംകൊണ്ടു അവരും സോമചൂഡഭാഗവാസിമൂലായി തീരുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇപ്രകാരമുള്ള സോമവാരപ്രതമാഹാത്മ്യത്തെ ഭക്തിയോടുകൂടെ പഠിക്കുകയും, പഠിപ്പിക്കുകയും, കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ എല്ലാം മഹാദേവദാസന്മാരായിത്തീരുന്നതാണ്. സോമവാരപ്രതം അനുഷ്ഠിക്കുന്നവരെ കാണുന്നവർക്കും അവരുടെ കഥകളെപ്പറ്റി കേൾക്കുന്നവർക്കും പ്രതം അനുഷ്ഠിക്കാൻ ഉത്സാഹിപ്പിക്കുന്നവർക്കുംകൂടി സർഗ്ഗഭാഗവതഭാഗവതസംഗ്രഹം സിദ്ധിക്കും. അല്ലയോ മഹർഷിമാരെ ഇപ്രകാരമെല്ലാമാണ്, സോമവാരപ്രതോദ്യാപനവിധിയും തന്മാഹാത്മ്യവും.

൨൦-ാം അദ്ധ്യായം

സോമവാരപ്രതോദ്യാപനവിധി

സ മ ഓ ഹ്വം .

അതേ പദം

ഹാലാസ്യാമാഹാത്മ്യം.

കേരളഭാഷാഗദ്യം

൨൧-ാം അദ്ധ്യായം.

മേരുവിനെ താഡിച്ചു കാഞ്ചനം അപഹരിച്ച പതിനഞ്ചാം ലീല.

പ്ലയോ വസിഷ്ഠാദിമഹർഷികളെ! ഇനിയും നിങ്ങൾ കഥാവശേഷത്തെ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ. ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ മേരുവിനെ താഡിച്ച കാഞ്ചനം ഹരിച്ച അത്യുത്തമമായ ലീലയെ പറയാം. സദാശിവനായ സുന്ദരേശ്വരപാണ്ഡ്യന്റെ പുത്രൻ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ എന്റെ ഉപദേശം അനുസരിച്ച് സോമസുന്ദര സന്നിധിയിങ്കൽ വിധിപ്രകാരം സോമപാരവ്രതത്തെ അനുഷ്ഠിച്ചു തുടങ്ങുകയാൽ വ്രതപ്രാപ്തം കൊണ്ട് പരമശിവന്റെ ശ്രീമച്ഛാണപങ്കജങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന് ഉത്തമവും നിശ്ചലവുമായ ഭക്തിവലിയിച്ചു. തൻമൂലം പ്രസന്നമാനസനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ കാരുണ്യവിലാസംകൊണ്ട് ദേവേന്ദ്രൻ ഇന്ദ്രാണിയിൽ ജന്മന്തൻ എന്നപോലെ പട്ടമഹിഷിയായ കാന്തിമതിയിൽ അദ്ദേഹത്തിന് സൽഗുണാനുഭവം, തേജോനിധിയും വിപാണ്ഡ്യൻ എന്ന പ്രഖ്യാതനാമത്തോടുകൂടിയവനുമായ ഒരു പുത്രൻ ജാതനായി. പട്ടമഹിഷിയായ കാന്തിമതിക്കു രണ്ടുപുത്രന്മാരിലും വീരമാതാവെന്നുള്ള നാമധേയം അനന്തരവും അയി. പിതാവായ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ ശുക്ലപക്ഷത്തിലെ ചന്ദ്രക്കലപോലെ ക്രമേണ അഭിവൃദ്ധിയോടും തേജോവിശേഷങ്ങളോടുംകൂടെ വളർന്നു തുടങ്ങിയ ക്ഷമാരണയഥാകാലം ഉപനയിച്ചിട്ടു. വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി വേദവേദാംഗവിജ്ഞാനിയും സർവശാസ്ത്രപുരാണേതിഹാസമർമ്മജ്ഞനുമായ ഗുരുഭൂതന്റെ അടുക്കൽ ആക്കി വീരപാണ്ഡ്യൻ കാലതാമസമെന്യെ സങ്കലകവാവിദ്യകളിലും ഒന്നുപോലെ നിപുണനും യൗവ്വനയുക്തനും അയിത്തീർന്നു.

യൗവ്വനാരംഭത്തോടുകൂടെ വീര്യശൌര്യപരാക്രമങ്ങൾക്കു കൂത്തരം ഗമായിത്തീർന്ന വീരപാണ്ഡ്യൻ ക്ഷമാരണ സുന്ദരേശ്വര പാദപത്മങ്ങളിൽ അതിരറി ഭക്തിയും വലിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തിവൈഭവത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നതിനു തായുംപകവും ഒഴിച്ചുകൂടാതെ സാക്ഷാൽ അന്നന്തൻതന്നെ അനേകായിരംദിവസം ശ്രമിച്ചാലും സാധിക്കുകയില്ല. ദേവാസുരാദികൾക്കുപോലും വേണ്ടപ്പെട്ട വിഭൂതികളെ ദാനം ചെയ്യുന്ന ഹാലാസ്യാനാഥന്റെ പത്മാംബികളിൽ ദേഹികൾക്ക് കേടിവലിപ്പിക്കുന്നത് അസാധാരണമാണ്. അന്നവധിജന്മങ്ങളിൽച്ചെല്ലാ അവസാനമില്ലാത്ത പുണ്യകർമ്മങ്ങളുടെ അമിതപ്രാപ്തംകൊണ്ടുമാത്രമേ ഹാലാസ്യാനാഥനിൽ ആർക്കും ഭക്തിയു

ണ്ടാക. സുന്ദരേശ്വരനിൽ ഒരുത്തൻ ഭക്തിയുണ്ടായാൽപിന്നെ അവനുദൃഷ്ട്യമായി ലോകത്തിൽ യാതൊന്നുംതന്നെയില്ല. ഉടൻതന്നെ അവൻ സർവ്വസമ്പത്തുകളും സാമ്രാജ്യാധിപത്യവും മറാഗ്രഹിക്കുന്ന സഖൈശ്വര്യസുഖഭോഗസിദ്ധികളും ലഭിക്കുമെന്നുമാത്രമല്ല, അവസ്ഥാനത്തിൽ ഇന്ദ്രതപമോ ബ്രഹ്മപദവിയോ വിഷ്ണുതപമോ ശിവന്റെ സാലോക്യസാമീപ്യസാരൂപ്യസായുജ്യങ്ങളിൽ ഏതൊന്നിനെ അവൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവോ അതും അന്നയാസേന നിശ്ചയമായും ലഭിക്കുന്നതാണ്. ശുഭാശുഭങ്ങളായിരിക്കുന്നസകലകർമ്മങ്ങളെയും വിറകിനെ അഗ്നിപുണപോലെ നശിപ്പിച്ചു്, പ്രപഞ്ചബന്ധത്തെ ഒഴിക്കുന്നതിനും, സുന്ദരേശ്വരഭക്തിക്കു സമം മറ്റു യാതൊന്നുംതന്നെയില്ല. ബ്രഹ്മനായിരുന്നാലും സുന്ദരേശ്വരഭക്തിയോടുകൂടിയവൻ മുക്തനാകുമെന്നുള്ളതിനും യാതൊരുസംശയവുമില്ല. സുന്ദരേശ്വരഭക്തന്മാരുടെ മഹാഭോഗങ്ങൾ എല്ലാം കാരാത്തുപത്തിയെന്നപോലെപറന്നുപോകും. നീർക്കുമയ്യുസമാനമായ ശരീരത്തിൽ കാരാപോലെ അകപ്പെട്ടുകിടന്ന ജീവനിൽ പറ്റി ചേർന്നുകിടക്കുന്നതായ മഹാപാപപാശങ്ങളെ അറക്കുന്നതിലേക്കുള്ള കണ്ടുകോടി സുന്ദരേശ്വരഭക്തിയാണ്. ആദിമദ്യുന്തജീവനുംജീവൻമുക്തിപ്രാപ്തിപരമായ പരമേശ്വരനെ ഒരുനേരം അർച്ചിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന ഫലം അഗ്നിഹോമാദികളായ മഹായജ്ഞങ്ങൾ ചെയ്താൽപോലും ഉണ്ടാകുന്നില്ല. സഭാ രോമരപാപങ്ങളെ ചെയ്യുന്നവനായിരുന്നാലും അവൻ പരമേശ്വരഭക്തനാണെങ്കിൽ പാപഫലങ്ങളൊന്നും അവനെ തീണ്ടുകപോലുംചെയ്യുന്നതല്ല. രോമരതങ്ങളായ ദുഷ്കൃത്യങ്ങളെ ചെയ്തിട്ടുള്ള അനവധിആളുകൾപരമശിവഭവുള്ള ഭക്തിലാശംകൊണ്ടുമാത്രമുക്തന്മാരായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതിനെ വിചാരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിങ്കൽ അത്യന്തഭക്തിയോടുകൂടിയമഹാത്മാക്കൾ സംസാഞ്ചന്ധവിമോചിതന്മാരായി ഭവിക്കുമെന്നുള്ളതിനും വല്ല സംശയാമുണ്ടോ? അശ്വമേധാധികമായ അപവർഗ്ഗഫലം ശിവർച്ചനകൊണ്ടുണ്ടാകുമെന്നുള്ളപ്പോൾ സുകരമായ ശിവർച്ചനകർമ്മത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചുപോട്ട് പ്രയത്നസാധ്യമായ അശ്വമേധാധിയാഗകർമ്മങ്ങൾക്കായിമരുങ്ങുന്നത് ബുദ്ധിഹീനതതന്നെ. കൗരവേദനൈമിശ്ശരന്യങ്ങളിലും, പ്രഭാസതീർത്ഥം ഗംഗാസ്ഥാനസംഗമസ്ഥലം, തദ്രക്കോടി, ഗന്ധ, സാമഗ്രാമപുരം, പുഷ്പരതീർത്ഥം, ഭാരതീശം ഗോകുണ്ഠം; മണ്ഡലേശ്വരം, കാശി, ശ്രീപർവതക്ഷേത്രം, വ്യാഘ്രപുരം, ഭക്തിന്നൈകലാസം മുതലായ പുണ്യതീർത്ഥസ്ഥലങ്ങളിലും ഇടവിടത്തെ താമസിച്ചു സേവിച്ചാലുണ്ടാകുന്നഫലം ഹാലാസ്വത്തിൽഒരുദിവസം താമസിച്ചു സുന്ദരേശ്വരനെ ഭജിച്ചാലുണ്ടാകും. ഇതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. അല്ലയോ മുന്നിപുരുഷന്മാരേ! ഇതു സത്യപരായണനായ ഹ്രദന്റെ ഉപദേശമാണ്. അത് ഓർക്കുകയും ഫലമില്ലാത്തതായൊ കളവായൊ വന്നു പോകാൻ ഇടയില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട്, ഹാലാസ്വനാഥനെ പൂജിക്കുന്നതിനേക്കാൾ വലുതായ ഒരുപുണ്യവും ഭവനത്രയത്തിൽ ചെയ്യാനില്ലെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ യഥാശക്തി ഏതൊരുത്തൻ ഹാലാസ്വനാഥനെ പൂജിക്കുന്നുവോ അവൻ ഉടൻതന്നെ സർവതീർത്ഥ

ഉഗ്രപ്രതാപിയായ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ ഉടൻതന്നെ ഭീർംഭാവലോകിക്കും കായ്കാകയ്കവിചക്ഷണന്മാരും ജോതിർജ്ജഗ്രവിശാദന്മാരായ അനവധി ദൈവജന്മബ്രാഹ്മണരെ ആളയച്ചുവരുത്തി അനാവൃഷ്ടിക്കുള്ള കാരണമന്വേഷിപ്പിച്ചു. അഭിത്യൻതുടങ്ങിയുള്ള ഗ്രഹങ്ങൾഎല്ലാം വക്രഗതിയോടുകൂടെ ദൃഢമിതന്മാരായിനില്ക്കുന്നതുകൊണ്ടും വിശേഷിച്ചുംശുക്രൻറമുമ്പിൽ ചൊവ്വാവക്രനായിനില്ക്കുന്നതിനാലുംഅത് ഇപ്പോൾ വഷ്ഠിമില്ലാത്തതെന്നും ഒരു വഷ്ഠത്തോളവും ഗ്രഹങ്ങളുടെ ഈ ദൃഢമിതമാറ്റുന്നതല്ലെന്നും അതുവരെയും വഷ്ഠംഉണ്ടാകാൻ ന്യായമില്ലെന്നും അവർചെറുകകണ്ണോടൊന്നുഅഭിപ്രായപ്പെട്ടു. അനന്തരം അവർ യാത്രയുംചോദിച്ചു അന്യദേവങ്ങളിലേക്കുപോയി. ധാന്യങ്ങളും സസ്യങ്ങളുമെന്നല്ലക്ഷണത്തിനുപയുക്തങ്ങളായയാതൊരു സാധനങ്ങളും അവിടെ ഇല്ലാതെ ആവുകയാൽ ബ്രാഹ്മണരുംമറ്റും അന്യദിക്കുക

ൾ തേടിപ്പോയതുകണ്ട് അത്യന്തം ദുഃഖിതനായ ഉഗ്രഹാസ്ത്രൻ മന്ത്രിപ്രധാനികളെവരുത്തി അവരോട്ഭിന്നനപറഞ്ഞു.

അല്ലയോ മന്ത്രിസത്തമന്മാരെ! നാം എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്. ഇനിയും ഒരുവർഷത്തോളവും മഴയുണ്ടാകയില്ലെന്നാണ് ദൈവത്തോടുനിന്നു ഭിപ്രായം. കുടിക്കാൻവെള്ളവും ഭക്ഷണത്തിനുവേണ്ടുന്ന മറുവകകളും ഇല്ലാത്തതുമൂലം ബ്രാഹ്മണരുംമറ്റും നാടുവിട്ടുപോയിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അന്തണദേവാദികളെ ധനങ്ങൾകൊണ്ട് തൃപ്തനാക്കിയാൽ മഴയുണ്ടാകുമെന്നുണ്ടല്ലോ പുരാണവിശ്വാസമുള്ളവരുടെ അഭിപ്രായം. എന്റെരാജ്യത്തിൽനിന്നും അല്പപോലും ധനധാന്യസമ്പാദിക്കുവാൻ ഇല്ലാത്തതും അതുകൊണ്ടുതന്നെ യാഗം അനുഷ്ഠിച്ച് ദേവബ്രാഹ്മണപീഠികളിൽനിന്നും കൈകൾക്കും ഇല്ല. ദേവന്മാരും ബ്രാഹ്മണരും പ്രസാദിക്കാതെ ഈ അനാപാപിയാകുന്ന ഈതിശാധനീയെന്നതും അല്ല. ആകപ്പാടെ കുഴങ്ങി. കല്പകൃഷ്ണവും കല്പകവല്ലിയും ആയ മീനാക്ഷീസുന്ദരേശ്വരന്മാരുടെ അപാരകാരുണ്യനിലയങ്ങളായ കടാക്ഷാവലോകങ്ങളെ അല്ലാതെ ഞാൻ ഓരോകാലത്തും ഒരു രക്ഷാസ്ഥാനത്തേയും കാണുന്നതും ഇല്ല. അവരുടെ അനുഗ്രഹംഅർപ്പിക്കാൻഅവർക്കൊരിക്കലും ശോകമുണ്ടാകയില്ലെന്നുള്ളത് സ്വപ്നവിചിത്രമായ ഒരു കാര്യമത്രെ. നേരേമറിച്ചാണ് നമുക്കിപ്പോൾ അനുഭവമായിരിക്കുന്നത്. എന്തെങ്കിലും ഭഗവാനായ ഹാലാസ്ത്രനാഥന്റെ നിശ്ചയംപോലെ അവസാനിക്കട്ടെ. അല്ലാതെ ഞാൻ ഒരുവഴിയും കാണുന്നില്ല എന്നുപറഞ്ഞു.

അനന്തരം അദ്ദേഹം അനാപാപിമൂലം തന്റെ രാജ്യത്തിന് നേരിട്ടിട്ടുള്ള അതിഭയങ്കരങ്ങളായ സങ്കടങ്ങളെ വിചാരിച്ച് അത്യന്തം പരാവശ്യത്തോടുകൂടി, അല്ലയോ ഹാലാസ്ത്രനാഥ! സുന്ദരേശ്വര! ഭഗവാനെ! അങ്ങുതന്നെ അനന്യശരണനായ എന്നേയും എന്റെപ്രജകളെയും ഈ അനാപാപിബാധയിൽനിന്നും രക്ഷിക്കണെ! എന്നിങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും വിലപിയ്ക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് അത്യന്തം ദുഃഖിതനും വിചാരമഗ്നനും ആയി നിന്നസമയത്തുതന്നെ ഉരുണ്ടുവീണുകിടന്നു.

മേൽപ്രകാരം മോഹിച്ചുവീണ ഉഗ്രഹാസ്ത്രന്റെ കണ്ണിൽ ഉറക്കം പിടിച്ചു. ഉടൻതന്നെ ഭക്തന്മാരകമ്പിയും ഭൂതേശ്വരനും ആയ ഹാലാസ്ത്രനാഥൻ സ്വപ്നത്തിൽ പ്രത്യക്ഷനായി, നിന്റെയും നിന്റെ പ്രജകളുടെയും രക്ഷക്കായി ഞാൻ ഒരു വഴിപറഞ്ഞുതരാം. അല്ലയോ പ്രിയപ്പെട്ട രാജശ്രേഷ്ഠ! അങ്ങു കേട്ടുകൊള്ളുക: അങ്ങു ഇപ്പോൾതന്നെ ഇവിടെ നിന്നും പുറപ്പെട്ടു, മഹാമേഘപർവതത്തിൽ പോയി ഞാൻ നൽകിയിട്ടുള്ള ചണ്ഡായുധം കൊണ്ട് അതിനെ പ്രഹരിച്ചാൽ എണ്ണം കണക്കും ഇല്ലാത്ത വിവിധഭൂതങ്ങൾ നിറഞ്ഞതായ ഒരു ഗുഹാസ്ഥാനം നിനക്കു ദൃശ്യമാകും. നീ അതിൽനിന്നും വേണ്ടുവോളവും ധനംവാരി എടുത്തുകൊണ്ട് ആ ഗുഹാസ്ഥാനം പൂട്ടി മുദ്രപൂർണ്ണമാക്കുക. അതുപോലെ ധനംകിട്ടിയാൽ രക്ഷണീയമായ പ്രജകളെയും മറ്റും രക്ഷിക്കാൻ പ്രയാസം നേരിടുന്നതല്ല

ല്ലോ. ബ്രഹ്മവിത്തമനം ആചാരനിഷ്ഠാപരനും ആയ ഒരു ബ്രാഹ്മണനെ ഇന്നുമുതൽ രാജധാനിയിൽ താമസിപ്പിച്ച് എന്നേപ്പോലെ അവനേയും വാചാരിച്ച് പൂജിച്ചുകൊണ്ടാൽ വർദ്ധാചസാനത്തിൽ തീർച്ചയായും വൃഷ്ടിയുണ്ടാകും. പിന്നെ ഒരിക്കലും നിന്റെ രാജ്യത്തിൽ മഴയില്ലാതെ വരികയില്ല. എന്നിങ്ങനെ അരുളിച്ചെയ്തിട്ട് അന്തർദ്വാനം ചെയ്തു.

ഉഗ്രാചണ്ഡൻ ഈ സ്വപ്നാനന്തരം ഞെട്ടിയുണർന്നു. അദ്ദേഹം ഒന്നാം പറയാതെ തന്റെ സൈന്യങ്ങളെയെല്ലാം ഒന്നിപ്പിച്ച് അദ്ദേഹം കൂടെ മറ്റാരുമേപർവതം നോക്കിപ്പറപ്പെട്ടു, തോടും, പുഴകളും, നദികളും, തടാകങ്ങളും വലിയവലിയ കാടുകളും, മലകളും, മറ്റു ദുർഗ്ഗമസ്ഥലങ്ങളുമെല്ലാം പിന്നീട് ഭൂതപ്രയാണംചെയ്ത് മേഘാർശപത്തിങ്കൽ എത്തി സൈന്യങ്ങളെ അവിടെ നിർത്തി. അനന്തരം ചണ്ഡായുധപാണിയായ ഉഗ്രാചണ്ഡൻ ഏകാകിയായിത്തന്നെ സുമേഘവിൽക്കയറി, മനോഭോഗധികമായ വേഗത്തോടുകൂടെ അതിനെ പ്രദക്ഷിണംവച്ച് അതിന്റെ മുൻ ഭാഗത്തിൽ വന്നുനിന്നു. മേഘാർവതം അതുകണ്ടതിൽ യാതൊന്നും അറങ്ങിയില്ല. ഉടൻതന്നെ പ്രതാപശാലിയായ ഉഗ്രാചണ്ഡഭൂപാലൻ തന്റെ കയ്യിൽഇരുന്ന ചണ്ഡായുധം ഇളക്കി മേഘവിനെ ഒന്നു പ്രഹരിച്ചു.

പ്രാദരം ഏറ്റാ ഉടൻതന്നെ മേഘാർവതം കന്ദുകംപോലെമേിച്ച് ഉഗ്രാചണ്ഡന്റെ മുഖിൻ പ്രത്യക്ഷനായി. അദ്ദേഹം ഉടൻതന്നെഹാലാസ്യാനാഥന്റെ കല്പനകൾ മുഴുവനും മേഘവിനെ കേൾപ്പിച്ചു. ഹാലാസ്യാനാഥന്റെ കല്പനകളെ ഉഗ്രാചണ്ഡന്റെ മുഖത്തിൽ നിന്നും കേട്ട് ദേവതാരുപിയായ മേഘ രാജാവിനോടു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

അല്ലയോ രാജശ്രേംഘ! സുന്ദരശോഭനനന്ദന! ഇനിക്കു ജംഗമാത്മകമായും സ്ഥവരാത്മകമായുംഉള്ള രണ്ടു രൂപങ്ങൾ ഉണ്ട്. അതിൽഞാൻജംഗമാത്മകമായ വഹുസ്സിനെക്കൊണ്ട് ദിവസംപ്രതിയും രാവിലെ ഹാലാസ്യാത്തിൽ പോയി സുന്ദരശോഭനെ സേവിക്കുന്ന പതിവുണ്ട്. എന്നാൽ എന്റെ കാകാലഭോഷം കൊണ്ടുഇന്നു കാലത്തെപോയി ഭോഗാഗനെ സേവിച്ചില്ല.അതിന്റെ ശിക്ഷയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനായ അങ്ങയുടെ കയ്യിൽ ഇരിക്കുന്ന ചണ്ഡായുധംകൊണ്ട് പ്രാദരം ഏല്ക്കാൻ ഇടയായത്. ഇനിക്കു് ഇതുകൊണ്ട് അവിടെത്തെപ്പേരിൽ അല്പം പോലും പരിഭവം ഇല്ല. എന്റെ വീഴ്ചകൊണ്ടുതന്നെ സംഭവിച്ചതാണെന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. വിശേഷിച്ചും യശസ്സുകൊണ്ടും വീഴ്ചം കൊണ്ടും, ചെറുശ്ചയ്ക്കൊണ്ടും വിശിഷ്ടമായ പരമശിവഭക്തികൊണ്ടും അത്ഭുതം ശ്രേഷ്ഠനായ അങ്ങേക്കു് തുല്യനായി ഇഹത്തിൽ ഇതേവരെ യാതൊരുത്തരും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഭക്തിയുക്തന്മാരായ സത്തുക്കൾക്കു് ലോകത്തിൽ ദുർല്ലഭമായിട്ടും യാതൊന്നുംതന്നെയില്ല. അതുകൊണ്ടു് നിന്റെ ഇഷ്ടാനുസരണം ഞാൻ എന്തുവേണമെങ്കിലും ചെയ്യാം. എന്റെ സ്ഥാപരസ്വരൂപംതന്നെയും നിമ്മലം സമലം എന്നും രണ്ടുപ്രകാരത്തിൽ ആണ്. ഭൂമിയിൽ ചില ദിക്കുകളിൽ ഞാൻ അതിനിമ്മലവും

അശ്വകുരവും, തത്തുല്യസന്നിഭവും അതിശുദ്ധവും ഉത്തമവും ആയ സ്വാഭാസ്വരൂപത്തോടുകൂടെയാണ് ശോഭിക്കുന്നത്! അത് എന്റെ സ്വസ്താത്മകമായ സ്വരൂപം അണ്. ഇവിടെ ഉള്ള എന്റെ സ്വസ്താത്മകമായ സ്വാഭാസ്വരൂപം ശിഖകൊണ്ട് അംശദാനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. അത് ശിഖിയെക്കൊണ്ട് ഉപരിസംസ്ഥിതമായിരിക്കുന്ന ശിഖയെ ദേദിപ്പിച്ചു, ഉള്ളിൽ നിന്നും ഇഷ്ടംപോലെ വേണ്ടുന്നധനംവാരിക്കൊണ്ടു പൊയ്ക്കൊള്ളണം.

മഹനം ലോകാധാരം ആയ മഹാമേരു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിട്ട് ഉടൻ അന്തർദ്ദാനം ചെയ്തു. മഹാമേരുവിന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ട്, അപരിച്ഛേദമായ സന്തുഷ്ടിയോടും അനന്ദത്തോടും കൂടിയവനായിത്തീർന്ന ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ, ശിഖികളെക്കൊണ്ട് ശിഖകീറിപ്പിച്ചു, ദ്രവ്യം കിടക്കുന്ന ഗുഹതറപ്പിച്ചു, അതിൽനിന്നും, എണ്ണം കണക്കുമില്ലാത്ത ദ്രവ്യം ചുമപ്പിച്ചു വെളിയിൽ ഇടുവിച്ചുവെച്ച് അല്പംപോലും പഴുതില്ലാതെ ശിഖകൊണ്ടുമുടിയടച്ച മീനദയാജിതമായ ചണ്ഡായുധംകൊണ്ട് മുറുവച്ചു. അനന്തരം വാരിയെടുത്ത ദ്രവ്യം ചുമടുമുമ്പായി ഭാഗ്യംകെട്ടി തന്നോടൊന്നിച്ചുണ്ടായിരുന്ന സൈന്യങ്ങളെക്കൊണ്ടും അന, കുതിര, കാള മുതലായ മൃഗങ്ങളെക്കൊണ്ടും മറ്റും ചുമപ്പിച്ചുകൊണ്ട് രാജധാനിയെ പ്രാപിച്ച് എല്ലാ പ്രജകളേയും അയച്ചുപുറത്തി അവർക്കെല്ലാം ഒരുവർഷത്തേയ്ക്കു സൌഖ്യമായി കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നതിനുവേണ്ടപക നൽകി. ആഗതന്മാരായ പ്രജകൾ അവരുടെ മുൻപിൽ കുന്നുകൾപോലെ വാർക്കുട്ടിക്കൊടുത്ത ദ്രവ്യങ്ങൾ, അന, കുതിര, കാള, ഒട്ടകമുതലായ മൃഗങ്ങളെക്കൊണ്ട് ചുമപ്പിച്ചും തങ്ങൾ തങ്ങൾ തന്നെ ചുമന്നും അവരവരുടെ ഭവനങ്ങൾതോറും കൊണ്ടുപോയി അനാവാഷ്ടി മൂലം ഉള്ള സങ്കടങ്ങൾ അല്പംപോലും അറിയാതെ സൌഖ്യമായികാലക്ഷേപം ചെയ്തു. കപ്പകവൃക്ഷത്തിനുപോലും ആഗ്രഹം ജനിക്കത്തക്കവണ്ണം ആഗതന്മാരായവർക്കെല്ലാം എണ്ണംകണക്കുമില്ലാത്ത ദ്രവ്യം വാരിക്കോരി കൊടുത്തിട്ടും ഒടുവളെ ശോഷിക്കുകയാൽ അവയെക്കൊണ്ട് ഹാലാസ്ത്രനാഥായ, ശ്രീതങ്ങളായ വിമാനത്തേയും ശോപുരങ്ങളേയും പണിയിച്ചു. മേൽപ്രകാരം വിമാനവും ശോപുരങ്ങളും കനകംകൊണ്ട് പണിയിച്ചിട്ടും ബാക്കിപരികയാൽ അവയെ വീണ്ടും അനവധി ബ്രാഹ്മണരെ വരുത്തി അവർക്കു ഭാനം ചെയ്തു.

അതിന്റെശേഷം വക്രഗതികളും ദുസ്ഥിതന്മാരും ആയിരുന്ന അഭിര്യൻതുടങ്ങിയ ഗ്രഹങ്ങളെയെല്ലാം വഴിപോലെ പൂജിച്ച് തൃപ്തന്മാരാക്കി. വർഷാധിക്യംകഴിഞ്ഞു. ക്രമപ്രകാരം മഴയും അരംഭിച്ചു. രാജ്യവും വളരാളെ അഭിവൃദ്ധിയിൽ ആയി. യാഗാദികളായ വൈദികർക്കുതങ്ങൾക്കു യാതൊരു മുടക്കുംകൂടാതെ നടത്തുകയും പ്രജകളെയെല്ലാം വഴിപോലെ പരിപാലിക്കുകയും ശത്രുക്കളെ അടക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇങ്ങനെ അത്യന്തം ക്ഷേമകരമായവിധത്തിൽ ഭൂമിമുഴുവൻ തന്റെ വെൺക്കൊറ്റക്കടയ്ക്കുകീഴിൽ അക്കി അനവധികാലം ഭൂപരി

൨൧-ാം അദ്ധ്യായം—പതിനഞ്ചാം ലീല.

൧൩൯

പാലനം നടത്തിയതിന്റെ ശേഷം സ്വപുത്രനായ വീരപാണ്ഡ്യനെ മറ്റു രാപ്പുരയിലും ഭൂലോക ചക്രവർത്തിയും ആയി അഭിഷേകം ചെയ്യിച്ചതിന്റെ ശേഷം ഉഗ്രപുതാപിയും ഉഗ്രകേതാഗ്രഗണ്യനും ആയ ഉഗ്രപാണ്ഡ്യൻ സുന്ദരേശ്വരപുരംകൊണ്ടു ഇരവലോകം വെടിഞ്ഞു ശിവലോകത്തിൽപോയി സായുജ്യപദവിയിലെത്തിച്ചു.

സുന്ദരേശ്വരന്റെ അത്യന്തം പാവനമായ ഈ ലീലയെ പഠിയ്ക്കുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരുടെ സകലപാപങ്ങളും തീരും. അവർക്കു അവസാനത്തിൽ മോക്ഷവും കിട്ടും.

൨൧-ാം അദ്ധ്യായം കാഞ്ചനാപഥരത്നം എന്ന

പതിനഞ്ചാം ലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്വമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൨൨-ാം അദ്ധ്യായം.

കണ്യാടി താപസന്മാർക്കു ചേദോപദേശംചെയ്ത

പതിനാറാമത്തെ ലീല.

ഒന്നാം അദ്ധ്യായം പ്രമോദി വസിഷ്ഠാദികളെനോക്കി അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദി മഹർഷിപുത്രന്മാരേ! സമസ്ത വിദ്യാനാശിനായകനായ സേനസുന്ദരൻ, എല്ലാവിദ്യകൾക്കും അഭിഭാഷാപേരത്തിന്റെ അർത്ഥങ്ങളെ കണ്യാടിതാപസന്മാർക്കുപദേശിച്ചുകൊടുത്തതായ പാവനലീലയെ ഇനിത്താൻ ചുരുക്കിപ്പറയാം. നിങ്ങൾ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ.

പണ്ടു, ബ്രഹ്മാണ്ഡസൃഷ്ടികാലത്തിങ്കലെ ആദ്യത്തെ കൃതായുഗത്തിൽ ശാഭവാചകമായ പ്രണവത്തിങ്കൽ നിന്നും സമസ്തങ്ങളായിരിയ്ക്കുന്ന വേദങ്ങളും സംജാതങ്ങളാകുകയും ഹാലാസ്വനാഥനായ പരമേശ്വരന്റെ പ്രസാദംകൊണ്ടു ഭദ്രിജന്മാർ അതുപഠിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ വേദം പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നവർ ആരും അതിന്റെ അർത്ഥംഗ്രഹിച്ചില്ല.

അക്കൂട്ടത്തിൽപേട്ടവരും നൈമിശാഞ്ചവാസികളുമായ കണപൻ ശാണധി
 ല്വൻ, ഗർഗ്ഗൻ മുതലായ മഹർഷിപുംഗവന്മാർ, തമ്മിൽതമ്മിൽ, നമ്മൾ
 വേദം മുഴുവനും ലക്ഷണപൂർവ്വം അഭ്യസിച്ചെങ്കിലും സൽഗുരുവിന്റെ പാദദ
 ശ്വാനാഭാവംകൊണ്ട് നമുക്കു വഴിപോലെ അതിന്റെ അർത്ഥം ഗ്രഹിച്ചാൻ ഇ
 തേവരേയും കഴിഞ്ഞില്ലല്ലോ എന്നിങ്ങനെ പറയുകയും ഗുരുവിനെ ഉണ്ടാ
 ക്കുന്നതിലെക്കുള്ള പായം എന്നാണെന്നു വളരെ വളരെ ഗൗരവമായി അഭ്യോ
 ചിയ്ക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന അവസ്ഥത്തിൽ മതിതേജസ്വിയായ ഹര
 ഭക്തൻ എന്ന മഹാത്മാപുരുഷൻ അവരുടെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷനായി.

കണപാദികൾ ഉന്നർ തന്നെ അദ്ദേഹത്തെ നമസ്കരിച്ചാസനം നൽകി
 യിരുന്നതി. അദ്ദേഹം കണപാദികളോടു് നിങ്ങൾ എല്ലാവരും ഏതോരു
 കാര്യത്തിൽ വിചാരമേഗരായിരിയ്ക്കുന്നതുപോലെ ഇനിയ്ക്കു തോന്നുന്നു. കാ
 ര്യമെന്താണു് എന്നു ചോദിച്ചു.

കണപാദികൾ അതുകേട്ടു്, ഞങ്ങൾക്കു വേദങ്ങളുടെ അർത്ഥമറിയാ
 മെന്നു വളരെ ആശയുണ്ടു്. അതിനുള്ള വഴിയെന്താണെന്നാലോചിച്ചുകൊ
 ണ്ടിരിയ്ക്കുകയാണു്. കരുണാനിധിയായ അവിടുന്ന് അതിനുവല്ലവഴിയും
 താനാണുണ്ടെങ്കിൽ ഞങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞുതരണം എന്നുപേക്ഷിച്ചു.

ഹരഭക്തൻ അതുകേട്ടുപറഞ്ഞു:—

അല്ലയൊമുനിശാർത്ഥജ്ഞാലോ! സർവ്വലോകഹിതാവഹമായ എന്റെ
 ഭാഷിതത്തെ ശ്രദ്ധയോടു കൂടെ നിങ്ങൾ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ. ലോകത്തിൽ
 സാധിക്കുന്നതിന്നു പ്രയാസമായും ദുർല്ലഭമായും എന്തെല്ലാം ഉണ്ടോ അവയെ
 ല്ലാം തപസ്സുകൊണ്ടു സാധിക്കാം. തപസ്സുകളായ മഹാജനങ്ങൾക്കു സ
 ര്വവും സിദ്ധിക്കും എന്നാണു മഹദ്വചനം. സ്ഥലവിശേഷത്തിന്റെ കൂടു
 തൽ കുറവുകൊണ്ടു് ഫലസിദ്ധിക്കു കാലതാമസവും വ്യത്യാസങ്ങളും ഉണ്ടു്.
 മഹദ്വചനങ്ങളിൽ തപസ്സുചെയ്താൽ ഫലപ്രാപ്തിയുണ്ടാകുന്നതിന്നു വളരെ
 മുൻകൂട്ടി ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ തപസ്സുചെയ്താൽ ഫലസിദ്ധിയുണ്ടാകും. ക്ഷേത്ര
 ങ്ങളുടെ മാഹാത്മ്യത്തിന്റെ കൂടുതൽ കുറവനുസരിച്ചു് താമസിപ്പിച്ചു വേഗത്തി
 ന്നും ഫലലാഭം ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടു്. അതായതു ഉത്തമക്ഷേത്രങ്ങളിൽ തപസ്സുചെ
 യ്താൽ അതിവേഗത്തിന്നും അല്ലാത്ത മാഹാത്മ്യം കൂടുതലായ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ വ
 ച്ചുതപസ്സുചെയ്താൽ അല്ലാത്തവ്യത്യാസങ്ങളോടുകൂടിയുമാ ഫലസിദ്ധിയുണ്ടാകൂ.
 ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ശിവക്ഷേത്രങ്ങളാണു് ഉത്തമങ്ങൾ പാപനങ്ങളായ ശിവ
 ക്ഷേത്രങ്ങൾ ഭൂലോകത്തിൽ അനവധി ഉണ്ടെങ്കിലും അവയിൽ ഒക്കെയും വ
 ച്ചു്, വേദാന്തരോപിതമായും പുണ്യദമായും പരമമായും ദൈവീനാശകമാ
 യും ഇരിയ്ക്കുന്ന ഹാലാസ്യക്ഷേത്രമാണു് ഉത്തമമായിട്ടുള്ളതു്. അവിടെ താ
 മസിപ്പിച്ചു തപസ്സുചെയ്യുന്നവർക്കു കാലതാമസം കൂടാതെ ധർമ്മാദൃഷ്ടമായപുരു
 ഷാർത്ഥസിദ്ധിയും മഹദ്വിവിധവിധത്തിലുള്ള സിദ്ധികളും എളുപ്പത്തിൽ
 ഉണ്ടാകും. നാംകൊണ്ടു് സമസ്തിവിദ്വാനന്മാരിയായ ഹാലാസ്യത്തിൽ താമ
 സിപ്പിച്ചു തപസ്സുചെയ്തു്, അനവധി ജനങ്ങൾ, ദക്ഷിണാമൂർത്തിയായ ഹാലാ
 സ്യനാഥന്റെ കൃപയാൽ അതിദുർല്ലഭങ്ങളായ അനവധി വിദ്യകളെയും സി

ലിഖിക്കുകയും സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഹാമസ്യാസ്യാസിക്യായ മീനാക്ഷീസുന്ദരേ ശാരന്ധർ ഭക്തകല്പമാറിതവർണ്ണമാണ്. ഭക്തന്മാരെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നതിനായിട്ടത്രെ അവർ അവിടെ നിത്യവാസം ചെയ്യുന്നത്. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ ഹാമസ്യാമഹാക്ഷേത്രത്തിൽപോയി ദേവിയേയും ദേവനേയും പ്രണമിച്ച് ദേവന്റെ ദക്ഷിണഭാരസ്ഥനായ ദക്ഷിണാമുത്തിയുടെ സന്നിധിയിൽ താമസിച്ച് വേദാന്തജ്ഞാനമാകുന്ന ഫലോദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടെ തപസ്സുചെയ്താൽ നിങ്ങൾക്കു അതിവേഗത്തിൽ സകലവേദാന്തമണ്ഡോധവും ഉണ്ടാകും.

കണ്യാദികളായ മഹർഷിമാർ റഹഭക്തന്റെ മേൽപ്രകാരമുള്ള വാക്കുകൾ കേട്ട് ഇതില്പരമില്ലാത്ത സന്തോഷത്തോടുകൂടെ അദ്ദേഹത്തെയും മുമ്പിൽനിന്നു മധ്യയഥിഷ്ഠിയിലേക്കു തിരിച്ചു. അതിവേഗത്തിൽ അവർ ഹാമസ്യാത്തിൽ എത്തി. ഒന്നാമതായി അവർ ഹേമപത്മിനീമഹാതീർത്ഥത്തിൽ ഇറങ്ങി സ്നാനംചെയ്ത് കാലോചിതകർമ്മങ്ങൾ എല്ലാം നിർവ്വഹിച്ചു. അനന്തരം അവർ ക്ഷേത്രത്തിനകത്തു കടന്ന്, ആകാശത്തിൽനിന്നും ഇറങ്ങിയ അതുല്യാതുല്യഭക്തമയമായ വിമാനത്തിൽ അരോഹണംചെയ്തിരിക്കുന്ന ഭഗവനെയും ഭഗവതിയേയും നമസ്കരിക്കുകയും പല പ്രകാരത്തിൽ അവരെ സ്തുതിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിന്റേറശേഷം ആ വിമാനത്തിന്റെ ദക്ഷിണഭാഗത്തു വടമുഖത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള വ്യാഖ്യാനപീഠത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന ശുദ്ധസ്ഫടികസംകാശനും, ബ്രഹ്മാദികളായ ദേവസംഘങ്ങളാവും, മുനിന്മാങ്ങളാവും ഒന്നുപോലെ സമാവൃത്തരും, ത്രിനേത്രധാരിയും അക്ഷമാല, സുധാപുണ്ണമായ ഹേമകുന്ദം, ജ്ഞാനമുദ്ര, പുസ്തകം ഇവകളാൽ ശോഭയമാനങ്ങളായ ചതുർബാഹുക്കളോടുകൂടിയവരും, അവ്യയനും, വരങ്ങളെ കൊടുക്കുന്നവനും, വേദവ്യാഖ്യാനതല്പരനും, ആയ ദക്ഷിണാമുത്തിയുടെ സമീപത്തെ പ്രാപിച്ചിട്ട് വിശ്വീതമാനസന്മാരും ഭക്തിപരവശന്മാരായ ആ മഹർഷിപുരുഷന്മാർ പിന്നെയുംപിന്നെയും അദ്ദേഹത്തെ പ്രണിപതിച്ചിട്ട് വേദോക്തങ്ങളും മനോഹരങ്ങളുമായിരിക്കുന്ന നാനാവിധസ്തോത്രങ്ങളെക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ സ്തുതിച്ചു. അനന്തരം ആ മുനിപുരുഷന്മാർ എല്ലാവരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ ഇരുന്നുകൊണ്ട് ശ്രീമാനായ ദക്ഷിണാമുത്തിയുടെ, സർവജ്ഞാനപ്രദവും, ഉരുപത്തിരണ്ടു ബീജാക്ഷരങ്ങളോടുകൂടിയതും റഹഭക്തനാൽ ഉപദേശിക്കപ്പെട്ടതും സുദുർല്ലഭവും ആയ മേധാവിദ്യയെ സന്തോഷത്തോടുകൂടെ ജ്വലിക്കുകയും, ഭക്തിപൂർവ്വം ത്രികാലങ്ങളിലും ഒന്നുപോലെ ചന്ദനപുഷ്പസന്തോഷങ്ങൾക്കൊണ്ട് പൂജിക്കുകയും, ഉപവാസപാരായണന്മാരായ അവർ റഹനും, തപ്തബലം, ദീപ്തജ്വലനം മുതലായ പഞ്ചവിധോപാസനകളെ ചെയ്യുകയും ചെയ്തു.

കാൽകിമാസത്തിലെ പെരുന്തിമനാളിൽ തുടങ്ങിയ ഈ വ്രതത്തെ മഹർഷിമാർ അടുത്തവർഷത്തിലെ കാൽകിമാസത്തിലെ പെരുന്തിമനാളെയും യാതൊരു വിഘ്നവുംകൂടാതെ അനുംഭിച്ചു. ഒരുവർഷംതികഞ്ഞ അന്നേദിവസം സർവവേദാർത്ഥസ്വരൂപനും, സർവജ്ഞനും, ഭക്തവത്സലനും ഇശ്വരനും ആയ ഭഗവാൻ ദക്ഷിണാമുത്തി ഉത്തരീയത്തോടും തലക്കെട്ടോടുംകൂടി

വനം, ത്രിപുണ്ഡ്രാങ്കിതമായ ശിരസ്സ്, ഖലം, സ്തംഭങ്ങൾ വക്ഷപ്രദേശം
ഇവകളോടുകൂടിയവനും, രാക്ഷസമാലംകൃതനും മന്ദസ്മിതസ്വരൂപനും ക
ണ്ഡലാദിവിഭൂഷിതനും ചന്ദനപ്പോലെ പ്രിയദർശനനും പതിനാറുവയ
സ്സുപായം തോന്നിക്കുന്നവനുമായ ഒരു ബ്രാഹ്മണയുവാവിന്റെ വേഷത്തിൽ
സൂചകമാകുംവണ്ണം സുസംഹതോടുകൂടെ വേദവക്യങ്ങളെയും ഉച്ചരിച്ചുകൊ
ണ്ട് പ്രത്യക്ഷനായി.

വിലപ്രവേഷാരിയും ദക്ഷിണാമൂർത്തിയും ആയ ശിവനേക്കണ്ട് പൂർണ്ണ
ചന്ദ്രോദയംകണ്ട സമുദത്തേപ്പോലെ അഹർദ്വാദപിത്തന്മാരായിത്തീർന്നുപോ
യി താപസന്മാർ ദണ്ഡുപോലെ ഭൂമിയിൽ പതിച്ചിട്ട്,

“സർവ്വപത്മപരിഹർത്താഭാം നമതാം പ്രാണിനാം സകൃൽ
വിദ്യാദാനന്താഭാം ച ചരണാഭാം നമോനമഃ”

എന്നിങ്ങനെ സ്തുതിച്ചു. മേൽപ്രകാരം പാദപത്മങ്ങളിൽ സാഷ്ടാം
ഗപ്രണാമം ചെയ്തു സ്തുതിച്ചു തുടങ്ങിയ മഹർഷിമാരെ ജഗൽഗുരുവായ ദക്ഷി
ണാമൂർത്തി കൃപാദൃഷ്ടിയോടുകൂടെ വീക്ഷണം ചെയ്തിട്ട് ശീതളസ്വരത്തിൽ
‘നിങ്ങൾക്കു’ എന്താണഭീഷണം’ അല്ലയോ ഭക്തശിരോമണികളേ! എന്തുതന്നെ
യായിരുന്നാലും നിങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊള്ളുവിൻ എന്നു പറഞ്ഞു.

ദക്ഷിണാമൂർത്തിയുടെ മേൽപ്രകാരമുള്ള ചോദ്യം കേട്ടയുടൻതന്നെ മ
ഹർഷിമാർ ആചാരപൂർവ്വം ഓടി എഴുന്നോറ്റ് കൈകൂപ്പി നന്നുകൊണ്ട് ഇ
ങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

അല്ലയോ ഭഗവാനേ! സൽഗുരുവായ നിന്തിരുവടി സർവ്വലോകഹി
തത്തിനുവേണ്ടി വേദാർത്ഥങ്ങൾ മുഴുവൻ അടിയങ്ങൾക്കു ഉപദേശിച്ചുത
രണം.

ഘൃണാനിധിയും ഗുരുമൂർത്തിയും ആയ ഭഗവൻ അതുകേട്ടു ഭക്തപര
യന്നന്മാരും ജ്ഞാനാനേഷണതല്പരന്മാരും ആയ കണ്ഡാദി മഹർഷിമാരെ
യും മറ്റുണ്ടായിരുന്ന വിപ്രന്മാരെയും മറ്റാലിംഗസ്വരൂപിയായ ഹാലാസ്വ
നാഥന്റെ സന്നിധിയിൽ കൊണ്ടുപോയിരുന്നതിനുംകൊണ്ട് അവരോടിപ്ര
കാരം വേദങ്ങളുടെ വിശുദ്ധങ്ങളും പ്രൗഢതരങ്ങളും ആയ അർത്ഥങ്ങളെ
ഉപദേശിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

അല്ലയോ മാമുനിമാരേ! നിങ്ങൾ അത്യന്തം രഹസ്യമായ വേദാർത്ഥത
ത്വങ്ങളെ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ! ശ്രവണമാത്രത്താൽതന്നെ സർവ്വപാപങ്ങളും
നശിച്ചുപോകും. വേദാരഹസ്യങ്ങൾ അത്രാധവനങ്ങളാണ്. കാംക്ഷിത
പ്രാപ്തിക്കു ഇതു സുകരമായ വഴി മറ്റൊന്നുതന്നെ ഇല്ല.

അല്ലയോ മഹർഷിശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! ഈ പരതരമായ എന്റെ ലിംഗം
സ്വയംഭൂതവും ഉത്തമോത്തമവും ആണ്. സർവ്വവേദവേദാർത്ഥങ്ങൾക്കും
നിദാനമായിട്ടുള്ളതും ഇതുതന്നെ. ‘ഏകമേവാദിതീയം’ എന്നും പരമെ
ന്നും, ബ്രഹ്മമെന്നും പരാജ്ഞമെന്നും സത്യമെന്നും വിജ്ഞാനമെന്നും അനന്ദ

മെന്നും പരിപൂർണ്ണമെന്നും മറ്റൊന്നെന്നും പരമജ്യോതിസ്സെന്നും മറ്റും വേദാന്തം പറയുന്നത് സനാതനമായിരിക്കുന്ന ഈ സുന്ദരേശ്വരമഹാമിംഗത്തെയാണ് വേദം എന്നു ഉള്ളു. അതുപോലെതന്നെ വേദാർത്ഥവും ഒരുപ്രകാരത്തിലേ ഉള്ളു എങ്കിലും മായകൊണ്ടു വേദവും ശാഖാഭേദങ്ങൾകൊണ്ടു അതിന്റെ അർത്ഥങ്ങളും അനന്തങ്ങളായി തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. സൂക്ഷ്മത്തിൽ ചെറുതാക്കിയാൽ എല്ലാം ഒന്നുതന്നെ.

പണ്ട് സൃഷ്ടിയുടെ ആദികാലത്തിൽ ഹവാസ്വനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരൻ ഒന്നാമതായി ബ്രഹ്മാവിനെ സൃഷ്ടിച്ചു സ്വസ്വരൂപസമുത്ഭവങ്ങളായ എല്ലാ വേദങ്ങളെയും അദ്ദേഹത്തിനു ഭാനം ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിങ്കൽനിന്നും ജഗത്രയത്തിന്നു വേദവിജ്ഞാനമുണ്ടായി. ജ്യോതിർമ്മമെന്നും, ആദിമല്യാന്തരഹിതമെന്നും, അകാശസ്വരൂപമെന്നും പരബ്രഹ്മം എന്നും വേദത്താൽ പ്രതിപാദിതമായിരിക്കുന്ന ഈ ലിംഗം സൃഷ്ടാദികർക്കുവേണ്ടി മൂന്നുപ്രകാരത്തിൽ വിഭജിക്കപ്പെട്ടതായി ഭവിച്ചു. അതിൽ അധോഭാഗത്തിൽ ആത്മതത്വവും മധ്യഭാഗത്തിൽ വിദ്യാതത്വവും അഗ്രഭാഗത്തിൽ ശിവതത്വവും പ്രകാശിക്കുന്നു. സ്വർങ്ങളായിരിക്കുന്ന ഈ ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും സ്വർതത്വങ്ങളും സമുദ്ധിതങ്ങളായി. ബ്രഹ്മവും വിഷ്ണുവും തന്മൂലം ക്രമേണ ഈ തത്വങ്ങൾക്കു ഈശ്വരന്മാർ ആണെന്നു സ്വർവേദങ്ങളും ഒന്നുപോലെ മുറയിടുന്നു. ഇതിൽ ആത്മതത്വത്തിങ്കൽനിന്നു അകാരവും വിദ്യാതത്വത്തിങ്കൽനിന്നു ഉകാരവും ശിവതത്വത്തിങ്കൽനിന്നു മകാരവും സ്വർതത്വത്തിങ്കൽനിന്നു ഖിന്ദുസ്വരീതമായ നാദവും ഉണ്ടായി. ഇങ്ങനെയാണു പ്രണവത്തിന്റെ ഉത്ഭവം.

വ്യസ്തസമസ്തരൂപത്തോടുകൂടി പ്രണവത്തിങ്കൽനിന്നു വ്യസ്തങ്ങളായും സമസ്തങ്ങളായും ഉള്ള ഭൂമി തുടങ്ങിയ എല്ലാ വ്യാഘ്രതികളും ശിവാജ്ഞ കൊണ്ടു ഉണ്ടായി. അതിൽനിന്നും സമഷ്ടിപ്രഷ്ടിസ്വരൂപിണിയും ത്രിപദയും വേദജനനിയും ചിന്തിതാത്മ്യവും ആയ ഗായാത്രിയുണ്ടായി. അതിൽനിന്നും ഋഗുജുസ്സാമസംജ്ഞകളായ ത്രിവേദങ്ങൾ അഥർവ്വവേദസഹിതമായിട്ടുത്ഭവിച്ചു. ഖഗ്നപ്രഭോ അകംവസ്തം ആ വേദങ്ങൾ വിസ്താരിതങ്ങളായി. പ്രണവം തുടങ്ങിയിട്ടുള്ള മഹാമന്ത്രങ്ങളും അകാരാത്മ്യങ്ങളായിരിക്കുന്ന എല്ലാ അക്ഷരങ്ങളും കാമികാത്മ്യങ്ങളായിരിക്കുന്ന ശൈവാഗമങ്ങളും പഞ്ചാനനനായ ഈ ഹവാസ്വനാഥന്റെ ഉദ്ധ്വവക്ത്രത്തിൽനിന്നും സംഭവിച്ചതുകൊണ്ട്. ദേവദേവനായ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പുരുഷാഖ്യമായ മുഖത്തിൽനിന്നും ഇരപത്തിഒന്നുപ്രകാരത്തിൽ ഉള്ള ഭേദത്തോടുകൂടിയ ഋഗേദം ഉണ്ടായി. ഗുഹരിയെന്നു ഭേദങ്ങളോടു കൂടിയതായ യജുർവേദം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഷ്ടമാർമുഖത്തിൽ നിന്നും, അയിരും ഭേദങ്ങളോടുകൂടിയ സാമവേദം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാമവക്ത്രത്തിൽ നിന്നും ഐതുവിധഭേദങ്ങളോടുകൂടിയ അധർവ്വവേദം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സദ്യോജാതവക്ത്രത്തിൽനിന്നും ഉണ്ടായി.

ഈ ചതുർവേദങ്ങളുടെ വൈഭവംകൊണ്ടു, നാലുവിധ ജാതികളും നാലുവിധ ആശ്രമങ്ങളും നാനാധർമ്മങ്ങളും വിവിധങ്ങളായ യജ്ഞങ്ങളും മ

ററും ഉണ്ടായി. ദേവദേവരനായ ഭഗവാന്റെ ആജ്ഞാപരമായതിട്ട് ജനങ്ങൾ അതിനെ ആചരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സമസ്തങ്ങളായിരിക്കുന്ന വേദങ്ങൾക്കും കർമ്മകാണ്ഡം എന്നും ജ്ഞാനകാണ്ഡമെന്നും രണ്ടുഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ട്. അതായത് പ്രവൃത്തിമാർഗ്ഗവും നിവൃത്തിമാർഗ്ഗവും. ഇവയിൽ കർമ്മകാണ്ഡം ഹാലാസ്ത്രനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ സകലസ്വരൂപമായ ഈ മഹാലിംഗത്തിന്റെ പൂജാക്രമങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുന്നതും ജ്ഞാനകാണ്ഡം എന്നത് സച്ചിദാനന്ദമായ അദ്വൈതത്തിന്റെ നിഷ്പക്ഷസ്വരൂപത്തെ പഠിപ്പിക്കുന്നതും ആണ്.

വിഷ്ണുപാദികളായിരിക്കുന്ന സകല ദേവന്മാരും പിന്നാകിയായ ഹാലാസ്ത്രനാഥന്റെ അംശഭൂതന്മാരാണ്. സർവ്വവ്യാപിയായ ഈ മഹാദേവൻ സ്വയം അംശിയാണെന്നുള്ളതു പ്രശ്നമാണ്. എല്ലാദേവതകൾക്കും രണ്ടുപ്രകാരത്തിലും നൽകുന്ന ഹവിസ്സിനെ അംശീഭൂതനായിരിക്കുന്ന ഇദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് തത്തൽഫലങ്ങളെ ദാനംചെയ്യുന്നു. അഗ്നിഷോമം അശ്വമേധം മുതലായ മഹായാഗങ്ങളും, വേദോക്തങ്ങളായിരിക്കുന്ന നിത്യനൈമിതിക കാര്യപ്രായശ്ചിത്തകർമ്മങ്ങളും എല്ലാം സുന്ദരേശ്വരന്റെ പലപ്രകാരത്തിൽ ഉള്ള പൂജകൾ ആണ്. അല്ലെങ്കിൽ മഹാലിംഗാവനാരോ! നിങ്ങൾ ഇതിൽ തെല്ലുപോലും സംശയിക്കരുത്. ജീവാത്മകുതിപ്പുപ്രഭുവും, ഹാലാസ്ത്രനാഥനായ ഈ സുന്ദരേശ്വരനെ സംബന്ധിച്ച് വേദാന്തം മോക്ഷിക്കുന്നത് ഇദ്ദേഹം, ഏകനും, ബ്രഹ്മാവും, അദിതീയനും, സത്യജ്ഞാനസുഖാത്മകനും, നിഷ്പക്ഷനും, നിർമലനും, സൂക്ഷ്മസ്വരൂപിയും, നിരഞ്ജനനും എല്ലാദേവന്മാർക്കും ആദികാരണനും, തദ്വനും, വിശ്വാധികനും, പ്രഭുവും, സർവജ്ഞനും, സർവകർത്താവും, സർവകാരണനും, ഈശ്വരനും, ആദ്യന്തവിഹീനനും, പരാപരമഹിതനും, പരമജ്യോതിസ്സും പരാൽപരനും, നിഷ്പാപാപനും, പരമതത്വവും, അപ്രമേയനും, അനന്തമനസ്സും ആയ പരമാത്മസ്വരൂപിയെന്നാണ്. തത്വമസ്പാദികളായിരിക്കുന്ന വാക്യങ്ങളെക്കൊണ്ട് പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുന്നതും ജീവൻമുക്തിപുരാധിപനായ സുന്ദരേശ്വരനെത്തന്നെ ആകയാൽ മഹാലിംഗസ്വരൂപിയും ഈശ്വരനും കടംബവനനായ കനം ആയ ഇദ്ദേഹത്തെ ഗുരുകാരുണ്യംകൊണ്ട് വേദാന്തങ്ങൾമൂലം അറിയാൻ ഇടവരുന്നവർക്ക് ഒരുപ്രകാരത്തിലും ഒരിക്കലും യാതൊരുവിധശോകങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല.

അതുകൊണ്ട് വേദോക്തങ്ങളായ കർമ്മജ്ഞാനകാണ്ഡങ്ങൾ രണ്ടിനും മീനാക്ഷീപരനായ സുന്ദരേശ്വരമൂർത്തിതന്നെയാണു ആധാരമായിട്ടുള്ളതെന്നു വിചാരിച്ചുകൊള്ളുവിൻ. അതുപോലെതന്നെ, വേദോക്തങ്ങളായിരിക്കുന്ന സർവകർമ്മങ്ങളെയും അനുഷ്ഠാനംകൊണ്ട് യാതൊരുഫലം ഉണ്ടാകുമോ ആഫലം മുഴുവനും, നിപാടവീനാഥനും ഹാലാസ്ത്രേശ്വരനായ ഭഗവാന്റെ പൂജകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതാണെന്നും നിങ്ങൾ ധരിച്ചുകൊള്ളുവിൻ. ഹാലാസ്ത്രേശ്വരലിംഗഗ്യാനംകൊണ്ട്, വേദാന്തജ്ഞാനത്താൽ യാതൊരുഫലം സിദ്ധിക്കുമോ അതും ഉണ്ടാകും. പൂജാകർമ്മംകൊണ്ടു ചിത്തശുദ്ധിയും ചിത്തശുദ്ധി

യാൽജ്ഞാനാംഗവും ഉണ്ടാകും. യമനിന്ദമപ്രണായാശപ്രത്യാഹാരധാരണാധ്വനസമാധികളായ അദ്ധ്യാത്മയോഗങ്ങളും ശാന്തിദാന്താദികളായ ധർമ്മങ്ങളും ആണ് ജ്ഞാനാംഗങ്ങൾ എന്നു പറയപ്പെടുന്നത്. സമസ്തങ്ങളായിരിക്കുന്ന ജ്ഞാനാംഗങ്ങളിൽ വെച്ചും ഭക്തിയോടുകൂടിയുള്ള പരമശിവന്റെ ലിംഗാർച്ചനയും, ലിംഗപ്രതിഷ്ഠയും, ശിവസ്ഥാനനിരീക്ഷണവും, ശിവഭക്ത പ്രാപ്തജയും പരാൽപരനായ പരമേശ്വരനിൽ ഉള്ള ഭക്തിവിശ്വാസങ്ങളും, ശിരസ്സിലും, കണ്ണുകളിലും, തദാക്ഷമാലകളെ ധരിക്കുന്നതും, ഭക്തിപൂർവ്വം അഗ്നിശിത്യാദി മന്ത്രജപത്തോടുകൂടെ ലാഘാദിപ്രദേശങ്ങളിൽ സ്പന്ദധാരണം ചെയ്യുന്നതും, വേദവേദാന്തനിഗൂഢം, കാതന്യവർദ്ധവും ആയ ഗുരുപാദങ്ങളെ പൂജാശ്രദ്ധാദികൾകൊണ്ടു സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നതും ഭക്ത്യന്തം ശ്രേയമാണെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ ജ്ഞാനാംഗങ്ങളെ പുല്ലാഞ്ജനവും ആചരിക്കണം. ഇങ്ങനെ ശിവലിംഗദർശനവും പൂജയും തർപ്പണവും മറ്റും ചെയ്താൽ പിത്തശുദ്ധിയും ചിത്തശുദ്ധികൊണ്ടു ജ്ഞാനവും ജ്ഞാനത്താൽ ഭക്തിയും ഭക്തികൊണ്ടു പരമോന്നദാനുഭവവും ഉണ്ടാകും.

ഈ ലോകത്തിൽ കാണുന്ന എല്ലാമാറ്റാ (മതാ)ന്തരോക്തങ്ങളായ ധർമ്മങ്ങളെക്കാരും ശ്രേയ്യമായിട്ടുള്ളതു് സ്മാർത്തധർമ്മങ്ങളും, ആ സ്മൃതിധർമ്മങ്ങളെക്കാരും ശ്രേയ്യമായിട്ടുള്ളതു, വൈദികധർമ്മങ്ങളും ആകുന്നു. ശ്രുതിധർമ്മമെന്നു പറയാറുണ്ടു് ഈ വൈദികധർമ്മങ്ങൾക്കു മേലായി മറ്റൊരു ധർമ്മവും ഇല്ല. ധർമ്മം ഇന്നതെന്നും അധർമ്മം ഇന്നതെന്നും നിർമ്മലമായിരിക്കുന്ന ശിവം ഏതെന്നും അറിയുന്നതിലേക്കുള്ള പ്രമാണം ശ്രുതി തന്നെയാണു്. ശ്രുതിയെ അനുസരിച്ചുള്ള സ്മൃതികളും പ്രമാണങ്ങൾ തന്നെ.

സർവവും ശിവൻതന്നെയെന്നുള്ള ജ്ഞാനം ഉണ്ടായാൽ സർവഭോഗങ്ങളും മോക്ഷവും അനായാസേന ഉണ്ടാകും. സർവവും ശിവൻതന്നെ എന്നുള്ള ജ്ഞാനത്തേക്കാൾ വലുതായി മറ്റൊരു ജ്ഞാനവും ഇല്ല.

ഭക്ഷിണമൃത്തി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിട്ടു്, മഹർഷിമാരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ തൊട്ടുകൊണ്ടു് നിങ്ങൾക്കും വേദാർത്ഥജ്ഞാനം ഉണ്ടാകും. യാതൊരു വ്യത്യാസവും ഇല്ല. എന്നിങ്ങനെ അനുഗ്രഹിച്ചു. അനന്തരം അതേവരേയും ഭൂദേവവിഗ്രഹനായി മഹർഷിമാരുടെ അടുക്കൽനിന്നിരുന്ന ഗുരുഭൂതനായ ഭക്ഷിണമൃത്തി മൂലലിംഗത്തിൽ അന്തർദ്ദാനം ചെയ്തു.

തൽക്ഷണംമുതൽ കണപാദിമഹർഷീഗണങ്ങൾക്കു് വേദാർത്ഥജ്ഞാനം ഉദിക്കുകയും സർവവും അവർക്കു് ഉള്ളുകയ്യിൽ നെല്ലിക്കാ എന്നതുപോലെ കാണാവുകയും ചെയ്തു.

അല്ലയോ മഹർഷിമാരെ! ഹാലാസ്വനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ അത്യാത്മകരമായ പതിനാറാമത്തെ ലീല ഇതാണു്. ഈ ലീലയെ പാരായണം ചെയ്യുന്ന ശിവഭക്തന്മാർക്കു് എത്രയും വേഗത്തിൽ പാസ്തവജ്ഞാനോദ

യം ഉണ്ടാകുന്നതുകൊണ്ട് ഇഹപരസംസ്കാരവും ശിവസ്വരൂപവും അന്നയാ
സേന ലഭിക്കുമെന്നുള്ളതിനും യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. ഇനിത്താൻ ക
ടംബവനപുരയിലുപന്നായ സുന്ദരശാപാന്റെ പതിനേഴാമത്തെ ലീല നിങ്ങ
ളെ കേൾപ്പിക്കാം.

൨൨-ാം അദ്ധ്യായം.

പതിനാറാം ലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്വമാഹാരം

കേരളോഷാഗദ്യം.

൨൩-ാം അദ്ധ്യായം.

തത്ത്വവിക്രമം എന്ന

പതിനേഴാമത്തെ ലീല.

ണ്ടും അഗസ്ത്യമഹർഷി, വസിഷ്ഠാദികളായ താപസ
ന്മാരെ നോക്കി, അല്പയൊ മഹർഷിപുംഗവന്മാരെ! ലീ
ലാവിദ്ധസിന്ധായ ഭഗവാൻ സമഷ്ടിവിദ്യാപുരയിലുപൻ്റെ അത്തുതതരങ്ങളാ
യ എല്ലാലീലകളും കണപോലെ മനോഹരങ്ങളും പാവനങ്ങളും ആണെങ്കി
ലും അദ്ദേഹം തത്ത്വവിക്രമം ചെയ്ത പതിനേഴാമത്തെ ലീല വളരെ മൂലം
കാഴ്ചയൊരവത്തോടുകൂടിയതാണ്. ഇനി താൻ അതിനെപറയാം നിങ്ങ
ൾ ചെവിതന്നു കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ എന്നിങ്ങനെ അരുളിച്ചെയ്തിട്ടു താഴെ വ
തമാറു കഥയാരംഭിച്ചു.

മധുരപുരയിലും രാജാധിരാജനും ശത്രുക്കുലഹന്താവും വീര്യശൈൽയ
പരകൃമശാലിയും ആയ വീര്യപാണ്ഡ്യമഹാരാജാവിന് കുലഭൃഷണങ്ങളും
കുലീനകളും ആയ അനവധി പട്ടമഹിഷികൾ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അവ
രിൽ ഒരുത്തിപ്പോവും പ്രസവിച്ചില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിനു ഭോഗിനി
(ചെപ്പാട്ടി)കളായി അനവധി സ്ത്രീരത്നങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നവർ എല്ലാം പ്ര
സവിച്ചു ഒട്ടുമൂലം മക്കൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ എല്ലാവരും കണപോ
ലെ ദുഷ്ടന്മാരും മൃഗമുഖികളും ആയിപ്പോയി.

തന്റെ കാലാനന്തരം പാരമ്പര്യകൃമമനുസരിച്ചു രാജപരിപാലനം
ചെയ്യുന്നതനു ക്ഷീനകളായ പട്ടമഹിഷികളിൽ ആരും പ്രസവിച്ചിട്ട് ക

ലഭിക്കുന്നതിന്നു ഒരു പുതുനൊമ്പലവും ഉണ്ടായില്ലല്ലോ എന്നുള്ള മനസ്സാലും കൊണ്ടു് അത്യന്തംതാനന്തരം ചിന്താവിചാരനും ആയിത്തീന്ന അദ്ദേഹം എല്ലാത്തിനും തന്റെ ക്ഷമദൈവമായ സുന്ദരേശ്വരഭാഗവതൻ തന്നെ ആശ്രയമെന്നുള്ള സ്ഥിരവിശ്വാസത്തോടുകൂടെ ക്ഷീണകളായ പട്ടമഹരിഷികളുമൊന്നിച്ചു്, ചതുർഭുജി, അഷ്ടമി, സോമചാരം മുതലായ പുണ്യദിവസങ്ങളിൽ ഹോമസ്യക്ഷേത്രത്തിൽപോയി ഹോമസ്യനാചനായ ഭാഗവതൻ സുന്ദരേശ്വരനേയും നായികയായ മീനാക്ഷീഭാഗവതിനേയും വിശേഷപ്രതീതികളോടുകൂടെ ഉപാസിച്ചുവന്നു.

ചിരകാലം ഇങ്ങനെ ഉപാസിച്ചതിന്റെ ഫലമായ പ്രകാശനയുക്തരാം സർവസൽഗുണസ്വന്തനും ആയ ഒരുപുത്രൻ അത്യന്തം ക്ഷീണയുഗ്ലാഹൃണയുക്തനും ആയ തന്റെ ഒരു പട്ടമഹരിഷിയിൽ ഉണ്ടായി. അംബികാപതിയുടെ അഗാധദുഃഖത്തോടുകൂടെ ജാതനായ ആ കുമാരനെ വീക്ഷിച്ചുപറഞ്ഞപ്പോൾ അത്യന്തം സന്തോഷത്തോടുകൂടെ പരിലാളിച്ചു വളർത്തിവന്നു.

കുമാരൻ അഞ്ചുവയസ്സു പ്രായമായ കാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ ചിത്രപാണ്ഡ്യൻ നായാട്ടിനായി സൈന്യസമേതം വനത്തിൽപോയി കാടിലൂക്കിപ്പോകുന്നതുകണ്ടു മൃഗങ്ങളെയെല്ലാം ചേട്ടയാടി മൃഗയാ വിനോദത്തിൽ പരിമേലനായി നടക്കുന്ന അവസരത്തിൽ അദ്ദേഹം ഒരു സിംഹത്താൽ മൃതനായി സ്വർഗ്ഗോക്തം പ്രാപിക്കുന്നതിന്നു സംഗതിവന്നുകൂടി.

നിർദ്വയാശയന്മാരായ ഭോഗിനീപുത്രന്മാർ ഈ വിവരം അറിഞ്ഞു് അനായകമായിത്തീർന്ന രാജധാനിയിലെ ഭണ്ഡാരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു് അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ധനങ്ങൾ എല്ലാം കത്തിവശംകൊണ്ടു് അങ്ങമിങ്ങു പോയി. ദുരന്തമാക്കളായ അവർ തമ്മിലും വലിയ വലിയ തമ്മിത്തല്ലുകൾ എല്ലാം ഉണ്ടായി. ഈ അവസരത്തിൽ അന്നന്തരാവകാശിയായ രാജകുമാരനെ ചിലമന്ത്രിമാർ ഒരു രഹസ്യസ്ഥലത്തു ഗ്രഹമായി താമസിപ്പിച്ചു രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു യാതൊരാപത്തും നേരിടുന്നതിന്നു സംഗതിയായില്ല.

ഭോഗിനീപുത്രന്മാരുടെ തമ്മിൽ തല്ലും കത്തിക്കൊള്ളയും മറ്റും കെണ്ടുണ്ടായ സമാധാനഭംഗവും കോലാഹലങ്ങളുമെല്ലാം ഒട്ടു ചുരുങ്ങിയ അവസരത്തിൽ രാജാവിനോടു കൂടെ മൃഗയാവിനോദത്തിനായി കാട്ടിൽപ്പോയതന്ന മൂലസൈന്യങ്ങളും മറ്റൊന്നായിരുന്നവരും വന്നുചേർന്നു. അന്നന്തരം മുതലായ മഹാരാജാവിന്റെ ശേഷക്രിയകൾ എല്ലാം ആ രാജകുമാരനെക്കൊണ്ടു വിധിപ്രകാരം നടത്തിച്ചു. അന്നന്തരം അദ്ദേഹത്തെ രാജാവാക്കി അഭിഷേകം ചെയ്യണമെന്നു് എല്ലാവരും കൂടെ നിശ്ചയിച്ചുവേണ്ടുന്ന സംഭാരങ്ങൾ എല്ലാം ഒരുക്കുവാൻതുടങ്ങി. ആദ്യമേ തന്നെ പുത്തൻ കിരീടം ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നു് വേണ്ട ധനവും രത്നങ്ങളുമെടുക്കുന്നതിന്നു കോശാഗാരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു നോക്കിയതിൽ അവിടെ രത്നങ്ങളാകട്ടെ ധനങ്ങളാകട്ടെ മറ്റു യാതൊന്നുമാകട്ടെ ഇല്ലായിരുന്നു.

മന്ത്രിമാർ അതുകൂടെ സംഗതിമുഴുവനും അറൈവ് ചെയ്തപ്പോൾ അത്. ഹൈക്കോർട്ട് അതുകൂടെ മോദറാസിയം മന്ത്രിമാരോട്, ഇതെന്തു ക്ലോസ് സാമിറ്റി. നിങ്ങൾക്ക് എന്തെല്ലാം അത്തിമുള്ള രേഖകളാണോ വരുന്നതെന്ന്. എല്ലാത്തരത്തിലുള്ള രേഖകളും എന്റെ പക്കൽ ഉണ്ട്. എത്രയുംവേഗെ അത് അയക്കാം.

മന്ത്രിമാർ അതുകേട്ട് അത്യന്തം സന്തോഷഭാവത്തോടു കൂടെ വൈശ്രവേണോട് അല്ലെങ്കിൽ വർത്തകപ്രഭോ രാജകീരീടങ്ങൾക്കുപയോഗിക്കാൻ കൊള്ളുന്നതായ രത്നങ്ങളാണ് ഞങ്ങൾക്കുവശ്യമായിട്ടുള്ളത്. കീരീടത്തിനുപയോഗിക്കുന്ന രത്നങ്ങൾ എല്ലാം ലക്ഷണയുക്തങ്ങളായിരിക്കണം. അതുകൊണ്ട് അങ്ങയുടെ പക്കൽ ലക്ഷണത്തികഞ്ഞ രത്നങ്ങൾ എത്രയും ണ്ടോ അതെല്ലാം ഞങ്ങൾക്കുതരണം എന്നു പറഞ്ഞു.

സചിവന്മാരുടെ ഇപ്രകാരമുള്ള വാക്കുകളെ വൈശ്രവേണുപിതാവായ ശിവൻകേട്ട്, തന്റെ തോളിൽഇട്ടിരുന്ന ഭാണ്ഡം എടുത്തു നീലത്തുവെച്ചിച്ച് അതിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതും അനർഘങ്ങളും ആയ അനവധിരത്നങ്ങൾ എടുത്തു അവരുടെ മുമ്പിലായിട്ട് ഒരു നീലാംബരം വിരിച്ച് അതിൽ വെച്ചു കൊണ്ട് അവയിൽ ഓരോന്നിന്റെയും ലക്ഷണങ്ങളെപ്പറ്റി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുതുടങ്ങി.

പണ്ട് മഹാബലരാജിയും ശ്രീമാനും ആയി വലൻ എന്നു പേരോടു കൂടിയ ഒരു ഭാനുവേന്ദ്രൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവൻ ഭൂജബലംകൊണ്ടും തപോബലംകൊണ്ടും ലോകത്രയാധിപനായി തീർന്നെങ്കിലും ദേവേന്ദ്രൻ അവനെക്കുറുത്തുയോഗത്തിനു യജ്ഞപശുവാക്കി വരിച്ചിട്ട് വധിച്ചു. അവന്റെ അസ്ഥികളിൽ നിന്ന് വജ്രങ്ങളും, പല്ലുകളിൽനിന്നും മുത്തുകളും, രക്തത്തിൽ നിന്നും പത്മരാഗങ്ങളും, രോമങ്ങളിൽനിന്നു വൈഡൂര്യങ്ങളും, മാംസങ്ങളിൽ നിന്നു പവട്രങ്ങളും, നേത്രങ്ങളിൽ നിന്നു മഹാനീലമണികളും, പിത്തത്തിൽ നിന്നു മരതകക്കല്ലുകളും, കഫത്തിൽനിന്ന് പുഷ്പരാഗക്കല്ലുകളും, ഘ്രസ്നിൽനിന്നു ഗോമേദകങ്ങളും ഉണ്ടായി. മറുപ്രകാരത്തിലും നവരത്നങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതായി ശാസ്ത്രങ്ങൾ ഹോഷിക്കുന്നുണ്ട്. ഇവയിൽ വജ്രവും മുത്തും ബ്രാഹ്മണജാതിയും, മണികൂവിഭൂമങ്ങൾ ക്ഷത്രിയജാതിയും പുഷ്പരാഗവും, ഗോമേദകവും വൈഡൂര്യവും വൈശ്രജാതിയും- ഇന്ദ്രനീലവും മരതകവും ശുഭ്രജാതിയും ആണ്. ഇവയിൽ മുത്തും സ്ഫടികജാതികളും സതപ്രണപ്രധാനങ്ങളും ഗോമേദകവും മണികൂവും വിഭൂവും രജോഗുണപ്രധാനങ്ങളും അഞ്ജനോപലനീലാദൃങ്ങൾ താമസഗുണപ്രധാനങ്ങളും വജ്രവും വൈഡൂര്യവും പുഷ്പരാഗവും, സതപ്രണോഗുണമിശ്രങ്ങളും മരതകം താമസരാജസയുക്തവും ആണ്.

മന്ത്രിമാർ അതുകേട്ട് വൈശ്രവേണോട്, വലന്മുറന്ന ദേവേന്ദ്രൻ യജ്ഞത്തിനുവേണ്ടി വധിച്ചതും അവന്റെ അംഗങ്ങളിൽ നിന്നും നവരത്നങ്ങൾ ഉണ്ടായതുമെല്ലാം വിസ്താരമായി കേൾക്കണമെന്നപേക്ഷിച്ചു.

വർത്തകശ്രേഷ്ഠൻ മന്ത്രിമാരുടെ അപേക്ഷയനുസരിച്ചുവലന്മുറന്നിടത്തെയും രത്നോത്ഭവത്തെയുംപ്പറ്റി വിസ്താരമായി താഴെ വർത്തകപ്രഭോ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:—

“മഹാനും അതിവിക്രമിയും വലന്മുരൻ എന്നുള്ള നാമധേയംകൊണ്ടു ത്രൈലോക്യപ്രപ്രാതനും ആയ ഭാനുവേന്ദ്രൻ, ബാഹ്യകാര്യം തുടങ്ങിയെ

കുരു മഹാശിവഭക്തനായിത്തീരുകയാൽ അവൻ ഗുരുഭൂതനായ ശുക്രാചാര്യരുടെ ഉപദേശപ്രകാരം കൈലാസത്തിൽ പോയിഗന്ധപുഷ്പാദികളെക്കൊണ്ടു കൈലാസപതിയായ പരമശിവനെ പൂജിച്ചു സന്തോഷിപ്പിച്ച് താപസശ്രമവുമായത്പോലും അതിദുഃഖമായ തപസ്സുതടങ്ങി.

അതുഗ്രപ്രതാപിയായവലാസുരന്റെ തപസ്സുകൊണ്ടു സതൃഷ്ണനായി തീർന്ന പരമേശ്വരൻ ആ കാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ പരമേശ്വരിയോടു കൂടെ ദുഷ്ടഭാവമാഹനത്തിൽക്കയറി വലാസുരന്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷഭൂതനായിട്ട്, അവനോടു ഞാൻ നിന്റെ തപസ്സുകൊണ്ട് ഏറെയും സതൃഷ്ണനായി നിനക്കെന്തൊരുപാഠം വേണമെന്നു ചോദിച്ചു.

പ്രത്യക്ഷനായ പരമശിവനെക്കണ്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അരുളപ്പാടുകളെക്കേട്ടും സന്തോഷസാഗരം നിമഗ്നനായ വലാസുരൻ ഭഗവൽപാദങ്ങളിൽ ഭക്തിയോടുകൂടെ നമസ്കരിച്ചുകൊണ്ട്, അല്ലയോ ഭഗവനെ കരുണാധാരിതരീയും കേതവാസവനും സർവ്വജ്ഞനും ആയ നിന്തിരുവടി എനിക്കു രണ്ടുവരങ്ങൾ തരണം. അവയിൽ ഒന്ന് ഞാൻ ഒരിക്കലും ശത്രുക്കളാൽ വധ്യനാകരുതെന്നും മറെറൊന്ന് എന്റെദശതീരത്തിൽ ഉള്ള ധാതുക്കൾ എല്ലാം നവരത്നങ്ങളായിത്തീരണമെന്നും ആണ്.

പരമേശ്വരൻ അതുകേട്ടു വലാസുരനെ നോക്കി അല്പയോ ഭക്ത! നിന്റെ ഇഷ്ടപ്രകാരം അവരണ്ടും ഭവിക്കും. ഒരിക്കലും ഇതിനു തെറ്റുവരികയില്ല എന്നിങ്ങനെ വാഗ്ദാനംകൊടുത്തു അനുഗ്രഹിച്ചിട്ടുനാലുദാസ്യംചെയ്തു.

അപ്പോൾമുതൽ വലാസുരൻ സകലവിധം അറിയുന്തരംഅവന്റെ ശരീരത്തിൽ ഉള്ള എട്ടു ധാതുക്കളും രത്നങ്ങളും ആയതിന്നും. അതിൽപിന്നെ അവൻ സകല ഭൂവന്മാരോടും യുദ്ധംചെയ്തു അവരെല്ലാം തോല്പിച്ചു ഭൂഭാഗങ്ങളെയും ദേവലോകത്തിൽപോയി ദേവേന്ദ്രനോടും ഏററു അവനേയും യുദ്ധത്തിൽ തോല്പിച്ചു സ്വർഗ്ഗലോകത്തെയും കീഴടക്കി ത്രൈലോക്യാധിപത്യത്തെ കൈക്കൊള്ളുകയും ഇന്ദ്രാണിയുടെ വിരോധത്തിനെയെന്നുള്ള ഗർവത്തെ ദൂരീകരിക്കുകയും ചെയ്തു.

അങ്ങിനെയിരിക്കുന്ന കാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ ആരാവും അജ്യന്തനും, അറിയുന്തരം മഹത്തായ കണ്ഠവനംകൊണ്ട് മഹേന്ദ്രങ്ങളുടെ വിഷാണങ്ങളെ പോലും ഭേദിക്കുന്നതിനു സമർത്ഥനും ആയ ആ അസുരേന്ദ്രനെ കൊല്ലുന്നതിനുള്ള ഒരുപായത്തെ ദേവേന്ദ്രൻ ദേവകളെയെല്ലാം വിളിച്ചുവരുത്തി യോഗം കൂട്ടി ആലോചിച്ചു തീർച്ചപ്പെടുത്തിയുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം സർവ ദേവതാസഹായനായിപ്പോയി വലാസുരനെ യുദ്ധത്തിന് വിളിച്ചു.

വലാസുരൻ ഉടൻതന്നെ അസുരസൈന്യസഹായനായിച്ചെന്നു ദേവേന്ദ്രനോടു ഏററു അതിഭയങ്കരമായി യുദ്ധംചെയ്തു. വലാസുരന്റെ അതിപരാക്രമത്തോടുകൂടിയ ആക്രമങ്ങളെ സഹിക്കുന്നതിന് ശക്തന്മാരല്ലാതെ അയിത്തീർന്ന ദേവേന്ദ്രനും സൈന്യങ്ങളും യുദ്ധംതുടങ്ങി വല്ലഭൈസമയം ക

ഴിയുന്നതിന്നു മുഖേതന്നെ അയ്യധവുംവെച്ച് പിൻവാങ്ങി. അന്നന്തരം ദേവേന്ദ്രൻ വലന്യരനോടു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ ബലവീര്യപരാക്രമങ്ങളെക്കൊണ്ടു ത്രൈലോക്യപ്രഖ്യാതനും മഹാനും ആയ വലന്യര! അങ്ങേയ്ക്കു തുല്യം പരാക്രമശാലികൾ മൂന്നുഭാഗത്തിലും ഇല്ല. ഞങ്ങൾ അങ്ങയുടെ ബലങ്ങളേയും പരാക്രമങ്ങളേയും കണ്ടു് അത്ഭുതം സന്തുഷ്ടന്മാരായി. അവിടുന്ന് എന്തൊരുവരും ഉപദേശം നുവോ അതിനെ പ്രദാനം ചെയ്യാം. ദേവേന്ദ്രന്റെ മേൽപ്രകാരമുള്ള വാക്കുകളെക്കേട്ടു വലന്യരൻ, കൈകൊട്ടി ചിരിച്ചുകൊണ്ടു്, ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—

എടൊ ലജ്ജാവിഹീനനായ ദേവേന്ദ്ര! ഇനിക്കു നിന്റെ വാക്കുകളിൽ ഇതില്ലാമില്ലാത്ത വിസ്മയംതോന്നുന്നു. ഓരോക്കു എത്രകണ്ടു് യുദ്ധശക്തിയുണ്ടോ അത്രകണ്ടു് അയാൾക്കു വശശക്തിയും ഉള്ളു. എന്നോടു യുദ്ധംതുടങ്ങിയ ഉടനെ തോറ്റൊടിയ നിനക്കു എന്നോളവും ആയോധനശക്തിയില്ലെന്നുള്ളതിന്നു പക്ഷാന്തരം ഇല്ലല്ലോ. എന്നോളവും ഭണശക്തിയില്ലാത്ത നിനക്കു ഒരിക്കലും എന്നേക്കാൾ വശശക്തിയുണ്ടാകുന്നതും അല്ല. അപ്പോൾ നീ ഏതുകൂടും അനുസരിച്ചാണു് ഇനിക്കു വേണ്ട വരം തരാമെന്നു പറഞ്ഞതു്. അതുമല്ല, ഞാൻ വിശേഷിച്ചും സർവജ്ഞനും സർവശക്തനും ആയ ഉമാസഹായനോടു് അവശ്യതപരമായ ശ്രേഷ്ഠവരങ്ങളെ വരിച്ചവൻ. ആ ഇനിക്കാണോ നീ വേണ്ടവരം തരാമെന്നുപറഞ്ഞതു്. വളരെ ഭംഗിയായി. നിനക്കു വേണ്ടവരംഞാൻ തരാം. ഭംഗമെങ്കിൽ ഈ ക്ഷണത്തിൽതന്നെ വരിച്ചുകൊള്ളുക.

ദേവേന്ദ്രനും മറ്റുള്ള ദേവന്മാരും അതുകേട്ടു് പറഞ്ഞു. ഞങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഒരുയാഗം നടത്താൻ പോകുന്നു. ആ യാഗത്തിൽ അങ്ങ് പശുവായി ഭവിക്കണം. ഇതാണു് ഞങ്ങൾക്കില്ലാത്ത അവശ്യമുള്ളവരും.

വലന്യരൻ അതുകേട്ടു് ദേവന്മാർ അപേക്ഷിച്ചു വരം എന്നേക്കൊണ്ടു സാധിക്കാവുന്നതും, വളരെ നിസ്സാരമായതും തന്നെ. ഞാൻ ഒരിക്കലും എന്റെ ഈ ശാരവതമല്ലാത്തതായ ശരീരത്തെ ഉപേക്ഷിക്കുമ്പോൾ അവർക്കു ഇഷ്ടസിദ്ധിയും ഇനിക്കു കീർത്തിയും ഉണ്ടാകും ഇതൊരു വലിയ കാര്യംതന്നെ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നിസ്സാരമായ ശരീരത്യാഗംകൊണ്ടു് അത്യൽകൃഷ്ടമായ കീർത്തിലഭിക്കുന്നത് ചില്ലറക്കാര്യമോ? ഇവർ ഇങ്ങനെ വരിച്ചതു എന്റെ പൂർവ്വപുണ്യംതന്നെ. യാതൊരു സംശയവും ഇല്ലാ എന്നിങ്ങനെ വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു് അത്യാനന്ദപരവശ്യത്തോടുകൂടെ ദേവന്മാരെ നോക്കി അല്ലയോ ദേവന്മാരെ നിങ്ങൾ യാചിച്ചു വരംഞാൻതന്നിരിക്കുന്നു നിങ്ങൾ എന്നോടു ഇത്ര എളുപ്പമായ ഒരു വരമേ വരികു എന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. നിങ്ങൾക്കു അങ്ങനെ തോന്നിയതു എന്റെ ഭാഗ്യം കൊണ്ടാണു്. റൊ! റൊ! ഞാൻ എത്ര സന്തുഷ്ടനായി. ഇനിഇനിക്കു അനിത്യമായ ഈ മുസം ശരീരത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു നിത്യമായ കീർത്തി ശരീരത്തിൽ

എത്രയോപോടി കല്പകാലം ജീവിക്കാം. നിങ്ങൾ ഇങ്ങനെ ഒരുവരും വരിച്ചില്ലെങ്കിൽ ആ ഭാഗ്യം ഇനിക്കു ഒരുകാലത്തും ഉണ്ടാകുന്നതല്ലായിരുന്നു. നിങ്ങൾ അതുകൊണ്ട് വേഗത്തിൽപോയി യാഗത്തിനുവേണ്ട ഒരുക്കങ്ങൾ എല്ലാം ചെയ്യവിൻ! നിങ്ങൾക്ക് യാഗസിദ്ധിക്കുവേണ്ടി ഞാൻ അവിടെ വന്നുകൊള്ളാം എന്നു പറഞ്ഞു.

അന്നന്തരം വലാസുരൻ തന്റെ സാമ്രാജ്യലക്ഷ്യമായ മുഴുവനും പുത്രകുൽ സമർപ്പിച്ചിട്ട് പുറത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടു ദേവന്മാർ യാഗമാരംഭിച്ചിരിക്കുന്നതായ കൈലാസപർവതത്തിന്റെ താഴ്വരയിലേക്കുപോയി. അവൻ അവിടെ ചെന്നു ദേവന്മാരെനോക്കി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

“നിങ്ങളുടെ ഈ വിശിഷ്ടമായ ശൈവകർമ്മത്തിൽ നിങ്ങൾക്കുതന്ന വരപ്രകാരം ഞാൻ പശുവായഭവിച്ചുകൊള്ളാം. നിങ്ങൾ യജ്ഞപശുവായ എന്നെ ബന്ധിക്കുന്നതിനു യുഗം ഉണ്ടാക്കവിൻ.”

യൊതുപൂർവ്വം പറയുന്ന വലാസുരന്റെ ഈ വാക്കുകളെക്കേട്ടു അത്ഭുതം സന്തോഷചിത്തന്മാരായ ദേവന്മാർ ആ ദാനവപുംഗവനെ നോക്കി, അല്ലയോ വലാസുര! അങ്ങ് സത്യവ്രതൻതന്നെ. അങ്ങേയ്ക്കു സമന്വായിതൈലോക്യത്തിലും അതും ഇല്ല. ഇപ്പോൾ ഞങ്ങൾക്കു നല്കിയവരും വേഗമായിട്ടു അങ്ങേ കീർത്തി ആ ചന്ദ്രതാരം നിലനില്ക്കുകയും ചെയ്യും എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

അന്നന്തരം അവർ പുരുഷമേധാഖ്യമായ യാഗത്തിനു വേണ്ട ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്യാൻതുടങ്ങി. ആ യാഗത്തിൽ ദിവസ്സതി യജമാനനാവുകയും സ്വപ്നാർക്കം ഋതിക്കുകയാലും, അന്യന്മാരായ താപസന്മാർ എല്ലാം വേദോക്തങ്ങളായ മറ്റു യാഗകർമ്മങ്ങളുടെ അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ ആവുകയും ചെയ്തു. അന്നന്തരം അവർ ദാനവശ്രേഷ്ഠനെ യജ്ഞസ്തംഭത്തിൽ ബന്ധിക്കാനായിക്കൊണ്ടുപോയി നിന്തിയുകൊണ്ട് യജ്ഞരാജാവും, വേദസ്വരൂപിയും ത്ര്യംബകനും ബ്രഹ്മാവിസ്തമഹേന്ദ്രാദിദേവതാവന്ദ്യനും പരനും പശുപതിയും ഊശാസനും ഭഗവാനും ആയ തദനൈസ്സരിച്ചു. ഗംഗാധരനും ചന്ദ്രചൂഡനും ത്രിനേത്രനും അഷ്ടമുത്തിയും ആയഅദ്ദേഹംഉടനെ പ്രത്യക്ഷനായി വലാസുരനെ യുഗത്തിൽ ബന്ധിച്ചുകൊള്ളുന്നതിനു് അനുവാദംകൊടുത്തു. ദേവന്മാർ ഉടൻതന്നെ ചലനീരൽകൊണ്ട് സിംഹശ്രേഷ്ഠനെ ബന്ധിക്കുന്നതുപോലെ ഭൂജബലവീര്യപരാക്രമശാലിയായ ദാനവേന്ദ്രനെ ദൃഢക്കയറുകൊണ്ട് യുഗസ്തംബത്തിൽ ബന്ധിച്ചു. അന്നന്തരം താമരന്തൽകൊണ്ട് ബന്ധിതനായ മത്തകരീന്ദ്രനെപ്പോലെ യുഗസ്തംബമൂലത്തിൽ വിരാജിതനായി നില്ക്കുന്ന അസുരാഗ്രണിയായ വലാസുരനെ പശുസംജ്ഞാപനത്തിനായി ഓരോരുത്തരുംചെന്നു പീഡിപ്പിച്ചിട്ടും അവൻ അല്പംപോലും ചാഞ്ചല്യം കാണിക്കാതെ വളരെ പ്രസന്നഭാവത്തോടുകൂടെത്തന്നെ നിന്നു. സംജ്ഞാപനക്രിയചെയ്തപ്പോഴും സന്തോഷചിത്തനായിട്ടിരുന്നു. അപ്പോൾ കല്പകവൃക്ഷങ്ങൾ പിഴിതുമറിക്കുന്നതുപോലെ ദേവകൾ പുഷ്പവൃഷ്ടിചെയ്യുക

യും, മറ്റുള്ളവാര്യം വാഗ്ദാനം ഉതിൽപരമിപ്പാക്കു പ്രശംസിക്കുകയും ചെയ്തു.

അനന്തരം വല്ലഭയുപകൊണ്ടു് ഭാനുവേളന്റെ ശരീരം ഭേദിച്ചു ജ്വലിക്കുകയും അതിൽനിന്നും വസയെടുത്തു അഗ്നിയിൽ ഹോമിച്ചു. ഉടൻ തന്നെ യജ്ഞാർത്ഥമായി ശരീരചരിത്രാഗമംചെയ്തു അസുരേന്ദ്രൻ അത്യന്തം തേജസ്സപര്യപിയും ദിവ്യസ്രീപരിധാരിതനും രത്നവിമാനാരോഹിതനും ആയി ബ്രഹ്മലോകത്തേക്കുപോയി. ശബരീശങ്കരഭക്താഗ്രഹണനായ അറൻ അവിടെ സർവ്വവേദങ്ങളും പ്രജ്ഞിച്ചുകൊണ്ടു് അത്യന്തം സന്തോഷത്തോടു കൂടെ പാർത്തു.

പുണ്യകർമ്മംകൊണ്ടു് സംശുദ്ധമായിത്തീർന്ന ആ ഭാനുവേളന്റെ സർവ്വ വയവങ്ങളും ഒന്നുപോലെ രത്നബീജങ്ങളായിത്തീരുകയും അവയിൽ ഏതൊരു ഉായ അനവധിരത്നങ്ങൾ ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്തു. ഉപകാരം അവന്റെ ശരീരത്തിൽനിന്നു ജനിച്ചതുകൊണ്ടു് രത്നങ്ങൾ ആണു് ലോകത്തിലുള്ള എല്ലാ രത്നങ്ങളിൽവെച്ചും പാവനമായിട്ടുള്ളതുകൾ; ആ നവരത്നങ്ങളെയു ണു് രാജാക്കന്മാർ ധരിക്കേണ്ടതും. ഭാനുവേളൻ ഏറ്റവും അശുദ്ധികൾ ഉായ അസമിതങ്ങളായതുകൂടെ നിന്നും സംജാതമായ രത്നങ്ങൾ ശുദ്ധങ്ങളാണെന്നു പറഞ്ഞതിൽ നിങ്ങൾക്കു വല്ല സംശയവും തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിനും ഞാൻ സമാധാനം പറയാം. വലാസുരൻ ഭാനവവംശജാ തന്നാണെങ്കിലും അവൻ പരമശിവഭക്തന്മാരിൽവെച്ചു് അത്യന്തം ശ്രേഷ്ഠനായിരുന്നതുകൊണ്ടും അവന്റെ ശരീരം ഏറ്റവും ധർമ്മത്തമായ ആവശ്യത്തിനുവേണ്ടി ഉപേക്ഷിച്ചതുകൊണ്ടും ശിവഭക്തനായ ഒരുത്തനാൽ വധിക്കുകയും ധർമ്മകർമ്മാർത്ഥമായി ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു ആ ശരീരം ഒരു പ്രകാരത്തിലും അശുദ്ധമല്ല. അതുകൊണ്ടാണു് വലാസുരന്റെ ശരീരങ്ങളായ രത്നങ്ങൾക്കു ശുദ്ധിച്ചുമെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞതു്. ഇനി ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു രത്നങ്ങൾനോക്കാനുള്ള ക്രമവും രത്നലക്ഷണങ്ങളും പറഞ്ഞുതരാം. ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം കേട്ടുകൊള്ളവിൻ.

അല്ലയോ മന്ത്രിസത്തമന്മാരേ! മാണിക്യംതൂടങ്ങിയ പ്ലില്ലാത്തങ്ങളേയും പരീക്ഷിക്കുന്നതു് ആദ്യനോക്കിവേണം. അതായതു് ഞായനാട്ടുനാളിൽ മാണിക്യവും, ഗോമേധവും തിങ്കളാട്ടുനാളിൽ മുത്തും വൈഷ്ണവവും ചൊച്ചാട്ടുനാളിൽ പവിഴവും, ബുധനാട്ടുനാളിൽ മരകവും ധ്യാനാട്ടുനാളിൽ പൂച്ചുരുഗകവും, വെള്ളിയാട്ടുനാളിൽ വളവും ശനിയാട്ടുനാളിൽ നീലവും പരിശോധിക്കണം. രത്നം നോക്കുന്നവൻ അത്യന്തം നിർമ്മലനും ധർമ്മപരനാണെന്നും അറിയിക്കണം. രത്നംനോക്കുന്നതു്, താമരപ്പൂവു്, പിളിപ്പൂവു്, ചുവന്ന അമ്പൽപ്പൂവു്, സീലിസ്രപുഷ്പം, കൊടിമല്ലികപ്പൂവു്, ശതപത്രപുഷ്പം (രേരിതംതാമരപ്പൂവു്) കണ്ണമന്ദനപ്പൂവു്, ചെങ്ങഴന്നീർപ്പൂവു്, മന്ദാരപ്പൂവു്, എന്നീ ഒമ്പതു പുഷ്പങ്ങളും ശിരസ്സിൽ ധരിച്ചുകൊണ്ടു് ചാണകംകൊണ്ടു് മെഴുകി ശുദ്ധിപ്പെടുത്തിയ ഭൂമിയിൽ ഒരു പീഠംവെ

ച്ചു് അതിന്റെ മുകളിൽ ശുദ്ധവസ്ത്രം വിരിച്ചു് അതിന്റെ മധ്യഭാഗത്തിൽ ആദ്യമായി പത്മരാഗവും, മാനിക്യം തുടങ്ങിയ മറ്റുരത്നങ്ങളെ കിഴക്കേദിക്കുതടങ്ങി വരത്തോട്ടു എടുക്കിക്കെട്ടിപ്പും മണ്ഡപാകൃതിയിലും നിരത്തി മധ്യത്തിൽ വച്ചിട്ടുള്ള പത്മരാഗത്തെ അഭിരൂപദേവനായും, മുത്തിനെ ചന്ദ്രനായും, പചിഴത്തെ ചെമ്പുനായും, മരതകരത്നത്തെ ബുധനായും, പുഷ്പരാഗത്തെ ഗുരുവായും, വജ്രത്തെ ശുക്രനായും നീലത്തെ ശനിനായും ഗോമേടകത്തെ രാഹുവായും, വൈഡൂര്യത്തെ കേതുവായും ഭാവിച്ചു് മുൻപറഞ്ഞ താമരപ്പൂതുടങ്ങിയ പാപ്പങ്ങളെക്കൊണ്ടു് പൂജിച്ചതിന്റെശേഷം ചോങ്ങതാണു്.

ഇനി ഞാൻ വജ്രാദികളായ രത്നങ്ങളുടെ പൂർവ്വോക്തപ്രകാരമുള്ള ലക്ഷണങ്ങളും ഇന്നവണ്ണമെല്ലാമാണെന്നു പറയാം. നിങ്ങൾ ശുദ്ധവെച്ചു കേട്ടുകൊണ്ടാവും. ഒന്നാമതായി വജ്രത്തിന്റെ ലക്ഷണമതന്നെ പറയാം.

വജ്രമാണു് ഭൂമിയിൽ ഉള്ള എല്ലാത്തങ്ങളിലും വെച്ചു് ശ്രേഷ്ഠമായിട്ടുള്ളതു്. അതുകൊണ്ടു് മറ്റുള്ള രത്നങ്ങളേയും എല്ലാ ധാതുക്കളേയും എന്നല്ല മറ്റു സർവ്വവസ്തുക്കളേയും മുറിക്കാം. വജ്രത്തെ വജ്രംകൊണ്ടല്ലാതെ മറെറാന്നുകൊണ്ടും പണയിക്കാൻ കഴിഞ്ഞല്ല. അതുകൊണ്ടാണു് മറ്റുള്ള എല്ലാത്തങ്ങളേക്കാവും വജ്രത്തെ ശ്രേഷ്ഠതരമെന്നു ബുദ്ധിമാന്മാർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. ദധീചിമററാർഷിയുടേയും വലാസുരന്റേയും അസ്ഥികൾ വീണ ഭോസലാദികളായ സ്ഥവങ്ങൾ ആണു് വജ്രാകുലഭൂമികൾ. ദേശഭേദംഅനുസരിച്ചു് വജ്രങ്ങൾക്കു് പല വണ്ണങ്ങളും ഉണ്ടു്. കോസലദേശത്തിലെ വജ്രലനികുലിൽനിന്നും ലഭിക്കപ്പെടുന്ന വജ്രങ്ങൾ നേന്മേനിവകപ്പുവിന്റെ നിറംപോലെയുള്ള നിറത്തോടുകൂടിയവയും, കലിംഗരാജ്യങ്ങളായവജ്രക്കല്ലുകൾ പിതാവണ്ണത്തിൽ ഉള്ളവയും മാതംഗരാജ്യത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന വൈരക്കല്ലുകൾ മല്ലികല്പുവിന്റെ നിറംപോലെയുള്ള നിറത്തോടുകൂടിയവയും ഹിമവൽപ്രദേശങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുന്ന വജ്രങ്ങൾ ശുഭ്രവണ്ണത്തിൽ ഉള്ളവയും മറ്റാശ്വജനങ്ങളായ വൈരക്കല്ലുകൾ രക്തവണ്ണത്തോടുകൂടിയതുകളും സൗഖീയരാജ്യത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്നതുകൾ കൃഷ്ണവണ്ണത്തിൽ ഉള്ളവകളും പൌണ്ഡ്രരാജ്യത്തിൽ നിന്നും കിട്ടുന്നതുകൾ കരിംകുവളുറ്റുവിന്റെ നിറംപോലെയുള്ള നിറത്തോടുകൂടിയതുകളും മാന്ധാരാജ്യത്തുള്ളവയ്ക്കു് വൈരക്കല്ലുകൾ പിംഗലവണ്ണത്തിൽ ഉള്ളതുകളായും ഇരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ഉണ്ടാകുന്ന ദിക്കുകളുടെ ഭേദങ്ങൾ ഭരണസരിച്ചും ദേവതാഭേദങ്ങൾ അനുസരിച്ചും വജ്രങ്ങൾ പലപലവണ്ണത്തിലും ഉണ്ടു്. ദേവതാഭേദങ്ങളേയും പറയാം കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ.

നേന്മേനിവകപ്പുവിന്റേയും കദളിയുടേയും മുളയുടേയും നിറത്തോടുകൂടിയ വജ്രങ്ങളുടെ ദേവത വിഷ്ണുവും, വെളുത്തനിറത്തിലും അമൃതകോണങ്ങളോടുകൂടിയതായും ഉള്ള വജ്രങ്ങളുടെ ദേവത ഇന്ദ്രനും, കരിംകുവളുറ്റുവിന്റേയും പണ്ടിന്റേയും നിറത്തിൽ ഉള്ള വൈരക്കല്ലുകളുടെ ദേവത യമധർമ്മനും, പ്ലാവിന്റേയും മുളുന്റേയും പൂക്കളുടെ നിറംപോലെയുള്ള നിറ

ത്തോടുകൂടിയ വജ്രങ്ങളുടെ ദേവത വായുവും, കണ്ണികാരപാപ്പത്തി (കൊണ്ടൻപൂവി)ന്റെ വണ്ണത്തോടുകൂടിയ വജ്രത്തിന്റെ ദേവത വരണനും, അംബുപ്രയോടുകൂടിയതിന്റെ ദേവത ചന്ദ്രനും, മിന്നാമിനുങ്ങിന്റെ പ്രഭോവെയുള്ള പ്രയോടുകൂടിയതിന്റെ ദേവത ആദിത്യനും, അഗ്നിപ്രയോടുകൂടിയതിന്റെ ദേവത അഗ്നിയും ആകുന്നു.

ശുദ്ധസ്ഫടികവണ്ണത്തിൽ ഉള്ളവരും ബ്രാഹ്മണജാതിയും ശശഖോചനംപോലെയുള്ള വരും ക്ഷത്രിയജാതിയും കള്ളിള്ളത്തിന് തുല്യമായ നിറത്തോടുകൂടിയ വൈരം, ചൈത്രജാതിയും കരവാചകാന്തിയോടുകൂടിയ വരും ശുഭ്രജാതിയും ആകുന്നു. വിപ്ര ക്ഷത്രിയ ചൈത്ര ശുഭ്രയായ നാലുജാതിക്കാരും അവരവരുടെ ജാതിയിൽ ഉള്ള വജ്രങ്ങളെപ്പേരും ധരിക്കേണ്ടതു്. എന്താൽ ബ്രാഹ്മണക്കു് നാലുജാതിയിലും ഉള്ള വൈരവും ധരിക്കാം. ഇങ്ങനെ വജ്രരത്നങ്ങൾ അന്നാധിപ്രകാരത്തിൽ ഉണ്ടെങ്കിലും അറു പുല്ലാത്തിലും വെച്ച് ശ്രേഷ്ഠമായിട്ടുള്ളതും ആരെക്കൊണ്ടും വിലമതിക്കാൻ സാധിക്കാത്തതുമായ രത്നം മിന്നാമിനുങ്ങിന്റെ പ്രഭോവെയുള്ള പ്രയോടുകൂടിയതാണ്. അതിനെയാണ് ചക്രവർത്തികളായ രാജാക്കന്മാർ തങ്ങളുടെ കിരീടങ്ങൾക്കു് നടുനായകക്കപ്പായി വെച്ചുകൊള്ളേണ്ടതു്. അതോഗ്രഹിച്ചുകരവും അനർബാധം ശ്രീകരവും ആയ അതിനെ കിരീടത്തിന്റെ നടുനായകക്കല്ലായി ഉപയോഗിക്കുന്ന രാജാക്കന്മാർക്കുണ്ടാകുന്ന ശ്രേയസ്സുകൾ അറുണ്ണനീയങ്ങളാണ്. പണ്ഡിതരോധിപനായ ഒരു രാജാവിന് മേൽപറഞ്ഞ രത്നംപതിച്ചു കിരീടം ധരിച്ചാൽ അവൻ അതിപേരത്തിൽ ചക്രവർത്തിയായിത്തീരും.

വജ്രരത്നംകൊണ്ടു് ക്ഷത്രിയർക്കു് മംഗല്യാഭരണം ഉണ്ടാക്കേണ്ടതു്. വെണ്ണാല്പത (നിറക്കറുവ)മോ (പുള്ളി) ത്രാസം (പുള്ളടി) കാകപദം (കീറിൽ) ബിന്ദുഇങ്ങനെ അഞ്ചുഭാഷങ്ങൾ പുല്ലാം രത്നങ്ങൾക്കുംഉണ്ടു്. അവയില്ലാത്തതായ രത്നങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ചു് അതതു രത്നങ്ങൾക്കു് പറഞ്ഞ ഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടാകുകയുള്ളു. ഭാഷങ്ങൾ ഒഴിഞ്ഞതായ വജ്രരത്നംകൊണ്ടാഭരണമുണ്ടാക്കിധരിച്ചാൽ അവൻ ശത്രുഭയമാകട്ടെ ശത്രുസ്രയേങ്ങളാകട്ടെ ഭൂതപ്രേതപൈശാചിക പീഡകളാകട്ടെ ദാരിദ്ര്യദുഃഖമാകട്ടെ അപമൃത്യുഭയമാകട്ടെ യാതൊന്നും ഉണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നു മാത്രമല്ല ലക്ഷണയുതമായ വജ്രഭൂഷിതനെ ഒരിക്കലും ത്രീദേവി വിട്ടുപിരികയും ഇല്ലാ.

അല്ലയോ സ.ചിന്ദശ്രേയസ്വന്മാരേ! ഇനി ഞാൻനിങ്ങൾക്കു മുത്തന്റെ ഗുണങ്ങളും ലക്ഷണങ്ങളും പറഞ്ഞുതരാം ചൊവിതന്നു കേട്ടുകൊണ്ടാവും!

മുത്തകൾ സ്ഥലമുണ്ടെങ്കിലും ജലമുണ്ടെങ്കിലും രണ്ടുപ്രകാരത്തിൽ ഉണ്ടു്. പണ്ടു് വജ്രാഹതികൊണ്ടു് വലാസുന്റെ ദന്തങ്ങൾ ചെരിയുന്ന സ്ഥാനങ്ങളിൽ പോയിവിടുന്നു. അവയിൽനിന്നാണ് ഇന്നും മുത്തകൾ ഉണ്ടാകുന്നതു്. അപ്രകാരം വീണതു് ശാഖിലും മത്സ്യത്തിന്റെ ശിരസ്സിലും മോമത്തിലും സ്ത്രീകളുടെ കണ്ണത്തിലും മുളയിലും പന്നിയുടെ ദംഷ്ട്രത്തിലും സു

പുഷ്പത്തിന്റെ ഫണത്തിലും അനയുടെ പല്ലിലും വലാഹകപ്പക്ഷിയുടെ കണ്ണത്തിലും പുണ്യശീകരരുമ്പിന്റെ ചൊട്ടിലും ശാലിനെല്ലിന്റെ തണ്ടുകളിലും മുത്തച്ചിപ്പിയിലും കരടവാജീഭൂത്തിലും (മാൻകയ്യിലും) ആണ്. ഈ പതിമൂന്നിൽ സ്രീകളുടെ കണ്ഠദേശത്തിലും വലാഹഗാളത്തിലും കരടവാജീഭൂത്തിലും നിന്നു മുത്തുകൾ സാധാരണയായി ഉരുവിടുന്ന പതിവില്ല. അപ്രകാരം ഉള്ള മുത്തുകൾ മൂന്നുലോകത്തിലും ഒന്നുപോലെ ദുർല്ലഭമാണ്. മറ്റു പത്തുവലാനങ്ങളിൽനിന്നും ചുറ്റും മുത്തുകൾ ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്.

ഇവയിൽ ശംഖിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന മുത്തു മാടപ്രാചിന്റെ നിറം പോലെയും മത്സ്യത്തിന്റെ ശിരസ്സിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന മുത്തു പൂപ്പാതിരിപ്പുവിന്റെ നിറംപോലെയും, മോമത്തിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന മുത്തു ബാലാക്കരണപ്രദോലയുള്ള പ്രയോടുക്കിയതായും, മുളയിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന മുത്തുകൾ അലിപ്പഴം പോലെയും, പന്നിയുടെ ദംഷ്ട്രത്തിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന മുത്തു രക്തവണ്ണമായും സുപ്പത്തിന്റെ ഫണത്തിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന മുത്തു നീലപ്രയോടുക്കിയതായും, അനയുടെ ദന്തത്തിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന മുത്തു പീതവണ്ണത്തോടുക്കിയതായും ശാലിസ്തംബത്തിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന മുത്തു കരിമ്പിൻചൊട്ടിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന മുത്തും അതുപോലെതന്നെ മഞ്ഞനിറത്തോടുക്കിയതായും, മുത്തച്ചിപ്പികളിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന മുത്തു ചന്ദ്രപ്രയോലയുള്ള പ്രയോടുക്കിയതായും ഇരിക്കും. ഇങ്ങനെ പത്തുസ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നും മുത്തുകൾ പതിവായിട്ടും ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടെങ്കിലും മുത്തച്ചിപ്പിയിലും ശംഖിലും നിന്നാണ് മുത്തുകൾ ധാരാളമായിട്ടും ഉണ്ടാകുന്നത്. സുവർണ്ണപ്രകാശവും ഗുണബാഹുല്യംകൊണ്ടും മുത്തച്ചിപ്പികളിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന മുത്താണ് ശ്രേഷ്ഠമായിട്ടുള്ളത്. നീലനിറത്തിൽ ഉള്ള മുത്തു വൈഷ്ണവവും മഞ്ഞനിറത്തിൽ ഉള്ളത് മാഹേന്ദ്രവും, മേഘനിറത്തിൽ ഉള്ളത് യാമ്യവും ഛോദിതവണ്ണത്തിൽ ഉള്ളത് വായവ്യവും ശുഭ്രവണ്ണത്തിൽ ഉള്ളത് വാരുണവും അരണപ്രയോടുക്കിയത് അഗ്നേയവും ആകുന്നു. ദേവതാദേശം അനുസരിച്ചുള്ള മുത്തുകളുടെ വണ്ണക്രമം ഇപ്രകാരമാണ്. നക്ഷത്രങ്ങളെപ്പോലെയുള്ള പ്രകാശ സൂചനയും നൈർമ്മല്യം എന്നതാ സ്തിഗ്ദ്ധതാ സ്ഫുടതയും ഇങ്ങനെ ആറുഗുണങ്ങൾ മുത്തിനുണ്ട്. ഈ ആറുഗുണങ്ങളോടുക്കിയതായ മൗകതികങ്ങളെ ധരിക്കുന്നവർക്ക് അയ്യപ്പം ചെറുശാസ്ത്രവും വലിക്കും. അലക്ഷ്മിയും ദാമ്യവും അവരെ തെക്കാലത്തും തിണ്ടുന്നതുപോലും ആല്ല.

അല്ലയോ സചിചോത്തമന്മാരേ! ഇനിത്താൻ പത്മമാതരത്നത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളും ഗുണങ്ങളും നിങ്ങളോടു പറയാം; സശ്രദ്ധം കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ!

മക്കം, കാളപുരം, തുഞ്ചയപ്പുരം, സിംഹളം ഈ സ്ഥലങ്ങളിൽ വാലാസുന്ദരൻ രക്തം വീണടത്തു നിന്നുമാണ് മാണിക്യം ഉണ്ടാകുന്നത്. ഇവയിൽ കൃതായുഗത്തിൽ മക്കത്തും, ത്രേതായുഗത്തിൽ കാളപുരത്തിലും ദ്വാപരയു

ഗത്തിൽ തുഞ്ചുപുരത്തിലും കവിയുഗത്തിൽ സിംഹളത്തിലും പത്മരാഗം ധാരാളമുണ്ടാകും. പത്മത്തിന്റേയും കൽഹാരപ്പുഷ്പത്തിന്റേയും മിന്നാമിനുങ്ങിന്റേയും നക്ഷത്രത്തിന്റേയും അഗ്നിയുടെയും ദീപത്തിന്റേയും മാതളനാരകക്കുരുവിന്റേയും സൂര്യന്റേയും, മാതളനാരകപ്പുഷ്പത്തിന്റേയും ഇന്ദ്രകോപത്തിന്റേയും പ്രകേരം പോലെയുള്ള പ്രഭകളോടു കൂടിയ പത്മരാഗക്കല്ലുകൾ പ്രശസ്തങ്ങളാകുന്നു. ബ്രാഹ്മണജാതിയിൽ പെട്ട പത്മരാഗത്തിന് ജാതരംഗമെന്നും, ക്ഷത്രിയജാതിയിൽ പെട്ട പത്മരാഗത്തിന് കുരുവിന്ദമെന്നും വൈശ്യജാതിയിൽപ്പെട്ടതിന് സൗഗന്ധികമെന്നും, ശൂദ്രജാതിയിൽപ്പെട്ടതിന് ഗവാംഗം എന്നും നീലഗന്ധി എന്നും നാമധേയങ്ങൾ പറയപ്പെടുന്നു.

ഇവയിൽ ഒന്നാമത്തേതിന് പത്തുവിധത്തിലും രണ്ടാമത്തേതായ ക്ഷത്രിയജാതിക്ക് എട്ടുവിധത്തിലും വൈശ്യജാതിക്ക് അറുവിധത്തിലും നാലാമത്തേതായ ശൂദ്രജാതിക്ക് നാലുവിധത്തിലും മരായകൾ ഉണ്ട്. താമര, ചെങ്ങന്നീർപ്പൂവ്, മിന്നാമനുങ്ങ്, അഗ്നി, കയിൽക്കണ്ണ, ദീപം, മാതളനാരകക്കുരുവ്, അദിത്യൻ, മാതളനാരകപ്പൂവ് ഇവപത്തിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിന്റെ പ്രഭപോലെയുള്ള പ്രഭയോടുകൂടിയ മാണിക്യം ബ്രാഹ്മണജാതിയിൽ അകപ്പെട്ടതും, പാച്ചോറിപ്പൂവ്, മുരക്കിൻപൂവ്, ഉച്ചമലരിപ്പൂവ്, കന്നിക്കുരുവ്, ചെമ്പരത്തിപ്പൂവ് മുതൽച്ചോര, സിന്ദൂരം ചുട്ടപഴുപ്പിച്ചു ഇരുമ്പ് ഇവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിന്റെ നിറംപോലെയുള്ള നിറത്തോടുകൂടിയ മാണിക്യം ക്ഷത്രിയജാതിയും, ചെമ്പരത്തിച്ചാറ്, കയിൽമിഴി, ഇലവിൻപൂവ്, പഞ്ചവണ്ണപ്പൂവ്, ചുട്ടപഴുപ്പിച്ചുഇരുമ്പ്, അശോകത്തളിത് ഇവയിൽ ഒന്നിന്റെ പ്രഭയോടുകൂടിയ പത്മരാഗം മൂന്നാമത്തേതായ വൈശ്യജാതിയും, കയുമ്പിൽപൂവ്, തൊണ്ടിപ്പഴം, ചെങ്കിറിഞ്ഞിപ്പൂവ്, ധാതു, ഇവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിന്റെ പ്രഭപോലെയുള്ള പ്രഭയോടുകൂടിയത് ശൂദ്രജാതിയിൽപ്പെട്ട മാണിക്യവും ആണ്. റഹനക്കറവ് വൈരത്തിന് എത്രമാത്രം ശ്രേയസ്സുതരമാണോ പത്മരാഗത്തിനാറനക്കൂട്ടതവും അത്രമാത്രം ശ്രേയസ്സുതരമാണ്. അതുപോലെതന്നെ ഉജ്ജ്വലകളോടു കൂടിയ പത്മരാഗം അധമരും പാർശ്വപരശ്വകളോടുകൂടിയത് മദ്ധ്യമവും ആകുന്നു.

ജാതരംഗം എന്നുപേരുള്ള കൂടിയതും ഒന്നാമത്തെ ജാതിയിൽപ്പെട്ടതുമായ പത്മരാഗം ധരിച്ചാൽ ശോഭാനം, ഭ്രാതനം, വിദ്വാദാനം, കന്യകാദാനം മുതലായ ദാനങ്ങളും അശരമേധാദിയാഗങ്ങളും ചെയ്താൽ എത്രമാത്രം ശ്രേയസ്സുണ്ടാകുമോ അത്രമാത്രം ശ്രേയസ്സുണ്ടാകുന്നതാണ്. ക്ഷത്രിയജാതിയിൽപ്പെട്ട കുരുവിന്ദമെന്നമാണിക്യം ധരിക്കുന്നവൻ സാധാരണമനുഷ്ഠനായിരുന്നാൽ അവൻ രാജാവായും രാജാവായിരുന്നാൽ ചക്രവർത്തിയായും ഭവിക്കും വൈശ്യജാതിയായ സൗഗന്ധികമെന്ന മൂന്നാമത്തെ പത്മരാഗരത്നം ധരിക്കുന്നവന് സീമാതീതമായ കീർത്തിയും സമ്പത്തും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. ഗവാംഗത്തെധരിയ്ക്കുന്നവന് ക്ഷീരസസ്യസുദ്ധിയുണ്ടാകും. നീലഗന്ധത്തെ

ധരിയ്ക്കുന്നവൻ തേഗമറിഞ്ഞായിരിയ്ക്കും. എന്നുവേണ്ട ലക്ഷണയുക്തവും ദോഷാദീനവും നേതൃപ്രിയവുമായ പത്മരാഗരത്നം ധരിക്കുന്ന ഏതൊരുത്തനും അത്യധികമായ കിത്തിയും ലക്ഷ്മിയും വിദ്യയും ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരുസംശയവും ഇല്ല. അവരുടെ കൈവശം മറ്റുരത്നങ്ങളുമെല്ലാം വന്നു ചേരും.

അല്ലയോ സചിച്ഛോത്തമന്മാരെ! ഇനി നിങ്ങൾ മരതകത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളെ കേട്ടുകൊള്ളൂ പിൻ! പണ്ട് വലാസുരന്റെ പിത്തത്തെ പക്ഷികൾ കൊത്തിക്കൊണ്ടുപറന്നപ്പോൾ ആയതു വീണ ദില്ലിയിൽ ആണ് മരതകം ഉണ്ടാകുന്ന അകാരങ്ങൾ ധാരാളം ഉള്ളത്. കൂടാതെ പണ്ട് അരുണൻ ജനിച്ച മുട്ടത്തോടുകളെ വിനതസൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിരുന്നതിനെ ഗരുഡൻ ജനിച്ചപ്പോൾ മേലകപ്രഭമായ അതിനെക്കൊത്തത് ഗരുഡന്റെ അരയിൽ കെട്ടിയത് പൊട്ടിപ്പിന്നായ ദിശകളിലും അകാരങ്ങൾ ഉണ്ട്. പണ്ട് മോഹിനീരൂപം എടുത്തമഹാവിഷ്ണുവിനെ കണ്ടു കാമമോഹിതനായ പരമശിവന്റെ രേതസ്സുകൾ വീണ മന്ദോപപ്തത്തിന്റെ താഴ്വരകളിൽ പലാഡം വെള്ളം മരതകചെറികൾ ഉണ്ട്. മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ മോഹിനീരൂപം കണ്ടു കാമസംഭ്രാന്തനായ പരമശിവൻ സംഭവിച്ച ശുക്തസ്രാവത്തിൽ നിന്നുമാണ് ഹരിഹരപുത്രനും വനദേവതാഗ്രന്ഥനും ആയ ശാസ്താവുണ്ടായത്. പക്ഷിരാജാവായ ഗരുഡൻ ഔദ്യോഗ്യപിത്തവും ക്ഷേിച്ചുംവെച്ച് തുരുപ്പുരയ്യത്തിൽ പോയിതുരുപ്പുരയ്ക്കുനോട്ടുകൾ ഒരു ബ്രാഹ്മണനെ ക്ഷേിച്ചിട്ട് മരുഭൂമിപ്പോലും അവുടെ വീണാപിത്തത്തിൽ നിന്നും ഇപ്പോൾ അനവധി മരതകരത്നങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടത്രെ മരതകക്കല്ലിന്നു ഗരുത്തമതം എന്നും ഗരുഡപുത്രനെന്നും മറ്റും പേരുകൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്.

മരതകക്കല്ലുകൾ കുറുകയിതളിന്റെയോ * കളമാഗ്രമുളത്തിന്റെയോ പ്രദോപവെയുള്ള പ്രദോഷകൂടിയതായിരിക്കും. ഇവയുടെ നിറത്തോടുകൂടിയ മരതകക്കല്ലുകൾ വളരെ വളരെ ശ്രേഷ്ഠങ്ങളും ആണ്. മരതകത്തിന് സമുദാനമെന്നും സദോഷമെന്നും രണ്ടു ജാതി വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ട്. അതിൽ ആദ്യമായി സമുദാനത്തിൽപ്പെട്ടവയുടെ പ്രദോഷങ്ങളെപ്പറ്റിപ്പറയാം. ഗാഡം ഉല്പസിതം, പേരപ്പാ, പിത്തലം, മുശലം, പൂമുക, ഇങ്ങനെ സമുദാനജാതിയിൽ ആറുതരങ്ങൾ ഉണ്ട്. അവയിൽ, കുറുകയിൽക്കൊത്തനിറത്തോടു കൂടിയത് ഉല്പസിതവും, നെല്ലുപയുടെ അറാത്തിന്റെനിറം പോലെയുള്ള നിറത്തോടുകൂടിയതു പേരപ്പാവും തത്തച്ചിറകിന്റെ നിറവോലെയുള്ളത് പിത്തലവും താമരയിലയുടെ വണ്ണത്തിൽ ഉള്ളത് പൂമുകയും തുളസിയിലയുടെ നിറത്തിൽ ഉള്ളത് മുശലവും ആകുന്നു.

ദോഷഹരാനപിതം, ഭൂഷം, ദോഷമൂർച്ഛിതം, ദോഷലേശം മന്ദദോഷം ഇങ്ങനെ സദോഷജാതിയിലും അഞ്ചുവകഭേദങ്ങൾ ഉണ്ട്. അവയിൽ

* കച്ചമം. ഒരുമാതിരിനെല്ലു്.

നാരകത്തിലയുടെ നിറത്തോടുകൂടിയത് ഭോഷലോരാനപിതാവും, അപരിധിലയുടെ നിറത്തോടുകൂടിയതു ദുഷ്ടവും, ചെന്താമരയിലയുടെ വണ്ണത്തോടുകൂടിയത് ഭോഷമൂർച്ഛിതവും, മഞ്ഞുപറിയതായ താമരയിലയുടെ നിറത്തിൽ ഉള്ളത് ഭോഷലോരവും മയിൽചിറകിനതുല്യമായ നിറത്തോടുകൂടിയത് മന്ദഭോഷവും ആണ്.

ഇപ്രകാരമുള്ള ഭോഷങ്ങൾ യാതൊന്നും ഇല്ലാത്തതായും ഗുണഗണ്യക്കുറവും രത്നങ്ങളിൽപെട്ട് അത്യന്തം ശ്രേഷ്ഠമായും ഉള്ള മരതകരത്നത്തൊഴുകുന്ന രാജാവും അതിപ്രസിദ്ധനായ അരിഷ്ടതാധായി തീരുന്നതുകൊണ്ട് അഹന് അസീമമായ ചതുരംഗസേനാഭിപ്രലയം ഉണ്ടാകും. സാധാരണന്മാർ മരതകരത്നമണിത്തൊൽ അപകട് ധനധാന്യാദിസമ്പന്നതകളും വലിക്കും.

ഇനി നിങ്ങൾ നീലരത്നത്തിന്റെ ഗുണങ്ങളെ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ! ഞാൻ വിവരമായിപ്പറയാം.

വലാസുന്റെ ലോചനങ്ങളിൽ നിന്നും ഉത്ഭവിച്ചതായും ഹരകണ്ഠവിഷ്ണോടെവമായും മഹാ നീലരത്നം രണ്ടുപ്രകാരത്തിൽ ഉണ്ടെന്നാണ് ശാസ്ത്രവിത്തക്കളുടെ അഭിപ്രായം. ദേവേന്ദ്രൻ, പണ്ടു വിശ്വരൂപനെ വധിച്ചതിൽ പട്ടുണ്ടായ ഭോഷശാന്തിക്കുപേണ്ടി അശ്വമേധംചെയ്ത് സമാധിച്ചതിൽ പിന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേത്രമലങ്ങൾ എല്ലാം ഒരു ദിക്കിൽ ഉപേക്ഷിച്ചു. ഇന്ദ്രനീലം ഉണ്ടാകുന്നത് ആ ദിക്കിൽനിന്നുമാണ്. കൂടാതെ സൂര്യന്റെ ഭാഷ്യമായ തപസ്സി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചൂടു സഹിക്കുന്നതെന്ന് നിവൃത്തിയില്ലാതെ തന്റെ ചരായെ നിയോഗിച്ചിട്ട് തപസ്സുചെയ്യുന്നതിനായി കാനനത്തിൽ അശ്വരൂപിണിയായി പോയ വിവരം സൂര്യൻ അറിഞ്ഞ് കാമാതുരനായി ഒരു ആൺകുതിരയുടെ രൂപമെടുത്ത് പുറകെ ഓടിപ്പോകുമ്പോൾ കാമ പരവശനായ അദ്ദേഹത്തിനു ഇന്ദ്രിയസ്ഫുലനം സംഭവിക്കുകയും ആ ശുക്ലം ചില ചില ദിക്കുകളിൽ വീഴുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ആ സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നും നീലക്കല്ലുകൾ ഉണ്ടാകും. സൂര്യരേതസ്സു വീണതായ സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന നീലക്കല്ലുകൾ ദേവന്മാർക്കുപോലും സമ്മതകരമായതാണ്.

നീലരത്നത്തിന്റെ ഉല്പത്തിസ്ഥാനങ്ങൾ മുൻപറഞ്ഞവകൾ ആണ്. വിപ്രാദികളായി നാലു ജാതിക്കേടങ്ങൾ അതിനും ഉണ്ട്. അല്പം വെളുത്തതു വിപ്രജാതിയും അല്പം തുടപ്പത്തോടുകൂടിച്ച് ക്ഷത്രിയജാതിയും ശ്രാമളരോപതാണുനാപിതമായതു വൈശ്യജാതിയും ഏറവും കറുത്തത് ശൂദ്രജാതിയും ആകുന്നു.

സുവ്യക്തമായ ഇന്ദ്രായുധപ്രഭ ഏതൊരു നീലരത്നത്തിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തിൽ പ്രശോഭിക്കപ്പെടുന്നുവോ അത് ഇന്ദ്രനീലവും, ഭൂമിയിൽ അത്യന്തം ദുർല്ലഭവും, വളരെ വിവേചിതമാണ്. ഒരു പാത്രത്തിൽ പാലു പകർന്നു വെച്ച് അതിലിട്ടാൽ പാലു നീലനിറമാകുന്നതായ രത്നം മഹാ നീലമാണ്.

മേൽപ്പറയപ്പെട്ടതും ശ്രേയങ്ങളും ആയ വജ്രം മുത്ത, പത്മരാഗം, ഗാരുദമതകം, ഇന്ദ്രനീലം ഈ അഞ്ചു രത്നങ്ങളെക്കൊണ്ടും ഉണ്ടാക്കിയതായ അഭരണം ധരിക്കുന്ന രാജാവിന് വശ്യിയും, മംഗളവും, കീർത്തിയും, വിദ്യയും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. അല്ലുകാന്തികളോടു കൂടിയതായ വൈഡൂർവ്വഗോമേദകപുഷ്പരാഗപ്രവാളരത്നങ്ങളെക്കൊണ്ടു വജ്രത്തോടു കൂടെ ധരിച്ചാലും രാജാക്കന്മാർക്ക് ഏല്പാ സൗഭാഗ്യങ്ങളും ഉണ്ടാകും.

അല്ലയോ മന്ത്രാസത്തമന്മാരേ! ഇനി ഞാൻ നിങ്ങളെ ഗോമേദകരത്നത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളെയും ഗുണങ്ങളെയും കേൾപ്പിക്കാം. ഗോമേദകരത്നത്തിന്റെ അകാരഭൂമിമധ്യം വലാസുന്റെ മേദസ്സ് വീണസ്ഥലങ്ങൾ ആണ്. തേൻതുളളി, ഗോമൂതം, നെയ്യ് കാഞ്ചനം ഇവയിൽ ഒന്നിന്റെ കാന്തിപോലെയുള്ള കാന്തിയോടുകൂടിയതും, സ്വാമരതാ, സ്തിശലതാ ഗുരുത്വം ഈ മൂന്നു ഗുണങ്ങളോടുകൂടിയതുമായ രത്നമാണ് ഗോമേദകം. ഇതിനെ ധരിക്കുന്നവർ സ്വപ്നാപവിമുക്തന്മാരും പരമവിശുദ്ധന്മാരും ആയിത്തീരുന്നതാണ്.

ഇനി ഞാൻ പുഷ്പരാഗരത്നത്തിന്റെ ഗുണലക്ഷണങ്ങളെപ്പറയും. അതിനേയും നിങ്ങൾ നല്ലവണ്ണം കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ! പണ്ട് മഹാവിഷ്ണു വരാഹരൂപം എടുത്ത് മദ്ധ്യേന്ത്യയിലെ ഹിരണ്യക്ഷനെ കൊന്നഅവസരത്തിൽ അദ്ദേഹം അത്യാനന്ദോപതോടുകൂടെഹിരണ്യക്ഷന്റെ മെൽപ്പോലും അഭി വരാഹസ്വരൂപനായസാക്ഷാൽ മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ നാസികാഗ്രന്ധങ്ങളിൽ കൂടെ പുറപ്പെട്ട നാസികാലങ്ങൾ വീണ ഭിക്ഷകളിൽനിന്നും, വലാസുന്റെ കഥഃ വീണ സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നുമാണു ഇല്ലോലും പുഷ്പരാഗരത്നങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നത്. പുഷ്പരാഗരത്നം അനേകപ്രകാരത്തിൽ ഉണ്ടെങ്കിലും റേമമരയമായും, ശിരോവൃത്തമായും അംഗാരജ്യാതിസ്സോടുകൂടിയതായുമുള്ള പുഷ്പരാക്കല്ലുകളാണ് ഏറ്റവും ഉത്തമങ്ങൾ. പാരിയാത്രപർവ്വതത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളും മന്ദരപർവ്വതത്തിന്റെ താഴ്വരകളും ഇന്ദ്രപുരിയും സുധാമയും ബ്രഹ്മാലയങ്ങളായതും പുഷ്പരാഗരത്നങ്ങൾകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയതായ അഭരണങ്ങളെ ശരീരത്തിൽ അണിയുന്നവർക്ക് ശത്രുവിജയവും കീർത്തിയും ദിവ്യൈശ്വര്യങ്ങളും വിദ്യാസമ്പത്തും ദിവസംതോറും വർദ്ധിച്ചുവർദ്ധിച്ചുതന്നെ വരുമെന്നുള്ളതിന് യാതൊരാക്ഷേപവും ഇല്ല. മറെറായ രത്നം ധരിച്ചാലും ഇതുപോലെ ശത്രുജയം ഉണ്ടാകുന്നതല്ല.

അല്ലയോ സചിവേന്ദ്രന്മാരേ! ഇനിനിങ്ങൾ വൈഡൂർവ്വരത്നത്തിന്റെ ഗുണലക്ഷണങ്ങളെയും നല്ലതുപോലെ ചെവിതന്നുകേട്ടുകൊള്ളുവിൻ. വൈഡൂർവ്വരത്നങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നത് വലാസുന്റെ രോമങ്ങൾ വീണതായ ഇളാവൃതചണ്ഡത്തിലും മേരുവിന്റെ പശ്ചിമഭാഗങ്ങളിലും, ഗോരക്ഷസിംഹളദപീഠങ്ങളിലും പാസീകം, മാഗധം മുതലായ രാജ്യങ്ങളിലും മലയം, ത്രിശൂലം മുതലായ പർവ്വതങ്ങളിലും ദീപാന്തങ്ങളിലും മറ്റും നിന്നാകുന്നു. ക

പ്രാപ്തകാലത്തിലെ കച്ചിതമായ അംഭോധിയുടെ ഗംഭീരശബ്ദംപോലെയുള്ള മോഹങ്ങളുടെ ഭയങ്കരജ്വലംകൊണ്ട് ഭൂമിയിൽ ചില സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും ചിലപ്പോൾ വൈദ്യുതും ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. പുച്ചുകണ്ണിന്റെയും മുളയിലകളുടേയും മയിൽക്കണ്ണത്തിന്റെയും വണ്ണത്തോടുകൂടിയതും, സ്തിശാലതയും, ഗുരുതാപവും, സ്ഥമരതയും ഉള്ളതുമായ വൈദ്യുതുകല്ലുകളാണ് മെച്ചമേറിയതുകൾ. അതിൽ വലത്തുഭാഗത്തോട്ട് ചരായാപ്രസരത്തോടുകൂടിയ രത്നം ബ്രാഹ്മണജാതിയും, ഇടത്തുവശത്തോട്ട് ചരായാപ്രസരത്തോടുകൂടിയ രത്നം ക്ഷത്രിയജാതിയും അധോഭാഗത്തിലോട്ട് ചരായാപ്രസരത്തോടുകൂടിയ രത്നം വൈശ്യജാതിയും ഉല്പാദനമായ ചരായാപ്രസരത്തോടുകൂടിയ രത്നം ശൂദ്രജാതിയും ആണ്. ലക്ഷണപൂർണ്ണമായ വൈദ്യുതും ധരിക്കുന്ന രാജാവിന് എല്ലാവിധ ശോച്യതകളും, ശത്രുജയവും, സർവ്വേശ്വരപ്രതാപവും, യാതൊരു കുറവും കൂടാതെ നാർക്കുനാർക്കുപോലെയെ പ്രാപിക്കും.

അല്ലയോ മന്ത്രിശാസനാഭ! ഇനി നിങ്ങൾ വിദ്യമലക്ഷണംകൂടി കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ. വിദ്യമങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നത്, വലാസുരൻ്റെ മാംസംവീണ സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും ബ്രഹ്മാവിന്റെ പിതൃകലം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനെപ്പോലെ സന്ധ്യാരമകമായ ശരീരത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന മലമുപേക്ഷിച്ചസ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും പണ്ട് ലോകനാശംചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയവർത്തങ്ങളുടെ ചിറകുകളെ വജ്രപാനിയായ ദേവേന്ദ്രൻ ചേരിച്ചപ്പോൾ രക്തം വീണ സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും സൂര്യസാധിയായ അരുണൻ പൊട്ടിപ്പുറന്നതായൊട്ടത്തോടുകൾവീണ സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും പണ്ട് ലോകാദിതത്തിനാവേണ്ടി മഹാവിഷ്ണു വധിച്ച മധുക്കൈടന്മാരുടെ മാംസങ്ങൾ വീണ സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും ആണ്.

ഇവയിൽ പവ്തങ്ങളുടെ രക്തം വീണസ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന വിദ്യമങ്ങൾ ശുക്ലപുഷ്പകാന്തിയോടുകൂടിയതായിരിക്കും. അതും തൊണ്ടിപ്പഴം, തത്തച്ചുണ്ട്, ജവാപുഷ്പം ഇവയുടെ കാന്തിപോലെയുള്ള കാന്തിയോടുകൂടിയതുമായ വിദ്യമങ്ങൾ അത്യുത്തമങ്ങളും ചരിദ്രവക്രതാപവും, കൃമിദൂഷണതാപവും, പക്ഷാശ്രയതാപവും ഉള്ള വിദ്യമങ്ങൾ നിന്ദ്രങ്ങളും ആണ്. ലക്ഷണയുക്തമായ വിദ്യമരത്നം വിശേഷിച്ചുംസ്ട്രീകൾക്ക് അണിയുന്നതിന് വളരെ വളരെ നല്ലതാണ്. പവിഴംകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയതായ ആഭരണം അണിയുന്ന പുരുഷന്മാർക്കും ആയുരാരോഗ്യശാസ്ത്രസമ്പത്തുകളും ശത്രുജയവും പുത്രസംഭാവ്യവും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്.

അല്ലയോ മന്ത്രികലാത്തമന്മാരേ! നിങ്ങൾ വെച്ചുതന്നെത്തങ്ങളുടെയും ഗുണങ്ങളും ലക്ഷണങ്ങളും കേട്ടുവെല്ലോ. ഇനി സൂര്യകാന്തക്കല്ലെന്നും, ചന്ദ്രകാന്തക്കല്ലെന്നും പോരോടുകൂടിയതായ രണ്ടുതരംകല്ലുകൾഉണ്ട്. അവയും രത്നത്തിൽ ചേർന്നതെന്നാണ് വിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. ഇവയിൽ സൂര്യശ്ചിതമുപോൾ തീയുണ്ടാകുന്നത് സൂര്യകാന്തവും, ചന്ദ്രാശ്ചിതമുപോൾ ചെളും പൊഴിയുന്നത് ചന്ദ്രകാന്തവും, ഇതിൽ ചന്ദ്രകാന്തക്കല്ല് കലിയുഗത്തിൽ വളരെ വളരെ ദുർല്ലഭവും ആണ്.

വൈശ്വരൂപിയായ സുന്ദരേശ്വരൻ രത്നലക്ഷണങ്ങൾ സ്വപ്നം ഇപ്രകാരം ഹോഷിച്ചതിന്റെ ശേഷം വടക്കോട്ടുതിരിഞ്ഞിരുന്നുകൊണ്ട് ഒരുനല്ല പുതിയവസ്ത്രം ഏടുത്തുവരിച്ച് അതിന്റെ നടുക്ക് പത്മരാഗവും, കിഴക്കുതടങ്ങി മുക്കാലികളായ രത്നങ്ങളും വഴിപോലെ നിമത്തി സൂര്യൻതുടങ്ങിയ രത്നഭവതകളെ വിധിപ്രകാരമുള്ള മന്ത്രോച്ചാരണാചാര്യം മുൻപറയപ്പെട്ട പൂക്കൾകൊണ്ട് പൂജിച്ചിട്ട്, മൃഗലിംഗംനോക്കി കുറേനേരത്തോളവും ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അനന്തരം മന്ത്രിമാരോട്, നിങ്ങൾ ഈ നവരത്നങ്ങൾകൊണ്ട് കിരീടമുണ്ടാക്കി ഈ രാജകുമാരനെ അണിയിച്ച് അഭിഷേകിക്കുവിൻ. ഈ ഭൂപാലകബാലൻ നാൾക്കുനാൾ എല്ലാ ഐശ്വര്യങ്ങളും വർദ്ധിക്കുമെന്നും പറഞ്ഞത് രത്നങ്ങൾവാരി മന്ത്രിമാരുടെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു.

രത്നലഭംകൊണ്ട് അത്യന്തം കൃതാർത്ഥനായ ആ മന്ത്രിസത്തമന്മാർഇതില്ലാമില്ലാത്തസന്തോഷസാഗരത്തിൽ മുങ്ങിയും പൊങ്ങിയും അനന്തരകരണീയംഎന്താണെന്നുള്ള ചിന്തപോലുംകൂടാതെകോമളവിഗ്രഹനും സ്വധാരാജഗന്ധാമനും കരുണാസാഗരംഭക്തവത്സലനും, വൈശ്വരൂപിയും ആയസുന്ദരേശ്വരനെത്തന്നെ കുറേനേരത്തോളവും നോക്കിയുംകൊണ്ട് നിന്നു. അനന്തരം അദ്ദേഹത്തെനോക്കി അല്പയോ വൈശ്വരൂപഭോ! അങ്ങ് കുറേനേരത്തോളവും ഇവിടെത്തന്നെ താമസിക്കണം. ഞങ്ങൾ ഈ രത്നങ്ങൾ കൊണ്ടുപോയി കിരീടം ഉണ്ടാക്കിച്ച് രാജകുമാരന് അഭിഷേകവും കഴിച്ചുവെച്ചുവന്ന് അങ്ങേയ്ക്കു യാത്രപറഞ്ഞുകൊള്ളാമെന്നും പറഞ്ഞത് അവർ ധന്യങ്ങളുംകൊണ്ട് രാജകുമാരനോടുകൂടെരാജധാനിയിൽപോയി. അവകൊണ്ടുമനോഹരമായ കിരീടം, വിധിപ്രകാരം പുത്തനായി ഉണ്ടാക്കിച്ച് ഉത്തമകർമ്മികളും സദാചാരപരന്മാരായ ഋതപിക്കുകൾക്കൊണ്ടു റോമാദികൃത്യങ്ങൾ എല്ലാം വഴിപോലെ നടത്തിച്ച്, സുമുഹൂർത്തത്തിൽ രാജകുമാരനെ ഉത്തമമായ സിംഹാസനത്തിൽ വാഴിച്ച് മന്ത്രാഭിമന്ത്രിതമായ ശുദ്ധജലംകൊണ്ടഭിഷേകം ചെയ്ത് ഹൃദനമായി ഉണ്ടാക്കിയതും ലക്ഷണപൂർണ്ണവും നവരത്നചെലിവുമായ കിരീടം ധരിപ്പിച്ചു. മന്ത്രോപദേശികളായ മറ്റു രാജചിഹ്നങ്ങളെയും അണിയിച്ചു. മേൽപ്രകാരം അഭിഷേകം നടത്തിയ ആ രാജകുമാരന് മന്ത്രിമാരും ഋതപിക്കുകളും മറ്റവരിടെയുണ്ടായിരുന്ന മറ്റുള്ളക്കളുംഎല്ലാംകൂടി അഭിഷേകപാണ്ഡ്യൻ എന്നു നാമകരണം ചെയ്തു. ഏതാദൃശങ്ങളായ സംഭവങ്ങൾ കണ്ടു കൂടിയവരെല്ലാം അത്യന്തം അനുഭവിക്കുകയും പാണ്ഡ്യ കുലരാജാക്കന്മാരുടെ കാര്യങ്ങൾ എല്ലാമംഗളകരമായി നിറവേറുന്നത് അവരുടെ ഷലദൈവവും സ്വർഗ്ഗാദികൈകോപകരം കരുണാവത്സലനായും ആയ ഹാലാസ്ത്രനാഥന്റെ കൃപാവിശേഷം മൂലമാണെന്നഭിപ്രായപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

പട്ടാഭിഷേകാനന്തരം മന്ത്രിമാർ, രത്നംനൽകിയ വൈശ്വരൂപഭൂവിന് സമ്മാനംകൊടുക്കുന്നതിനായി കണക്കുംകയ്യുമില്ലാത്ത ധനവും ആഭരണങ്ങളും വസ്തുങ്ങളും മറ്റുമായി വൈശ്വരൂപഭൂവിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നപ്പോൾ, മന്ദസ്ഥിത്രാഞ്ചിതവക്ത്രനും സുന്ദരേശ്വരമൂർത്തിയും ആയ ആ വൈശ്വരൂപൻ കാ

തന്നുപുണ്ണമായ കടാക്ഷാവലോകനംകൊണ്ട് മന്ത്രിമാരെ അനുഗ്രഹിച്ചിട്ട് ജ്യോതിർമ്മയസപത്രപിയാതി തന്റെ മൂലലിംഗത്തിങ്കൽ തിരോധാനംചെയ്തു.

അതേവരെയും വൈശ്വസപത്രവും കൈക്കൊണ്ടു നിന്നിരുന്ന ഒരു മനുഷ്യൻ അതിഭാഗത്തിൽ അനേകായിരംകോടി സൂര്യന്മാർ ഏകകാലത്തിൽ ഉദിച്ചുയന്നാൽപ്പോവും ഉണ്ടാകാത്തതും കർപ്പൂരദീപം പോലെ കത്തിക്കാളുന്നതും എന്തെന്നില്ലാത്ത പ്രഭാവിശേഷങ്ങളോടുകൂടിയതുമായ ഒരു ദിവ്യസപത്രവത്തെ പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ട് മിന്നൽക്കൊടിപോലെ ഉടനടി അപ്രത്യക്ഷമായതുകൊണ്ട് ഇതില്ലാമില്ലാത്ത അശ്ചര്യത്തോടും സന്തോഷത്തോടും കൂടെ മന്ത്രിമാർ തങ്ങളിൽ തങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

കിരീടത്തിനാവേണ്ട ലക്ഷണയുക്തങ്ങളായ രത്നങ്ങളുംകൊണ്ട് രത്നവിക്രയനായിവന്ന വൈശ്വൻ മനുഷ്യനല്ല. കാലകാലവും റാഘവസ്വനാഥനും ആയ സുന്ദരേശ്വരൻ ആണ്. കരുണാനിധിയായ റാഘവസ്വനാഥൻ തന്റെ ഭക്തന്മാർക്കുവേണ്ടി ഇന്നതെല്ലാമേ ചെയ്യാവൂ എന്നും മറ്റു ഇല്ല. സുന്ദരേശ്വരൻഗ്രാഹം ഈ രാജ്യകുമാരനാ പരിപൂർത്തിയായിട്ടും ഉണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ഇദ്ദേഹം ദീർഘായുഷ്വാനും അരോഗദൃഢശരീരനും ശത്രുജേതാവും ആയ ഒരു മഹാചക്രവർത്തിയായിത്തീരമെന്നുള്ളതിന് യാതൊരുസംശയവും ഇല്ല.

അവർ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞു. അവരാരെയും നിലയനങ്ങളിലേക്ക് പോയി. അഭിഷേകപാണ്ഡ്യൻ ഷാലനാണെങ്കിലും, റാഘവസ്വനാഥന്റെ കാരുണ്യവിധാസംകൊണ്ട് ഒരു വലിയ രാജ്യതന്ത്രജ്ഞനുംഅതിസമർത്ഥനും പ്രജാരക്ഷണവിഷയത്തിൽ അപാരമായ താല്പര്യത്തോടുകൂടിയവനും ആയ ഒരു മഹാരാജാവായി കാവതാമസമന്ത്രേ തീരുകയും ചതുരംഗവാഹിനിത്തോടുകൂടെ രാജ്യകുമാരൻ പോയി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദുഷ്ടദായാദികളെ വധിച്ചു ലോകത്തിൽ സമാധാനം ഉണ്ടാക്കുകയും അവർ കുത്തിക്കൊന്നുകൊണ്ടു പോയ ദ്രവ്യങ്ങൾ മുഴുവൻ തിരിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്തു.

അനന്തരം അഭിഷേകപാണ്ഡ്യമഹാരാജാവ് ആഭ്യന്തരകലഹങ്ങൾ യാതൊന്നും ഇല്ലാതെ ഭൂമണ്ഡലത്തിലുള്ള സകല രാജാക്കന്മാരേയും ഒന്നു പോലെ ജയിച്ചു തിരിമാങ്ങിയും ഭൂലോകചക്രവർത്തിയായും, റാഘവസ്വനാഥന്റെ പാദാഞ്ജലയുഗ്മത്തിൽ അർപ്പിതമായ ഹൃദയത്തോടുകൂടിയവനായും, സദൈവ്യാർത്ഥസമ്പൽസമൃദ്ധികളോടും അരോഗദൃഢശരീരത്തോടുകൂടിയവനായും അനേകായിരംവർഷം ഭൂപരിപാലനം ചെയ്തു.

അല്ലയോ മഹർഷിസത്തമന്മാരേ! സുന്ദരേശ്വരന്റെഅതിപാവനമായ ഈ പതിനേഴാമത്തെ ലീലയെ പഠിക്കുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്കു മംഗലവർഷനയും സർവ്വഭാഗസമൃദ്ധിയും, പുത്രപുത്രിയുപാത്ത്യസമ്പത്തുകളും നിർമ്മലമായ കീർത്തിയും ആയുരാരതത്തിങ്കൽ ശൈവസായുജ്ജ്വലം ലഭിക്കുന്നതാണ്.

സുന്ദരേശ്വരൻ വൈശ്വരൂപിയാതി രത്നവിക്രയംചെയ്ത പതിനേഴാം ലീല. സമാപ്തം.

ഹ ാ ല ാ സ്യ മ ാ ഹ റ ത്വ ാ .

ര ക ര ഉ ഭ ാ യ റ ഗ ദ്ര ാ .

൨൦-ാം അദ്ധ്യായം.

മേഘങ്ങളെക്കൊണ്ടു സമുദ്രപാനം ചെയ്തിട്ടിട്ടു

പ തി നെ ട്ട ാ മ തെ ലീ ല .

Uppala Samskaram

പ്രയോ മഹർഷിപുംഗവന്മാരേ! ഹാലാസ്യനാഥനായ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശ്വരൻ മേഘങ്ങളെക്കൊണ്ടു സമുദ്രജലം പാനം ചെയ്തിട്ടിട്ടുതായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പതിനെട്ടാമത്തെ ലീലയെ ഇനി ഞാൻ നിങ്ങളോടുപറയാം. സർവ്വഭോഗാപാപഹരമായ അപരിപാവനലീലയെ പരമശിവഭക്തന്മാരും ദൈവമാന്മാരും ശ്രവണകുതുകിജ്ഞം താപസേന്ദ്രന്മാരുമായ നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ!

ഹാലാസ്യനാഥനിൽ അത്യന്തം ഭക്തിയോടുകൂടിയ അഭിഷേകപാണ്ഡ്യൻ ദിനംപ്രതി പഞ്ചഗവ്യം, പഞ്ചമൃതം, ഗന്ധോദകം, പുഷ്പരത്നോദകം, ഫലസാരം, ഇക്ഷുസാരം, ഹിമതോയം, ശുദ്ധജലം, ഇവകളെക്കൊണ്ടു സുന്ദരേശ്വരപരിംഗത്തെ അഭിഷേകിച്ച്, ഹിമതോയമിശ്രിതമായ കർപ്പൂരചന്ദന പശാദികൾ ആലേപനംചെയ്തു, ഉപചാരപൂർവ്വം പരമാന്നദികളായ ഭക്തങ്ങളെയും പൂജാരികളെയും വൃന്ദാജനങ്ങളെയും ഫലങ്ങളെയും ശർക്കര, ആജുര, ദധി, ക്ഷീരം, ക്ഷൗരം, വാസിതപാനകങ്ങൾ മുതലായവകളെയും വെച്ചുദാഹനങ്ങൾ നിറയവച്ചുനിർദ്ദിഷ്ട താമ്രലംപുശാദികളെയും അർപ്പിച്ചു കർപ്പൂര ദീപാശ്വാനം ചെയ്തുവന്നു. ഇങ്ങനെ ചെയ്തവരവേ ഒരു ദിവസം ഭക്തശിരോമണിയായ അഭിഷേകപാണ്ഡ്യൻ ആശ്രിതവത്സലനും കരുണാനിധിയും വിവിധലീലാവിഭാസിയും മായാമയനുമായ ഭഗവാനേ അദ്ദേഹം കർപ്പൂരവിപ്ലവനായി കാണുകയാൽ, കർപ്പൂരസുന്ദരൻ, എന്നുള്ളടി നാമകരണംചെയ്തു.

ഇങ്ങനെ ഒരു ദിവസംപോവും മുടങ്ങാതെ കർപ്പൂരസുന്ദരനായ ഹാലാസ്യനാഥനെ അഭിഷേകപാണ്ഡ്യൻ ഭക്തി പൂർവ്വം പൂജിച്ചും സേവിച്ചും വരുന്ന അവസരത്തിൽ ചൈത്രമാസത്തിലെ ചൈതന്മാസംപ്രാപ്തമായി. അന്നേദിവസം ദൈവഭക്തശിരോമണിയും രാജരത്നവും ആയ അഭിഷേകപാണ്ഡ്യൻ കർപ്പൂരം, ചന്ദനം, കസ്പതൂരി, പൂക്കു, കുങ്കുമം, സുഗന്ധപുഷ്പങ്ങൾ മുതലായ വിവിധവിഭവങ്ങളെക്കൊണ്ടു വിസ്താരമായും വിശേഷമായിരുന്നും ഹാലാസ്യനാഥനെ പൂജിക്കണമെന്നും നിശ്ചയിച്ച് അതി

നവേണ്ട വിഭവങ്ങൾ എല്ലാം ഒരുക്കിക്കൊണ്ടുവന്ന് വിധിപ്രകാരം പൂജയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന അവസരത്തിൽ കാലത്തോറും ചൈത്രമാസത്തിലെ വെളുത്തവാടി നൂറ്റാളിൽ നടത്തിവരാറുള്ള പൂജയെ പതിപ്പുംപ്രകാരം നടത്തുന്നതിനായി വേണ്ട ഒരുക്കങ്ങളോടുകൂടെ വന്നതിൽ ദേവേന്ദ്രനാഥോദ്യം അവസരം കിട്ടാതെ അഭിഷേകപാണ്ഡ്യൻ നടത്തുന്ന അതിവിശേഷമായ പൂജാക്രമങ്ങളും മറ്റും കണ്ടും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അതിനിർമ്മലവും അസാധാരണവും ആയ ഭക്തി വശേഷങ്ങളെപ്പറ്റി വിചാരിച്ചും അത്രയും വിസ്മിതനായി വളരെ നേരത്തോളവും അവിടെത്തന്നെ ഒരു ദിക്കിൽ കാത്തുനിൽക്കേണ്ടി വന്നു പോയി.

അഭിഷേകപാണ്ഡ്യൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൂജയും സമർപ്പിച്ചുപോയതിൽപിന്നെ ഇന്ദ്രൻ ഹോമപത്മനീതീർത്ഥത്തിൽ ഇറങ്ങി സ്നാനവും മറ്റു കർമ്മങ്ങളുമെല്ലാം നടത്തി ഹോമസഭാജകസുമങ്ങളും മറ്റും കൊണ്ട് ഹൈമവതീസരയനായ ഹാഹാസ്വേശപരനെ പതിച്ചുപാലെ പൂജിച്ചു. അനന്തരം അദ്ദേഹം മധുരയിൽനിന്നും തിരിച്ച് സുപർമ്മയെപ്പാപിച്ച് ചിന്താമണി വിരാജിതമായ തന്റെ ഭദ്രപീഠത്തിൽ ഇരുന്ന് കർപ്പൂരസുന്ദരനായ ഹാഹാസ്വന്നാഥന്റെ മാനാത്മ്യങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ശ്രീമാനായ വരണഭഗവാൻ അദ്ദേഹത്തെ കാണുന്നതിനായി അവിടെ വന്നു.

ആഗതനായ വരണദേവനും ഇന്ദ്രനും രണ്ടിൽ യഥേഷ്ടിതം ആചാര്യോപചാരങ്ങൾ ചെയ്ത് രണ്ടുപേരും അസന്നമായിത്തീർന്നു. അനന്തരം വാസവൻ വരണനോടു പല കശവങ്ങളുംചോദിച്ചു. കശവപ്രശ്നങ്ങൾ കേട്ട് സന്തുഷ്ടനായ പാശി പല ചാടുവചനങ്ങളും പറഞ്ഞു ദേവേന്ദ്രനും ആനന്ദമുഖമാക്കി. അതിന്റെശേഷം ദേവേന്ദ്രനോടു വരണൻ അങ്ങയുടെ മൂലം ശ്രമവിനൂവിരാജിതമായി കാണണമല്ലോ അതിനുള്ള കാരണം എന്താണെന്ന് ചോദിച്ചു.

ദേവേന്ദ്രൻ അതുകേട്ടു മന്ദസ്ഥിതപൂർവ്വം ഇങ്ങനെപറഞ്ഞു:—
 അല്ലയോ വിമവാശയനായ ജലേശ! ശ്രമകാശം വളരെ രസകരമായതാണ്. അങ്ങേയ്ക്ക് അതു കേൾക്കണമെന്നു ഉൽക്കണ്ഠയുണ്ടായിരിക്കുന്നതു അങ്ങയുടെ പുരാതനപുണ്യവൈഭവം തന്നെയെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. അതു പാവനമാണ് ആ ചരിത്രം. ഭൂമിയിൽ പാണ്ഡ്യമണ്ഡലത്തിന്റെ പ്രധാനനഗരമായ ശ്രീമധുരയിൽ കടംബവനമദ്ധ്യത്തിൽ ഹാഹാസ്വം എന്നു പേരുള്ളിടയിൽ ഒരു പരിപാവന മഹാക്ഷേത്രം ഉണ്ട്. അവിടെയുള്ള സ്വയംഭൂതമായ ലിംഗത്തിൽ സകലചരചര ജഗൽഗുരുവും സൃഷ്ടിസ്ഥിതി സംഹാരകാരണവും വേദാന്തവേദാന്തം സമുച്ചിതാനന്ദസ്വരൂപിയുമായ സാക്ഷാൽ പരമശിവൻ സുന്ദരരൂപൻ എന്നുള്ള അതുഭൂതപാവനമായ അപര നാമധേയത്തോടുകൂടെ നിത്യസാന്നിദ്ധ്യം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ആ സ്വയംഭൂതമൂലിംഗത്തെ ആഭ്യസരിച്ചു കൃതയുക്തിയിൽ കണ്ടുപിടിച്ചതും ഒന്നാമതായി ആരാധിച്ചതും ഞാനാണ്. ഞാൻ ഗർഭസ്ഥിരവിരാജിതമായ

ഒരു അത്യുജ്വലപ്രസാദം ആ മൂലലിംഗത്തിന്നു നൽകിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ ആ മൂലലിംഗം രോദിക്കുന്നതു ഞാൻ നൽകിയതായ ആ പ്രാസാദത്തിൽ ആണ്. ആ മൂലലിംഗത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യങ്ങളെപ്പറ്റി പറഞ്ഞവസാനിപ്പിക്കാൻ ആയിരുന്നാക്കുള്ള അനന്തനേക്കൊണ്ടുപോയും സാധിക്കുന്നതല്ല. പണ്ടു കൃതായുഗത്തിൽ, ഒന്നൊക്കെ തീരാതവണ്ണം എന്നെപ്പിടികൂടി അനേകായിരം വർഷം ഒന്നുപോലെ എന്നെയിട്ടു കഷ്ടപ്പെടുത്തിയ വൃതമന്ത്യാദോഷം ആ ലിംഗദർശനക്ഷണത്തിൽതന്നെ നാമാവരോധിതം ആയിപ്പോയി. ഈ ഹാഡസ്യനാഥനാണ് ഐശ്വര്യ പ്രസിദ്ധന്മാരായ പാണ്ഡ്യഭൂപന്മാരുടെ കലങ്ങെ. അവരെപ്പോലെ ശിവഭക്തന്മാരായ ആളുകളും സുന്ദരോപരിംഗത്തിന്നു തുല്യമായ മഹേശ്വരലിംഗവും ഒരുിട്ടുണ്ട് ഇല്ല. എന്റെ ബ്രഹ്മമന്ത്യാദോഷം തീർന്നാലും മുതൽ ഞാൻ ആണ്ടുതോറും ചൈത്രമാസത്തിലെ വെളുത്തവാചുനാളിൽ ഹാഡസ്യത്തിൽ പോയി മീനാക്ഷി സഹായനായ സുന്ദരോപരനെ പൂജിച്ച് അഭിഷേകങ്ങളെ പ്രാർഥിക്കുന്ന പതിവുണ്ട്. അതനുസരിച്ച് ഈ ചൈത്രമാസത്തിലെ വെളുത്തവാചുനാളിൽ ഇന്നേദിവസം ഞാൻ കടമ്പപനവംസിയായ പരമേശ്വരന്റെ മൂലലിംഗപൂജനത്തിനായി ഹാഡസ്യത്തിൽ പോയിരുന്നു. ഞാൻ ചെന്നപ്പോൾ പാണ്ഡ്യഭൂമിമാലാഗ്രന്ഥനും ശിവഭക്തശിരോമണിയുമായ അഭിഷേകപാണ്ഡ്യൻ അതിവിസ്താരത്തിൽ ദുർല്ലഭസാമഗ്രികളോടുകൂടെ പൂജ ആരംഭിച്ചുപോയതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അസാധാരണമായ പൂജാവിധികളെക്കണ്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൂജാനന്തരം ഉള്ള സമയത്തെ പ്രദീക്ഷിച്ചും വളരുന്നോത്തോളവും കാത്തുനിൽക്കേണ്ടിവന്നുപോയി. അദ്ദേഹം പൂജയുംകഴിഞ്ഞു പോയതിൽപ്പിന്നെ ഞാൻ പരിപാവനം ആയ ഹേമപത്മനീതീർത്ഥത്തിൽ ഇറങ്ങിയ മാധവീ സ്നാനകർമ്മങ്ങളും മറ്റും ആ പരിചുതിന്റെ ദോഷം അവിടെനിന്നും അനവധി സ്വർണ്ണസത്തോരക കസുമങ്ങൾ പഠിച്ചുകൊണ്ടുപോയി ഹാഡസ്യനാഥനും മീനാക്ഷിസാഹിതരും ആയ സുന്ദരോപരനെ പൂജിക്കുകയും സ്തുതിക്കുകയും നമസ്കരിക്കുകയും കാംക്ഷിതങ്ങളെ പ്രാർഥിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തുവെച്ച് ആ ക്ഷീണത്തോടുകൂടെ ഇവിടെ വന്നു വിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ ആണ് ഭാഗ്യം ആരംഭിച്ചത്.

അങ്ങു സുന്ദരോപരമഹാലിംഗത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യങ്ങളെ നല്ലതുപോലെ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലായിരിക്കണം. ആ ലിംഗത്തിന്റെ സ്മരണകൊണ്ടുമാത്രം സർവ്വ പാപങ്ങളും ഭയങ്ങളും നശിച്ചുപോകുന്നതാണ്. അവിടെത്തെ ദേവിയായ മീനാക്ഷിയോ സർവ്വാഭിഷ്ട പ്രദായിനിയും ആണ്. ആ ദേവിയുടെ നാമസ്മരണകൊണ്ടും സർവ്വ സമ്പത്തുകളും സർവ്വസിദ്ധികളും ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്യും. അതുപോലെ അവിടെയുള്ള ഹേമപത്മാകരമെന്ന തീർത്ഥ ഭൂലോകത്തിലുള്ള എല്ലാപുണ്യതീർത്ഥങ്ങളാലായങ്ങളിൽപലും അത്രയും ശുഭകരമായിട്ടുള്ളതും അതിലെ സ്നാനംകൊണ്ടു ഏതുവിധത്തിൽഉള്ള രോഗങ്ങൾ പാപവും നശിച്ചുപോകുന്നതും ആണ്. കൂടാതെ ആ പുണ്യതീർത്ഥത്തിൽ

സ്നാനം ചെയ്യുന്നവർക്കു് ആയുരാരോഗ്യവും ഐശ്വര്യവും സന്തതിയും വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യും. പ്രവേശനമാത്രത്താൽ തന്നെ സർവ്വ പാപങ്ങളേയും നിർമൂലനാശം ചെയ്യുന്ന ഹാലാസ്യമഹാക്ഷേത്രമോ ത്രൈലോക്യപ്രപ്തമാകുന്നതെന്നു് തന്നെ. ആ ക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിൽ യാതൊരു പാപങ്ങളും ഭോകങ്ങളും ഭൂത പ്രേതപൈശാചിക ബാധകളും കടന്നുകൂടുന്നതല്ലെന്നുള്ളതിന്നു് യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. ഞാൻ അനുഭവസാക്ഷിയാണ്. എന്റെ പുറകെ മുസ്ലിമാമായി കാടിപ്പറ്റി എന്തെല്ലാം ചെയ്തിട്ടും വിടാതെ സർവ്വാദം എന്നെ ഉപദ്രവിച്ചുവന്ന വൃത്രാദിത്യാ ഹാലാസ്യക്ഷേത്രത്തിന്റെ വളപ്പിനുള്ളിൽ ഞാൻ ഏതൊരു ക്ഷണത്തിന്നു് കടന്നുവോ ആ ക്ഷണത്തിൽ തന്നെ എന്നെ വിട്ടുമാറുകയും ചെയ്തു. ഹാലാസ്യമഹാക്ഷേത്രത്തിന്റെയും ഭേദമപത്മിനീ തീർത്ഥത്തിന്റെയും മീനാക്ഷിദേവിയുടേയും സുന്ദരേശ്വര മഹാലിംഗത്തിന്റെയും എല്ലാമഹാത്മ്യങ്ങളേയും പറഞ്ഞുവസാനിപ്പിക്കുന്നതിന്നു വാചസ്പതിമുഖന്മാരെക്കൊണ്ടും സാധിക്കുന്നതല്ല.

മഹത്തമാമായ വാസവനാൽ ഇശിതമായ ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യത്തെ കേട്ടു് ഇതിൽപരമില്ലാത്ത കൃതാർത്ഥതയോടും ആനന്ദത്തോടും കൂടിയവനായിത്തീർന്നു് ജലധാധിപൻ മന്ദസ്മിതപൂർവ്വം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ സ്വർല്ലോകധിപ! ഞാൻ അങ്ങേ കാണുന്നതിനായി എന്റെ മന്ദിരത്തിൽനിന്നും വെളിക്കിറങ്ങിപ്പോവു് എന്നിങ്ങു നിമിത്തം വന്നതു് സർവ്വകാമദായകമായ കാര്യം അതിന്റെ കൂട്ടിയോടുംകൂടെ ആയിരുന്നു. പിന്നെയും ഞാൻ അനവധി നല്ല ശങ്കുനങ്ങൾക്കുണ്ടു്. ആ ശുഭശങ്കുനങ്ങളുടെ ഫലം ഇപ്പോൾ അനുഭവവും ആയി. അതു മഹാപുണ്യം അല്ല. ഭഗവൻ മുഖത്തിൽനിന്നും ഹാലാസ്യേശ്വര ലിംഗമഹത്വങ്ങളേ ശ്രവിച്ചുതന്നെന്നു്. ഇതില്ലാമായ ഒരു സുകൃതവചനം മറെറൊന്നു കേൾക്കാനുള്ളതു്. അതുമല്ല, ഞാൻ അനവധി നാളായിട്ടേ ജലോദരം എന്ന മഹാപ്രാധിയാൽ പീഡിതനായി വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ടു. സ്വർവൈദ്യന്മാരായ അശ്വപനീദേവന്മാർ പഠിച്ചുപണിപതിനെട്ടും എട്ടത്തിട്ടും ഇതേവരേയും യാതൊരു സമാധാനവും കിട്ടിയിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു് അങ്ങു് ആ രോഗശമനത്തിനുള്ള ഒരു നല്ല വഴിപറഞ്ഞുതരണം.

ദേവരാജാവായ വാസവൻ അതിനർത്ഥമായി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ വരണദേവ! മഹാപ്രാധികളെക്കൊണ്ടു് സന്തപ്തന്മാരായവർക്കും മഹാപാപപീഡിതന്മാർക്കും അപമൃത്യുഭീതന്മാർക്കും കാലമൃത്യുവശഗന്മാർക്കും ശരണസ്ഥനമായി ദയാനിധിയായ ഹാലാസ്യേശ്വരന്റെ പാദപത്മങ്ങൾ അല്ലാതെ ത്രിലോകത്തിലും യാതൊന്നും തന്നെയില്ല. യഥാശക്തി ശുഭദ്രാഗ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടും ത്രികരണങ്ങളെക്കൊണ്ടും ഹാലാസ്യനാഥനെ സേവിച്ചാൽ എല്ലാവിധത്തിലുമുള്ള ദുഃഖങ്ങൾ അവസാനിക്കുകയും അഭീഷ്ടങ്ങൾ എല്ലാം സാധിക്കുകയും ചെയ്യും. അല്ലയോ ജലേശ! അതുകൊണ്ടു് ഇപ്പോൾതന്നെ അങ്ങു് മഹാപാപനസ്ഥനായ മധുരാപുരത്തിൽപോയി ഹാലാ

സ്യവഹരണിന്റെ പ്രഭാവത്തേയും പാണ്ഡ്യരാജാന്റെ ഭക്തിയേയും പരീക്ഷിച്ചറിഞ്ഞിട്ട് സുന്ദരോ രാജധനം ചെയ്തുകൊള്ളുക. ഒട്ടുംതാമസിക്കാതെ അങ്ങയുടെ മഹാപ്രാധിപതിക്കുകയും മഹാനൈല്ലാമ അങ്ങാഗ്രഹിക്കണോ വോ അവ സാധിച്ചുകിട്ടുകയും ചെയ്യും. കാട്ടുതീക്കൊണ്ടുള്ള ബാധ വഹ്യാരംഭം തുടങ്ങിയാൽ ഉണ്ടാകാത്തതുപോലെ ഹാവാസ്യദർശനം ചെയ്താൽ പിന്നെ ഏതുതരം മാഹാപ്രാധിപതിക്കേയും ഭയപ്പെടേണ്ട ആവശ്യം വരുന്നതല്ല.

വരുന്നത് അതുകേട്ടു അങ്ങനെയെന്നു ചെയ്യാമെന്നും സമ്മതിച്ച് ദേവേന്ദ്രനോടു യാത്രയുംചോദിച്ചു സന്തോഷപൂർണ്ണരും തന്റെ ആലയത്തിലേയ്ക്കു മടങ്ങിപ്പോയി.

ഭക്തിൽപ്പെന്ന ഒരു ദിവസം വരുന്നത് ഹാവാസ്യശാപരന്റെ വൈഭവത്തേയും പാണ്ഡ്യരാജാവിന്റെ ഭക്തിയേയും ശക്തിയേയും ഒന്നു പരീക്ഷിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചും കൊണ്ട് സമുദ്രത്തെവിളിച്ചു മധുരാപുരംപോയി ഗ്രസിക്കുകയെന്നു കല്പിച്ചു.

കല്പനപ്രകാരം ഉടൻതന്നെ സമുദ്രം ഭീമങ്ങളായ ഫേനകൂടങ്ങളോടും ഉൽഘോഷങ്ങളായ തരംഗങ്ങളോടും വേഗോൽക്കിപ്തങ്ങളായ അഗ്നിസംഹാരങ്ങളോടും ഉല്ലസത്തകളായ ശാപരക്ഷയങ്ങളോടും ഉദ്യത്തകളായ മണിപ്രജാലയങ്ങളോടും കൂടെ പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ റീമീമാലകളെക്കൊണ്ടു ഭൂമണ്ഡലഗ്രഹണത്തിനാരംഭിച്ചു.

ആത്മാനായാത മോചിതമായ റാലാസ്യ ക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യങ്ങൾ അറിഞ്ഞു പുണ്യവൃദ്ധിക്കും ഭോഗമോക്ഷങ്ങൾക്കും മറ്റുമായി മധുരാപുരത്തിൽവന്നു ശരണം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളവരായ, ദേവന്മാരും, സിദ്ധന്മാരും, ചാണന്മാരും മാനവന്മാരുംമറ്റും സമുദ്രാക്രമണവും ജലപ്രവാഹവും കണ്ട് ഇതിൽപ്പരമില്ലാതെ ഭയവിരഹലമ്പായായി ലിംഗമുത്ത്രിധാരണം ദേവദേവനും, സമസ്തദുരിതാചാരനും, ഭക്തവത്സലനും, ഹൃശാനനും, ശങ്കരനും, സോമസുന്ദരനും, ശക്തനും, ശശങ്കകലാശോഭനനും, ആയ ഹാവാസ്യനാഥനെ ചെന്നു ശരണം പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടു ഇപ്രകാരം അപേക്ഷിച്ചു.

അല്ലയോ പ്രഭോ! ശരണാഗതവത്സല! നിന്ദിതവടി അടിയങ്ങളെ രക്ഷിക്കണമേ! അകാലത്തിൽ സമുദ്രം ഭൂമിയെ ഗ്രസിക്കുന്നതിനെ അങ്ങ കണ്ടുകൊണ്ട് മിണ്ടാതിരിക്കയോ ചെയ്യുന്നത്. ഈ ക്ഷണത്തിൽതന്നെ അതുഗ്രവേഗത്തിൽ കോപിച്ചുതുടങ്ങിയതിന്നു സമുദ്രം ഭൂമണ്ഡലം മുഴുവനും നശിപ്പിച്ചുകളയും. അല്ലയോ ആശ്രിതമന്ദാരമേ! അവിചാത്തിഭഞ്ജനാ! അങ്ങയുടെ പാദപങ്കജങ്ങളല്ലാതെ ഞങ്ങൾക്ക് മഹാനാശത്രയവുമില്ല.

ഇവർ ഇപ്രകാരം അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു ഹാവാസ്യശാപരസന്നിധിയിൽ ഭാഗ്യമഹത്തരം വിചാരിച്ച് ഭയവിരഹലമ്പായായി നില്ക്കുന്ന അവസരത്തിൽ പാണ്ഡ്യഭൂപാലശിരോധനമായ അഭിഷേകപാണ്ഡ്യനും സമുദ്രാക്രമ

ണംകണ്ടു അത്യന്തം ഭയാവിഷ്ടചേതസ്സായി സിംഹാസനത്തിൽനിന്നും ഉത്ഥാനംചെയ്ത് ഹാലാസ്യേശാശസന്നിധിയിൽ എത്തി. അദ്ദേഹത്തെ പലതവനയും താണവീണ് വണങ്ങിയും കൊണ്ട് ഇപ്രകാരംസ്തുതിച്ചു.

ദേവദേവകൃപാരാശേ! ജഗദ്വൃത്തികാരണ!
ജഗല്പാലനസംഹാരകര! ഭക്താന്തിഭഞ്ജന!

൧

സമുദ്രജലസംഭ്രൂതാൽ യോൽസവാപ്രജാച്ഛാമം
ഗേവൻ! പാഹിപാഹ്യാശു കാളകുടാഭ്യുഗ്രമാമരൻ.

൨

ഭക്തശിരോമണിയായ അഭിഷേകപാണ്ഡ്യന്റെ മേൽപ്രകാരമുള്ള സ്തുതിക്കേട്ട് അത്യന്തം സതൃപ്തനായ ഹാലാസ്യേശപരൻ തന്റെ ജടാഭാരത്തിനിടയിൽനിന്നും നാലു മോമങ്ങളെ അപരിവർത്തിച്ച് ഭ്രമണ്ഡലക്രമണം ചെയ്യുന്ന സമുദ്രജലത്തെ കുടിച്ചു വറിക്കുന്നതിനായി കല്പിച്ചു.

സർവ്വത്തരം പ്രണതാന്തീഹരണമായ പരമേശ്വരന്റെ അജ്ഞപ്രകാരം ഉടൻതന്നെ ആ മോമങ്ങൾപോയി സമുദ്രജലം മുഴുവൻ കുടിച്ചുവറ്റിച്ചു സമുദ്രക്രമണത്തിൽനിന്നും ഭ്രമണ്ഡലത്തെ രക്ഷിച്ചു.

കണ്ടവരെല്ലാം ഇതു ഏറ്റവും അത്ഭുതകരമായ ഒരു സംഭവമാണെന്നും ഇത്ര അനുഗ്രഹീതമായ ഭഗവൽലീല അതിനുമുമ്പിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നും സമ്മതിക്കുകയും അതേപരേയും ശോകാക്ഷലന്മാരായിരുന്ന അവർ അത്യാനന്ദസാഗരത്തിലെ വീചീപരമ്പരകൾ തോറ്റുനന്തനന്മാരായിക്കുകയും ചെയ്തു.

അഭിഷേകപാണ്ഡ്യൻ അക്രമിച്ചുകയറി സമുദ്രജലം മുഴുവനും വറിയുകയ്ക്കു് ഇതില്ലാമില്ലാത്ത സന്തോഷത്തോടും ഭക്തവത്സലനായ ഹാലാസ്യേശപരന്റെ അപാരമായ കരുണാവിശേഷത്തെ വിചാരിച്ചു വിചാരിച്ച് അത്യന്തം അതിശയത്തോടും ഭക്തിയോടുകൂടെ സ്വപഥിരത്തിൽപോയി സുന്ദരേശ്വരപാദകമലങ്ങളെതന്നെ വീണ്ടും വീണ്ടും സ്തുരിച്ചുകൊണ്ടു വരിച്ചു.

അല്ലയോ! മഹർഷിപുംഗവന്മാരെ! മോമങ്ങളെകൊണ്ടു സമുദ്രജലത്തെ പാനംചെയ്തിപ്പിച്ച ഹാലാസ്യശാധിപനായ ഭഗവാൻ ശ്രീസുന്ദരേശ്വരന്റെ അത്ഭുതമനോഹരമായ പതിനെട്ടാമത്തെ ലീല ഇപ്രകാരമാണു. ഈ ലീലയെ പഠിക്കുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ സമസ്തപാപവിനിർമ്മുക്തന്മാരും ഇഹാമൃതസുഖഭോഗികളും ആയിത്തീരുന്നതാണു.

മോമങ്ങളെകൊണ്ടു സമുദ്രജലംപാനം ചെയ്തിപ്പിച്ച
പതിനെട്ടാംലീല സമാപ്തം.

ഹ റ ല റ സ ധ മ റ റ ത മ

കേരള ഭാഷാ ന്യായം

൨൫-ാം അദ്ധ്യായം.

അതിവർഷരക്ഷണം എന്ന

പ തെ റ ന്വ ത റ മ തെ ലീ ല .

പ്രയോ മഹർഷിപുംഗവന്മാരെ! ഇനി നിങ്ങൾ കൃപാലയനായ ഹാഘസ്യേശ്വരൻ വൃഷ്ടിയേത്തിൽ നിന്നും മധുരപുരവാസികളെ രക്ഷിച്ചതായ ലീലയെ കേട്ടുകൊൾവിൻ. ഈ ലീല അത്യന്തം അതുഭുതതരവും പാവനകരവും ആണ്.

പാമശിവൻ തന്റെ ജടയിൽ നിന്നും നാലു മോമപ്രധാനികളെ നീയോമിച്ചയച്ചു ഭൂമണ്ഡലക്രമണം ചെയ്ത സമുദ്രജലം മുഴുവനും പാനം ചെയ്തിപ്പിച്ചുവെങ്കിലും അറിഞ്ഞ് അത്യന്തം തൃപ്തനായ വരണദേവ കോപോപര കതനേത്രാന്തരം ഭൂഷാഭീഷണാനന്ദനും പ്രീളാവിഷാദസമ്മിശ്രവിരസ്താക ലമാനസ്സനും ആയിട്ട് പുഷ്പലവന്തപ്രട്ടതികളായ നാലു മോമപ്രധാനികളേയും വിളിച്ചുവരുത്തി അവരോട് നിങ്ങൾ പോയി അതിവൃഷ്ടികൊണ്ട് മധുരപുരത്തെ നന്ദിപ്പിക്കുവിൻ എന്നാജ്ഞാപിച്ചു.

വരണന്റെ അജ്ഞകിട്ടിയ ക്ഷണത്തിൽ തന്നെ പുഷ്പലവന്ത പ്രമുഖന്മാരായ നാലു മോമപ്രധാനികളും കൂടി ദിഗന്തരസമാഗതന്മാരായിരുന്ന മറ്റുള്ള മോമഗണങ്ങളെ എല്ലാം വിളിച്ചുകൂട്ടിക്കൊണ്ട് അതിവേശത്തിൽ പുറപ്പെട്ട് മധുരപുരത്തിന് നേരെ മുകളിലുള്ള ആകാശതലത്തെ അലങ്കരിച്ചിട്ട് അ പരമഭൃഗുസ്ഥിതമായ കദംബകാനനത്തിലുള്ള ഹാഘസ്യമഹാക്ഷേത്രത്തിൽ നിത്യസാന്നിദ്ധ്യം ചെയ്യുന്ന സുന്ദരേശ്വരവൈഭവങ്ങളെ തെല്ലുപോലും ബാഹുമാനിക്കാതെ വർഷിക്കുവാനുള്ള വട്ടങ്ങൾ എല്ലാം കൂട്ടിത്തുടങ്ങി. ആകാശം ഫിന്നീകൃതങ്ങളായ മോമങ്ങളെ കെണ്ടു ചന്ദനമായ അവസാത്തിൽ ദിഗന്തരം അറവീകൃതമായി. ദുർഗ്ഗിനത്തിന്റെ മറ്റുള്ള ചടങ്ങുകളും ഓരോന്നായി ഒത്തുചേർന്നു. ചപലന്മാരായി അതിവേശത്തിൽ അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും ഓടി നടക്കുന്ന അംബുദങ്ങളുടെ അന്യോന്യസംഘട്ടനം കൊണ്ട് സംജാതങ്ങളായ വൈദ്യുതപ്രകാശങ്ങൾ നിമിഷംതോറും ആകാശതലത്തിൽ പ്രാദുർഭാവിക്കുകയും അന്തരിതമാധുകയും ചെയ്തു. ഇടവിടാതെ പുറപ്പെടുന്ന മോമനിർഭാസങ്ങളെ കൊണ്ടു അഷ്ടദിഗ്ഗുജങ്ങൾ പോലും ബാധിക്കുമായി. സ്പടികസ്തംഭകൃതിയിൽ പരിസ്ത്രങ്ങളായ പയഃപ്രവാഹങ്ങളെ

ഉള്ളൊണ്ടു് കല്പനകാലത്തിലെ ജലപ്രളയത്തിനേക്കാളും അധികതരമായ വിധത്തിൽ മധുരപുരിയെങ്ങും ജലം നിറയുകയും മാനാമനോപലവ്യം ഞങ്ങളെക്കൊണ്ടു മധുരപുരാവനികൂടുകയും ചെയ്തു.

ഇപ്രകാരം തുടങ്ങിയ അതിവൃഷ്ടികളു് മധുരപുരവാസികളായ എല്ലാ ആളുകളും, പാണ്ഡ്യവംശാവംകാരഭൂഷിതരും ശിവഭക്താഗ്രന്ഥരും ആയ അഭിഷേകപാണ്ഡ്യമഹാരാജാവും പഴയപോലെ അത്രയും ഭീതമാനസരായി അശേഷജഗത്തുകൾക്കും ആധാരഭൂതനും മഹാചിംഗസപചിയും സമസ്തയ സംഹനനും സർവ്വസ്വൽപ്രദായിയും ആയ ശ്രീ ഹാലാസ്യനാഥന്റെ സന്നിധിയെ അതിവേഗത്തിൽ പ്രാപിച്ചിട്ടു് ഐണാനിധിയും ദേവദേവനുമായ അദ്ദേഹത്തെ ഭക്തിപൂർവ്വം പിന്നെയും പിന്നെയും പ്രണിപതിച്ചിട്ടു് ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു.

സുന്ദരേശ്വരപാദശഃ! സമസ്തഭംഗിരാപര!
അതിവൃഷ്ടപ്രാപ്തൻഭീതാനസ്മാൻപാഹികടാക്ഷതഃ

മീനാക്ഷീവല്ലഭനും സർവ്വ ഭൂതങ്ങൾക്കും ശരണസ്ഥാനമായിട്ടുള്ളവനും ചന്ദ്രാലംകൃതശരഭനും ആയ ഹാലാസ്യനാഥൻ അതിഭീതനായ ഭക്തന്മാരുടെ സ്തുതികേട്ടു് അത്രയും സന്തുഷ്ടനായിട്ടു്, അതിവൃഷ്ടിയേതേയും വരുണന്റെ അഹങ്കാരത്തേയും ഒന്നോടെ ശമിപ്പിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു കൊണ്ടു് പണ്ടു് തന്റെ ജടയിൽ നിന്നും ഉരുവിട്ടവരും അഞ്ചിജലം മുഴുവനും പാനംചെയ്തു സമുദ്രാക്രമണത്തിൽ നിന്നും ഭൂമിയെ രക്ഷിച്ചവരുമായ നാലു് മോമത്തലാവാനാരേയും വിളിച്ചുവരുത്തി അവരോടു് നിങ്ങൾ പോയി മധുരപുരത്തിന്നു് നേരെ മുകളിലുള്ള ആകാശതലം നിരക്കെ കൂടാകാരത്തിൽ ഞെരുങ്ങിനിന്നു കൊണ്ടു് ഇപ്പോൾ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന അതിവൃഷ്ടിയിൽ നിന്നും ഉണ്ടാകുന്നതായ ഒരു തുള്ളിവെള്ളംപോലും മധുരപട്ടണത്തിൽ വീഴുന്നതിന്നു് പഴുതു കൊടുക്കാതെ തടുത്തു കൊള്ളണമെന്നുജ്ഞാപിച്ചു.

കപർദജ്വലമായ ആ മോമങ്ങൾ ദേവദേവന്റെ ആജ്ഞയെ കേട്ടയുടൻതന്നെ പുറപ്പെട്ടു് വരുണാജ്ഞകൊണ്ടു് വർഷിക്കുന്ന പുഷ്പലാവന്തകാദികളായ മോമങ്ങൾക്കു് ചുവടെ താഴെത്തായി രണ്ടുയോജനസമചതുരത്തിൽ സാഗ്രമാകുംവണ്ണം മണ്ഡപാകാരത്തിൽ നിരന്നുനിന്നു കൊണ്ടു് അതിഭീഷണമായ മഹാവൃഷ്ടിയെ നിരോധനംചെയ്തു.

മധുരപുരത്തിനും ഹാലാസ്യമഹാക്ഷേത്രത്തിനും മേൽപ്പുറകെട്ടിയിട്ടു പോലെ അതിന്നു് മുകളിലുള്ള ആകാശതലത്തെ ആഹ്ലാദനം ചെയ്യുന്ന മേഘങ്ങളുടെ ഉപരിഭാഗത്തിൽ, അതിനും മുകളിൽ നിൽക്കുന്ന പുഷ്പലാവന്തകാദികളായ മോമങ്ങൾ ധാരമുറിയാതെ പെയ്യുന്ന ജലപ്രവാഹം ഘണ്ടാൽ സ്്പടികഭിത്തികളെക്കൊണ്ടും മേഘമണ്ഡലംവരെ മുട്ടുന്നതായിരിക്കുന്ന ശിഖരങ്ങളെക്കൊണ്ടും വിരാജമാനമായ ഗോപുരത്തോടുകൂടിയതായി ഹാലാസ്യക്ഷേത്രോപരിഭാഗത്തിങ്കൽ വിരചകർമ്മാവിനാൽ നിർമ്മിതമായ ഒരു മഹാമു

ണ്ഡപമോ എന്നു് മനുഷ്യരും സുതസുരന്മാരും യക്ഷകന്നരകിംപുരുഷസിംഭ സാധ്യവിദ്യാധാരനാഡപന്മാരും മറ്റും ശങ്കിച്ചുതുടങ്ങി. മധുരാപുരവാസികളെല്ലാവരും ഭയമഹിതന്മാരായി അവരവരുടെ മന്ദിരങ്ങളിലേക്കും രാജാവാ യ അഭിഷേകചാണു്യൻ തന്റെ കലദൈവമായ സുന്ദരേശ്വരമൂർത്തിയുടെ അപാരകാരുണ്യവിലാസങ്ങളേയും അത്യുത്തരവൈഭവങ്ങളേയും മററുമോത്ത് വിസ്മിതരും കൃതകൃത്യാമായി തന്റെ രാജധാനിയിലേക്കും തിരിച്ചുപോയി പരമാനന്ദസൗഖ്യത്തോടെ വസിച്ചു. ഭാരാപവർഗ്ഗകാമികളായി ഹാലാസ്ത്രക്ഷേത്രസന്നിധാനത്തിൽ വസിക്കുന്ന യാതൊരുത്തർക്കും യാതൊരുകാലത്തും യാതൊരുവിധമായ ഭയവും ഭൂപ്രപും ഉണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നുള്ളതിനു് ഇതൊരു നല്ല ദൃഷ്ടാന്തമാണു്.

ഈ വിവരം അറിഞ്ഞു് അത്യന്തം ഭീതനായ വരണൻ അതിവേഗത്തിൽ മോചിപ്പട്ടെ വിളിച്ചു് വർഷിച്ചതു് മതി ഇനി വർഷിക്കണ്ട എന്നു പറഞ്ഞു. ഉടൻതന്നെ മോചിപ്പട്ടെ വർഷം അവസാനിപ്പിച്ചു. അതിവൃഷ്ടിമൂലം ചപലന്മാരും മതിഭീഷണന്മാരുമായി ഭവിച്ചിരുന്ന ഭക്തഗണങ്ങൾ ഹാലാസ്ത്രശാലനെ ഉദ്ദേശിച്ചു്, അല്ലയോ ജഗദ്ഗാലനതല്പര! ദേവൻ പാദശരണന്മാരായിരിക്കുന്നല്ലോത്തങ്ങൾക്കു് അങ്ങയുടെ കൃപമൂലം യാതൊരു ഭൂപ്രപുമുണ്ടാകുകയില്ല. അവിടുത്തെ ഭക്തന്മാരായ അടിയങ്ങൾക്കു് നേരിട്ടുന്ന സകലസൗതാപങ്ങൾക്കും പരിഹാരം ചിന്തിക്കാനും ചെയ്യുവാനും ഉള്ള അവിടുത്തെ ചുമതലയെ അവിടുന്ന് യഥാകാലം നിർവ്വഹിച്ചുവരുമ്പോൾ ഞങ്ങൾ മഹാഭാഗ്യവാന്മാർതന്നെ എന്നുള്ളതിനു് യാതൊരു സംശയവും ഇല്ലെന്നും മറ്റും വളരെ ഭക്തിപൂർവ്വം അദ്ദേഹത്തെ പ്രശംസിച്ചു് പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഈശ്വരസ്മരണയോടുകൂടെ അവരവരുടെ തൊഴിലുകൾക്കായി പോയി.

അനന്തരം ഹാലാസ്ത്രനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരമൂർത്തിയുടെ അത്യുത്തരകരമായ ഈ ലീലയെ കണ്ടു് ഇതില്പരമില്ലാത്ത ഭക്തിയോടും ഭയത്തോടും സന്തോഷത്തോടും വിസ്മയത്തോടും കൂടിയവനായിത്തീർന്ന വരണൻ തനിയ്ക്കു് നേരിട്ടിട്ടുള്ള ജ്വലോദമഹാപ്രാധിയുടെ ശമനത്തെ, ഇമരിച്ചുകൊണ്ടു് സമുദ്രങ്ങളോടും സാസ്യപതി ശംഗാ, കാളിന്ദി മുതലായ മഹാനദികളോടും പാശാറസ്തന്മാരായ അനവധി പരിവാരങ്ങളോടും ശുദ്ധസ്സദികസങ്കാശങ്ങളായ വസുങ്ങളോടും വിചിത്രവിധത്തിലുള്ള ഭൂഷണങ്ങളോടും മററവുങ്ങളായ നന്നാവിധോപകരണങ്ങളോടും വിദഗ്ദ്ധന്മാരായ മുനപുരഗവന്മാരോടും മറ്റുമായി ഹാലാസ്ത്രത്തെ പ്രാപിച്ചു് പരിപൂർണ്ണ പരാപരനും പരമശിന്ധനമായ ഹാലാസ്ത്രനാഥനെമനസ്സിൽ സ്മരിച്ചുകൊണ്ടു് ദൈവപത്മിനിയിൽ ഇറങ്ങി സ്നാനംചെയ്തു. ഏതൊരുവസ്തുത്തിൽ വരുണദേവൻ ദൈവപത്മിനിയിൽ ഇറങ്ങി സ്നാനകർമ്മം ആചരിച്ചുപോ, ആ ക്ഷണത്തിൽതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജ്വലോദപ്രാധിയും ശമിച്ചു.

ദൈവപത്മിനിസ്നാനംകൊണ്ടു്, മഹാരോചിനിർമ്മുക്തിവന്നു ലാഘവകായനായിത്തീർന്ന വരണൻ മനസ്സംശ്ലാപിയോടുകൂടെദൈവപത്മിനീതിർവ്വ

ത്തിൽനിന്നും കരയ്ക്കുകയും ശുഭവസ്ത്രമുടുത്ത ഭസ്മവും പൂശി തദ്രാക്ഷമാലയും ധരിച്ചുകൊണ്ട് സ്മൃതപ്പുരാണസനായി അദ്വൈതനെ മീനാക്ഷീക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് അതിഭക്തിയോടുകൂടെ ആചാരപൂർവ്വം കനകപുഷ്പങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഭഗവതിപൂജയേ നിർവഹിച്ചതിന്റെ ശേഷം മനോഹരമായ ആ ഭഗവതിയെ അനേകപ്രകാരത്തിൽ സ്തുതിച്ച് വണങ്ങിയുംവെച്ച് പ്രഭക്ഷണകുമാന്തെറാതെ അവസാനമില്ലാത്ത ദിവ്യതേജസ്സോടുകൂടിയ ദിവ്യവിമാനമദ്ധ്യത്തിൽ പ്രകാശിക്കുന്ന ജോതിർമ്മയമഹാലിംഗസന്നിധാനത്തെ പ്രാപിച്ചിട്ട് ഒന്നാമതായി സാഷ്ടാംഗനമസ്കാരം ചെയ്തു. അനന്തരം മഹാഭക്തിയോടുകൂടെ ഏഴുനേരം പൂജക്കായി ആരംഭിച്ചു.

വരുണൻ, പരമേശ്വരപൂജയ്ക്കുവേണ്ടുന്ന രീതിമുദ്രകളെ ഗംഗാദികളായ പുണ്യനദികൾ ഫലമകുടങ്ങളിൽ നിറച്ചുകൊടുത്തു. ദിവ്യമാല്യങ്ങളും സുഗന്ധപുഷ്പങ്ങളും, കിരീടങ്ങൾ തുടങ്ങിയ വിവിധഭരണങ്ങളും ഗന്ധാക്ഷതചന്ദനാദികളും മറ്റും കല്പവൃക്ഷവും, അജ്ഞം, ഹൽഹദ്വ, ദീപം, ധൂപം, പഞ്ചഗവ്യം, പഞ്ചമൃതം, പരമാനാദിഭക്തിസാധനങ്ങൾ വിശിഷ്ടഫലങ്ങൾ മുതലായവയെ കാമധേനുവും കൊണ്ടുവന്നുകൊടുത്തു.

അവകളെക്കൊണ്ട് രക്തപരവശനായ വരുണൻ വിധിപ്രകാരം ത്രിവിധകരണങ്ങളാലും പരമശിവനെ അരാധിച്ചു. അനന്തരം സഹസ്രനാമജപത്തോടുകൂടെ ഭാഗ്യാവകാശസദൃശങ്ങളായ ആയിരം മുത്തുകളെ ഭഗവാനായിക്കൊണ്ട് അർപ്പിച്ചിട്ട് അത്യന്തം വിനയത്തോടുകൂടെ ഇപ്രകാരം സ്തുതിച്ചു.

കല്യാണശൈലപരികല്പിതകാർമ്മുകായ
മൌഘീകൃതാഖിലമഹോരഗനായകായ
പുതപീഠമായകമലാപതിസായകായ
ഹാലാസ്യമദ്ധ്യനിധായ നമശ്ശിവായ. ൧

ഭക്താത്മഭഞ്ജനപരായപരാലയായ
കാളാഭക്താതിഗാഢാങ്കിതകന്ധരായ
ഭൂതേശ്വരായഭവനത്രയകാശനായ
ഹാലാസ്യമദ്ധ്യനിധായ നമശ്ശിവായ. ൨

ഭൂദാമൃതമഹാമൃഗാപദാംബുജായ
ഹംസാബ്ജസംഭവസുഭൃതസുമസ്തുകായ
ജോതിർമ്മയസ്പർശിതദിവ്യവപുരായ
ഹാലാസ്യമദ്ധ്യനിധായ നമശ്ശിവായ. ൩

കാദംബകാനനനിവാസകുതുഹലായ
കാന്താഭ്ജാതകമനീയകളേഖരായ

കാലാന്തകായകരുണാമൃതസാഗരായ
ഹാലാസ്വമദ്ധ്യനിധയായ നമശ്ശിവായ.

ര

വിശ്വേശ്വരായ വിബുധേശ്വരപൂജിതായ
വിദ്യാവിശ്വവിദിതാത്മസുഖൈവായ
വിദ്യാപ്രദായവിമലേന്ദ്രവിമാനായ
ഹാലാസ്വമദ്ധ്യനിധയായ നമശ്ശിവായ.

ഭ

സമ്പൽപ്രദായസകലാത്മമസ്തകേഷു
സംഹോഷിതാത്മവിഭവായ സദാശിവായ
സർവ്വാത്മനേ! സകലഭുജസമുപഹർത്ത്രേ
ഹാലാസ്വമദ്ധ്യനിധയായ നമശ്ശിവായ.

ന

ഗംഗാധരായ ഗരുഡധർമ്മവന്ദിതായ
ഗന്ധസ്പർശശുഭഗുണധർമ്മധിതായ
ഗന്ധർവ്വകിന്നരസുഗീതഗുണാധികായ
ഹാലാസ്വമദ്ധ്യനിധയായ നമശ്ശിവായ.

ഓ

പാണിപ്രഗാഢമയധർമ്മഭൂപുത്രാഃ
പാണ്ഡ്യശ്വരസപയമഭ്രൂപരമേശ്വരായഃ
തസ്മൈ സുജഗപ്രഥിതസുന്ദരപാണ്ഡ്യനാമ്നേ
ഹാലാസ്വമദ്ധ്യനിധയായ നമശ്ശിവായ.

വ

ഗ്രീവാണഭേദികഗിരമപിഭൂരായ
ഭക്തുംഹരതപമിഹകോവേതഃപ്രവീണ്ടഃ
ശംഭോക്ഷമസ്വഭാവശ്വരണരവിന്ദ
ഭക്ത്യാകൃതാംസ്തുതിമിഥാം മമസുന്ദരേ.

ൻ

വരണൻ മേൽപ്രകാരം സുന്ദരേശ്വരനെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ട് പലതവ
ണയും നമസ്കരിച്ചു. അനന്തരം ഭക്തിപരമാധരപാരംഗതനായ വരണ
ന്റെ മുമ്പിൽ കടംബവനനായകനും സർവ്വഗണനാഥനും സർവ്വഭരണഭൂഷിത
നും ആയ ഹാലാസ്വനാഥൻ സ്വപരമൈകതികസംകാരഭൂഷണാംബരമൂർത്തി
മാനും വഹ്നിവരായേപരശാമങ്ങളെക്കൊണ്ട് ശോഭായമാനങ്ങളായ പാണി
തലങ്ങളോടുകൂടിയവനും ആയിട്ട് പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചു.

മനോവാചാമശോഭനായ പരമേശ്വരൻ പ്രത്യക്ഷമായതുകണ്ട് വി
സ്തീതനും ഭക്തിപരവരനും ആയിത്തീർന്ന വരണൻ സർവ്വകർമ്മങ്ങളേയും
വിസ്മരിച്ചിട്ട് ചിത്രത്തിൽ ഏഴുതിയവനെപ്പോലെ യാതൊന്നും പറയുന്നതി
നും പ്രവൃത്തിക്കുന്നതിനും ശക്തനല്ലാതെ നിന്നിടത്തുതന്നെ അനങ്ങാതെ
നിന്നു.

പരമശിവൻ അതുകണ്ട് വരുണനെ നോക്കി അല്ലയോ വരുണ! ഞാൻ നിന്റെ സുതരികൊണ്ട് അത്യന്തം സന്തുഷ്ടനായി. ഭക്തിശീലോമണിയായ നിനക്കു ഏതൊരുവരും വേണമെങ്കിലും നൽകാം. ഇഷ്ടപ്രകാരം വേണ്ടത് ചോദിച്ചുകൊള്ളുക. എന്നു പറഞ്ഞു.

വരുണൻ അതുകേട്ട് വീണ്ടും പരമശിവനെ നമസ്കരിച്ചുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

അല്ലയോഭക്തവത്സവനായ ഹാഹാസ്വന്നാഥ! നിന്തിരുവടി എന്റെ എല്ലാഅപരാധങ്ങളെയും ക്ഷമിച്ച് എന്നൊക്കിപ്പിച്ചുകൊള്ളണം. ഞാൻ അറിവില്ലാതെ അവിടത്തോട്ട് മത്സരിച്ചു. അതു എന്റെ പാപക്കുറ്റവുകൊണ്ട് സംഭവിച്ചുപോയതാണ്. അപരാഹ്ണനേരീടിയും സർവശക്തനും ആയ ഭഗവാൻ വിപരീതംചെയ്യുന്നതിന് സാമത്വമുള്ളവരായി യാതൊരുത്തരും ത്രൈലോക്യത്തിൽ ഇല്ലെന്നുള്ളത് ഞാൻ നല്ലതുപോലെ അനുഭവിച്ചതന്നെ മനസ്സിലാക്കി. അവിടത്തെ അപാരമായ ശക്തിയേയുംകരുണയേയും പരീക്ഷിക്കാനായിട്ടാണ് ഞാൻ സമുദ്രത്തെക്കൊണ്ട് ഭ്രമണ്ഡലം ആക്രമിപ്പിച്ചതും പുഷ്പലാവന്തകാടികളായ മോഹിത്തപവന്മാരെ നിരോധിച്ചതും അതിവർഷംകൊണ്ട് മധുരപട്ടണം നശിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങിയതും. നിന്തിരുവടി അതു രണ്ടും നിഷ്പ്രയാസമായി നിരോധിച്ച് അവിടത്തെ ശക്തിയേയും കരുണയേയും എനിക്ക് പ്രത്യക്ഷമാക്കിത്തന്നു. അല്ലയോ കാളകൂടവിഷാപഹനായ ഹാഹാസ്വന്നായക! നിന്തിരുവടിയുടെ സുന്ദരശോഭിംഗദർശനംകൊണ്ടും ഹേമപത്മിനീർത്ഥസ്സാനംകൊണ്ടും എന്റെ ജലോദരമഹാഗ്വാധി നാമാവശേഷിതം ആയി. ഇതില്ലാമായി ഇനിക്ക് യാതൊന്നും വേണമെന്നില്ല. അപാരകൃപാശാലിയായ നിന്തിരുവടിയുടെ പാദപത്മങ്ങളിൽ എല്ലാക്കാലത്തും ഇനിക്ക് അർപ്പിതചരിയായ ഭക്തിഉണ്ടായാൽ മാത്രം മതിയാകുന്നതാണ്.

സുന്ദരശോഭൻ അതുകേട്ട് പറഞ്ഞു—

അല്ലയോ വരുണ! എല്ലാം നിന്റെ അഭീഷ്ടംപോലെതന്നെ ഭവിക്കും. അതിനു യാതൊരു അക്ഷേപവും ഇല്ല നിനക്കും എന്നിൽ എല്ലാക്കാലത്തും നിഷ്പക്ഷമായ ഭക്തിയുണ്ടാകും. കൂടാതെ മേൽമേൽ നിനക്കു സർവസൗഭാഗ്യങ്ങളും ശക്തിയും വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യും. നിന്നാൽകൃതമായ സ്തോത്രം അനുദിനസ്വപ്നം പാരായണം ചെയ്യുന്നവക്കും ധർമ്മാത്മകാമമോക്ഷങ്ങളായ നാലു പുരുഷാർത്ഥങ്ങളും ഉണ്ടാകും.

പരമശിവൻ ഇപ്രകാരം അരുളിച്ചെയ്ത്ത് അന്തർദ്വാനംചെയ്തു. വരുണൻ വീണ്ടും സുന്ദരശോഭനമുഗ്ധനിയെ ഇപ്രകാരം സ്തുതിച്ചു. നമശ്ശിവായഭവായ കടംബവനവാസിനെ മഹാഭവായ ശംഖായ നീലകണ്ഠായശ്രദ്ധിനെ കപാലിനെ കരുളായ ശമ്രാകസ്രദ്ധായച യോഗായയോഗാഗമമായ യോഗിനാംപതയേനമഃ

കാലായ കാലഹരന്ത്രേ ച കാലരൂപധരായ ച
കലധരകലാരോഭിമലേഭയ കാമദായിനേ!

൨

ശിരസയശൂരായശുപ്രഭായ
ശുഭ്രാഭൃശ്മദ്യുതയേനമോസു
നാരായണാംഭോരുഹസംഭവോദ്യേ-
വ്ദ്വായഭേദൈവന്മുനീനാനനായ.

൩

അനന്തരം സ്മൃതി അപസ്മാനിപ്പിച്ചു വീണ്ടും ഹാലാസ്യാനാഥനെ ലതവനയും നമസ്കരിച്ചു എന്റെ എല്ലാ അപരാധങ്ങളെയും നിന്തിരൂ ടിതന്നെ ക്ഷമിച്ചുകൊള്ളേണമെ! ക്ഷമിച്ചുകൊള്ളേണമേ എന്നിങ്ങനെ രു ത്തിച്ചിട്ട് അത്യന്തസ്വസ്ഥനായ വരണൻസ്വസ്ഥാനത്തിലേക്കുപോയ്

അനുമുതലൂണെ ഹാലാസ്യാത്തിനു “ചതുഷ്കൂടപുരം” എന്നുകൂ പേരുണ്ടായത്. അല്ലയോ മഹർഷിമാരെ ചതുഷ്കൂടപുരധിപനായ ഹ ളാസ്യാനാഥന്റെ ചതുർവിധം അത്മഭാവകവും മഹാപാവനവും വാർഷര ണചക്ഷിതവും ആയ ലീല ഇപ്രകാരം ആണ്.

ഈ പാവനമായ ലീലയെ കേൾക്കുന്നവർ ഭൂമിയിൽ ആയിരം വർ പ്പുതുമിതുകളത്രാടി സ്വബന്ധസ്തൂക്കളോടും വിവിധസമ്പൽസമൃദ്ധിയോടുംകൂ ണ് അത്യന്തദുഃഖമായി വസിക്കുകയും പരത്തിൽ അനശ്വരമായ പരമാ ദസാപുത്രനെ അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യും.

൨൪-ാം അദ്ധ്യായം.

൧൯-ാം ലീല സമാപ്തം.

ഹ ട ല ട സ്യാ മ ട ഹ ട ത്വ ട .

കേ ര ഭ ഭ ട ഷ ട ത ഭ്യ .

൨൩-ാം അദ്ധ്യായം.

സുന്ദരേശൻ സിദ്ധരൂപംധരിച്ചു

ഇ ത പ ത ട ട ലീ ല .

ഹാലാസ്യാനാഥനായ സുന്ദരേശൻ സിദ്ധരൂപം ധരിച്ചു അനവധി അതുതകർമ്മങ്ങളെ കാണിച്ചതായ ഇരുപതാ മത്തെ ലീലയെ ഞാൻ ഇനിപ്പറയാം. നിങ്ങൾ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ എന്നി

ങ്ങനെ വസിഷ്ഠാദികളായ മഹർഷിപുരുഷന്മാരെ റോക്കി കുടുംബന്മാർ ശൈവാഗമവേദികളിൽ വെച്ച് അഗ്രഗന്ധനും ആയ അഗസ്ത്യ മഹർഷി അരുളിച്ചെയ്തത്, വീണ്ടും താഴെവരുമാറ് കഥയാരംഭിച്ചു.

അല്ലയോ മഹർഷിഗണങ്ങളേ! നാനാവിധത്തിനും അശ്വതുക്കങ്ങളായ ലീലകളെ ചെയ്യുന്നതിന് അതിസമത്നം ദയാനിധിയും ആയ സുന്ദരേശ്വരൻ തന്റെ ഭക്തന്മാരായ മധുരാപുരനിവാസികൾക്കും തന്നെ പരദൈവമായിക്കരുതി സകലകർമ്മങ്ങളും തന്നിൽതന്നെ സമർപ്പിച്ച് നിഷ്കാമഭക്തിയോടുകൂടെ ഭൂമണ്ഡലഭരണം നടത്തുന്ന തന്റെ ഭക്താഗ്രഗന്ധനായ അഭിഷേകപാണ്ഡ്യമഹീപാലനും സർവ്വവ്യയങ്ങളും സർവ്വദുഷ്ടങ്ങളും കൊടുക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടെ ഒരു ദിവസം പതിനാറുവയസ്സുപ്രായംവരുന്നതായ ഒരു അഭിരാമസ്വരൂപനായ സിദ്ധന്റെ സ്വരൂപത്തെ കൈക്കൊണ്ടു. പാദങ്ങളിൽ കടകരൂപുറം അണിഞ്ഞും, പുലിത്തോലുകൊണ്ടുള്ള കൌചീനം ഉടുത്തും വാമപാണിയിൽ യോഗദണ്ഡം, മറ്റൊരുകയ്യിൽ സ്വർണ്ണവടിയും വഹിച്ചും ശരീരം മുഴുവനും ഭസ്മം പൂശിയും, അററം വളഞ്ഞു ചെമ്പിച്ചതായ കുറുക്കുക്കളെ നാഗപാശംകൊണ്ട് കുറുപോലെ കെട്ടിവെച്ചും, കണ്ണുകളിൽ അത്യന്തം ശുദ്ധങ്ങളായ സ്വദീപകണ്ഡലങ്ങളെ അണിഞ്ഞും യോഗപട്ടം ധരിച്ചും അരയിൽ ഡ്രോണം ഇടുമുറിക്കിയും സിദ്ധരൂപത്തെ കൈക്കൊണ്ടു സുന്ദരേശ്വരനെക്കണ്ടാൽ അദ്ദേഹം അപമാനമറിഞ്ഞുപോകുമായിപ്പോകും. ശുഭങ്ങളായ അസ്ഥിമാലകളെക്കൊണ്ടു അഭിരാമമായ കളഞ്ചരത്തോടുകൂടിയവനും പൂർണ്ണശരഭാഭവാനും ആയ ആ സിദ്ധയുവാവു കന്ദകശരഭാഭവനായ ദന്തങ്ങളെ മന്ദമന്ദസത്താൽ പുറത്തുനിറുത്തുകൊണ്ടു അതിരമ്പുമായ മധുരാപുരവീഥിയിൽക്കൂടെ മന്ദസഞ്ചാരംതുടങ്ങി.

ഏതൊരു കർമ്മമായ അഭിരാമസ്വരൂപത്തോടുകൂടെ മധുരാപുരവീഥിയിൽ കൂടി സ്വൈരപ്രയാണം ചെയ്യുന്ന ആ സിദ്ധനെ തത്രേയായ അരുളുകൾ കണ്ടു ഉപചാരപൂർവ്വം വിളിച്ചുകൊണ്ടുപോയി വളരെ ഭക്തിയോടുകൂടെ പൂജിച്ചിരുന്നതിനാലാകയാൽ അവരവരുടെ അഭിമാനപ്രകാരം ഉള്ള പലപല കാര്യം സിദ്ധികളേയും പ്രാപിച്ചു.

ഓരോരുത്തരും ചുറ്റെത്തു് അപേക്ഷിച്ചുവോ അവയെല്ലാം യാതൊരു താമസവും കൂടാതെ സിദ്ധൻ സാധിച്ചുകൊടുത്തു. യൌര്യനമപേക്ഷിച്ചു ജഡപീഡിതവിഗ്രഹനാശം ദന്തഹീനനാശം അററു ദുഷ്ടദൃഢപോലെ നരച്ചു വെളുത്ത കേശപാശങ്ങളോടും രോമങ്ങളോടും കൂടിയ വൃദ്ധന്മാരുടെ മൂലാവിൽ ഏതൊരു വസന്തത്തിൽ മറ്റൊരുവനായ ആ സിദ്ധൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിൽ ഇരുന്ന വേദാഭ്യസനംകൊണ്ടു സ്വർച്ചിന്ദ്രനോ ആ അവസരത്തിൽ അവർ നവയൌവനപ്രാപ്തന്മാരായി. സിദ്ധന്റെയും കേട്ടാഗതകളായ വന്ദ്യരുടെ നെറ്റിയിൽ സിദ്ധൻ ഭസ്മം വാരിത്തേച്ചയുടെനെ അവർ ഗഭീനികളായിത്തീർന്നു. അഞ്ജനപ്രയോഗംകൊണ്ടു അനവധി ജനങ്ങളുടെ അ

സതയേയും ബാധിതയേയും മൃകതയേയും തീർത്തു. വിഷൻമാരേയും കോ
ഞ്ഞൽമാരേയും വാചാവന്മാരാക്കി. കാലൊടിഞ്ഞവയേയും കയ്യൊടിഞ്ഞവ
യേയും കൂനന്മാരേയും ഞൊണ്ടികളേയും മറ്റും ദണ്ഡുലോപനം കൊണ്ടു വേത്ര
ദണ്ഡതാഡനംകൊണ്ടും അംഗംഗഹിനന്മാരും സ്വന്ധാനന്മാരും ആക്കി
തീർത്തു. ഭൂതപ്രതാപശാമിപ്പാക്കിയ ബാധോപദ്രവങ്ങളാൽ പീഡിത
ന്മാരായ അനവധി ജനങ്ങൾ ആ സിദ്ധനെ വന്നുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ
അനുഗ്രഹവിശേഷത്താൽ ബാധാവിമുക്തന്മാരായിപ്പോയി. അദ്ദേഹം ദ
ണ്ഡുലോപനംകൊണ്ട് പതിനെട്ടുപ്രകാരത്തിൽ ഉള്ള കുപ്പുങ്ങളേയും എമ്പതു
പ്രകാരത്തിൽ ഉള്ള വാതരോഗങ്ങളേയും എല്ലാശരീരരോഗങ്ങളേയും നേത്രക
ണ്ഡാക്ഷിന്നാസികാരോഗങ്ങളേയും ജ്വരാതിസാരഗുരുപ്പിന്ദമരോഗാദരാഗ്നിക
ളേയും നിഷ്പ്രയാസം ശമിപ്പിച്ചു. ദാരിദ്ര്യപീഡകൊണ്ട് ശരണാഗതന്മാ
രായവരും അദ്ദേഹം വിഭൂതിനാൽകി അന്യരടെ ദാരിദ്ര്യശാന്തിവരുത്തി അ
ദ്ദേഹം ദാരിദ്ര്യശാന്തിക്കായി അതെക്കല്ലാം വിഭൂതിനാൽകിയോ അവർ ഓരോ
രത്തരം അന്യരരുടെ ഭവനങ്ങളിൽ ചെന്നുനോക്കിയപ്പോൾ അവ വിത്തേ
ശേഷന്റെ ദണ്ഡാധാരത്തോടുപോലും ധനമില്ലാതെ മല്ലിടുന്നതിന്നു സ
ന്നദ്ധനായി കാണപ്പെട്ടു.

അജ്ഞാനം, അകർഷണം, അദൃശ്യം, വയസ്സേ, വര്യം, വാദമുതലാ
യതുകളെ കാമുകന്മാരായ യുവാക്കന്മാരെക്കൊണ്ടിട്ടു അവരെ പ്രാമോഹിപ്പി
ച്ചു. ഇന്ദ്രജാലം മഹേന്ദ്രജാലം മുതലായ മഹാജാലങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിച്ചു
കാണിക്കളെ ഇതിൽപരമില്ലാതെ അതിശയിപ്പിച്ചു. വിശേഷിച്ചും സിദ്ധ
രൂപിയായ പരമേശ്വരൻ, വര്യം, അകർഷണം, വിഭേഷം, സ്തംഭനം, ഉ
ച്ചാടനം മുതലായതുകൾക്കൊണ്ട് എല്ലാജനങ്ങളേയും വശീകരിച്ചു. കഴു
തകളെ പിടിച്ചു കുതിരകളാക്കുക, കുതിരകളെപ്പിടിച്ചു കഴുതകളാക്കുക, പൂ
ലിയെ പൂച്ചയാക്കുക. പൂച്ചയെ പൂലിയാക്കുക, ബാലന്മാരെ വൃദ്ധന്മാരാക്ക
ുക, നിർലാഭന്മാരെ ധനികന്മാരാക്കുക, സ്ത്രീകളെ പുരുഷന്മാരാക്കുക, പുരുഷ
ന്മാരെ സ്ത്രീകളാക്കുക, സമീപത്തിൽ ഇരിക്കുന്നതിനെ ദൂരത്തിൽ ആക്കുക,
പാററായെ കൂററാക്കുക, കൂററനെ പാററയാക്കുക, വച്ചതിനെ ചെറുതാക്ക
ുക, ചെറുതിനെ വച്ചതാക്കുക, കുന്നുകളെ കുഴിയാക്കുക, കുഴികളെ കുന്നുകളാ
ക്കുക, സ്ഥലങ്ങളെ ജലാശയങ്ങളാക്കുക, ജലാശയങ്ങളെ സ്ഥലങ്ങളാക്കുക,
മൃഗങ്ങളുടെയും വസ്തുക്കളുടേയും മറ്റും നിറവുത്യാസംചെയ്ത മുതലായ പല
വിധ അത്ഭുതക്രിയകളേയും പ്രദർശിപ്പിച്ചു.

അനന്തരം വീഥിയിൽനിന്നും തിരിച്ചു അവിടെത്തന്നെ അടുക്കൽ
ണ്ടായിരുന്ന ഒരു ഉദ്യാനത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന മാവു
കർപ്പാഴ്വല്ലും പ്ലോചുകളും പ്ലോചുകൾ എല്ലാം പനകളും ആലുമാങ്ങളെ
പാലമരങ്ങളും പാലമരങ്ങളെ ആലുമാങ്ങളും പൂക്കത്തെയെല്ലാം പുന്നാഗങ്ങള
ും പുന്നാഗങ്ങളെയെല്ലാം തമാലങ്ങളും തമാലങ്ങളെയെല്ലാം ഹിന്താലങ്ങളും
ഇങ്ങനെ ആ ഉദ്യാനത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഓരോ വൃക്ഷങ്ങളേയും മറ്റൊരോ

വൃക്ഷങ്ങളാക്കി തീർക്കുകയും ലതകളെ വൃക്ഷങ്ങളാക്കുകയും വൃക്ഷങ്ങളെ ലതകളാക്കുകയും പൂക്കാത്തവൃക്ഷങ്ങളിൽ പൂവുണ്ടാക്കുകയും കായ്ക്കാത്തമരങ്ങളിൽ കായ്കൾ ഉണ്ടാക്കുകയും പച്ചക്കാകളെ പഴുപ്പിക്കുകയും പഴുത്തകാകളെ പച്ചക്കാകളാക്കുകയും കുറുത്തപുഷ്പങ്ങളെ വെളുത്തപൂക്കളാക്കുകയും വെളുത്തപൂക്കളെ കുറുത്തപൂക്കളാക്കുകയും ചേമനതിപ്പൂക്കളെ ചെമ്പകമരത്തിലും ചെമ്പരത്തിപ്പൂക്കളെ ചേമനതിയിലും ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുകയും താലങ്ങളിൽ താമരപ്പൂക്കളേയും ചേമനതിയിലും ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുകയും താലങ്ങളിൽ താമരപ്പൂക്കളേയും പിരിവുള്ളികളിൽ ഉച്ചമലരിപ്പൂക്കളേയും കാണിച്ചുകൊടുക്കയും മറ്റുമായി അവിടെ അദ്ദേഹം പ്രദർശിച്ച വിസ്മയങ്ങളെക്കണ്ട് കാണികൾ ഇതിൽപ്പരമില്ലാതെ സന്ദ്രമിക്കുകയും അതിശയിക്കുകയും സന്തോഷിക്കുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം ആ ഉദ്യാനത്തിന്നു കുറെ അകലത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന രണ്ടു അത്യുന്നതങ്ങളായ പർവതങ്ങളെ വിളിച്ചു വരുത്തി രണ്ടു അമ്മാനക്കാകൾ എന്നപോലെ അവയെക്കൊണ്ട് അമ്മാനയാടിക്കളിച്ചു. സിദ്ധന്റെ അത്യുതകരുണയായ ഊശപ്രകടനങ്ങളെ കാണുന്നതിനായി വന്നു കൂടിയ പുരാഷംകൊണ്ടു സമീപദേശങ്ങൾ പോലും ഒരേരത്തി.

അതിന്റെശേഷം അവിടെ നിന്നും വേഗവതിനടിയിൽ പോയി ഇറങ്ങി അതിലെ ജലത്തിൽ തന്റെ കയ്യിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന വേഗദണ്ഡു കൊണ്ടെന്നിടിച്ചു വെള്ളമുഴുവൻ വറ്റിച്ചു. അതിന്റെശേഷം അതിന്നുമുന്പിൽ ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്തവിധത്തിൽ അതിൽ ജലപ്രവാഹം ഉണ്ടാക്കി. ജലത്തിന്നു മുകളിൽകൂടി ഭൂതഗമനവും മന്ദസാജാരവും ആയാസവീനംചെയ്തു വീണ്ടും അതിലെവെള്ളം മുഴുവനും വറ്റിച്ചു മറ്റുള്ളവരുമായി ക്രീഡിച്ചു. ജലജന്തുക്കളേയും ഒന്നിനെ മറെറാന്നാക്കിയും അതിനെ പിന്നൊന്നാക്കിയും കാണികളെ അത്യുതപരത്തുകാക്കി. അവസാനത്തിൽ വേഗവതിയെ പൂർവ്വവൽ ആക്കിചെയ്തും വെച്ച് ജലത്തിൽനിന്നും കരയ്ക്കുകയറി അതിഭയഭരമായ അന്ധകാരം ഉണ്ടാക്കി ഭൂതവത്തെ മൃതകയും നക്ഷത്രങ്ങളേയും ചന്ദ്രനേയും അകാശത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു രാത്രിയെ ഉണ്ടാക്കി. കാമകികളായ സുന്ദരിമാർ അതുകണ്ട് കാമുകന്മാരുമായി കന്ദർപ്പനടനമാടുവാനുള്ള വട്ടങ്ങൾകൂട്ടി. ഉടൻതന്നെ വാലാസ്യനാഥനായ ആ സിദ്ധൻ രാത്രിയെ അസ്തമിപ്പിച്ചു അതിതീവ്രതയുള്ളതായ സൂര്യരശ്മികളോടുകൂടിയ പകലിനെ ഉണ്ടാക്കി. കാഴ്ചക്കാർ ഇതു മായയൊന്നെന്നും ഇന്ദ്രജാലമാണെന്നും മഹേന്ദ്രജാലമാണെന്നും സിംഹിവാലാലമാണെന്നും മറ്റും പലപ്രകാരത്തിൽ അവരവരുടെ വാസനപോലെ അഭിപ്രായങ്ങളെ തട്ടുമുളിക്കുകയും അത്യുത്തമരാസാഗരത്തിലെ വീഥി പാമ്പാകൾതോറും നീന്തിക്കളിക്കുകയും ചെയ്തു.

അതിന്റെ ശേഷം അദ്ദേഹം തന്റെകയ്യിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന യോഗദണ്ഡിനെ നിലത്തുനാട്ടി അതിന്റെ മുകളിൽ നിശ്ചിതങ്ങളായ രണ്ടു സ്തംഭകൾ നിറുത്തി അതിന്നുമുകളിൽ പാദാഗ്രാസ്യങ്ങളെ ഉന്നിയുകൊണ്ട് ൨

പ്രകാരത്തിൽ ഭ്രമണംചെയ്തു. അതിൽപ്പിന്നെ ആകാശത്തിൽ കുതിച്ചുചാടി വീണ്ടും പാദമൂന്നിയും പിന്നെയും കുതിച്ചുചാടി തല കീഴായിവന്നു തലയുന്നിയും പിന്നെയും പിന്നേയും ഇങ്ങനെ പലപ്രാവശ്യവും സൂച്യഗ്രത്തിങ്കൽ തലയും പാദവും ഉന്നിയുംകൊണ്ട് തിരിയുകയും മറിയുകയും മററും ചെയ്തു. കാണികൾ അനർവചനീയമായ അനന്ദത്തേയും ആശ്ചര്യത്തേയും അനുഭവിച്ചു.

അതിൽപ്പിന്നെ സിദ്ധസ്വരൂപിയായഹാലാസ്യാനാഥൻപക്ഷീഭൂതനെപ്പോലെ ആകാശത്തിലെങ്ങും പറന്നു നടക്കുകയും മോമമണ്ഡലോപരികിളനാലായി കാളമേഘമാലാപും സൗരജ്ജിതവും വിദ്വന്മാലാവിഭൂഷിതവും ആയ ഒരു ഭയങ്കരമേഘത്തെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു മററുള്ളവർക്കു കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയും, അതിന്റെദശേഷം അതിനെ വിട്ടുപോയ് പൂർവ്വവൽസ്വസ്ഥാനത്തിൽപോയി വെട്ടിക്കുന്നതിന്നു ആജ്ഞാപിക്കുകയും ഉടൻ തന്നെ ആ മോമം അതിന്റെ സ്ഥാനത്തിൽപ്പോയി ആജ്ഞാപകാരം, നിന്നുകൊണ്ടു വെട്ടിക്കുകയും ഇപ്രകാരം മററനവധിമേഘങ്ങളേയും വിളിച്ചുവരുത്തുകയും തിരിച്ചുവരുകയും വെട്ടിപ്പിക്കുകയും സൂര്യചന്ദ്രന്മാരേയും മററുള്ള ഗ്രഹങ്ങളേയും നക്ഷത്രങ്ങളേയും ഓരോന്നായും എല്ലാം കൂടിയും പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന് അവരോടൊന്നു ചലനം ചെയ്തിപ്പിക്കുകയും ആകാശത്തിൽകൂടെ പറക്കുന്ന പക്ഷികളെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന് ഒരു ജാതിയിൽ ഉള്ളതിനെ മറ്റൊരാളായിത്തീർക്കുകയും ദിവ്യാജ്ഞാപ്രദാനംകൊണ്ടു ഭൂതങ്ങളായ അനവധി അനർവചനീയമായ രത്നകനകങ്ങളേയും മററു ദിവ്യവസ്തുക്കളേയും അവിടവിടെയായി കുന്നുകൾപോലെ പ്രദർശിപ്പിച്ചു വിസ്മയിപ്പിക്കുകയും, അഗ്നിസ്കന്ദം, വായുസ്കന്ദം, ജലസ്കന്ദം, മൃതമായചതുഷ്പാദികളേയും അന്യങ്ങളായ എല്ലാവിദ്യകളേയും കാണിച്ചെല്ലാവരേയും ഒന്നുപോലെ സന്തോഷിപ്പിക്കുകയും ഭോമമോക്ഷ പാരായണന്മാരായിവന്നുവന്നപേക്ഷിക്കുന്ന എല്ലാ ജനങ്ങളുടേയും എല്ലാ അപേക്ഷകളേയും സാധിച്ചുകൊടുക്കുകയും മററുംചെയ്തു.

അതിന്റെദശേഷം ചിലവിപ്രന്മാർ ചെന്നു സിദ്ധനോടു ചേർശാസ്രപുരാണാദികളായ സർവ്വ വിദ്യകളും അവരുടെ നാക്കിൽ ഉദിച്ചിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നപേക്ഷിക്കുകയും അപേക്ഷിച്ചമാത്രയിൽ തന്നെ ഭസ്മംനൽകി എല്ലാവിദ്യകളും അവർക്കു മുഖസ്ഥമാക്കി കൊടുക്കുകയും കൂടയും നാരയും പൂണ്ടുറയും കവിളൊട്ടിയവരും കാഴ്ചകുറഞ്ഞവരും കൂനിപ്പിടിച്ചവരും ആയ വൃദ്ധസ്ത്രീകളെ നവ യൌവ്വനകളാക്കി ഭേതാക്കന്മാരോടു ചേർക്കുകയും എന്നുവേണ്ട ഇതിൽപ്പരമില്ലാത്തതും വാചാമഗോചരങ്ങളും ആയ അനവധിഅത്ഭുതങ്ങളെ കാണിച്ചു. ഹാലാസ്യാനാഥനായ പരമശിവൻ സിദ്ധരൂപിയായി കാണിച്ചു ഇദ്ദേഗ്യങ്ങളായ അതിശയങ്ങളെ എല്ലാം ഒന്നൊന്നായിപ്പറയുന്നതിന്നു വാഗ്ദീശരനെ കൊണ്ടല്ലാതെ മറ്റൊരാൾക്കൊന്നുംസാധിക്കുന്നതല്ല.

സിദ്ധരൂപിയായ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ അനേകവിധത്തിലുള്ള അത്ഭു

തങ്ങളെ പ്രദർശിപ്പിച്ചും ജനതയ്ക്കു അമിതമായ നയനാനന്ദത്തെ പ്രദാനം ചെയ്തും ചിലപ്പോൾ സ്ഥൂലനായും ചിലപ്പോൾ കൃശനായും ചിലപ്പോൾ വാമനനായും ചിലപ്പോൾ ദീർഘനായും ചിലപ്പോൾ വൃദ്ധനായും ചിലപ്പോൾ ബാലനായും ചിലപ്പോൾ യുവാവായും ചിലപ്പോൾ ഭ്രാന്തനായും ചിലപ്പോൾ അഭ്യന്തരനായും ചിലപ്പോൾ തേജസ്വിയായും ചിലപ്പോൾ തേജോഹീനനായും തപസ്സുകൊണ്ടുപോലും അസാധ്യങ്ങളായ അനവധി സിദ്ധികളേയും ഹാപ്പിപ്പുത്തികളേയും അപേക്ഷിച്ചുവെക്കല്ലോ നൽകിയുകൊണ്ടു സർവസിദ്ധിപ്രദനം സർവസൽഗുണസമ്പന്നനും ശാന്തനും കാരുണ്യസമ്പന്നനും സർവജ്ഞാനനും കന്ദളനും ആയി അവടെ വസിച്ചു.

സിദ്ധതൃപ്തിയും ഹാലാസ്യാനാഥനായ പരമശിവന്റെ മേൽപ്രകാരമുള്ള വിചിത്രകർമ്മങ്ങൾ എല്ലാം ക്ഷാക്കുക്കു ഇതിൽപ്പരമില്ലാത്ത അതിശയമായി തോന്നിയെങ്കിലും സ്രഷ്ടിസ്ഥിതി സംഹാരകർത്താവും അംബടനാമകനാപടീയസിന്ധായ തന്റെ മായാശക്തിയെക്കൊണ്ടും അസീമമായ പ്രാഭവത്തെക്കൊണ്ടും എത്രയുംചെയ്യുന്നതിന്നു കഴിയുന്നവനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥിതിക്കു ഇതെന്നല്ല ഇതിൽപ്പരമായിട്ടുള്ളതുതന്നെ ആയിരുന്നാലും അത്ര അതിശയകരമായി വിചാരിക്കാനില്ലെന്നുള്ളതു് പരസ്യമായ രഥസ്യമാണ്.

സിദ്ധന്റെ അത്യുത്തമകരങ്ങളായ ഈ വൈഭവങ്ങളെപ്പറ്റി പാണ്ഡ്യരാജാവായ അഭിഷേകപാണ്ഡ്യൻ കേട്ടു്, അത്യന്തം അനന്ദതുന്ദിലനും വിസ്മിതനും ആയിട്ടു്, സിദ്ധനെ കൂട്ടിച്ചുക്കൊണ്ടുവരുന്നതിനായി ചില ചെറുപ്പക്കാരായ കിങ്കരന്മാരെ നിയോഗിച്ചുയച്ചു.

രാജാജ്ഞപ്രകാരം സിദ്ധനെ വിളിക്കുന്നായില്ലായ് കിങ്കരന്മാർ അവിടെ ചെന്നതിൽ അദ്ദേഹം കാണിക്കുന്ന ഓരോ അത്യുത്തമകർമ്മങ്ങളെക്കണ്ടു് രാജകുല്പന മറന്നെന്നുമാത്രമല്ല അനന്യകാശ്ചവിചിന്തിതന്മാരായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുറകെ നടക്കുകയുംചെയ്തു. രാജകിങ്കരന്മാരെന്നല്ല അത്യുത്തമരൂപിയായ സിദ്ധന്റെ വിചിത്രകർമ്മങ്ങളെ കണ്ടവരിൽ ആർക്കുതന്നെ അദ്ദേഹത്തെ വട്ടുപിരിഞ്ഞുചാകുന്നതിന്നു അല്പംപോലും ശക്തിയില്ലാതെ ആയില്ലായി.

അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദിമഹർഷിമാരേ! അത്യുത്തമകർമ്മശരലനായ ഹാലാസ്യാനാഥൻ സിദ്ധസ്വരൂപം എടുത്തു എണ്ണം കണക്കുമില്ലാത്ത അതിശയങ്ങളെ പ്രദർശിപ്പിച്ചതായ ഈ ഇരുപതാമത്തെ ലീലയെ കേൾക്കുന്നവരുടേയും പഠിക്കുന്നവരുടേയും സർവപാപങ്ങളും തീരുകയും അവർക്കു അതിരില്ലാത്ത ഐഹികസൗഖ്യാനുഭൂതിയും അവസാനത്തിൽ മോക്ഷലാഭവും ഉണ്ടാകും.

ഹാലാസ്യാനാഥൻ സിദ്ധവേഷം എടുത്ത
ഇരുപതാം ലീല സമാപ്തം.

ഹ റ ഓ സ്യ മ റ ഹ റ ത്വ റ

കേരളഭാഷാഗദ്യം

൨൭-ാം അദ്ധ്യായം

കല്പനയെക്കൊണ്ടു കരുമ്പുതീർന്നിട്ടു

ഇതു പെന്താ നാ മെന്ത ലീല.

ഈ വസിഷ്ഠാദിമഹർഷിമാർ കംഭസംഭവനെ നോക്കി അല്പയോ ശിവാദിഭക്തോഗ്രന്ഥനും സർവ്വമവേദിയുമായ മുനികുലോത്തംസമേ! സർവ്വജ്ഞ! ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരമുന്തിയുടെ ലീലാവിധിസങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് നിന്തിരുവടിയുടെ വടനപത്മത്തിൽനിന്നും പൊഴിയുന്ന വചനമകരദപാനംകൊണ്ടു് ഞങ്ങൾ അവസാനമില്ലാത്തതായ ബ്രഹ്മക്കും കൃതാർത്ഥക്കും പാത്രീഭൂതന്മാരായി. ഞങ്ങൾക്കു വീണ്ടും വീണ്ടും അതുതമനോഹരങ്ങളും പരിപാവനങ്ങളുമായ ഉമാസന്ദയൻറ പീഠകളെ കേൾക്കുവാനുള്ള ഉൽക്കണ്ഠവർദ്ധിച്ചുതന്നെ വരുന്നു. ഭഗവൻ അതുകൊണ്ടു സിദ്ധരൂപധാരിയായ ഹാലാസ്യനാഥൻ അതിൽപിന്നെ ചെയ്തതെന്തെന്നും പാണ്ഡ്യരാജപുത്രവനായ അഭിഷേകപാണ്ഡ്യൻ ചെയ്തതെന്തെന്നുംകൂടി അരുളിച്ചെയ്യണം.

അഗസ്ത്യൻ അതുകേട്ടു ഇതിൽപ്പരമില്ലാത്ത സന്തോഷത്തോടും താല്പര്യത്തോടുംകൂടെ കഥാശ്രവണാൽക്കുറമായ മഹർഷിമാരെ അഭിമുഖമാക്കിക്കൊണ്ടു് വീണ്ടും താഴെവരുമാറുകഥയാരംഭിച്ചു.

അല്പയോ മുനിസത്തമന്മാരേ! സിദ്ധസ്വരൂപിയായ ഹാലാസ്യനാഥൻ കല്പനയെക്കൊണ്ടു കരുമ്പുതീർന്നിട്ടുതായ ലീലയെ ഇനി ഞാൻ നിങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കാം. ഈ ലീല ഏറ്റവും അത്ഭുതകരമായതും പരിപാവനവും ആണു്. പാണ്ഡ്യഭൂപരംശാലംകാരനായ അഭിഷേകപാണ്ഡ്യൻ സിദ്ധനെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുവരുവാനായി അയച്ചു കിരണന്മാരിൽ ഒത്തതേയും വളരുന്നേരം കാത്തിരുന്നിട്ടും കാനാഴികയാൽ സർവ്വകർമ്മരഹിതനായ അതിസമർത്ഥനായ ചില മന്ത്രികളെ വിളിപ്പിച്ചു് അവരോടു സിദ്ധനെ കൂട്ടിച്ചുകൊണ്ടുവരുവാനായി കല്പിച്ചയച്ചു.

കൽപ്പനയുണ്ടായമാത്രയിൽത്തന്നെ മന്ത്രിമാർ സിദ്ധന്റെ സമീപത്തിൽപോയി അദ്ദേഹത്തിനെ വന്ദിച്ചുകൊണ്ടു അല്പയോ സ്വാമിൻ! സിദ്ധാഗ്രന്ഥ! നിന്തിരുവടിയെ ഞങ്ങൾ താജകല്പനപ്രകാരം താജമന്ദിരത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നായി വന്നിരിക്കുകയാണു്. നിന്തിരുവടി

യാചൂർവം കൊട്ടാരത്തിലോളവും എഴുന്നള്ളിവന്ന് രാജമന്ദിരം അങ്ങയുടെ പരിപാവനങ്ങളായ പദപാതമാംസുകളെക്കൊണ്ടു പരിശുദ്ധിപ്പെടുത്തുകയും അവിടത്തെ ദയവിനേയും ദർശനത്തേയും മഴയുരുളിക്കളെയും ചാതകങ്ങൾ എന്നുപോലെ കാത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അഭിഷേകപാണ്ഡ്യനെ പരാദിടുന്നു കൃതാർത്ഥനാക്കി അനുഗ്രഹിക്കണം.

സിദ്ധൻ മന്ദഹാസപൂർവ്വം മന്ത്രിമാരെടുത്തു ഇങ്ങനെ മറുപടി പറഞ്ഞു.

അല്ലയോ മന്ത്രിപ്രധാനികളേ! അഭിഷേകപാണ്ഡ്യൻ മരണഭ്രമോക്തവ്യത്തിലുമായ രാജകുലശൈലൻ. ഞാൻ തമസ്വിയായ ഒരു സിദ്ധൻ. ഞങ്ങൾക്കുതമ്മിൽ യാതൊരു കാര്യവും ഇല്ല. പിന്നെന്തിനു ഞങ്ങൾ അന്യോന്യം കാണുന്നു. അതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾപോയി എന്നെ വിളിച്ചിട്ട് വരുന്നില്ലെന്നു പറഞ്ഞതായി പറയണം എന്നുപറഞ്ഞയച്ചു.

മന്ത്രിമാർ അതിവേഗത്തിൽ പോയി വിവരം രാജാവിനെ അറിയിച്ചു. രാജാച്ച അതുകേട്ട് വളരെ ഗർവ്വത്തോടുകൂടെ സിദ്ധന്റെ അഭിപ്രായം അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ നമ്മുടെ അഭിപ്രായവും അങ്ങനെതന്നെ. സിദ്ധൻ എന്നെക്കൊണ്ടു ആ പശ്ചാതില്ലെങ്കിൽ എനിക്കു സിദ്ധനെക്കൊണ്ടുണ്ടാരുവശ്യവും ഇല്ലെന്നു വളരെ അത്മാഭിമാനത്തോടുകൂടെ വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു് ആ കഥയും വിസ്മരിച്ചു പഴയപോലെ രാജ്യകാര്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചു. അടുത്തദിവസം മകംസംക്രമം ആകയാൽ രാജാച്ച രാവിലെ എഴുന്നേറ്റുപോയി ഹേമപത്മിനിയിൽ ഇറങ്ങി സ്നാനകർമ്മവും ആചരിച്ചുവെച്ചു സുന്ദരശരണെ ദർശിച്ചു വന്ദിക്കാനായി ക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ സിദ്ധൻ സുന്ദരശരണിംഗത്തിനു അലങ്കാരമായ ദേവവിമാനം ചുമക്കുന്ന വായുകോണിങ്കൽ ഉള്ള കല്ലാനയുടെ സമീപത്തിൽ അതിനെയും നോക്കിക്കൊണ്ടു വസിക്കുന്നതിനെ മഹാകായന്മാരും ബലശാലികളും മദോലതന്മാരും രാജാവിന്റെ മുമ്പിൽ അദ്ദേഹത്തിനു അകമ്പടിക്കാരായി നടക്കുന്നവരായ കഞ്ചുകികൾ കണ്ടു അവരുടെ കയ്യിൽ ഇരുന്നിരുന്ന വേത്രദണ്ഡങ്ങളേ ചൂണ്ടിയുകൊണ്ടു് ഹേ! ഹേ! സിദ്ധ! മാറിനിൽക്കണം! മഹാരാജാച്ച തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു സ്വാമിദർശനത്തിനായി വരുന്നു എന്നു പലതവണയും വളരെ വളരെ ഉച്ചത്തിൽ ശാസിച്ചുപറഞ്ഞതിലും അല്പംപോലും ഇളകാതെ സിദ്ധൻ അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നു. വീണ്ടും അവർ അത്യന്തം കോപത്തോടും, ഗർവത്തോടുംകൂടെ, എടാ, സിദ്ധാ! ദുർബ്ബലേ! അതിവേഗത്തിൽ എഴുന്നേറ്റുപോയോ! മഹാരാജാച്ച തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു പ്രക്ഷിണംവെച്ചതാഴാൻ എഴുന്നള്ളിവരുന്നതിനെ നീ കണ്ടില്ലേ? ചൂന്നിങ്ങനെ അവർ അട്ടാഹരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. സിദ്ധൻ അതുകേട്ടു ഇരുന്നിടത്തുതന്നെ പിന്നെയും ഒന്നുകൂടെ ഉറച്ചിരുന്നു. ഇതിനിടയിൽ രാജാച്ച സിദ്ധന്റെ സമീപത്തിലും എത്തി. അനന്തരം അദ്ദേഹം ചിത്രത്തിൽ എഴുതിയവനെപ്പോലെ ഒട്ടും അനങ്ങാതെ അവിടെത്തന്നെ കത്തിയിരിക്കുന്ന സിദ്ധ

വേഷധരനായ മരണ വിസ്മയത്തോടുകൂടെ നോക്കിപ്പോകുന്നു ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു:—

വേഷധരൻ? ഇവിടെ എന്തിന് വേഷധരൻ? കത്തിയിരിക്കുന്നു? എവിടെനിന്നും ആണ് ഇവിടെവന്നത്? അങ്ങയുടെ പേരെന്ത്? അവിടെത്തന്നെ എന്തെല്ലാം വിദ്യകൾ വശമുണ്ട്? അങ്ങയുടെ ശക്തി എന്തെല്ലാം? ഇവയെ എന്നോട് വിശദമായിപ്പറയുന്നതിന് നിന്തിരുവടിക്കു ദയവുണ്ടാകണം.

സിദ്ധൻ അതിന് മറുപടിയായി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ പാണ്ഡവകുലോത്തമ! ഞാൻ എന്റെ മുഴുവൻ വിവരവും പറയാം അങ്ങനേയ്ക്കുള്ളതുക. ഞാൻ ഒരു സിദ്ധനാണ്. സ്വപ്രഭാവം ഉണ്ടായും ഭിക്ഷാശീലമായ എന്നിങ്ങനെ മാനുഷമനുഷ്ഠാനം നാമെന്നോ യാതൊന്നും ഇല്ല. എന്നെ എല്ലാവരും ആജ്ഞാസിദ്ധൻ എന്നാണ് വിളിക്കുന്നത്. എന്റെ ദേശം കാശ്മീരവും പൂരി കാശിയും ആണ്. എല്ലാ ശിവക്ഷേത്രങ്ങളിലും പോയി ഹൃദയപരദർശനം ചെയ്യുന്നമെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ സ്വദേശത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ട് പലവിധസങ്കടമായി മെല്ലെ മെല്ലെ നടന്ന് ഓരോ ക്ഷേത്രങ്ങളിലും പോയി സ്വാമിദർശനം ചെയ്തുകൊണ്ടുവരുന്നതുകൂടി അന്നാദിഭൂതവും അഖിലജാതമാകാത്തതും അപ്രത്യയവും ശ്രീമഹാഭാരതസാക്ഷിയായ എല്ലാ ജനങ്ങൾക്കും എന്റെ വിവിധങ്ങളും അത്ഭുതകരങ്ങളും ആയ പ്രാവീണ്യങ്ങളെ കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനും അവരുടെ എല്ലാ അഭീഷ്ടങ്ങളെയും ഏകദേശം സാധിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനും ആയി ഇവിടെയും വന്നതാണ്.

എന്നിങ്ങനെ അറിയാൻപാടില്ലാത്തതായി യാതൊരുവിദ്യയും ഇല്ല. എല്ലാ ശക്തികളും എന്നിങ്ങനെ വശമുണ്ട്. എന്റെ ഈ വിവരങ്ങൾ എല്ലാം അവിടുന്ന് എന്തിനായിട്ടാണ് ചോദിക്കുന്നത്. അനന്തരം ആ സിദ്ധൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടു പുനഃവിചിന്തയോടുകൂടെ വീണ്ടും അവിടെത്തന്നെ സഭയെയും ഇരുന്നു.

തദ്ദേശ സിദ്ധന്റെ മേൽപ്രകാരമുള്ള അപേക്ഷയില്ലായ്മയും ദുഷ്ടതയും ചെയ്യത്തേയും മറ്റുംകണ്ട് ഇതില്ലാമില്ലാത്ത അതിശയിക്കുകയും കൃഷിക്കുകയും ചെയ്തിട്ട് അനന്തരകരണീയം എന്നെന്നുള്ള അഭിപ്രായത്തോടുകൂടെ ഒന്നു മിണ്ടാതെ നില്ക്കുന്ന അവസ്ഥയിൽ മഹാഭാരതവിനെ കാണുന്നതിനായി വന്ന ഒരു കൃഷ്ണപുരുഷൻ, വളരെ വണ്ണിച്ചതും അത്യന്തം നീളം കൂടിയതും സുകോമളവും വിശാലങ്ങളായ പർവതങ്ങളോടുകൂടിയതും നയനാനന്ദകരവും ആയ ഒരു കരമ്പുകൊണ്ടുവന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് തിരുമുൽക്കാഴ്ചയായിവെച്ചു. അപൂർവതത്തിൽ ഉള്ള ആ ഇക്ഷുഭുധരനെ മഹാഭാരതം തൃക്കൈകൊണ്ടുതന്നെ തിരിച്ചും മറിച്ചും നോക്കി അടുക്കൽ ശിവാചിഗ്രാമംപോലെ ഇരിക്കുന്ന സിദ്ധനോട്, അല്ലയോ ആജ്ഞാസിദ്ധ! അ

വിട്ടുനാ യഥാർത്ഥസിദ്ധനും ദിവ്യശക്തികൾ എല്ലാം തികഞ്ഞവനും ആണെങ്കിൽ എന്റെ കയ്യിൽ ഇരിക്കുന്ന ഈ കുരുവു് ഈ കല്പനയെക്കൊണ്ടു തീറ്റിക്കണം. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ ഞാൻ നന്നിതവടിയെ എന്റെ സ്വാമിയായി അംഗീകരിച്ചുകൊള്ളുകയും അവിടത്തേ എല്ലാ അഭീഷ്ടങ്ങളും ഒന്നുപോലെ സാധിച്ചുതരികയും ചെയ്തുകൊള്ളാമെന്നു പറഞ്ഞു.

അതുകേട്ടു് മന്ദസ്ഥിതാഞ്ചിത വക്ത്രനായ സിദ്ധൻ രാജാവിനെ നോക്കി ഇപ്രകാരം മറുപടി പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ നൃപശ്രേഷ്ഠ! ശശികുമാരവതംസമേ! അങ്ങു് എന്റെ എല്ലാ അഭീഷ്ടങ്ങളെയും സാധിച്ചുതരണമെന്നു പറഞ്ഞതിനു് അല്പംപോലും അർത്ഥമില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഏതെങ്കിലും ഒരു വിദ്യകൈവശമുള്ളവനെപ്പോലും ജനങ്ങൾ ഇതിൽപ്പരമില്ലാതെ പൂജിക്കുന്നു. അപ്പോൾ എല്ലാ വിദ്യകളും ഒന്നുപോലെ സാധിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിന്നു ശക്തിയുള്ള എന്നെ പൂജിക്കാത്തവരായി ത്രിലോകത്തിലും അരും തന്നെ ഉണ്ടാകുകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല എനിക്കു വേണ്ടുന്നതായി യാതൊന്നും കാണുകയും ഇല്ല. അങ്ങു ഇന്നിമേൽ ഇങ്ങനെ നിരന്തരകുണ്ടായ വാക്കുകൾ ഞങ്ങളെപ്പോലെ ഉള്ളവരോടു പറയരുതു്. നിങ്ങൾ വലിയകാര്യമായിക്കരുതുന്ന കനകത്താദികളും പൂലും ഞങ്ങൾക്കു തുല്യമാണ്. ഇനിക്കു അവിട്ടുനായാതൊരു അഭീഷ്ടവും സാധിച്ചുതരേണ്ടേകിലും എന്റെ ശക്തി അവിടത്തേക്കു കാണിച്ചുതരാം.

സിദ്ധൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു കല്പനയേ നോക്കി എട്ടോ ഗജേന്ദ്ര! നീ ഈ രാജാവിന്റെ കയ്യിൽ ഇരിക്കുന്ന കരിമ്പു വാങ്ങി തിന്നുക എന്നിങ്ങനെ അതിശംഭീരസ്വപ്നത്തിൽ ആജ്ഞാപിച്ചു.

ഉടൻതന്നെ ആ കല്പന കല്പാന്തമോഹങ്ങളെപ്പോലെ ഗർജ്ജിച്ചുകൊണ്ടു് തുമ്പിക്കയ്യി നീട്ടി രാജാവിന്റെ കയ്യിൽ ഇരുന്ന ഇക്ഷു ഭണ്ഡം വാങ്ങി ഭക്ഷിച്ചു. അനന്തരം രാജാവിന്റെ ഗളത്തിൽ അണിഞ്ഞിരുന്നതും വിലമതിക്കാൻ സാധിക്കാത്തതും അയ മുത്തമാലയെ താമരവളയം ആണെന്നു ഉള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ കല്പാനുത്ഥിനൈകൈക്കൊണ്ടടുത്തു ഭക്ഷിക്കാനായി ഭാവിച്ചപ്പോൾ രാജകിങ്കരന്മാർ അതു പിടിച്ചുപറിക്കാനായി ഭാവിച്ചു. ഉടൻതന്നെ സിദ്ധൻ വീണ്ടും അമർഷപൂർവ്വം അതും ഭക്ഷിച്ചു കൊള്ളുകയെന്നു ജ്ഞാപിച്ചു. ഒട്ടും താമസിക്കാതെ ഗജേന്ദ്രൻ അതിനെയും ക്ഷക്ഷിയിലാക്കി.

അതുകണ്ടു് അത്യന്തം ക്രുദ്ധനും വിഷാദിയും അയ രാജപുംഗവൻ തുക്ഷതയോടുകൂടെ സിദ്ധനെ ഒന്നുനോക്കി. കിങ്കരന്മാർ അതുകണ്ടു് സിദ്ധനെ പ്രവഹിക്കാനായി ഓടിയടുത്തു. രാജകിങ്കരന്മാർ പ്രവഹിക്കാൻ കൃതസന്നദ്ധന്മാരായി ഓടി അടുത്ത ക്ഷണത്തിൽ തന്നെ അത്യന്തം ഭയന്നവനെപ്പോലെ സിദ്ധൻ ഇരുന്നിടത്തു നിന്നും ഓടി എഴുന്നേറ്റു അഭയം ഇരിക്കുന്ന മട്ടിൽ

നിന്നുകൊണ്ട് എല്ലാ കിങ്കരന്മാരെയും സ്വരക്ഷിക്കൊണ്ട് സംഭരിച്ചിട്ട് അടിക്കാൻ വരുവിൻ! എന്നതിനു താമസിക്കുന്നു എന്നിങ്ങനെ പരിഹാസ പൂർവ്വം വിളിച്ചുകൊണ്ട് അവിടെത്തന്നെ വന്നിട്ടു.

കിങ്കരന്മാർ ഭാരഭൂതന്മാരായിത്തീർന്നതിനേയും കല്പനകരുവു ഭക്ഷിച്ചതിനെയും മറ്റും കണ്ട് വിസ്മിതമാനസനും ശാന്തകോപനും അയിത്തീൻ പാണ്ഡ്യരാജരത്നം മന്ത്രിമാരോടുകൂടെ സിദ്ധപാദത്തിൽ വീണ സാഷ്ടാംഗനമസ്കാരം ചെയ്തും കൊണ്ട് എന്റെ സമസ്താചാര്യന്മാരെയും ക്ഷമിക്കണമേ! ക്ഷമിക്കണമേ എന്നിങ്ങനെ പിന്നയും പിന്നയും അപേക്ഷിക്കുകയും നിലത്തു നിന്നും ഏഴുനേരത്ത് കൈരണ്ടും കൂപ്പിതലയിൽവെച്ചുകൊണ്ടു ഭക്തിമൂലം പുളകാഞ്ചിതവിഗ്രഹനായ അദ്ദേഹം അശ്രുതനായ അടിയനെ രക്ഷിക്കണമേ രക്ഷിക്കണമേ എന്നിങ്ങനെ വീണ്ടും വീണ്ടും പ്രാർത്ഥിക്കുകയും വീണ്ടും വീണനമസ്കരിക്കുകയും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു ഭക്തിപരവശനായ അദ്ദേഹം ഭിത്തിയില്ലാതെ എഴുതപ്പെട്ട ചിത്രം പോലെ സിദ്ധന്റെ മുമ്പിൽ നില്ക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തു. രാജാവിന്റെ ഭക്തിപരവശരും കണ്ട് ഇതില്ലാമില്ലാതെ സന്തുഷ്ടനായിത്തീർന്ന സിദ്ധൻ അനുകമ്പാപൂർവ്വം അദ്ദേഹത്തെ തലോടിയുകൊണ്ട് അല്ലയോ രാജാവിരാജാവായ അഭിഷേകപാണ്ഡ്യ! ഞാൻ നിന്റെ ഭക്തികൊണ്ട് അത്യന്തം സന്തോഷിച്ചു. ഇനി നിനക്കു വേണ്ടവരും ചോദിച്ചുകൊള്ളുക. എന്തുവേണമെങ്കിലും തരാം.

രാജാവതുകേട്ട് അല്ലയോ മായാമയനും സർവജ്ഞനും കൃപാനിധിയും അശ്രുതവത്സലനും ആയ സിദ്ധ! എന്നിങ്ങ് അവിടെത്ത അനുഗ്രഹമൂലം സർഗ്ഗണാചരനായ ഒരുപുത്രൻ ഉണ്ടാകണം. അല്ലാതെ മറ്റൊരു അഗ്രഹവും ഇല്ല എന്നു പറഞ്ഞു.

സിദ്ധൻ ഉടൻതന്നെ രാജാവിനെനോക്കി, അല്ലയോ ഭൂപരത്നമേ! അങ്ങേക്കു പുത്രഭാഗ്യം കാലതാമസമെന്യേ ഉണ്ടാകുന്നതു കൂടാതെ മഹദൈവശുഭവും ആയുർവൃദ്ധിയും യശസ്വർത്തിയും സംപ്രാപ്തമാവുകയും അവസാനത്തിൽ സൗഖ്യം കിട്ടുകയും ചെയ്യും. ഇങ്ങനെ അനുഗ്രഹിച്ചിട്ട് ഗജത്തിന്റെ വായിൽനിന്നും മുത്തമാലയെടുത്തു രാജാവിന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദേഹമാസകലം തലോടിയുകൊണ്ടു പലശവണയും അശിസ്സകർമ്മ നല്ലകയും സന്തോഷപൂർവ്വം പലതും സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ മിന്നൽക്കൊടിപോലെ തന്റെ മൂലലിംഗത്തിൽ അന്തർഭാഗം ചെയ്തു. രാജാവും മറ്റുള്ളവരും അതുകണ്ടു ഇതില്ലാമില്ലാതെ അതിശയിക്കുകയും സിദ്ധരുപയായവനതു ഹാമസ്യാനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരൻ തന്നെയെന്നു നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു.

അനന്തരം പാണ്ഡ്യരാജാവും, സുന്ദരേശ്വരലിംഗത്തിന് അഭിമുഖമായി ചെന്നുനിന്നുകൊണ്ട് നിഷ്പുളകമായ ഭക്തിയോടും വിശ്വാസത്തോടും കൂടെ സകലാല്യഭക്തനും ചരാചരാകൃതിയും സർവജ്ഞനും ഖിലാഖിലാസിയുമാ

യ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദപത്മങ്ങളിൽ തന്റെ മാനസകുടുംബങ്ങളെ വിശ്രമസ്ഥനമായി സങ്കല്പിച്ചും താൻ അറിയാതെ ചെയ്തിട്ടുള്ള എല്ലാ അപരാധങ്ങളെയും ക്ഷമിച്ചുകൊള്ളണമെന്നു മറ്റും അപേക്ഷിച്ചും കൊണ്ട് ഇപ്രകാരം സ്തുതിച്ചു.

പരിപൂർണ്ണപരാനന്ദപരചിത്സത്യാവിഗ്രഹ!
 സുന്ദരേശംസർവ്വജ്ഞ! ത്രാഹിമാമപരധിനം. ൧

ഘോരകഷിജാതജന്മനപരിച്ഛിഡമതോഭവ
 ജീവൻമുക്തിപുരീനാഥ! ത്രാഹിമാമപരധിനം ൨

പരിജാതഗുണാതീത പാദപങ്കജവൈഭവ
 കടംബകാന്തനാഭ്യക്ഷ! ത്രാഹിമാമപരധിനം ൩

ഭക്തപ്രാബ്ധിതസർവ്വതമ കാര്യേണോപരാതക
 കരുണാവരണാധാസ ത്രാഹിമാമപരധിനം ൪

കൈവല്യഭാനനിത കളകുടയോപഹര
 കന്യാകാന്തഗരീനാഥ ത്രാഹിമാമപരധിനം. ൫

കമലാപതിവന്ദിത ശരീരശുഭ്രമുഖമന്ദൈഃ
 പരിപൂജിതപദാബ്ജ! ത്രാഹിമാമപരധിനം. ൬

പഞ്ചാസ്യപന്നഗംകാന്ത പരാനന്ദപ്രദായക
 പർവതധീശഃജാതാ ത്രാഹിമാമപരധിനം. ൭

പരപുരപദാഭോജ പരിലോനരതാത്മനാം
 കാംക്ഷിതാർത്ഥപ്രദസ്താഹരി ത്രാഹിമാമപരധിനം.

അനന്തരം, ഈ അപരാധാപ്തകത്തെ ഏതൊരുത്തൻ അങ്ങയുടെ സന്നിധിയിൽനിന്നുകൊണ്ടു ജപിക്കുന്നുവോ അവന്റെയും അനുഭവസച്ചം ഈ അപ്പുകൾക്കു യാതൊരുത്തൻ പരാജയം ചെയ്യുന്നുവോ അവന്റെയും സർവ്വാപരാധങ്ങളെയും നിന്തിരൂപടി കരുണാപൂർവ്വം ക്ഷമിച്ചു് എല്ലാ അഭീഷ്ടങ്ങളെയും സാധിച്ചുകൊടുക്കുന്നു എന്നും പ്രാർത്ഥിച്ചു.

ഇങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും വീണ്ടും സ്തുതിക്കുകയും ചെയ്തവെച്ചു് ലിംഗസന്നിധിയിൽ അനവധിപ്രാവശ്യം സാഷ്ടാംഗപ്രണാമംചെയ്തു. വീണ്ടും താഴെത്താമര സ്തുതിച്ചു.

“ഹാമസ്യനാഥരംഭോ
 ഹാമസ്യനാഥരംഭോ
 അഹരമപിതവപാദാബ്ജൈഃ
 ശരണതഥാഹരിമാമഹേദവേണ
 കാടംബകാന്തകാന്താകുടീരേന്ദ്രാവിമാനഗ!
 ശംഭോക്ഷമസ്ഥപരധാൻകൃതാനന്താനന്ദപ്രദേ!

ഇങ്ങനെ പലപ്രാവശ്യവും സ്തുതിക്കുകയും പ്രണമിക്കുകയും ചെയ്തവെച്ചു് അപരകരുണ നിധിയാരു ഹാമസ്യനാഥസ്മരണയോടുകൂടെ തമ്മ

ന്ദിരത്തിൽ പോയി സസുഖം വസിച്ചു. സിദ്ധരൂപിയായ സുന്ദരേശ്വരൻ അനുഗ്രഹപ്രകാരം മഹാതേജസ്വിയും സൽഗുണധനനും ക്ഷമകോമളനും നിശ്ശേഷതര രാജവക്ഷണസമ്പന്നനും ആയ ഒരു പുത്രൻ ഉണ്ടായി. കമാരൻ വിക്രമപാണ്ഡ്യൻ എന്നു നാമകരണംചെയ്ത് യഥാർത്ഥം വളർത്തി സകലകലവിദ്യകളേയും അഭ്യസിപ്പിച്ചു സർവ്വജ്ഞനാക്കി അവങ്കൽ ഭൂഭാരത്തെയും സമർപ്പിച്ചു. അഭിഷേകപാണ്ഡ്യൻ സന്ദർശനമായിരുന്ന് ഹാലാസ്വന്താഥരൻ കൃപാകടാക്ഷപീക്ഷണങ്ങളെക്കൊണ്ടു ലബ്ധമായ അനേകപ്രകാരത്തിൽ ഉള്ള ചെറുവരികസുഖഭോഗങ്ങളേയും അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടു വളരെക്കാലം ഇഹലോകവാസം ചെയ്യുകയും അവസാനത്തിൽ ശിവസായുജ്ഞെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

മഹേശ്വരനായ സുന്ദരേശ്വരൻ കൃപാപൂരംകൊണ്ട് സംലബ്ധമായ പിതൃരധികമായ അപാരശ്രീയോടുവിദ്യാവിനയസൗജന്യാദികളോടുകൂടിയ വിക്രമപാണ്ഡ്യൻ സമുദമേഖലയായതിന്റെ സാമ്രാജ്യത്തെ സർവ്വലോകഭിന്നദിതമാകുംവണ്ണം പരിചരിച്ചുകൊണ്ട് അമരാവതിയിൽ ഭേദേന്ദ്രൻ എന്നപോലെ മധുരപുരത്തിൽ വസിച്ചു.

അല്ലയോ മഹർഷിസത്തമന്മാരേ! ഇപ്രകാരമാണ് ഇക്ഷ്വരേന്ദ്രന്റെ കല്പനയെക്കൊണ്ടു ഭക്ഷിപ്പിച്ച ഉക്ഷവധാരനായ സുന്ദരേശ്വരൻ ഇരുപത്തിഒന്നാമത്തെ ലീല. ഈ പാവനാശനകരവും പരമാനന്ദപ്രദവും അത്യുത്തരവുമായ ലീലയെ പഠിക്കുന്നവർക്കും കേൾക്കുന്നവർക്കും പുരുഷാത്മങ്ങൾനാലും അന്നന്മാസേന സംപ്രാപ്തമാകും.

൨൧-ാം അദ്ധ്യായം ഇരുപത്തിഒന്നാമത്തെ ലീലാസമാപ്തം.

നന്ദാസ്വന്തരം

കേരളഭാഷാതദ്വരം . .

൨൨-ാം അദ്ധ്യായം . .

നഗന്മാർ! അയച്ചു മത്തഗജത്തെ സംഹരിച്ചു
ഇരുപത്തിരണ്ടാമത്തെ ലീല.

ല്ലയോ മഹർഷിസത്തമന്മാരേ! നഗന്മാർ ആഭിചാരം ചെയ്തുകൊണ്ടു അയച്ചു മത്തഗജത്തിനെ പാപതീവല്ലഭനും ഭക്തപ്രിയനും പരാപരനും ആയ നന്ദാസ്വന്താഥൻ വധിച്ചതായ ഇരുപത്തിരണ്ടാം ലീലയെ ഇനി ഞാൻ പറയാം അത്യന്തം സൗഖ്യത്തായ ഈ ലീലാശ്രവണം സർവ്വപാപ

ഘോരമാകയാൽ നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ എന്നിങ്ങനെ അഗസ്ത്യൻ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് പരമശിവപാദാംബുജസുരണയോടുകൂടെ താഴെ വരുമാറു് വീണ്ടും കഥയാരംഭിച്ചു.

ശിവഭക്തിപരായണനും രാജാശ്ചര്യവും ഇന്ദ്രപ്രതാപിയും രാജസമരം നീതിമാനും മഹാധീരനും അഭിമർദ്ദനനും സ്വന്നാമസദൃശങ്ങളായ വിക്രമാതിശങ്ങളോടു കൂടിയവനും ആയ വിക്രമപാണ്ഡ്യൻ പ്രശംസാപരമായ ഭരണനൈപുണ്യത്തോടു കൂടെ മഹീപാലനും തുടങ്ങിയകാലത്തിൽ ഭൂമിയിലെങ്ങും ഇതിൽപരമില്ലാത്ത ഐശ്വര്യോല്പാദിയും സമാധാനവും മുമ്പത്തേതിലും അനേകായിരംമടങ്ങുകൂടിയതുമല്ലാതെ വണ്ണശ്രമിമൾ കർമ്മഭാരം കൂടാതെ തങ്ങൾ തങ്ങളുടെ വണ്ണശ്രമധർമ്മങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കുകയും വൈദികധർമ്മങ്ങൾ എല്ലായിടത്തും എല്ലാവരിലും ഒന്നുപോലെ അഭിവൃദ്ധിയെപ്പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. വേദബാഹ്യന്മാരായ ജനങ്ങൾ മധുരാപുരിയിൽ നിന്നും പാലായനം ചെയ്തു. വേദജ്ഞാനമില്ലാത്തതിൽ ഒരു ബ്രാഹ്മണനെപ്പോലും ആ പുരത്തിലെങ്ങും കാണാനില്ലാതായി. ഭസ്മാബ്ജസാവിത്രന്മാരും തദ്രാക്ഷമാലാധാരികളും അധികാരഭേദം അനുസരിച്ച് ശിവപൂജയെപ്പറ്റാത്തവരും അതി വിപ്രകൃതിയവൈശ്വര്യമുള്ളതായ നാലു ജാതിക്കാരിലും അക്കാലത്തിൽ ആരും ഇല്ലായിരുന്നു. നിരന്തരം വൈദികകർമ്മങ്ങളെ എല്ലാവരും അനുഷ്ഠിച്ചു. പുരുത്തസമപൈതൃഷനും പുണ്യനിലയനനും ആയ വിക്രമപാണ്ഡ്യൻ മഹാപാപശാന്തിക്കുവേണ്ടി പുരുത്തസാൽ മുന്തിൽ പൂജിക്കപ്പെട്ടതും പുരുത്തനും സുന്ദരേശ്വരസംജ്ഞിതവും സർവ്വകാമപ്രദവും ആയ മഹാലിംഗത്തെ പാപശാന്തിക്കും സർവ്വലോകസുഖിനും വേണ്ടി ഇടവിടാതെ പൂജിച്ചുവന്നു.

മൂലപ്രസാദത്തിന്റെ ധന്യവ്യഭാഗത്തിൽ ഒരു അമലത്തെ ഉണ്ടാക്കി അതിൽ പിതൃചക്രം അനുസരിച്ച് അജ്ഞാസിദ്ധനെപ്രതിഷ്ഠിച്ച് അവിടേയും ഇടവിടാതെ പൂജാദികളായ എല്ലാ അഭിഷേകങ്ങളും നിവിഷ്ഠം നിവ്വഹിച്ചുപോന്നു. സ്വയംകൃതങ്ങളും പ്രജാകൃതങ്ങളുമായ പുണ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടും അജ്ഞാസിദ്ധന്റെ കടാക്ഷം കൊണ്ടുണ്ടായ സർവ്വസിദ്ധിപ്രദാനം കൊണ്ടും ആയുഷ്കാലം ബലവാനും, സമ്പൽസൈന്യോദ്യാഗോത്സവനും കീർത്തിമാനും, കാന്തിമാനും, ധീമാനും വീര്യവാനും അതിത്തീർന്നവിക്രമപാണ്ഡ്യൻ എല്ലാജ്യോഷം ഒന്നുപോലെ ദൈവങ്ങളായ ശാസ്ത്രങ്ങളേയും പുരാണങ്ങളേയും വിദ്യാന്മാരുടെ മുമ്പത്തിൽ നിന്നും ശ്രവിച്ചുകൊണ്ടു് ശിവഭക്ത്യാ നന്ദലാഹരിയിൽ തന്നെ മനസ്സും ലയിപ്പിച്ചു വസിച്ചു.

ഭക്താനുഗ്രഹകാരിയായ ശ്രീമലാമാന്യനാഥന്റെ അനുഗ്രഹം ഭേദമുറപ്പായിട്ടു് പാണ്ഡ്യഭൂപാലരത്നമായ വിക്രമപാണ്ഡ്യൻ ശത്രുക്കളായി യാതൊരു രാജാക്കന്മാരും ഇല്ലായിരുന്നു.

ചോളരാജാവായ കാഞ്ചീപുരധീശൻ വിക്രമപാണ്ഡ്യന്റെ അതിഭയങ്കരങ്ങളായ വീര്യവൈഭവങ്ങളെക്കേട്ടു് അത്യന്തം അസുഖാലുരായിട്ടു് പാണ്ഡ്യനെ ജയിക്കുന്നതിനു് ഇപ്രകാരം ഒരു ഉപായം ചിന്തിച്ചു.

യുദ്ധം ചെയ്തു പാണ്ഡ്യനെ ജയിക്കാൻ ആരെക്കൊണ്ടും സാധിക്കുന്ന തല്ല. അതുകൊണ്ട് രാത്രികിപ്രയോഗംകൊണ്ട് അവനെ സംഹരിക്കണം ലോകത്തിൽ ഉഷ്ണ പുഷ്പങ്ങളിൽ വെച്ചും മന്ത്രവാദം ആണു ഉത്തമമായ വാദം. അതുകൊണ്ട് സാധിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതായി യാതൊന്നും തന്നെ ഇല്ല.

മന്ത്രവാദപരനായിത്തീർന്ന ചോളഭൂപാലൻ ഇപ്രകാരം വിചാരിച്ചു കൊണ്ടു്, സഹ്യം, ഗോവർദ്ധനം, ക്രൗഞ്ചം, ത്രികൂടം, അജ്ഞനം, വിന്ധ്യം, വേമകൂടം, കാഞ്ചീകുജത്തരം ഈ എട്ടുപർവതങ്ങളിലുമായി വസിക്കുന്നക്ഷപണന്മാരിൽ പ്രധാനികളായ എണ്ണായിരം ക്ഷപണാചാതുന്മാരെ എഴുത്തയച്ചുപയത്തി. രാജാവിന്റെ പത്രികപ്രകാരം ആഗതന്മാരും ചമ്ബാംബരന്മാരും വികാലകേശന്മാരും പിഞ്ചരാഭൂഷിതപാണ്ഡികളും കമണ്ഡലുധരന്മാരുമായ ആ നഗ്നാചാതുന്മാർ വന്ദ്യാദികളായ മാന്ത്രികകർമ്മങ്ങളിൽ തങ്ങൾക്കു അപാരമായ പ്രാഗല്ഭ്യം ഉണ്ടെന്നുള്ള പ്രകടനയോടുകൂടെ രാജാവിന്റെ തലയിൽ പിഞ്ചരിക്കൊണ്ടു തലോടിയിട്ടു അശിസ്സനാക്കി.

ഉടൻതന്നെരാജാവും ആ നഗ്നാചാതുന്മാരെ സംക്ഷോഭപ്രണാമം ചെയ്തുകൊണ്ടു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ സർവ്വകർമ്മശാലന്മാരായ നഗ്നാചാതുന്മാരേ! ഞാൻ നിങ്ങളെ ആയുർച്ച വിളിപ്പിച്ചതു് എന്റെ ശത്രുവായ പാണ്ഡ്യരാജാവിനെ അഭിചാരം ചെയ്തവധിച്ചു എന്നെ രക്ഷിക്കുന്നതിനായിട്ടാകുന്നു. നിങ്ങൾക്കു അഭിചാരം ചെയ്തപാണ്ഡ്യഭൂപാലനായ വിക്രമവാസുധനെയധിച്ചാൽ നിങ്ങൾക്കു അർദ്ധരാജ്യം തരാം. അഭിചാരവിധാനത്തിനു് എന്തെല്ലാം ഒരുക്കുകൾ ചേണമെങ്കിലും ഒരുക്കിത്തരാം. സമയം കളയാതെ അരംഭിച്ചു കൊള്ളുവിൻ!

നഗ്നന്മാർ അതുകേട്ടു് വളരെ സന്തോഷത്തോടുകൂടെ ശിവഭക്തനാണു കിസ്തുമായ മധുരാപുരത്തേയും ശിവഭക്താഗ്രന്ഥശിലേമണിയായ വിക്രമപാണ്ഡ്യനേയും നശിപ്പിക്കുന്നതിനു അഭിചാരം ചെയ്യുന്നതിലേക്കുവേണ്ട ഒരുക്കുകൾ എല്ലാം ഒരുക്കിയുകൊണ്ടു ഉടനടികർമ്മഫലത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതായ ക്ഷീരതരംഗിണിയുടെ തീരത്തിൽപ്പോയി മേഘമണ്ഡലംവരെ പൊക്കമേറിയതും രണ്ടുയോജനനീളവും വീതിയും ഉള്ളതുമായ ഒരു ഭോമശാലയുണ്ടാക്കി അതിനുള്ളിൽ എട്ടുകോനുകളോടും ഒരു യോജനവിസ്താരത്തോടും കൂടിയതായ ഒരു ക്ഷണ്ഡം ഉണ്ടാക്കി വിഷ്വകുക്ഷൻ മറിച്ചു വിറകാക്കി കെട്ടുകെട്ടായിമുമനുകൊണ്ടുവന്നു വിധിപ്രകാരം ക്ഷണ്ഡചത്തിൽ കൂട്ടി തീ കൊളുത്തിലവനമിശ്രമായ നിംബത്തെരംകൊണ്ടും മരീചമിശ്രമായതീലത്തെരം കൊണ്ടും മൃഗപക്ഷികളുടെ രക്തങ്ങൾകൊണ്ടും വസകൾകൊണ്ടും മറ്റും വേദമിച്ഛ.

ഭൂതാദികൾക്കു നന്നും ഭൂഷ്മാസക്തന്മാരുമായ ആ നഗ്നാചാതുന്മാർ കഠിനനിഷ്ഠയോടുകൂടെ ഇപ്രകാരം ചിവദിവസം ദോമിച്ചപ്പോൾ ആ ഭോമ

മകുണ്ഡമദ്ധ്യത്തിൽ നിന്നും അത്യുന്നതവും അതിഭീഷണവും ആയ സ്വരൂപത്തോടുകൂടിയ ഒരു മത്തഗജം സമുദ്രമദ്ധ്യത്തിൽ നിന്നും കാളകൂടം എന്ന പോലെ ഉത്ഭവിച്ച് അചാതുര്യമാർക്കു അഭിമുഖമായി വന്നുനിന്നു. ഉടനെ അചാതുരന്മാർ ആ ഗജപുംഗവനെട്ട് നിന്നെ അവതരിപ്പിച്ചു മധുരപുരത്തേയും വിക്രമപാണ്ഡ്യനേയും നശിപ്പിച്ചു ചോളഭൂപതിനോടൊന്നിച്ച് ഈ കൊടുപ്പാനായിട്ടാണ്. അതു കൊണ്ടു നീ ഇപ്പോൾ തന്നെ ഇവിടെനിന്നും പോയി മധുരപുരത്തേയും നശിപ്പിച്ചു വിക്രമപാണ്ഡ്യനേയും സംഹരിച്ചിട്ട് വരണം എന്നു നിശ്ചയിച്ചു.

ഉല്പാടമത്തോടു കൂടിയ ഗജേന്ദ്രൻ അതുകേട്ടു, മോഹവിസ്ഫുജ്ജിതം പോലെ ഫീലുമാരും ചെയ്തു ഭോക്തൃത്വങ്ങളെയിളക്കിയും ശ്രോത്രശുദ്ധിമന്ദനിലസംഘട്ടനങ്ങളെക്കൊണ്ടു മോഹമണ്ഡലങ്ങളെ സ്വന്ത്രശിഥിലീഭവിപ്പിച്ചും കൊമ്പുകൾകൊണ്ടു മരോന്നതപർവതങ്ങളെ പാടനം ചെയ്തും വാൽപുഷ്പപുരം കൊണ്ടു വലിയ വലിയ മരങ്ങളെ കൂടിതകർത്തും പാദവിന്യാസം കൊണ്ടു ഭൂതലത്തെ ചാഞ്ചൊടിപ്പിച്ചും അയോമുസലത്തെ ശുണ്ഡാഭ്യന്തരിൽപററിപ്പോകും കൊണ്ടു മധുരപുരം നോക്കി ഭക്ഷിണഭിക്ഷുമായി പ്രയാണംതുടങ്ങി.

നഗ്നാഭിചാരസംഭ്രതവും സ്ഥാപരജംഗമങ്ങൾക്കു ഒന്നുപോലെ ഭയത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നതുമായ ആ മത്തഗജത്തിന്റെ പോക്കുകണ്ടാൽ അഞ്ചുനവപ്രതിമ അനയുടെ സ്വരൂപമെടുത്തു വരികയാണെന്നു ആരംഗംകൊണ്ടു പോകും.

തുവിക്കയ്യിൽ ഇരിക്കുന്ന ഇരിമ്പിലക്ക കുറക്കി സമീപസ്ഥങ്ങളായ സർവ്വത്തേയും സംഹരിച്ചുകൊണ്ടു മധുരപുരിയിൽ എത്തിയമത്തേഭവീരൻ അതിന്റെ ഇശാനകോണിൽവന്നുനിന്നുകൊണ്ടു ആ പട്ടണത്തിൽത്തന്നെ സർവ്വത്തേയും ഒന്നോടെ കബളീകരിക്കാനായി ആരംഭിച്ചു. മധുരപുരവാസികളായശിവഭക്തന്മാർ ഉൽക്കടമനെന്നായി എത്തിയിരിക്കും പർവതാകാരനും കാലഭീഷണനുമായ ആഭിചാരഗജത്തെക്കണ്ടു അത്യന്തം ഭയവിഹ്വലതയോടുകൂടെ രക്ഷാസ്ഥാനങ്ങൾ തിരക്കി പലായനംചെയ്തു.

അതിധീരനും ശിവപാദാംബുജൈകശരണനും ആയ വിക്രമപാണ്ഡ്യൻ ഇതുകണ്ടു് അത്യന്തം വ്യസനത്തോടും ഭയത്തോടും കൂടെ ഓടി ധാമധ്യസ്ഥനിധാനത്തെ പ്രാപിച്ച് ഭക്തിമുക്തിപ്രദനം കരുണാദാസനും സ്വന്തം മന്ദനം ആയ സുന്ദരേശ്വരനെ പലതവണയും സാഷ്ടാംഗനമസ്കാരം ചെയ്തു അജ്ഞലീബദ്ധനായിനിന്നും കൊണ്ടു ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു.

അല്ലയോ സുന്ദരേശ്വര! കാഞ്ചീപുരാധിപന്റെ പ്രേരണകൊണ്ടു് നഗ്നന്മാർ ആഭിചാരം ചെയ്തുകൊണ്ടു് അയച്ചിരിക്കുന്ന മഹോല്പാടഗവിതനായ മത്തഗജം മധുരപുരത്തേയും എന്റെ പ്രജകളേയും എന്നേയും കബളീകരിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി നിന്തിരുവടി പ്രസാദിക്കണമേ! ഹരികത്തെ ആശ്രയമല്ലാതെ ഞങ്ങൾക്കിപ്പോൾ മറെറാവലംബവും ഇല്ല. അവിടത്തെ അ

നഗ്രാഹിരോഷംകൊണ്ട് ഞാൻ ശത്രുക്കളെയെല്ലാം അടക്കിയെങ്കിലും ഇപ്പോൾ വന്നിരിക്കുന്ന ഈ ആഭിചാരഗജത്തെ അടക്കുന്നതിനാ ഞാൻ മതിയാകുന്നതല്ല. സർവ്വകർത്താ മായാമയനും ആയ നിന്തിരുവടിതന്നെ മായ സംഭ്രതമായ ഈ അവസ്ഥയിനെ അടക്കി അവിടത്തെ ഭക്തനായ അടിയനേയും അടിയന്റെ പ്രജകളേയും രാജ്യത്തേയും രക്ഷിക്കണം.

ഭക്തിഭയരോകാടികളെക്കൊണ്ട് വിഹാലനായ വിക്രമപാണ്ഡ്യൻ ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അവസരത്തിൽ, അല്ലയോ രാജാവേ! പൂർവ്വദിക്കിൽ ബഹിർപ്രാകാരത്തിനാ സമീപത്തിലായി ഷോഡശസ്തംഭവിരാജിതവും അട്ടാലാലയ്യകവും ആയ ഒരു മണ്ഡപത്തെ അതിവേഗത്തിൽ ശാസ്ത്രോക്തമാകുംവണ്ണം ഉണ്ടാക്കിച്ചാൽ ഉടൻതന്നെ ഞാൻ ഒരു വില്ലാളിയായി അവന്റെ വന്നുനിന്നുകൊണ്ട് ആനയെക്കൊണ്ട് നിങ്ങളുടെ സങ്കടം തീർത്തതാണെന്നിങ്ങനെ ദയാനിധിയായ നീപാടവിശേഷന്റെ കല്പന ആകാരതലത്തിൽ നിന്നും അശരീരിയായി ഭേദം.

ഉടൻതന്നെ രാജാവു ശംഭുവാക്യത്തെ പ്രമാണമായി അംഗീകരിച്ച് മന്ത്രിമാരെക്കൊണ്ട് ശില്പികളെവരുത്തി ശാസ്ത്രാനുസരണമാകുംവണ്ണം സർവ്വലംകാരോദ്ദിഷ്ടമായ ഒരു അട്ടാലാലയമണ്ഡപം പറഞ്ഞ സ്ഥാനത്തിൽ ഉണ്ടാക്കിച്ച്, അതിന്റെ മധ്യത്തിൽ സുവർണ്ണവിരചിതവും നാലുമുററും പതിച്ചിട്ടുള്ള നവരത്നങ്ങളുടെ പ്രഭാജ്വാലകളെക്കൊണ്ട് വിരാജിതമായതും അത്യുന്നതമായതും ആയ ഒരു ഭദ്രപീഠവും സ്ഥാപിച്ചു. ഉടൻതന്നെ ഭഗവാനും ബലപരാക്രമശാലിയും ആയ റൊഡാസ്യാനാഥൻ ഇടംകയ്യിൽ അത്യുന്നതമായ ഒരു വില്ലും വലംകയ്യിൽ അതിതീക്ഷ്ണാഗ്രങ്ങളോടുകൂടിയതായ ബാണങ്ങളും ധരിച്ച് അസിംഹോദയശാസ്ത്രംകൊണ്ട് കടീതടത്തെ അലങ്കരിച്ച്, നീലമുഖമുള്ളതായ കേരളാക്ഷരങ്ങളിൽ പീലികൾചേർത്ത് പിന്നിക്കെട്ടി, തമാശശ്രോമയമായ കളഭവരത്തിൽ മുത്തമാലകൾ ചാർത്തി ശംഖംകൊണ്ടുള്ള കണ്ഡലങ്ങളുമണിഞ്ഞു, ജവാകസുമവും കസുംപ്രേസുനവും കണ്ടാൽ കൊതിച്ചുപോകത്തക്ക രക്തവർണ്ണത്തിൽ ഉള്ള വസ്ത്രവും ധരിച്ച്, ത്രിനേത്രനും അത്യന്തശാഭിതാകാരനും സൗന്ദര്യസാഗരത്തിൽ നിന്നും ഉണ്ടായ പൂർണ്ണചന്ദ്രനെപ്പോലെ അഭിരാമമായ വദനമണ്ഡലത്തോടുകൂടിയവരാരെയും ഒരു കിരണന്റെ രൂപത്തിൽ ഉദയാചലത്തിൽനിന്നും ബാഹ്യാദിത്യൻഉദിച്ചുപൊങ്ങിവരുന്നതുപോലെ അട്ടാലാലയമണ്ഡപമദ്ധ്യപ്രതിഷ്ഠിതമായ ഭദ്രപീഠത്തിൽ നിന്നും പ്രാതുർവ്വചിച്ചു. ഇടത്തേക്കാൽ മുന്നിലും വലത്തേക്കാൽ പുറകിലും ആയി നിന്നുകൊണ്ട് അസ്രസന്ധാനംചെയ്ത് മത്തഗജം ഒരു അജ്ഞാപിളിപ്പാട്ട് അകലത്തിൽ വന്നയടന്ന നാരസിംഹാവേശമായിരിക്കുന്ന വൈഷ്ണവതേജസ്സിനെ ആ ബാലത്തിൽ വിഭവനം ചെയ്തുകൊണ്ട് അതിന്റെ മസ്തകം ലക്ഷ്യമാക്കിപ്രയോനിച്ചു. ധനുർവേദ വിശാരദനും അട്ടാലവീരനുമായ സുന്ദരേശ്വരനാൽ പ്രയോഗിതമായ ആ നാരസിംഹാവേശമാണെന്നും സർവ്വതോമുഖമായ അത്യുഗ്രതേജസ്സോടുകൂടെ പാഞ്ഞുപോയി ഗജസംഹാരം

നന്നംചെയ്തു. ഗജം അസ്രംകൊണ്ടു മരിച്ചുവീണ ഉടൻതന്നെ അതൊരു പർവതമായിത്തീർന്നു. ആ പർവതമാണ് ഗജശരഭമെന്നുള്ള പോക്കോട്ടുകൂടെ ഇപ്പോഴും മധുരയിൽ കാണുന്നത്. നാശിംഹകാലകമായ ബാണവും നാശിംഹകാരമായി അവിടെ സാന്നിദ്ധ്യം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. രോമേശമാമുനി പണ്ടു് അവിടെ നിജനാമപൂർവ്വമായ ഒരു സരസ്സി നിർമ്മിച്ചു് അതിൽ സ്നാനംചെയ്തു് മഹത്തരങ്ങളായ തപസ്സുകൾ അനുഷ്ഠിച്ചുസീദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചു. കൂടാതെ പ്രഹ്ലാദനും മറ്റനവധികേതന്മാരും സീദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളതും അവിടെവെച്ചാണ്.

ഏതൊരവസരത്തിൽ ബാണഹസ്തറു് അഭിചാരനാമം വീണ്ടുവോ ആ അവസരത്തിൽ തന്നെ രാജാച്ചു് അതിനെ കാണുന്നതിനായി അതിന്റെ അടുക്കൽ എത്തി. രാജാവിനെ കണ്ടമാത്രയിൽ ഗജത്തോട്ടുകൂടെ വന്നിരുന്ന നഗ്നാചാര്യന്മാരും ചോളരാജാവിന്റെ സൈന്യങ്ങളും ഓട്ടം തുടങ്ങി. രാജാവതുകണ്ടു് തന്റെ ഭടന്മാരോടു് അവരെ വിടാതെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു ഭണ്ഡിക്കാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. ഉടൻതന്നെ പാണ്ഡ്യസൈന്യങ്ങൾ ഭൂതപ്രയാണം ചെയ്തു നഗ്നാചാര്യന്മാരേയും ചോളസൈന്യങ്ങളേയും ഒന്നോടെ ബന്ധിതന്മാരാക്കിക്കൊണ്ടുവന്നു് പലപ്രകാരത്തിൽ ഭണ്ഡിച്ചുവിട്ടു്. ശൈവവിശേഷികളായ നഗ്നാചാര്യന്മാരെ വിശേഷിച്ചും ഭണ്ഡിച്ചു. അവരിൽ പല്ലുപോകത്തെയും എല്ലൊടിയാത്തെയും തലയടയാത്തെയും ഒരുത്തരും തിരിച്ചുപോയില്ല.

ചോളസൈന്യങ്ങളും നഗ്നാചാര്യന്മാരും പ്രഹരമേറു് പരവശരായി ചാകാതെ ചത്തു ഓടിപ്പോയതിന്റെ ശേഷം രാജാധിരാജാവും ശിവപാദഭക്താഗ്രഗന്യനും പ്രതാപശാലിയും ആയ വിക്രമപാണ്ഡ്യൻ ഇതില്ലാമില്ലാത്ത അർഹ്യത്തോടുകൂടെ അട്ടാലമണ്ഡപവുമായി അട്ടാലചീൻ എന്നുള്ള നാമധേയത്തോടുകൂടിയവനും അതുഭൂതവേഷനുമായ സുന്ദരേശ്വരനെ വന്ദിക്കാനായി അട്ടാലമണ്ഡപത്തിന്നു അഭിമുഖമായി ചെന്നുനിന്നു് ഗജവധം ചെയ്യുന്നതിനായി തത്ര പ്രത്യക്ഷീഭൂതമായ സ്വരൂപത്തെ മനസ്സു മിട്ടുകൊണ്ടു് ഇപ്രകാരം സ്മരിച്ചു.

- കല്പാന്നാചലകോദണ്ഡ കാന്തദോർണ്ഡമണ്ഡിതം
കലംബീകൃതകംസാരിം കലയേട്ടാലസുന്ദരം. ൧
- കാളകൂടപ്രജാജാലകളങ്കീകൃതകന്ധരം
കലാധരകലാമൌലിം കലയേട്ടാലസുന്ദരം. ൨
- കാലകാലംകലതീതം കലാവന്തചനിഷ്പലം
കമലാപതിസ്തംസുതൃം കലയേട്ടാലസുന്ദരം. ൩
- കാന്താർദ്രകമനീയാംഗം കരുണാമൃതസ്യാംഗം
കലികന്മഷദോഷഹ്ലം കലയേട്ടാലസുന്ദരം. ൪
- കടംബകാനനാധീശം കാംക്ഷിതാത്മസുരഭൂമം
കാമരോസനമീശാനം കലയേട്ടാലസുന്ദരം. ൫

സ്പഷ്ടാനിമയയായേന ബ്രഹ്മണ്യനിബാഹുനിച
രക്ഷിതാനിഹൃദാസ്തന്തേ കലയേട്ടാലസുന്ദരം. സ

സ്വഭക്തജനസന്താപ പാപാപൽഭംഗതൽപരം
കാരണംസർവജഗതാം കലയേട്ടാലസുന്ദരം. ൭

കുലശേഖരഭൂപാതമഭൂപാനം കുലദൈവതം
പരിപൂർണ്ണചിദാനന്ദം കലയേട്ടാലസുന്ദരം. ൮

അട്ടാലവീരശ്രീശംഭോ രാജകുമാരമിഷ്ടദം
പാതാം ശുബപതാംസദ്യസ്തനോതിപരമാംശ്രീതാം. ൯

വിക്രമപാണ്ഡ്യന്റെ മേൽപ്രകാരമുള്ള സ്തുതിക്കേട്ട് അത്യന്തം സ
ന്തുഷ്ടനായ അട്ടാലവീരൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ എല്ലാ അഭീഷ്ടങ്ങളേയും നൽ
കിയും വെച്ച് അന്തർദ്ദാനംചെയ്യുന്നതിനായി ഭാവിച്ചപ്പോൾ വിക്രമപാ
ണ്ഡ്യൻ തന്റെ പാണ്ഡിത്യമുള്ളതാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദപാതങ്ങളെ ശ്ര
ദ്ധിച്ചുകൊണ്ട് ഇപ്രകാരം പിന്നെയും പ്രാർത്ഥിച്ചു.

അല്ലയോ ഭക്തപരമാധീനനായ സുന്ദരേശ്വര! ഭഗവാൻ അട്ടാലാഖ്യക
മായ ഈ മണ്ഡപത്തിൽ ഭക്തഭാവങ്ങളുടെ ഇഷ്ടസിദ്ധിക്കുവേണ്ടി എല്ലാ
ക്കാലവും സാന്നിദ്ധ്യംചെയ്യണം.

സുന്ദരേശ്വരൻ അതുകേട്ട് ഞാൻ അട്ടാലസുന്ദരൻ എന്നുള്ള നാമധേ
യത്തോടുകൂടെ എല്ലാക്കാലവും ഇവിടെ സാന്നിദ്ധ്യം ചെയ്തുകൊള്ളാമെന്ന്
സമ്മതിച്ചിട്ട് തിരോധാനം ചെയ്തു.

അല്ലയോ മഹർഷീശ്വരന്മാരേ! ഭക്തവത്സലനായ അട്ടാലേശ്വരൻ അ
ദ്ദേഹത്തെ സേവിക്കുന്നവരുടെ എല്ലാവിധ അഭീഷ്ടങ്ങളേയും നൽകുന്ന മൂ
ർത്തിയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃപാകടാക്ഷംകൊണ്ട്, വിക്രമപാണ്ഡ്യ
ന് രാജശേഖരപാണ്ഡ്യൻ എന്ന് പേരോടുകൂടെ ഒരു പുത്രൻ ജനിച്ചു. അ
ദ്ദേഹം അനന്ദാധികാരം പുത്രനായ രാജശേഖരനാണെന്നിച്ച്, രവസമ്പൽ
സമൃദ്ധിയോടുകൂടെ ഭവരിപാലനവും നടത്തി ഇതിൽപ്പരമിച്ഛാത്ത ഐഹരി
കഭോഗങ്ങളും ഭൂജിച്ചു സസുഖം വസിച്ചു.

റൊമാന്യനാഥന്റെ അത്യന്തം രസാഹാരമായ ഈ ഇരുപത്തിരണ്ടാ
മത്തെ ലീലയെ കേൾക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് ഇഹത്തിലും
പാരത്തിലും ഒന്നുപോലെ എല്ലാസൗഖ്യങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്.

രവ-ാം അദ്ധ്യായം
നഗ്നാഭിചാരത്താൽ ഉണ്ടായ
അനന്ദവധിച്ച ഇരുപത്തിരണ്ടാംലീല സമാപ്തം.

ഹ ാ ല ാ സ ്ര മ ാ ഹ ാ ത്വ മ്

കേരള ഭാഷാ അക്കാദമി.

൨൯-ാം—അദ്ധ്യായം.

ഒരു ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീയുടെ ദുഃഖം ശമിപ്പിച്ചു

ഇരുപത്തിമൂന്നാം മത്തെ ലീല.

ഒരു അഗസ്ത്രിയൻ പരമേശ്വരസ്തോത്രം കേൾക്കുന്നതിനായി പാലക്കാട് കലാശാലയിൽ;—

അല്ലയോ മുനിപുരുഷോത്തമ! ഭക്തന്മാർക്കുവേണ്ടി എന്തും ചെയ്യുന്നതിന് സർവ്വ സന്നദ്ധനായ പാലക്കാട് പരമേശ്വരസ്തോത്രം സന്താനമിഹനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണകന്യയെ വൃദ്ധനും, തന്മനസ്സും, ബാലനും ആയി രക്ഷിച്ചതും ആ സ്ത്രീക്കു ഗൗരീസാരുപ്യം നൽകിയതും ആയ പരിപാഠനലീലയെ ഇനി ഞാൻ നിങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കാം.

പണ്ടു് മധുരപട്ടണത്തിൽ വിരൂപാക്ഷൻ എന്ന പേരുള്ള ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവൻ സർവ്വവിദ്യാവിശാരദനും ആചാര്യനും ആയിരുന്നു. അവനെപ്പോലെ ശിവഭക്തിയും ആർക്കും ഇല്ലായിരുന്നു. അവന്റെ അനുകൂലവും സുശീലയും സാധുവീകൃതവുമായിട്ടും ഭക്തശുശ്രൂഷാതൽപരയും സർവ്വാനുഭൂതിയും ആയ ഭാര്യയുടെ പേര് സുപ്രതയെന്നാൽ. ആ പരസുരസാഗതവന്ധിതരും ശിവഭക്തകരമാനസരും ആയ ദംപതികൾക്കു് വളരെ കാലമായിട്ടും പുത്രന്മാരും ഉണ്ടാകാഞ്ഞതിനാൽ അവർ രണ്ടുപേരുംകൂടെ വളരെ വളരെ ഭക്തിപൂർവ്വം എല്ലാദൈവവ്രതങ്ങളെയും വിവിധതരം അനുഷ്ഠിച്ചുവെന്നും മാത്രമല്ല ദിവസംപ്രതിയും ഒന്നുപോലെ അവർ ഹോമചർമ്മിനിയിൽ സ്നാനംചെയ്തു് മീനാക്ഷീസുന്ദരേശ്വരന്മാരെ നമസ്കരിക്കുകയും ഗൗരീരൂപത്തെ മനസ്സിൽ ധ്യാനിക്കുകയും ഗൗരീബീജമന്ത്രത്തെ മനസ്സാ സ്മരിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു് സാധുമാക്കപ്പെട്ട സന്നിധാനത്തിൽ വെച്ചു് കുറിക്കുന്നതായ താഴെക്കുള്ള ചെയ്യുകയും ചെയ്യാനും.

കൃപാനിധിയും മീനാക്ഷീപല്ലഭനും ആയ സുന്ദരേശ്വരൻ അവരുടെ തപോവ്രതങ്ങളെക്കൊണ്ടു് അത്രയും സ്തുത്യനയങ്കിളും അവരുടെ പൂർവ്വജീവിതകർമ്മഫലവിപര്യയം കാണു് അവർക്കു് പുത്രന്മാരും ഉണ്ടാകുകയെന്നുള്ളതു് അസാധ്യവും ന്യായവിരുദ്ധവും ആണെന്നു് കരുതുകയാൽ അതിസുന്ദരിയും സൽഗുണസമ്പന്നയും ആയ ഒരു കന്യയെ പ്രദാനം ചെയ്തു്.

സന്താനമാഭംകൊണ്ടു് സന്തോഷസാഗരത്തിൽ നിമഗ്നരായ ആദി
 വ്യാതികൾ പുതിയൊരു ഗൌരീയെന്നു നാമകരണവും ചെയ്തു് അത്യന്തംചാളി
 ച്ചുവളർത്തിവന്നു. ശുക്ലപക്ഷത്തിലെ ചന്ദ്രക്കലപോലെ സുന്ദരിയായ ആ
 കന്യക ചളിന്നുതുടങ്ങി. അവൾക്കു അഞ്ചുവയസ്സ് പ്രായമായപ്പോൾ ഒരു
 ദിവസം അവൾ സുരാചാതുര്യസന്നിഭനും സമാധിസ്ഥനും പരിശുദ്ധധീമാ
 നും പിതാചുമായ വിരൂപാക്ഷന്റെ സന്നിധിയിൽ ചെന്നു അദ്ദേഹത്തെവ
 ന്ദിച്ചുകൊണ്ടു ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു.

അല്ലയോ പിതാവേ! മന്ത്രസിദ്ധിസമാനപിതനും പ്രീതമാനസന്മാ
 യ നിന്തിതവടി അവിടത്തെ പ്രിയപുത്രിക്ക് അവിടുന്ന് സംസ്ഥാനം നാശി
 ദ്വിക്കുന്നതിനായി അനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്ന ധർമ്മം യാതൊന്നൊ അതിനെ ഉപ
 ദേശിച്ചുതരണം. ഐഹികഭോഗങ്ങളിൽ ഏനിക്കു വലിയ മോഹം ഒന്നും
 തോന്നുന്നില്ല.

വിരൂപാക്ഷൻ ഇതുകേട്ടു അത്യന്തം വിസ്മിതനായിട്ടു് തന്റെ മകളി
 ൽ ഈശ്വരീയതയെക്കടക്കയും പരിപൂർണ്ണമായിട്ടുണ്ടെന്നും അല്ലെങ്കിൽ അഞ്ചു
 വയസ്സുപ്രായമുള്ള ഈ കുട്ടിക്കു ഇങ്ങനെ തോന്നാൻ ഇടയില്ലെന്നും ഇവൾ
 അതുകൊണ്ടു് ധർമ്മപദേശത്തന്നു പാത്രമായിട്ടുള്ളവൾ തന്നെയെന്നും നി
 ശ്ചയിച്ചുകൊണ്ടു് അത്യന്താഹ്ലാസവും ചതുർവൃത്തമലപ്രദവും, മഹാ പാപ
 ഹരവും സ്വാപൽഭജനനക്ഷമവും സ്വസിദ്ധീകരവും സത്യവും ആയ ധ
 മ്മത്തെ ഇങ്ങനെ ഉപദേശിക്കാൻതുടങ്ങി.

അല്ലയോ പുണ്യനിധിയായ പ്രിയപുത്രി! ജഗദ്യാത്രയും, സച്ചിദാന
 ദസ ബ്രഹ്മപിണിയും സ്ഥവിദ്യാലയവും ഗൌരീയെന്നുള്ള നാമധേയത്തോടു
 കൂടിയവളുമായ ശക്തി സാക്ഷാൽ പരമശിവന്റെ വാമഭാഗത്തിൽ എല്ലാ
 കാലത്തും ഒന്നുപോലെവസിക്കുന്നു. ആ ഗൌരീബീജം ഭോഗമോക്ഷങ്ങൾ
 ക്കും ജഗത്തിനും ബീജമായിട്ടുള്ളതും വാണി ലക്ഷ്മീമുതലായ ദേവിമാരും,
 വിഷ്ണുബ്രഹ്മാദികളായ ദേവന്മാരും, സിദ്ധഗന്ധർവ്വാദികളായ ദേവതാഗണ
 ങ്ങളും എല്ലാജനങ്ങളും ഒന്നുപോലെ ആരാധിതവും ആകുന്നു. ആ
 യുന്മാരുടെ ഹൃദയാകാശത്തിൽ അവസ്ഥിതമായിരിക്കുന്ന ദിവ്യശക്തിയും
 സർവ്വവ്യാപ്തമായ പരബ്രഹ്മവും ഗൌരീബീജമെന്നല്ലാതെ മറ്റു ഒന്നും അല്ല. സ
 ച്ചിദാനന്ദമയമായ ഈ ഗൌരീബീജമെന്നല്ലാതെ മറ്റു ലോകത്തിൽ ഉ
 ള്ള യാതൊന്നും ശാശ്വതമല്ല. ഇനി ഞാൻ അതിന്റെ ഉല്പത്തി നന്നോ
 ടുപറയാം. നീ നല്ലതുപോലെ കേട്ടു മനസ്സിൽ ധരിച്ചുകൊള്ളുക. സൽ
 സ്വരൂപ ശിവാകാരവും ധർമ്മവും ആയഹറകാരവും ചിദ്രൂപശിവാകാരവും
 അത്ഥവും ആയ രേഫവും അവ രണ്ടിനേയും ഐക്യംകൊണ്ടുണ്ടായ ആ
 നന്ദാത്മകമായ ബുക്കാരവും അവസാനത്തിൽ മോക്ഷദത്താകുന്ന ബിന്ദുനാ
 ദങ്ങളും ഒന്നിച്ചു ചേർത്താൽ ഗൌരീബീജമാകുന്ന ഏകാക്ഷരം ഉണ്ടാകും.
 അതിനെ ഭക്തിപൂർവ്വം ജപിച്ചാൽ ധർമ്മമോക്ഷമോക്ഷദത്താകുന്ന പുത
 ഡ്ധാത്മദാർപ്പം ഉണ്ടാകും.

ഗൌരീബീജ മഹാമന്ത്രത്തിന്റെ പ്രാപ്തി ദക്ഷിണാമൂർത്തിയും, മന്ദന

സ്ത്രീ ഗായാത്രിയും, ദേവതാസമുച്ചിദാനന്ദ സ്വരൂപിണിയും, മഹാദേവിയും ആയ ഗൌരീയും, ആകുന്നു. ഗൌരീബീജമന്ത്രം ജപിക്കുന്നവർക്കു ധാരാളം ന്യായം ചെയ്യേണ്ടത് ഫ്രാ. ഫ്രീ. എന്നബീജമന്ത്രം കൊണ്ടുവേണം.

അതിന്റെശേഷം മഹാ ആകാശത്തിന്നു മേതുഭൂതമായിട്ടുള്ള ഹൃദയകാശത്തിൽ സുധാസാഗരസംഭവിതമായിട്ടുള്ള തണുപ്പിയിൽ കല്പകാഡ്യമായ മാണിക്യമണ്ഡപത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള സുപ്രഭാതോജ്വലരോമണവിരാജിതവും ഭദ്രപീഠവും ആകുന്ന പരമപീഠത്തിൽ വസിക്കുന്ന അഭയവരപാശാങ്കുശങ്ങളാൽ ശോഭിക്കപ്പെടുന്നതായ ചന്ദ്രാർച്ചാഹാരങ്ങളോടുകൂടിയവനും, സൗന്ദര്യോന്മുഖിയും കാഞ്ചനകളുഞ്ചനയും കാമരീയും ആയ പരമേശ്വരന്റെ മടിയിൽ ഇരിക്കുന്നവളും ഒരു കോടി തത്ത്വതത്ത്വങ്ങൾ ഏകകാലത്തിൽ ഉദ്വിഷ്ണുനാൽപോലും ഉണ്ടാകാത്തതായ അത്യന്തം ഉജ്വലസ്വഭാവത്തോടുകൂടിയ തേജോഭാഷിതയും കരുണാമൃതസാഗരയും ദിനേരയും ദിളിളയും പീനങ്ങളായ ജംബനങ്ങളോടും ഉഷ്ണങ്ങളോടും വാമപാണിയിൽ സുധാപൂർണ്ണവും ചിന്താശതങ്ങൾ പതിച്ചുതന്നുവരുന്നതും ദക്ഷിണപാണിയിൽ ചെന്താമരപ്പൂവും വഹിച്ചിട്ടുള്ളവളും മന്ദഹാസാശ്ചര്യസുന്ദരമുഖിയും ദക്ഷവർമ്മസ്വഭാവമായ വേദാബ്ജാഹാരത്തെ സമ്പദാവിഷ്ണുനാൽ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവളും അരുണാബ്ജാധാരിണിയും ശ്രീപരമേശ്വരന്റെ മൃതീഭൂതമായ കൃപാലതികയും ആയ ഗൌരീയെ ധ്യാനിക്കണം.

ഈ ധ്യാനത്തോടുകൂടെ ഗൌരീബീജമന്ത്രത്തെ ഒരു ലക്ഷംതവണയ്ക്കുപിച്ഛാൽ സാദ്ധ്യകൃപയും, രണ്ടുലക്ഷംതവണ ജപിച്ചാൽ, സാമീപ്യവും മൂന്നു ലക്ഷംതവണ ജപിച്ചാൽ സായുജ്യവും കിട്ടും. ഗുരുവിനോടു ഉപദേശം വാങ്ങിക്കുംപോൾതന്നെ സർവാഭിഷ്ടങ്ങളെയും നൽകുന്നതിനായി ഗൌരീബീജമന്ത്രം ഒന്നല്ലാതെ മറ്റു യാതൊന്നും ഇല്ല. ഗൌരീബീജമന്ത്രംകൊണ്ടും ധ്യാനാഭ്യുപചാരങ്ങൾകൊണ്ടും പാപവിനാശിനിയായ ദേവിയെ ഭജിച്ചു ദശാംശഭൂമത്തിൽ തരപ്പണവും സമാധാനത്തിൽ ഹോമവും മന്ത്രസമീക്ഷവേണ്ടി ബ്രാഹ്മണഭോജനവും ചെയ്യണം.

പിതാവായ വിരൂപാക്ഷൻ മകൾക്കു മേൽപ്രകാരം ഗൌരീബീജമന്ത്രം ഉപദേശിച്ചും വെച്ചു പഴയപോലെ സമാധിസ്ഥനായി. ധന്വന്തര്യം ചിത്തശുദ്ധിയോടുകൂടിയവളും ആയ ഗൌരീയാകട്ടെ പിതൃനിരോധപ്രകാരം ഗൌരീ മന്ത്രംജപിച്ചു ഗൌരീഭഗവതിയേയും ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടു കാലംകഴിച്ചുവന്നു. ഇങ്ങനെ വർഷം മൂന്നുകഴിഞ്ഞു; ഗൌരീക്ക് വയസ്സും ഏറ്റായി. പുത്രിയെ വിവാഹംകഴിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നുള്ള വിചാരം വിരൂപാക്ഷനെ പലിടിക്കാണും തുടങ്ങി. പുത്രീവിവാഹവിചാരഗ്രസ്തനായ വിരൂപാക്ഷൻ മകൾക്ക് തക്ക വരനേയും അന്വേഷിച്ചും കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ കാലത്തിൽ സ്വപ്നാഭിഷിക്തനായ മധുരാനന്തത്തിൽവേദവും ഉച്ചരിച്ചുകൊണ്ടു ഒരു ബ്രാഹ്മണാചാരിവിരൂപാക്ഷന്റെ അടുക്കൽചെന്നു. ഉടൻതന്നെ വിരൂപാക്ഷൻ അദ്ദേഹത്തെ

ഫചാരിവിപ്രന്റെ ഗോത്രനാമാദികളും മറ്റും ചോദിച്ചറിയാതെനെ പു
ത്രിയായ ഗൌരിയെ ഉദകത്തോടുകൂടെ അദ്ദേഹത്തിനു കന്യകാദാനം ചെയ്തു.

വിപ്രപക്ഷന്റെ ഭര്തൃയും ഗൌരിയുടെ മാതാപുംആയ സുവൃതയും മ
റ്റുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബന്ധുക്കളും ഈ വിവരം അറിഞ്ഞുവന്നു. ഗോത്ര
നാമാദികളും മറ്റും ചോദിച്ചറിയാതെ മകളെ കന്യകാദാനം ചെയ്തത് വള
രെ തെറ്റാണെന്നും ഇതേവരെ യാതൊരുത്തരും ക്വപഗോത്രനാമാദികളെ അ
ന്വേഷിക്കാതെ പെണ്ണുകൊടുത്തിട്ടില്ലെന്നും വിപ്രപക്ഷൻ ചെയ്തത് വള
രെ അപമാനകരവും പരിതാപകരവും ആയ ഒരു നീചപ്രവൃത്തിയാണെ
ന്നും സ്ഥിരബുദ്ധിയുള്ളവരിൽ അതും ഇപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതല്ലെന്നും മറ്റും
പറഞ്ഞു് അദ്ദേഹത്തെ ഭംഗിച്ചു.

അനന്തരം അവർ ബ്രഹ്മചാരിയോടു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗോത്രം, സു
ത്രം, നക്ഷത്രം, മുതലായവയെപ്പറ്റി ചോദിച്ചതിൽ യാതൊന്നും വിരോധമാ
യിട്ടുള്ളതില്ലെന്നറിയുകയാൽ അത്യന്തം സന്തോഷിക്കുകയും ആ വിഷയ
ത്തിൽ വിപ്രപക്ഷനെ ഭംഗിച്ചതിനെപ്പറ്റി വളരെയൊക്കെ പശ്ചാത്താ
പിക്കുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും, വരനായ ബ്രഹ്മചാരിയുടെ ഉല്പാപ
ബ്രഹ്മചാരണം നിന്ദിച്ചെന്നും മറ്റുള്ള അനവധി ഗുണങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ
ഈ ഒരു ദോഷം ചന്ദ്രനിൽ കളങ്കം എന്നതുപോലെ തെളിയുന്നതല്ലെന്നു
അവർ എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ സമാധാനപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

അതിന്റെ ശേഷം അവർ എല്ലാവരും കൂടി അഭോഷിച്ചുപോം വി
വാഹനാടത്തി വളരെ വളരെ വസ്ത്രഭരണങ്ങളും ധനങ്ങളും മറ്റും ആ ഭം
പതികൾക്കു സ്രീധനമായി കൊടുത്തു. അനന്തരം അവർ സ്രീധനംകി
ട്ടിയ സമാനങ്ങളും കൊണ്ടു് വരന്റെ ദിക്കിലേക്കുപോയി. വീട്ടിൽനി
ന്നും ഏകനായിപ്പോയ തന്റെ ബ്രഹ്മചാരിയായ പുത്രൻ സുന്ദരിയായ ഒരു
കന്യകയോടും, അനവധിദ്രവ്യങ്ങളോടും ആഭരണങ്ങളോടും കൂടെ ഗൃഹസ്ഥ
നായി വന്നതുകണ്ടപ്പോൾ കുമാരന്റെ പിതാവിനു് ഇതില്പരമില്ലാത്ത സ
ന്തോഷം ഉണ്ടായെന്നുമാത്രമല്ല പുത്രനെപ്പറ്റിയും ലാളിക്കുകയും ദ്രോമിക്കുക
യും കൂടി ചെയ്തു. സ്നേഹയായ ഗൌരിയുടെ മേലും അദ്ദേഹത്തിനു വളരെ
സ്ഥായിയുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭര്തൃയുടെ പ്രകൃതം നേരേമറി
ച്ചായിരുന്നു. തന്റെ പുത്രന്റെവശം ശിവഭക്തന്റെമകളായ ഗൌരിയാണെ
ന്നപ്പോൾ അറിഞ്ഞുവാ അപ്പോൾമുതൽ ശ്വശ്രുവിനു അവളിൽ പ്രീതി
യും ബാഹുമാനവും ഇല്ലാതെത്തെയി. ഗൌരിചെയ്യുന്നതെല്ലാം കുറുമെന്നു
സ്ഥാപിക്കാനായി അവർ ശ്രമിച്ചു. ഇഷ്ടമില്ലാത്തവർ ചെയ്യുന്ന ഏതും
കുറും തന്നെയാണല്ലോ.

ബ്രഹ്മചാരിക്ക് വാങ്മനഃ കായങ്ങൾ കൊണ്ടു് ഗൌരിയിൽ സംഗമ
ഭയായതും ഇല്ലാ. ഗൌരിയാകട്ടെ, വൈഷ്ണവരായ അവരുടെ വീട്ടിൽ ഭിക്ഷ
യ്ക്കായി പാണ്ഡുവർണ്ണത്തെ ശിവഭക്തന്മാരിൽ ആരെയും കാണാത്തതുകൊണ്ടു്

യാതൊരു കാലത്തിൽ ഇനിക്കു് ഒരു ശിവഭക്തനാ ഭിക്ഷക്കൊടുക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ ഗൌരീബീജമന്ത്രവും ജപിച്ചുകൊണ്ടു് അവിടെ താമസിക്കുന്ന അവസാത്തിൽ ഒരു ദിവസം അവളെ മാത്രം വീട്ടിൽ താമസിപ്പിച്ചുവെച്ചു് ശ്വശുശ്വശുരന്മാരും ഭർത്താവും അന്യഗ്രാമത്തിൽ ഉള്ള ഒരു വിപ്രഭവനത്തിൽ കല്യാണത്തിനായിപ്പോയി, ഗൌരി മുൻപറഞ്ഞ അലോചനയോടും മീനാക്ഷീ സുന്ദരേശ്വരസ്തോത്രത്തോടും കൂടെ ഭർതൃഭവനത്തിൽ ഏകാകിനിയായി കത്തിയിരിക്കുന്ന അവസാത്തിൽ ഭക്തപാധിനനായ സുന്ദരേശ്വരൻ ഒരു വൃദ്ധവിപ്രന്റെ വേഷത്തിൽ അവളുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു അല്പയോ! കല്യാണി! ഇനിക്കു ഭിക്ഷതരികയെന്നു യാചിച്ചു.

ഗൌരിയതുകേട്ടു തലപൊക്കി നോക്കിയപ്പോൾ, കാണപ്പെട്ട സ്മരസുന്ദരമുഖാംബുജനും ഭസ്മതട്രാക്ഷമാന്ധാരിയും ശുഭ്രവസ്ത്രധാരിയും ഉജ്വലതബ്രഹ്മതേജോനിലനും എൺപതിലുറം വയസ്സു തോന്നിക്കുന്നവനും ആയ വൃദ്ധബ്രാഹ്മണന്റെ പാദപത്മത്തിൽ വീണു വന്ദിച്ചുകൊണ്ടു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

അല്പയോ! പുണ്യനായ ഭിക്ഷുശ്രേഷ്ഠ! എന്റെ ഭർത്താവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അചരണമ്മമാരും മറത്തിന്റെ മുറികൾ എല്ലാം പൂട്ടിയുകൊണ്ടു അടുത്തഗ്രാമത്തിൽ ഒരു കല്യാണത്തിന്നു പോയിരിക്കുന്നു. അരിയും നെല്ലും ഒന്നും വെളിയിൽ എടുത്തതു അല്പംപോവും ഇല്ല. ഞാൻ എന്നാ ചെയ്യേണ്ടതു.

ഭിക്ഷു അതുകേട്ടു ബ്രാഹ്മണകന്യകയോടു, അല്പയോ സുശീല! മറത്തിന്റെ കതകുതുറന്നുകിടക്കുകയാണു. നീ ചെന്നു നോക്കുക. പുരയ്ക്കകത്തു് പരിപ്പും പഴയരിയും നെയ്യും കറിസാമാനങ്ങളുമെല്ലാം ഉണ്ടു. നീ അതെടുത്തു അതിവേഗത്തിൽ ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കി ഇനിക്കു തരണം. ഞാൻ വിശപ്പുകൊണ്ടു ഏറവും പരവശനായിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു യാതൊരു ഒഴികഴിവുകളും എന്നോടു പറയരുതു. വിശപ്പുമൂലം പരവശനായി വന്നു ഭക്ഷണം യാചിക്കുന്നവനു വല്ല നിവർത്തിയും ഉണ്ടെങ്കിൽ ഭക്ഷണം കൊടുക്കുന്നതിലും പുണ്യമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയും ക്ഷുഭിതരുദ്ധാത്മനെ ഇഹരാഭോഗത്തോടു കൂടെ നിവർത്തിയുള്ളപ്പോൾ മടക്കി അയക്കുന്നതിലും വലുതായ ഒരു പാപപ്രവൃത്തിയും ലോകത്തിൽ യാതൊന്നുംതന്നെയില്ല.

ഗൌരി അതുകേട്ടു അങ്ങനെ അവമെന്നും സമ്മതിച്ചു് അതിവേഗത്തിൽ അവിടെനിന്നും എഴുന്നോറു പോയി നോക്കിയപ്പോൾ ഭിക്ഷു പറഞ്ഞതുപോലെ പുരമുറിതുറന്നു കിടക്കുന്നതും മുറിക്കകത്തു ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കുന്നതിന്നു വേണ്ട സംഭാങ്ങൾ എല്ലാം ഒരുക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നതും കണ്ടു് ഇതിലും മീറ്റാതെ അശ്ചര്യപ്പെടുകയും സന്തോഷിക്കുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം അവൾ അരിയും സാമാനങ്ങളും എല്ലാം എടുത്തു പാചകശാലയിൽ കൊണ്ടുപോയി ചോറുംകറികളും പലഹാരങ്ങളും മറ്റും തയ്യാറാക്കി കൊണ്ടുവന്നു വളരെ ഭക്തിയോടുകൂടെ കടളിയിലായി വിളമ്പിക്കൊടുത്തു. വൃദ്ധബ്രാഹ്മണൻ അ

തുകേളിച്ച് അത്യന്തംതൃപ്തനായി. അതേവരെയും വൃദ്ധനായിരുന്ന ആ ബ്രാഹ്മണൻ ഉഷ്ണാനഭോജനം കഴിഞ്ഞഅവസരംമുതൽ പതിനാറുവയസ്സ് പ്രായംവരുന്ന അതിക്രമമുറക്കാനായ ഒരു യുവാവായിത്തീർന്നു. അപ്പോൾമുതൽ തരണീതരണന്മാരായ അവർ രണ്ടുപേരും കൂടെ ആ രാമായണസ്തലത്തിൽ വസിക്കുന്നതിൽ വെച്ച് വല്ല അപവാദത്തിനും സംഗതിന്നേരിട്ടെങ്കിലൊ എന്നുള്ളഭയം ഗൗരിക്കുണ്ടായി. ഈ അവസരത്തിൽ കെട്ടറുവീണതുപേലെ അതിവേഗത്തിൽ ആ വിപ്രകന്യകയുടെ ശപഥ്ര ആഗതയായി വാതുക്കൽവന്നു നിന്നുകൊണ്ട്, കതകുതുറക്കുവാൻ പറഞ്ഞു.

ശപഥ്രവിന്റെ വിളി എന്തൊരക്ഷണത്തിൽ കേട്ടുവോ അപ്പോൾതന്നെ വിപ്രകന്യക ജീവശ്ശവം ആയി. വളരെ വളരെ പണിപ്പെട്ടിടും അവൾക്കു വിളികേൾക്കുന്നതിനു സാധിച്ചില്ല. വൃണനംകൊണ്ടും, യേംകൊണ്ടും സംഭ്രമംകൊണ്ടും അവൾ മരവിച്ചുപോയി. കറെഅശികം വിളിച്ചിടും പ്രത്യേകിപ്പോലും ഇല്ലാത്തപ്പോൾ ഭുഷ്യയും കഠിനമാനസയും ആയ ശപഥ്രവിനു കോപം ജ്വലിച്ചു. അവൾ കാൽകൊണ്ടു കതകു ചവിട്ടിത്തുറന്നതേയ്ക്കുകടന്നു. അതേവരെയും തരണാരുണകോമളപ്രകാശകനായി നിന്നിരുന്ന ആ തരണവിപ്രൻ ശപഥ്ര അകത്തേക്കുകടന്ന ക്ഷണംതന്നെ അതിതേജസ്സുപിയായ ഒരു കുട്ടിയുടെ വടിവു ചമഞ്ഞു തല്പത്തിൽ മലന്റുകിടന്നുകൊണ്ടു കയ്യും കാവും കുടഞ്ഞു കളിക്കുകയും മററുവിണ്ണുവിനൊക്കെണ്ടുപോലും കണ്ടു പിടിക്കുന്നതിനുകഴിയാത്ത പാദാഗ്രവും പാണിതലംകൊണ്ടു ഗ്രസിച്ചു മുഖ്യാഞ്ചുത്തിൽ ചേർത്താസദിക്കുകയും ചെയ്തു തുടങ്ങി.

ശപഥ്ര കുട്ടിയെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയുകൊണ്ടു ഗൗരിയോടു എടി മൂഡേ! ഭുഷ്യേ! ഈ കുട്ടിയേതു? എന്നു ചോദിച്ചു.

ഗൗരി ഭയത്തോടുകൂടെ, ശ്രീദേവിയെന്നുപേരോടുകൂടിയ ഒരു വിപ്രപത്നി ഈ കുട്ടിയെ ഇവിടെക്കൊണ്ടുവന്നു കിടത്തി എന്നോട് നോക്കിക്കൊള്ളുകയെന്നും പറഞ്ഞു ഭർത്താവിനോടുകൂടെ വെളിയിൽപ്പോയി. അവളുടെ കുട്ടിയായെന്നുതോന്നുന്നു. അവൾ ഇപ്പോൾത്തന്നെ തിരിച്ചുവരും എന്നു പതുക്കെ പറഞ്ഞു.

ശപഥ്ര അതുകേട്ടു, എടീശരേ! ധൂതേ! ഇതു എന്തൊരുമാതിരി ഭുസ്സാമന്ദ്യം ആണ്. വല്ലവരുടേയും കുട്ടിയെ ഇവിടെക്കൊണ്ടുവന്നു കിടത്തുന്നതിനു നീ എന്തിന്നുവേദിച്ചു? ഇതുകടന്ന സ്വാതന്ത്ര്യം നിനക്കൊരുതന്നു? വല്ലവരുടെയും കുട്ടിയെ സൂക്ഷിക്കുകയോ നിന്റെ പ്രപുത്തി എന്നും മറ്റും വളരെ പരുഷമായിപ്പറയുകയും ഭത്സിക്കുകയും ചെയ്തുംവെച്ച് കുട്ടിയെഎടുത്തു അറുക്കുകഴുത്തിൽകെട്ടിയിട്ടു വീട്ടിൽനിന്നും അടിച്ചുവെളിക്കിറക്കി എവിടെപ്പിരിയും പൊയ്ക്കൊള്ളുക. ഒരു കാലത്തും ഇവിടെ കാലെടുത്തുവയ്ക്കരുത്. ഇങ്ങോട്ടുവന്നാൽ അന്നുവേം വേരേയാണെന്നും മറ്റും പലതും പിന്നെയും പിന്നെയും കൂലിച്ചുപറഞ്ഞു. വാതലുംഅടച്ചു.

ഭർത്തൃഗൃഹത്തിൽനിന്നും കുട്ടിയോടുകൂടെ ശപശ്രുവിനാൽ ബഹിഷ്കൃതയായ ഗൌരീ അവളുടെ പാണ്ഡിത്യമുള്ളിൽ അരയന്നക്കിടാവെന്നപോലെ ഇരുന്നല്ലൂസിരിക്കുന്ന ശിശുവിന്റെ സോമാഭിമാനവും മന്ദസ്തിരാലംകൃതവും ആയ വടനാസാഭാഗ്യവിലാസങ്ങളെ ഇതില്ലാമില്ലാത്ത അനന്ദത്തോടുകൂടെ ദർശിച്ചും ഗൌരീബീജത്തെ മനസാസ്മരിച്ചും അവിടെത്തന്നെ തെരുവുവീഥിയിൽ നിലുന്മേലും അവളുടെ പാണ്ഡിത്യത്തിൽ ബാലനായി ക്രീഡിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഹാമസ്യനാഥൻ ശിശുരൂപംവിട്ടു സാക്ഷാൽ പരമേശ്വരന്റെ സുന്ദരരസപര്യവത്തോടുകൂടെ വൃഷാഭാഗ്യവശമായി വിപ്രകന്യകയായ ഗൌരീയെ സാക്ഷാൽ ഗൌരിയും അക്കി അ സൗഭാഗ്യവതിയെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മടിയിൽവെച്ചുകൊണ്ട് എല്ലാപരം കാണെത്തന്നെ ആകാശമാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടെപ്പോയി മറഞ്ഞു. കാണികൾ അതുകണ്ട് ഇതില്ലാമില്ലാത്ത അതിശയിക്കുകയും പരമേശ്വരീപരമേശ്വരന്മാരുടെ തൽസ്വരൂപത്തോടുകൂടെയുള്ള പ്രയാണവുംനോക്കി യാതൊന്നുംചെയ്യുന്നതിന്നു ശക്തന്മാരല്ലാതെ ചിത്രത്തിൽ എഴുതിയവരെപ്പോലെനിന്നുപോവുകയുംചെയ്തു.

അല്ലയോ മഹാമഹർഷിപുംഗവന്മാരെ! ഇപ്രകാരമല്ലാമാണ് ഹാമസ്യനാഥന്റെ അത്ഭുതലീലാവിശേഷങ്ങൾ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തിന്നും കരുണയ്ക്കും യാതൊരുവുമില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അത്ഭുതകരവും ഭക്തിമയവും ആയ ഈ ഇരുപത്തിമൂന്നാമത്തെ ലീലയെ കേൾക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്കു എല്ലാസൗഖ്യങ്ങളും ലഭിക്കുകയും താപങ്ങൾ ശമിക്കുകയുംചെയ്യും.

൨൯-ാം അദ്ധ്യായം ഇരുപത്തിമൂന്നാം ലീല സമാപ്തം.

ഹ ാ ല ാ സ്മ ര ഹ ാ ത്മ്യം .

കേരളഭാഷാതദ്യം .

൩൦-ാം അദ്ധ്യായം.

ഭഗവാൻ വ്യത്യസ്തനാത്തതായ്ക്ക

ഇരുപത്തിനാലാമത്തെ ലീല .

ല്ലയോ മുനിശ്രേഷ്ഠന്മാരെ! ഇനി നിങ്ങൾസുന്ദരേശ്വരൻ വ്യത്യസ്തനാണവചെയ്ത ലീലയെ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ! ഈ ലീല ശ്രുതമാത്രത്താൽ തന്നെ സകല കാമങ്ങളേയുംനൽകുന്നതാ

൯ എന്തിനെന്നു അതളിച്ചെഴുതി താപസമെലിയായ കുംഭസംഭവൻ താഴെവരുമാറു വീണ്ടും കഥയാരംഭിച്ചു.

ഭക്തശിരോമണിയായ വിക്രമപാണ്ഡ്യഭൂപൻ ശിവഭാഗം പ്രാപിച്ചതിന്റെശേഷം സകല ഗുണങ്ങൾക്കും ഇരിപ്പിടമായ രാജശേഖരപാണ്ഡ്യൻ രാജ്യഭാരം കയ്യേറ്റു. അദ്ദേഹം ചതുർവിധോപായങ്ങളെക്കൊണ്ടും പിതാവിനേക്കാൾ അത്യാധികമായ അഭിവൃദ്ധിയോടുകൂടെ രാജഭരണം നടത്തിവന്നു. സർവ്വവിദ്യകളും അറുപത്തിനാലുകലകളും അദ്ദേഹത്തിനു സ്വാധീനമായിരുന്നു. ബ്രാഹ്മണഭക്തിയും ആചാരധർമ്മനയവിനയങ്ങളും, പരമശിവഭക്തിയും യശോയൈവീര്യങ്ങളും, രാജശേഖര പാണ്ഡ്യനെപ്പോലെ മറ്റൊരാളത്തക്കം ഇല്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും പരമശിവനിലുള്ള ഭക്തിവിശ്വാസങ്ങൾക്കൊണ്ടു ശിവനടന്നുമാത്രം അവൻ അഭ്യസിച്ചില്ല. പാണ്ഡ്യസർവ്വഭൗമനായ രാജശേഖരപാണ്ഡ്യൻ സർവ്വവിദ്യാവിശ്വാദൻ എന്നും സകലകലാക്ഷൻ എന്നും ഉള്ള പ്രസിദ്ധി ലോകംഎങ്ങും പരന്നു. ഇതിനെ ജംബുനാഥഭക്തനും ചോളഭൂപാലകനുമായ കലികാലഭൂപൻകേട്ട് തനിയ്ക്കും എല്ലാവിദ്യകളും കലകളും അഭ്യസിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു കാലതാമസമെന്യെ സർവ്വവും അഭ്യസിച്ചു. ചോളാധിപനായ കലികാലഭൂപനു നൽകുന്നവം വശമായിരുന്നു. രാജശേഖരപാണ്ഡ്യൻ നൃത്തം വശമല്ലെന്നുള്ള വിവരം അദ്ദേഹത്തിനു അറിയാൻ പാടില്ലായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ സർവ്വവിദ്യാവിശ്വാദനായ സകലകലാവല്ലഭനായ പാണ്ഡ്യചോളാധിപന്മാർ ഭൂപരിപാണവും നടത്തി സസുഖം വസിക്കുന്നകാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ ഒരു വിദ്വാൻ ചോളരാജധാനിയിൽ ചെന്നിരുന്നു. ആ വിദ്വാനും ചോളഭൂപാലകനുംകൂടി അന്യോന്യം അനവധിവിദ്യാപരീക്ഷകൾ നടത്തുകയും ബുദ്ധിമാനായ ആ വിദ്വാന്റെ ശോമണിക്കു അനവധിധനം സമ്മാനമായി നൽകുകയും ചെയ്തു.

ചോളഭൂപന്റെ സംഭാവനയായി കിട്ടിയ അവസാനമില്ലാത്തദ്വയവും ചുമപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ആ വിദ്വാൻ അനന്തരം വിക്രമപാണ്ഡ്യസന്നിധാനത്തിൽ പോയി അദ്ദേഹവുമായും പലവിദ്യാ പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തി. ആ വിദ്വാൻ പക്ഷിൽ പാണ്ഡ്യഭൂപനെ ഏറ്റവും പ്രശംസിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ നോക്കി അല്ലയോസർവഭൗമനായ പാണ്ഡ്യരാജരതാമെ; അങ്ങുസകലകലാവല്ലഭൻ തന്നെ. അങ്ങേപ്പോലെ സമ്പത്തും കീർത്തിയും മറ്റാർക്കും ഇല്ല. മറ്റാപ്രഭവായ അങ്ങെ എല്ലാ ജനങ്ങളും സൂതീക്ഷ്കയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങ് ഐശ്വര്യംകൊണ്ട് രാജരാജനിഭരണം പ്രതാപംകൊണ്ട് ആദിത്യതുല്യനും ആണെങ്കിലും ചോളാധിപനായ കലികാലനെപ്പോലെ അങ്ങേയ്ക്കു എല്ലാകലകളും അറിയാൻ പാടില്ല. ഞാൻ ചോളരാജ്യത്തിൽപോയി കലികാലനെക്കണ്ടു അവൻ നൃത്തവിദ്യകൂടി അറിയാം. രാഗതാളസമന്വിതമായ അവന്റെ നൃത്തം കണ്ടാൽ സാക്ഷാൽ നഭശമുത്തിയായ പരമശിവനും അന്ധാളിച്ചുപോകും. നിനക്കുനൃത്തവിദ്യ വശമില്ലെന്നു എല്ലാ

വരും പറയുന്നു. നൃത്തവിദ്യ നിന്നെക്കൊണ്ടുപഠിക്കാൻ. സാധിക്കുകയില്ലെന്നാണ് കലികാലന്റെ അഭിപ്രായം എന്നുപറഞ്ഞു.

രാജശേഖരൻ അതുകേട്ട് അത്രയും വജ്രയോടുകൂടെ, ഓരോരുത്തർക്കു ഓരോന്ന് അറിവുണ്ടെന്നല്ലാതെ എല്ലാം അറിഞ്ഞവരായി ലോകത്തിൽ ആരുമില്ലെന്നയില്ലല്ലോ എന്നിങ്ങനെഗുഡബുദ്ധിയായ അവൻ സമ്പ്രദായത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ട് ഒന്നും മിണ്ടാതെ കാൽകൊണ്ടു ഭൂമിയിൽ വരച്ചുകൊണ്ടു കറേനോത്തോളവും നിന്നു. അനന്തരം അദ്ദേഹം മർമ്മാദിയായ ആവിദ്വാൻ വിചിത്രീയത്ത അനവധി ആരോണങ്ങളും വസ്ത്രങ്ങളും സമ്മാനം നൽകിപ്പറഞ്ഞയച്ചു.

അതിന്റെ ശേഷം രാജശേഖരപാണ്ഡ്യൻ സ്വയംവേദം നൃത്തവിദ്യ അഭ്യസിക്കണമെന്ന നിശ്ചയിച്ച് വ മഹാദം പൊക്കിപ്പിടിച്ചു കൊണ്ടു നൃത്താഭ്യാസം ആരംഭിച്ചു. ഇങ്ങനെ കുറേദിവസം നൃത്താഭ്യാസം ചെയ്തപ്പോൾ പരമശിവഭക്തനായ രാജശേഖരപാണ്ഡ്യന്റെ ഹൃദയംകാരത്തിൽ രാഷ്ട്രവത്സാഹ ചിലവിചാരങ്ങൾ ഉദിച്ചു. അതായതു, നടശാമ്യത്തിനായ പരമശിവന്റെ നൃത്തലീലയെ ഇനിക്കു ചെയ്യാമൊ? ചോളഭൂപതി ജയിക്കണമെങ്കിൽ അതുപഠിക്കാതെ കഴിയുകയും ഇല്ലാ, ഒരുക്കാൽ പൊക്കിപ്പിടിച്ചു കൊണ്ടു അല്പദിവസമായിട്ടു നൃത്തം ചെയ്തതിൽപോലും ഇനിക്കു ഉതില്ലാമില്ലാത്ത വിഷമങ്ങളും പ്രയാസങ്ങളും തോന്നുന്നു അപ്പോൾ അനവധി നാളായിട്ടു താണ്ഡവത്തെ ഒരുപ്രകാരമായി മുട്ടാതെ നടത്തിക്കൊണ്ടു വരുന്ന പരമശിവൻ അതു എത്രമാത്രം അസഹ്യവും ദുഃഖകരവും ആയിരിക്കണം. അഥവാസർവ്വഭാരസഹിഷ്ണുവും ക്ലേശരഹിതനുമായ അദ്ദേഹത്തിന് നൃത്തംകൊണ്ടു യാതൊരു ക്ലേശവും ഇല്ലെന്നുവരുതെ എന്നുചിന്തയും ആയിരുന്നു.

രാജശേഖരപാണ്ഡ്യൻ ഇങ്ങനെയുള്ള ചിന്തകളോടുകൂടെ ലോകവ്യാപക മാനസനായി നൃത്താഭ്യാസം ചെയ്യാനെന്ന ക്വാത്തിൽ ഒരിക്കൽ ഒരു ശിവരാത്രിദിവസം അലർത്താതി ആയപ്പോൾ പത്തുത്തറയിലൂടെ അലേക്ഷണം സരണം പരമശിവൻ മുകളത്തെ രജതസഭയിൽ വെച്ചു നടത്തുന്ന താണ്ഡവം കണ്ടുനായിപ്പോയി. അവിടെനിന്നു അനേകായിരം ഉരുചഞ്ചനകളും ജപിച്ചും ഹൃദയംഗമങ്ങളായ അനവധി സ്തോത്രഗാനങ്ങൾ പാടിയും താണ്ഡവമുത്തറയായ നടശാമ്യ പ്രസാദിപ്പിച്ചിട്ടു തൽസന്നിധാനത്തിൽ ഇരുപതു നൃത്തം കണ്ടാനദിച്ചുകൊണ്ടു വന്നിട്ടു. അപ്പോൾ, തനിക്കുനൃത്തം ചെയ്യാനോർ തോന്നിയിട്ടുള്ള പ്രയാസങ്ങളും ദുഃഖങ്ങളും ഓർമ്മവരികയാൽ ഭക്തവത്സലനും കരുണാനിധിയും ആയ താണ്ഡവമൂർത്തിയിങ്കൽ അപമാനമായ ഭക്തിവിശ്വാസങ്ങളോടുകൂടിയ കോരഭയോരോമായ രാജശേഖരപാണ്ഡ്യൻ ഭഗവാനെ നോക്കി ശപഥംചെയ്തുകൊണ്ടു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ ഭഗവനെ! പരമാനന്ദ താണ്ഡവ ഭണ്ഡിത! ചഞ്ചക്രവൃത്തങ്ങളേയും മറ്റാലുംകളിയും ചെയ്യുന്നതിൽ അതിവിപക്ഷമെന്നായിട്ടു

ജോലി! അങ്ങു നടനശ്രമശാന്തിക്കുവേണ്ടി വളരെ സമയമായിട്ടെ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു നൽകണം ചെയ്യുന്ന ഈ ഇടത്തുകാൽ ഉന്നിനിന്നു കൊണ്ടു ഇനിവായ്ക്കുകയാൽപോക്കിനൽകണം ചെയ്യുക. ഒന്നാൽ ഉന്നിയുംകൊണ്ടു മറ്റൊന്നാൽ പോക്കി വളരുന്നേരം നൃത്തം ചെയ്യുന്നതുപോലെ ശ്രമകരവും ഭുജകാരണവും ആയ പ്രവൃത്തി മറ്റൊന്നുംതന്നെയില്ല ഇതു ഞാൻ അനുഭവിച്ചതന്നെ അറിഞ്ഞതാണ്. അതുകൊണ്ടു നിന്തിരുവടിയെപ്പോലും ചൊക്കിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്ന കാൽ ഉന്നിമറ്റൊന്നാൽ ചൊക്കിനൽകണംചെയ്യാതെ ഇപ്പോൾ ചൊക്കിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്ന കാൽതന്നെഇനിയും ചൊക്കിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു നൽകണം ചെയ്യുകയാണെന്നിൽ ഞാൻ ഈ വാക്കുകൊണ്ടു എന്റെകഴുത്തുവെട്ടി അങ്ങയുടെ മുമ്പിൽ മരിക്കുന്നുണ്ടു്. രാജാവു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ഉറയിൽനിന്നും വെളുപ്പിച്ചിട്ടുള്ള അല്പംപോലും ശരീരസ്തേദനം ഇല്ലാതെ ഗുളവണ്ഡനം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയതിനെ പത്തഞ്ചിലൂടെയും വൃശ്ചപാദന്റെയും അപേക്ഷപ്രകാരം ഭാഗദാരുതസ്ഥാനത്തിൽ താങ്ങുവാനും ചെയ്തുകൊണ്ടിട്ടു കൊടുത്ത ഹാലാസ്വനാഥനായ സുന്ദരശാപൻ ആത്മഭക്തനായ ആ രാജശേഖരന്റെ അഭിപ്രായം മനസ്സിലാക്കിയും കൊണ്ടു ഇടത്തുകാൽ ഉന്നി ഉദഞ്ചിതാകഞ്ചിതവാമപാദനായി അതിരൂപവും അത്യുത്തമവും ആയ വൃശ്ചസ്ത താങ്ങുവാനുടങ്ങി. ഉടൻതന്നെ വില്ലുതുടങ്ങിയുള്ള സർവ്വവ്യധനാഥൻ ആഗതന്മാരാവുകയും അപ്പോഴപ്പോൾ നൃത്തഗാനങ്ങൾ തുടങ്ങുകയും കല്പകുപ്പുക്കൾ വർഷിച്ചു പരമശിവനെ മുട്ടുകയും പരമാനന്ദമത്തരായ ദേവർഷീ മണങ്ങൾ വേദപോഷണം തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു.

രാജശേഖരപാണ്ഡ്യനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മന്ത്രിസത്തമന്മാരും മറ്റു രാഷ്ട്രവാസികളായ എല്ലാ ആളുകളും ശിവരാത്രിപ്രമാണിച്ചു അന്യദിക്കുകളിൽ നിന്നും വന്നുകൂടിയിട്ടുള്ള പുരുഷന്മാരും നൗപോലെ താങ്ങുവാനുടങ്ങിയ ഹാലാസ്വനാഥന്റെ അത്യുത്തമകരവും റ്റുടയാകർഷകവും മനോമാലിന്യ നാശകരവും ഭക്തിസംവൽക്കവും സർവ്വപരമവും, സർവ്വസ്വൽ സമൃദ്ധിയകവും, ആയ വൃശ്ചസ്തതാങ്ങുവാനു കണ്ടു് ചിലർ ഭക്തിപൂർവ്വം സാഷ്ടാംഗ പ്രണാമം ചെയ്യുകയും, ചിലർ പൂജിക്കുകയും മറ്റുചിലർ സ്തുതിക്കുകയും വേദേചിലർ ധ്യാനിക്കുകയും, അന്യന്മാർ നൽകണം ചെയ്യുകയും മറ്റുചിലർ പഞ്ചാക്ഷരം ജപിക്കുകയും വേദേചിലർ അനന്ദപാമവശ്ശും കൊണ്ടു സ്തോത്രന്മാരാവുകയും ചിലർ അനന്ദാശ്രുക്കൾ ചൊഴിക്കുകയും ചിലർ രോമാഞ്ചകഞ്ചുകന്മാരായി പരമാനന്ദ മനുഭവിക്കുകയും മറ്റുചിലർ ഭക്തിയിൽ മുഴുകി പരവശരാവുകയും ചിലർ ജയജയഹേമാക്ഷം മുഴക്കുകയും മറ്റുചിലർ സംസാരമെന്തും മറക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തു.

പരമശിവന്റെ വൃശ്ചസ്തനൽകാനുണ്ടു് ദേവന്മാരും, മനുഷ്യരും, മഹർഷിമാരും പ്രാപിച്ച അവസ്ഥയെപ്പറ്റി അതിരും നാക്കുള്ള അനന്തനെക്കൊണ്ടുപോലും പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതല്ല. ഭക്ത്യാഗ്രഗണ്യനായ

രാജശേഖരചാണ്യൻ രജതസഭാ പതിയായ ഹാലാസ്ത്രനാഥന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നിപ്രകാരം സ്മരിച്ചു.

പരിപൂർണ്ണപരമാനന്ദ സത്യാജ്ഞാനാദയാത്മകം
ജ്ഞാമിസുന്ദരേശാനം മഹദ്ഭൂതതാഡധവം. (൧)

ശ്രീമൽപഞ്ചാക്ഷരമയം പഞ്ചകൃത്യൈകകാരണം
ജ്ഞാമിസുന്ദരേശാനം മഹദ്ഭൂതതാഡധവം. (൨)

വിശ്വാധികംവിശ്വരൂപം വിശ്വാത്മാനംപരാൽപരം
ജ്ഞാമിസുന്ദരേശാനം മഹദ്ഭൂതതാഡധവം. (൩)

യോഗാഭ്യാസതൈസതീസദാഭേയംസുസിദ്ധിദം
ജ്ഞാമിസുന്ദരേശാനം മഹദ്ഭൂതതാഡധവം. (൪)

ഭക്താപൽഭജ്ഞനപരം ഭക്തിഗമ്യംഭവോപഹം
ജ്ഞാമിസുന്ദരേശാനം മഹദ്ഭൂതതാഡധവം. (൫)

ഭോഗമോക്ഷപ്രദംപുണ്യാ മാഗമാന്തരഭിഷ്ടതം
ജ്ഞാമിസുന്ദരേശാനം മഹദ്ഭൂതതാഡധവം. (൬)

ദാദശാന്തഗതംസുക്ഷ്മം സോമസൂത്യാഗ്നികോടിഭം
ജ്ഞാമിസുന്ദരേശാനം മഹദ്ഭൂതതാഡധവം. (൭)

ഷഡ്ത്രിംശൽസതപസോപാന മഹാപ്രാസാദമധ്യഗം
ജ്ഞാമിസുന്ദരേശാനം മഹദ്ഭൂതതാഡധവം. (൮)

കാലാതീതംകാലകാലം കലാധരകലാധരം
ജ്ഞാമിസുന്ദരേശാനം മഹദ്ഭൂതതാഡധവം. (൯)

സൂക്ഷ്മപഞ്ചാക്ഷരീഭൂത പ്രണവാകാമധ്യഗം
ജ്ഞാമിസുന്ദരേശാനം മഹദ്ഭൂതതാഡധവം. (൧൦)

നിവൃത്യാദികലാതീതം നിത്യംസകലനിഷ്ഠഭം
ജ്ഞാമിസുന്ദരേശാനം മഹദ്ഭൂതതാഡധവം. (൧൧)

സർവ്വസ്വപ്ലവസദ്യ സർവാപദ്ഭജ്ഞനക്ഷമം
ജ്ഞാമിസുന്ദരേശാനം മഹദ്ഭൂതതാഡധവം. (൧൨)

വീതാമസംചൈവിമുധൈവിശിഷ്ടൈ
വിദ്യാവിശേഷാർച്ചിതപാദപത്മ!

മാലസ്യനായനമോസുതുളും
ശ്രീസുന്ദരേശ്വരതതാണധപേര!

(202)

മഹാതാണ്ഡപപണ്ഡിതനായ സുന്ദരോദനെ രാജശേഖരപാണ്ഡ്യൻ ഭക്തിപാഥവശ്രുതോട്ടുകൂടെ പിന്നെയും. പിന്നെയും ഇപ്രകാരം സ്മൃതിചിട്ടു വീണ്ടും പീണ്ടും നമസ്കരിക്കുകയും, ഞാൻ കൃതാത്മനായ! ഞാൻ കൃതാത്മനായ! എന്തിങ്ങനെ തന്നത്താൻ പറയുകയും ചെയ്തു.

അന്നത്തും രാജശേഖരപാണ്ഡ്യൻ ഭക്താർത്ഥിയെന്നും അശ്രിതവ
ത്സവനം ആയ ഭഗവാനോട്, അല്ലയോ നഭശാ! അങ്ങ് അങ്ങയുടെ സുന്ദ
രമായ വാചാദത്തെ കുറഞ്ഞൊന്നു പൊങ്ങിച്ചുകൊണ്ട് ഭൂമിതലത്തിലെഅ
നവധി ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ നന്തനംചെയ്യുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഇടത്തേക്കാൽ
പൊക്കിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പ്രത്യസ്തനത്തം മറെറേയും ചെയ്യുന്നില്ല. അ
തുകൊണ്ട് മഹാഭക്തകൾക്കും, അത്യന്തമോഹനവും ദർശനമാത്രത്താൽ ത
ന്നെ സ്വപ്നാപവിനാശകാരണവും ആയ ഈ പ്രത്യസ്തനത്തത്തെ ലോകാ
നുഗ്രഹത്തിനുവേണ്ടിയും എന്റെ വംശഭാവ്യധിക്കായും എല്ലാക്കാലവുംചെ
യ്ക്കുകൊണ്ട് ഇവിടെ വസിക്കണമെന്നു എന്നിക്കൊരു വലുതായ അപേക്ഷയു
ണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു.

രാജശേഖരപാണ്ഡ്യൻ ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചപ്പോൾ, അപ്രകാരം ചെയ്യാമെന്നു സമ്മതിച്ചതായി അകാരത്തിൽനിന്നും 'ഓം, 'ഓം' എന്നിങ്ങനെ കരുതലും കേൾക്കാനായി. രാജശേഖരപാണ്ഡ്യൻ അതുകേട്ട്, വീണ്ടും സന്തുഷ്ടനായ രാജധർമ്മത്തിന്െ പിന്നെയും പിന്നെയും പലതവണയും പ്രണാമിക്കുകയും, അത്യന്തം ഭക്തിയോടുകൂടെ ഭക്തവത്സലനും കരുണാനിധിയുമായ ഭഗവാന്റെ സ്തോരവാത്സല്യവിലാസത്തെപ്പറ്റി ഏറെയും ചിന്തിക്കുകയും കരളും ചാമയും രേസിംഹസനവും മുത്തുമാലയും വ്യത്യസ്തതാ ണ്ധപമുത്തിയായ അദ്ദേഹത്തിനു പ്രാണംചെയ്യുകയുംചെയ്തു. അന്നുമുതൽക്കാണ് കടംബവനാധിപിയായ ഹാലാസ്ത്രനാഥൻ വ്യത്യസ്തനൃത്തകർത്താവെന്നുള്ള ഒരുനാമധേയംകൂടെ ഉണ്ടായത്.

അല്ലെങ്കിൽ മഹർഷിപ്പുരഗവന്തരേ! സുന്ദരേശ്വരൻ്റെ അതിസുന്ദരമായ ഈ പ്രത്യുസ്തോതനാചാര്യനെ നിത്യവും ധ്യാനിക്കുന്നവർക്ക് സർവ്വകാരുണ്യങ്ങളും സിദ്ധിക്കുകയും, ഭൂമിത്തലം നശിക്കുകയും ചെയ്യും. രാജശേഷപാണ്ഡ്യൻ സുന്ദരേശ്വരൻ്റെ പ്രത്യുസ്തോതനംകണ്ടു് അന്നുരാത്രിമുഴുവൻ രജതയിൽത്തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടി പിറ്റേദിവസം രാവിലെ രാജമന്ദിരത്തിൽ പോയി ശിവരാത്രി പ്രതത്തിൻ്റെ പാരണയുംവീടി. അന്നുതുടങ്ങി അവസാനകാലംവരേയും എടുവിടാതെ രാജ്യം പകുപ്പമൊന്നു പോലെ സുന്ദരേശ്വരമൂർത്തിയുടെ അരുളതകരമായ പ്രത്യുസ്തോതനത്തെയും സ്മരിച്ചു സ്മരിച്ചു് ജീവിതശേഷത്തെ നയിച്ചു. ദേശാന്തരസഞ്ചാരികളായ വിപ്രന്മാരും മറ്റനേകരായിരും

പുരുഷാണുളും ഈ അതുതനത്തുകേട്ടു മധുരയിൽവന്ന് പരമശിവനെ കൂ
പൂിസ്തുതിച്ചു സകലാഭിഷ്ടങ്ങളേയും സമ്പാദിച്ചു.

വ്യത്യസ്തതാസംഭവരണായ ഹാലാസ്യനാഥന്റെ കൃപാകടാക്ഷംകൊ
ണ്ടു് ഈ കാലത്തിൽ രാജശിരോമണിയായ രാജശേഖരപാണ്ഡ്യൻ പരോ
ഴിക്ക് ചന്ദ്രൻ എന്നപോലെ കലോത്തംഗൻ എന്ന പേരോടുകൂടെ മരുപുത്ര
നും ഉണ്ടായി; രാജശേഖരൻ പുത്രസമേതം അനവധികാലം മേവമേവ
തെ ജയന്തനോടുകൂടെ ദേവേന്ദ്രൻ എന്നപോലെ ക്ഷേമകരമാംവണ്ണം പരി
പാലിച്ചു.

ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരശേഖരന്റെ ഭക്തിമയവും പരിപാവന
വും ആയ ഈ ലീകയെ കേൾക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് ഇഹ
ലോകസുഖവും പരഗതിയും നിസ്തർക്കമായും ലഭിക്കുന്നതാണ്.

നമു-ാം അദ്ധ്യായം ഇരുപത്തിനാലാം ലീല

സമാപ്തം.

ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം.

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

നമു-ാം അദ്ധ്യായം.

വി പ്ര പ തീ വ ധ നി രൂ പ ണ ൊ എന്ന

ഇ രു പ ത്ത ബാ മ ത്ത ലീ ല .

സിദ്ധാദിമഹാപിങ്കരം വീണ്ടും കുംഭസംഭവനെ നോക്ക
അല്ലയോ അഗസ്ത്യമഹാമഷി! സുന്ദരശേഖര വൈഭവ
മെ ഇനിയും ഞങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കുക. കേൾക്കുന്നതോ
ഞങ്ങൾക്കു മേൽക്കുമേൽ കേൾക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം
ലിച്ഛതന്നെ വരുന്നു എന്നിങ്ങനെപ്പറഞ്ഞു.

അഗസ്ത്യമഹാമഷി അതുകേട്ടു്, പരമശിവന്റെ അതിമനോഹരങ്ങളും
ഭിദ്യങ്ങളും ആയ ലീലകളെ കേൾക്കുന്നതിൽ അത്യന്തം താല്പര്യത്തോടു
കൂടിയവരായ നിങ്ങളെ ഇനി ഞാൻ ഹാലാസ്യനാഥനായ അദ്ദേഹം ബ്രാ

ഫലപ്രസാദം വാണിജ്യപണത്തിനായി കൈക്കൊണ്ടു വീലയെ കേൾപ്പിക്കുമെന്നും പറഞ്ഞത് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുതുടങ്ങി.

അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദിത്ഥാപസവന്ദമരൈരാജശേഖരപാണ്ഡ്യൻ ശിവസാമ്രാജ്യം പ്രാപിച്ചതിന്റെ ശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനായ കലോത്തംഗപാണ്ഡ്യൻ മധുരാസമ്രാജ്യത്തെ ഭരിച്ചുവന്നു. ദേവബ്രാഹ്മണക്കേന്ദ്രം സദാചാരതല്പരനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യഭരണം പ്രജകൾക്കു വളരെ വളരെക്ഷേമകരമായിരുന്നു. വ്യത്യസ്തതാണ്യവമുത്തിയായ സുന്ദരേശ്വരസേവയോടു കൂടെ രാജ്യഭരണം നടത്തിവന്ന കലോത്തംഗപാണ്ഡ്യൻ അയിരും ഭാര്യമാരെ വിവാഹം കഴിച്ചു. ഭാര്യമാരിൽ ഓരോരുത്തർക്കു ആറാറുക്കുടംവീതവും ഉണ്ടായി. അവരിൽപെട്ട് അഗ്രജൻ അനന്തഗുണപാണ്ഡ്യൻ അയിരുന്നു. പിതാവായ കലോത്തംഗൻ ഏല്പിച്ചുപുത്രന്മാരോടുകൂടെ രാജ്യപരിപാലനം ചെയ്യുന്ന ആ കാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ നവപുരത്തിൽ പാർക്കുന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയോടും മൂലകുടിമാനന്ത ഏകപുത്രനോടുകൂടെ മധുരാപുരിയിൽ ഉള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശപഥശാലയത്തിലേയ്ക്കായി യാത്രതിരിച്ചുവരുന്നപ്പോൾ മാതൃശ്രമംകൊണ്ട് തൃഷ്ണാർത്തരായ അവർ വഴിമധ്യേയുള്ള ഒരു അരയാൽപ്പുഴയിൽ വഴിയാത്രകൊണ്ടുണ്ടായ ക്ഷീണം തീർക്കാനായിക്കയറിയിരുന്നുവെന്നു കണ്ടു് ദാഹശമനത്തിനായി വെള്ളം ഏവിടെയുണ്ടെന്നു നോക്കിപ്പോൾ കുറെ അകലത്തിൽ ഒരു തടാകം കാണുകയാൽ ആ ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠൻ പതിയോട്ടു പുത്രനേയും വെച്ചുകൊണ്ടു് അവിടെ ഇരിക്കാൻ പറഞ്ഞിട്ടു് പാനീയം കൊണ്ടുവരാനായി അദ്ദേഹം അതിവേഗത്തിൽ തടാകം നോക്കിപ്പോയി.

കുഞ്ഞിനേയും വെച്ചുകൊണ്ടു് ആ ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീ അത്ഭുതവട്ടിലും ഇരുന്നു. മുന്മാരിക്കൽ ഒരു കാട്ടാളൻ ആ അലിൻമുളിൽ ഇരുന്ന ഒരു ശുക്രത്തെ വധിക്കുന്നതിനായി ഒരു അസ്രം പ്രയോഗിച്ചതു ലക്ഷ്യത്തെറിപ്പോവുകയാൽ ഒരു വടപത്രത്തിൽ തച്ചുകേറിയതു ഈ അവസരത്തിൽ അലുംമുകളിൽത്തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ബ്രാഹ്മണൻ വെള്ളംകൊണ്ടുവരാനായിപ്പോയി കുറെക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അതേവരെയും ഇലയിൽകൊരുത്തുതുങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന ആ നിശിതവിശിഖം കാരാടിക്കുകയാൽ ഇലയിൽനിന്നും പറിഞ്ഞു് അധോമുഖമായി വീഴുകയും, ആ അസ്രം തൂങ്ങിക്കിടന്നിരുന്നതിനേറെ താഴത്തു കട്ടിയേയും കളിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അന്തണസ്ത്രീയുടെ കണ്ണത്തിൽ വന്നുകൊണ്ടു് അവൾ ധർമ്മരാജാലയം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഭർത്താവായ അന്തണശ്രേഷ്ഠൻ ജലവും കൊണ്ടുവന്നു നോക്കിയപ്പോൾ ഭാര്യചത്തു മറിഞ്ഞുകിടക്കുന്നു. അന്നാഥയായകുട്ടി നിലത്തുകിടന്നുകയ്യുന്നു. സാധുവായവിപ്രൻ അതുകണ്ടു് ഇരില്പരമില്ലാത്ത വ്യസനത്തോടുകൂടെ മാറത്തടിച്ചുനിലവെളിതുടങ്ങി. പരമോക്താപ്തനായ ആ തരുണിരത്നത്തിന്റെ വിലതീരാത്തതായ പലപല സൽഗുണങ്ങളേയും സൌന്ദര്യവിഭാസത്തേയും മാതൃഹീനമായ ശിശുവിനെക്കുറിക്കുന്നതിനുള്ള ദുർഘടങ്ങളേ

ആ വിചാരിതമായിട്ടുണ്ടായ ഈ സംഭവങ്ങൾക്കു് അത്യാന്തര വിഷ ണധനായകാട്ടാളൻ അല്പം വിപ്രോത്തമ! അങ്ങ് കോപിക്കരുതേ! ഞാൻ അങ്ങേയുടെ കണ്ടുമില്ല; കേട്ടുമില്ല. നിരപരാധിയായ ഒരു അന്തരം സ്രീയെ ഞാൻ എന്തിന്നുവേണ്ടിക്കൊല്ലുന്നു. അവിടത്തെ ഭാര്യയെഞാൻ കൊന്നിട്ടില്ല. അങ്ങനെ അവിടുന്നുശരിക്കുത. അവിടത്തെ ഭാര്യയുടെ മരണമേതുവിനെപ്പറ്റി അവിടുന്നു വഴിപോലെ അന്വേഷിച്ചോ? അന്വേഷിക്കാതെ ആരുടെയും മേൽക്കററം ചെയ്തുന്നത് ശരിയല്ലെന്നു മറ്റും പല സമാധാനങ്ങൾ പറഞ്ഞിട്ടും ബ്രാഹ്മണൻ കേൾക്കാതെ കാട്ടാളനേയും പിടിച്ചു് കുട്ടിയേയും എടുത്തുകൊണ്ടു് രാജമന്ദിരത്തിലേക്കു തിരിച്ചു. അവിടെച്ചെന്ന് ബ്രാഹ്മണക്കുട്ടിയോടുകൂടെ വളരെ ഉച്ചത്തിൽ നിലവിളിച്ചു. മന്ത്രിമാർ അതുകേട്ടു് കാര്യമെന്തെന്നു ചോദിച്ചു. ബ്രാഹ്മണൻ അതുകേട്ടു മാറത്തട്ടിച്ചുനിലവിളിച്ചുകൊണ്ടു് ഈകാട്ടാളൻ എന്റെ ഭാര്യയെക്കൊന്നു എന്നെയും ഈ മുലക്കുടിമാറത്ത കുട്ടിയേയും അന്നാഥരാക്കിക്കളഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്തതു. കേട്ടവരെല്ലാം കഷ്ടമെന്നുതന്നെ പറഞ്ഞു.

ബ്രാഹ്മണൻ അതുകേട്ടു, വേടന്റെ നേരെ കയ്യുചൂണ്ടിയും കൊണ്ടു,

ഈ കാട്ടാളൻ എന്റെ ഭാഗ്യയെ എഴുതുകൊന്നു. അർദ്ധിതാണു് കണ്ടാലും! എന്നു പറഞ്ഞു.

ഉടനെ വേടൻ, അയ്യോ, പൊന്നത്തമ്പുരാണെ! ഇദ്ദേഹം സത്യമായിത്തന്നെ പറയുകയാണ്. തിരുമേനികളുടെ അതിനെ വിശ്വസിക്കരുതു. ഞാൻ ഇപ്പോൾത്തന്നെ ബ്രാഹ്മണിയെ കൊന്നിട്ടില്ല. ഇതു സത്യമാണു എന്നുവളരെ താങ്ങുവീണ്ടുപറഞ്ഞു.

രാജാക്കന്മാർ ചില നല്ലവർക്കുകൾ വീണ്ടും പറഞ്ഞു ബ്രാഹ്മണന്റെ ശോകത്തെ കുറെ അടക്കിട്ടു വേടനെനോക്കി, എങ്കോ കാട്ടാളാധമ! നീ കളുപുപറയുന്നോ? കള്ളം പറഞ്ഞാൽ നിന്നെഞാൻവധിക്കും. സത്യം പറഞ്ഞാൽ നിന്നെ രക്ഷിച്ചുകൊള്ളാം. അതുകൊണ്ടു സത്യം പറഞ്ഞേക്കുക. അതാണു നിനക്കുനല്ലതു എന്നിങ്ങനെ വളരെ ശാഭീതൃസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

വേടൻ അതുകേട്ടു മുമ്പത്തേതിലും ഏറ്റവും ഭയത്തോടുകൂടെ നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടു, അല്ലയോ പൊന്നത്തമ്പുരാണെ! നിന്തിരുവടി അടിയനെ രക്ഷിക്കണം. അടിയൻ ഒരു കാലത്തും ഇതു ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു സത്യമാണു്. തിരുമനസ്സുകൊണ്ടെങ്കിലും ആലോചിച്ചുവേണമേ കല്പിക്കാൻ എന്നു പറഞ്ഞു.

രാജാവിനു വേടന്റെ വാക്കുകളേക്കേട്ടതിൽ പല സംശയങ്ങളും ഉണ്ടായി. അനന്തരം അദ്ദേഹം, ബ്രാഹ്മണനോടു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോ ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠ! ഈ കാട്ടാളൻ കുററുപ്രകൃതിയല്ല. ഇവൻ ബ്രാഹ്മണിയെ കൊല്ലുന്നതുകണ്ടതായി അന്യസാക്ഷികളും ഇല്ല. അന്യരെങ്കിലും ഗ്രസവിചാരണയും കൂടാതെ ഉടനടി ഇവനെ ഈ വിഷയത്തിൽ എങ്ങനെ ശിക്ഷിക്കും. അതുകൊണ്ടു് കൃത്യത്തെപ്പറ്റി അന്വേഷിച്ചിട്ടു് ഇവനെ ശിക്ഷിക്കാം. അങ്ങു് മുതലാരികൾ കൊണ്ടുപോയി ദഹിപ്പിക്കണം.

ബ്രാഹ്മണൻ അപ്രകാരം നാമത്തിച്ചു് മുതലാരികൾ എടുപ്പിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. രാജാക്കന്മാർ കാട്ടാളനെ ഭൂതന്മാരെക്കൊണ്ടു പിടിച്ചു ബന്ധിപ്പിച്ചു് താഴിപ്പിച്ചു് കാരാഗൃഹത്തിൽ ഇടുവിച്ചു. അനന്തരം ഈ കേസ്സിന്റെ വിസ്താരം അറിയുന്നതിലേക്കുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെപ്പറ്റി മന്ത്രിമാരും വിദഗ്ദ്ധന്മാരും മറ്റുമായി ആലോചിച്ചതിലും യാതൊരു തുറന്നു കിട്ടാത്തതായാൽ മേൽ എന്നോണം ചെയ്യണമെന്നു തോന്നാത്തവനായിത്തീർന്ന രാജശ്രേഷ്ഠൻ, ഞങ്ങളുടെ കലഭൈരവവും, എന്റെ പിതാവിന്റെ അപേക്ഷകളുമാരും വ്യത്യസ്ത നൃത്തം പോലും ചെയ്ത അശ്രീതവത്സലനും കരുണാനിധിയും അയ ഹാലാസ്വന്നാഥൻ തന്നെ ഇതിന്റെ പരമാർത്ഥം തെളിയിച്ചുതന്നു എന്നുള്ള അപേക്ഷ

യോടുകൂടെ ഉടൻതന്നെ രാജധാനിയിൽനിന്നും തിരിച്ചു ഹേമപത്മിനിയിൽ പോയി സ്നാനവും ചെയ്ത് ഹാഡാസ്യക്ഷേത്രത്തിൽ കടന്ന് അത്യന്തം ഭക്തിയോടും ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീമരിച്ചത് എങ്ങനെയെന്നുള്ള സത്യം വെളിപ്പെടുത്തിത്തരണമെന്നുള്ള പ്രാർത്ഥനയോടുകൂടെ മീനാക്ഷീദേവിയേയും മൃഗലിംഗത്തേയും രാജതസഭാധാസിയായ വ്യത്യസ്തതാണ്ഡവമുത്തിയേയും അഷ്ടാംഗപഞ്ചാംഗത്യാഗങ്ങളെക്കൊണ്ട് സ്തുതിക്കുകയും വിവിധങ്ങളായ സ്തോത്രങ്ങളെ ബീജവിശേഷയുക്തമായ പഞ്ചാക്ഷരീമന്ത്രത്തോടുകൂടെപ്പിടിക്കുകയും ചെയ്തു.

അനന്തരം ഭഗവാനെ അതിഭക്തിപൂർവ്വം മനസ്സിൽഗ്രാഹിച്ചുകൊണ്ടു ആ ക്ഷോഭത്തംഗപാണ്ഡ്യരാജാവും, അല്ലയോ കദംബവനധാസിയായ ഹാഡാസ്യനാഥ! സുന്ദരോപാമുത്തേ! ഞാൻ ഇന്നോളവും അവിടത്തെ കൃപാകടാക്ഷംകൊണ്ട് സത്യഭംഗം വരുത്താതെതന്നെ രക്ഷാശിക്ഷകളെ നടത്തിവന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഒരുബ്രാഹ്മണീധാത്തിന്റെ സത്യമറിയുവാൻ ഒരു വഴിയും കാണുന്നില്ല. നിന്തിരുവടിതന്നെ അതിനൊന്നും ഉണ്ടാക്കിത്തരണമെന്നിങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിച്ചപ്പോൾ, അല്ലയോ ക്ഷോഭത്തംഗപാണ്ഡ്യ! നീ ഇന്നു അർദ്ധരാത്രിയിൽ പത്മംഗധാസിയായി നഗ്നപരിശോധനയ്ക്കു നുള്ള വ്യാജേന ബാഹിർപുരത്തിന്റെ നാഡഭഗത്തും സഞ്ചരിക്കുക. അപ്പോൾ ഞാൻ നിന്റെ ഈ സംഭവം തീർത്തതാം എന്നിങ്ങനെ അശരീരിവാക്കുകേട്ട്.

ക്ഷോഭത്തംഗഭൂപൻ അശരീരിവാക്കുകേട്ട് അത്യന്തം സന്തോഷിച്ചും രാജമന്ദിരത്തിൽ പോയി വിപ്രന്മാരോടുകൂടെ ഭക്ഷണവും കഴിച്ചു നേരം ഏകദേശം അർദ്ധരാത്രിയാകുന്നതുവരെയും കൊട്ടാരത്തിൽതന്നെ ഈ വിചാരത്തോടുകൂടെ വസിച്ചു. അർദ്ധരാത്രി അടുക്കാനായപ്പോൾ പത്മംഗധാസിയായി വെളിയിൽ ഇറങ്ങി ബാഹിർപുരത്തിലെങ്ങും മുററിക്കടന്നു. ഒടുവിൽ ഒരു വൈദ്യവീഥിയിലൂടെ ഭോഷമ്പോൾ അവിടുള്ള ഒരു വൈദ്യന്റെ മന്ദിരത്തിൽ ചില ആരോഗ്യവേഷങ്ങൾ നടക്കുന്നതുകണ്ട് എന്താണെന്നറിയാനായി അങ്ങോട്ടുകയറിച്ചെന്നപ്പോൾ അന്നേദിവസം അവിടെ നടക്കാൻ പോകുന്ന ഒരു വിവാഹം പ്രമാണിച്ചാണ് ആരോഗ്യവേഷം എല്ലാം നടക്കുന്നതെന്നും അവിടെകൂടിയിട്ടുള്ള പുരുഷന്മാർക്കും കല്യാണം പ്രമാണിച്ചുകൂടി കിടക്കുകയാണെന്നും മനസ്സിലായി. അനന്തരം അവിടെ നടക്കുന്ന റിശോഷസംഭവങ്ങൾ മുഴുവൻമനസ്സിലാക്കണമെന്നുള്ള വിചാരത്തോടു കൂടെ രാജാവായ ക്ഷോഭത്തംഗപാണ്ഡ്യൻ ആ വൈദ്യമന്ദിരവളപ്പിനുള്ളിൽ തന്നെ ഒരു കോണിൽ പതുങ്ങി ഇരുന്നുകൊണ്ടു കല്യാണം പ്രമാണിച്ചു കാരോരുത്തരും വരുന്നതും പോകുന്നതും, പലപ്രകാരത്തിലുള്ള ആരോഗ്യവേഷങ്ങൾ നടക്കുന്നതുംമറ്റും നോക്കിക്കണ്ടു സന്തോഷിച്ചു.

ഈ അവസരത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമീപത്തിൽ ഇരുന്നിരുന്ന കൃഷ്ണവർണ്ണനാഥൻ പനപോലെ ദീർഘമായ ശരീരത്തോടും ഭോമാരാകൃതിയോ

കലോത്തംഗചാണുധൻ അതുകേട്ടയുടൻ തന്നെ വളരെ വളരെ പരമാനന്ദത്തോടുകൂടെ അനോദിപസം പകൽമരിച്ചു. ഇന്ദ്രന്ദമ്മനിയുടെ ഭർത്താവായ ബ്രാഹ്മണന്റെറ വീട്ടിൽ ഓടിപ്പോയി അങ്ങയുടെ ഭാര്യമരിക്കുന്നതിനാലായ കാരണമെന്നാണെന്നറിയണമെങ്കിൽ വാണമെന്നംപറഞ്ഞുവീളിച്ചുകൊണ്ടു വന്ന് യമമൃതന്മാരിരിക്കുന്നതിനു സമീപത്തിൽ ഛളിച്ചിരുത്തിയും കൊണ്ടു് ഇവരുടെ സംഭാഷണങ്ങളെ ഓർത്തുകേട്ടുകൊള്ളുക. അതുകൊണ്ടു് അങ്ങയുടെഭാര്യയെ കൊന്നതു ആരെന്നെന്തെയും എന്നുപറഞ്ഞു.

ഈ അവസരത്തിൽ അവിടെയിരിക്കുന്ന യമമൃതന്മാർ അന്യോന്യം അപരവരുടെ ഓരോപ്രാഭവകർമ്മങ്ങളെയുംപറ്റി സ്തുതിച്ചുപറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഉടൻതന്നെ അവരിൽഒരുത്തൻ ഞാൻ എന്തുകൊണ്ടും പൂജ്യൻതന്നെഎന്നുപറഞ്ഞു. മറ്റാവൻ അതുകേട്ടു അതിനു കാരണമെന്തെന്നുചോദിച്ചു ഉടനെമറ്റൊൻ വിവിധതരത്തിലുള്ള ജന്തുക്കളെകൊല്ലുന്നതിന് എന്തെന്നുചോലെ സാമന്ത്രിം മറുക്കും ഇല്ല. ഞാൻ ഇന്നു അരണിമിഷ്ടംകൊണ്ടു ഒരു ഗജപുംഗവനെ വധിച്ചു. കൂടാതെ അഞ്ചൊരൂസിംഹങ്ങളേയും ഒരു രാജാവിനെയുംകൊന്നു. മറ്റൊന്നധിജീവികളേയും ഞാൻ കാലാലയത്തിലേക്കു നിയമിച്ചു. ഒരുദിവസംകൊണ്ടു് ഇത്രവളരെ കൊലകൊല്ലുന്നതിന് നിങ്ങളിൽ വല്ലവരേയുംകൊണ്ടു സാധിക്കുമോ? അതുകൊണ്ടു തന്നെ ഞാൻ മറ്റുള്ളവരെക്കാൾ പൂജ്യൻ എന്നുപറഞ്ഞതു്.

മറ്റാവൻ അതുകേട്ടു, അങ്ങനെയൊന്നെങ്കിൽ എന്നിൽപക്ഷതി പൂജ്യതപംപോലും നിനക്കില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഇന്നലെ ഞാൻ ഇറുമാതിയെന്നു പേരുള്ള ഒരു വിപ്രനാരായണന്റെ ജീവനെ അറുത്തു. ഭർത്താവു അവളെ പൂമാലകൊണ്ടു ലീലാർത്ഥം എറിഞ്ഞതക്കത്തിൽ അപരാധിച്ചുകുഞ്ഞു. ഈ മാതിരി കൌശലം നിങ്ങളിൽ ആർക്കെങ്കിലും വശമുണ്ടോ? എനിക്കു കൊല്ലുന്നതിന് ആയുധവുംമറ്റും വേണമെന്നില്ല ഇതുകൂടാതെഞാൻ ഇന്നലെത്തന്നെനാച്ചുജാതിയിലുംകൂടി ഒട്ടനവധി ജനങ്ങളെ വധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതൊന്നുമല്ല, വിശേഷമായ മറ്റൊരുതരവും കൂടിഞാൻ ഇന്നലെ ചെയ്തു. അതെന്താണെന്നുപറയാം. വഴിപോക്കനായ ഒരുവിപ്രൻ മൂലക്കുടിമാറാത്ത ഒരു ശിശുവിനോടുകൂടെ ഭാര്യസമേതം ഇവിടെ അടുക്കൽ തന്നെയുള്ള ഒരു അൽപ്പുവട്ടിൽവന്നു വഴിനടന്നക്ഷീണം തീരുന്നായികുഞ്ഞിനേയും ഭാര്യയേയും അൽപ്പുവട്ടിൽ ഇരുത്തിയും വെച്ചു് വെള്ളം കോരിക്കൊണ്ടു വരാനായി അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന തടാകത്തിലേക്കുപോയി. വഴിനടന്നക്ഷീണം കൊണ്ടു ചെന്നയായ ബ്രാഹ്മണിക്കുട്ടിയോടുകൂടെ അൽത്തറയിൽകിടന്നു വിശ്രമിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ അവിടെപ്പുത്തം. അവർകിടക്കുന്ന സ്ഥലത്തിനേറെ മുകളിൽ അലിപ്പയിൽ കൊരുത്തുകേറിയുണ്ടികിടന്നിരുന്ന ഒരു നിശിതബാണം ഉതിരി അവളുടെ കണ്ണത്തിൽ ഇടുവധിച്ചുകുഞ്ഞു. ആബാണം അതിനു് മുന്മാറിശൽ ആ അവിൻമുകളിൽ ഇരുന്ന ഒരു പക്ഷിയെ കൊല്ലുന്നതിനായി ഒരു കാട്ടാളൻപ്രയോഗിച്ചതു് ലാക്കത്തൊറി എവയി

ൽകൊണ്ടുകൊള്ളുന്നതു തുടങ്ങിക്കിടന്നിരുന്നതാണ്. മരണകാലം അടുത്തേക്കിൽ ആർക്കും ആരോടും കൊല്ലുന്നതിനായൊരു വൈഷമ്യവും ഇല്ല. ആ സമയത്തു് അദ്ദേഹം വിഷ്ണുതന്നെ. അതുകൊണ്ടു് ഇനി കാലം താമസിക്കാതെ ഇവിടെ നില്ക്കുന്ന നിശിതങ്ങളായ കൊമ്പുകളോടുകൂടിയ പശുവിനെ അഴിച്ചുപിട്ടു് വൈശ്വദേവനോടു നമിക്കു വധിക്കണം. നീ പശുവിന്റെ കയർ കയ്യിൽ അഴിച്ചുപിടിച്ചുകൊള്ളുക. വൃഥാ സമയം കളഞ്ഞാൽ യമധർമ്മാധിപനോടു നാം സമാധാനം പറയണം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വലിയ കോപത്തിന് സമാധാനം പറയാൻതക്ക ശേഷി നമുക്കുണ്ടോ? അതുകൊണ്ടു് നി വലിയ പ്രാഭവങ്ങൾ ഒന്നുപൊട്ടിക്കാതെ പശുവിന്റെ കയറുപൊട്ടിച്ചു വിടാനുള്ള വഴിനോക്കുകയെന്നുപറഞ്ഞു.

കഷ്ടാന്തംഗപാണ്ഡ്യൻ അതുകേട്ടു് ബ്രാഹ്മണനോടു, ഇപ്പോൾ അങ്ങയുടെ ഭാഗ്യമെന്തു് എങ്ങനെയെന്നു മനസ്സിലായോ? നിരപരാധിയായപുളിന്ദനെ നാം ശിക്ഷിച്ചെങ്കിൽ അന്ത്യായമായിപ്പോവുകയില്ലായിരുന്നോ? ഇനി നമുക്കു വൈശ്വദേവന്റെ കഥകൂടി കഴിയുന്നതും കണ്ടുപെടുപോകാം എന്നുപറഞ്ഞു.

ബ്രാഹ്മണൻ, അതുകേട്ടു് വളരെവളരെ അത്ഭുതപ്പെടുകയും തന്റെ ഭാഗ്യ ആയുസ്സിനു മരിച്ചതുതന്നെയെന്നുനിശ്ചയിച്ചു അതേവരേയും ഉണ്ടായിരുന്ന വൃന്ദനം ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു് അപ്പോൾ വിവാഹംകഴിക്കാൻ പോകുന്ന വൈശ്വദേവന്റെ അവസ്ഥയും ഇവർ പറയുന്നതുപോലെ അന്നേക്കൽ യമകിരണമാരുടെ വാക്കുകൾ ഏല്പാം സത്യം തന്നെയെന്നു നിശ്ചയിക്കാമെന്നും വിചാരിച്ചു, അതും കൂടിക്കണ്ടിട്ടു പോയാൽ മതിയെന്നു സമ്മതിച്ചു രണ്ടുപേരുംകൂടെ പിന്നെയും അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നു.

ഈ അവസരത്തിൽ യമഭടന്മാരിൽ ഒന്നാമൻ രണ്ടാമനോടു എടോ! കാശീവിശ്വനാഥക്ഷേത്രത്തിന്നും ദക്ഷിണകൈലാസമായ കാളഹസ്തിക്ഷേത്രത്തിന്നും അടുത്തു് അയ്യഞ്ചക്രോരം ഉള്ളിലും നന്ദേശമുന്തിയുടെ നിവാസസ്ഥാനമായ ചിദംബരത്തിന്നും ഒന്നരയോജനയ്ക്കുള്ളിലും സുന്ദരേശ്വരന്റെ ആചാര്യഭൂമിയായ ഹാലാസ്ത്രക്ഷേത്രത്തിന്നു് രണ്ടുയോജനയ്ക്കുള്ളിലും മറ്റുള്ള എല്ലാശിവക്ഷേത്രത്തിന്റെയും ഓരോയോജനയ്ക്കുള്ളിലും നമുക്കു കടന്നു തോന്യാസ്സൽ ഒന്നു പ്രവർത്തിച്ചുകൂടാ. യമധർമ്മൻ എന്നോടു കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതു അപ്രകാരം ആണ്. നിന്നോടും അങ്ങനെയെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ? എന്നുചോദിച്ചു.

രണ്ടാമൻ അതു കേട്ടു്, എന്നോടും, നിന്നോടും മാത്രമല്ല, അദ്ദേഹത്തിന്റെ എല്ലാകീർമ്മന്മാരോടും അപ്രകാരം കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ശിവക്ഷേത്രങ്ങൾക്കു സമീപത്തിൽ നമുക്കെന്നല്ലാ മറ്റുദേവന്മാർക്കും അവരുടെ കീർമ്മന്മാർക്കും

ഒരിക്കലും പ്രബോധിച്ചു സർവേശ്വരനായ പരമേശ്വരന്റെ അനുമാതിക്കു വിപരീതമായി യാതൊന്നും പ്രവർത്തിക്കാൻ പാടില്ലെന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു.

യമഭടന്മാർ അന്യോന്യം ചോദിച്ചു പരമേശ്വരക്ഷേത്രമാഹാരമുണ്ടുളളപ്പോഴും താജാവും ബ്രാഹ്മണശ്രോഷ്ടാവും ഏറ്റവും അതിശയിച്ച് ശിവനോടാവിനു സ്മരണകളോടുകൂടെ അവിടെ വസിക്കുമ്പോൾ പാണിഗ്രഹണമുറ്റത്തു സമീപിക്കുകയും കല്യാണഘോഷങ്ങൾ അതിവിസ്മയനീയമാകുമെന്നു തുടങ്ങുകയും, ഗായകന്മാർ മംഗളഗീതങ്ങൾ പാടുകയും തകിൽ, പെരുമ്പറ, മുരളി, മദ്ദളം മുതലായ വാദ്യങ്ങൾ തകർക്കുകയും, നാത്തകീഴനങ്ങൾ കൂത്തും പാട്ടും തുടങ്ങുകയും, മംഗലാംഗനകൾ വായ്പ്പുരവകൾ ഇടുകയും, ബ്രാഹ്മണശ്രോഷ്ടാവാർ ജയജയ്ക്കോഹാഷം മുഴക്കുകയും, എല്ലാവിധ ആഘോഷാവാദങ്ങളെക്കൊണ്ടും ദിങ് മണ്ഡലം ഒന്നുപോലെ മുഖമീകൃതമാവുകയും മണവാളനായ വൈശ്വകുമാരൻ കന്യകയുടെ ഗളതലത്തെ മംഗല്യസൂത്രം കൊണ്ടു അലങ്കരിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഈ കോലാഹലത്തിനിടയിൽ കല്യാണമണ്ഡപത്തിന് സമീപത്തിൽ ഉള്ള ഒരു ശോചുത്തിൽനിന്നിറുന്ന നിശിതങ്ങളായ കൊമ്പുകളോടുകൂടിയ ഒരു പശു വിരണ്ടു കയറുംപൊട്ടിച്ചോടി കല്യാണമണ്ഡപത്തിൽ ചെന്നു കയറി മണവാളനായ വൈശ്വകുമാരനെ മരിച്ചിട്ടു കത്തി അവന്റെ കഥകഴിച്ചു. അതേവരേയും അവിടെ ഓരോകഥകളും പറഞ്ഞു, കലോത്തുംഗപാണ്ഡ്യനും വിപ്രശ്രേഷ്ഠനുമൊഴിച്ചു മറ്റുള്ളവർക്കെല്ലാം അദ്ദേഹവുമായി നിന്നിരുന്ന യമഭടന്മാർ പശുവുകത്തി മരിച്ച വൈശ്വകുമാരന്റെ ജീവനേയും വഹിച്ചുകൊണ്ട് കാലപുരത്തിനുംപോയി. കല്യാണാത്മരും കൂടിയവരും, ആ അഭിനവദംപതിമാരുടെ ബന്ധുജനങ്ങളും ഒന്നുപോലെ ദുഃഖസാഗരനിമിഗ്നരായി നെഞ്ചുത്തടിച്ചു നിലവിളിച്ചു. അയ്യയ്യോ ഇത്രമാത്രം അന്യായമായ സഭേപം മറററത്താണുള്ളത്. കല്യാണവും കണ്ണോക്കും ഒരേ അവസരത്തിൽ ചെയ്യേണ്ടിവരുന്നതിലും കഷ്ടമായകഥ മററവല്ലതും ഉണ്ടോ? അല്ലത്തൊത്തായ മനുഷ്യർ ഏറ്റവും സമീപത്തിൽ അവർക്കു അടുത്തിട്ടുള്ള ആപത്തുകളെപ്പോലും അറിയുന്നില്ല. ഭാവിക്കാലത്തിലെ സുഖജീവിതത്തെ അശിച്ചു അവർ എന്തെല്ലാം ചെയ്യുന്നു. ഫലമനുഭവിക്കുന്നതിനുമുമ്പെന്നല്ല, പ്രവൃത്തിതന്നെയും മുഴുവനാക്കുന്നതിനുമുമ്പെ, അവിചാരിതമായവിധത്തിൽ ഏതെല്ലാം പ്രകാരത്തിൽ ഉദ്ദേശ്യത്തിനു വിപരീതങ്ങൾ നേരിടുന്നു. എല്ലാം മായാമയനായ പരമേശ്വരന്റെ ലീലാവിലാസങ്ങൾതന്നെ. അന്തർമുഖമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിശ്ചയപ്രകാരം അല്ലാതെ മനുഷ്യരുടെ ഇച്ഛാപോലെ ഭോകത്തിൽ യാതൊന്നും നടക്കുന്നില്ല. നടക്കേണ്ട സംഗതികൾക്കെല്ലാം ഓരോകാലങ്ങളും, കാണങ്ങളും, കാര്യങ്ങളും, അദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. കാലാകാലങ്ങളിൽതന്നെ അതുപോലെയെല്ലാം നടക്കും. ഇവിടെ വിവരഹീനതയിലുള്ള ദംപതികളുടെ ഉദ്ദേശ്യം എന്തായിരുന്നു, കൈ

വനിശ്ചയം എന്തായിരുന്നു. എന്തെന്നു നടന്നു. ഇതുതന്നെ അനുഭവസാധ്യം നമുക്കുചുറ്റും സംഭവിക്കുന്ന ഓരോസംഭവത്തിനും ഭൂഷണം.

അല്ലയോ താലസംഗ്രഹമാരേ! ക്ഷോഭത്തുംഗപാണ്ഡ്യനും ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠനും ഈ അതുഭൂതസംഭവങ്ങൾ എല്ലാം കണ്ട് അത്യന്തം വിസ്മയത്തോടും പരമശിവസ്തുതനയോടുംകൂടെ അവിടെനിന്നും പുറപ്പെട്ട രാജധാനിയിൽപ്പോയി നിദ്രയാങ്ങിയിട്ടു. പിറേദിവസം ഉദയകാലത്തിൽ രാജാവു എഴുന്നേറ്റു മന്ത്രിമാരെല്ലാവരെയും തലേദിവസം രാത്രിയിൽ നടന്ന അതുഭൂതസംഭവങ്ങൾ മുഴുവൻ അവരെ കേൾപ്പിച്ചു. കേട്ടവർ എല്ലാം വളരെവളരെ അതിശയിക്കുകയും പരമശിവന്റെ അതുഭൂതലീലകളെപ്പറ്റി അത്യന്തം അനന്ദിക്കുകയും പാണ്ഡ്യരാജവംശത്തോടു അവരുടെ പരദൈവമായ സുന്ദരേശ്വരമൂർത്തിക്കുള്ള അപാരമായ കരുണയെപ്പറ്റി അഗാധമായി ചിന്തിച്ചു വിസ്മയഭരിതരാവുകയും ചെയ്തു. എന്നുമാത്രമല്ല, ക്ഷോഭത്തുംഗപാണ്ഡ്യന്റെ പാദകമലങ്ങളിൽ ഭക്തിപൂർവ്വം നമസ്കാരംചെയ്തിട്ട്, അല്ലയോ, പരമേശ്വരഭക്തന്മാരിൽ അത്യന്തം വിശിഷ്ടനും, പരമേശ്വരാനുഗ്രഹംകൊണ്ടു ദേവകുലവും ആയ മഹാരാജാവേ! ഇതെല്ലാം അവിടത്തെ പരദൈവവും സുകുലലോകൈകകുക്ഷിതാവും കരുണാശാലിയും. ആശ്രിതവത്സലനുമായ ഹാലാസ്യാനാഥന്റെ അതുഭൂതലീലകൾ ആണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കടാക്ഷവീക്ഷണംകൊണ്ടു ഇതും ഇതിലധികവും അതുഭൂതസംഭവങ്ങൾ നടക്കും. ഭക്താഗ്രഗണ്യനായ അവിടത്തോടു്, സുന്ദരേശ്വരമൂർത്തിക്കു അപാരമായ പ്രതിപത്തിയുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കരുണയ്ക്കു് ഇത്രമാത്രം പാത്രീഭൂതനായി ഇന്നോളം മഹാഭംഗം ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നും മറ്റുവളരെയെല്ലാം പറഞ്ഞു

രാജാവു് ഉടൻതന്നെ, അതേവരെയും ബന്ധനത്തിൽ പാറ്റിച്ചിരുന്ന കാട്ടാളനെവരുത്തി, അവൻ വിപ്രഭയ്യയുടെ മരണകാര്യത്തിൽ അന്വേഷണംകൊണ്ടു് നിരപരാധിയെന്നു തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ വിട്ടിരിക്കുന്നതായി കല്പിച്ചു. കൂടാതെ അവനു് സമ്മാനമായി വളരെ വളരെ ദ്രവ്യങ്ങൾ കൊടുക്കുകയും സത്യമറിയാതെ ചില ദണ്ഡനകൾ ചെയ്തതിന്നു അവനോടു മാപ്പുചോദിക്കുകയുംചെയ്തു. ബ്രാഹ്മണനും മഹാഭക്തനുമായിട്ടുള്ള വേണ്ട ദ്രവ്യവും നൽകി യാത്രയയച്ചു. അദ്ദേഹം രാജാവുനല്കിയ ദ്രവ്യം കൊണ്ടു പോയി രണ്ടാംവിവാഹം നടത്തി ദ്വിതീയവേളിയോടും പുത്രനോടുംകൂടെ സുഖം വസിച്ചു.

രാജശ്രേഷ്ഠനായ ക്ഷോഭത്തുംഗപാണ്ഡ്യൻ രജതസഭാവാസിനായ താണ്ഡവമൂർത്തിയുടെ പ്രത്യസ്തനൃത്തവും ദർശിച്ചു്, മാനികൃതവർജ്ജിതമായ വിപരീതത പലപല രത്നങ്ങളെയുംകൊണ്ടു നിർമ്മിതങ്ങളായ മകുട, കടക, മഞ്ജിരയും മറ്റു ഭൂഷണങ്ങളും നല്ല ദാജപടവറങ്ങളും സുന്ദരേശ്വരമൂർത്തിയായ പരമേശ്വരനാൽകുകയും, സീമാതീതമായ ഭക്തിയോടുകൂടെ ഹാലാസ്യാനാഥനായ അദ്ദേഹത്തെ ദിവസംപ്രതിയും വഴിപോലെ പൂജിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു്, പുത്രമിത്രകളത്രവിത്തസമ്പൽ സൗഭാഗ്യാദികളായ സുകുല

വിധ ഐശ്വര്യങ്ങളോടുകൂടെ ഭൂലോകപരിചാരനവുമായ മധുരയിൽ അനേകാലം വസിച്ചു.

അല്ലയോ മഹർഷിശാസ്തരാ! പാവനചരിതനായ ഭഗവാൻ താ ണ്യവേശമുത്തിയുടെ അത്യന്തമൃദായ ഈ ഇരുപത്തിഅഞ്ചാമത്തെ ലീലയെ പഠിക്കുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് സകലസൗഭാഗ്യങ്ങളും അവസാനത്തിൽ ജനനമരണവിഹീനമായ മോക്ഷവും സംപ്രാപ്തമാകും

വിപ്രവനിതാവധനിരൂപണം എന്ന ഇരുപത്തിഅഞ്ചാംലീല.

സ മ ാ പ്തം .

ഹ ാ ല ാ സ്വ മ ാ ഹ ാ ത്വം

കേരളഭാഷാഗദ്യം

ന-മ-ാം അദ്ധ്യായം.

പിതൃഷ്ടഭോഷണനം എന്ന

ഇരുപത്തി ആ ാ ാ ലീ ല .

നന്തരം അഗസ്ത്യൻ വസിപ്പാടികളായ മഹർഷി പുംഗവന്മാരെ നോക്കി, അല്ലയോ താപസവർണ്ണന്മാരേ അമരണക്കൊന്ന് അമ്മയെപ്പുണ്ണൻ മഹാപാതകിയും, പിതൃഹന്താവുംഅയ ബ്രാഹ്മണന്റെ, ബ്രാഹ്മണത്വാദികളായ ഉഗ്രപാപങ്ങളെ നശിപ്പിച്ച അതുഭുതവിചിത്രമായ ലീലയെ ഇനി ഞാൻ നിങ്ങളെകേൾപ്പിക്കാം. എന്നിങ്ങനെയുള്ള മുഖാമുഖോക്തയുടെ താഴെവരുമാറു വീണ്ടും കഥയാരംഭിച്ചു.

പണ്ടു്, സർവ്വവിധസൗഭാഗ്യങ്ങൾക്കും ഇരിപ്പിടമായിരുന്ന അവന്തിഎന്ന പേരോടുകൂടിയ രാജ്യത്തിൽ അത്യന്തം ശ്രീമാനും കാമിനീഹൃദയചകാരങ്ങൾക്കു് ശശാങ്കസദുദനമായ ഒരു വിപ്രശ്രേഷ്ഠൻഉണ്ടായിരുന്നു. തണ്ടാർശരോപമനം സർവ്വശാസ്ത്രാംബുധിയുമായ അവൻ, ഭൂലോകാംഗനമാരും ദേവലോകാംഗനമാരും ഒന്നുപോലെ കണ്ടാൽ കാമുപിടിച്ച് കുന്വിടത്തക്കവണ്ണമുള്ള സൗന്ദര്യതേജസ്സോടുകൂടിയ ഒരു അംഗനാരൂപത്തിനെവിവാഹം കഴിച്ചു. പരസ്പരപ്രണയമതികളായ അ ദാമതരികൾ ചിത്താനുകൂലം മദനനാടകവും

അടി സുഖിച്ചുവസിക്കുവേ ആ തരുണീരത്നം യൌവ്വനാരംഭത്തോടു കൂടിത്തന്നെ ഗർഭം ധരിക്കുകയും കോമളശരീരനായ ഒരു കുമാരനെ പ്രസവിക്കുകയും ചെയ്തു. അവർ പുത്രനെ അത്യന്തം വളർച്ചുവളർത്തി. ക്രമക്രമേണ അവൻ യൌവ്വനായുക്തനും കാമസുന്ദരനും ആയി. യുവാവും കാമസുന്ദരനും ആയ ആ കുമാരൻ സൌന്ദര്യവതിയായ മാതാവിനെ കാണിക്കാണെ അവരിൽ അനന്തരം വളർന്നുതുടങ്ങിയെന്നു മാത്രമല്ല, പാപാഗ്രണിയും അന്ധബുദ്ധിയുമായ അവൻ അവന്റെ മാതാവിനെപ്പിടിച്ച് ബലാൽക്കാണേ പുണരവാനും തുടങ്ങി. കാമമുഴുത്ത് തന്നത്താൻ മറന്നുള്ള കാര്യങ്ങൾക്കു മാതാവെന്നു, സഹോദരിയെന്നോ പരസ്രീയെന്നോ മറ്റൊരു ഉള്ള വൃത്ത്യാ സമോ ലജ്ഞാവിവേകാദികളോ യാതൊന്നും ഉണ്ടാകുന്നതല്ലല്ലോ.

ആ ദുഷ്ടാഗ്രഗന്ധൻ അവന്റെ മാതാവും തന്റെ ഭാര്യയും ആയ വധൂമത്തതിനെ ഇങ്ങനെ പിടിച്ച് ബലാല്ക്കാണേ പുണർന്നുതുടങ്ങിയ വിവരം പിതാവായ ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠൻ അറിഞ്ഞിട്ടും, അതിനെ വെളിപ്പെടുത്താതെ വളരെ ഗ്രഹമായി വെച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹം അപ്രകാരം ചെയ്തത് വഞ്ചനാപമാനങ്ങളെ, വിശേഷിച്ചും ഭര്യാപമാനത്തെ വെളിപ്പെടുത്താൻ പാടില്ലെന്നുള്ള നീതിശാസ്ത്രം അദ്ദേഹത്തിന് നല്ലതുപോലെ അറിയാവുന്നതുകൊണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്രകാരം അദ്ദേഹം തന്റെ പുത്രന്റെ അത്യന്തം നീചവും, അതികൃഷ്ടവും, മനുഷ്യരിൽ ആരുമെന്നെ ഒരിക്കലും ചെയ്യാത്തതുമായ ഈ പ്രവൃത്തിയെ വെളിപ്പെടുത്താതെ മറയ്ക്കുകയും സഹിക്കുകയും ചെയ്തവനും. എങ്കിലും, ആ വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് അതിരില്ലാത്ത വ്യസനവും ലജ്ജയും ഉണ്ടായിരുന്നു.

ബ്രാഹ്മണകുമാരൻ ഇങ്ങനെ മാതാവിനെപ്പിടിച്ച് ഇടവിടാതെ പുണർന്നുകൊണ്ടുവരുമ്പോൾ ഒരു ദിവസം പുത്രനും അമ്മയുംകൂടി കാമകേളി ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന മുറിയിൽ പിതാവായ ബ്രാഹ്മണൻ അറിയാതെ ചെന്നുകയറുന്നതിനും പാപാഗ്രണിയായ പുത്രൻ കാണുന്നതിനും ഇടയായി.

അമരനെ കണ്ടതുകൊണ്ട് അത്യന്തം കുണ്ഠിതചിത്തനായിത്തീർന്ന പുത്രൻ; അച്ഛൻ മുഖാന്തിരം മേലാൽ തന്റെ ആ പാപകർമ്മത്തിന് വല്ല തടസ്സങ്ങളും നേരിട്ടെങ്കിലോ എന്നു ശങ്കിച്ചും ഇഹലോകംമൂലം നേരിട്ട കോപംകൊണ്ടും കഠിനവ്രതധരനും, കാമാതുരനും, അധമാധമനും, പാപാഗ്രഗന്ധനും, ആയ ആ ബ്രാഹ്മണകുമാരൻ അവന്റെ പിതാവിന്റെ കടുത്ത ശ്ലേത്തിപ്പിടിച്ച്, കൊല്ലരുതെന്നു വിശേഷിച്ചു മാതാവിന്റെ അപേക്ഷകളേയും വകാശ്യതയെ മെന്തിനുകൊണ്ടു വെട്ടി ശിരഃചേദനംചെയ്തു. അമ്മയോ പറയുന്നതുപോലും മഹാപാപം! ഈ മാതിരിയിൽ ഉള്ള ദുഷ്ടനമാരും ഉണ്ടാകുന്നല്ലോ.

അതിന്റെശേഷം അവൻ അമ്മയെന്നോക്കി. കാമാത്ത്വമാർക്കുധർമ്മം എവിടെ? സ്നേഹമെവിടെ? കൃപയെവിടെ? അമരനാരു? അമ്മയാരു? &

യം എവിടെ? ഒന്നുമില്ല. അവർക്കു അവർ ആഗ്രഹിച്ചതു സാധിക്കണം. ഞാൻ അതിനുവേണ്ടി അർഹനാക്കുന്നു; ഇനി നമുക്കു സുഖമായി ക്രീഡിക്കാം. ആരേയും ശങ്കിക്കേണ്ട എന്നു പറഞ്ഞിട്ട് രാത്രിയിൽ തന്നെ പിതാവിന്റെ ഉത്തരശീരം എടുത്തു ദഹിപ്പിച്ചു.

അനന്തരം അവിടെ താമസിക്കുന്നതിന്നു സൗഖ്യമില്ലെന്നും പറഞ്ഞു ഉണ്ടായിരുന്ന ധനങ്ങളുമെല്ലാം എടുത്തു മാതാവിനേയും പിടിച്ചു കൊണ്ടു ആ രാത്രിയിൽ തന്നെ ദേശാന്തരം ഗമനത്തിനായി തിരിച്ചു. വഴിമദ്ധ്യേ കള്ളന്മാർവന്നു അവന്റെ കയ്യിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ധനവും സൗന്ദര്യവതിയായ മാതാവിനേയും അപഹരിച്ചു കൊണ്ടുപോയി. നാം ഒരു പ്രകാരത്തിൽ വിചാരിച്ചു പ്രവൃത്തിക്കുമ്പോൾ ദൈവം അതിന്റെ ഫലം മറ്റൊരു പ്രകാരത്തിൽ ആക്കിത്തീർക്കുന്നു എന്നുള്ളതിന്നു ഇതൊരു ദൃഷ്ടാന്തമല്ലോ.

കയ്യല്ലുണ്ടായിരുന്ന ധനവും, പിതാവിനെക്കൊന്നു തന്റെ ക്രിഡാ പാരമാർശ്യംകൊണ്ടു നടന്ന സൗന്ദര്യശാലിനിയായ മാതാവും എന്നല്ല വസ്ത്രാഭരണാദികൾപോലും ഫോരമാറാൽ അപഹൃതരും കൌപിനമാത്രശേഷിതരും അയ്യോ! ആ അധമവിപ്രൻ തന്റെ വിധിവിപരീതങ്ങളെ ഓതു വിചാരിക്കുകയും പശ്ചാത്താപിക്കുകയും ചെയ്തു കൊണ്ടു ഭിക്ഷയെടുത്ത ഭക്ഷണവും കഴിച്ചുകൊണ്ടു വഴിനിളെ നടന്നു ചില ദിവസങ്ങൾ കഴിച്ചുകൂടി.

അതേവരേയും ഭോഗാതിസക്തനും ക്രീഡാതല്പരനുമായിരുന്ന ആ പെൺ, ദാർശ്വന്യകാരത്താൽ അത്രയും മനശ്ശല്യങ്ങളുണ്ടാക്കിയ ദുഃഖം ത്ത്തങ്ങളിൽ അകപ്പെട്ടു വല്ലാതെ കഷ്ടദിവസമല്ലോ! താൻ കീഴിൽചെയ്ത പ്രവൃത്തികളെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചു,

“അയ്യോ! ഞാൻ ചെയ്തതെല്ലാം പാപം എന്നെങ്കുറിപ്പിച്ചു പിതാവിനെ ഞാൻ കൊന്നു. പ്രസവിച്ചുവളർത്തിയ മാതാവിനെ ഞാൻ പിടിച്ചു പുണർന്നു. അവരെ കൊണ്ടുപോയി കള്ളന്മാർക്കു കൊടുത്തു. എന്റെ പ്രവൃത്തിഭോധംകൊണ്ടു എന്റെ അർഹനും, അമ്മയും, ധനവും, വീടും എല്ലാം നശിച്ചു. ഇനിക്കില്ലാത്ത ആരും ആശ്രയവും ഇല്ല. ദുഃഖവും പാപവും മാത്രം ശേഷിച്ചു. പിതൃനിഗ്രഹവും മാതൃസംഗവും ചെയ്ത എന്റെ പാപം എങ്ങനെപോകും. ഈ മഹാപാപത്തെ നശിപ്പിക്കാതെ എന്നിക്കു ഗതി എവിടെകിട്ടും. ഇനി ഏതുവഴിയായാലൊരിക്കലും പാപവിമോചനം ചെയ്യാൻ തന്നെ ശ്രമിക്കണം. അതിന്നു ആദ്യമായി തീർത്ഥാടനം തന്നെചെയ്യാം. തീർത്ഥാടനംകൊണ്ടു തീരാത്ത പാപങ്ങൾ ഒന്നുമില്ലെന്നു ഞല്ലൊ മഹത്തുക്കളുടെ അഭിപ്രായം.” ഖ്യാമനക്ഷമാൻ ഇപ്രകാരം വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു, തീർത്ഥാടനത്തിനായി തിരിച്ചു.

പിതൃഹത്യയ്ക്കുലം ഉണ്ടായ ബ്രഹ്മഹത്യയ്ക്കുസഖ്യമായി പുറകേചെന്നു പീഡിക്കാനും തുടങ്ങി. പുറകിൽ അശ്വാമുസലംകൊണ്ടു, തന്നെ പീഡിപ്പിക്കുന്ന ഭീഷണസന്തപം പുറത്താണെന്നു കൂടെക്കൂടെ തിരിഞ്ഞുനോക്കും.

നോക്കുമ്പോൾ ആരേയും കാണുകയും ഇല്ല. പിന്നെയും കണ്ണുപറിക്കും പോൾ പ്രാഥമ്യം തുടങ്ങും. വീണ്ടും തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ ആരേയും കാണുകയില്ല. ഒന്നുമില്ലെന്നു ധൈര്യം നടിച്ചുകൊണ്ട് വീണ്ടും നടക്കും. ബ്രഹ്മഹരതയും പുറക്കുചെല്ലും. വീണ്ടും നല്ലതും. ബ്രഹ്മഹരതയും നല്ലതും ഉടനെ ഓടും, ബ്രഹ്മഹരതയും പുറക്കു ഓടിയെത്തും. ഇങ്ങനെ നിന്നും, ഓടിയും മദം മദം നടന്നും തിരിഞ്ഞുനോക്കിയും, ബ്രഹ്മഹരതയും വിപ്രകുമാരമായി മത്സരിച്ചു മത്സരിച്ച് ഉപതീർത്ഥംവരെ എത്തി. തീർത്ഥത്തിൽ ഇറങ്ങി സ്നാനംചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ബ്രഹ്മഹരത പുറകിൽ നിന്നുകൊണ്ട് പിടിച്ചുവലിച്ചു. വിപ്രകുമാരൻ തന്റെ മുഴുവൻ ശക്തിയും വിനിയോഗിച്ചുകൊണ്ട് പലതവണയും കുതിച്ചു മുമ്പോട്ടുചാടാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടും സാധിച്ചില്ല. ഉടൻതന്നെ അവിടെനിന്നും ഓടി മറൈരുതീർത്ഥത്തിൽ സ്നാനത്തിനായി ചെന്നു. കൂടെ ബ്രഹ്മഹരതയും എത്തിത്തുടങ്ങി. ഇങ്ങനെ പല തീർത്ഥങ്ങളിലും സ്നാനംചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയും ബ്രഹ്മഹരത അവയെല്ലാം ഒന്നുപോലെ മുടക്കിയും ഭ്രമിയെല്ലാം ചുറ്റിനടന്നു ഒടുവിൽ ആ വിപ്രന്റെ പൂർവ്വപുണ്യവൈഭവംകൊണ്ട്, ചാർവതീവല്ലഭനും ഭക്തപ്രിയനും ആയ സുന്ദരേശ്വരന്റെ നിത്യസന്നിധാനംകൊണ്ട്, ഏറ്റവും പരിപാദനമായ മധുരപുരത്തിൽ ചെന്നുചേർന്നു.

ഈ അവസരത്തിൽ സുന്ദരേശ്വരനും മീനാക്ഷീശിവനുംകൂടെപിതൃഹന്താപും മാതൃജ്വരവും ഭർമ്മതിയും മറ്റൊരാളെയും ആയ ആ ദിവിജനെ ബ്രഹ്മഹരതാമൃഗത്തിൽ നിന്നും രക്ഷിക്കണമെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ കാട്ടാളന്റേയും കാട്ടാളസ്ത്രീയുടെയും വേഷം ധരിച്ചുകൊണ്ട് ഹാലാസ്വരഹാക്ഷേത്രത്തിന്റെ പുറത്തെ ഗോപുരമായതുകൽ ഇരുന്ന് കന്ദർപ്പലീലാരസത്തോടുകൂടെ കന്ദർപ്പവൈഭവങ്ങളെപ്പറ്റി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുവിനോദിക്കുകയായിരുന്നു.

അല്ലയോ റല്ലഭേ! മീനാക്ഷൻ മറ്റൊരാളാണ്. അവൻ എത്രയോ ജനങ്ങളുടെ മാനസധൈര്യത്തെ കവരുന്നു. കർമ്മാർത്ഥമായ ഭാരതമാക്കൾ കാമിനിമാരെ പ്രസാധിപ്പിക്കാനായി എന്തെല്ലാം അധർമ്മപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നു. ചിലർ മോഷ്ടിക്കുന്നു. മറ്റു ചിലർ കുത്തിക്കവരുന്നു. ചിലർ കൊലപാതകം ചെയ്യുന്നു. വേറെ ചിലർ ഭൃത്യവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചുനോക്കിയാൽ, കാമമോഹിതരായ ജനങ്ങൾ കാമിനികൾക്കു വശാന്തമായി ചെയ്യുന്ന അധർമ്മകർമ്മങ്ങൾക്കു ഒരു കയ്യേറ്റംകൊണ്ടു ഇല്ല. അല്ലയോ പ്രിയേ! ഞാൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് മാനമാത്ര പ്രവൃത്തികളിൽനിന്നും സമ്പാദിച്ച ഭാഗ്യംകൊണ്ട് സ്വഭാഗ്യമായ ഹൃദയത്തോടും, സ്വപഥത്തിലും ഒന്നിച്ചു കൂട്ടിക്കൂടുന്നതും ഒരിക്കലും തെറ്റാത്തതുമില്ല. പാദാസ്പദികാരംപോലെ പാപകരമായ പ്രവൃത്തിയും യാതൊന്നുമില്ല.

ഇങ്ങനെ ഇവർതമ്മിൽ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ ആയിരുന്നു പിതൃഹന്തകനും മാതൃജ്വരനും ആയ വിപ്രൻ അവിടെചെന്നു

കേറിയതു്. റാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരൻ ഉടൻതന്നെ അവനെ വിളിച്ചു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

എങ്ങോ പിതൃദോഹിയും മാതൃജ്ഞാനം ആയ വിപ്രാധമ! നീ ചെയ്ത പാപത്തിന് പ്രായശ്ചിത്തംപോവും ഇല്ല. എങ്കിലും ബ്രഹ്മഹത്യാപീഡിതനും അനന്യശരണനും ആയി നീ സങ്കടപ്പെടുന്നതിനെ ഞങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ കാണുന്നതിന് സംഗതിയായതുകൊണ്ടു് നിന്റെ പാപം തീരുന്നതിനായി ഞങ്ങൾ പ്രായശ്ചിത്തം പറഞ്ഞുതരാം. നിന്റെ കയ്യിൽ യാതൊരുമുതവും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു് ദ്രവ്യം ചെലവഴിക്കേണ്ട. പ്രായശ്ചിത്തം ഒന്നും നീ ചെയ്യേണ്ട. നീ ഇപ്പോൾ ചെയ്യേണ്ടതു്, പശുക്കൾക്കു് കറുകയും വെള്ളവും കൊടുക്കുകയും, പരമശിവനെ പ്രക്ഷിപ്തനാക്കുന്നതിനോടു കർമ്മങ്ങളെക്കൊണ്ടു് പ്രസാദിപ്പിക്കുകയും, ആദരപൂർവ്വം ശങ്കരഭക്തന്മാരെ ശ്രദ്ധിക്കുകയും, പരമശിവാഭിഷേകംചെയ്ത ജലത്തിൽ മൂന്നുവാരം സ്നാനം ചെയ്യുകയും, ഭിക്ഷയെടുത്തു് ഒരുനേരംമാത്രം ഉപയോക്താക്കുകയും, പുല്ലാക്കുലത്തും ഒന്നുപോലെ ജിതേന്ദ്രിയനായിരിക്കുകയും, മാത്രമാണ്. ഇങ്ങനെ ചെയ്താൽ മൂന്നുമാസംകൊണ്ടു് സർവ്വപാപങ്ങളും തീർന്നു് നീ പരിശുദ്ധനാകും.

പാർതി അതുകേട്ടു് അത്യാത്മ വിസ്മയിച്ചു. അന്നന്തരം കൃപാശാലിയായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുകമ്പാമണിഞ്ഞ വിശദമായി പുരസ്കരിച്ചുകൊണ്ടു് സ്തുതിച്ചു. ഭഗവാൻ അതുകേട്ടു്, ഭഗവതിയായ മീനാക്ഷിയെ മാറോടണച്ചാറ്റേപ്പിച്ചുകൊണ്ടു്, അല്ലയോ പ്രിയെ! ധർമ്മവാനും ചാരിതരൂഢലിയോടുകൂടിയവനും നിർമ്മലമാനസനും, വിദ്വാനും ആയഒരുത്തനെ നാം രക്ഷിച്ചതുകൊണ്ടു് വലിയ മാധവത്വം ഒന്നും ഇല്ല. ധർമ്മവും, അഹംഭാവവും വെടിഞ്ഞു് അത്യാത്മം മൂലനും പാപിയും ആയിത്തീർന്നുപോയ ഒരുത്തനെ രക്ഷിച്ചാൽ അതു വലിയ കാര്യവും അതിശയിക്കത്തക്ക ഒരു പ്രവൃത്തിയും ആയിത്തീരും. അതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ ഈ ചാപിയെ ധർമ്മോപദേശം ചെയ്ത രക്ഷിച്ചതു്. ഇത്രയും അസ്ത്രോന്യം പറഞ്ഞുവെച്ചു് രണ്ടുപേരും അവർക്കുതന്നെ തിരുധാനംചെയ്തു. വിപ്രൻ ശിവജ്ഞാപകാരം പ്രായശ്ചിത്തങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുകയും തന്മൂലം അവന്റെ സർവ്വപാപങ്ങളും നീങ്ങുകയും ചെയ്തു. എന്നുമാത്രമല്ല, അതല്ലിന്നെ അവൻ വലിയ യോഗ്യനായും തീർന്നു.

അല്ലയോ മഹർഷിമാരെ! ഇപ്രകാരം ആണു മാതൃജ്ഞാനം പിതൃജ്ഞാനവും ആയ വിപ്രാധമനെപ്പോലും മഹാപാപാസകാരത്തിൽനിന്നും ഉദ്ധരിച്ചു കരുണാശാലിയായ റാലാസ്യനാഥന്റെ അതിപാപനമായ ഇരുപത്തിയാറാമത്തെ ലീല. ഈ ലീലയെ കേൾക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരുടെ സകലപാപങ്ങളും തീരമെന്നു മാത്രമല്ല അവർക്കു് ഇഹലോകസുഖങ്ങളും സീമയില്ലാത്ത ലഭിക്കുകയും ചെയ്യും.

പിതൃപ്രാപ്തപരമനാമം ചെയ്ത രണ്ടാം ലീല സമാപ്തം.

ഹ റ ല റ സ്യ മ റ റ ത്വം .

കേരള ഭാഷാ ഗദ്യം .

൨൩-ാം അദ്ധ്യായം.

സിദ്ധനായി അങ്കുരവെട്ടി അസ്രാചാതുന്റെ ഭാര്യയെ കേന്ദ്രിച്ചു

ഇരുപത്തി ഏഴാമത്തെ ലീല.

വിണ്ടും അഗസ്ത്യമഹർഷി ധർമ്മാദികളെ നോക്കി മന്ദസ്ഥിതപൂർവ്വം അല്ലെങ്കിൽ മഹർഷിസ്ഥമനോരം! ചണ്ഡികേശനായ റാലാസ്യനാഥൻ അങ്കുരവെട്ടി സിദ്ധനെ വധിച്ചു. അസ്രാചാതുന്റെ ഭാര്യയെ രക്ഷിച്ച അതുഭുതകരവും പാപവിനാശനവും ആയ ലീലയെ നാങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടോ എന്നു ചോദിച്ചു.

മഹർഷിമാർ അതുകേട്ട് ഉല്ലാസം തോന്നി ആ ലീല കേട്ടിട്ടില്ല. റാലാസ്യനാഥന്റെ ആ ലീലയെക്കുറിച്ച് തങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കണം. ഭാഗവതൻ ഓരോ ലീലകളെയും കേൾക്കുമ്പോൾ തോന്നിയിട്ടുണ്ടു മേൽമേൽ ഉള്ള ലീലകളെ കേൾക്കണമെന്നു വ്യത്യസ്തമായ ആഗ്രഹം വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു വരുന്നു. കരുണാനിധിയും ശൈലാചാര്യവേദിയും ആയ നിന്തിരുവടി കാലതാമസമെന്നെ ആരുമില്ലെന്നും എന്നു ചോദിച്ചു.

അഗസ്ത്യൻ അതുകേട്ടു താഴെ വരുമാറ് വിണ്ടും കഥയറങ്ങി.

പണ്ടു മനോഹരമായ മധുരപുരത്തിൽ അതിസമർത്ഥനായ ഒരു അയ്യപ്പശിക്ഷകൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവൻ ദിവസംപ്രതിയും ഓരോരുത്ത സമയം ഭക്തരെ അയ്യപ്പാഭ്യാസം ശീലിപ്പിച്ചതിന്റെ ശേഷം റാലാസ്യമഹാക്ഷേത്രത്തിൽ പോയി ഭക്തപത്മിനിയിൽ സ്നാനം ചെയ്തു ശുശ്രൂഷ ചെയ്ത നായ സുഭക്തപരന്റെ പൊൽത്താടികളെ ദർശിച്ചു കേരളീയോടുകൂടെ സ്നാനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ സേവിക്കുന്ന പതിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ഈ അയ്യപ്പശിക്ഷകൻ ശിഷ്യനായി അനവധി ഭക്തരെ കിട്ടുകയും അവരെല്ലാം ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യസമന്വൃതകൊണ്ട് സമർത്ഥനായ യോഗാക്കളായി തീരുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാർ യഥാശക്തി ദക്ഷിണയും നൽകി അയ്യപ്പപരിശീലവും പൂർത്തിയാക്കി രാജാവിന്റെ സൈന്യത്തിൽ പോയി ചേർന്നു.

അതിൽപിന്നെ ദുർമ്മതിയും പാപബുദ്ധിയും ആയ ഒരു സിദ്ധൻ ഈ അസ്രാചാതുന്റെ അടുക്കൽ വന്ന് തന്നെ അയ്യപ്പനപരിശീലനം ചെയ്യിക്കണമെന്നു ചോദിച്ചു.

ഋജുബലിയായ അസ്രാചാതുൻ ദുഷ്ടബലിയായ സിദ്ധന്റെ ഉദ്ദേശങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കാതെ ശരണാഗതനായ ആ സിദ്ധനെ ശിഷ്യനായി സ്വീകരിച്ച് തനിക്കറിയാവുന്നിടത്തോളവും ഉള്ള അസുധേനമുഖാദികളായ സകല വിദ്യകളെയും അവനാ പഠിപ്പിച്ചുകൊടുത്തു. ദുഷ്ടനായ ആ സിദ്ധൻ അസ്രാചാതുൻ ഇങ്ങനെ തനിക്കറിയാവുന്ന വിദ്യകൾ എല്ലാം ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തത് പാമ്പിനു പാലുകൊടുത്തതുപോലെ ആയിരുന്നു.

എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അസ്രാചാതുന്റെ നിഷ്പക്ഷമായ ശിഷ്യവശസ്വല്പംകൊണ്ടും, ശിക്ഷാപടുതപംകൊണ്ടും ആയോധനവിദ്യയിൽ അതിനിപുണനായിത്തീർന്ന ആ വടുപാപിയായ ദുഷ്ടസിദ്ധൻ ഗുരുവിനു ദക്ഷിണപോലും കൊടുക്കാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽനിന്നും ഓടിപ്പോയി. അവിടെത്തന്നെ അടുക്കൽ മറെറായ കളരിയിട്ടു അനവധി ശിഷ്യന്മാരെ ശേഖരിച്ച്, അവന്റെ ഗുരുഭൂതനായ അസ്രാചാതുൻ എതിരായി അയ്യധാഭ്രാസംചെയ്തിച്ച് ഗുരുഭൂതനായിരുന്ന വരവിനേയും ബഹുമാനത്തേയും ഇല്ലാതാക്കിയതുകൊണ്ടായിരുന്നു. അസ്രാചാതുൻ ഈവിധം അറിഞ്ഞിട്ടും അവനുവിപരീതമായി യാതൊന്നിനും ഒരുങ്ങാതെ അവരവർ ചെയ്യുന്ന ഗണഭോഷങ്ങളുടെ ഫലങ്ങളെ അവരവർതന്നെ അനുഭവിച്ചുകഴിഞ്ഞുകൊള്ളുമെന്നുള്ള സമാധാനത്തോടുകൂടെ ഇരുന്നു.

ഈ അവസരത്തിൽ ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറെറായ ശിഷ്യൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദപത്മങ്ങളിൽച്ചെന്നു സാഷ്ടാംഗമായി വീണുനമസ്കരിച്ചുകൊണ്ടു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

അല്ലയോ ഗുരോ! അങ്ങയുടെ വിചാരശൂന്യത അങ്ങേക്കുതന്നെ വലുതായ അപത്തിനെ ചെയ്തു. ശിഷ്യചിത്തം മനസ്സിലാക്കാതെ ഗുരവങ്ങളും സാരങ്ങളും ആയ വിദ്യകളെ പറഞ്ഞുകൊടുത്താലുണ്ടാകുന്ന ഭവിഷ്യത്തിതാണ്. അയ്യോ! ഇതെന്തൊന്നായും. ദുഷ്ടനായ ആ സിദ്ധൻ അവിടത്തെ വശീകരിച്ചു എല്ലാവിദ്യകളും അഭ്യസിച്ചു. എന്നിട്ടു് അവിടത്തേക്കു ഗുരുദക്ഷിണയായി യാതൊന്നും നൽകിയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല അവിടത്തോടു യാത്ര പോലും ചോദിക്കാതെ കടന്നുകളഞ്ഞു. അതുപോരാഞ്ഞിട്ടു് ഇപ്പോൾ എതിരായി മറെറായ കളരിയിട്ടു അവിടത്തെ ശിഷ്യന്മാരിൽത്തന്നെ വളരെവളരെ ആളുകളെ വശീകരിച്ചുകൊണ്ടുപോയി അയ്യധാഭ്രാസം തുടങ്ങിച്ച് അവിടത്തെകൊറും മുട്ടിച്ചു. ഇത്രമാത്രം ദുഷ്ടനായ ഒരു ശിഷ്യൻ ഇതിനുമുമ്പിൽ ആക്കുങ്കിലും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ. അങ്ങു് അവനെക്കൂടാതെ പുത്രയോപേരെ അയ്യധാഭ്രാസം ചെയ്തിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അവരിൽ വല്ലവരിൽനിന്നും ഇപ്രകാരമായ അപജ്ഞ അപമാനവും നഷ്ടവും നേരിട്ടു. പാത്രം അറിയാതെ ഭാനം നൽകിയ ഫലംതന്നെ.

ഹ്രസ്വമായ ക്ഷമാനിധിയും ദാനപദ്ധതിയാലും സുന്ദരശരഭ കൗതുകമായ ആ അസ്രാചാതുണ് ശിഷ്യന്റെ മേൽപ്രകാരമുള്ള മർദ്ദഭേകങ്ങളായ വാക്കുകളെ കേട്ടതിൽ യാതൊരുഭാവവുമില്ലാത്ത ഉണ്ടായില്ല. നിർമ്മല മാനസസ്വരൂപം ഭക്തരീതിമണികളായ ആളുകൾക്കു മാനാപമാനങ്ങളും ബഹുമാനത്തോടുകൂടിയതും ഒന്നും ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകുന്നതല്ലല്ലോ. അവർ എല്ലാം സർവ്വേശ്വരൻ സമർപ്പിക്കും. ഭക്തവത്സലനായ ഭഗവാൻ അവരുടെ എല്ലാ അഭീഷ്ടങ്ങളെയും സാധിച്ചുകൊടുക്കുകയും അവർക്കു നേരിടുന്ന സകല ആപത്തുകളിൽനിന്നും അവരെ രക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു കൊള്ളും.

അതിന്റെ ശേഷം അത്യന്തം ദുർബ്ബലമായ സിദ്ധൻ; ദിവസംപ്രതിയും അസ്രാചാതുണ്ന്റെ വീട്ടിൽപോയി ആരുമറിയാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയോടു്, “തരുമണേ! തരുമണേ! എന്നു കാമാർത്ഥമായി ചോദിക്കുകയും ആ സാധുവിന്നു സിദ്ധന്റെ ചോദ്യം മനസ്സിലാക്കായ്ക്കാൽ “ഒന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ” എന്നുത്തരം പറയുകയും ചെയ്തുവന്നു. ഒരുദിവസംപോലും ഒഴുപ്പുണ്ടാതെ സിദ്ധൻ ഇങ്ങനെ ചോദിക്കുകയും ആചാര്യപത്നിക്കാൽ മനസ്സിലാക്കാതെ മേൽപ്രകാരം മറുപടി പറയുകയും ചെയ്തുവന്ന കാലത്തിൽ ഒരു ദിവസം പതിവുപ്രകാരം സിദ്ധൻ അസ്രാചാതുണ്ണവനത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ ഗൃഹണിയല്ലാതെ മറ്റൊരു അവിടെ ഇല്ലെന്നറിവുകയാൽ തന്റെ ആഗ്രഹപൂർത്തിക്കു ഇതുതന്നെ തക്കസമയം എന്നും നിശ്ചയിച്ചു ആചാര്യപത്നിയുടെ കയ്യിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടു തന്റെ മനോഹരത്തെ തുറന്നുപറഞ്ഞു.

അധമാധമനായ ആ സിദ്ധന്റെ നീചകൃത്യംകൊണ്ടും ശ്രവണദുസ്സഹമായ അപമാനം അഭിപ്രായംകേട്ടും അത്യന്തം യോജിച്ചും വ്യസനാക്രാന്തയും രോഷപോഷിതയും ആയ ആചാര്യപത്നി അതിവേഗത്തിൽ സിദ്ധന്റെ കൈ തട്ടിയുപോയി ഗൃഹത്തിനുള്ളിൽ ഓടിക്കൂടിയിട്ടു ഇല്ല. വഞ്ചനയും അപമാനവും വെളിപ്പെടുത്തത്തക്കതെന്നുള്ള ബുദ്ധമതം അനുസരിച്ചു ആചാര്യപത്നി ഈ വിവരം അവരുടെ ഭർത്താവിനെപ്പോലും അറിയിച്ചതും ഇല്ല. ഈ അവസരത്തിൽ ഭക്തരക്ഷണലോചനയും കൃപാശാലിയുമാകേണ്ട വാദിഭാവം ആയ ഹാമസ്യമാഹാത്മ്യം ഈ വിവരം അറിഞ്ഞു് അസ്രാചാതുണ്ന്റെ വേഷംധരിച്ചു ഉടൻ അവിടെവെത്തി സിദ്ധനെനോക്കി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു;—

“എടോ സിദ്ധ! നീ യുദ്ധവും ഞാൻ വൃദ്ധനും ആണ്. എങ്കിലും നമുക്കു രണ്ടുപേർക്കുംതമ്മിൽ ഒരു അങ്കം വെട്ടണം. പരമേശ്വരിയായ ചണ്ഡിക ആർക്കാണ് വിജയം നൽകുന്നതെന്നറിയാമല്ലോ”

സിദ്ധൻ ഇതുകേട്ടു് വളരെ കോപത്തോടുകൂടെ, ഹാ! ഹാ! വൃദ്ധന്റെ ഈ ആഗ്രഹം കാലോചിതമായതുതന്നെ; സന്ദേഹമില്ല. ആറു ദിവസംപോലെയെന്നല്ല വെളുത്ത തൊലി തുണിയ കിഴിച്ചാണെ അങ്കം വെട്ടി ജയിച്ചാൽ ബലാധാരമുള്ള ബഹുമാനി എന്തു്? ഒന്നുമില്ല. എങ്കിലും എന്റെ മനോഹര ഇഷ്ടസിദ്ധിക്കുള്ള ബാധയൊഴിവുമല്ലോ. ഇവന്റെ കഥ

കഴിച്ചുകൂടായം. അതു് ഹോകാപവാദംകൂടാതെ പാറിക്കുന്നതനു തക്ക സംകല്പം ഇയ്യൊർത്തനെ ഉണ്ടാക്കിയതു എന്റെ മഹാഭാഗ്യം തന്നെയെന്നു വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു്, അങ്ങനെ തന്നെ! ഞാൻ ഇതാ യുദ്ധംചെയ്യാൻ തയ്യാറായിക്കഴിഞ്ഞു എന്നുപറഞ്ഞു വാളും പരിചയമായി അത്യന്തം വീരോടുക്കൂടെ അങ്കത്തിനടുത്തു.

അസ്രാചാതുവേഷധാരിയായ റാലാസ്യനാഥനും പെഡ്ഗഫലകപാണിയും ബഹുശേഷ്യനുമേതന്നെ ആയി ചണ്ഡികാപൂജയുനിർവഹിച്ചു്, തന്റെ അങ്കവൈഭവം കാണിക്കാൻതുടങ്ങി. ഗുരുദ്രോഹിയും, ദുഷ്ടമുഖശലനും ആയ സിദ്ധചാതുനും അസ്രാചാതുവേഷധാരിയായ റാലാസ്യനാഥനും തമ്മിൽ ഏറ്ററുതണ്ടുപേരുടെയും അങ്കവൈഭവങ്ങളെ കാണിക്കാനായി തുടങ്ങിയപ്പോൾ എണ്ണം കണക്കുമില്ലാത്ത പുരുഷാരം കാഴ്ചക്കാരായും വന്നുകൂടി. എതിരളികൾ തമ്മിൽ അങ്കവും തുടങ്ങി. റാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരശരവന്റെ ഒരു വെട്ടുപോലും തട്ടുന്നതിന്നു സിദ്ധനെക്കൊണ്ടു കഴിയുന്നതല്ലെങ്കിലും അങ്കം കാണാനായി വന്നുകൂടിയിട്ടുള്ള കാഴ്ചക്കാരരുടെ രസച്ചരടു് അതിവേഗത്തിൽ ചൊട്ടിച്ചുകൂടിയതെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ സുന്ദരശരവൻ; ഇടത്തും വലത്തും ചാടിയും കുറങ്ങിയും പല അടവുകളും ചവുട്ടിയും സിദ്ധന്റെ വെട്ടുകളെ തടുത്തും, സിദ്ധനെ വെട്ടിയും കുറേ നേരത്തോളവും കാഴ്ചക്കാർക്കു വളരെവളരെ നയനാനന്ദകരമാകുവണ്ണം അങ്കംവെട്ടി.

അതിന്റെശേഷം ആചാതുപത്തിയുടെ പാതിവ്രത്യഭംഗം ചെയ്യുന്നതിന്നു് ഇച്ഛിച്ച സിദ്ധന്റെ വക്ഷസ്സിൽ അസ്രാചാതുവേഷധാരിയായ റാലാസ്യനാഥൻ ഒന്നാമതായി ഒരു വെട്ടുവെട്ടി. അതിന്റെ ശേഷം ആചാതുപത്തിയുടെ പാണ്ഡിത്യത്തിൽ ബലാൽക്കാരമായി കടന്നു പിടികൂടിയ അവന്റെ കരങ്ങളും അനന്തരം ആ സാധുപിതോടു സഭ്യങ്ങളല്ലാത്ത വാക്കുകൾ പറഞ്ഞ അവന്റെ നാക്കും മേലടിച്ചു. അവസാനത്തിൽ അവന്റെ ശിരസ്സും മുറിച്ചിട്ടു് അതേവരെയും അസ്രാചാതുനായിനിന്നു സിദ്ധനോടു അങ്കംവെട്ടിയ റാലാസ്യനാഥൻ മിന്നൽക്കൊടിപോലെ തിരോളുതനായി.

കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന ഭടന്മാർ അതുകണ്ടു ഇതില്ലാമില്ലാത്ത ആശ്ചര്യത്തോടുകൂടെ ആചാതുപന്ദിതത്തിൽപോയി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പത്തിയോടു് “ഗുരുഭൂതൻ എവിടെല്ലോയി?” എന്നു ചോദിച്ചു. ആചാതുപതി അതുകേട്ടു, അദ്ദേഹം സുന്ദരശരവൻദരണത്തിനായിപ്പോയിരിക്കുന്നു എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു.

ശിഷ്യന്മാർ അതുകേട്ടു വിസ്മയത്തോടുകൂടെ അന്യോന്യം നോക്കിക്കൊണ്ടു നൽക്കുമ്പോൾ റാലാസ്യനാഥൻദരണത്തിനായിപ്പോയിരുന്ന സാക്ഷാൽ അസ്രാചാതുനും എത്തി. ഭടന്മാർ ഉടൻതന്നെ അദ്ദേഹത്തെ വന്ദിച്ചുകൊണ്ടു, അല്ലയോ ഗുരുഭൂത! അങ്ങയുടെ ശത്രുവായ സിദ്ധനോടു് അവിടത്തെ സ്വരൂപത്തിൽ ഒരാൾവന്നു് അങ്കംവെട്ടി അവനെ കൊന്നുവെച്ചു മിന്നൽക്കൊടിപോലെ മറഞ്ഞുകൂടുന്നു. അസ്രാചാതുനും അതുകേട്ടു് വ

ഉദൈവന്റെ അതിശയിച്ചു അപ്രകാരം സംഭവിക്കാൻള്ള കാരണമെന്താണെന്നാലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പത്നിവന്നു സിദ്ധൻ തന്റെ പാതിവ്രത്യമധഃസന്നത്തിനായിതുടങ്ങിയകഥകൾ മുഴുവൻ വിവരിച്ചുകേൾപ്പിച്ചു.

അസ്രാചാതുൻ അതുകേട്ടപ്പോൾ തന്റെ സ്വരൂപം ഏറ്റത്തുവന്നു ഭുരാചാരതല്പരനായ സിദ്ധനെ വധിച്ചതു ഭക്തവത്സലനും കരുണാവരണാലയനും ആയ ഹരാചാസ്യനാഥൻ തന്നെയെന്നു തീർച്ചയായി അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഭടന്മാരെയെല്ലാം നല്ലവാക്കുകൾ പറഞ്ഞു സന്തോഷിപ്പിച്ചയച്ചുവെച്ചു ഉടൻതന്നെ ആശ്രിതമന്ദാരദാരുവായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ സന്നിധിയിൽ പോയി ഭക്തിപൂർവ്വം അജ്ഞലീബദ്ധനായി നിന്നുകൊണ്ടു ഇപ്രകാരം സ്തുതിച്ചു.

സുന്ദരേശ്വര! മഹാദേവ! ഭഗവൻ! ഭക്തവത്സല!
തപശ്ശാദപങ്കജഭക്തിം ഭഗവതാംരക്ഷസ്തവദാ. ൧

ഭക്തിമുക്തികരീം സദ്യ സമസ്തഭൂതിതാപഹരം
സ്തവശതരൂപയുക്തം ഭക്തിം ഭക്തേശ്വരപാദവിമാം. ൨

അജ്ഞാനവിനിമിത്തം സദാസുജ്ഞാനദായിനീം
ഭക്തിം പ്രദായമാംരക്ഷ ഭഗവൽപാദപങ്കജേ. ൩

സാലോക്യാദിപദപ്രാപ്തി മൂലഭൂതാംസുപുണ്യദാം
മഹാപാതകസംഖ്യാപ്ലീം ഭക്തിഭഗവതാചപാലയ. ൪

ധർമ്മമതം. പകാമം. ച മോക്ഷം യാസ്യയച്ചുതി
ഭഗവതാംഭക്തിമതുലാം പാദവിമാകരുണാനിധേ! ൫

തപയിമേതിമിതാഭക്തി രമിതാതേകൃപാമയി
ഫൽഗുതപം. ച പ്രഭുതപം. ച ബുധൈനിണ്ണീതമാവയൊഃ ൬

തസ്മാൽതപംപൂണ്ണകൃപയാ ഭക്തിലേശാംശസംയുതം
പാദവിമാഹരിമഹാദേവ! കദംബവനനായക! ൭

കരുണാമൃതസംപൂണ്ണ തപൻകടാക്ഷാവലോകനാൽ
മദീയവംശസംഭൂതൻ സ്തവദാപാലയപ്രഭോ! ൮

അതിന്റെശേഷം അനേകായിരം ഉരു പഞ്ചാക്ഷരജപിച്ചു. തദനന്തരം സ്തുതിയും ജപവും അവസാനിപ്പിച്ചു മന്ദിരത്തിലേക്കു പോകാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ പാണ്ഡ്യരാജകുലശൈലനായ കുലോത്തംഗഭൂപൻ ഈ വിവരങ്ങൾ ചുറ്റും അറിഞ്ഞു ക്ഷേത്രത്തിൽവന്നു അസ്രാചാതുനെ ഇതില്ലാമില്ലാതെ ബഹുമാനിച്ചു അനന്തപ്പറത്തുകയറി രാജമന്ദിരത്തിൽ കൊണ്ടു

പോയി പൂജിക്കുകയും പലവിധ സ്ഥാനമാനങ്ങളും വിലതീരത്ത അനവധി ആഭരണങ്ങളും നൽകുകയും മറ്റും ചെയ്തു.

അസ്രാചാർയ്യൻ സുന്ദരേശ്വരകൃപകൊണ്ടുണ്ടായ ശത്രുനാശത്തേയും രാജബഹുമാനത്തേയും ചൊതുജനസമ്മതത്തേയും മറ്റും വിചാരിച്ചു വിചാരിച്ചു സീമാതീതമായ സന്തോഷത്തോടുകൂടെ സ്ഥിരമിത്തിൽപ്പോയി വംശവർദ്ധിനിയും സുശീലയും അനുകൂലയും പതിവുതാത്പര്യം ആയ പതിയുമൊന്നിച്ച് ഹാലാസ്വേശ്വരസ്മരണയോടുകൂടെ അമിതമായ ചെങ്കിളഭോഗങ്ങളുമനുഭവിച്ച് ചിംകാലം പരമാനന്ദസംഖ്യത്തോടുകൂടെ ഇഹലോകവാസം ചെയ്തു.

അല്ലയോ മൃതികലസത്തമന്മാരേ! ഹാലാസ്വനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ സർവസൗഖ്യമായകവും സർവാപൽഭുതനകരവും ആയ ഈ ഇരുപത്തിപ്പത്താമത്തെ ലീലയെ ഹാരായണംചെയ്യുകയോ കേൾക്കുകയോ ചെയ്യുന്നവർക്ക് ഐഹികമായും പാരത്രികമായും ഉള്ള പുല്ലാ സംഖ്യങ്ങളും അന്നാശാസന ലഭിക്കുമെന്നുള്ളതിന് യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല.

ന.ന.-ാം അദ്ധ്യായം ൨൭-ാം ലീല

സമാപ്തം.

ഹാലാസ്വമാഹാത്മ്യം.

കേരളഭാഷാഗദ്യം

ന.ര.-ാം അദ്ധ്യായം.

നഗ്നസപ്തഹനനംചെയ്ത ഇരുപത്തിപ്പത്താമത്തെ ലീല.

ലാസ്വേശ്വരന്റെ അതിഥിവാസങ്ങളും അതുതുടർത്തുണ്ടായ അനവധി ലീലകളെക്കേട്ട് വീണ്ടും വീണ്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലീലാശ്രവണത്തിൽ അതികൂതുകിളായിത്തീർന്നു വസിപ്പിച്ച ടിമഹർഷിമാർ വീണ്ടും അഗസ്ത്യമഹർഷിയെനോക്കി ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു.

അല്ലയോ ശൈവാഗമവേദികളിൽവെച്ച് അഭിനീതനായ മഹാമുനേ! അവിടത്തെ വടനാരവിന്ദത്തിൽനിന്നും ചൊഴിയുന്ന ഹാലാസ്വനാഥലീലാ മകരന്ദപാനംകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ ഇതില്ലാമില്ലാതെ കൃതാർത്ഥന്മാരായി നി

ന്തിരുവടി ദയവുചെയ്തു അദ്ദേഹംചെയ്ത അടുത്തലീലകൂടി ഞങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കണം.

അഗസ്ത്രിയർ അതുകേട്ട്, വസിഷ്ഠാദികളോട്- എന്നാൽ ഇനി ഞാൻ ഹാലാസ്ത്രനായകനായ സുന്ദരേശ്വരൻ ശൈലാകൃതിയായിട്ടുള്ള സുപ്തത്തിനെ വധിച്ചതായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇരുപത്തെട്ടാമത്തെലീലയെ കേൾപ്പിക്കാം എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അത്രയും ഉത്സാഹത്തോടുകൂടെ വീണ്ടും കഥയാരംഭിച്ചു.

പാണ്ഡ്യഭൂപാലരത്നമായ കലോത്തമഗപാണ്ഡ്യൻ ശിവസായുജ്യത്തെ പ്രാപിച്ചതിന്റെ ശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനായ അനന്തഗുണപാണ്ഡ്യൻ രാജ്യഭാരം കയ്യേറ്റ്- ശിവഭക്തന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനും അനന്തഗുണാലയനും നിശ്ശേഷതരാജാജലക്ഷണസമ്പന്നനും കരുണാപൂർണ്ണനും ജാതാഹര ഉദാജനകനും ആയ അദ്ദേഹം തന്റെ നീതികരമായ ഭരണവിശേഷംകൊണ്ടും ബാഹുബലംകൊണ്ടും സ്വാഗതാർഹതയായിരിക്കുന്ന ഭൂമി മുഴുവൻ കീഴടക്കി ത്രൈലോക്യപ്രഖ്യാതനായ ഒരു മഹാചക്രവർത്തിയായിത്തീർന്നു.

മേൽപ്രകാരം ഭൂലോകചക്രവർത്തിയായ അനന്തഗുണപാണ്ഡ്യൻ അരിജേതാധായും സകലലോകൈകസമ്മതനായും രാജ്യഭാരം ചെയ്യുന്നകാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ തദ്ദേശവാസികളായ നഗ്നന്മാർ കൂട്ടംകൂടി തമ്മിൽ തമ്മിൽ ഇങ്ങനെ ആലോചിച്ചു.

“ഇപ്പോഴത്തെ രാജാവായ അനന്തഗുണപാണ്ഡ്യൻ സുന്ദരേശ്വരനും ഭൗധ്യാരകനും പഞ്ചാക്ഷരപ്രിയനും തദ്ദാക്ഷിമാലാധാരിയും ശിവലിംഗാർച്ചനതല്പരനും ശിവഭക്തപ്രമുഖനും ആകയാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ എല്ലാ പ്രജകളും ഒന്നുപോലെ ശംഭുഭക്തരിലായണന്മാരും ഭൗത്യതദ്ദാക്ഷിമാലാധാരികളും ആയിത്തീർന്ന് ശൈലമതം അത്രയും അഭിപ്രായിയെ പ്രാപിക്കുകയും നഗ്നസിദ്ധാന്തങ്ങൾ നാൾക്കുനാൾ നഷ്ടമായിത്തീരുകയും ചെയ്തുവരുന്നു. ശിവഭക്താഗ്രഗണ്യനായ അനന്തഗുണപാണ്ഡ്യനെ സംഹരിക്കാതെ നമുക്ക് നമ്മുടെ നഗ്നമതത്തെ ഉദ്ധരിക്കുവാൻ ക്ഷണനരല്ല. അപാരഭൂജബലശാലിയും വീര്യശൈലുപരാക്രമനിധിയുമായ അനന്തഗുണപാണ്ഡ്യനെ യുദ്ധത്തിൽ തോല്പിച്ചോ, മറുപ്രകാരത്തിൽ നേരിട്ടോ വധിക്കുന്നതിന് നമ്മെക്കൊണ്ടെന്നല്ല ഇപ്പോൾ ഭൂലോകത്തിലുള്ളതിൽ ആരെക്കൊണ്ടും അസാധ്യമത്രെ. അതുകൊണ്ട് നമുക്ക് അദ്ദേഹത്തെ അഭിചാരംചെയ്തു വധിക്കണം. ആഭിചാരത്താൽ സാധിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതായി യാതൊന്നും, തന്നെയില്ലല്ലോ”

ദുഷ്ടന്മാരായ നഗ്നന്മാർ ഇപ്രകാരം നിശ്ചയിച്ചതിന്റെശേഷം എല്ലാവരുംകൂടി ഒരുവജ്രനപ്രഭുശരത്തിൽ പോയി വിശാലമായ ഒരു ഹോമകണ്ഡത്തെ വിധിപ്രകാരം ഉണ്ടാക്കി പ്രധാന മാന്ത്രികന്മാരായ അവർ ഒന്നുചേർന്ന് വിവിധോപകരണപൂർവ്വം അനേകപ്രകാരത്തിൽ ഹോമിച്ചു.

മറ്റത്തായ ആ ആഭിചാരഹോമം ഉടവിടാതെ നടന്നുവരുമ്പോൾ ഒരിക്കൽ ആ ഹോമകണ്ഡമദ്ധ്യത്തിൽനിന്നും നീണ്ടു തടിച്ച ഗിരിപോലെയു

ഇള ശരീരത്തോടും തീക്കനൽപോലെ മിന്നുന്ന വട്ടക്കണ്ണുകളോടും ഗുഹപോലെയുള്ള വടനത്തോടും അമ്പിളിക്കീറുകൾപോലെയുള്ള ദംഷ്ട്രങ്ങളോടും ഉൾബലപരിതമായ ദീപ്തപാവകസങ്കാരത്തോടുംകൂടിയ കേശപാശങ്ങളോടും കൂടിയവനും ജഗത്സകാരകനും ബ്രഹ്മൽകക്ഷിയും കൃദ്ധാശിയും വിഷവീക്ഷണനും ആയ ഒരു രാക്ഷസൻ പ്രാദുർഭവിച്ചു. അവൻ നഗ്നനാണെന്നോക്കി എങ്കോ നഗ്നനാറെ! കത്തിക്കൊള്ളുന്നതായ ജഡമാണി എന്റെ ശരീരത്തെ ഇതാ നശിപ്പിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ എന്നിനാണെന്ന് എന്നെ ഉൽപാദിപ്പിച്ചത്? നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഞാൻ ചെയ്യേണ്ടതൊന്നും എന്തെന്ന് അതിവേഗത്തിൽ പറയുവിൻ! ക്ഷുഭാർത്തനായ എന്നിക്ക് കൊററുനൾകി എന്റെ വിശപ്പടക്കുന്നതിൽ ഒട്ടും അമാന്തിക്കരുത്; എന്നിങ്ങനെ അട്ടഹാസപൂർവ്വം പറഞ്ഞു.

നഗ്നനാൻ അതുകേട്ട് സന്തോഷപൂർവ്വം ഇപ്രകാരം മറുപടിപറഞ്ഞു.

അല്ലയോ രാക്ഷസേന്ദ്ര! ഞങ്ങൾ നിന്നെ ഉണ്ടാക്കിയത് ഞങ്ങളുടെ വിരോധിയായ അനന്ത ഗുണപാണ്ഡ്യനെ കൊല്ലുന്നതിനായിട്ടാണ്. ശിവഭക്തനായ അവൻമൂലം നഗ്നനാകയും ക്ഷയിച്ചുതുടങ്ങി. നീ അതുകൊണ്ട് ശൈലാകൃതിയിലുള്ള ഒരു ഫണീന്ദ്രന്റെ വേഷമെടുത്തു് അതിവേഗത്തിൽ മധുരപുരിയിൽ പോയി രാജാവായ അനന്തഗുണപാണ്ഡ്യനേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നഗരവാസികളായ സകലജനങ്ങളേയും വിഷവേഗം കൊണ്ട് സംഹരിക്കണം.

അഭിചാരാൽഭൂതനായ ആ രാക്ഷസേന്ദ്രൻ നഗ്നഭാഷിതം കേട്ടക്ഷണത്തിൽതന്നെ ശൈലാകൃതിയിലുള്ള ഒരു ഘോരസപ്പത്തിന്റെ വേഷംകൈക്കൊണ്ട് വിശാലമായ ഫണവും വിരിച്ച് ആയതമായ ജീവിയും നീട്ടിപ്പലുക്കവും ചെയ്തുകൊണ്ട് മധുരപുരംനോക്കി ഭൂതഗമനംചെയ്തു് അതിവേഗത്തിൽ അവിടെ എത്തി. ഭീഷണമായ ഹുല്ലാരത്തോടുകൂടെ കല്ലാത്തകാലാഗ്നിയെപ്പോലെ എത്തിയിരിക്കുന്ന ഭയങ്കരസപ്പത്തെക്കണ്ട് ഭയവിഹ്വലനായ മധുരപുരവാസികൾ ഉടൻതന്നെ ഓടിപ്പോയി വിവരം രാജാവിനെ അറിയിച്ചു.

രാജാവു് കേട്ട മാത്രയിൽതന്നെ ചാപബാണ തുണീരപാണിയായി സപ്പവധത്തിന് പുരവാസികളോടൊന്നിച്ചു പുറപ്പെട്ടു് സപ്പേന്ദ്രന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നപ്പോൾ പർവ്വതാകാരനും വിഷജാലകൊണ്ട് അത്യന്തം ഭയങ്കരനായ അവനെക്കണ്ടു വല്ലാതെന്നന്ധാളിച്ചു ഞെട്ടി പുറകോട്ടുമാറി വിചാരത്തോടുകൂടി അല്ലനേരംനിന്നു. അനന്തരം ധൈര്യത്തോടും സുന്ദരശാപപാദംബുജസ്മരണയോടുംകൂടെ തീർപ്പമായ ഒരുബാണമെടുത്തു് തൊടുത്തുയച്ചു.

സപ്പം അതിനെ ഭക്ഷിച്ചുപൊച്ച് രാജാവിനെ ദംശിക്കുന്നതിനായി ഓടിഅടുത്തു. രാജാവു് വീണ്ടും അനവധി ബാണം അയച്ചു് സപ്പത്തിന്റെ ഉടൽമുഴുവൻ ചരിന്നഭിന്നമായി പണയിച്ചു. അനന്തരം ബാണം കൊണ്ട് വിഭിന്നഗാത്രനായിത്തീർന്ന സപ്പം നദീപ്രവാഹമെന്നപോലെ ഉരു

ഭണത്തോടുകൂടിയതായ വിഷത്തെ ചർദ്ദിച്ചു. ആ വിഷജ്വാലകൊണ്ട് മധുരപുരാപസിക്ലം കണുപോലെ മുളിതന്മാരായി.

രാജാവും ഇതുകണ്ട് വിഷാദത്തോടുകൂടി അതിവേഗത്തിൽ ഓടി ഹാലാസ്ത്രമാഹാത്മ്യത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് സുന്ദരേശ്വരമഹിംഗസന്നിധാനത്തിൽ ചേന്നു സാഷ്ടാംഗം വീണു നമസ്കരിച്ചുകൊണ്ട് വിഷജ്വാലാശാന്തിക്കുവേണ്ടി ഇപ്രകാരം സ്തുതിച്ചു.

സുന്ദരേശ്വരപാദേശ്വര ഹാലാഹരവിഷാഹര!
ഹാരിനശ്ശരണാപന്നാൻ വിഷജ്വാലവിമുർച്ഛിതാൻ
കടഞ്ചകാനനാധീശ! കമലാപതിപൂജിത-
പാരിനശ്ശരണാപന്നാൻ പന്നഗേനപ്രചീഡിതാൻ
കർപ്പൂരസുന്ദരശിവ! കർപ്പൂരത്വന്തരീതമ്!
കർപ്പൂരധവളാകാശ! സർപ്പാസ്പാർശ്വപാരിനഃ
ജീവൻമുക്തിപുരേശാന! ജീവൻമുക്തിപ്രദായക!
ജീവൻമുക്തംഗതാനസ്മാൻ ജീവയാസ്സാദിഷോൽബണാൽ
ഭ്രമോകശിഖരോകേശ! ഭ്രമോകാമരപാദപ!
ഭ്രമോകാന്തർഗ്ഗതാൽ ഭ്രമോകംപരിപാലയ
കല്യാണസുന്ദരപതേ! കല്യാണാദിധനുജൻ!
കല്യാണകല്പയാസ്സാകം കല്യാണദയമാനതക,
കടഞ്ചവനമല്യസ്ഥ ചിദംബരവിഭാവസോ
നിതാംബിനീവമഭോ ദിഗംബരനമോസ്മതേ.

രാജാവും മറുജീവതംകൂടെ ഇപ്രകാരം സ്തുതിച്ചും കൊണ്ട് മൂലഹിംഗവും നോക്കി ചിന്താപരവശന്മാരായി നില്ക്കുന്ന അവസരത്തിൽ ഭഗവാൻ അംഗാധരനും ചന്ദ്രചൂഡനും ആയ ഹാലാസ്ത്രനാഥൻ ശമളപ്രവാഹംകൊണ്ടുള്ള പ്രജകളുടെ അർത്തിയെ ശമിപ്പിക്കുന്നതിനായി മൂലഹിംഗത്തിൽ നിന്നും ഒരു സിദ്ധശുപിയായി അവതരിച്ച് രാജാവിനോടും അദ്ദേഹത്തോടൊന്നിച്ച് മറുണ്ടായിരുന്ന ജനങ്ങളോടുകൂടി സർപ്പാന്തിച്ചകത്തേപ്രാപിച്ചിട്ട് തന്റെ ജടയിൽ ശോഭിക്കുന്ന ശശാങ്കജോത്സനകൊണ്ടു വിഷജ്വാലയെ ശമിപ്പിച്ചു.

ഹാലാസ്ത്രനാഥന്റെ ശിരോലങ്കാരമായ ബാലചന്ദ്രന്റെസുധാശ്രവമായ അംശ്രുക്കളെകൊണ്ടു ഏതൊരുകുടുംബത്തിൽ വിഷജ്വാലയെ ശമിപ്പിച്ചുവോ ആ കുടുംബത്തിൽ തന്നെ അതേവരേയും മൂർച്ഛിതന്മാരായിരുന്നവർ കണുപോലെ മൂർച്ഛിതപ്പെട്ടുനേൽക്കുകയും എല്ലാവരുടെ ഹൃദയവും മധുരപുരിയും അമൃതസേചനം ചെയ്യാലത്തെല്ലാമൊത്താക്കുകയും ചെയ്തു.

ഭോകവാസികൾ അതുകണ്ട് സിദ്ധനെ വന്ദിക്കാനായി അതുതപാശ്വര്യത്തോടും അമിതമായ ഭക്തിയോടുകൂടെ അടുത്തു കൂടിയ അവസരത്തിൽ അദ്ദേഹം കാരുണ്യപൂർണ്ണമായ കടാക്ഷാവലോകനങ്ങളെ കൊണ്ട് അവരെ അനുഗ്രഹിച്ചിട്ട് അതിവേഗത്തിൽ മറഞ്ഞുകളഞ്ഞു.

ഹ ഓ ല ഓ സ്വ മ ഓ ഹ ഓ സ്വ .

കേരള ഭാഷാ തദ്വാരാ

നമി-ാം അദ്ധ്യായം.

നഗ്നശ്ലേഷാവിചാരനം പുന

ഇ ത്വ പ ത്തി ഭ ന് പ ത്ത ഓ മ ത്ത ലീ ല .

വാഗ്മവേദിയും ശിവഭക്താഗ്രഗണ്യനും ആയ അഗസ്ത്യൻ വീണ്ടും വസിഷ്ഠാദിമഹർഷികളോടു താഴെവരുമാറുകഥപറഞ്ഞു തുടങ്ങി.

അല്ലയോ! മുനികുലപുംഗവന്മാരേ! ഹാചാസ്ത്രനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരൻ സുപ്രസിദ്ധമായ പശുപതത്തേയും വൃഷഭാക്ഷത്തേയും നിമ്മിച്ചതായ ലീലയെ ഇനി ഞാൻ നിങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കാം. അത്യന്തം സാരവത്തും പരിപാവനമായ ഈ ഒരു ലീലാശ്രവണം കൊണ്ടുതന്നെ നിങ്ങളുടെ സർവാഭീഷ്ടങ്ങളും അനന്താസേന ലഭിക്കുന്നതാണ്.

അല്ലയോ മുനിപുംഗവന്മാരേ! നഗ്നന്മാർ ആഭിചാരം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന പശുതാകാരനായ സർപ്പശ്ലേഷൻ മഹേശ്വരന്റെ ലീലകൊണ്ട് നശിച്ചു പോയതിന്റെ ശേഷം ഒരിക്കൽ വീണ്ടും നഗ്നന്മാർ സഭ്യരായിത്തീർന്നു.

നാം വളരെക്കാലത്തെ ശ്രമം ചെയ്ത് നിറവേറിയ ഭാരമകുണ്ഡത്തിൽ നിന്നും നമ്മുടെ മന്ത്രസാമന്തന്ത്രംകൊണ്ട് പാതാളത്തിനടിയിൽ നിന്നും ഒരു വലിയപർവ്വതം, ഭൂമി പിളർന്നുകൊണ്ട് കിളിനൂതപോലെ ഉണ്ടായ രാക്ഷസനെ നമ്മൾ പന്നഗമാക്കി മധുരപുരത്തേയും അനന്തഗുണപാണ്ഡ്യനേയും ധ്വംസിക്കാനായി അയച്ചതിൽ രാജാവും നിശിതങ്ങളായ ബാണങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ച് പന്നഗത്തെ വണ്ഡംഭംഗമായി മുറിയ്ക്കുകയും തദവസരത്തിൽ പന്നഗശ്ലേഷൻ ചർദ്ദിച്ച് വിഷജ്വാലകൊണ്ട് മധുരപുരം നശിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ആ വിഷത്തെ മധുരീകരിക്കുകയും ചെയ്ത് നമ്മുടെ പ്രയത്നങ്ങളെ നിഷ്പലമാക്കി കളഞ്ഞു. നമ്മുടെ അനേകകാലത്തെ പ്രയത്നങ്ങളെ മേൽപ്രകാരം അല്ലക്ഷണത്തിനുള്ളിൽ വൃത്ഥമാക്കിക്കളഞ്ഞ രാജാവിനെ ഏതെങ്കിലും പ്രകാരത്തിൽ പററിക്കൊണ്ടിരിക്കാൻ നമുക്കും നമ്മുടെ മനസ്സിലും ഏറ്റവും പോരാത്തതാണ്. അതുകൊണ്ട് വീണ്ടും ഒരു മഹത്തായ ആഭിചാരംകൂടി ചെയ്ത് അത്യന്തം ശക്തിയേറിയ ഏതെങ്കിലും ഒരു സത്വത്തെ ഉണ്ടാക്കി അയച്ച് അവനെ വധിക്കണം.

നഗ്നന്മാർ മേൽപ്രകാരം ആലോചിച്ചുറപ്പാക്കുകൊണ്ട് വീണ്ടും വലുതാ

യ ഒരു കണ്ഡം ഉണ്ടാക്കി നാനാവിധത്തിലുള്ള ഉപകരണങ്ങളോടുകൂടെ അത്യുഗ്രമായ ആഭിചാരകർമ്മങ്ങളോടുകൂടിയ ഒരു ഹോമം തുടങ്ങി. ഹോമം പരിപൂർത്തിയായ ക്ഷണത്തിൽ ഹോമകണ്ഡത്തിൽനിന്നും അത്യുഗ്രഭീഷണാകാരനും പശുസ്വരൂപിയുമായ ഒരു അസുരൻ ഉണ്ടായി. നഗനന്ദൻ അവനെ നോക്കി മധുരാപുരത്തേയും മധുരാപുരധിപനായ അനന്തഗുണപാണ്ഡ്യനേയും നശിപ്പിക്കുകയെന്നു പറഞ്ഞു.

ധോസപരൂപിയായ അസുരൻ കേട്ടമാത്രയിൽതന്നെ മധുരാപുരം നോക്കി അതിഭോഗത്തിൽ നടന്നു. അത്യുഗ്രങ്ങളായ പാപങ്ങളെ ഇളക്കിയും മേഘമണ്ഡലത്തിൽ ഉടക്കുന്നതും അത്യന്തം അയതവും നിശിതവുമായ ശ്രംഗങ്ങളെക്കൊണ്ട് പാപശ്രംഗങ്ങളെ കുത്തിയിളക്കി നാനാദിക്കുകളിലുമെറിഞ്ഞും ലാംഗുലചാലനോദ്ധൃതവാതങ്ങൾ കൊണ്ട് അനവധി വൃക്ഷങ്ങളുടെ മൂലചേദനംചെയ്തും വിദ്വതഗമനം കൊണ്ടുണ്ടായഖുരാധാരാതംമൂലം ഇളക്കുന്ന പൊടികളെ ഉശോസധായുക്കളെക്കൊണ്ട് സർപ്പരൂപിച്ച് ഭൂലോകത്തെ അന്ധകാരമയമാക്കിയും മറുപലപ്രകാരത്തിലുമുള്ള ഭയങ്കരകൃത്യങ്ങളെ പ്രകടിപ്പിച്ചും മധുരാപുരത്തിന് സംഹാരഭരണായിവന്നെത്തിയ ധോസകാസുരനെക്കണ്ട് ആശ്ചര്യപരതന്ത്രന്മാരും ഭയവിഹാലന്മാരുമായിത്തീർന്ന മധുരാപുരവാസികൾ അതിഭോഗത്തിൽ രാജസന്നിധിയിൽ പ്രവേശിച്ച് വിവരം രാജാവിനെ അറിയിച്ചു.

രാജാച്ച് അതുകേട്ട് അത്യന്തം ആശ്ചര്യത്തോടും ഭയത്തോടുംകൂടെ ഹലാസ്യാനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ സന്നിധിയിൽ ചെന്നു് സാക്ഷാത്കാരമായിവീണ്ടു പ്രണമിച്ചുകൊണ്ട് ഇപ്രകാരം സൂതിച്ചു.

- കടംബകാനനാദീശ! കരുണാമൃതസാഗരം!
ശരണാഗതഭക്താനു മാർത്തിഹാരൻ! വൃഷഭലജ്ജാ. (എ)
സമസ്തലോകൈകവിഭാ! സർവജ്ഞശരീഭൂഷണ!
ജഗതാരംഭക്ഷണാർത്ഥംതപം കാളകൂടമഹാവിഷം. (൨)
അന്ധകാസുരമത്സ്യഗ്രം കൃതാന്തഞ്ചപുരതയം
കാമാദീനചിലാൽദൃഷ്ടാൻ പുരാസമഹരപ്രഭോ! (൩)
ഏവംതപയാപാലിതാനാം ജഗതാമതിഭിതിഭാ
ഗൌരോപവത്സാകാശ സമാന്താതിജപേനച. (൪)
തപമേവഹൃദനാംസംഹർത്തും സമഞ്ജസ്ത്രേനകരുണ
ഭേനകേനാപ്തപായേന താംഗാംസംഹരശരംകര! (൫)

പാണ്ഡ്യവംശാലങ്കാരരത്നവും ഭക്താഗ്രന്ഥസ്മരമായ അനന്തഗുണപാണ്ഡ്യന്റെ മേൽപ്രകാരമുള്ള അപേക്ഷയെക്കേട്ട് സന്തുഷ്ടനായ ഹലാസ്യാനാഥനും ഭക്തവത്സലനും പാപ്തീനായകനുമായ പരമശിവൻ തന്റെ മുൻപിൽ എല്ലാക്കാലത്തും ഒന്നുപോലെ വസിക്കുന്ന വൃന്ദാരകവദ്യനായ വൃഷഭത്തിനോടു് നീപോയി മധുരാപുരനാശത്തിനായി നഗനന്ദൻ അയച്ചിരിക്കു

ന ഗോവിന്ദൻ നിർവീര്യനായിത്തീർന്നു കഴിഞ്ഞു.

വൃദ്ധശ്രേഷ്ഠൻ അതുകേട്ട് കൈമാറ്റം ചെയ്തപ്പോൾ അത്രയും കഷ്ടതയും ധാർമ്യവും ഏറ്റവും സൗന്ദര്യവും കൈക്കൊണ്ടു് ഏറ്റവും കാമമാർദ്ദവമായ ഒരു കാളയെപ്പോലെ മുക്തയെടുത്തുകൊണ്ടു് പശുവിന്റെ അടുക്കലേക്കു് പോയി. സൗന്ദര്യമാർദ്ദവമായ വൃദ്ധശ്രേഷ്ഠനെ കണ്ട ക്ഷണത്തിൽത്തന്നെ പശുവും കാമമാർദ്ദവമായ മാതൃമുഖം കിങ്കിണിജാലമാലാഭം ലംകൃതമാലാഭം ഭൂതനാഥനായ സുന്ദരശരണൻ പാദസ്പർശംകൊണ്ടു് പവിത്രീകൃതമായ പ്രാണത്തോടു കൂടിയവനും കൈമാറ്റം ചെയ്തപ്പോൾ ഉപ്പുരണയോടു കൂടിയവനും വിശ്വസരക്ഷണതലുരണം ഭോകവിശ്രുതനും വൃന്ദാരകേന്ദ്രവന്ദിതനും ഉദാരാഗ്രഹം വിമലാകാശം ദേവതാത്മാവും ഭദ്രാലയനും ആയ നന്ദിയുടെ സൗന്ദര്യത്തോടു കൂടിയവനും അതുകൊണ്ടു് പശുവിനും കാമപ്രകടനവികാശത്തോളവും അകമ്പിതയായ ആ പശുവിനു് കാളയെ കാണിക്കാണെ വീര്യസ്രാവമുണ്ടാകുകയും തന്മൂലം നിർവീര്യനായിത്തീർന്ന ആ പശു മീലിതനേത്രയായി ഭൂമിയിൽ വീണു് മരിച്ചു് പശുതമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. അപ്രകാരമുണ്ടായ പശുതത്തെ ഇന്നും പശുപശുതം എന്നാണു് വിളിച്ചുവരുന്നതു്. പശുവു് വീണു് മരിച്ചു് പശുതമായ ക്ഷണത്തിൽതന്നെ അതിനോടൊന്നിച്ചു് വന്നിരുന്ന നഗനന്ദൻ അത്ഭുതകൃഷ്ണാർത്ഥം ശ്രദ്ധപ്രദരങ്ങൾ നോക്കി ഓടിച്ചുവന്നു.

അനന്തരം നഗനന്ദൻ അഭിമാനം ചെയ്യണമെന്നുള്ള പശുവിനെ വധിക്കുന്നതിന്നു് പ്രത്യക്ഷനായനന്ദി തന്റെ വൃഷഭാസ്ത്രധാരണത്തോടു കൂടി വാജപ്രകാരം അവിടെത്തന്നെ ഉത്തരഭാഗത്തിൽ വൃഷഭാച്ഛലമായി ഉപേക്ഷിച്ചുപോയി തന്റെ സുകൃതപ്രദത്തോടു കൂടെ പശുവിനെ വധിക്കുന്നതിന്നു് പ്രാപിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുൻപിൽ പഴയപോലെ നിവസിച്ചു.

നിപാദവീനായകനായ സുന്ദരശരണൻ വാഹനശ്രേഷ്ഠമായ നന്ദിയുടെ മേൽപ്രകാരമുള്ള വൈഭവങ്ങളെ കണ്ടു് അനന്തഗുണപാണ്ഡ്യനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗവും ഇതിൽപരമിപ്പാതെ സന്തോഷിക്കുകയും പ്രശംസിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു് ക്ഷേത്രത്തിൽ പോയി ശങ്കരശങ്കരന്മാരെയും വൃദ്ധശ്രേഷ്ഠനെയും സാക്ഷാദനുഭവിക്കാൻ ചെയ്യുകയും പലപ്രകാരത്തിൽ സ്തുതിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തു. അനന്തരം അവർ അവരവരുടെ മന്ദിരങ്ങളിൽ പോയി നവോത്ഥാനശരണയോടു കൂടെ സൗഖ്യമായി വസിച്ചു.

അല്ലയോ ഋഷിശരണന്മാരേ! അക്കാലത്തിൽ ആയിരുന്ന രാജാക്കന്മാർക്കു് സമഭദ്രൻ സോദനം വിക്രമശാലിയുമായ ലക്ഷണനോടും പരാക്രമികളായ മർക്കസൈന്യങ്ങളോടും കൂടെ മാതൃതയുടെ മുഖത്തിൽ നിന്നും ലംകയിലുണ്ടെന്നറിഞ്ഞു ജാനകിയെ രാവണപാശംസാധിച്ചു് വീണ്ടുകൊണ്ടുവരുന്നതിന്നു് പുറപ്പെട്ടു് വൃഷഭാച്ഛലത്തിൽ എത്തി രാമസിച്ചതു്. മലയാച്ഛലത്തിൽ നിന്നും തൊൻ ഇവ വിവരം അറിഞ്ഞു് വൃഷഭാച്ഛലത്തിൽ പോയി സ്തുതപരശരാജനായ അദ്ദേഹവും തമ്മിൽ അന്യോന്യസംഭാഷണം ചെയ്തു.

യ്ക്കുകൂട്ടത്തിൽ ഞാൻ ഹാലാസ്യാനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ മാഹാത്മ്യങ്ങളേയും അറിയിച്ചു. രാമചന്ദ്രൻ സുന്ദരേശ്വരമഹദ്വൈദ്യന്റെ ഏതൊരുക്ഷണത്തിൽ പുറംതൊഴി മുഖപ്രായഗ്രഹിച്ചുവോ ആ ക്ഷണത്തിൽതന്നെ അദ്ദേഹം ഹേമചന്ദ്രനാകരത്തിൽ പോയി സ്നാനംചെയ്ത് കാമാരിവല്ലഭയും, ആശ്രിത കല്പകവല്ലഭയുമായ മീനാക്ഷീദേവതയെ ഭക്തിയോടുകൂടെ പൂജിച്ചുവെച്ച്, ഭക്താത്മീജ്ഞാനം സർവശക്തനും ആയ സുന്ദരേശ്വരന്റെ മുമ്പാകെ ഞെ ഉപചാരങ്ങളോടുകൂടെ പൂജിച്ചു, സമനോരഥസിദ്ധിക്കായിക്കൊണ്ട് ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു.

- രംഭോ! ശങ്കരസർവജ്ഞ! സർവകല്യാണകാരണ!
കരുണാകരകാലാഹര! കാമിതാത്ഥപ്രദായക (൧)
- കാളകൂടവസൽക്കണ്ഠ! കടഞ്ചവനനായക!
ഭൂലോകശിവലോകേശ! പുരന്ദരവിമാനന! (൨)
- സന്തിപുണ്യാന്യനേകാനി തവക്ഷേത്രാണിഭൂതലേ
ഹാലാസ്യാപ്രമദംക്ഷേത്ര മത്സ്യന്തമഹദ്വൈദ്യനം. (൩)
- അനഗ്രഹാത്മജനതാം രാ. ശക്തൈരാപദാനയൈഃ
പരിതഃപർവതാകാശൈ നിശ്ചിപ്രത്യക്ഷവിശേഷൈഃ (൪)
- രഘുസർവ്വാനിദുഃഖാനി ഭാതുസ്സർവ്വവൈസന്ധ്യഃ
തപ്തീശസ്യസമന്നാസ്തി ജനാനാമുദ്യമതതഃ (൫)
- മഹാപാപൈശ്വരസംഹർത്ത മഹാതീർത്ഥസ്തസർവ്വ
സർവ്വസിദ്ധീസംപ്രദാതു സ്തുത്യർത്ഥീയംനവിദ്യതേ. (൬)
- കപമിശ്ക്ഷേത്രസ്തമാഹത്മ്യം കപമിശ്ചിതസ്തവൈഭവം
കപമിശ്ചിതസ്തവൈഭവം ധർമ്മസ്തവൈഭവം (൭)
- തസ്മാദതമഹാസിദ്ധി സ്തവേഷാമസ്തിജനാനാം
അസ്താകമപികാശ്ചാണാം സിദ്ധിസ്തദാതനിശ്ചയഃ (൮)
- ഹാലാസ്ത്രേശ്വര! മല്ലാശ്വമതിദുഃഖം
തസിദ്ധിശ്ചൈവസദ്യുഗ്ദ്ധം ഭവിഷ്യതിയഥാകൃതം. (൯)

അമിതമായ ഭക്തിയോടുകൂടെ രാഘവേശ്വരന്തമരണമായ ശ്രീരാമൻ മേൽപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് അരങ്ങറിഞ്ചലനായിനിറുക്കുമ്പോൾ കണ്ണാളുമായ ഇശ്വരഭാവം അരങ്ങറിഞ്ചലനായി വെട്ടെ വെട്ടെ വെട്ടെ.

“അല്ലയോ! സൂര്യവംശജനാകാരം വിശ്വവേശിധിയും ആയ രാമനാ! നിന്റെ കാതുസിദ്ധിയുപേക്ഷിച്ചെഴുതി ഞാൻ പറഞ്ഞുതരാം. നീ മരിക്കണമെന്നുള്ളതോടുകൂടെ എന്റെ ലിംഗത്താൽ” ആഗ്രഹിക്കാതെപോയി സമുദ്രം

ത്തിൽ ചിറകെട്ടി അതുവഴി ലംകയിൽപോയി രാവണനെ ക്ഷമത്തോടുകൂടെ നശിപ്പിച്ചുവെച്ച് സാധുവെന്നും നിന്റെ പത്നിയും ആയ സീതയെ വീണ്ടെടുത്തു. നിന്റെ ഉദ്ദേശ്യപ്രകാരംതന്നെ ആ കാര്യമെല്ലാം നിറവേറ്റും. രാവണൻ പുത്രവഴിയ ബലശാലിയും ബന്ധുസഹായം ഏറിയവനും ആണെങ്കിലും അവനെ നിനക്കു ജയിക്കുന്നതിനും സാധ്യമാണെന്നിരുന്ന സീതയെ ലഭിക്കുന്നതിനും സംഗതിയാചുമെന്നുമാത്രമല്ല ലങ്കയിൽനിന്നും നീ വന്നുവന്നിരുന്നതോടും സാക്ഷ്യമായ ലക്ഷ്മണനോടും, ജനകജ്യോതും വാനരാജാധ്യായ സുഗ്രീവനോടും ഭക്താത്മനും ഭൃത്യബലവീർവാനും ആയ ഹനുമാനോടും കൂടി അയോദ്ധ്യയിൽപ്പോയി സിംഹാസനാരോഹണം ചെയ്ത് അനേകവർഷം ഭൂലോകചക്രവർത്തിയായി സസുഖം വസിക്കുകയും അവസാനത്തിൽ വൈകുണ്ഠപാദം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യും.

രാവണൻ സുന്ദരേശ്വരന്റെ മേൽപ്രകാരമുള്ള അരുളപ്പാടുകൾക്കേറ്റ്, ചേലംചലമെടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ, സുന്ദരേശ്വരനെ വീണ്ടും വന്ദിച്ചിട്ട്, സുന്ദരേശ്വരശിവലിംഗത്തിന്റെ അഗ്നേയകോണുനോക്കിപ്പോയി സമുദ്രതീരം പ്രാപിച്ചു, പർവതങ്ങളും കുന്നുകളും മറ്റും ഇടിച്ചിട്ട് സമുദ്രത്തിൽ ചിതയുണ്ടാക്കി അതുവഴി ലംകയിൽപ്പോയി സങ്കടംബം രാവണനെവധിച്ചു. അവന്റെ സഹോദരനായ വിഭീഷണനെ ലങ്കയിൽ രാജാവാക്കി അഭിഷേകം കഴിപ്പിക്കുകയും അതേവേരും രാക്ഷസരാജാവിന്റെ ബന്ധുവസ്ഥയിൽ ഇരുത്തിരുന്ന സീതയെ അഗ്നിപ്രവേശം ചെയ്യിപ്പിച്ചു. സംശുദ്ധയാക്കി അംഗീകരിക്കുകയും രാമനാഥപ്രിയ ശിവലിംഗത്തെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്തുവെച്ച് വീണ്ടും ഹാലാസ്ത്രനാഥനെ സന്ദർശിച്ചിട്ട് ഭാര്യാസഹജാവാണെന്നു കാദികളോടുകൂടെ അയോദ്ധ്യയിൽപോയി സിംഹാസനാരോഹണം ചെയ്ത് രാജ്യപരിപാലനം നടത്തി ചിരകാലം അവിടെ സുഖവാസം ചെയ്യുകയും അവസാനത്തിൽ വൈകുണ്ഠപാദത്തെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

അല്ലയോ മൂന്നിഷംഗവന്മാരെ! ഹാലാസ്ത്രനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ അതിപാപനമായ ഈ ഇരുപത്തിരണ്ടുതാമത്തെ ലീലയെ കേൾക്കുകയും പറിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരുടെ സകലപാപങ്ങളും നശിയ്ക്കുകയും അവർക്കു ഇഹപരങ്ങളിൽ സൗഖ്യലാഭം ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യും.

൩൫-ാം അദ്ധ്യായം.

നഗ്നശരപരനും എന്ന

ഇരുപത്തിരണ്ടുതാമത്തെ ലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്വരഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം

നമ്പരം—അദ്ധ്യായം .

സേനാപ്രദർശനം ചെയ്ത

മുഖ്യതാമത്തെ ലീല .

ണ്ടും അഗസ്ത്രിൻ, വസിഷ്ഠാദിമഹർഷിമാരെനോക്കി, അല്പ
യൊ താപസവർണ്ണമാ! ഇനി നിങ്ങൾ ഹാലാസ്വരനെന്നായ
സുന്ദരശ്വരൻ കലഭ്രഷണപാണ്ഡ്യൻ സൈന്യങ്ങളെ കാണി
ച്ചുകൊടുത്തതായ ലീലയെ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ. അരിവിചിത്രമായ ഈ ലീ
ല അമിതപാപങ്ങളെ ഭരിക്കാനും ചെയ്ത് സകലസമ്പത്തുകളെയും വെടി
പ്പിക്കുന്നതിൽ അഭിപ്രീതിയുണ്ടായിട്ടുള്ളതാണെന്നും മറ്റും മുഖവുരയായി അരു
ളിച്ചെയ്തിട്ട് തന്റെ വരംപ്രകാരം വീണ്ടും കഥതുടങ്ങി.

ശിവഭക്താഗ്രഗണ്യനും നീതിനിഷ്ഠാമാഗമവേദിയും ആയ അനന്തഗു
ണപാണ്ഡ്യൻ ശിവസായുജ്യത്തെ പ്രാപിച്ചതിന്റെ ശേഷം അദ്ദേഹത്തി
ന്റെ പുത്രനും വീര്യശൈലപരാക്രമശാലിയും ആയ കലഭ്രഷണപാണ്ഡ്യൻ
രാജ്യഭാരം മണ്ണേറ്റു അതുവുമായ ശിവഭക്തിപൂർവ്വം സേനാനായകനായ സു
ന്ദരസാമന്തനോടുകൂടെ നീതികരമാകുവണ്ണം രാജ്യഭരണം നടത്തി ലോകവാ
സികൾക്കെല്ലാം ഒന്നുപോലെ പരമാനന്ദം വളർത്തിവരുന്നകാലത്തിൽ ഒരു
ക്കൽ, വന്യപതയും കിരാരന്മാരുടെനിന്നുമാകുന്നു ആയ ചേദിരാജാപുത്രൻ
പാണ്ഡ്യരാജാവായ കലഭ്രഷണനോടു യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതിനായി സൈന്യ
ങ്ങളെ ശേഖരിക്കുകയും മറ്റുവേണ്ട ഒരുക്കങ്ങൾ എല്ലാം ചെയ്യുകയും
ചെയ്തു.

മഹാധീരനും നയകോവിദനും ആയ കലഭ്രഷണപാണ്ഡ്യൻചാരന്മാർ
മുഖാന്തിരം ഇരുവിവരം അറിഞ്ഞത്, ശൂരഗ്രേസരനും ഭാഗ്യനിയും സുന്ദര
ശ്വരസേവകനും ആയ സുന്ദരസാമന്തനെ വിളിച്ചുവരുത്തി രഹസ്യമായി
ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

വന്യജനാഗ്രേസരനും കിരാരാധിപനും ആയ ചേദിരാജാപുത്രൻ
മ്മോടു യുദ്ധത്തിനായി സൈന്യശേഖരവും മറ്റുംചെയ്ത വരുന്നതായിചാ
രന്മാർ മുഖാന്തിരം നമുക്കു അറിവു കിട്ടിയിരിക്കുന്നു. അവൻ യുദ്ധത്തിനു
വരുന്നപക്ഷം അവന്റെ സൈന്യങ്ങളെ തടുക്കുന്നതിന് നമുക്കിച്ഛേദം ഉ
ള്ള പട്ടാളങ്ങൾ പോരാ. പുതിയതായി കുറെ ഭടന്മാരെ കൂടെശേഖരിപ്പി
ക്കണം. അതുകൊണ്ട് സൈന്യാധിപൻ ഘോഷാധിപം കൊണ്ടുനേരായി ക

റെ അധികം പട്ടാളങ്ങളെ ശേഖരിച്ചുകൊണ്ടുവരണം. കാലതാമസം നേരിടരുത്. ഏതവസരത്തിൽ ശത്രുവിന്റെ ആക്രമനം ഉണ്ടാകും എന്ന് നമുക്കു നിശ്ചയിക്കാവുന്നതല്ല.

സുന്ദരസാമന്തൻ അതുകേട്ട്, അപ്രകാരം ചെയ്യാമെന്നും സമ്മതിച്ച് അതിഭേഗത്തിൽ കോശാഗാരത്തിൽ പോയിക്കണക്കില്ലാത്തദ്രവ്യവും ചുമപ്പിച്ച് മന്ത്രികളോടും മറ്റും താൻ സൈന്യശേഖരം ചെയ്യാൻ പോകയാണെന്നും പറഞ്ഞ് ചിമട്ടുതൃന്മാരെക്കൊണ്ട് ദ്രവ്യവും ചുമപ്പിച്ച് രാജധാനിയിൽ നിന്നും പുറപ്പെട്ട്, ഹാഡസ്യാശാസനനിധിയിൽ പ്രവേശിച്ച് സുന്ദരശേഖരവിംഗത്തിന് അഭ്യുചമായി നിന്നുകൊണ്ട് ഇപ്രകാരം പ്രതിമിച്ചു.

അല്ലയോ സാമന്തൻ! ഹാഡസ്യാശാസൻ! ഭഗവാൻ പ്രസാദിക്കണമേ! അല്ലയോ ജഗന്നായകനും മന്നായകനും ആയ മഹേശ്വര! അങ്ങക്കായിക്കൊണ്ട് നമസ്കാരം. അല്ലയോ സുന്ദരശാസൻ! നിന്തിരവടിയില്ലാതെ അടിയന് യാതൊരുത്തരും ആശ്രയമില്ല. എന്റെ അന്നദാതാവായ കലഭ്രഷണപാണ്ഡ്യൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശത്രുക്കളെ തടുക്കുന്നതിനേണ്ട സൈന്യങ്ങളെ ചേർക്കുന്നതിനായി കണക്കില്ലാത്ത ദ്രവ്യവും തന്നെ അല്ലെന്നായ എന്നെന്നി യോഗിച്ചയച്ചിരുന്നു. അടിയൻ ദേശത്തോറും നടന്നലയുവാനും സൈന്യങ്ങളെ ചേർക്കുന്നതിനും കഴിയുന്നതല്ല. ഭഗവൽപാദാംബുജസ്പർശനവും ഭഗവൽപാദാപൂജയും ചെയ്യുന്നതുപോലെയും തപസ്വീതിക്കുവേണ്ടിയും തപശ്ചക്തന്മാരുടെ ആവശ്യത്തിനായും തപശ്ചക്തന്മാർനിർമ്മാണത്തിനായും ദ്രവ്യവ്യയം ചെയ്യുന്നതുപോലെയും ഇപ്പോഴത്തേക്ക് സുഗമമായമാർഗ്ഗം യാതൊന്നും ഇല്ലെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. അതുകൊണ്ട്, ഞാൻ സൈന്യങ്ങളെ ചേർക്കുന്നതിനായി രാജാവുനൽകിയിട്ടുള്ള ദ്രവ്യമെല്ലാം അങ്ങയുടെയും അങ്ങയുടെ ഭക്തന്മാരുടെയും ഇപ്പോഴുവരുന്നവയെക്കുറിച്ചു ചെലവാക്കുന്നതിനും എല്ലാക്കാലവും ഒന്നുപോലെ അങ്ങയുടെയും അങ്ങയുടെ ഭക്തന്മാരുടെയും പാദാപൂജ ചെയ്യുന്നതിനും നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. വാർത്തിവല്ലഭനും കാര്യന്മാരിലെയും ആശ്രിതകല്പകാരുടേയും ആയ നിന്തിരവടി പാണ്ഡ്യഭൂപാവകനായ കലഭ്രഷണപാണ്ഡ്യൻ വേണ്ട സൈന്യങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശത്രുക്കളെ എല്ലാം നിഗ്രഹിക്കണം.

സേനാനായകൻ ഹൃദയംഗമായ ഭക്തിയോടുകൂടെ ഇപ്രകാരം പ്രതിമിച്ചുകയും നാനാവിധത്തിലും ഉള്ള ഭൂതനവിഭാവങ്ങളോടുകൂടെ സുന്ദരശാസനെ പൂജിച്ചുകയും ചെയ്തപ്പോൾ തന്റെഭവനത്തിൽ പോയിനിർമ്മലമാനസനായ അനവധി ശിവഭക്തന്മാരെ വരുത്തി അവർക്കു കാൽകഴികി ചൂപ്പും ദാർപ്പിണയും കൊടുത്തു പൂജിച്ചയച്ചപ്പോൾ അവരുടെ ഉചിതവും ഭക്തിയുണ്ടാകാൻ പരമശിവസ്തുതനയോടുകൂടെ വസിച്ചു. അന്നുതൽ സുന്ദരസാമന്തൻ ദിവസംപ്രതിയും രാവിലെ ഹാഡസ്യാമഹാക്ഷേത്രത്തിൽ പോയി ഭൂതനവിഭാവങ്ങളോടുകൂടെ സുന്ദരശാസനെ പൂജിക്കുകയും, ശിവഭക്തന്മാർക്കു ഉപദാനമോജനം നൽകുകയും ചെയ്തുവന്നു. കൂടാതെ ശിവഭക്ത

നായ ബ്രാഹ്മണോത്തമനാശം രഹസ്യസ്ഥലങ്ങളിൽ വിളിച്ചുകൊണ്ടു പോയി യാഗത്തിനും മെഴുഞ്ചീവനത്തിനും, കാലക്ഷേപത്തിനും മറ്റും വേണ്ട ദ്രവ്യങ്ങൾ കൊടുക്കുകയും ശിവക്ഷേത്രത്തിൽ കേട്ടുവെച്ചിട്ടുള്ള ഗോ പുരങ്ങളുടേയും പ്രാസാദങ്ങളുടേയും മതിൽക്കെട്ടുകളുടേയും മറ്റും പീണിപ്പാലം വെച്ചുകൊടുക്കുകയും അതിരുകൾ മണ്ഡപം ഉണ്ടാക്കുകയും സൂര്യക്കുളം ഒരു രഥം ഉണ്ടാക്കുകയും, പാലം, തൈരും, നെയ്യും, തേനും, വെളിച്ചം, പലവറകളും മറ്റുംകൂട്ടിവെച്ചുവെച്ചിട്ടും സമൃദ്ധത്തെയും വേണ്ട ലക്ഷ്യമല്ല കോടിയല്ല ഒരു കണക്കും ഇല്ലാത്തവയും വാരി പരമ ശിവകാരുണ്യങ്ങൾക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തന്മാരുടെ പ്രീതിക്കും വേണ്ടി ചെയ്ത പദ്ധതി. അക്കൂട്ടത്തിൽ മന്ത്രിഗണങ്ങളുടേയും മറ്റുള്ളവരുടേയും ബോധ്യത്തിനും വേണ്ടി സൈന്യങ്ങളെ ശേഖരിക്കുന്നതിനെന്നുള്ള നാട്ടുത്തിൽ ഭൂത്വനായ നാലുവഴിക്കും ഓടിക്കുകയും ചെയ്തവനും സുന്ദരസാമന്തൻ ഇങ്ങനെ മഹേശ്വരപുരത്തും ശിവസേവകശുശ്രൂഷണവും എടുവിടാതെ ചെയ്തതുമെങ്കിൽ ഏകദേശം അറുമാസം കഴിഞ്ഞകാലത്തിൽ ഒരു ദിവസംകലഭ്ര ഷണഹാസ്വൻ ശ്രീസുന്ദരേശ്വരഭക്തോത്തമനായ ആ സൈന്യാധിപനെ വിളിച്ചുവരുത്തി മന്ദസ്മിതപൂർവ്വം ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു.

അല്ലയോ രാജാക്കനായ ഭാഗ്യഗന്ധി! സുന്ദരസാമന്തൻ! നീ ഇതുവരെ എത്രസൈന്യങ്ങളെ ശേഖരിച്ചു. ഭക്തൻ എല്ലാവരും നല്ലയൊരുശാലികളും സുശിക്ഷിതന്മാരും അജ്ഞാപാലിതന്മാരും വിശ്വസ്തന്മാരും ആണോ? നിന്നെ ചുമതലപ്പെടുത്തുന്ന ഏതുകാര്യവും ഭംഗിയായിത്തന്നെ നിറവേറ്റുമെന്നു ഇനിക്കു നല്ലതുപോലെ ബോധമുണ്ട്. എന്തെല്ലാം ആണ് സൈന്യങ്ങളെ ശേഖരിച്ചുതുടങ്ങിയതിൽനിന്നു ഉണ്ടായിട്ടുള്ള സംഭവങ്ങൾ; ആരുടെയെല്ലാം സഹായം ലഭിച്ചു. എല്ലാം വിസ്തരിച്ചുപറയുക.

സുന്ദരസാമന്തൻ അതുകേട്ട് വിനയപൂർവ്വം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

അല്ലയോ അന്നദാതാവായ പൊന്നത്തമ്പുരാൻ! തിരുമേനിയുടെ കൃപകൊണ്ട്, ഞാൻ അക്ഷതബലശാലികളായ അനവധിഭക്തന്മാരെ ശേഖരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർ എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ നല്ല അഭ്യാസികളും വിശ്വസ്തന്മാരും ആണ്. സൈന്യങ്ങളെ ചേർന്ന കാര്യത്തിൽ ഇനിക്കു മഹിതഗുണശാലിയും, മധുരമനസേവിതനും, മലമകൾമണവാളനും ആയ സുന്ദരേശ്വരന്റെ സഹായമല്ലാതെ മറ്റാരുടേയും സഹായം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഞാൻ അഗ്രഹിച്ചിട്ടും ഇല്ല. ഭഗവാനായ ഹാലാസ്വനാഥൻതന്നെ ഇനിക്കു ഇതേവരയും സൈന്യങ്ങളെ ശേഖരിച്ചുതന്നിട്ടുള്ളവനും മേലാൽ ശേഖരിച്ചുനൽകുന്നതും ഭക്തകല്പകവൃക്ഷമായ അദ്ദേഹംതന്നെ. എന്നെ സംബന്ധിച്ചുള്ള സർവ്വവിധകാര്യസിദ്ധികളുടേയും നിക്ഷേപസ്ഥാനം.

കലഭ്രഷണഹാസ്വൻ അതുകേട്ടു, സുന്ദരസാമന്തൻ, ശിവഭക്തന്മാരിൽ അഭിപ്രീതിയനുഭവവാനായ സുന്ദരേശ്വരൻ ഭക്തവത്സലനും ആണെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. നിമ്മലമാനസനും ശിവഭക്താഗ്രണിയും ആയ

നിന്റെ എല്ലാഅഭീഷ്ടങ്ങളേയും മീനാക്ഷീസമന്വയനായ സോമസുന്ദരഭരവാൻ പ്രയാസഭാരംകൂടാതെ സാധിച്ചുതരും. എന്നായാവും ഞാൻ അടുത്തദിവസം രാവിലെ പുത്തനായി ശോചിതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സൈന്യങ്ങളെ കാണുന്നതിനായിവരും. എല്ലാം തയ്യാർ ചെയ്തുകൊള്ളണം.

താൻ അടുത്തദിവസം സൈന്യങ്ങളെ നോക്കുന്നതിനു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള കവഭൂഷണപാണ്ഡ്യന്റെ വാക്ക്, സുന്ദരസാമന്തന്റെ ഉള്ളിൽ കടന്നു ഒരു വിദഗ്ദ്ധകുതിയുടെ പ്രവേശനംപോലെ ആയിരുന്നു. രാജഭണ്ഡാരത്തിൽ കിടന്ന പണമെല്ലാം വാരിക്കൊണ്ടുപോയി ശിവപൂജനത്തുകയും ശിവക്ഷേത്രത്തിന്റെ ജീർണ്ണോദ്ധാരണക്രിയ നടത്തുകയും ശിവഭക്തന്മാർക്കു സദ്യയും സർപ്പാഭയം കൊടുക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തിട്ടുള്ളതല്ലാതെ ഒരു ഒറ്റ ഭടനെപ്പോലും സുന്ദരസാമന്തൻ ചേർത്തിട്ടില്ല. അടുത്തദിവസം സൈന്യങ്ങളെ രാജാവിനു കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യണം. സുന്ദരസാമന്തൻ കഴഞ്ഞു. അനന്തരം സുന്ദരഭരവാന്റെ കാര്യബുദ്ധിയിൽ എല്ലാം സാധിക്കുമെന്നുവിചാരിച്ചാശ്വസിച്ച്കൊണ്ടു താൻ ശോചിതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സൈന്യങ്ങളെയെല്ലാം അടുത്തദിവസം കാണിച്ചുകൊടുക്കുമെന്നുണർത്തിച്ചു. അതിന്റെശേഷം സേനാനായകൻ രാജാവിന്റെ മുറിയിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടു ഹേമാഞ്ജിനിയിൽ പോയി കളിച്ചു ഭസ്മവും തുരുകുമായയും ചാർത്തി ഒന്നാമതായി മീനാക്ഷീഭഗവതിയെ വണങ്ങി തുടനന്തരം ഹാലാസ്വമാനത്വപ്രിയനായ സുന്ദരസാമന്തൻ സന്നിധാനത്തിൽ എത്തി അദ്ദേഹത്തെസാക്ഷാൽ ഗവ്യപാനം ചെയ്തുകൊണ്ടിപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു.

അല്ലയോ ഭക്തവത്സലനായ ശങ്കര! ഹാലാസ്വമാനമായ സുന്ദരഭരവര! നിന്തിരുവടിയുടേയും, നിന്തിരുവടിയുടെ ഭക്തന്മാരുടേയും പാദപൂജകളെ ചെയ്തു, ഭഗവാന്റെ വാസനിലയനങ്ങളുടെ ജീർണ്ണോദ്ധാരണം നടത്തിയും സൈന്യങ്ങളെ ശോചിപ്പിക്കുന്നതിനായി രാജകരത്തിൽനിന്നും ലഭിച്ചുദ്രവ്യങ്ങൾ മുഴുവൻ ചെലവാക്കിയതല്ലാതെ രാജാജ്ഞപ്രകാരം ഞാൻ ഒരു ഭടനെപ്പോലും കൂട്ടിയിട്ടില്ല. അടുത്തദിവസം രാവിലെ രാജ്യം സൈന്യങ്ങളെ കാണുന്നതിനായി വരുകയും ചെയ്യും. അനന്തരശരണനായ എനിക്ക് അങ്ങല്ലാതെ ആരും ആശ്രയവും ഇല്ല. നിന്തിരുവടിതന്നെ വേണ്ട സഹായംചെയ്ത് അടിയനെ രക്ഷിക്കണം.

സുന്ദരസാമന്തൻ ഹൃദയംഗമമായ ഭക്തിയോടുകൂടെ മേൽപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് അജ്ഞാതമായി നില്ക്കുമ്പോൾ അതിമധുരമായ ശിവഭാഷിതം അശരീരിയായി താഴെവരുമാറുകേട്ടു.

എടോ! ധീമാനായ സുന്ദരസാമന്ത! എന്റെ ഭക്തന്മാരിൽവെച്ചു ആത്മനും ശ്രേഷ്ഠനായ നീ അല്പംപോലും വ്യസനിക്കേണ്ട. ഭക്തന്മാരുടെവ്യസനം എനിക്കു മറ്റൊരു ദുസ്സഹമാണ്. വിശേഷിച്ചും നിന്റെ എന്തൊരു ഭീഷ്ടവും സാധിച്ചുതരുന്നതിനു ഞാൻ സദാ സന്നദ്ധനുമാണ്. നിന്റെ

രാജാധാര്യ കലഭ്രഷണപാണ്ഡ്യൻ അടുത്തദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ സൈന്യങ്ങളെ നോക്കുന്നതിനായി വരുമ്പോൾ നാനാവിധ ഭൂഷണന്മാരും വിവിധായുധധാരികളും ആയുധബലശാലികളും വിവിതാകൃതികളോടുകൂടിയവരുമായ ലക്ഷോപിതന്മാരും ഭക്തന്മാരെ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നു കാണിച്ചുകൊടുക്കാം. മേൽക്കടമ്പലശാലികളും സുശിക്ഷിതന്മാരും ശുദ്ധാധിശുദ്ധന്മാരായ ആ സൈന്യങ്ങളെ കാണുന്നക്ഷണത്തിൽതന്നെ നിന്നിൽ അത്യന്തം സന്തോഷചിത്തനും വിസ്മിതനുമായി തീരുന്ന കലഭ്രഷണപാണ്ഡ്യൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സർവ്വസൈന്യാധിപത്വത്തെനിനക്കു നൽകുകയും വിലമതിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത അനേകം ആഭരണങ്ങളും ദിവ്യാംബരങ്ങളും നിനക്കു സമ്മാനമായി തരികയും ഇതേവരെയും അർപ്പിക്കുകൊടുത്തിട്ടില്ലാത്ത പല സ്വാനമാനങ്ങളും നൽകുകയും ചെയ്യും.

സുന്ദരേശ്വരന്റെ സുവ്യക്തവും മധുരമായുമായ മേൽപ്രകാരമുള്ള അശരീരിവാക്കുകൾ കേട്ട് ഇതില്ലാമില്ലാത്ത പരമാനന്ദത്തിന് ഇരിപ്പുമായിത്തീർന്ന സുന്ദരസാമന്തൻ ഉടൻതന്നെ സുന്ദരേശ്വരസന്നിധാനത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ട് തന്റെ മന്ദിരത്തിൽ പോയി വിവരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയോടു പറഞ്ഞു.

സുശീലയും സാധവീമണിയും ആയ സ്ത്രീരണ്ടും അതുകേട്ട് സന്ധ്യയും ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

അല്ലയോ പ്രാണനായക! അങ്ങ് ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒട്ടും അധൈര്യപ്പെടുകയോ സംശയിക്കുകയോ ചെയ്യരുത്. ആശ്രിതകല്പകവല്ലിയായ മീനാക്ഷീഭഗവതിയും കല്പകാരുവായ സുന്ദരേശ്വരനും അവരുടെ ഭക്തന്മാരെ ഒരിക്കലും വ്യസനിപ്പിക്കയില്ല. സർവ്വശക്തരായ അവർക്ക് ഭക്താഭീഷ്ടാർത്ഥം എന്തൊരു കാര്യമാണു് സാധിച്ചുകൊടുക്കാൻ കഴിയാത്തതു്. വിശേഷിച്ചും ധർമ്മന്മാരെ രക്ഷിക്കുന്നതിനു് ധർമ്മംതന്നെ നാദാപി തയ്യാറുണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ധർമ്മമുന്തിയും ഭക്തവത്സലനുമായ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശ്വരൻ നിശ്ചയമായി നിന്നെ രക്ഷിക്കുമെന്ന് വിശ്വസിച്ചുകൊള്ളുക.

ഭാര്യയുടെ മേൽപ്രകാരമുള്ള വാക്കുകൾ സുന്ദരസാമന്തന്റെ വിശ്വാസത്തിന് അത്യന്തം ഉജ്ജ്വലിതത്തെ ഉണ്ടാക്കി. അനന്തരം അവൻ പതിവുപോലെ ശിവഭക്തന്മാരോടുകൂടെക്ഷേണവും കഴിച്ച് ശിവവക്ത്രസ്മരണയോടുകൂടെ നിദ്രയ്ക്കാരംഭിച്ചു. പിറേദിവസം അതിരാവിലെ സുന്ദരസാമന്തൻ എഴുന്നേറ്റ് ചില ഭൂതന്മാരോടുകൂടെ സുന്ദരേശ്വരസന്നിധാനത്തിൽ പോയി മൂലമിംഗംകണ്ടുവെട്ടിച്ച് ഇഷ്ടസിദ്ധ്യർത്ഥം പലതും പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് പതുക്കെപ്പതുക്കെ അവിടെനിന്നും രാജമന്ദിരത്തിലേക്കു യാത്രതിരിച്ച് മാർഗ്ഗമദ്ധ്യത്തിലെത്തിയപ്പോൾ, അല്ലാ ഞാൻ അങ്ങോട്ടു പോയാൽ രാജാവിനോടു് എന്തൊന്നു പറയും; സൈന്യങ്ങളെ ഒന്നും കാണാനില്ലല്ലോ. കടംബവനനായകനും സോമസുന്ദരമൂർത്തിയുമായ ഭഗവാൻതന്നെ ആശ്രയം; എന്നിങ്ങനെ വിചാരിച്ചുകൊണ്ട് അവിടെത്തന്നെ നിന്നു.

ആ അവസരത്തിൽ ഭക്തവത്സലനും വൃന്ദാരകവൃന്ദാവദിതനും കാര്യം

ബ്രഹ്മത്തിനും നിപാടനീനാമനമായ സുന്ദരശാപൻ നന്ദീശാപപ്രഭവനാ
രും കണ്ണോദമുഖനായായ എല്ലാ ഭൂതഗണങ്ങളോടുംകൂടെ ഭക്തകാർഷ്വസി
ധ്യയ്ക്കും ഭക്തകൃതിയിൽ തന്നെ പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചു. സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളെക്കൊ
ണ്ടും ദിവ്യദണ്ഡോഽപരങ്ങളെക്കൊണ്ടും അപകൃതങ്ങളായ ശരീരങ്ങളോടുകൂ
ടിയവരും നിശിതായുതഹസ്തന്മാരും കാഹളം, പടഹം, ഭേരി, മദ്ദളം,
ചെണ്ടുമുതലായവാദ്യഘോഷങ്ങളോടും കൊടി, കട, തഴുമുതലായതുകളോ
ടുംകൂടെ കൂട്ടംകൂടിയ ശൈത്യവാസനിധികളായ ഭക്താരകങ്ങളാൽ അതും ഇ
തിലുരമിപ്പാതെ അശ്വത്ഥമേതന്ത്രന്മാരും യോജനമായായി തീർന്നുപോകും.
അവരിൽ ചിലർ ദണ്ഡഹസ്തന്മാരും മറുചിലർ കന്തപാണികളും വേദേ
ചിലർ ശരചാപചസൽപാണികളും മറുചിലർ പഡ്ഗമചർമ്മധരന്മാരും
അന്യന്മാർ പ്രാസഹസ്തന്മാരും മറുചിലർ മുദ്ഗപാണികളും വേദേചിലർ
ഭ്രമരകൂലസൽകന്തന്മാരും അസിധേനധരന്മാരും മറുമായിരുന്നു. വിവി
ധായുധപാണികളും വിവിധവേഷധാരികളുമായ അവർ ഇനവും തരവും
ഭാഷയും തിരിച്ച് കവാതു് ചെയ്യുകയും നിന്ദിതംഗിമഹാകളൻ മുതലായ
ഗണനായന്മാരായ അനേകം അശാപരൂപന്മാരാൽ പരിസേവിതരും യുദ്ധ
വേഷാലംകൃതനായ സുന്ദരശാപൻ ലക്ഷണയുക്തമായ ഒരു അശാപത്തി
ന്റെ മുകളിൽ കയറി സേനാമധ്യത്തെ അലങ്കരിക്കുകയും ചെയ്തു.

സേനാനായകനായ സുന്ദരസാമന്തൻ പെരുംകടൽപോലെ വന്നുകൂടി
യ സൈന്യത്തേയും സൈന്യാധിപനായി അശാപരോഹണംചെയ്ത് സൈ
ന്യമദ്ധ്യത്തിൽ പ്രകാശിക്കുന്ന സുന്ദരശാപനേയും കണ്ടു് വിസ്മിതനും സന്തു
ഷ്ടനുമായിത്തീർന്നു. അനന്തരം പ്രാപ്തമനോരഥനായ അവൻ അതിവേഗ
ത്തിൽ രാജാശാസത്തിൽപ്രവേശിച്ച് പാണ്ഡ്യരാജകുലഹാരമായകുലഭ്രഷണ
പാണ്ഡ്യരാജാവിനെ വന്ദിച്ചിട്ടു് വിനയപൂർവ്വം താൻ ശേഖരിച്ചിട്ടുള്ള
സൈന്യങ്ങളെ എല്ലാം കൊണ്ടുവന്നതായി അഭ്യേദത്തോടറിയിച്ചു.

സുന്ദരസാമന്തന്റെ സൈന്യങ്ങൾ അഗതന്മാരായിരിക്കുന്നുഎന്നുള്ള
വാക്കും സൈന്യങ്ങളുടെ ആഗമനഘോഷങ്ങളും മറ്റും കേട്ടു് രാജാവു് അ
ന്തഃപുരത്തിൽനിന്നും അതിവേഗത്തിൽ ഇറങ്ങി സചിവന്മാരോടുകൂടെ വെ
ളിക്കുള്ള ഔഠമനാമണ്ഡപത്തെ പ്രാപിച്ചു് ഭദ്രാസനസ്ഥനായി സൈ
ന്യങ്ങളെ കാണുവാനുള്ള ഉൾകണ്ഠാപൂർവ്വം സേനാഗമനവും പ്രതീക്ഷിച്ചു
കൊണ്ടിരുന്നു. അടുത്തക്ഷണത്തിൽ സൈന്യങ്ങളും എല്ലാം വന്നുചേർന്നു.
ഉടൻതന്നെ സുന്ദരസാമന്തൻസ്വണ്ണവേതിലസൽകരനായിസേനാമദ്ധ്യത്തെ
പ്രാപിച്ചിട്ടു് സൈന്യങ്ങളോടു് സ്വണ്ണമൂർത്തികളിമന്ദമന്ദം താഡിച്ചുകൊ
ണ്ടു് നിൽക്കുവാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. സേനകളെല്ലാമണിനിന്നുനിന്നു. അ
തുകണ്ടു് സന്തുഷ്ടനായ രാജാവു് സേനാനായകനെനോക്കി ഭോ! ഭോ! സുന്ദ
രസാമന്താ! ഭോ! ശുഭാധിശൂരനും പരാക്രമശാലിയും അതിസമർത്ഥനായ
ഒരു സൈന്യാധിപൻതന്നെയെന്നുള്ളതിന്നു് യാതൊരു സംശയവുമില്ല. ഇ
നിയ്ക്കു് വിവിധായുധപാണികളും വിവിധവേഷധാരികളുമായണിനിന്നു

നിൽക്കുന്ന ഈ സൈന്യങ്ങളുടെ ജാതിയും ഭേദവും തിരിച്ചറിഞ്ഞാൽ കൊള്ളാമെന്നുള്ള വരിയു മോഹമുണ്ടു്.

സേനാനായകനായ സുന്ദരസാമന്തൻ അതുകേട്ടു് ഹമാസ്സനാഥനായ സുന്ദരോപാധന മനസ്സിൽ ധ്വാനിച്ചുകൊണ്ടു് അശ്വമുഖിയായ അസേനയിലുള്ള ഓരോ വകപ്പുകാരേയും വേത്രാധ്യക്ഷനായ ചുണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടിങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

അല്ലയോ മഹാജാവാൻ കലഭ്രഷണഭൂപാല! അങ്ങു് കണ്ടുകൊണ്ടാവും. ഇവർ കലിംഗദേശികന്മാരും അതിനടുത്തു നിൽക്കുന്നവർ അസ്രന്മാരും അതിനടുത്തവർ കണ്ണാടകന്മാരും അവർക്കുപുറം നില്ക്കുന്നവർ മഹാബലന്മാരും പരശുരാമരാജികളുമായ ഏതഭേദിയന്മാരും അതിനടുത്തവർ ബലശാസ്ത്രസമനധീനന്മാരായ അവതീദേശാഭിവന്മാരും തത്സമീപത്തിൽ നിൽക്കുന്നവർ വിക്രമയുഗന്മാരായ മഹാബലോത്തമന്മാരും അതിനടുത്തവർ മാന്ധാദേശികന്മാരും അതിനടുത്തു നിൽക്കുന്നവർ മാളവന്മാരും അതിനടുത്തവർ വജാജസംഭാവന്മാരും അതിദീർഘന്മാരും അതിസ്തുലന്മാരും അതിശാസ്ത്രപാണ്ഡിതന്മാരും ആയി അതിനടുത്തുനിൽക്കുന്നവർ ഭയങ്കരശാലികളായ വ്യാധന്മാരും അതിന്നു അടുത്തവർ വിഷ്ണുശാമുഖം അത്രാഗന്മാരായകാശ്മീരദേശികന്മാരും മറുപുറത്തുവർ അതുലബലരാലികളും വിന്ധ്യപർവ്വതമധ്യസ്ഥന്മാരായ ശംഖന്മാരും ആകുന്നു.

അല്ലയോ മഹാജോപേ! നിന്തിരുവടിയുടെ ധനംകൊണ്ടു് ഞാൻ നാദേശങ്ങളിൽനിന്നും വരുത്തിയ സൈന്യങ്ങൾ ഇവരാണ്. ഇവരെപ്പറ്റിയുള്ള തിരുമേനിയുടെ അഭിപ്രായം എന്താണ്.

കലഭ്രഷണപാണ്ഡ്യനും മന്ത്രിമാരും സുന്ദരസാമന്തൻ കാണിച്ചുകൊടുത്ത സൈന്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു് അത്യന്തം വിസ്മയിച്ചു. അനന്തരം അവർ, സോമസുന്ദരനാട്ടു്, സൈന്യമധ്യത്തിൽ അലംകൃതശരീരനും അശ്വപാത്രപനും ആയി കാണപ്പെടുന്ന ആൾ അരാജനെ ചോദിച്ചു.

സുന്ദരസാമന്തൻ അതുകേട്ടു്, അശ്വസൈന്യങ്ങളാൽ പരിസേവിതനും മരത്രചാരഭ്രഷണനും ദിവ്യാഭരണധാരിയും ആയി സൈന്യമദ്ധ്യത്തിൽ അശ്വപാത്രപനായിക്കൊണ്ടു് അഭിനേയും അദ്ദേഹത്തോടൊന്നിച്ചുള്ള അനന്മാരായും താൻ അറിയത്തില്ലെന്നു പറഞ്ഞു. രാജാവതുകേട്ടു്, ഉള്ളതുതന്നെ. നാനാദിഗന്തങ്ങളിൽനിന്നും വന്നുകൂടിയ ഈ സൈന്യത്തിൽപ്പെട്ടവരിൽ ഓരോരുത്തരും ഏതേതെന്നു വ്യക്തമായി പറയുന്നതിന്നു് ആരെക്കൊണ്ടും പ്രയാസമാണ്. അങ്ങനെ എല്ലാവരെയും തിരിച്ചുതിരിച്ചറിയണമെന്നു് ഇനിക്കു് താല്പര്യവും ഇല്ല. എന്നായാലും അവരെ ഇങ്ങോട്ടുവിളിച്ചുകൂടയാം. അവർക്കെല്ലാം സമ്മാനം നൽകണമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടെന്നും പറഞ്ഞു് സേനാമധ്യത്തിൽ അശ്വപാത്രപനായി രോദിക്കുന്ന സുന്ദരോപാധനെയും അനന്മാരന്മാരെയും രാജാവു് കൈകാട്ടിവിളിച്ചു.

ഉടൻതന്നെ ഹമാസ്സനാഥനായ സുന്ദരോപാധനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ

അനുചരന്മാരും അശോഭോദിതന്മാരും ആയ നന്ദീശമുഖ്യഗണങ്ങളും രാജസന്നിധിയിൽ എത്തി. രാജാവും അവർക്കെല്ലാം ദിവ്യാഭരണങ്ങളും വസ്ത്രങ്ങളും സമ്മാനംകൊടുത്തു. സുന്ദരേശ്വരനും അനുചരന്മാരും അത്രയും സന്തോഷത്തോടുകൂടെ സമ്മാനങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചു. അന്നത്തരം സുന്ദരേശ്വരൻ തന്റെ വാഹനമായ അശ്വത്തെ അഞ്ചുപ്രകാരത്തിൽ ഓടിച്ച് എല്ലാവർക്കും അതിശയത്തെയും ആനന്ദത്തെയും വളർത്തിയുപയച്ച് സൈന്യമധ്യത്തിൽപ്പോയി തിരോധാനംചെയ്തു. ഈ അവസരത്തിൽ ഒരു ഭടൻ ഓടി വന്ന് രാജാവിനെ വന്ദിച്ചുകൊണ്ടു്, അല്ലയോ മഹാരാജാവേ! നിന്തിരുവടിയുടെ ശത്രുവായ ചേദിരാജാവിനെ നിന്തിരുവടിയോടു യുദ്ധത്തിനായി വരുന്ന മാർഗ്ഗമധ്യത്തിൽ വച്ച് ഒരു സിംഹം കൊന്നുകളഞ്ഞു. ഇനി അവിടുന്ന് ശത്രുവിനെ വിചാരിച്ച് അല്പംപോലും ഭയപ്പെടേണ്ട ആവശ്യം ഇല്ല. രാജാവും മന്ത്രിമാരും അതുകേട്ടു ഏറ്റവും അതിശയിച്ചു. അന്നത്തരം രാജാവും മന്ത്രിഗണങ്ങളുംകൂടെ സുന്ദരസ്വാമനനെ വിളിച്ചു അവനാവളരെ വളരെ വസ്ത്രാഭരണങ്ങളെ സമ്മാനമായി നൽകുകയും, പാണ്ഡ്യസാമ്രാജ്യത്തിലെ സർവസൈന്യാധിപത്വം കൊടുക്കുകയും ചെയ്തുവെച്ച് അവനോടു് ഇനി സൈന്യം അന്വേഷിച്ചില്ലെന്നും നാനാദിക്കുകളിൽനിന്നും ശേഖരിച്ചു കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള പുത്തൻസേനകൾക്കു് വേണ്ടുന്ന സാധനങ്ങളും നൽകി അവരെല്ലാം യാത്ര പറഞ്ഞയച്ചുകൊള്ളണമെന്നും കല്പിച്ചു.

രാജാവിന്റെ മേൽപ്രകാരമുള്ള കല്പനകളിൽ ക്ഷണത്തിൽതന്നെ സുന്ദരസ്വാമന്തൻ സൈന്യങ്ങളോടു് ചൊയ്ക്കൊള്ളുവാൻ പറഞ്ഞു. ഏതൊരു ക്ഷണത്തിൽ സുന്ദരസ്വാമന്തന്റെ മുൻപിൽനിന്നും ചൊയ്ക്കൊള്ളുവാൻ എന്നുള്ള ശങ്കയും പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ ആ ക്ഷണത്തിൽതന്നെ അതേവരെയും അവിടെ കടവുപോലെ കൂടിപ്പിടന്നിരുന്ന ലക്ഷോപിലക്ഷം പട്ടാളങ്ങളും എങ്ങോട്ടുപോയെന്നാക്കും നിശ്ചയിക്കാൻ കഴിയാത്തവണ്ണം അപ്രത്യക്ഷമായി.

അത്രയും അതുതത്തരമായ ആ കാഴ്ചയെക്കണ്ടു് അവിടെ കൂടിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നവർ ക്ഷയവും ഇതെല്ലാം മായാമയനും ലീലാവിലാസിയും ആയ ഹാലാസ്വനാഥന്റെ വൈഭവങ്ങൾ തന്നെയെന്നു നിശ്ചയിക്കുകയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തവാത്സല്യത്തെപ്പറ്റി അതിരില്ലാതെ പുകഴ്ത്തുകയും ചെയ്തു. അന്നുതടങ്ങി രാജാവും മന്ത്രിഗണങ്ങളും മറ്റുള്ളവരും എല്ലാം സുന്ദരസ്വാമന്തനെ അനന്ദമൂർത്തിയെപ്പോലെ ഭാവിച്ചു പൂജിക്കുകയും അദ്ദേഹം സുന്ദരേശ്വരന്റെ അപാരമായ കാരുണ്യമാർഗ്ഗം ഉതിർന്നുവെച്ചതെന്തെന്നോടും വിശ്വാസത്തോടുംകൂടെ ഹാലാസ്വനാഥനായ അദ്ദേഹത്തത്തന്നെ തന്റെ സർവ്വമായും സർവ്വലിംഗസാധനമായും കരുതി സേവിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. സുന്ദരസ്വാമന്തൻ ഭഗവൽകാരുണ്യംകൊണ്ടു് അതില്ലെന്ന ക്രമാതീതമായ പല ഔന്നത്യങ്ങളും ഉണ്ടാകുകയും അനവധികാലം ആയുരാരോഗ്യദിവ്യാഭരണോടും യശോസമൃദ്ധിയോടുംകൂടെ ഹാലാസ്വനാഥന്റെ അനുഭവിക്കുകയും മരണാനന്തരം ശിവാസൗജ്വതെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

രിപാലനാലും വഴിപോലെ നടത്തി അത്യധികമായ സന്തോഷത്തോടുകൂടെ ബന്ധുപുത്രമാതൃകളുള്ളമൊന്നിച്ചു രാജധാനിയിൽ വസിക്കുന്ന കാലത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജന്മാന്തരപാപം മൂലം അദ്ദേഹത്തിന് ബ്രാഹ്മണരിൽ അനാദരവുതേന്നിത്തുടങ്ങുകയാൽ അ രാജധാനിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന വിപ്രന്മാർ എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ ദരിദ്രന്മാരും തന്മൂലം യാഗവിഹീനന്മാരും ഹീനകർമ്മാസകന്മാരും അയിത്തീരുകയും യാഗംമുടങ്ങിയതിനാൽ പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തിൽ മഴയല്ലാതെ ആവുകയും സസ്യങ്ങളും ധാന്യങ്ങളും വൃക്ഷങ്ങളും ചെടികളും എല്ലാം നശിക്കുകയും ചെയ്തു. ഭക്ഷണത്തിനു വക കിട്ടാതെ മനഃഷ്വരും പട്ടുള്ളതും മറ്റു ഗൃഹകൃഷികളും എല്ലാം വലഞ്ഞു. മഴക്കുറവുമൂലവും ക്ഷാമംകൊണ്ടും പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തിൽ ഒരു പ്രകാരത്തിലും കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതിനു സ്ഥാപിക്കുകയില്ലെന്നുള്ള ദിക്കായപ്പോൾ പ്രജകൾ കടുംബസമേതം അന്ത്യരാജ്യങ്ങൾ തോറും പോയിത്തുടങ്ങി.

രാജാ്യം ഈ വിചാരം അറിഞ്ഞു, അത്യന്തം വ്യസനത്തോടുകൂടെ ഒരു സാഹസരത്നം പാലിൽ അതിർത്തിയിലെ സോമസുന്ദരമന്ദിരത്തിൽപോയി അവളെത്തുളള ദേവപത്മിനീതീർത്ഥത്തിൽ ഇറങ്ങി മാലാസ്യശാപം സ്തനയോടുകൂടെ സ്നാനചെയ്തു ഭസ്മപൂരി തദ്രക്ഷവും ധരിച്ചു നിത്യകർമ്മങ്ങളും നടത്തിത്താൻ അതില്ലിന്നെ ചെയ്യാൻപോകുന്ന കർമ്മങ്ങൾ നിവർത്തിയായി നിർവ്വേദനത്തിനുവേണ്ടി തൽതീരത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള വിഷ്ണുശാപനെ നാളികേരസഹസ്രംകൊണ്ടു പൂജിച്ചതില്ലിന്നെ ഭഗവതീ ക്ഷേത്രത്തിൽപ്പോയി മഹാദേവിയായ മീനാക്ഷിയുടെ പാദപൂജയും നിവർത്തിച്ചുപെട്ടു മഹാത്മജനായും, മൂലലിംഗാധിപനായും മഹാസാനന്ദസാഗരനായും ഇരിക്കുന്ന സുന്ദരശാപന്റെ മുമ്പിൽചെന്ന് അഞ്ചുവീഞ്ചലനായി നിന്നുകൊണ്ടു ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു.

അല്ലയോ സുന്ദരശാപ! സുതരാതിസുതന! ത്രിപുരാന്തക! സോമസുപ്താഗ്നിനയന! ഷഡലപമയവിഗ്രഹ! മീനാക്ഷീവല്ലഭ! ദേവദേവദയാനിയോ! ഞാൻ നിന്തിരുവടിയുടെ ഒരു ഭക്തനും, നിന്തിരുവടി ഭക്തവത്സലനും ആണല്ലോ. ഞാൻ ഇതേവരേയും രാജ്യപരിപാലനം ചെയ്തതു് രക്ഷിതാവായ നിന്തിരുവടിയുടെ കാരുണ്യവിലാസംകൊണ്ടല്ലാതെ എന്റെ സ്ഥമത്വംകൊണ്ടല്ല. ഇപ്പോൾ ഏന്റെ രാജ്യവും പ്രജകളും അനാവൃഷ്ടിമൂലം വളരെ വളരെ സന്താപിക്കുന്നു. എനിക്കു അവരെ അനാവൃഷ്ടിമൂലം ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന ആപത്തിൽ നിന്നും രക്ഷിക്കുന്നതിനു് ഒരുദിഗമായ ശക്തിയും ഇല്ല. എന്റെ ഭണ്ഡാഗാരത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ധനമെല്ലാം സൈന്യശേഖരം ചെയ്യുന്നതിലേക്കെന്നുള്ളവ്യാജ്ഞ എന്റെ സർവ്വസൈന്യാധിപനും അറിയിത്തെ ഭക്തന്മാരിൽ മുമ്പാകെ ആയ സുന്ദരസാമന്തൻ പാർത്ഥ്വജാലംകൊണ്ടി ചിലവാക്കിപ്പോയി. അനാവൃഷ്ടിമൂലം രാജ്യത്തിൽ സസ്യങ്ങളാകട്ടെ ധാന്യങ്ങളാകട്ടെ യാതൊന്നും ഉണ്ടാകുന്നതും ഇല്ല. ധാന്യസമ്പാദനവും ധനാദനവുംകൂടി ഒരു രാജ്യത്തിൽ നേരിട്ടാൽപി

ന്നെ ആ രാജ്യത്തിന്റെ അവസ്ഥയെക്കാൾ ഭോച്യതരമായി മററുവല്ലതും ഉണ്ടോ! ധാന്യങ്ങളും സസ്യങ്ങളും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടും ധനാഭാവംകൊണ്ടും ഞാനും എന്റെ പ്രജകളും പരസ്പരം പിന്നന്മാരായിപ്പോയിരിക്കുന്നു. നിന്തിരുപടി വേണ്ടതെല്ലാം നൽകി എന്നേയും എന്റെ രാജ്യത്തേയും രക്ഷിക്കണം. അങ്ങയുടെ കാലിന്നയല്ലാതെ അടിയന് യാതൊരു കാര്യവും ഇല്ല.

കുലഭ്രഷണപാണ്ഡ്യൻ മേൽപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു ഹാചാസ്യശപതനെ പൂജിച്ചുംവെച്ചും കൊട്ടാരത്തിൽ പോയി വൃസന്നാധിക്യം മുഖം അരുത്തേയ്ക്കു പോവും കഴിക്കാതെ സുന്ദരേശ്വരനുമോടു കൂടെ പകൽ മുഴുവൻ കഴിച്ചു കൂട്ടി രാത്രിയിൽ വെറുനിലത്തുതന്നെ ശയിച്ചു നിടവെഴു. നേരം അർദ്ധ രാത്രിയായപ്പോൾ ഭക്തവത്സലനായ സുന്ദരേശ്വരൻ, ഒരു സിദ്ധന്റെ വേഷത്തിൽ കുലഭ്രഷണപാണ്ഡ്യന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു് സ്വപ്നത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

അല്പയോകുലഭ്രഷണപാണ്ഡ്യ! നീ വ്യസനിക്കാതെ; നിന്റെ സങ്കടം ഞാൻ തീർത്തതാം. നീ ഒരുകാഴ്ചയുണ്ടെന്നും. ഇനിമേൽ ബ്രാഹ്മണരിൽ അനാദരവു കാണിക്കരുതു്. വേദങ്ങൾ എന്റെ രൂപവും വേദിയന്മാരായ ഉത്തമബ്രാഹ്മണർ എന്നിങ്ങ പ്രിയന്മാരും ആണ്. അപ്രകാരം ഉള്ള ബ്രാഹ്മണരിൽ നീ അനാദരവു കാണിച്ചതുകൊണ്ടാണ് നിന്റെ രാജ്യത്തിൽ അനാപ്പഷ്ടിയും മററുഭാഷങ്ങളും നേരിട്ടതു്. അതുകൊണ്ടു നീ ഇന്നുമുതൽ ബ്രാഹ്മണരെ വഴിപോലെ പൂജിച്ചുകൊണ്ടാൽ നിന്റെ രാജ്യത്തിൽ മഴയുണ്ടാകുകയും തന്മൂലം സസ്യങ്ങളും ധാന്യങ്ങളും ധാരാളം വർദ്ധിച്ചും ക്ഷാമം തീരുകയും ചെയ്യും. നിനക്കും ആയുരാരോഗ്യഭാവിയും ഐശ്വര്യവർദ്ധനയും വിദ്യാവർദ്ധനയും മേല്ക്കുമേൽ ഉണ്ടാകും. എങ്കിലും ഞാൻ നിനക്കു അറിയേണ്ടതായ ഒരു സഞ്ചിയെത്തരുന്നണ്ടു്. അതിൽനിന്നും ദിവസംപ്രതിയും നിനക്കു വേണ്ടവേണ്ട ദ്രവ്യം എടുത്തു ചെയ്തുകൊള്ളുക. എത്രയോകോടി ദ്രവ്യം എടുത്താലും അതിൽ ഒരിക്കലും ദ്രവ്യം ഇല്ലാത്തവയോ കുറയുകയോ ചെയ്യുന്നതല്ല. അനന്തരം കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു സഞ്ചി രാജാവിന്റെ കരത്തിൽവെച്ചു.

സിദ്ധരൂപിയായിച്ചെന്ന സുന്ദരേശ്വരൻ ഇപ്രകാരം കുലഭ്രഷണപാണ്ഡ്യനെ സ്വപ്നംകാണിച്ചുംവെച്ചും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നെറ്റിയിൽ ഭസ്മം വാരി തേച്ചു. അനന്തരം തിരോധാനം ചെയ്തു. ഉടൻതന്നെ കുലഭ്രഷണപാണ്ഡ്യൻ ഉണർന്നു്, അത്യാത്മ സംഭ്രമത്തോടുകൂടെ ചാടി എഴുന്നേറ്റുനോക്കിപ്പോൾ തന്റെ പാണിയിൽ അക്ഷയദ്രവ്യയുതമായ ഒരു സഞ്ചി ഇരിക്കുന്നതുകണ്ടു് ഇതില്ലാമില്ലാത്ത സന്തോഷത്തോടുകൂടെ ആ സഞ്ചി എടുത്തു ശിരസ്സിൽവെച്ചുകൊണ്ടു് സ്വപ്നസമയം അനന്ദനന്തനം ചെയ്തു. പിറേദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ തന്നെ രാജാവും മന്ത്രിമാരെയെല്ലാം അരുളച്ചു വരുത്തി താൻതലേദിവസം രാത്രിയിൽ കണ്ട സ്വപ്നവൃത്താന്തങ്ങൾ മുഴുവൻ

അവയോടുപറയുകയും അക്ഷയഭവ്യത്തോടുകൂടിയതും സുന്ദരോപദേശമായ
തുമായ സന്ധി അപര കാണ്മകളും ചെയ്തു.

മന്ത്രിമാർ അതുകേട്ട്, അല്ലയോ പാപമോഹനമായ ക്ഷമപ്രദ
പാണ്ഡ്യ! നിന്തിരവടിക്കു തുറന്ന ശിക്ഷാമന്ദിരം ആരും തന്നെല്ല.
പരമശിവന്റെ കാരുണ്യം എല്ലാക്കാലത്തും ഒന്നുപോലെ അവിടത്തേക്കു
ണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് അവിടന്നു് ഈ നീവിടെ സംഹാസനത്തിൽ സ്ഥാപി
ച്ച പരമശിവനെപ്പോലെ വിചാരിച്ചു് ഇതിനെ പൂജിച്ചുകൊണ്ടാൽ അവി
ടത്തേക്കുവേണ്ട ദ്രവ്യം ലഭിക്കുകയും നാൾക്കുനാൾ ചെറുചെടികളായും
ചെയ്യും. അവിടന്നു് ഇന്നിമേൽ മുടങ്ങാതെ ഭൂസുരസാധനം ചെയ്യുകയും,
ഭൂലോകകല്പവൃക്ഷമായ മൂലവിശാഖത്തെ അഭിഷേകപൂജാനിവേദ്യാദികൾ
കൊണ്ടു് പ്രസാദിപ്പിക്കുകയും ഉത്സവാദി അടിയന്തിരങ്ങളെ മുട്ടുകൊണ്ടു് നട
ത്തിക്കുകയും സൂര്യന്റെ തുടങ്ങിയ നവഗ്രഹങ്ങളെയും, ശക്രാദികളായ ദേവന്മാ
രെയും, താപസവർണ്ണന്മാരെയും പിതൃക്കളെയും വഴിപോലെ പൂജിക്കുകയും
ചെയ്യണം. ദേവന്മാരും മുന്നീദ്രന്മാരും പിതൃക്കളുമെല്ലാം ബ്രഹ്മണപൂജ
ഒന്നുകൊണ്ടുമാത്രം തൃപ്തിപ്പെടുമെന്നു് വേദവക്യമുള്ളതുകൊണ്ടു് അതു് മ
റ്റൊരെയും തൃപ്തിപ്പെടുത്തിയില്ലെങ്കിലും ഭൂദേവന്മാരെയും തൃപ്തിപ്പെടുത്തി
യാലും അവിടത്തേക്കും അവിടത്തെ രാജ്യത്തിനും സന്ദർശനങ്ങളും സിദ്ധി
ക്കുകയും ഇപ്പോൾ അവിടത്തേക്കുള്ളതായ സുന്ദരോപദേശഗ്രന്ഥം ആയുര
വധി നിലനില്ക്കുകയും ചെയ്യും.

മന്ത്രിമാരുടെ ഉപദേശപ്രകാരംതന്നെ ക്ഷമപ്രദപാണ്ഡ്യൻ സ
ർവ്വം നടത്തി. പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തിൽ അന്നുമുതൽ കാലാകാലങ്ങളിൽ വർ
ഷം ഉണ്ടാവുകയും സന്ധ്യങ്ങളും ധാന്യങ്ങളും എന്തും ഒന്നുപോലെ അഭിവൃ
ദ്ധിയെ പ്രാപിക്കുകയും രാജ്യത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ദാരിദ്ര്യം മുഴുവൻ തീരുക
യും ധനാഭിവൃദ്ധിക്കൊണ്ടു് മറ്റുള്ള ചെറുചെടികളുടെ അധികൃതകൊണ്ടും
പാണ്ഡ്യരാജ്യം ലക്ഷ്മീദേവിയുടെ നൃത്തരംഗമായി തീരുകയും ചെയ്തു. രാ
ജാജ്യം അക്ഷയനീവിദമായ ദ്രവ്യത്തെ വാരിവായി അശ്രുതന്മാരെക്കല്ലാം
നൽകിയും ദേവദീപ്തിസേവയെച്ചെയ്തും റോഡസ്പെര മനസ്സായ സുന്ദരോപ
നെ ഉദ്ദേശിച്ചു് അനവധി സല്പാഠങ്ങളെ നടത്തിയും പരമശിവസ്തന്നെ
യോടുകൂടെ സന്ദർശനവർണ്ണനയും ജനമുജയിയും അയി അനേകായി
രും വത്സരം ഏകമരോധിപത്യത്തിന്നു കീഴിൽ സുഖോത്തമാകുവണ്ണം ഭൂ
പരിപാലനംചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രജകളാകുന്ന ബ്രാഹ്മണകുടുംബ
വൈശ്യകുടുംബ നാലുജാതിക്കാർക്കും ഒന്നുപോലെ വണ്ണശ്രമോചിതങ്ങളാ
വെദികസ്മാൽക്കമ്മങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കുകയും അതിരില്ലാത്ത ഭക്തിവിശ്വാ
സങ്ങളോടുകൂടെ സകലലോകനിയന്താവും സർവ്വലോകനും നീപാടവീനായ
കനും റോഡസ്പെര മനസ്സായ മീനാക്ഷിപല്ലഭനും ഭക്തകൃപകാരിയെന്നും ആ
യ സുന്ദരോപദേശപാത്രസേവയെ ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. തന്റെയും ദാരിദ്ര്യ
ദുഃഖമാകട്ടെ അപമൃത്യുവാകട്ടെ രോഗാദിബാധകളാകട്ടെ താരതമ്യം അറിയാ

ട്ടിലെങ്ങും സ്വർശിക്ഷകപോലും ചെയ്തില്ല. ഒന്നുപോലെ ശിവഭക്തന്മാരായ രാജാവിനേയും പ്രജകളേയ്ക്കൊണ്ടും, അലംകൃതമായ ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ ക്ഷേമാഭിച്ചലി ഏവംവിധമായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിനെ അല്പനായ ഞാൻ വിസ്തരിച്ചുപറയുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലത് ശിവഭക്തന്മാരും കായ്കായ്കായി ചക്ഷണന്മാരും മോഹാവികളും ആയ നിങ്ങൾതന്നെ ഓർമ്മിച്ചുകൊള്ളുന്നതാണ് വളരെ വളരെ ഉത്തമമായിട്ടുള്ളത്.

അല്പയോമുനികൾമാലാ നടുനായകമൗകതികങ്ങളെ! ഹാലാസ്യേശ്വരനായ സുന്ദരേശ്വരൻ സ്വഭക്തനായ കുലഭ്രഷണപാണ്ഡ്യൻ അക്ഷയഭൃത്യത്തോടുകൂടിയ സാമീപ്യഭാവം ചെയ്ത് അദ്ദേഹത്തെസങ്കടസമുദ്രത്തിൽ നിന്നും പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തെ ദാരിദ്ര്യക്കടലിൽനിന്നും ഉദ്ധരിച്ചതായമുപ്പത്തിഒന്നാമത്തെ ലീല ഇപ്രകാരം ആണ്. ഈ പരിഹാസൻലീലയെ പഠിക്കുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് ഇഹലോകസുഖങ്ങളും മൂർത്തിയും സിദ്ധിക്കും,

നീവിദാനംചെയ്ത മുപ്പത്തൊന്നാംലീല.

സമാപ്തം.

ഹ റ്റ ഹ്വ മ ഹ റ്വ

കേരളഭാഷാശാസ്ത്രം.

മുപ്പത്തൊന്നാം അദ്ധ്യായം.

വലയവിക്രയം ചെയ്ത

മുപ്പത്തിരണ്ടാമത്തെ ലീല.

ഐയോവസിഷ്ഠാദിതാപസന്മാരെ! ഇനി നിങ്ങൾഹാലാസ്യനാഥൻ വലയവിക്രയംചെയ്ത ലീലയെ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ. പരിഹാസനമായ ആ ലീലാശ്രവണം, അമൃതപാനംപോലെ അനന്ദജനകം ആണ്. പണ്ട് കാലകാലവും പരമേശ്വരൻ ആയ ഹാലാസ്യനാഥൻ ഭിക്ഷാടനത്തിനായി ദേവദാസവനത്തിൽ പോയിരുന്നു. തത്ര സ്ഥരായ മുനിഗണങ്ങളുടെ ചെതിപ്രതകളായ പത്നികൾ സുന്ദരേശ്വരന്റെ അതിമനോഹരമായ അംഗസൗന്ദര്യത്തിരോക്ഷത്താൽ അപചൂതചിത്തവൃത്തികളായിത്തീരുകയാൽ അത്യാധികമായ കാമതാപത്തോടുകൂടെ ഭിക്ഷാടനത്തിനായി വന്ന താപസന്റെ നാലുചുറ്റുമായി താപസപത്നികൾചെന്നു

കൂട്ടംകൂടി നിന്നുകൊണ്ട്, അവിടെ ചിലർ കണ്ണുപറിക്കാതെ അദ്ദേഹത്തെ നന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും മറ്റു ചിലർ, കാക്കൽവീണ്ടു നമസ്കരിക്കുകയും, വേറെ ചിലർ, കണ്ടെൽപിടിച്ച ചുംബിനാൽ തുടങ്ങുകയും, അന്യർ ദിമിനാൽപകയും മറ്റു ചിലർ ചിത്രത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടവയെപ്പോലെ നിന്നിട്ടുള്ളതെന്ന നിന്നുപോകയും വേറെ ചിലർ അഗ്രഗുണങ്ങൾ നൽകുകയും ചിലർ പുണ്യങ്ങൾപറിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന് പാദചൂഷയെ നിർവ്വഹിക്കുകയും, ചിലർ അഭരണങ്ങൾകൊണ്ടുവന്ന് കൊടുക്കുകയും, ചിലർ, പാൽ നെയ്യ്, ശക്കം, തേൻ, മുതലായവകളെ കൊടുക്കുകയും, വേറെ ചിലർ എന്തൊരു സാധനംകൊടുത്താൽ ഇദ്ദേഹം വഴിപ്പെടും, എന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ അദ്ദേഹത്തിനു ചുറ്റും ഭ്രമണംചെയ്യുകയും, ചിലർ കാമതാപത്തോടുകൂടെ അദ്ദേഹത്തിനെ തടുത്തു നിർത്തുകയും ചിലർ അലോഹിതനായനകളായി അലിംഗനത്തിന്നൊരുമ്പെടുകയുംചെയ്തു.

കരോഷപദാകളും, കമനീയകളേമ്പരകളും, ഗളിതവലയാംബര കന്തളകളും, മനോഭാവശരണാതശകപിക്രതാഗ്രദയകളും ആയ താപസപത്നികൾ മേൽപ്രകാരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുറകേ ഓടുകയും മുമ്പിൽ ചാടിത്തട്ടുക്കുകയും ഇടത്തും വലത്തുംനിന്നുകൊണ്ട് പലപ്രകാരത്തിൽ അലട്ടുകയും അപേക്ഷിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തിട്ടും, അവരുടെ ഉദ്ദേശവിധിക്ക് അനുകൂലമായ യാതൊരുസംഭവവും സുന്ദരശരണൻ കൊടുത്തില്ല.

ഹാദ്ധ്യായനാമനായ സുന്ദരശരണൻപിരിയ്ക്കുവിന്റെ ആ വൈരാഗ്യത്തേയും, തങ്ങളുടെഭാഗ്യമാരുടെ കാമപാപശൃത്തേയും മാമുനിമാർ ഇതില്ലാമില്ലാത്ത വിസ്മയത്തോടുകൂടെ നോക്കിക്കൊണ്ട്, സമാധിസ്ഥനായും ദിവ്യചക്ഷുസ്സോടുകൂടിയവരായ അവർ ഇതെല്ലാം ഹാദ്ധ്യായനാമനും ഭക്തരത്നലനമായ പരമേശ്വരന്റെ ലീലതന്നെയെന്നുനിശ്ചയിക്കുകയും, സൗന്ദര്യശാലിയായ ഒരുപുരുഷനെ കണ്ടതിൽ തങ്ങളുടെ ഭാഗ്യമാർ ഇങ്ങനെ കാമാതുരകളായിപ്പോയെല്ലോ എന്നുവിചാരിച്ചുമാത്രയിൽ അവർക്കുണ്ടായ കോപംമൂലം അവർ അവരുടെ ഭാഗ്യമാരെനോക്കി, കാമാത്മകളായ നിങ്ങൾ, മധുരപുരവാസികളായ ദൈശ്വന്മാർക്കു പുത്രികളായി ജനിച്ചു് ഇപ്പോൾസ്ഥിരനാദർശനാദികളെ അനുഭവിക്കുമെന്നാകട്ടെ എന്നു ശപിക്കുകയുംചെയ്തു,

ശാപപ്രകാരം സുന്ദരികളായ ആ താപസപത്നികൾ എല്ലാവരുംമധുരപുരവാസികളായ വൈശ്വന്മാരുടെ പുത്രികളായി ജനിച്ചു. സൗന്ദര്യസൽഗുണയുക്തകളായ ആ കന്യകാർ വെളുത്തചക്ഷുത്തിലെ ശരണഭരണപ്പോലെ നാൽക്കുനാൽ അഭിമുഖീഭാവോടുകൂടിയ സൗന്ദര്യത്തോടുകൂടെ വളർന്നുയരുന്നവരായി. കാണിമർപ്പം എല്ലാം അവരുടെ സൗന്ദര്യത്തോളമായി വാസുതാൽ അകർഷിതനായും ഭവയി. ഇക്കാരത്തിൽ ഹാദ്ധ്യായനാമനായ സുന്ദരശരണൻ, ദൈശ്വകന്യകകൾ താപസപത്നികളായിരുന്ന കാലത്തിൽ തങ്ങൾശരഭ്രാന്തികൊണ്ട്, തന്നെ സ്നേഹിക്കണമെന്ന് അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന ആഗ്രഹത്തെ സാധിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനായി വളരെസുന്ദരനും

തേജസ്വിയും ആയ ഒരു വൃദ്ധവൈദ്യന്റെ പേഷം ധരിച്ച്, അത്യന്തം ശുഭ്രമായ വസ്ത്രവും ഉടുത്ത് ഉണ്ണീഷവും ധരിച്ച്, ചന്ദനപങ്കവും അണിഞ്ഞ് പാദാവിന്ദപയത്തൽമെതിയടിയും ഇട്ട്, ലോടത്തിൽ സിന്ദൂരതിലകച്ച മണിഞ്ഞ് ഭംഗിയേറിയ കണ്ഡലങ്ങൾ, കടകങ്ങൾ മുതലായവകളും ചാത്തി കയ്യിൽ കുടയും പിടിച്ചു, താംബൂലപ്പുശാദികളാൽ ശോഭിതമായ വടനാംബുജംകൊണ്ട് രക്തകൈരവങ്ങളിൽനിന്നുമിളക്കുന്ന വെണ്ണിലാവെന്നതു പോലെ പുഞ്ചിരിയും തുകി ശംഖപുഷ്പാദികളെക്കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയതായ അനവധി വിചിത്രവളകളെ പട്ടസ്ത്രത്തിൽ കൊരുത്ത് തോളിൽ ഇട്ടുകൊണ്ടു വൈദ്യപീഠത്തിൽ പ്രവേശിച്ച്, വളവേണമോ? വളവേണമോ? എന്നു മധുരസംഗത്തിൽ വിളിച്ചു.

സുന്ദരേശ്വരന്റെ മധുരനാദംകൊണ്ട് തന്നെ അകർഷിതകളായ അനവധി വൈദ്യകുമാരികൾ ഓടിവന്നു വളക്കാത്ത നാച്ചവശവുമായി നിന്നുകൊണ്ട്, ഇനിക്കു വള തരിക! ഇനിക്കു വള തരിക!! എന്നു കൂട്ടംകൂട്ടമായി ആവശ്യപ്പെട്ടു. വൈദ്യൻ അതുകേട്ട് ആ സുന്ദരികളിൽ ഓരോരുത്തരുടേയും കോമളങ്ങളായ കരപല്ലവങ്ങൾ പിടിച്ചുകൊണ്ട്, ഇരിക്കുക, നിങ്ങൾക്കെല്ലാവർക്കും ഞാൻ വള തരാം എന്നു പറഞ്ഞ് ഓരോരുത്തരെയായി ദ്വിപിച്ച് ഇരുത്തി. സുന്ദരേശ്വരൻ കരസ്സർശനം ഉണ്ടായ മാത്ര മുതൽ സുന്ദരികളായ ആ വൈദ്യകന്യകമാരുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഉണ്ടായ കുളുർച്ചയും ആനന്ദവും എന്തൊരുമാതിരിയായിരുന്നു എന്നുള്ളത് എന്നാലെന്നല്ലാത്തതായിരുന്നെങ്കിലും അനന്തനൈക്കൊണ്ടുപോലും പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതല്ല. റാലാസ്ത്രനാഥന്റെ കരസ്സർശംകൊണ്ട് വൈദ്യകന്യകൾക്കു മേൽപുകാരം ഉള്ള അവാച്യമായ ഹൃദയനന്ദം ഉണ്ടായി എങ്കിലും ലജ്ജിതകളായ അവർ മററുള്ളവരെ ധരിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി വൈദ്യനോടു, അല്ലയോ വളക്കാരി എന്നാണ് എന്റെ കൈ വിടാത്തത്? ഞാൻ ഇപ്പോൾ പോയി അമ്മയോടുപറയും, എന്നു പറഞ്ഞു.

വൈദ്യരൂപിയായ സുന്ദരേശ്വരൻ അതുകേട്ട്, വൈദ്യകുമാരികളായ നിങ്ങളുടെ കയ്ക്കു്, വൃദ്ധവൈദ്യനായ ഞാൻ പിടിക്കുന്നതുകണ്ടു യാതൊരു ദോഷവും ഇല്ല. എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അവരിൽ ഓരോരുത്തർക്കും വളകൾ കൊടുത്തു. സുന്ദരേശ്വരന്റെ കരസ്സർശനാനന്ദത്തെ വൈദ്യകുമാരികൾ വീണ്ടും ഓക്കകയാൽ അവർക്കും അദ്ദേഹത്തിനെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞു പോകാൻ തീരെ മനസ്സില്ലാതെ കൂട്ടംകൂട്ടമായി തിരിക്കുവാൻ “അങ്ങ് തന്നെ വള നല്ലതല്ല” ഭേദം നല്ല വള തരികയെന്നു പറയുകയും ചിന്താഭക്തി കിട്ടിയ വളകൾ പൊട്ടിച്ചുകളഞ്ഞുവെച്ച് വെറുംകൈ കാട്ടി വീണ്ടും വളപോദിക്കുകയും ചെയ്തു, വൈദ്യകരസ്സർശം ജാനന്ദത്തെ അനുഭവിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കരസ്സർശനസുഖം എങ്ങനെയെല്ലാമായിട്ടും അവർക്കു മുഴക്കാഴ്ചകയാൽ അവർ, എല്ലാവരുംകൂടെ വൈദ്യനോടു, അല്ലയോ വളക്കാരി നീ നാളയും മറെറന്നാളും, എന്നല്ലാ എല്ലാദിവസവും വള കൊണ്ടുവരണം. വിലയിതാ വാങ്ങിക്കൊള്ളുകയെന്നു പറഞ്ഞു.

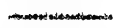
സുന്ദരേശ്വരനായ വൈശ്ണവൻ അതുകേട്ട്, അയാൾ നിങ്ങൾക്കു വളവേണമെങ്കിൽ എന്നും കൊണ്ടുപന്നുതാനും. ഇനിക്കു വളയ്ക്കു, ഇന്നു വിലവേണമെന്നല്ല. നാളെ തന്നാൽ വാങ്ങിച്ചുകൊള്ളാം. ഇന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് എല്ലാ വൈശ്ണവന്മാർക്കുപോലും വൈശ്ണവമാരിക്കുക്കൊല്ലാം വള നൽകി. വൈശ്ണവൻ ഉദാത്തനായും സൈദ്ധ്യം മറ്റും കണ്ടു് എല്ലാവരും അതിശയിച്ചു. ഇങ്ങനെ ചാലാശിവൻ വൈശ്ണവീമയിൽ എങ്ങും ചുറ്റി സഞ്ചരിച്ചു വള വിതർക്കം, വൈശ്ണവമാരികളെയെല്ലാം അന്നു സാധാരണയിൽ അത്യന്തം മുക്കി സന്തോഷമഗ്നകളാക്കിയും വെട്ടു് ഗർഭഭരണത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു് സ്വലിംഗത്തിൽ മറഞ്ഞു.

വൈശ്ണവേശ്വരനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ കരസ്ഥംകൊണ്ടു് ആ വൈശ്ണവകന്യാകുമാർ എല്ലാവരും ഒന്നു പോലെ ആയുരാരോഗ്യശാലിനികളും സൗന്ദര്യയുക്തകളും സന്താനവതികളും ഐശ്വര്യവതികളും ആയി അനേകകാലം സുഖവാസം ചെയ്തു. രോഗമെങ്കിലും മരണശേഷം അവരുടെ കലശലായതും സുന്ദരേശ്വരവൈഭവംകൊണ്ടു്, പവിത്രമായും ദാനശീലമായും ധനികളും പാപഭീരുക്കളും ധർമ്മതൽപരന്മാരും നിർമ്മലസ്വാന്തര്യന്മാരും ജ്ഞാനികളും മഹാത്മാക്കളും ശിവഭക്തന്മാരും ആയി തീർന്നു. ഇപ്രകാരം ആണു് വൈശ്ണവശരം ഐശ്വര്യപൂർവ്വം വളിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദിമഹർഷീശാപന്മാരേ! ഭക്തശാപംകൊണ്ടു് വൈശ്ണവമാരികളായി ജനിച്ച താപസമണികളുടെ ഹൃദയപ്രസാദത്തിനു വേണ്ടി വള വിതർക്കമായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ മുപ്പത്തിരണ്ടാമത്തെ ലീല ഇങ്ങനെയാണു്. ഹൃദയാനന്ദജനകവും പാപഹരവും ആയ ഈ ലീലയെ കേൾക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്കു് ഇഹലോകസുഖവും പാരലോകാനന്ദവും ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിന്നു് യാതൊരു സംശയവുമില്ല.

ചലയ വിക്രയം ചെയ്തു

മുപ്പത്തിരണ്ടാം ലീല സമാപ്തം.

“വിദ്വാഭിവർദ്ധിനി” അമൃതം — കൊല്ലം.

ജ്ഞാനപ്രദമായ രണ്ടാം വാല്യവും ഉടൻതയ്യാറാക്കുന്നതാണു്.

ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ സ്വന്താവകാശവും എസ്സ്. റി. റെഡ്ഡർ

ആൻഡ് സൺസിൽ ഇരിക്കുന്നു.

ശ്രീ

ഹാലാസ്ത്രമാഹാത്മ്യം.

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

മുപ്പത്തിഒമ്പതാം അദ്ധ്യായം.

അഷ്ടസിദ്ധ്യപദേശംചെയ്ത

മുപ്പത്തിമൂന്നാമത്തെ ലീല.

വമാഹാത്മ്യശ്രവണകുരുഹലപിത്തന്മാരായ വസിഷ്ഠാദി മഹർഷികൾ, ശൈവാഗമസാരവേദിയായ ക്ഷേത്രം വന്നെന്നോക്കി,—അല്ലയോ ഭഗവാനെ! മുനിഷ്ഠതിലകനും സർവ്വജ്ഞനും ആയ നിന്തിരപടിയുടെ പടനാവിന്ദോൽഗതിതമായ ഹാലാസ്ത്രശാപരവീലാമകരന്ദചാനം കൊണ്ടു് ഞങ്ങൾ അപാരമായ കൃതാർത്ഥം ക്ഷേപിക്കാ പാത്രീഭൂതന്മാരെന്നു മാത്രമല്ല, ആ വീലാവിലാസിയും കരുണാവതന്നാലയനും ആയ ഉമാസഹായന്റെ അപാരമഹത്വങ്ങൾക്കു് നിലമ്പനങ്ങളായ കഥകളെ വീണ്ടും കേൾക്കുന്നതിൽ ഞങ്ങൾക്കു് ഇതല്ലാമില്ലാത്ത ആശ വലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഹാലാസ്ത്രനാഥനായ ശിവൻ അനന്തരം ചെയ്ത വീലയെ സരസമായും സമഗ്രമായും ഞങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കുമാറാകണം എന്നു് പേക്ഷിച്ചു.

അഗസ്ത്രിൻ അതുകേട്ടു് അനന്ദാശ്രുക്കളോടുകൂടെ വീലാശ്രവണോലുന്മാരായ ആ താപസന്മാരും അഭിമുഖപാക്കിയുംകൊണ്ടു് കഥാരേഷത്തെ ഇപ്രകാരം തുടന്നു:—

“അല്ലയോ മുനിശ്രേഷ്ഠന്മാരെ! ഹാലാസ്ത്രനാഥനായ സോമസുന്ദരൻ യക്ഷികൾക്കു അഷ്ടസിദ്ധ്യപദേശംചെയ്ത മുപ്പത്തിമൂന്നാമത്തെ ലീലയെ ഇ

നി ഞാൻ നിങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കാം. പരിപാവനമായ ഈ ലീലാശ്രവണംകൊണ്ട് നിങ്ങളുടെ സകലദുഃഖങ്ങളും അവസാനിക്കുകയും നിങ്ങൾക്ക് സർവ്വഭീഷ്ടലാഭം ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യും.

ശ്രീമൽകൈലാസമുഖ്യങ്ങളും ഉത്തമങ്ങളും ആശിവകോത്രങ്ങളിലെല്ലാം ലിംഗസമുത്ഥിപ്പത്തിനുണ്ടാകുന്നതിനു മുമ്പായി സപ്തപാതാമുഖത്തിൽനിന്നും സുന്ദരേശ്വരലിംഗം ഉണ്ടായതുകൊണ്ട് മൂലലിംഗമെന്നുള്ള വിശേഷനാമത്തിനുകൂടി പാത്രീഭൂതമായ മാലാസ്യേശ്വരമഹാലിംഗത്തിൽ ഉള്ളതുപോലെയുള്ള പരമശിവസ്ഥാനിലും മറ്റൊരതൊരു ശിവലിംഗങ്ങളിലും ഇല്ല. കൈലാസാദികളായ മഹാകോത്രങ്ങളിൽ ഉള്ള ലിംഗങ്ങൾ ഏല്പാം സ്വലിംഗാത്മകമായ മാലാസ്യേശ്വരമഹാലിംഗത്തിന്റെ ശാഖോപശാഖകൾ ആണ്. ദേവപ്രകാരം മാലാസ്യേശ്വരമഹാലിംഗത്തിൽ പരിപൂർണ്ണനായിരുന്നതുകൊണ്ട് കൈലാസാദികളായ അന്യശിവസ്ഥാനങ്ങളിലെല്ലാം സ്വസ്ഥാനിലും സാധിച്ചുവരുന്നവനും കൈലാസവാസിയും ദേവദേവനും കടംബവനനായകനും ആയ സുന്ദരേശ്വരൻ തെളിവുസം വെളിച്ചത്തിൽ ഉള്ള സ്വകീയാസ്ഥാനത്തിൽ ഇരുന്നതുകൊണ്ട് സമസ്തശിവധർമ്മങ്ങളെയും, സകലാഗമങ്ങളെയും, തത്വജ്ഞാനമയങ്ങളും ശ്രവണപ്രിയങ്ങളായ ശാസ്ത്രസാരങ്ങളെയും മറ്റും പഠിപ്പിന്നിട്ടിട്ടും, ഭക്തി, മഹാകാളൻ, കുംഭാദരൻ, നക്ഷാദരൻ മുതലായ ഗണനായകന്മാർക്കും, സനകസനന്ദസനൽക്കുമാരസനാതനന്മാരായ മഹർഷിമാർക്കും ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കുന്ന അവസ്ഥത്തിൽ, സ്തബ്ധമാതാക്കളായ യക്ഷിണികൾ അറുപേരും ബൃഹദ്രാക്ഷധാരിണികളും ജടിവമാതാക്ഷേപിസംയുക്തകളും ആയി ഭഗവൽസ്ഥാനിയിൽ പ്രവേശിച്ചു് അദ്ദേഹത്തെ ഭക്തിപൂർവ്വം വന്ദിച്ചു സ്തുതിച്ചുകൊണ്ടിപ്രകാരം അപേക്ഷിച്ചു.

“അല്ലയോ ദേവ! സർവ്വജ്ഞ! സുന്ദരേശ്വര! പിനാകപാണേ! അവിടുത്തെ പരിപാവനമായ പാദാബ്ജജ്ജ്വലകണങ്ങൾ വേമഹംബോധിയുടെ അന്ത്യസ്തം അഴമേറിയ ഭാഗത്തിൽ ആണ്ടുകിടക്കുന്നവയെപ്പോലും കരേറ്റി അയക്കുന്നു. അവിടുത്തെ സേവനം സമർപ്പശാസ്ത്രസാധകമായ ചിന്താമണിയാണ്. നിശിതവടി ഭക്തകളായ ഞങ്ങൾക്കു ദയവുചെയ്തു് അപ്പൂസിദ്ധികളെ ഉപദേശിച്ചുതരണം:—

ഭക്തവത്സലനായ ഭഗവാൻ യക്ഷിണികളുടെ അപേക്ഷകേട്ടു്, അന്ത്യസ്തം സന്തോഷത്തോടെ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

“അല്ലയോ യക്ഷിണികളേ! അപ്പൂസിദ്ധിപ്രാപ്തിക്കുള്ള രഹി ഞാൻ പറഞ്ഞുതരാം; നിങ്ങൾ അവധാനപൂർവ്വം കേട്ടുകൊള്ളവിൻ. പരിപൂർണ്ണവും പരശരാതിയും അഭൈപത്യവും ആയ മഹേശ്വരിയെ സേവിച്ചാൽ

ഭവനാമാത്രസമുച്ചയമായ ഒരു ഭവാനിയിൽനിന്നും നിങ്ങൾക്കു അഷ്ടസിദ്ധികളെ വരിക്കാം. ദേവിയെ സേവിക്കുന്നതിനുള്ള ക്രമം ഞാൻ പറഞ്ഞു തരാം. നവായരണസംയുക്തയും, നവനാഭസ്വരൂപിണിയും അണിമാടികളായ അഷ്ടസിദ്ധികളോടും അന്യങ്ങളായ മറ്റൊറ്റാ ശക്തികളോടും കൂടെ എന്റെ മടിയിൽ വസിക്കുന്നവളും ആയ ദേവിയെ ഞാൻ തന്നെ അവൾ എന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ പൂജിക്കുകയും ശിവാർപ്പിക്കുവേണ്ടി ജ്ഞാനോത്തരജ്ഞാനരൂപവും ജഗത്തുകൾക്കു അദികാരണവും പൂർണ്ണവും അമൃതമായതും ആയ ജ്യോതിസ്സിനെ ശീലിച്ചുകൊള്ളുകയും സമസ്തദുഃഖങ്ങളെയും നശിപ്പിക്കുന്നതും ഏല്പാധിയ അനുഭവങ്ങളെയും അനവധിയെന്നതും ആയ മഹാദേവിയുടെ മൂലവിദ്യയെ അവിചലസ്ഥിതിസംഗ്രഹിതയായി ജപിക്കുകയും ചെയ്താൽ നിങ്ങൾക്കു അഗ്രഹപൂർത്തിയുണ്ടാകും.

സർവ്വജ്ഞനും ദയാലുവുമായ ഭഗവാൻ അഷ്ടസിദ്ധികളെ സാധിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി യക്ഷികൾക്കുവെച്ചു ഉപദേശത്തെ അവർ അവധാനതയോടു കൂടെ കേൾക്കാത്തതിനാൽ കോപിഷ്ഠനായിത്തീർന്ന ഭഗവാൻ അവരെ നോക്കി, സാരമേറിയ എന്റെ ഉപദേശങ്ങളെ ജാഗ്രതയോടുകൂടി ഓർത്തു കേൾക്കാതെ നിസ്സാരമാക്കി നിരാകരിച്ചുകളഞ്ഞ നിങ്ങൾക്കു ഒരിക്കലും ജ്ഞാനമുണ്ടാകുകയില്ലെന്ന് മാത്രമല്ല ധർമ്മപ്രമതികളായ നിങ്ങൾ ശിവാരുപിണികളായി ഭൂമിയിൽ ജനിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നു ശപിച്ചു.

വടമൂലവാസിയായ ഭഗവാന്റെ ഇപ്രകാരമുള്ള ശാപവാക്കുകൾക്കേട്ട് ക്ഷയിതവിഗ്രഹമകളും വിപുലാകാരമകളും നിർദ്ദശമാനസമകളും നിത്യതേന്ദ്രിയമകളും അന്ധിത്തീർന്ന ആ യക്ഷികൾ ശിവപ്രീതികൾക്കായ അനവധി സ്തോത്രങ്ങളെ കേതിപ്പുവും പാടിയുകൊണ്ടു്, അല്ലയോ ഭഗവാനേ! ഞങ്ങൾ, ശിവാരുപിണികളായി ഏതദേശത്തിൽ വസിക്കുമെന്നും, ഏതൊരു കാലത്തിൽ ഞങ്ങൾക്കു അങ്ങയുടെ പാദസാമീപ്യം ലഭിക്കുമെന്നുംകൂടി ദയാപൂർവ്വം അരുളിച്ചെയ്യാറാകണമെന്നപേക്ഷിച്ചു.

ദയാലുവായ സുന്ദരേശ്വരൻ ഉടൻതന്നെ ഇപ്രകാരം ശാപമോക്ഷം അരുളിച്ചെയ്തു:—

“തൈലോക്യപ്രഖ്യാതമായ പാണ്ഡ്യദേശത്തിൽ “ശ്രീപട്ടമംഗലം” എന്നുപേരോടുകൂടിയ ഒരു ഗ്രാമമുണ്ടു്. അതിൽ അദ്ധ്യമായ ഒരു വടവൃക്ഷം ഉണ്ടു്. ഉന്നതങ്ങളും, അയരങ്ങളും, മേഘങ്ങൾ വന്നിരുന്ന വിശ്രമസ്തംഭം അനുഭവിക്കുന്നതുമായ ശാഖോപശാഖകളോടും ശൃംഗമളകോമളങ്ങളായ പത്രങ്ങളോടുംകൂടെ ഏകദേശം ഒരുയോജനവിസ്താരത്തിൽ

ൽ കവിഞ്ഞസ്വലത്തെ അച്ഛാടനചെയ്യുന്നതായ അതിന്റെ ചുവട്ടിൽ നിങ്ങൾ അറുപേരും അയ്യരുംവത്സരക്കാലം തമസ്സനീനത്തെ ശിഖാരൂപിണികളായി വസിക്കും. അവിടെ അടുക്കൽ, അനാദിയും അമലവും ഫാലാസ്യം എന്നുപേരുള്ളതിനുമായ ഒരുക്ഷേത്രവും, അക്ഷേത്രത്തിൽ മഹത്തരവും അത്യന്തപാചനവും സുന്ദരേശ്വരസംജ്ഞിതവുമായ എന്റെ മൂലലിംഗവും ഉണ്ടു്.

അനേകായിരമോടിയുൾക്കൊള്ളുന്നതുമായ തുടങ്ങിയ എന്റെ പരിചുണ്ണിമായ നിത്യദിവ്യസാന്നിദ്ധ്യത്തോടുകൂടിയ ആ സുന്ദരേശ്വരലിംഗത്തിൽനിന്നും ഞാൻ ഗുരുമുന്തിയെന്നുള്ള പേരോടുകൂടെ അവതരിച്ചുവന്നു് നിങ്ങൾക്കു അല്പസമീപികളേയും ഉപദേശിച്ചുതരാം; അപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ ശാപവുംരീഴും. അതിൽപിന്നെ നിങ്ങൾക്കു നിങ്ങളുടെ സ്വഭാവംകോമളിമാവാടുള്ളിയ സ്വരൂപത്തോടുകൂടെ മത്സാമീപ്യത്തെ പ്രാപിച്ചു പരമഭോഗങ്ങളും അനുഭവിച്ചു സുഖിച്ചുരമിക്കുകയുംചെയ്യും.”

ഗോവാൻ ഇപ്രകാരം യക്ഷികൾക്കു ശാപമോക്ഷവും കൊടുത്തു് അനികേശ്വരന്റെ കൈയുറപ്പിച്ച് ശങ്കരപ്രാസാദത്തിലേക്കുപോയി. നിഗ്രഹാനുഗ്രഹശക്തനായ ഗോവാന്റെ ശാപംഅനുസരിച്ച് യക്ഷികൾ ശിഖാരൂപിണികളായി റടുമൂലത്തിലുറവുവെച്ചു.

ശാപമോക്ഷപ്രകാരമുള്ള ആയിരംവത്സരം കഴിഞ്ഞ അവസരത്തിൽ ഭക്തവത്സവനായ ഗോവാൻ സുന്ദരേശ്വരൻ ഫാലാസ്യക്ഷേത്രത്തിൽ ഉള്ള തന്റെ മൂലലിംഗത്തിൽനിന്നും ഗുരുമുന്തിയെന്നുള്ള നാമധേയത്തോടുകൂടെ അവതരിച്ച്, ശ്രീപട്ടമംഗലഗ്രാമത്തിൽ ഉള്ള ഉഷ്ണൻവടവുകുത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ ശിഖാരൂപിണികളായി വസിക്കുന്ന യക്ഷികളുടെ സമീപത്തിൽ പോയി അവർക്കു അഭിമാദികളായ അഷ്ടസിദ്ധികളും ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തു. ഉടൻതന്നെ അവർ ശാപമോചിതരും ജ്ഞാനമതകളും പൂർവ്വൽ അതുകോമളസ്വരൂപിണികളുംആയി തത്പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചു. അഷ്ടസിദ്ധിപ്രാപ്തരായ് അവർ ആകാശസഞ്ചാരമുഖ്യങ്ങളായ അനന്ധി അതുതകർമ്മങ്ങളെ പ്രകടീകരിച്ചു. അന്നന്തരം അവർ കൈലാസാലയത്തിൽപോയി ശംകരാനിരൂപത്തെ പ്രാപിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദസേവയുംചെയ്തു പരമാനന്ദപൂർവ്വം അവിടെ വസിച്ചു.

അല്ലയോ മൂനീപുംഗവന്മാരേ! ഇപ്രകാരം ആണ് ഗോവാനായ സുന്ദരേശ്വരൻ ഫാലാസ്യത്തിൽ ഉള്ള തന്റെ മൂലലിംഗത്തിൽ നിന്നും ഗുരുമുന്തിയായി അവതരിച്ച് യക്ഷികൾക്കു അഷ്ടസിദ്ധികൾ ഉപദേശിച്ചു.

ശിഷ്ടകൊടുത്ത അതുതകരമായ ലീല. ഈ പരിപാവനമായ ലീലയെ കേൾക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് മംഗ്യസൗഖ്യംപ്രദമാകട്ടെ. സീലിക്കാമെന്നു മാത്രമല്ല അന്ത്യകാലത്തിൽ മോക്ഷപ്രാപ്തിയും ഉണ്ടാകും.

യകുനികൾക്കു അഷ്ടസിദ്ധ്യുപദേശം ചെയ്ത
മുപ്പത്തിമൂന്നാം ലീല സമാപ്തം.

ഹ റ ല റ സ്യ മ റ ഹ റ ത്യ .

കേരളഭാഷാഗദ്യം .

൨൦-ാം അദ്ധ്യായം.

കാന്താരമേദിയെന്ന ചോളരാജാവിനുവേണ്ടി സുന്ദരേശ്വരൻ
വാതിൽ തുറന്നു കൊടുത്ത
മുപ്പത്തിനാലാം ലീല.

പ്രയോ മാനുനിശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! ഇനി ഞാൻ നിങ്ങളെ
ഹാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരൻ, ശിവഭക്താഗ്ര

ഗന്യനും, കാന്താരമേദിയെന്നുള്ള നാമധേയത്തോടു കൂടിയവനും ആയ
ചോളരാജാവിന് വാതിൽ തുറന്നുകൊടുത്തതായ ലീലകേൾപ്പിക്കാം.

അല്ലയോ മൂന്നുപുരുഷന്മാരേ! ഈ ചോളരാജാവിനു കാന്താരമേദി
യെന്നുള്ള പേരുണ്ടായത് അദ്ദേഹം ചോളരാജധാനിയായ കാഞ്ചീപുരത്തി
ൽ ഉണ്ടായിരുന്ന മീനാക്ഷിക്കുേയും പണ്ടു കല്പാന്തകാലത്തിൽ ജീണ്ണമായി
പ്പോയതിനെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി, കാന്താരമല്ലാം മേദിച്ചതു കൊ
ണ്ടാണ്. മഹാപ്രഭുവും സർവശാസ്ത്രാത്മകോവിദനും ആയ ആ ചോളഭൂപ
ന്, രാജചിഹ്നങ്ങളായ ഹാരകേയ്യരമകടകണ്ഡലാദിവിഭൂഷണങ്ങളേയും
ചന്ദനം, കസ്തൂരി, കംകമം മുതലായ സുഗന്ധലോപനങ്ങളേയും മറ്റും ഉ
പേക്ഷിച്ച് ശരീരം മുഴുവൻ ഭസ്മവും പൂശി സന്ധികൾക്കോരും ത്രിപുണ്യ
ങ്ങളും തദാക്ഷമാച്ചുങ്ങളുമണിഞ്ഞ്, സാംബനായ സദാശിവനെ സർവ്വ
പചാരങ്ങൾക്കൊണ്ടും പൂജിച്ച ശ്രദ്ധയോടുകൂടെ ശ്രീപഞ്ചാക്ഷരമഹാമ
ന്ത്രവും ജപിച്ച്, ശിവഭക്താഗ്രന്യനായി വാഴുന്നകാലത്തിൽ ഒരിക്കൽക
ന്ധാനദിയിൽ സ്നാനം ചെയ്ത് കാമാക്ഷീദേവിയുടെ പാദപൂജ ചെയ്യുന്നതി
നായി ചോളരാജാപ്പു കാന്താരമേദം ചെയ്തു ജീണ്ണാലാരണം സാധിച്ചു.

നായ കാഞ്ചീപുരക്ഷേത്രത്തിൽ ജഗതന്മാരായ പുരാണജ്ഞാനികളും ശിവ ഭക്തന്മാരും ഒരു മഹർഷിപുത്രവന്മാരുടെ മുമ്പാകത്തങ്ങളിൽ നിന്നും വിനിവൃതങ്ങളായ ഹാലാസ്യാക്ഷേത്രത്തിന്റെ മഹാത്മ്യങ്ങളേയും തീർത്ഥരാജ്ഞിവേഷങ്ങളേയും, മൂലലിംഗത്തിന്റെ ധൈര്യശിഷ്ടങ്ങളേയും അദ്ദേഹം കേട്ട് അത്യന്തം വിസ്മയമാനുസനായി തീർന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, ഭക്തവത്സലനായ പരമശിവന്റെ പരിപൂർണ്ണദിഗ്വ്യാസാനിദ്ധ്യസ്ഥനമായ ഹാലാസ്യാക്ഷേത്രത്തേയും പരിപാവനതരമായ പുണ്യതീർത്ഥത്തേയും വിശിഷ്ടമായ മൂലലിംഗത്തേയും താൻ എന്തൊരവസരത്തിൽ ദർശനം ചെയ്ത കൃതർത്ഥനാകും എന്നിങ്ങനെയുള്ള ചിന്തയ്ക്കു വശംഗതനായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ചിലാളരാജാക്കന്മാരും പാണ്ഡ്യരാജാക്കന്മാരും തമ്മിൽ ജന്മശത്രുക്കളായിരുന്നതുകൊണ്ടാണ്, കൂടുതൽ ചിന്തക്കും വ്യസനത്തിനും ചോളരാജാവിനിടയായത്. അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരമുള്ള വിചാരത്തോടും അപാരമായ ഭക്തിയോടും കൂടെ പരമശിവന്റെ പാവനരൂപത്തേയും ധ്യാനിച്ചു നിൽക്കുമാറായി ജീവിച്ച അന്നുരാത്രിയിൽ 'നിഷ്ഠൂഷ്ടകനായിവൻ' എന്നൊരു ശിഷ്ടകൊള്ളുക, എന്നു സുന്ദരേശ്വരൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ വന്നു പറഞ്ഞതായ് അദ്ദേഹം സ്വപ്നം കണ്ടു.

ഉടൻതന്നെ ചോളഭൂപാർ ഉണർന്ന് വേഷമുണർന്നായി മധുരാപുരിയിലേക്കു യാത്ര നടന്നു. കാവതാമസം കൂടാതെ തീരം കാഴ്ചത്തുപായുന്ന അലപ്പചാലത്തോടു കൂടിയ പേരവതിയുടെ തീരത്തിൽ എത്തി. വിസ്താരം കൊണ്ടും അഗാധം കൊണ്ടും അത്യാത്മ ഭയംകരമായ ആ നദിയിലെ കൂലം കപ്പലുമായി രാമബാണംപോലെ അത്യാഗ്രവഹത്തിൽ പായുന്ന ജാപ്പചാലത്തെ കണ്ടപ്പോൾ ചോളഭൂപാർ ഭയം-ഇഹലോകവും വ്യാസനവും ഭയവും ജ്ഞാപോലെ അവണ്ണുനീരും അയച്ചിരുന്നു.

അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചു:—ഞാൻ എങ്ങനെയാണ് ഈ മഹാനദിയെ കടക്കുന്നത്. എന്റെ ജന്മശത്രുവായ പാണ്ഡ്യരാജാവിന്റെ ഇഹലോക വനിമിഷണം എന്നുള്ള വിചാരം അറിഞ്ഞാൽ ഉടൻതന്നെ യുദ്ധത്തിനൊരുങ്ങിവരും. ഏകാകിയായ എനിക്കു അദ്ദേഹത്തെ ആടുന്നതിനു സാധിക്കുന്നതുമല്ല. ഇപ്പോൾ എനിക്കു രണ്ടുരതുകൾ ആയി. ഒന്ന് ഈ നദി; മറെറൊന്ന് പാണ്ഡ്യരാജാവ്. ഇവരെ ജയിച്ചതിനു മേലേ ഭഗവദ്ദർശനം ചെയ്യാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ഹാലാസ്യാദർശനാനന്തരം എന്തുതന്നെയും സംഭവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. എനിക്കു അതിൽ യാതൊരുമനസ്സാപവും ഇല്ല. ഞാൻ ഇങ്ങനെ ചിന്തയും എന്തിനാചിന്തിക്കുന്നു. മൂലലിംഗദർശനത്തിനുള്ള മഹാജാഗ്രൂ എനിക്കില്ലായിരിക്കാം. ഉണ്ടെങ്കിൽ കരുണാപരനായ ഭഗവാൻ എനിക്കു ഈ വിഷയത്തിൽ നേരിട്ടിട്ടുള്ള എല്ലാതടസ്സങ്ങളേയും നിരക്കിക്കടക്കും. ക്ഷുഭരംകൊണ്ടും ഒരു പത്മവസുധായ ഭഗവാനെ ചിത്രിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചു ഈ സങ്കടങ്ങൾ പറയു

കയ്യൊഴിഞ്ഞു മറന്നുവെച്ചു. സമ്പത്തുമാലിയാ അദ്ദേഹം തന്നെ എന്നു രക്ഷിക്കും. എന്നിങ്ങനെ തന്നെത്താൻ വിചാരിച്ചുകൊണ്ട് വേഗവതിയുടെ ഉത്തരത്തിൽ നിൽക്കുന്ന ചോളഭൂപൻ ഇപ്രകാരം പ്രതികരിച്ചു:—

“മാലസ്യവാസിന്ദേവേശ മാലാമലവിഷാപര!
വിഷുധേശാദിവിഷുധൈഃ പരിപൂജിതപാദക!
തപഃശീതശ്ചൈവമഹാക്ഷേത്രം വിമാനംചിഗ്രാഭം
സ്വയംഭൂതമഹാപിംഗ മൃതാകാരാതുതം
ദൃഷ്ടംസമാനതോസ്മദ്വേദേനേനാഭീതപൈ
കിംകരിഷ്യാമിശംസതാം തപഃപരശരണമമഃ.”

അത്രയും ദിനമായ ചോളരാജാവിന്റെ ഇപ്രകാരമുള്ള പ്രാർത്ഥനകൾക്കു കരുണാർദ്രനായ സമ്പത്തുമാലിയാ സുന്ദരേശ്വരൻ തന്റെ ഭക്താഗ്രഹിയെ രക്ഷിക്കുന്നതിനായി, ക്ഷേത്രപാലകന്മാർ ക്ഷേത്രപുരങ്ങളും എല്ലാം അടച്ചുപൂട്ടി മീനാക്ഷിയമ്മയുടെ മുമ്പും വെച്ചുപോയ ഉടൻ തന്നെ ഉത്തരസാലമണ്ഡലത്തിൽ ഉള്ള വാതിലുദ്ദേശിച്ച് സിദ്ധരൂപധാരിയായി അതിവേഗത്തിൽ ചോളരാജാവിന്റെ അടുക്കൽചെന്നു വേഗവതിയിലെ ജലം മുഴുവനും വറ്റിച്ച് അദ്ദേഹത്തെയുംകൊണ്ടു മറ്റുകരയിൽ വന്നു ഹേമാവ്ജനിയയിൽ ഇറക്കി സ്നാനവും ചെയ്യിപ്പിച്ചു ക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിൽ കൊണ്ടുപോയി. അനന്തരം ചോളഭൂപൻ ചിന്താശ്ചിന്തകൊടുത്തു. അത്രേവമേ അന്ധകാരംകൊണ്ടു യാതൊന്നും തിരിച്ചറിയാൻ പാടില്ലാതെ ഇരുന്ന ചോളഭൂപൻ ഹോമാസ്യക്ഷേത്രത്തിൽ ഉള്ള ഭവനരൂപവിപ്ലവങ്ങളായാകയാൽ അതുതസ്ഥാപനങ്ങളും ദൈവികസ്ഥാനങ്ങളുംപ്രത്യക്ഷത്തിൽ കാണാതായി.

നീവാടവീശപനോയ അ സുന്ദരേശ്വരൻ, ഒന്നാമതായി ചോളഭൂപൻ കരുണാമയിയായ മീനാക്ഷിയമ്മയുടെ പരമപാപനമായ വിഗ്രഹത്തെ കാണിച്ചുകൊടുത്തു. അനന്തരം അതിവിചിത്രങ്ങളായ മന്ദിരങ്ങളും തന്റെ അതുതകോമളമായ വിമാനവും കാണിച്ചു. അതിന്റെശേഷം അപ്പോഴിതങ്ങളായും മുപ്പത്തിയെട്ടു സിംഹവീന്ദോടും അറുപത്തിനാലു ദേവഗണങ്ങളായും ധരിക്കപ്പെടുന്നതായ ആ വിമാനമണ്ഡലത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന മൂലാലംഗത്തെ കാണിച്ചുകൊടുത്തു. സാന്ദ്രസുധാഭവമായ ആ ലിംഗത്തെക്കുറിച്ച് അവസരത്തിൽ കേതശിവോമനിയായ ചോളരാജാവ് പൂജാക്കിതഗാത്രനായി എന്നുമാത്രമല്ല അദ്ദേഹത്തിനുള്ളായ ആനന്ദാതുരങ്ങൾ വാചാമഗോചരങ്ങളായിരുന്നു. കണ്ണുകളിൽനിന്നും ആനന്ദാഗ്രശരം കഴുകുകയും, ഇത്താനം ഉദിക്കുകയും ഭക്തിയിൽ കുളിക്കുകയും തന്നെത്താൻമറന്ന് പാട്ടും ആട്ടവും തുടങ്ങുകയും, പഞ്ചാക്ഷരമഹാമന്ത്രജപത്തോടു കൂടെ പലയുദ്ധവും താണുവെക്കുകയുംമറ്റും ചെയ്തു.

ചോളരാജാവന്റെ മേൽപ്രകാരമുള്ള ഭക്തിമാപല്യങ്ങളെ ഭക്തചിന്താഭാണിയായ പരമശിവൻകുണ്ട് ഇതിൽപ്പരമില്ലാതെ പ്രസാദിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിനു് പരമദുർല്ലഭങ്ങളായ പല വാങ്ങളും കൊടുത്തിട്ടു് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോഭക്തശിരോമണിയായ ചോളരാജാവ! അങ്ങേയ്ക്കു ഏന്റെ ഭക്തോത്തമനായ പാണ്ഡ്യരാജാവിനോടു് ഏറ്റവും യുദ്ധംചെയ്യുന്നതിനുവേണ്ടി മലംഇല്ല. അതുകൊണ്ടു് അങ്ങു് അതിവേഗത്തിൽ പൊയ്ക്കൊള്ളുക. ഞാൻതന്നെ വേഗവതിയുടെ ഉത്തരതീരംവരെകൊണ്ടു്ക്കാം.”

അനന്തരം നീപാടവീനാഥനും സിദ്ധരൂപിയുമായ ഗോചാൻ പരമേശ്വരൻ ചോളഭൂപനെകൊണ്ടുപോയി വേഗവതിയുടെ ഉത്തരതീരത്തിൽ അർച്ചിക്കൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലാഭത്തെ അലംകരിച്ചിട്ടു് വിദ്യുല്ലതികയെന്നപോലെ തിരോധാനംചെയ്തു.

കാന്താരമേദിരാജാവും ലീലാമയനായ ഗോവാന്റെ അസീമമായ കൃപാവിശേഷത്തെപ്പറ്റി പലതും വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു്, സ്വകീയരാജ്യത്തിൽ പോയി.

ഭക്താത്മഭഞ്ജനനായ സുന്ദരേശ്വരൻ സ്വയംകൃതമായ ദ്വാരഭേദത്തെ അടച്ചു് വൃഷഭമുദയംവെച്ചു് തന്റെ പ്രാസാദത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു് മീനലോചനയായ ഗോവതിയുമൊന്നിച്ചു് മഞ്ചമധ്യത്തിൽ സസുഖം രമിച്ചു.

നേരംവെളുത്തു് ക്ഷേത്രചാലകന്മാർ പതിച്ചുപോലെവന്നു് ഗോപുഷ്ഠവാതിൽ തുറക്കുന്നതിനായി ഭാവിച്ചപ്പോൾ തങ്ങൾ തലേദിവസം രാത്രിയിൽ വെച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന മീനമുദ്രമാററവൃഷഭമുദ്രാച്ചിരിക്കുന്നതുകണ്ടു് വിചാരം ഓടിപ്പോയി പാണ്ഡ്യരാജാവായ ക്ഷഭരൂഷണനെ അറിയിച്ചു. രാജാവും അവരോടു് ദ്വാരഭേദംചെയ്തു് അന്നെന്നേപാഷിക്കാൻ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. ഉടൻതന്നെ രാജസേവകന്മാർ ആ ദിക്കിലെങ്ങും സഞ്ചരിച്ചു് ദ്വാരഭേദം ചെയ്തവർ ആരാണെന്നു് പലപ്രകാരത്തിൽ അന്വേഷിച്ചിട്ടും യാതൊരുതരവും ഉണ്ടാകാത്തതാൽ ആവിവരവും രാജാവിനെ അറിയിച്ചു.

രാജാവിനു് അതുകേട്ടപ്പോൾ വലിയ വ്യസനംഉണ്ടായി. അനന്തരം അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെപറഞ്ഞു:—“മുദ്രചൊട്ടിച്ചു് ദ്വാരഭേദംചെയ്തു് ആരാണെന്നു് സുന്ദരേശ്വരനറിയാം. അദ്ദേഹത്തെ അതു വെളിപ്പെടുത്തിത്തരണം. ജതുവെളിപ്പെടാതെ ഞാൻ ഉണ്ണുന്നതല്ല.”

ക്ഷഭരൂഷണപാണ്ഡ്യൻ ഇപ്രകാരം ശപഥവും ചെയ്താവട്ടു് ഭൂമിയിൽ കുമ്പസാരം. വിചാരമാണെന്നായി കിടന്ന രാജാവും അല്ലനോത്തിനുള്ളി

ൽ നിദ്രയ്ക്കു പരംഗതനായി. കുറേ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ ഒരു സ്വപ്നം കണ്ടു.

എടോ ഭക്താഗ്രഗന്ധനായ കലഭൂഷണപാണ്ഡ്യ! ഭക്തനായ ചോള രാജാവിനെ എന്റെ മൂലചിംതാർശനം ചെയ്യിക്കുന്നതിനായി ഞാനാണ് പോരും ഭേദനും ചെയ്തതും മുദ്രയിളക്കിയതും. എന്റെ ഗോപുരപാതത്തിന്റെ വാതിൽ ഭേദിക്കുവാനും നിന്റെ കിങ്കരന്മാർ വെച്ചുമുദ്രയിളക്കാനും മററാക്കു ചെയ്തും വരേ? നീ അതു വിചാരിച്ചു മനസ്സാധിച്ചു കിടക്കതെ എഴുന്നേറ്റു പോയി ഭക്ഷണം കഴിക്കൂ.

കലഭൂഷണപാണ്ഡ്യൻ ഈ സ്വപ്നം കണ്ടതുകൊണ്ട് തന്നെ മാടി എഴുന്നേറ്റിറങ്ങും കൊണ്ട് മന്ത്രി പ്രധാനികളെ വിളിച്ചുകൊണ്ടു വാൻ കല്പിച്ചു. കിങ്കരന്മാർ ഓടിപ്പോയി മന്ത്രിപ്രധാനികളെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു. രാജാച്ചാരുന്മാർ കണ്ട സ്വപ്നവർത്തമാനം മുഴുവൻ അവരോടു പറഞ്ഞു. അരമനരഹസ്യം അങ്ങോടിപ്പരസ്യം എന്നുണ്ടല്ലോ. ഉടൻ തന്നെ ഈ വർത്തമാനം കാട്ടുതീപോലെ നാടകക്കം നിറഞ്ഞു. നാട്ടുകാരും മന്ത്രികളും പാണ്ഡ്യരാജാവായ കലഭൂഷണപാണ്ഡ്യനും എന്നുവേണ്ട കേട്ടവർ കേട്ടവർ എല്ലാം നീപാടവീനാമനായ രാജാസ്വന്താമഹൻ അതിവിസ്മയവാരമായ ഭക്തിവാത്സല്യത്തെപ്പറ്റി സ്മരിച്ചു. കലഭൂഷണൻ മുമ്പനോതലും അത്യധികമായ ഭക്തി രാജാസ്വന്താമനിൽ വളർച്ച.

അല്ലയോ മുനിപുംഗവന്മാരേ! ഇപ്രകാരം ആത്മ രാജാസ്വന്താമനായ സുന്ദരോപൻ തന്റെ ഭക്തശിരോമണിയായ ചോളഭൂപാലപേടി പോരഭേദനും ചെയ്തു മുപ്പത്തിനാലാമത്തെ ലീല. ഭക്തിസമ്പർക്കമായ ഈ ലീലയെ കേൾക്കുകയും പറിക്കുകയും ചെയ്യു നവകൾ സീമാതീതമായ ഭക്തിയുണ്ടാകുകയും അവസാനത്തിൽ ശിവസായുജ്യം ലഭിക്കുകയും ചെയ്യും.

കാന്തരഹേദി എന്ന ചോളരാജാവിനു വാതിൽ തുറന്നു

കൊടുത്ത മുപ്പത്തിനാലാം ലീല സമാപ്തം.

ഹ ാ ല ാ സ്യ മ ാ ഹ ാ ത്വ ാ

കേരളഭാഷാഗദ്യം .

പ്രഥമം അദ്ധ്യായം.

പാണ്ഡ്യസൈന്യങ്ങൾക്കു വെള്ളം നല്കിയ
മുപ്പത്തിഅഞ്ചാം ലീല.

ഗംഗാമുഖമുഖം വടനാരവിന്ദോൽഗമിതമായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ മുപ്പത്തിനാലാമത്തെ ലീലകേട്ടു പരമാനന്ദമത്തരായ വസിഷ്ഠാദികൾ വീണ്ടും കുടുംബവേനോടു, അല്ലയോ ശൈലാഗമരഹസ്യവേദിയായ മഹർഷിശ്രേഷ്ഠ! സുന്ദരേശ്വരന്റെ മുപ്പത്തിഅഞ്ചാമത്തെ ലീല എന്നാണു് അതുകൂടി ഞങ്ങളെ സവിസ്തരം കേൾപ്പിക്കണം എന്നുപേക്ഷിച്ചു.

“അഗസ്തമഹർഷി അതുകേട്ടു രാജ്യ വരുമാറു് ലീലാശേഷത്തെ തുടങ്ങുന്നു:—

അല്ലയോ മൂനിപുംഗവന്മാരേ! ഭഗവാന്റെ അടുത്തലീല അദ്ദേഹം പാണ്ഡ്യസൈന്യങ്ങൾക്കു് പാനീയം നല്കിയതാണു്. അതിനെ വിവരമായി പറയാം. നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ!

പാണ്ഡ്യരാജാവായ കലഭ്രഷണപാണ്ഡ്യൻ സുന്ദരേശ്വരദേവിയോടു കൂടെ നീതികരമാർണ്ണം അനേകകാലം രാജ്യം പരിപാലിച്ചതിൽ പിന്നെ ശിവസാമൂഹത്തെ പ്രാപിച്ചു. അദ്ദേഹം കാലധർമ്മം പ്രാപിക്കുമാറും അദ്ദേഹത്തിനു് രാജേന്ദ്രപാണ്ഡ്യൻ എന്നും രാജസിംഹപാണ്ഡ്യൻ എന്നും രണ്ടു പുത്രന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. അപ്പോൾ മരണാനന്തരം അവരിൽ മുതൽപുത്രനായ രാജേന്ദ്രപാണ്ഡ്യൻ സിംഹാസനാരൂഢനായി രാജ്യഭാരം ആരംഭിച്ചു.

ചോളരാജാവായ കാന്തമഹേന്ദി ഈ വിവരം അറിഞ്ഞു, രാജേന്ദ്രപാണ്ഡ്യനെ തന്റെ മിത്രമാക്കണമെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ തന്റെ സർവ്വസാധനമായ മകളെ അദ്ദേഹത്തിനു വിവാഹം കഴിച്ചു കൊടുക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു് വിശ്വസ്തനായ ഒരു ഭൃതനെ പാണ്ഡ്യരാജധാനിയിൽ അയച്ചു വിവരം രാജേന്ദ്രപാണ്ഡ്യനെ അറിയിച്ചു. അദ്ദേഹം ചോളരാജാവിന്റെ സന്ദേശത്തെ സമ്പൂർണ്ണമായി അംഗീകരിച്ചെന്നു മാത്രമല്ല തനിക്കും അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതിൽ വളരെ സന്തോഷമാണെന്നുള്ള വി

വരും ചോളരാജാവിനെ അധീനീകരണത്തിനായി തന്റെ ഒരു വിശ്വസ്തനെ ചോളരാജാവിനായിയെക്കേൾക്കുവാൻ അയച്ചു. ചോളരാജാവ് ഭക്തനായി തന്റെ മകളെ പരിണയിക്കുന്നതിൽ പണ്ഡിതന്മാരായ രാജേന്ദ്രചാപ്പൻ സമ്മതമാണെന്നുള്ള സന്തോഷത്തോടുകൂടി കേട്ടുകേൾക്കുന്ന ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞനായ വരത്തി വിവാഹമുഹൂർത്തവുംമറ്റും നിശ്ചയിച്ച് കല്യാണസംഭരണം എല്ലാം കാലകൂടി വട്ടം കൂട്ടാൻതുടങ്ങി.

ഈ അവസരത്തിൽ ചോളരാജാവായ കാന്താമേരടിയുടെ സഖാഗ്രന്ഥിയായ കന്യകയെ തന്റെ ജ്യേഷ്ഠനായ രാജേന്ദ്രചാപ്പൻ വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള വിവരം പരാക്രാമലിയും അത്ഭുതം പലനും അയ്യോ രാജസിംഹപാണ്ഡ്യൻ അറിഞ്ഞു്, ക്രോധത്തോടെയും എന്നു മാത്രമല്ല സൈന്യസഭയും കാഞ്ചീപുരത്തിൽ പോയി ആ കന്യകയെ അപഹരിച്ചുകൊണ്ടു് പോരണമെന്നുള്ള ഭ്രാന്ത വിചാരത്തോടുകൂടെ വലുതായ ഒരു ചതുരംഗസൈന്യത്തെ ചേർത്തു് അവിടെയുള്ള കാഞ്ചീപുരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു.

പാണ്ഡ്യരാജാവായ രാജേന്ദ്രൻ താൻ വിവാഹംചെയ്തുകൊടുക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചു വെച്ചിരിക്കുന്ന തന്റെ മകളെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്തര രാജസിംഹപാണ്ഡ്യൻ ബലാല്പാദനമായി കൊണ്ടുപോകാൻ വലുതായ സൈന്യത്തോടുകൂടെ വന്നിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള വിവരം ചോളരാജാവായ കാന്താമേരടിക്ക് അറിവേറത്തിൽ അറിവു കിട്ടി. ഉടൻതന്നെ അദ്ദേഹം തന്റെയും അനന്തരമായിരിക്കുന്ന ശത്രുവിന്റെയും ശക്തിയെപ്പറ്റി പലപ്രകാരത്തിലും താരതമ്യവിവേചനം ചെയ്തതിന്റെശേഷം, സഞ്ചാരിയായ ബലത്തോടുകൂടെ യുദ്ധോദ്യമനായി വന്നിരിക്കുന്ന ധർമ്മരക്ഷനായ ഒരു ശത്രുവാഹനാധിപനോടു തന്നെക്കൊണ്ടു് എതിർക്കുന്നതിന്നു് ക്ഷണമില്ലെന്നും അതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തെ എതിർക്കേണ്ടതല്ലെന്നും സല്ലഭിച്ചിരുന്നതിന്നു് കന്യകയെ കൊടുക്കുകതന്നെ നന്നെന്നും വിചാരിച്ചു് അപ്രകാരമെല്ലാംചെയ്തു.

അനന്തരം ജാതാവായ രാജസിംഹപാണ്ഡ്യനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൈന്യങ്ങളും ചോളരാജാവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൈന്യങ്ങളും എല്ലാം കൂടി കാഞ്ചീപുരത്തിൽനിന്നും പാണ്ഡ്യരാജേന്ദ്രനെ യുദ്ധത്തിൽ പോലിച്ചു് പാണ്ഡ്യരാജാത്തെയും മറ്റാപുരത്തെയും കൈയ്യടക്കുന്നതിന്നായി യുദ്ധകാരാഹര്യത്തോടുകൂടെ പുറപ്പെട്ടു് അതിവേഗത്തിൽ മധുരൈയിൽ എത്തി.

രാജേന്ദ്രചാപ്പൻ കവടകരിയും ധൂതന്മാഗ്രന്ഥിയുമായ അനന്തന്റെ അധർമ്മകൃത്യമായ ആചരണം കണ്ടു് ചതിൽപ്പരമില്ലാത്ത താപ

ഭയങ്ങളോടുകൂടെ മാധവസ്മരണാത്മ്യത്തിൽ ഓടിപ്പോയി, പാദപങ്കജസേവകന്മാരുടെ നിത്യദുഃഖങ്ങളെ ഇല്ലാതാക്കി സ്വാഭാവികമായും നല്ല നവനം നിഖിലജ്ഞാനകൈനാഥനും ദയാനിധിയും നിപാടവീനായ കാര്യം ആയ സുന്ദരശരണ പ്രദക്ഷിണനമസ്കാരസ്തോത്രങ്ങൾകൊണ്ടും, അശേഷാത്മപ്രദായകം ആയ പഞ്ചാക്ഷരമന്ത്രജപംകൊണ്ടും പ്രസാദിപ്പിച്ചതിന്റെശേഷം അഞ്ചുവിമലനായി നിന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയും പ്രാർത്ഥിച്ചു:—

“അല്ലയോ! സ്വർണ്ണനാഥൻ സ്വർഗ്ഗനാഥൻ, ഭക്തന്മാരിൽ അത്യന്തം കൃപയോടുകൂടിയവനും ഭയം പരമേശ്വരനും! അമിതബലശാലിയായ എന്റെ അർച്ചന, എന്നിയ്യ വിവാഹം കഴിച്ചുതന്നെ നിശ്ചയിച്ച കന്യകയെ അപമാനമായി വിവാഹം കഴിച്ചുടുത്തുകൊള്ളത്തക്കപ്രകാരം നിസ്സഹായനും ബലഹീനനും ആയ എന്തിനാടിയാ എണ്ണം കണക്കും ഇല്ലാത്ത ചതുരശ്വരസന്യാസമേതും ചേരഭൂപാലസഹായിയായി യുദ്ധത്തിന് വന്നിരിക്കുന്നു. എന്നെക്കൊണ്ട് മാത്രമേ അപമാനം എതിർത്തുനില്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞുവല്ല. എന്നിങ്ങനെ സഹായിക്കുവാൻ ഭക്തവത്സവനായ നിന്തിരുവടിശ്ലാഘന മറന്നതും ഇല്ലതാനും. ശരണനന്മാരായ ഭക്തന്മാരെ രക്ഷിക്കുന്നതിൽ പ്രത്യേകതാല്പര്യത്തോടുകൂടിയ അങ്ങ് അടിയനെ ഇപ്പോൾ രക്ഷിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ അടിയന്റെ സ്വസ്വപാപം ഇപ്പോൾ അനുജൻ അപമാനിച്ചുകൊള്ളും; അല്ലയോ ഭക്തവത്സവ! ഭഗവാനെ! നിന്തിരുവടിയുടെ കരുണാബലവേഗംകൊണ്ട് ബലഹീനനായ ഞാൻ അപമാനചരചരിയായ അനുജനോടൊന്നിച്ച് പരാജിതനാകരുതേ! എന്നെ സഹായിക്കേണമേ! രക്ഷിക്കേണമേ! അല്ലയോ വിശ്വേശ്വരനാഥ! അങ്ങല്ലാത്ത അടിയനാഥൻ അശ്രുചിത്ര”

ഭക്തശിരോമനിയായ രാജരാജപാണ്ഡ്യന്റെ ഭയനീയവും ഭക്തിമന്ത്രണവും ആയ ഈ അപേക്ഷകൾക്ക് പ്രത്യുത്തരമായി അകാശത്തിൽനിന്നും അല്ലയോ രാജരാജപാണ്ഡ്യ! നീ വ്യസനിക്കാതെ! നിന്നെ ഞാൻ രക്ഷിച്ചുകൊള്ളാം. ഞാൻ ഭക്താത്മജ്ഞാനം അർജ്ജുനനീ എപ്പോഴും വിശ്വസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു. ഒട്ടും മടിക്കരുത്! രാവിഭക്തനെ യുദ്ധസന്നദ്ധനായി ശത്രുസന്യാസങ്ങളെ തടുത്തു യുദ്ധമെപ്പോൾ ആരംഭിച്ചുകൊള്ളുക. ഞാൻ പുറകെ ഉണ്ടു്.

ദയാവുദ്ധായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ മേൽപ്രകാരമുള്ള അശരീരിവാക്കുകേട്ടപ്പോൾ രാജരാജപാണ്ഡ്യന്റെ ഭയവും സംശയവും അസ്തമിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന് ഇതില്ലാകില്ലാത്ത സന്തോഷവും ഉത്സാഹവും ഉദിക്കുകയും ചെയ്തു. അന്നത്തരം അദ്ദേഹം കൊട്ടാരത്തിൽപ്പോയി പരേതദിവസം രാവിനെ യുദ്ധത്തിന് പോകുന്നതിന്് വേണ്ടുന്ന എപ്പാടുമേ എല്ലാം ചെയ്തതിന്റെശേഷം സുന്ദരേശ്വരസ്മരണയോടുകൂടി നിദ്രയ്ക്കുമാറിപ്പോയി.

അടുത്തദിവസം രാവിലെ എഴുന്നേറ്റ് സൂര്യോദയത്തിനുമുമ്പെ നൃസഹായനും ആയി സുന്ദരേശ്വരസ്ഥാനിയിലെ പ്രാചീന മൂലവിശ്വാസിപനായ അദ്ദേഹത്തെ പലതവണയും നമസ്കരിക്കുകയും ചെയ്തും പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തിട്ട്, അത്യന്തം സ്നേഹത്തോടുകൂടി പ്രദക്ഷിണമാഗ്നമായി പരിവർത്തിതപ്പെട്ട പാലയം നോക്കി പുറപ്പെട്ടു.

കാലതാമസംകൂടാതെ ബലവീര്യശൈലിയാലും അനുജാധമൻറയും ചോളാധിപൻറയും സൈന്യങ്ങളെ കണ്ടുമുട്ടുകയും അവരും രാജേന്ദ്രചാണ്യനും തമ്മിൽ പോരാട്ടം തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു.

ഈ അവസരത്തിൽ അല്പസൈന്യസഹായമായി വന്നിരിക്കുന്ന ജ്യേഷ്ഠനെക്കണ്ട് അവസാനമില്ലാത്ത പടയാളികളുടെ നേതാവായ അനുജൻ രാജസിംഹചാണ്യൻ വളരെ നിന്ദാസപരത്തിൽ, ഇതെന്തൊരു കൃത്താണ്? കണ്ണൻചിരട്ടകൊണ്ട് കടൽവെള്ളം കോരി വറ്റിക്കാൻ പോകുന്നതുപോലെയാണല്ലോ സംപ്രതിതമായ എന്റെ ചതുരശിഖിയിലെ ജയിക്കുന്നതിനായി ജ്യേഷ്ഠൻ എവിടെനിന്നോ അഭ്യാസമീനന്മാരും അശക്തന്മാരും ആയ കുറേ ഭടന്മാരെയും ശേഖരിച്ചുകൊണ്ട് യുദ്ധത്തിന് വന്നിരിക്കുന്നു. യുദ്ധംതന്നെ തുടങ്ങിക്കൊള്ളണം. വിരോധമില്ല. അയ്യോ! വെട്ട് അയ്യോ! യാചിച്ചേതെങ്കിൽ ജീവനെങ്കിലും ലഭിക്കുമായിരുന്നു. അതും വേണ്ടെന്നല്ലേ ഇപ്പോഴത്തെ ഭാവം എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇതിനിടയിൽ ഇരുകക്ഷിയിലും ഉള്ള സൈന്യങ്ങൾതമ്മിൽ അടുത്തു് വെട്ടിയും കുത്തിയും മറ്റും യുദ്ധം തകൃതിയായി ചെയ്തുതുടങ്ങി. ഭടന്മാരുടെ സിംഹനാദങ്ങളും യുദ്ധവീരന്മാരുടെ ജ്യാനാദങ്ങളും മനോഹരതീതമാകുവണ്ണം സർവ്വ ചുറ്റിപ്പായുന്ന ഭഗവത്തുരുളയുടെ ഭ്രമണഭാവങ്ങളും അനേകരുടെ അഭയങ്ങളും കുതിരകളുടെ ഹോഷാഭാവങ്ങളും കാരാളനാദങ്ങളും പെരുമ്പറമുഴക്കങ്ങളും മറ്റും കൊണ്ട് മൂന്നുലോകങ്ങളും ഒന്നുപോലെ ഇളകി; കണ്മന്ദങ്ങളെക്കൊണ്ട് യുദ്ധങ്ങളും മൂടി. രോഷാധിക്യവും ശൈത്യവേഗവുംകൊണ്ട് ഇരുകക്ഷിയിലുമുള്ള സൈന്യങ്ങൾ തന്നത്താൻ പോലും മറന്ന് തുടങ്ങിയ ആ യുദ്ധംകൊണ്ടും അതിനുമുമ്പിൽ ഒരു യുദ്ധം ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്ന് യുദ്ധകോലാഹലം കാണാനായി അകാശതലത്തിൽ വന്നുനിറഞ്ഞ ദേവകൾ ഒന്നുപോലെ തലകുലുക്കി സമ്മതിച്ചു.

നേരവും ഉച്ചയായി; തീജ്വാലയെക്കൊണ്ട് കുറിയായ ഉഷ്ണമാവോടുകൂടിയ അത്യുഷ്ണത്താൽ ബാധിതമായ ആ ഗ്രീഷ്മകാലത്തിലെ മദ്ധ്യാഹ്നസമയത്തെ വെയിലുകൊണ്ടുപോലും ഇരുകക്ഷിയിലെ സൈന്യങ്ങളും ഒന്നുപോലെ ക്ഷീണിച്ച് ക്ഷുത്തുധാത്തരായി, ജലമെവിടെ, ജലമെവിടെ എന്നുള്ള വിളിയോടുകൂടെ പിന്തിരിഞ്ഞു.

ഗ്രീഷ്മകാലത്തിലെ ആഗ്നി കല്പാതപചീഡകൊണ്ട് പരിതപ്തനായി പിന്നിരിഞ്ഞ പാണ്ഡ്യസൈന്യങ്ങൾക്ക് കുടിക്കാൻ വെള്ളം കൊടുക്കുന്നതിനായി ഭക്തവത്സലനും ദയാലുവുമായ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശ്വരൻ സ്വയം കൊണ്ട് യുദ്ധഭൂമിയിൽത്തന്നെ അതിവ്യാപ്തിയുള്ള ഒരു പാനീയശാലയും അതിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ വേദമയങ്ങളായ സ്തംഭങ്ങളെക്കൊണ്ട് വിരാജമാനവും മഹോജ്വലതരവും ആയ ഒരു മഞ്ചവും ഉണ്ടാക്കി. പാണ്ഡവന്മാർ ഹങ്ങളിൽ ശിഞ്ചിതകൊണ്ട് മഞ്ജുപായ മഞ്ജിരങ്ങളും കടിതടത്തിൽ വ്യാഘ്രചർമ്മവും, അണിഞ്ഞത് ഭസ്മദ്രാക്ഷമാലകൾകൊണ്ട് മനോഹരമായ കളഭബാത്തോടും, ലാഘവസ്വാതരോൽഭൂതമായ പൂണ്ണചന്ദ്രനാളമായ മുഖത്തോടും തപ്തകാണ്ഡനസംകാരമായ ജടാമണ്ഡലത്തോടും കൂടിയവരും കാത്തിരിക്കാൻ കനകാദ്രിസ്ഥിഭരനും കനകമയമായോ ധ്യാനാധാരമായ ഒരു സന്യാസിനിയായി ആ മഞ്ചമദ്ധ്യത്തിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ട്, അവിടെ സമീപത്തിൽ താൻ മായകൊണ്ട് നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതായ സുവണ്ണകലശത്തിൽനിന്നും തന്റെ കപർദ്ദസമയായ ഗംഗാവാരിയെ ജലപാത്രംകൊണ്ട് കോരി ധാരാമുറിയാതെ ഒഴിച്ചുകൊടുത്തു. ഒരു കിണ്ടിയുടെ വാല്യവഴിയായി ഒഴിച്ചുകൊടുത്ത ജലം അതിരും ജലപാത്രങ്ങളുടെ ജലധാരം വഴിയായി ഒഴിച്ചുകൊടുക്കുന്നതുപോലെ സൈന്യങ്ങൾക്ക് പ്രയോജനപ്പെട്ടു. പാണ്ഡ്യസൈന്യങ്ങൾ തിരിക്കയറി പാമരരിവൻ ഒഴിച്ചുകൊടുക്കുന്ന അമൃതസദൃശമായ പാനീയം പാനംചെയ്ത് ദാഹത്തെയും ക്ഷീണത്തെയും നശിപ്പിച്ചു എന്നുമാത്രമല്ല പാനീയപാനാനന്തരം തൽ അർദ്ധം ഏല്പാപരം ഒന്നുപോലെ ഇതിൽപ്പരമില്ലാത്ത സൈന്യത്തോടും ധൈര്യത്തോടും ശൗര്യത്തോടും പരാക്രമത്തോടും കൂടിയവരായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

അനന്തരം പാണ്ഡ്യസൈന്യങ്ങൾ ഒന്നുപോലെ പുളച്ചുമിശ്ചിച്ച് ചോഷിച്ചുകൊണ്ട് ശത്രുസൈന്യങ്ങളെ തടുത്തുനിറുത്തി യുദ്ധംചെയ്തു. ദാഹമുണ്ടാകാൻ ക്ഷീണമുണ്ടാകാൻ വിശപ്പുണ്ടാകാൻ പരവശമായ സിംഹേന്ദ്രപാണ്ഡ്യന്റേയും, ചോളരാജാവിന്റേയും ഭരണാർ, പാണ്ഡ്യസൈന്യങ്ങളോടു തടുത്തുനിന്നു യുദ്ധംചെയ്യുന്നതിന്നു അല്പംപോലും, ശക്തിയില്ലാതെ പലവഴിക്കുമായി പലായനംചെയ്തു. ഒരുവിൽ യുദ്ധഭൂമിയിൽ സിംഹേന്ദ്രപാണ്ഡ്യനും ചോളരാജാവും മാത്രം ശേഷിച്ചു. യുദ്ധവിന്മാരായ അർദ്ധസൈന്യസമയംഹീനന്മാരും ക്ഷീണന്മാരും ആയിത്തന്നിട്ടും യുദ്ധം അവസാനിപ്പിക്കാതെ പാണ്ഡ്യസൈന്യങ്ങളോടേറ്റു ഭയങ്കരസമരംചെയ്തു. അവസാനത്തിൽ ആ യുദ്ധവിന്മാരെ ഭേദപേരെയും പാണ്ഡ്യസൈന്യങ്ങൾ ഘസനസ്ഥരാക്കി. യുദ്ധവും അവസാനിച്ചു. അനന്തരം ഘസനസ്ഥരാക്കിയ സിംഹേന്ദ്രപാണ്ഡ്യനേയും ചോളരാജാവിനേയും രാജേന്ദ്രപാണ്ഡ്യൻ ഭേദമായിക്കൊണ്ട് ചൂഷിച്ചു കൊണ്ടുപോയി ദാദരോന്തപ്രഭയും ഹാലാസ്വനാഥനുമായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ തിരുമുമ്പിൽ വെച്ച് സാഷ്ടാംഗനമസ്കം

രം ചെയ്തുകൊണ്ട്, അവിടത്തെ കൃപാകടാക്ഷംകൊണ്ട് നിന്തിരുവടിയുടെ പാദദാസനായ അടിയനോടു പടയെട്ടാൻ വന്നവർ രണ്ടുപേരെയും ഇതാ ബന്ധിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു തിരുമുമ്പിൽ സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ, “ഞാൻ എന്റെ ഭക്തനായ നിനക്കുവേണ്ടി ഇത്രയുംസഹായിച്ചു. അത് എന്റെ ചുമതല. ഇനി എനിക്കു ഇതിൽ യാതൊരു ചുമതലയും ഇല്ല. നീ നിന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ ചെയ്തുകൊള്ളുക.” എന്നിങ്ങനെ അശരീരിവാക്കുകേട്ടു.

പാണ്ഡ്യരാജാവു് ബന്ധനസ്ഥനായ ശത്രുക്കളെ ഭണ്ടപേരെയും കൊണ്ടുപോയി യഥായോഗ്യം ബഹുമാനിച്ചു താമസിപ്പിച്ചു. അഞ്ചാംദിവസം ചോളരാജാവിനെ ബന്ധനത്തിൽ നിന്നും വിമോചിച്ച് ബഹുമാനപൂർവ്വം സ്വദേശത്തേക്കു യാത്രയാക്കുകയും, അനന്തരം ലലനമായ സിംഹേന്ദു പാണ്ഡ്യനെ അൽപകാലത്തിൽ കയ്യസ്ഥനാക്കി വെയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. രാജേന്ദ്രപാണ്ഡ്യൻ മുന്പത്തേതിലും അധികമായ സുന്ദരശാപരഭക്തിയോടുകൂടെ മധുരാരാജ്യത്തേയും പരിപാലിച്ചുവരിച്ചു. ഭാഷവാസികൾ രാജേന്ദ്ര പാണ്ഡ്യന്റെ ശിവഭക്തിയേയും ഹാമാസ്ത്ര നാഥന്റെ ഭക്തവാത്സല്യത്തേയും പറ്റി ഇതിൽപ്പരമില്ലാതെ പ്രശംസിച്ചു.

അല്ലയോ മഹർഷീശാപനാരെ! നീപാടവീശാപനായ പരമേശ്വരൻ ഭക്തന്മാർക്കുവേണ്ടി ഇന്നതെല്ലാമേ ചെയ്യാവൂ എന്നുമാറ്റം ഇല്ല. അദ്ദേഹം തന്റെ ഭക്തന്മാരെ എല്ലാ അപത്തുകളിൽനിന്നും എപ്പോഴും രക്ഷിച്ചുകൊള്ളുമെന്നുള്ളതിന്നു് ഈ ലീല ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമായ ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു.

ഭഗവാന്റെ അത്യന്തം അത്ഭുതകരമായ ഈ മുപ്പത്തിഅഞ്ചാമത്തെ ലീലയെ പാരായണംചെയ്യുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്കു് ഇഹപരങ്ങളിൽ ഒന്നുപോലെ എല്ലാവിധ ഇഷ്ടപൂർത്തികളും, അന്ത്യത്തിൽ മോക്ഷപ്രാപ്തിയും ഉണ്ടാകുന്നതാണു്.

പാണ്ഡ്യ സൈന്യങ്ങൾക്കു് വെള്ളംനല്കിയ

മുപ്പത്തിഅഞ്ചാം ലീല

സമാപ്തം.

മാഹാസ്വമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം

൨൨-ാം അദ്ധ്യായം.

സേവാദം കാണിച്ചു

൩൩-ാം ലീല.

ഗസ്ത്രൻ വീണ്ടും പറഞ്ഞു: —“അല്ലയോമുനികളെ! സുന്ദരേശ്വരൻ സിദ്ധവേഷധാരിയായി രസവാദപ്രദർശനം ചെയ്തുമുപ്പത്തിരുന്നമത്തെ ലീല ഇനി ഞാൻ നിങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കാം. ഈ ലീല ഏറ്റവും സാരതരവും പരിപാവനവും അതിശീലാത്ത ഭക്തിയേയും അതുളതത്തേയും ങ്ങനപോലെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതും ആകുന്നു.

ഭൂലോകത്തിൽ, സ്വർഗ്ഗലോകവും പുരുഹൂതാദികളായ ദേവന്ദ്രേന്ദ്രന്മാരും മുനീന്ദ്രന്മാരും ഒന്നുപോലെ അഭിഷ്ഠതയുമായി പുഷ്പവനമെന്നു പേരോടുകൂടിയ ഒരു പുരവും ആ സ്വർഗ്ഗതുല്യമായ പൂരത്തിൽ, പുഷ്പവനനാഥൻ എന്ന പേരോടു കൂടെ സ്വയംഭൂതമായ ഒരു ശിവലിംഗത്തോടുകൂടിയ ക്ഷേത്രവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ ക്ഷേത്രത്തിന്റേയും ശിവലിംഗത്തിന്റേയും മാഹാത്മ്യത്തേപ്പറ്റി വർണ്ണിക്കുന്നതിനാൽ, അതിരും നാക്കുള്ള അനന്തനേക്കൊണ്ടുപോലും സാധിക്കുന്നതല്ല. ആ ക്ഷേത്രവളപ്പിനുള്ളിലുള്ള പൊടികൾപ്പോലും, ശിവലിംഗസദൃശങ്ങളാകയാൽ ബ്രഹ്മാദികൾപ്പോലും പാദം കൊണ്ടു ചവിട്ടാതെ ഭൂമിയിൽ നിന്നുകൊണ്ടാണ്, പുഷ്പവനനാഥനെ സേവിക്കുന്നത്. നവഗ്രഹങ്ങളും ഭക്തിയോടുകൂടെ ക്ഷേത്രപ്രദക്ഷിണം ചെയ്ത ഈശ്വരനെ സേവിച്ചുവരുന്നു. ഇത്രത്തോളവും മാഹാത്മ്യമേറിയ ആ ക്ഷേത്രനാഥനായ പുഷ്പവനേശ്വരനെ അനുദിവസവും ഭക്തിയോടുകൂടെ സേവിക്കുകയും ധ്യാനിക്കുകയും, പൂജിക്കുകയും പൂജാവസാനത്തിൽ നൃത്തം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നവളായി ആ ദിക്കിൽ ഒരു വേശ്യയുണ്ടായിരുന്നു. സൗന്ദര്യസമ്പന്നയും, ഗുണോജ്വലയും, പരമശിവന്റെയും പരമശിവഭക്തന്മാരുടെയും സേവയിൽ അപാരമായ ആസക്തിയോടുകൂടിയവളുമായ ആ കന്യാകാരത്തിന്റെ നാമധേയം, ഹേമനാഥയെന്നായിരുന്നു.

അവൾ ബാല്യകാലത്തുടങ്ങിയേ ദിവസംപ്രതിയും, അഞ്ചുനാഴിക വെളുപ്പുള്ളപ്പോൾ ഏഴുനേരം, കുളിച്ചു ശരീരം മുഴുവൻ ഭസ്മംതേച്ചു, അഭിഷേകമായും ചാർത്തി നിത്യകൃത്യങ്ങളുമെല്ലാം നടത്തി ശിവനെയും ശിവഭക്തന്മാരെയും പൂജിച്ചുവന്നിരുന്നു. അവളുടെ സാധാരണ

ജോളി പ്രദക്ഷിണനമസ്കാരസ്തോത്രങ്ങളെക്കൊണ്ട് എല്ലാ സമയവും ഒന്നുപോലെ സദാശിവനെ പ്രസാദിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു. അവർ അന്നു ദിവസവും അന്നപ്പൂണ്ണശ്ചരിയുടെ കൃപാകടാക്ഷംകൊണ്ട് ഷഡ്രസയുക്തമായ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി ശിവഭക്തന്മാർക്കു ഭാനംചെയ്യുകയും അതിന്റെ ഉച്ഛിഷ്ടം ഭജിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവർ ഇങ്ങനെ പകൽ മുഴുവൻ പരമശിവപ്രസാദത്തിനു വേണ്ടുന്ന കർമ്മങ്ങളെ അർചരിയ്ക്കുകയും രാത്രിയിൽ തരണന്മാരുമൊന്നിച്ച് ക്രീഡിച്ച് അവിരിൽനിന്നും കണക്കില്ലാത്ത ദ്രവ്യങ്ങൾ കൈക്കലാക്കി അവരും ശിവഭക്തന്മാരുടെ ഓരോ പ്രകാരത്തിൽ ഉള്ള ഇഷ്ടസിദ്ധികൾക്കായി ചെലവാക്കിയും ശിവാനന്ദസാഗരനിമഗ്നനായി കാലംകഴിച്ചുവരുന്ന കാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ, എചം വിധങ്ങളായ ശൈവപൂജകളേയും ഭക്തഗണശുശ്രൂഷണങ്ങളേയും കൊണ്ട് ഭക്താഗ്രന്യയായിത്തീർന്ന അവർക്കു്, ഒരു സ്വപ്നപ്രതിമയുണ്ടാക്കി പൂജ്യാവനാനാഥനും സമർപ്പിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നുള്ള ഭോധം ജനിച്ചു. അന്നന്തരം അവർ ശല്പികളെ വരുത്തി, പൂജ്യാവനാനാഥനായ സാംബമുര്തിയുടെ ഒരു ഉത്സവവിഗ്രഹത്തിന്റെ പ്രതിമയ്ക്കു വിധിപ്രകാരമുള്ള കരുവു പിടിപ്പിച്ചു. അതിന്റെശേഷം അവർ ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചു:—“ഒഴുകുകൊണ്ടു ബിംബത്തിന്റെ പ്രതിമയുണ്ടാക്കിയതുക്കൊണ്ടായില്ലല്ലോ. ബിംബം ഉണ്ടാക്കണമെങ്കിൽ വളരെ വളരെ സ്വപ്നം വേണമല്ലോ. അതിനെന്താവഴി. എനിക്കില്ലാത്ത കിട്ടിവരുന്ന സംഖ്യ മുഴുവനും ചെലവാക്കിയേ ശിവഭക്തന്മാരുടെ അഷ്ടിമുക്തനെ നടക്കൂ. അരിൽനിന്നും കുറെ അരിപ്പിരിച്ചു ടുക്കാമെന്നുവെച്ചാൽ അവരുടെ കൊററുമുടങ്ങുമെന്നു മാത്രമല്ല ഭോജിക്കുകയെന്നതു് ഏന്റെ സ്വഭാവത്തിനു വിരോധവും അത്രെ. സ്വപ്നമുണ്ടാവാൻ മറുവഴിയും കാണുന്നില്ല. എന്താണു് ചെയ്യുക. ദയ്യപുവായ സുന്ദരോപരന്തനെ എന്റെ ഈ അഗ്രഹസിദ്ധിക്കു വേണ്ട വഴിയുണ്ടാക്കിത്തട്ടെ. അശ്രിതരക്ഷകനായ സ്വാമിയുടെ ദയവല്ലാതെ ഈ കാര്യത്തിൽ ഞാൻ മറ്റൊരു ശരണവും കാണുന്നില്ല.”

വേദശാരിഹോമണിയായ ഹേമനാഥ ഇപ്രകാരമുള്ള വിചാരങ്ങളോടു കൂടെ ചിലദിവസങ്ങൾ കഴിച്ചുകൂട്ടി. കോമളമായ അവളുടെ ശരീരം ആ വിചാരംകൊണ്ടു് വെയിൽകൊണ്ടുപാടിയ താഴത്തണ്ടുപോലെയായി. കരുണാവരുണാലയനായ ഗോധന്റെ കാരണ്യത്തേയും പ്രതീക്ഷിച്ച്, തന്റെ അഗ്രഹസിദ്ധിക്കുള്ള മാർഗ്ഗവും അന്വേഷിച്ച് അന്നന്യചിന്തയായിവാഴുന്ന ആ കാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ സ്വപ്നാചാര്യയും സദാശിവനും ആയ പരമേശ്വരൻ, ആ വനിതാമണിയും ഭക്താഗ്രന്യരായ വേദയുടെമനോഹരപൂരണത്തിനുവേണ്ടി സ്മൃതദ്രാക്ഷാദി വിഭവങ്ങളും, വടപാശോപാണിയും, സ്തരികുണ്ഡലവർദ്ദിതരും, സൗന്ദര്യരക്ഷരും പൂർവ്വവും നായ സിദ്ധന്റെ വോഷംധരിച്ച്, ആ അംഗനാമണിയുടെ ഭവനത്തിൽ ദിവസംപ്രതി ഉണ്ണാൻപോകുന്ന ശിവഭക്തന്മാരോടുകൂടെപ്പോയി.

ശിവഭക്തന്മാർ ഭവനത്തിൽ ആഗതരാകുന്ന ഉടൻതന്നെ ഹേമനാഥ വെളിയിൽവന്ന് അത്യന്തം ആചാര്യത്തോടും ഭക്തിയോടുംകൂടെ അവരെയെല്ലാം ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടുപോയി വഴിപോലെ പൂജിച്ചിരുന്നതി തൃപ്തികരമാകുവേണം ഭക്ഷണവും, ദക്ഷിണകളും നൽകി. ശിവഭക്തന്മാർ ഉണ്ണും പൂജയും എല്ലാം കഴിച്ച് വളരെ വളരെ തൃപ്തിയോടുകൂടെ മടങ്ങിപ്പോയി. സിദ്ധവേഷധാരിയായ സദാശിവൻമാരും വേദ്യോഗന്മാരുടെ ഭക്തിവിശ്വാസികളും ശിവഭക്തന്മാരോടുകാണിക്കുന്ന അസീമമായ ഉദാരശീലവും മറ്റും കണ്ടു് ഇതിൽപരമില്ലാത്ത സന്തോഷത്തോടുകൂടെ, മതിമറന്നവനെപ്പോലെ, യാതൊന്നും കഴിക്കാതെയും, അരോടും ഭണ്ഡം ഉരിയാടാതെയും ഭക്ഷണമണ്ഡപത്തിന്റെ ഒരു കോണിൽതന്നെ ഇരുന്നുകളഞ്ഞു.

വേദ്യോഗന്മാരായ ഹേമനാഥയുടെ ദാസിമാർ, ഭക്ഷണാർത്ഥം ആഗതന്മാരായ ശൈവഭക്തന്മാരിൽ ഒരു സിദ്ധൻ ഉപകാരം ഉണ്ണാതെ കത്തിയിരിക്കുന്നതുകണ്ടു്, ഓടിപ്പോയിവിവരം ഹേമനാഥയെ അറിയിച്ചു. ഭക്താഗ്രന്ഥനായ തദേകന്യ ഇതുകേട്ടുടൻ തന്നെ അതിവേഗത്തിൽ പുറപ്പെട്ടു് സിദ്ധരൂപധാരിയായ സദാശിവന്റെ അടുക്കൽപെന്ന് അത്യന്തം ഭക്തിയോടുകൂടെ നമസ്കരിച്ചിട്ടു്, വിനയാനതയായി കൂപ്പുകൈയോടുകൂടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്നിധിയിൽതന്നെ നിന്നു.

സൗന്ദര്യപാരിധീയായ ആ സിദ്ധൻ ഉടൻതന്നെ മുമ്പെ ഉയർത്തി ആ വനിതാമണിയുടെ സൗന്ദര്യസാംസ്കാരികവർണ്ണനയുടെ ഉത്തമസ്ഥാനങ്ങളായ ഓരോ അവയവങ്ങളെയും, പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം വളരെ വളരെ ആകാംഷയോടുകൂടെ ഇംഗിതപ്രകടിതമാവണം സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി മന്ദഹാസംചെയ്തു.

ഇംഗിതജ്ഞയായ അവൾ അതുകണ്ടു് കൂപ്പുകൈയോടുകൂടെത്തന്നെ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:— “അല്ലയോഭഗവാനെ! ഭക്താഗ്രന്ഥനായ സിദ്ധശ്രേഷ്ഠ! കാമത്തിന്നു കണ്ണില്ലെന്നാണ് സർവ്വഭയം അഭിപ്രായം. അങ്ങയുടെ ആദ്രവും ഹൃദയകവചവും ആയ മന്ദസ്മിതവും അഗ്രഹപൂർവ്വം ഉള്ള അവലോകനങ്ങളും അവിടത്തേക്കു എന്നോടെന്നിട്ടു ക്രീഡിക്കാൻ അപാരമായ ആശയങ്ങളെന്നുള്ള പരമാർത്ഥത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

അവിടത്തെ ഏതുമുഖമായ അഗ്രഹവും സാധിച്ചുതരുന്നതിന്നു ഞാൻ തയ്യാറാണ്. എന്നാലും പറഞ്ഞുകൊള്ളണം, അല്പംപോലും മടിക്കേണ്ട. ഭക്തന്മാരുടെ അഗ്രഹത്തിന്നു പൂർത്തിയാക്കുകൊടുക്കുന്ന ഏകവൃത്തിതന്നെ ഏതന്റെ കഠിനമായവ്രതം. ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ അവിടുന്നു എന്തോടെന്നിട്ടു രമിക്കാൻ അഗ്രഹിക്കുന്നണ്ടങ്കിൽ ഈ കൗണത്തിൽ തന്നെ നിന്തിരുവടി ചുറ്റൽ അന്തർഗ്രഹത്തിൽ ഉള്ള മഞ്ചത്തിലേ

ക്കായി എഴുന്നള്ളിപ്പാലും. ഞാൻ ശിവഭക്തോഷ്ടകരണത്തെക്കാൾ പൂർണ്ണമായി യാതൊരു പ്രവൃത്തിയും കാണുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് അവിടെത്തന്നെ അഗ്രഹാധിപിക്കല്പംപോലും തടവുണ്ടാകുമെന്ന് വിചാരിക്കേണ്ട.”

ഇപ്പോഴുള്ളതൊക്കെയും ഹേമനാഥയുടെ മധുരതമായ ഈ വാക്കുകൾ കേട്ട് അതിസന്തുഷ്ടനായ സദാശിവൻ, ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോ ഭക്താഗ്രന്ഥയും സുഭാഗയും ആൺ കല്യാണി! ഹേമനാഥികേ! നിനക്കു ഇല്ലം ധർമ്മപരമേശ്വരയായി ഒരു സ്ത്രീയേയും ലോകത്തിലൊന്നും കാണുന്നതല്ല. ഈ നിത്യമല്ലാത്ത ശരീരംകൊണ്ട് അനശ്വരവും ഉത്തമവും ആയ ധർമ്മങ്ങൾ പലതും നീ സമ്പാദിച്ചിരിക്കുന്നു. എല്ലാ ധർമ്മങ്ങളിലും പൂർണ്ണ ഉത്തമമായ ധർമ്മം ശിവധർമ്മമെന്നാണ്. പൂജ്യപാദങ്ങൾ എല്ലാവരുടേയും ഐക്യകണ്ഠേ ൧നയുള്ള അഭിപ്രായം. ശിവധർമ്മങ്ങൾ അനേകപ്രകാരത്തിൽ ഉള്ളതിൽ ശിവവിംശാച്ചനം ഉത്തമവും, ശിവഭക്തന്മാരെ പൂജിക്കുന്നത് അതിലും ഉത്തമവും ആകുന്നു. നീ അതുരണ്ടും ഒന്നുപോലെ സ്വാധീച്ചു. അന്നംകൊണ്ടും, അയ്യംകൊണ്ടും, ശരീരംകൊണ്ടും, ദൈവംകൊണ്ടും, സത്വംകൊണ്ടും, വാക്കുകൊണ്ടും, ഒന്നുപോലെ ശിവധർമ്മത്തെ പരിപാലിച്ചുവരുന്ന നിന്നെപ്പോലെ ശിവധർമ്മമർത്തനമുള്ളവരായി മൂന്നു ലോകത്തിലും ഒരുത്തരേയും കാണുന്നതല്ല. എല്ലാംകൊണ്ടും നീ മഹാധന്യനാണ്. യാതൊരു സന്ദേഹവും ഇല്ല. നിനക്കിപ്പോൾ, സദാശിവന്റെ ഒരു ഉത്സവേശ്വരമുന്തിയെ സ്വർണ്ണംകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയാൽകൊള്ളാമെന്നു അഗ്രഹമുള്ളതായി ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. എന്താവസ്ഥയാണെന്നോ? ഞാൻ ഹാലാസ്വവാസിയായസിദ്ധൻ അണ്. നിനക്കു നിന്റെ അഭീഷ്ടപ്രകാരമുള്ള ഒരു ബിംബം നിർമ്മിക്കുന്നതിനുവേണ്ട സ്വർണ്ണം ഉണ്ടാക്കിത്തരാനായി ഞാൻ വന്നിരിക്കുകയാണ്. എന്നിങ്ങനെ സമ്പാദം നല്ലതുപോലെ അറിയാം. നീ ഈ ഭവനത്തിൽ ഉള്ള വെള്ളിപ്പാത്രങ്ങളും വെമ്പുപാത്രങ്ങളും ഈർപ്പം ഉരുക്കം മറുപോലങ്ങളും കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള എല്ലാ സംധനങ്ങളും എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നതന്നാൽ സമ്പാദിച്ചിരിക്കുന്നതായ ഞാൻ അവയെല്ലാം സ്വർണ്ണമാക്കിത്തരാം.”

സിദ്ധവേഷധാരിയായ ഹാലാസ്വനാഥന്റെ അനുകമ്പാമയ്യുന്നമായ മേല്പറഞ്ഞ വാക്കുകളെ കേട്ട് സന്തോഷസാന്ദാനിമഗ്നനായ ഹേമനാഥ ഉടൻതന്നെ വീട്ടിനുള്ളിൽപോയി അവിടെമുണ്ടായിരുന്ന സുധീവരെയുള്ള എല്ലാ ദോഷസാധനങ്ങളും എടുപ്പിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു, സിദ്ധന്റെ മുമ്പിൽ മറിച്ചുകൊടുത്തു.

സിദ്ധതുപിതായ സുന്ദരേശ്വരൻ ഉടൻതന്നെ വെള്ളിപ്പാത്രം തുടങ്ങി തന്റെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടുവന്നു മറിച്ചിരിക്കുന്ന ലോഹപാത്രങ്ങൾവരെ ഭംഗ്യ

പാനിയാതി സ്തരിച്ചുകൊണ്ട്, ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—“അല്ലയോ ഭക്താ ഗ്രാസ്യയായ ഹേമനാഥ! നീ ഈ ലോഹസാധനങ്ങൾ എല്ലാം വാരി കൊണ്ടുപോയി ഒരു അഗ്നികുണ്ഡം ഉണ്ടാക്കി ഇന്നരത്രാ മുഴുവൻ അതിൽ ഇട്ടേക്കണം. നാളോടവിടെ ചെന്നുനോക്കിയാൽ അവ മുഴുവൻ, തക്കത്തിനെക്കാൾ മാനേറിയ സ്വർണ്ണക്കട്ടയായി കിടക്കും. അതുകൊണ്ട് നീ നിന്റെ നാമധേയപൂർവ്വമായ സദാശിവന്റെ ഉത്സവേശ്വരബിംബപ്രതിമയെ യുണ്ടാക്കി പ്രതിഷ്ഠിച്ചുകൊള്ളുക.”

ഹേമനാഥ അതുകേട്ട് സിദ്ധരൂപിയായ ഹാലാസ്ത്രനാഥനെ വിണ്ടും നമസ്കരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:—“അല്ലയോ ഗോവാന്ദ! സിദ്ധശ്രേയ! നീ നിരവധി ഉത്തരംകഴിച്ചു ഇന്നേദിവാസം രാത്രിയിൽ ഇവിടെ താമസിച്ച് എന്നെ അനുഗ്രഹിച്ചിട്ട്, ഭോട്ടത്തദിവസം പോകണം. അവിടെത്തെ സന്നിധാനം എന്നിക്കു ഇതല്ലാമില്ലാത്ത അനന്ദത്തെ തരുന്നെണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ഏന്റെ ഈ അപേക്ഷയെക്കൂടി നിന്തിരവദിസാധിച്ചുതരണം.”

ഹേമനാഥയുടെ അത്യാദരയോടുകൂടിയ ഈ അപേക്ഷയ്ക്കു മറുപടിയായി സിദ്ധൻ യാതൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. ഒരു മന്ദഹാസംമാത്രംചെയ്തു. അനന്തരം തേജോരൂപിയായ ആ സിദ്ധൻ ആകാശമാഗ്നേയ രിശോധാനം ചെയ്തു. ഹേമനാഥയ്ക്കും സഖാകൾക്കും ഇതല്ലാമില്ലാത്ത വിസ്മയം ഉദിച്ചു. ആഗതനായി സ്വർണ്ണം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള മാഗ്ഗം ഉപദേശിച്ച സിദ്ധൻ ഹാലാസ്ത്രനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ നെന്തെന്നു അവർ തീച്ചയായി. ഹേമനാഥയ്ക്കു സുന്ദരേശ്വരന്റെ വേർപാടുകൊണ്ട് മനസ്സാപവും തന്റെ ഇഷ്ടപൂർത്തിക്കു ശരിയായ വഴി കിട്ടിയതുകൊണ്ടു പലതായ സന്തോഷവും ഏകകാലത്തിൽ ഉദിച്ചു. അനന്തരം ഹേമനാഥ തന്റെ ഗൃഹത്തിനുള്ളിൽപോയി ഒരു അഗ്നികുണ്ഡംകൂട്ടി, സിദ്ധൻ ദേവവില്പനം ചെയ്യുകൊടുത്ത ലോഹങ്ങൾ എല്ലാം അതിൽ കൊണ്ടുചെന്നിട്ട് തീയുംജപലിപ്പിച്ചുംവെച്ചുപോയി പതിപ്പുപോലെ നിദ്രാരംഭിച്ചു. രാവിലെ എഴുന്നേറ്റു ചെന്നുനോക്കിയപ്പോൾ, തലേദിവസം രാത്രിയിൽ അഗ്നികുണ്ഡത്തിൽ ഇട്ട ലോഹപാത്രങ്ങൾ എല്ലാം ഉരുകി സ്വർണ്ണക്കട്ടയായി കിടക്കുന്നതുകണ്ടു. അപ്പോൾ ഹേമനാഥയ്ക്കുണ്ടായ അത്ഭുതവും സന്തോഷവും ഇന്നുവണ്ണമെന്നു വിവരിക്കാൻ അർക്കൈക്കൊണ്ടും കഴുന്നതല്ല. അതിന്റെശേഷം അവർ ബിംബനിർമ്മാണത്തിൽ അതിസമർത്ഥരായ ശില്പികളെവരുത്തി സിലോപദേശകർക്കൊണ്ടു ലബ്ധമായ സ്വർണ്ണക്കട്ടകളെക്കൊണ്ട്, യഥാവിധിസോമേശ്വരനായ നാദാശിവന്റെ അതിവിചിത്രമായ ഒരു ഉത്സവബിംബം ഉണ്ടാക്കി. അനന്തരം അതിനെ ശിവഗമജ്ഞന്മാരായ ആകാശ്വന്മാരെക്കൊണ്ട്, ശ്രമേഹുന്തത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ട്, ഭക്തിപൂർവ്വം നമസ്കരിച്ചു. അവർ നമസ്കരിച്ചപ്പോൾ ബിംബത്തിൽ നോക്കിയപ്പോൾ അബിംബം അത്യുജ്വലമായ സൗന്ദര്യരേജസ്സിന്റെ നിർഭരസ്ഥാനമായികാ

ണകയാൽ ഇതിനതുല്യമായി മറെറാരുവിഞ്ചം മൂന്നുലോകത്തിലും ഇല്ലെന്നു പറഞ്ഞു. അതിന്റെശേഷം അവർ അഞ്ചിഞ്ചത്തിന്നു, 'ഹേമനാഥൻ' എന്നും സുദാനാഥൻ, എന്നും നാമകരണംചെയ്തു. അനന്തരം അംഗുലികൾ കൊണ്ടു് ആ വിഞ്ചത്തിന്റെ ഗണ്യങ്ങളിൽത്തൊട്ടു് അവർ ചുംബിച്ചു. അവളുടെ കൈ പിരിച്ചുകൾ പതിഞ്ഞ അടയാളം ഇപ്പോഴും വിഞ്ചത്തിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. അതിർപ്പിനെ ഹേമനാഥിതങ്ങളായ അനവധി ആരേണങ്ങൾകൊണ്ടു് ആ വിഞ്ചത്തെ അലങ്കരിക്കുകയും അത്യാലംബരങ്ങളോടുകൂടെ ഉത്സവങ്ങൾ ഭവ്യാചിരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഹാലാസ്യാനാഥന്റെ മേൽപ്രകാരമുള്ള കാരണത്തെയും ഹേമനാഥയുടെ അസീമമായ നിഷ്കാശ തലഭക്തിയെയും പഠി കണ്ടവരും കേട്ടവരും ഒന്നുപോലെ അതിശയിച്ചു. അവർ ഗോപാലപ്പോലെ ഭക്തവാത്സല്യവും ഭഗവാനാഥയെപ്പോലെ ഭക്തി വാത്സല്യമുള്ളും ഉള്ളവർ അതേതന്നെ ഇല്ലെന്നുകൊണ്ടാടി. രാൻ മഹാധന്യമായി എന്നു തന്നെത്താൻ വിശ്വാസത്തോന്നി ദശരൂപമായ ഹേമനാഥ പൂർവ്വാധികമായ ഭക്തിവിശ്വാസങ്ങളോടുകൂടെത്തന്നെ പിന്നെയും ഗോവൽപൂജയും ഭഗവൽഭക്തസേവയും മുടങ്ങാതെ നടത്തിവന്നു. അവസാനത്തിൽ അവർ, പരാജനായ ഹേമനാഥശരണര അസീമകാരുണ്യം കൊണ്ടു്, പരാശക്തിയുടെ സാത്വഹൃത്ത സമ്പാദിച്ചു.

അല്ലയോ മഹർഷിമാരെ! സ്ഥിരമായ വിശ്വാസത്തോടും നിർമ്മലമായ ഭക്തിയോടുംകൂടെ ഭഗവാനായ പരമശിവനെ ജ്ഞിക്കുന്നവരുടെ പ്രാപ്തികാമുഷ്ടികളായ സകലകാമങ്ങളേയും, അദ്ദേഹം സാധിച്ചുകൊടുക്കും. സോമസുദാനായ ഈശ്വരനെപ്പോലെ ഭക്തഭീഷ്ടപ്രദനായി ഒരുദൈവവും ഇല്ലെന്നു നിങ്ങൾ ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചുകൊള്ളുവിൻ. അല്ലയോ മൂന്നു ശ്രേഷ്ഠന്മാരെ! ഭഗവാനായ ഹാലാസ്യാനാഥൻ സേവാദ്രുതരനും ചെയ്തതായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുപ്പത്തിഅറവത്തെ ലീല ഇപ്രകാരം ആണു്. അത്രയുതകരവും ഭക്തിമയവും രസാവഹവും ആയ ഈ ലീലയെ ഭക്തിയോടുകൂടെ കേൾക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്കു് ഇഹലോകങ്ങളിൽ ഒന്നുപോലെ എല്ലാവിധ ഇഷ്ടപൂർത്തിയും നിസ്സംശയമായും സിദ്ധിക്കുന്നതാണു്.

സംവാദം കാണിച്ചു

മുപ്പത്തിഅറാംലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്വമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൧൩-ാം അദ്ധ്യായം.

സസൈന്യചോളനിപാതനംചെയ്ത

മുപ്പത്തിപ്പത്തും ലീല.

ല്ലയോ മഹർഷിശപരന്മാരേ! ഇനി ഞാൻ നിങ്ങളോട്, കടബോധനവാസിയും കേതമന്ദാദാരുവും ആയ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശ്വരന്റെ അതിഹാസനവും അതിവിചിത്രവും ആയ മുപ്പത്തിപ്പത്തും ലീലയെ വിസ്താരമായിപ്പറയും. അത്യന്തം ആഴമേറിയതായ ഒരു വിശാലപുഷ്പരിണിയിൽ ചോളഭൂപതിയെ സൈന്യസമേതനായി ചാടിച്ച ഈ ലീല വളരെ സ്മരണയേറിയതായതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ എന്നിങ്ങനെ അശ്വത്ഥമഹർഷി, പസിഷ്യാദികളെ അഭിമുഖമാക്കി ആഖ്യാനം ചെയ്തുകൊണ്ട്, 'രാഷ്ട്ര വരുമാദ്', 'ലീലാകഥനമാരംഭിച്ചു:—

“പാണ്ഡ്യരാജാവനും രാജേശ്വരനും ആയ രാജേശ്വരപാണ്ഡ്യൻ ചിരകാലം അവനിയെ പരിപാലിച്ചു് ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം കൈവല്യത്തെ പ്രാപിച്ചതിന്റെശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനായ രാജേശ്വരപാണ്ഡ്യൻ രാജാധിപത്വം ലഭിച്ചു. അദ്ദേഹവും വളരെക്കാലം ഭരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന പ്രപരിപാലനം നടത്തി അവസാനത്തിൽ ശിവലോകം പ്രാപിച്ചു. അനന്തരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനായ രാജശംഭുപാണ്ഡ്യൻ സിംഹാസനം ലഭിച്ചു. ഹിമകേതവരിൽപെട്ട് അഗ്രഗണ്യനായിരുന്ന അദ്ദേഹം ഗ്രാമംതോറും ശിവലിംഗങ്ങളെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു് പൂജിപ്പിച്ചുവന്നു. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹവും ശിവലോകഗതനായി. അതിന്റെശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനായ പാണ്ഡ്യരാജാവുദീപനം ചിരകാലം ഭൂപരിപാലനം നടത്തി ഈ ശപസാമുജ്ജ്വലത്തെ പ്രാപിച്ചു. അതിന്റെശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനും പുരസ്കൃതജേതാവും ആയ രാജരത്നം പുരസ്കൃതജേതാവെന്നുള്ള നാമത്തോടുകൂടെ രാജ്യപരിപാലനംകൈയെല്ക്കുകയും പ്രഖ്യാതമായഭാണനൈപുണ്യത്തോടുകൂടെ വളരെക്കാലം അവനീശാസനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തിട്ട് ഒടുവിൽ തല്പുത്രനായ പാണ്ഡ്യരാജാവതാകാശ്വന്റെ ചുമലിൽരാജ്യഭാരം ഇറക്കിയുവെച്ചു കൈവണ്ണം അടയ്ക്കുകയും പാണ്ഡ്യരാജാവതാകാശ്വനായ അദ്ദേഹം ഭൂലോകവാസികളെ ഒന്നുപോലെ ശിവകേതന്മാരാക്കിത്തീർക്കുകയും, അവ

സാനത്തിൽ ശിവാചാത്തിൽതന്നെ ചേരുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനും, വീര്യവശസ്തുപരാക്രമശരോലിയും, അതിബുദ്ധിമാനും, ഗംഭീരനും കാമകോമളനും, കായ്യാകാശ്വപിചക്ഷണനും വിദപൽകലാഗ്രണിയും വിശേഷശപരനായ ധാമസ്യനാഥനിൽ ഉള്ള അപാരമായ ഭക്തികൊണ്ട് സകലലോകൈകമാന്യനും ആയ സുന്ദരേശപാദശേഖരപാണ്ഡ്യൻ പാണ്ഡ്യഭൂപാലാധിപത്വം സിദ്ധിച്ചു.

മഹത്തായ ശിവഭക്തികൊണ്ടും ബാഹുന്മാരുകൊണ്ടും നിസ്സല്യനായിത്തീർന്ന സുന്ദരേശപാദശേഖരപാണ്ഡ്യൻ ഭോക്താശുഭങ്ങളായ നീതികൌശലങ്ങളോടുകൂടെ ഭൂപരിപാലനവും സുന്ദരശാസേവയും വഴിയാകും വണ്ണനടത്തി സമാധാനചിത്തനായി വാഴുന്നകാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ ചോളരാജാവ്, സംഖ്യയില്ലാത്ത ചതുരന്മാരെസന്യസമേതം, തന്നോടു യുദ്ധം ചെയ്യാനായി കോട്ടയ്ക്കുവെളിച്ചിൽ ഒരുദിക്കിൽ പാളയം അടിച്ചിരിയ്ക്കുന്നപ്പിന്നുള്ള വിവരം ചാമ്പാർമുഖാന്തിലും അദ്ദേഹം ധരിച്ചു.

ശേഖരപാണ്ഡ്യൻ സൈന്യങ്ങൾ വളരെ കുറവായിരുന്നു എങ്കിലും ഭൂമിബലനായ ചോളരാജാവ് അതിഭയങ്കരമായവിധത്തിൽ യുദ്ധസന്നാഥങ്ങളോടുകൂടെ അഗതനായിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള വിവരം കേട്ടതിൽ അല്പം പോലും കുപുഷ്ടതയും സ്വാധീനം സൈന്യങ്ങളെ ശേഖരിക്കാതെയും തന്റെ മന്ത്രിപ്രധാനികളെ വരുത്തി അപരോട് യോഗ്യചൂഡം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

“അല്പയൊ തത്രനിപുണന്മാരും വിശ്വസ്തന്മാരുംജയ മന്ത്രിപ്രധാനികളെ! അസീമബലസഹായനും യുദ്ധവിദ്ഗ്ദ്ധനും ആയ ചോളരാജാവു അതിഭയങ്കരമായ ഭയങ്കരത്തോടുകൂടെ നമ്മോടു യുദ്ധം ചെയ്താൽ അഗതനായിരിക്കുന്ന പിപരവും നമുക്കു സൈന്യങ്ങളും യുദ്ധോപകരണങ്ങളും റളഭാവമുള്ള കുറവായുള്ള വിവരവും നിങ്ങൾക്കു അറിയാമല്ലോ. എന്നാൽ ഞാൻ അപനോടു യുദ്ധം ചെയ്യാനായി നമുക്കുപോലും ഉള്ളതിൽ കൂടുതലായി സൈന്യങ്ങളെ ശേഖരിക്കണമെന്നൊ സംഭാവന കൂട്ടണമെന്നൊ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഞാൻ പുരുഷപ്രയത്നംകൊണ്ടു യാതൊന്നും നടക്കുന്നതല്ലെന്നും ദൈവാനുകൂല്യംകൊണ്ടു എല്ലാം സാധിക്കു എന്നും ഉള്ള അഭിപ്രായക്കാരനാണ്. ആ വിശ്വാസംകൊണ്ടാണ് ഞാൻ എന്റെ കലദൈവവും കരുണാശാരിയും ഭക്തവത്സലനും ലീലാപിലാസിയും സർവശക്തനും സകലലോകൈകനാഥനും ആയ ധാമസ്യനാഥൻതന്നെ പുനീക്കുസംഗ്രയമെന്നു വിചാരിച്ച് ബാഹ്യഭാവമുള്ളതിന്നു അപാരമായ ഭക്തിയോടുകൂടെ അദ്ദേഹത്തെ ജേറ്റിച്ചുവരുന്നത്. ആത്മത്വാനുപരായണനായ മൃത്യുഞ്ജയൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദദാസനായ എന്നെ ഈ അവസരത്തിൽ ഉപേക്ഷിക്കുമോ? ഒരിക്കലും ഇല്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുകമ്പയുണ്ടെങ്കിൽ

ചോളരാജാവല്ല ത്രിലോകത്തിലും ഉള്ള യുദ്ധവീരന്മാർ എല്ലാവരുംകൂടി ചക്ഷോപിലക്ഷം സൈന്യങ്ങളോടുകൂടെ നമ്മോടു യുദ്ധത്തിനായി വന്നാലും നമുക്കുപോരാംപോലും ഭയപ്പെടേണ്ട ആവശ്യം ഇല്ലല്ലോ. മാലാസ്യനാമനായ സുന്ദരേശ്വരൻ എന്നെ ഉപേക്ഷിക്കുകയില്ല. അദ്ദേഹം തീർച്ചയായും നമുക്കു സഹായിക്കും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദഭക്തിയാകുന്ന മഹാബലംമാത്രം നമുക്കു മതിയാകും. രാജചിഹ്നമായി നാമമാത്രം കുറേസൈന്യങ്ങൾ വേണം. അതിന്റെ വകയ്ക്കായി ഒരു പതിനായിരം കാലാളുകളും ആയിരം കുതിരയും നൂറു അനയും പത്തു ഫലവും തയ്യാറാവണം. ഇതിൽകൂടുതലായി യാതൊരുസഹായവുമുണ്ടാ. രംഗഭൂമിയിൽ അസീമവലംശാലിയും, അത്തബസ്സയും സർവ്വാനന്ദയുമായും ആയ മാലാസ്യനാമന്റെ സഹായം തീർച്ചയായും പുറിക്കുണ്ടാകും. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ ശത്രുക്കളെ നിശ്ചയമായും ജയിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇക്കാര്യത്തിൽ നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം എന്താണ്? അന്തമില്ലാത്ത സൈന്യങ്ങളോടുകൂടെ യുദ്ധത്തിനുവന്നിരിക്കുന്ന ചോളനോടു് അല്പസൈന്യമായാ ഇദ്ദേഹം പോയി എന്തിനെ എതിർത്തു ജയിക്കും. ഇതു അസംഗതമല്ലയോ എന്നും മറ്റും നിങ്ങൾ നിശ്ശേഷം ശങ്കിക്കേണ്ട. അന്തകവൈരിയായ മാലാസ്യനാമന്റെ കൃപാബലത്തിന്റെ ഒരു കണികയുടെ പരമാണുവിന്റെ ബലംപോലും അവന്റെ അതിസമർത്ഥനായ എല്ലാ സൈന്യങ്ങൾക്കുംകൂടി കരിക്കലും കാണുന്നതല്ല. അതിന്റെ പരമായും നിങ്ങൾക്കു ഞങ്ങൾക്കുമിടയിൽ ഏൽക്കുമ്പോൾ ഞാൻ മാത്രം. അതുകൊണ്ടു് പുറിക്കു സഹായമായി വേണമെന്നു പറഞ്ഞിടത്തോളവും ഉള്ള സൈന്യങ്ങളുടെ ചെലവിനു വേണ്ടുന്നമുതൽ വച്ചും വച്ചും ബാക്കിയുള്ള എല്ലാധനവും വാങ്ങി സുന്ദരേശ്വരപ്രീതിക്കുവേണ്ടി ദാനധർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുകയും ദീപാനാക്കും ബ്രാഹ്മണക്കും മറ്റും നൽകുകയും മാലാസ്യക്ഷേത്രത്തിൽ പതിവിൽകൂടുതലായ അടിയന്തിരങ്ങൾ പലതും ഫലപ്രദമാക്കിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്യവിൻ.”

മാലാസ്യഭൂപതിന്റെ മേൽപ്രകാരമുള്ള അഭിപ്രായം ചിലയേറിയതാണെന്നു ചിലരും ശരിയല്ലെന്നു മറ്റു ചിലരും പറഞ്ഞു. ഈ അഭിപ്രായപ്രത്യാസത്തെ സംബന്ധിച്ചു മന്ത്രിസംഘങ്ങളും മഹാരാജാവും തമ്മിൽ പല വാദപ്രതിവാദങ്ങളും ഉണ്ടായി. താന്തങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം ശരിയാണെന്നു സാധിക്കാൻവേണ്ടി അവർതമ്മിൽ അഭിപ്രായപ്രകടനങ്ങളും വാദങ്ങളും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, യുദ്ധത്തിനായിവന്ന ചോളനും സൈന്യങ്ങളും മധുരപുരിക്കുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചതായി അറിയാകയാൽ എല്ലാവരും വാദംമതിയാക്കി. അനന്തരാകാണീയം എന്നെന്നേനിയെ ഏറെയും സംഭവിച്ചു. അതിൽചിലർ ഒരു കുതിരയെക്കൊണ്ടു് ഏകകാലത്തിൽ ആയിരം കുതിരയെ തടുക്കുന്നവനാണ് ചോളരാജാവെന്നും മറ്റും കൊട്ടിഫലപ്രദിച്ചു. ചിലർ അവന്റെ അതിപരാക്രമശാലികളും യുദ്ധനിപുണന്മാരുമായ ഓരോ ഭടന്മാർക്കും ഓരായിരം ഭടന്മാർ വീതം ഉണ്ടായാലും തടുക്കാവുന്നതല്ലെന്നു ഭീ

ഷണി പറഞ്ഞു. ശേഖരപാണ്ഡ്യൻ മന്ത്രികളുടേയും മറ്റുള്ളവരുടേയും വാക്കുകൾ കേൾക്കുവാൻ ചാപചൂടയങ്ങളും നാസ്തികതാപ്രകടനങ്ങളും എന്നല്ലാതെ കാര്യമടങ്ങിയതാണെന്നു തോന്നുകയോ ഭേദം പുറത്തിറങ്ങിയിട്ടു വേരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു കേട്ടതിലും അല്പമെങ്കിലും ഭയംജനിക്കുകയോ യാതൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. മലയിളകിയാലും മഹാജനങ്ങളുടെ മനസ്സിളകുകയില്ലെന്നുള്ള അപ്സരകൃത്തിനു ശേഖരപാണ്ഡ്യൻ ഒന്നാമതും ദ്വൈതമായി രോദിച്ചു.

അനന്തരം അദ്ദേഹം തന്റെ സ്വപ്നത്തെ സന്തോഷത്തോടുകൂടെ സുന്ദരശാപസന്നിധാനത്തിൽ പോയി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദങ്ങളിൽ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്തുകൊണ്ട് ഭക്തിപൂർവ്വം തന്റെ മനോഗതങ്ങൾ എല്ലാം അറിയിച്ചു.

അത്ര തത്രാണപരായണനും കരുണാനിധിയും കടംബകാന്തനുമായിരുന്ന മായാമയനും സ്വപ്നത്തു മിച്ചം സ്വപ്നശക്തനുമായ ശേഖരൻ, അന്ത്യചിന്തയും ബാധിതനായിരുന്നതാൽ തന്റെ പാദങ്ങളിൽ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്തു മക്ഷയാചിക്കുന്ന രാജാവിനെ, സരസ്വതാദിപ്രസന്നകോമളങ്ങളായ നേത്രാഞ്ചലങ്ങൾ ഇളക്കി കരുണാപൂർവ്വം കടംബിച്ചു. കടംബകാന്തനായ ഇപ്രകാരം അശരീരിവാക്കുകയുണ്ടു്.

“എന്തോ സുന്ദരശാപരൂപശേഖരപാണ്ഡ്യൻ! അല്പവും വ്യസനിക്കേണ്ട. നിനക്കുപേരുസാരയങ്ങൾ ഞാൻ ചെയ്തതാം. എന്റെ ഭക്തന്മാരെ ഞാൻ ഒരിക്കലും കൈവിടുന്നതല്ല. അതിപരാക്രമിയായ ചോളനോടും അവന്റെ അനന്തമല്ലാത്തസൈന്യങ്ങളോടും സ്വപ്നസൈന്യസഹായനായ ഞാൻ എങ്ങനെ പോയി എതിർക്കും എന്നു മറ്റൊന്നു് അല്പവും വ്യാകുലപ്പെടേണ്ട. അവന്റെ പരാക്രമങ്ങൾ എന്തെന്നു സംശയപ്പെട്ടിട്ടേത്തോളവും സമുദ്രത്തിൽ തീക്കോരിയെറിയുന്നതുപോലെ നിഷ്പ്രഭമാകുമെന്നു മാത്രമല്ല, അദ്ദേഹം നിന്നോടേറാൽ തോറ്റുപോവുകയും ചെയ്യും. അതിനുപേരു വഴികൾ ഞാൻതന്നെ ഉണ്ടാക്കിത്തരാം. നീ എന്നെ വിശ്വസിക്കുക. എന്നെ വിശ്വസിക്കുന്നവർക്കു വരുന്ന തോൽവിയും എന്തിങ്കുവരുന്ന തോൽവിയും രണ്ടല്ലെന്നു എനിക്കറിയാം.”

ശേഖരപാണ്ഡ്യന്റെ ചെവികൾക്കു്, ഈ അശരീരിവാക്കുകൾ അമൃതങ്ങളായിരുന്നു എന്നുള്ള വിവരം പറയപ്പെട്ടില്ലല്ലോ. അദ്ദേഹം തന്റെ കേട്ട അശരീരിവാക്കു്ന്റെ ഓർമ്മയുപേണ്ടി ചേലാഞ്ചലം ബന്ധിച്ചുകൊണ്ട് ചോളരാജാവിനോടും അവന്റെ സൈന്യങ്ങളോടും യുദ്ധത്തിനായി സൈന്യസമേതം പുറപ്പെട്ടു.

അതിവേഗത്തിൽ ഇരുകക്ഷികളുംതമ്മിൽ കണ്ടുമുട്ടുകയും പോരുന്നതും ചെയ്തു. ചോളപാണ്ഡ്യഭേദന്തമ്മിൽ ഏറ്റുമുട്ടലായി യുദ്ധം

യുദ്ധത്തെപ്പറ്റി വിവരിക്കാൻ എന്നെക്കൊണ്ടെന്നല്ല അനന്തനെക്കൊണ്ടും സാധിക്കുന്നതല്ല. പാണ്ഡ്യന്റെ സൈന്യം എണ്ണത്തിൽ വളരെ കുറവായിരുന്നെങ്കിലും യുദ്ധത്തിൽ എണ്ണം കണക്കിലാത്തതായി ശത്രുക്കൾക്കു തോന്നി. കടൽപ്പോലെ ഗംഭീരമായ ചോളസൈന്യങ്ങളുടെ യുദ്ധകൗശലങ്ങൾ അത്ഭുതം ഭയങ്കരങ്ങളും അസാധാരണങ്ങളും ആയിരുന്നു എങ്കിലും മാദാസ്യശാസനഗ്രഹമാകുന്ന കപലങ്ങൾ ധരിച്ച യുദ്ധചെയ്യുന്ന പാണ്ഡ്യസൈന്യങ്ങളോടു യാതൊന്നും ഫലിച്ചില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, അവരുടെ എതിരാക്രമങ്ങളെ രുദ്രക്കന്യകൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ അതിവേഗത്തിൽതന്നെ പലവഴിക്കും തോറോടിത്തുടങ്ങുകയുചെയ്തു.

തന്റെ സൈന്യങ്ങൾ തോറോടുന്നതുകണ്ടക്ഷമനായിത്തീർന്ന ചോളൻ അത്ഭുതം അമർച്ചത്തോടും ദേഹിമാനത്തോടുംകൂടെ മുന്നണിയിൽ കടന്നു ശേഖരപാണ്ഡ്യനേയും അവന്റെ സ്വപ്നസൈന്യങ്ങളെയും നശിപ്പിക്കുന്നതിനു തൊന്നൊരുതാൻതന്നെ വേണമെന്നില്ലെന്നും മറ്റും പലവന്യകളും പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് മനോവേഗത്തിലും അതിവേഗംകൂടിയ തന്റെ അശ്വത്തെ യുദ്ധക്കളമെങ്ങും എറുപ്പിക്കാതെ പായിച്ചു് എല്ലാഭടന്മാരേയും ശേഖരപാണ്ഡ്യനേയും ഒരുപോലെ തടുത്തു് അതേവരേയും ഏകനായിരുന്ന ചോളഭൂപൻ ഇപ്പോൾ അനേകായിരമായി ഭവിച്ചുവോ എന്നു കാണിക്കുൾ ശങ്കിച്ചുപോകത്തക്കവണ്ണമുള്ള പ്രയാണവേഗത്തോടും പ്രയാഗമാത്രയുപോടും കൂടെ യുദ്ധം ആരംഭിച്ചു.

പാണ്ഡ്യനും സൈന്യങ്ങളും ചോളരാജാവിന്റെ അത്യുൽഭോഭോപത്തോടും അതിപരാക്രമത്തോടുംകൂടിയ യുദ്ധസന്നാഹം കണ്ടു ഇതില്ലാമില്ലാതെ വീക്ഷിച്ചു. സൈന്യങ്ങളുടെ നിലയിളകുകയും പാണ്ഡ്യന്റെയൊരളും ആകുലപ്പെടെ അഴിഞ്ഞുപോവുകയുംചെയ്തു. അദ്ദേഹം ഒരുനിമിഷനേരം ചിന്താഗ്രസ്തനായി പടക്കളത്തിൽതന്നെ നിന്നു. അനന്തരം മാലാസ്യനാഥനെ സ്മരിച്ചു. ധ്യാനക്രാന്തനായ പാണ്ഡ്യൻ ഏതൊരവസരത്തിൽ ആത്മാർത്ഥമായ ക്ഷതിയോടും വിശ്വാസത്തോടുംകൂടെ ദയാമുഖം കടംബവനനായകനുമായ ഭഗവാനെ സ്മരിച്ചുവോ ആരവസരത്തിൽതന്നെ അദ്ദേഹം തമാലാശ്വാമളാകാരനും ജപചന്ദനനനേത്രനും വിചിത്രകണ്ഠകാപുതഗാത്രനും മുക്തമാലാഭ്രാലങ്കാരനും കണ്ണഭ്രാലങ്കാരനും കേശരക്ഷണധാരിയും ചിത്തരാലംകൃതോണ്ണീചാപ്രതാസ്തകനും ആനുകൂല്യഭാഗന്റെ വേഷത്തിൽ ആത്മാർത്ഥമായ അശ്വത്തിന്റെപുറത്തു കയറിപാണ്ഡ്യസേനാമദ്ധ്യത്തിൽനിന്നും പ്രത്യക്ഷ്ഭവിച്ചു മുന്നണിയിൽവന്നുനിന്നുകൊണ്ടു് “എടോ ചോള! നീനമത്സരനാണെങ്കിൽ എന്നോടു നേരിട്ടുനിന്നു യുദ്ധംചെയ്യുക” എന്നുപറഞ്ഞു് അകാരവിമിയിൽകാളമോചിത എന്നപോലെകുതിരയെ യുദ്ധഭൂമിയിൽ സ്വന്തം ഓടിച്ചു. അനന്തരംതടൽ പ്രാസമാനമായി തന്റെ കൈയിൽപ്പുരത്തുക ഭൂനശകരിയെടുത്തുമുഴറി ചോളരാജാവിന്റെ

കുതിരയുടെമുഖത്തു കടിക്കാനായി ഭാവിച്ചപ്പോൾ ഭയം കലനായിത്തീർന്ന ചോളൻ തന്റെ കുതിരയെ തിരിച്ചുപായിച്ചു. ഏതൊരവസരത്തിൽ ചോളൻ അവന്റെ അശ്വത്തോടു കൂടെ പിന്തിരിഞ്ഞുവോ ആ അവസരത്തിൽ കിരാതവേഷധാരിയായ സുന്ദരശേഷൻ തിരോധാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു.

അതുതന്നെ വിക്രമനും അസാധാരണവേഷധാരിയും ആയോധനനിപുണനുമായ ആ കിരാതന്റെ ആഗമനംകണ്ടും, അത്യുൽക്കടാർഷ്ടത്തോടു കൂടെ തന്നെയും തന്റെ സൈന്യങ്ങളേയും അനതകാലം പൂകിക്കുവാനായി അർത്ഥത്ത ചോളനോടു അദ്ദേഹം വാശിപൂർവ്വം പലതും പ്രതിശാസിക്കുന്നതുകേട്ടും അനന്ദാതുലപരതന്ത്രനായി അതേവരെയും യുദ്ധക്കളത്തിൽ നിന്നിരുന്ന പാണ്ഡ്യൻ കാന്ദീശീകനായി പലായനം തുടങ്ങിയ ചോളനെ സിംഹനാദം ചെയ്തും അയ്യധർമ്മം പ്രയോഗിച്ചും തുരത്തിയുകൊണ്ടു അനുധാവനം ചെയ്തു. മനോവേഗംപോലും തോറുപോകത്തക്കവണ്ണമുള്ള ശീഘ്രഗതിയോടുകൂടിയ അവന്റെ കുതിരകളുടെ തപരിതപലായനംകൊണ്ടു ചോളനും പാണ്ഡ്യനും ഓടിയും ഓടിച്ചും യുദ്ധക്കളത്തിൽനിന്നും വളരെ അകലത്തിൽ ആയി. ഉടനെ ചോളൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ഏകനായ പാണ്ഡ്യനല്ലാതെ മറ്റാരും തന്നെ അനുധാവനം ചെയ്യുന്നില്ലെന്നും യുദ്ധക്കളത്തിൽ പച്ച തന്നെ ദഹിപ്പിക്കുന്നായി ധൂമകേതുവിനെപ്പോലെ തന്റെ നേരേ പാഞ്ഞുത്ത അഞ്ജനപർവതോപമനായ കിരാതൻ പിൻവാങ്ങിയെന്നും അദ്ദേഹത്തിനുമനസ്സിലാപുകയാൽ ഔർദ്ധ്വധീകമായ അർദ്ധത്തോടും ഉഗ്രപരാക്രമത്തോടും കൂടെ തന്റെ കുതിരയെ തിരിച്ചു അത്യുഗ്രവേഗത്തിൽ പാണ്ഡ്യഭൂപാലാഭിമുഖമായി പായിച്ചു യുദ്ധം തുടങ്ങി. അതു കണ്ടു വീണ്ടും യേവിഹാപനായിത്തീർന്ന പാണ്ഡ്യൻ ഉടക്കിടയ്ക്കു ചോളനെ തടുക്കയും ഇടക്കിടയ്ക്കു പിന്തിരിഞ്ഞു പലായനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. വളരെ വളരെ സമയംകൊണ്ടു മധുരപ്പുറത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറെ അറ്റം വരെ പറ്റി. ഇതിനിടയിൽ തോറോടിപ്പോയ ചോളസൈന്യങ്ങളുമെല്ലാം വന്നു ചോളനോടൊന്നിച്ചു അന്നേരം ചോളനും സൈന്യങ്ങളുംകൂടി പാണ്ഡ്യനെ പായിച്ചു. പാണ്ഡ്യൻ പഴയപോലെ മുന്നോട്ടു കേറത്തടുത്തും പിന്തിരിഞ്ഞൊടിയും വീണ്ടും കുറ്റുരത്തോളവും പുറകോട്ടു പോയി.

ഇങ്ങനെ അവർ പോയിപ്പോയി വഴിമധ്യത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതും പന്തകൻവാക്കെകരവാദികളെക്കൊണ്ടു മുടിക്കിക്കൊന്നാൽ കാണികൾക്കു ജ്വലാരയമാണെന്നുള്ള ശങ്കയെ ജനീർപ്പിക്കത്തക്കതുമായ ഒരു ആഴമേറിയ വാപിയിൽ പാണ്ഡ്യനും പുറകേ ചോളനും, അനന്തരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൈന്യങ്ങളും ചാടുകയും മായാമന്ത്രം ലീലാവിഭാസിയും ഭക്തശ്രാണപരായണനും ആയ റാവാസ്തനാഥന്റെ കാരുണ്യവിശേഷത്താൽ പാണ്ഡ്യനും കുതിരയും മറുകരയിൽ എത്തുകയും ചോളനും അവന്റെ കട്ടുധീകം സൈന്യങ്ങളും വെള്ളംകുടിച്ചുചാവുഭയം ചെയ്തു. ശേഷിച്ചുചോ

ഉസ്മാനിയിൽ തങ്ങളുടെ രാജ്യം ഉടുത്തുനീട്ടിയും കണ്ടുപിടിയിൽ വീണ്ടു വെള്ളംകുടിച്ചു മരിക്കുന്നതുകണ്ട് ഭയവികൃന്തരായി തിരിഞ്ഞുനിൽക്കുന്നവർക്കും പാണ്ഡ്യസൈന്യങ്ങൾപോയി അവരെയെല്ലാം തടുത്തു പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു ബന്ധനസ്ഥരാക്കി. ചോളരാജാവിന്റെവകയായി അനവധി ആനകളും കുതിരകളും പേടകളും മറ്റുപല യുദ്ധസാമഗ്രികളും പാണ്ഡ്യനുകിട്ടി. ജയചിഹ്നങ്ങളായി കിട്ടിയ മഥുരയാടികളിൽ നല്ലതെല്ലാം പാണ്ഡ്യൻ തന്റെകുലക്കുടുംബവും രക്ഷിതാവുംആയ സുന്ദരേശ്വരൻ്റെയുടെ തൃപ്പാദങ്ങളിൽകൊണ്ടുചെന്നു സമർപ്പിച്ചിട്ട്, “അല്ലയോ ഭഗവാൻ! കടമയവനായസിയും ഹൃദയം പൂർണ്ണമായും ആയ സോമസുന്ദര! നിന്തിരുവടി തങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവും അങ്ങളുടെശത്രുക്കളുടെരക്ഷിതാവുംആകുന്നു. അല്ലയോ ആട്ടാവസുന്ദരേശ്വര! അത്ഭുതങ്ങളെരക്ഷിച്ചാലും. തങ്ങളുടെ ശത്രുക്കളേ ശിക്ഷിച്ചാലും” എന്നിങ്ങനെപ്രാർത്ഥിക്കുകയും ദേവദേവേശ്വരനേകദൈവവന്തായകനും ആയ സുന്ദരേശ്വരനെ പൂജോപചാരങ്ങളിൽക്കൊണ്ടു പ്രസാദിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ട് സ്വന്ദരത്തിൽപോയി സ്വസ്ഥനായി വന്നിട്ടു.

അന്നുമുതൽ ഭക്തപത്മനാഭനും പരമകാരുണികനും ആയ സുന്ദരേശ്വരൻ്റെ ആത്മഭാവം എന്തുള്ള ഒരു അപരനാമംകൂടി ഉണ്ടായി. സുന്ദരേശ്വരൻ്റെ പാദപ്രസാദംപാണ്ഡ്യനെപ്പോലെ ശിവഭക്തിയുള്ളവർ മൂന്നുപേരുകളിൽ ഉണ്ടായില്ലെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ എല്ലാഭക്തിയിലും അദ്ദേഹം സാധിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനു മാദ്ധ്യമേശ്വരൻ കർമ്മാനുഷ്ഠാനപ്രകാരം സാധിക്കുകയാണെന്നും ഭൂമുകുന്ദാസികൾ ഉണ്ടായപ്പോൾ ഉണ്ടാകുകയും തന്മൂലം അദ്ദേഹത്തിനു ശത്രുക്കളായി ആരും ഉള്ളതാകുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ എല്ലാവിധ ഉദ്യോഗങ്ങളും അനായസേനാ സാധിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു.

അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദിമാർ്ചിശ്വരന്മാരേ! ദേവബ്രഹ്മണഭക്തന്മാരായ അളകുന്ദര ഭൂമുകുന്ദരിൽ എന്താണ് സാധിക്കാത്തത്. അവരോടുപിണങ്ങുന്നതിനു ആരെക്കൊണ്ടുസാധിക്കും. വിശേഷിച്ചും ശിവഭക്തന്മാർക്കു വിചാരിതമായി യാതൊരുതരംതരംകൊണ്ടും യാതൊന്നുംപ്രവർത്തിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അവർ വിചാരിച്ചാൽ സാധിക്കാത്തതായും ലോകത്തിൽ യാതൊന്നുംതന്നെ കാണുകയും ഇല്ല. അദ്ദേഹത്തിൽ ശാശ്വതമായ ഭക്തിപലിക്കുന്നു; അത് മഹാബ്രഹ്മാവിനോടൊന്നിനെ സാധിക്കുകയില്ല. ദേവന്മാർ പലരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തന്മാരായാകാൻ സർവ്വമാ അഗ്രഹിക്കുന്നു. എങ്കിലും ഒരു മനുഷ്യൻ അവന്റെ പുറപുണ്യത്തിന്റെ വൈഭവംശേഷംകൊണ്ട് മാദ്ധ്യമേശ്വരനായ പരമേശ്വരനിൽ ഭക്തി പലിച്ചെങ്കിൽ, അവനു സമസ്തവും സംപ്രാപ്തമായി. ഭോഗമോക്ഷപ്രദമായ മാദ്ധ്യമേശ്വരഭക്തിയേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമായി യാതൊരു സമഗ്രത്തിയും ഇല്ല. അതുകൊണ്ടു മനുഷ്യനായി

ജനിച്ചാൽ അവൻ പ്രധാനമായും സമ്പാദിക്കാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതു പരമേ ശപരഭേരി ഒന്നതെന്നതാണ്. അല്ലെങ്കിൽ മഹർഷിശാപനാശം! ഇപ്രകാരമാണ് കർപ്പൂരസുന്ദരനും കാളകൂടാരിയും ആയ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശ്വരന്റെ അത്യന്തം ശ്രേഷ്ഠമായ മുപ്പത്തി ഏഴാമത്തെ ലീല. ഈ പരിപാടനമായ ലീലയെ ഭക്തിയോടുകൂടെ കേൾക്കുന്നവർക്കു ഇഹത്തിൽ അയ്യംശാന്ത്യസമ്പൽസമൃദ്ധിയും പരത്തിൽ പരമാനന്ദാനുഭവവും കരുന്നായസേന സിദ്ധിക്കുന്നതാകുന്നു. വിശേഷിച്ചും രാജാക്കന്മാർ ഇതിനെ പാഠനം ചെയ്താൽ അവർക്കു യുദ്ധത്തിൽ ശ്രേഷ്ഠമായ ജയത്തെ ദാനംചെയ്യുകയും ചെയ്യും.

സന്ദേശപ്രിയോജനപാതനംചെയ്യ

മുപ്പത്തിഏഴാം ലീല സമാപ്തം.

ഹ റ ല റ സ്യ മ റ റ ത്വ മ

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൨൨-ാം അദ്ധ്യായം.

അക്ഷയതണ്ഡുലപാത്രദാനംചെയ്യ

മുപ്പത്തി ഏഴാം ലീല.

വിണ്ടും അഗസ്ത്യമഹർഷി വസിഷ്ഠാദികളെ നോക്കി, അല്ലയോ മഹർഷിശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! ഇനി ഞാൻ നിങ്ങളെ ഭഗവാനായ സുന്ദരേശ്വരൻ തന്റെ ഭക്തിശിരോമുഖിയായ ധർമ്മശ്രീദനം, അക്ഷയതണ്ഡുലമൃതം നൽകിയ ലീലയെ കേൾപ്പിക്കാം. നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ. ഈ ലീലാശ്രവണം മനോരമങ്ങൾക്കു സുരഭിമാകുന്നു. എന്നിങ്ങനെ അരുളിച്ചെയ്ത കേട്ടപ്പോൾ സന്തോഷാശ്രുപ്തന്മാരായിത്തീർന്ന വസിഷ്ഠാദികൾ, എന്നാൽ ആ ലീലകൂടി ഞങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കണമെന്നപേക്ഷിക്കുകയും ശിവാഗമവേദിയായ കുംഭസേവൻ താഴെ വരുമാറ് ലീലാകഥനം ആരംഭിക്കുകയുംചെയ്തു:—

“പണ്ടു മധുവേലിയിൽ സൽഗുണ സംയുതനും ഭക്തസൗമ്യൻ എന്ന നാമധേയത്തോടുകൂടിയവനും ആയ ഒരു ശൂദ്രൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവൻ

ശിവഭക്തന്മാരിൽ അഗ്രേസരനായിരുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, ഭക്തന്മാരെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതിലും അവർക്കു ദാനധർമ്മങ്ങളെ ചെയ്യുന്നതിലും അദപിതീയനും ആയിരുന്നു. അവൻ കൃഷിമുതലായ ഉത്തമപ്രവൃത്തികളിൽ ഏറ്റെടുത്ത് ധർമ്മമാലം ഉടാതെ അനവധി ധനം സമ്പാദിക്കുകയും അവകൊണ്ടു് ഇടവിടാതെ ഭക്തന്മാർക്കു് അന്നവസ്ത്രാദികൾ കൊടുക്കുകയും ചെയ്തവനും. അവന്റെ ഭാര്യയും ധർമ്മശീലയും പാതിപ്രത്യുപരായണനും ആയ സ്ത്രീരത്നം, വാസീന്ദ്രന്മാരെ അരുന്ധതി എന്നതുപോലെ എല്ലാംകൊണ്ടും അവനും അനുകൂലമായിരുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, പതിവുകൃത്യപ്രയോജിതമായ അവളെപ്പോലെ ആ ഭക്തന്മാർക്കു് അന്നവസ്ത്രാദികളെ ദാനം ചെയ്യുന്നതിൽ സന്തോഷത്തോടു കൂടിയ സ്ത്രീകൾ ഭൂലോകത്തിൽ അപ്പോൾ യാതൊരു സ്ഥലത്തും ഇല്ലായിരുന്നു.

ഇങ്ങനെയൊക്കെയുള്ളപ്പോലെ തോജിച്ച ഒരു സൽഗുണാസക്തന്മാരും, ശിവജ്ഞാനസമ്മിതന്മാരും, ശിവർച്ചനാപരായണരും, ധർമ്മമാർഗ്ഗബദ്ധശീലരും കൃഷിപ്രവൃത്തിക്കർതാവും ആയ ആ ദമ്പതികൾ അനുദിവസവും പ്രഭാതത്തിൽതന്നെ ഏഴുനേരം സ്നാനകർമ്മവും നിത്യാനുഷ്ഠാനങ്ങളും മറ്റും നടത്തി ഭൂവും പൂരിതദാക്ഷിണ്യവും ധരിച്ച് ഹാലാസ്ത്രത്തിൽ പോയി പരമശിവനെ വന്ദിച്ചും പൂജിച്ചും അഗതന്മാരാകുന്ന ശിവഭക്തന്മാരോടു കൂടെ ഭക്ഷണവും കഴിച്ച്, ധർമ്മഭംഗം വരാതെയുള്ള ഗൃഹഭാഗ്യാം, കൃഷിമുതലായ സ്വപകീര്യത്തികളിൽ ഏറ്റെടുത്ത് സർജീവീകൾക്കും അനുകൂലമാകും എന്നും ജീവിതദശയെ നയിച്ചുവന്നു.

ഈ അവസരത്തിൽ ഒരിക്കൽ ഹാലാസ്ത്രനാഥനായ സുന്ദരേശ്വരൻ ഭക്തജനങ്ങളായ ആ ദംപതിമാരുടെ ഭക്തിവിശ്വാസികളെ കണപരിക്ഷിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു തോന്നുകയാൽ അദ്ദേഹം ആ ഭക്തരിശേമണിയായ ഭക്തിസൗമ്യന്റെ അതിവിശാലമായ അനവധി കൃഷിസ്ഥലങ്ങളിലെ കൃഷികളെ തന്റെ മായാബലഭാഗ്യാകൊണ്ട് ഉദ്ധരിക്കേണ്ടതു് തന്റെ മുമ്പം ഭക്തിസൗമ്യൻ ആ പൂരിത യാത്രയ്ക്കു് ലഭിച്ചില്ല. അവൻ എന്നിങ്ങനെ തന്റെ നടത്തിവന്ന നിത്യദാനങ്ങളിൽ യാതൊന്നും മുടക്കാതെ അടുത്ത പൂരിത കടം വീട്ടിക്കൊള്ളാമെന്നുള്ള കരാറിന്മേൽ തന്റെ സ്ഥിരസ്ഥാനമായ കൃഷിക്കൊരാൾ ശിവഭക്തന്മാർക്കു് നിത്യനിദാനം അന്നം നൽകുന്നതിനും മറ്റും വേണ്ട ധാന്യങ്ങളും സസ്യങ്ങളും പണവും കടം വാങ്ങി നടത്തി. അടുത്തപ്പൂരിയും ഭക്തിസൗമ്യന്റെ കൃഷികൾമാത്രം ഉണ്ടായപ്പോൾ, കഴിഞ്ഞപ്പൂരിൽ വാങ്ങിയ കടം വീട്ടാനും മേൽ ശിവഭക്തന്മാർക്കു് അന്നം കൊടുക്കുന്നതിനും എന്നുള്ളതങ്ങളുടെ നിത്യപ്രവൃത്തിനിവഹിക്കുന്നതിനാലായും യാതൊന്നും ഇല്ലാതെ ആയി അത്രയും വ്യസനിച്ചു. വീണ്ടും കടം വാങ്ങിച്ചതിൽ പഴയകടം വീട്ടാത്തതുമൂലം അവരും കൊടുത്തതും ഇല്ല. സാധുക്കളായ ആ ദംപതിമാർ എന്തുചെയ്യും. അവർക്കു് തങ്ങൾ

ഉപവാസമായി പോകുന്നതിൽ അല്ലായിരുന്നു വ്യസനം. ശിവഭക്തന്മാർക്കു അവർ അതേവരെയും പുത്രകഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടും മുടങ്ങാതെ നടത്തി അന്നദാനം മുട്ടിപ്പോകുമല്ലോ എന്നുള്ളതിൽ ആയിരുന്നു നിവൃത്തിയില്ലാത്ത സങ്കടം ഉണ്ടായത്. പണത്തിന്നു പണവും നെടുപ്പിന്നുനെല്ലും കൂടാതെ വ്യസനിച്ചാൽ വല്ല പ്രയോജനവും ഉണ്ടാകുമോ? ഒട്ടനീട് അവർ ഹാലാസ്ത്രനാഥൻ തന്നെ സ്വർത്തിനും അശ്രുയമെന്നു സങ്കല്പിച്ചുകൊണ്ടു ഒരു ദിവസം രാവിലെ പുഴുനേരം ഹോമാഞ്ജനീതീർത്ഥത്തിൽ പോയി സ്നാനംചെയ്തു ശിവനാമധ്യേഷളോടു കൂടെ ഹാലാസ്ത്രനാഥക്ഷത്രത്തിനകത്തു കടന്നു, മൂന്നു രൂപദക്ഷിണവും അഞ്ചു നമസ്കാരവുംചെയ്തപ്പോൾ ഭക്തിപൂർവ്വം പഞ്ചാക്ഷരമന്ത്രം ജപിച്ചു സോമസുന്ദരേശ്വരനെ സേവിച്ചു.

അതേവരെയും ചിന്നാട്ടുദയരും ഉപവാസകർശിതമായിരുന്ന അഭംപതികൾ എപ്പോൾ മുതൽ പഞ്ചാക്ഷരമന്ത്രജപം തുടങ്ങിയോ അപ്പോൾ മുതൽ ഹോമാഞ്ചകയ്യുകിതരും അനന്ദാശ്രുപുതനേത്രരും ഗൽഗദവാണികളോടു കൂടിയവരും ആയിത്തീർന്നു. അനന്തരം അവർ സാഞ്ജചിമന്ദസ്വരായി ശ്രീഹാലാസ്ത്രപതിയും, സാംബനും കാതണ്യസ്വപത്രാപിയും, ഭക്താർത്ഥിഭജനനും ആയ സുന്ദരേശ്വരനോടു ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു:—

“അല്ലയോ കടുംബകാനനാധീശ! കനകചലകാർമ്മ്യകനംകമലാചരിച്ചുജിതനും കമലാസനസംസേവനം ആയ അങ്ങയുടെ പാദകമലം ഭക്തിയോടുകൂടെ ഞങ്ങൾ ഇന്നലെവരേയും അങ്ങയുടെ ഭക്തന്മാർക്കു ഉഷ്ണാനം നൽകിവന്നു. ഇതിനകം ഞങ്ങൾ ഒരു നേരംപോലും ശിവഭക്തന്മാർക്കു അന്നം നൽകുന്നതിന്നു മുമ്പായി ഭക്ഷിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ള പരമാത്മവും സർവ്വാന്തർയ്യാമിയായ നിന്തിരുവടിക്കു അറിയാവുന്നതാണ്. നിത്യത ഞങ്ങൾ നടത്തിവന്ന അന്നദാനം അടുത്ത ദിവസംമുതൽ മുടാതെ ചെയ്യുന്നതും ഞങ്ങളുടെ അഷ്ടികഴിക്കുന്നതിന്നും വേണ്ടതിൽ യാതൊന്നും ഇല്ല. എന്നിങ്ങ കൃഷിപ്പഴുന്നെടുത്തുടങ്ങിട്ടു ഒരുവർഷമായി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കൃഷിപ്പഴുകൊണ്ടു എന്നിങ്ങ യാതൊന്നും കിട്ടിയില്ലെങ്കിലും അടുത്തപ്പോൾ കൊടുത്തുകൊള്ളാമെന്നും പറഞ്ഞു” അയൽക്കാരോടു കൂടാതെ ഈ പൂർവ്വവരെയും ശിവഭക്തന്മാരെയും ഞങ്ങളുടെയും അഷ്ടിയ്ക്കു മുട്ടുകൂടാതെ കഴിച്ചുപോന്നു. ഈ പൂർവ്വവും കൃഷിചിട്ടു കഴിഞ്ഞ രാവണ വാണിജ്യം കൊടുക്കാത്തതുകൊണ്ടു കടംചോദിച്ചതിൽ ജന്മം തരുന്നതുമില്ല. അല്ലയോ ഭഗവാനെ ഭക്തവത്സല! ഇനി ഞങ്ങൾ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്? ഞങ്ങൾ ഏതുദിവസം വേണമെങ്കിലും ഭഗവത്സ്മരണയോടുകൂടെ പട്ടിണികിടന്നു കൊള്ളാം. അതിനാലിലെ ഭക്ഷണത്തിനായി ഞങ്ങളുടെ വസതിയിൽവരുന്നതപരഭക്തന്മാരെ ഞങ്ങൾ എങ്ങനെ പാർത്തെയല്ല? അഹ്യാ! ഭഗവാനെ! അശ്രുതവത്സല! എന്റെ വസതിയിൽ ഭക്തനാഥം വരുന്ന ശിവഭക്തന്മാരോടു ഭക്ഷണമില്ലെന്നുപറയുന്നതിന്നു എന്നിങ്ങ ഒരിക്കലും സംഗതി

വരത്തരുതെ! നിന്തിരുവടി ദയച്ചുചെയ്തു എനിക്കു കടം തരുന്നതിനു മനസ്സുള്ളതിൽ ഒരു മനുഷ്യനെ എന്റെ കണ്ണിൽ കാണിച്ചുതരേണമേ! നിന്തിരുവടി അവിടത്തെ ഭക്തജനങ്ങളുടെ അപൽബന്ധുവായെന്നുള്ള മഹത്വം എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളവും അസാധുവായിത്തീരുന്നതു നിന്തിരുവടിക്കും കുറവാനേ! ഞാൻ അനന്യശാണനായിച്ചെയ്യുന്ന എന്റെ പ്രാർത്ഥനയെ അവിടുന്ന് ദയാപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കണമേ! സാധുരക്ഷണലോഭനും പ്രാപകാലവും സലഭദേവതാസ്തവപൂജിതനും ആയ നിന്തിരുവടി വിചാരിച്ചാൽ സാധിക്കാത്തതായി യാതൊന്നും ഇല്ല. അല്ലയോ സുന്ദരേശ്വര! ഞങ്ങളുടെ മഹാപ്രതപ്തപ്രഭുക്കന്മാർക്കു നിശ്ചാനം നൽകുന്നതാണ്. അയ്യോ കരുണാകര! അങ്ങു ദയച്ചുചെയ്തു അതു മുടങ്ങാതെ ഇരിക്കുന്നതിനുംവേണ്ട വഴിയുണ്ടാക്കിത്തരണേ! അതു മുടക്കിയുംവെച്ചു ഒരു നിമിഷം പോലും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതിന് ഞങ്ങൾ ശക്തരല്ല. ഏല്പാമറിയാവുന്ന നിന്തിരുവടിയോടു ഇതിൽകൂടുതലായി യാതൊന്നും അർത്ഥിക്കണമെന്നു ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നില്ല. അവിടുന്ന് ഇപ്പോഴോടെ ചെയ്യുന്നതിനെ ഈ പാദഭക്തർ അനുസരിച്ചുകൊള്ളാം.”

ദുഃഖസാഗരനിമഗ്നരായ ഭക്തസൗമ്യശുഭ്രനും അദ്ദേഹത്തിന്റെഭാര്യയും മേൽപ്രകാരം അസീമമായ ഭക്തിയോടും വിരോധത്തോടുംകൂടെ പ്രാപിച്ചപ്പോൾ, അല്ലയോ ശുഭ്രചൂഡാമണികളായ ദംപതികളേ! ഭക്തിയോടുകൂടെ എന്റെ ഭക്തന്മാർക്കു ഉണ്ടാകുന്നതും നൽകിയ നിങ്ങളിൽ എനിക്കു അപാരമായ പ്രീതിയുണ്ട്. “എന്റെ ഭക്തന്മാർക്കു അന്നദാനം നൽകുന്നതിൽ കൂടുതലായി എന്റെ ഭക്തന്മാർ എന്റെ കാരുണ്യത്തിനുംവേണ്ടി യാതൊന്നും ചെയ്യേണ്ടതില്ല. നിങ്ങൾ നിത്യനിദാനം മുട്ടുകൂടാതെ നടത്തിവന്ന അന്നദാനം നിങ്ങൾക്കു നേരിട്ട കൃഷിപ്പിഴയുലം ഇന്നു മുതൽ മുടങ്ങിപ്പോകുമല്ലോ എന്നു നിങ്ങൾ സ്വപ്നംപോലും വ്യസനിക്കേണ്ട എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, എന്റെ പ്രസാദംകൊണ്ടു, ഒരിക്കലും ഒഴിയാത്ത പൂർണ്ണതണ്ഡുലത്തോടു കൂടിയ ഒരു തണ്ഡുലമൂതം നിങ്ങളുടെ വേനത്തിൽ ഇപ്പോൾ ഇരിപ്പുണ്ട്. ആ നവാക്ഷതസംപൂർണ്ണമായപാത്രത്തിൽനിന്നുംവേണ്ടഅരിചുടുത്തു ചെമ്പിച്ചും മറ്റുള്ള സാമാനങ്ങൾ വേണ്ട അരിയെടുത്തു വിററു വാങ്ങിയും പഴയപോലെ ഭക്തന്മാർക്കു നിശ്ചാനദാനം ചെയ്യുകൊള്ളുക. അന്നദാനത്തെക്കാൾ വലിയ ദാനം മറ്റൊന്നും ഇല്ലെന്നുള്ളതു് സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഇങ്ങനെ നിങ്ങൾ ഞാൻ നൽകിയ അക്ഷയതണ്ഡുലപാത്രത്തിൽ നിന്നും വേണ്ടുന്ന അരിയെടുത്തുവിററും പാകം ചെയ്തും ഭക്തന്മാർക്കു ഭക്ഷണം നൽകിയും വസ്ട്രാഭരണാദി മറ്റാവശ്യമുള്ളവകൾ എല്ലാം നൽകിയും നൂറുവർഷത്തോളവും അരോഗദുഃഖശൂന്യരായി ഭൂമിയിൽ വസിച്ചുകൊള്ളുവിൻ. അവസാനത്തിൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ എന്റെ പാദത്തിൽ ചേർത്തുകൊള്ളാം. അതുകൊണ്ടു് നിങ്ങൾ പോയി അതദ്രിതന്മാരായി അന്നദാനത്തേക്കാൾ പരമമായ ദാനം യാതൊന്നും തന്നെയില്ലെന്നുള്ള ദുഃഖവിരോധത്തോടു

കൂടെ അദ്ധോജനം അന്നഭാഗവതവും ആചരിച്ചു പഴയപോലെ എന്നേയും സ്തുതിച്ചു വസിച്ചുകൊള്ളുവിൻ” എന്നിങ്ങനെ ആകാശത്തിൽനിന്നും അശരീരിവാക്കുകേട്ടു.

ആ അവസരത്തിൽ ആ ശുഭദംപതികൾക്കുണ്ടായ അനന്ദാതിശയങ്ങൾ ഏവം വിധമായിരുന്നു എന്ന് ഒരുത്തരെക്കൊണ്ടും പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ കഴിഞ്ഞല്ല. അവർ ഇറ്റിറ്റുവീഴുന്ന അനന്ദാശ്രുക്കണങ്ങളോടുകൂടെ പരമശിവനെ വീണ്ടും വീണ്ടും നമസ്കരിക്കുകയും ഭക്തിമയങ്ങളായ സ്തോത്രങ്ങളെ ഉച്ചത്തിൽ ജപിക്കുകയും ക്ഷേത്രപ്രദക്ഷിണം വയ്ക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തു അവാക്കുണ്ടായ അനന്ദത്തേയും ഭക്തിയേയും പ്രസ്താവിക്കുകയും ചെയ്തു. അവരുടെ വസതിയിലേക്കുപോയി.

പ്രീതരായ അവർ അവരുടെ രമ്യമായ മന്ദിരത്തിൽ ചെന്നുനോക്കിയപ്പോൾ ഒന്നാമതായി അവരുടെ ദൃഷ്ടിപഥത്തിൽ എത്തിയതു അക്ഷയക്ഷതനുംപൂണ്ണവും അതുതതരവും ആയ “മൂതം” ആയിരുന്നു. മന്ദിരമധ്യത്തിൽ കാണപ്പെട്ട ഭര അക്ഷയതണ്ഡുലപാത്രം സുന്ദരശോഭനഗ്രാഹ്യകാരം പ്രത്യക്ഷമായതാണെന്നു അവർ നിശ്ചയിച്ചു. തന്മൂലം വിസ്മയാവിഷ്ടചിത്തരായ അവർ ആ തണ്ഡുലപൂണ്ണപാത്രത്തെ എടുത്ത് ഒരു ശുഭാസനത്തിൽ സ്ഥാപിച്ച്, ഗന്ധാദ്രങ്ങളെക്കൊണ്ട് പരപ്പിച്ചുക്കുകയും, ഭക്തിയോടുകൂടെ തണ്ഡുലമൂതത്തിന്നു പ്രദക്ഷിണം വയ്ക്കുകയും അതിന്റെ മുമ്പിൽ വീണ്ടു പലതവണ നമസ്കരിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തു. തണ്ഡുലമൂതമാകട്ടെ വളരെ വളരെ ധവളമയമായ ലക്ഷണം ഇടവിടാതെ ചൊരിയാറും തുടങ്ങി. ശുഭദംപതികൾ ആ അരിവാർദ്ധിറ്റു മറ്റുവേണ്ട സാധനങ്ങൾ എല്ലാം വരുത്തിച്ച് വേണ്ടതുപോലെ ഭക്ഷണസാധനങ്ങളെ പാകംചെയ്തു വന്ന ശിവഭക്തന്മാർക്കെല്ലാം ശിവജ്ഞപ്രകാരം യാതൊരു മുട്ടുംകൂടാതെ കൊടുത്തുതുടങ്ങി. കാലക്രമേണ ഈ അതുതവർത്തമാനം നാട്ടിലെല്ലാംപാക്കുകയും കേട്ടവരെല്ലാം കൂട്ടംകൂട്ടമായി വന്നുകാണുകയും ഭക്തവത്സലനായ ധാലാസ്ത്രേശ്വരന്റെ കാരുണ്യാതിശയത്തെപ്പറ്റി ഇതിൽപരമില്ലാതെ സ്മരിക്കുകയും ചെയ്തു.

ആ ശുഭദംപതികൾ മേൽപ്രകാരം അക്ഷയതണ്ഡുലപാത്രത്തിൽനിന്നും കിട്ടുന്ന തണ്ഡുലം കൊണ്ട് അന്നഭാഗവും വസ്ത്രാഭരണഭാഗങ്ങളും മറ്റും ശിവഭക്തന്മാർക്കു എടുവിടാതെ ചെയ്തു. തടുക്കിപ്പടുത്തെ തങ്ങൾ ഭൂമിപ്പും ഖലാരോഗാശ്വാസനസൗന്ദര്യശാലികളായി ഖണ്ഡമിത്രപുത്ര പൗത്രാസദാസീനികരങ്ങളോടു കൂടെ ഹൃദ വർഷം ഇഹത്തിൽ വസിക്കുകയും അനന്തരം ശിവപാദത്തിൽ ലഭിച്ച പരമസൗജ്വ്യത്തെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

അന്നഭാഗത്തിന്നു തൃപ്തമായ ഭാഗവും ശിവഭക്തിക്കു തൃപ്തമായ ഭക്തിയും, ഇല്ലെന്നുള്ളതിന്നും പുതു ജാതിയിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരും ഏകാദനമുള്ളവരും ആയിരുന്നാലും സ്വഭക്തന്മാരുടെ എല്ലാവിധസങ്കടങ്ങളും സദാപി പരിഹരിച്ച് അവർക്കുണ്ടി എന്തുതന്നെ ചെയ്യുന്നതിന്നും ഭക്തവത്സ

ലനം കരുണാവരുണായനം ലീലവിനോദിയും മായാമയനും ആയ ഹാ
 ലാസ്ത്രനാഥൻ തയ്യാറാണെന്നുള്ളതിനും ഈ ലീല ഒരു അത്യുത്തമമായ
 ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു. അല്ലയോ മഹർഷീശാപരന്മാരേ! ഹാലാസ്ത്രശാപരന്റെ
 ഇപ്രകാരമല്ലാത്ത ഉദ്ദേശ്യം ലീലാവിശ്വാസങ്ങൾക്കു ഒരുക്കെയും കണക്കും ഇല്ല. സ്വ
 ഭക്തനായ ശുഭ്രൻ തണ്ഡുലപൂണ്ണമായ കുട്ടയെ നല്കിയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാ
 രുണ്യത്തിനുവേണ്ടി നമ്മൾ എല്ലാക്കാലവും അദ്ദേഹത്തെ ഭജിക്കേണ്ടതാ
 കുന്നു. ഹാലാസ്ത്രമധ്യനിവന്യനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തിരുനാമങ്ങളെ ഒരു
 തവണ ജപിക്കുന്നിടത്തോളവും ഉള്ള ഫലം കല്പകോടികാലം അന്യങ്ങളാ
 യ അനവധി നാമങ്ങളെ ജപിച്ചാലും സീമാതീതമായ വിധത്തിൽ വിവി
 ധദാനധർമ്മങ്ങൾ ചെയ്താലും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദിമുനി
 പുംഗവന്മാരേ! ഹാലാസ്ത്രാധീശപരനായ സുന്ദരശാപരന്റെ അതുതപാവ
 നമായ മുപ്പത്തിഏട്ടാമത്തെ ലീല ഇപ്രകാരം ആണ്. ഈ ലീലയെ ഭക്തി
 പൂർവ്വം കേൾക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് എല്ലാവിധ സംപത്തു
 കളും ഇഹത്തിൽ ലഭിച്ചു ചിരകാലം വസിക്കുന്നതുമല്ലാതെ അവസാനത്തി
 ൽ അവർക്ക് അനന്തവും അനശ്വരവും ആയ മോക്ഷപദവി സംപ്രാപ്തമാ
 കുന്നതും ആകുന്നു.

അക്ഷയതണ്ഡുല പാത്രദാനം ചെയ്ത
 മുപ്പത്തിഏട്ടാം ലീല സമപൂർണ്ണം.

ഹാലാസ്ത്രമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാശാസ്ത്രം.

പ്ര. ൧൦ അദ്ധ്യായം.

വൃദ്ധവൈശ്വരൂപം ധരിച്ചു

മുപ്പത്തിഒമ്പതാം ലീല.

ഞം അഗസ്ത്രിൻ വസിഷ്ഠാദി മുനിപുംഗവന്മാരോ
 ട് താഴെവരുമാറ് ഭഗവൽലീലാകഥനം ആരംഭിച്ചു:-

“അല്ലയോ താമസവൽക്കന്മാരേ! ഹാലാസ്ത്രപതിയായ സുന്ദരശാപരൻ,
 നീതിവർജ്ജിതന്മാരായ ജ്ഞാതികളെ വൃദ്ധഹാരംകൊണ്ട് ജയിച്ചു, വേ
 നക്ഷത്രവിത്താദികളെ വൈശ്വരൂപിനേയനു നൽകിയതായ അദ്ദേഹത്തി

ന്റെ മുപ്പത്തിഒമ്പതാം ലീലയെപ്പോലെ അത്യന്തമായ ലീല മറ്റൊന്നുതന്നെയില്ല. പാപാസകാരധംസനത്തിന് സൂര്യതേജസ്സുപോലെ അത്രയും ശ്രേഷ്ഠമായ ആ ലീലയെ ഇനി ഞാൻ നിങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കാം. അവധാനതയോടുകൂടെ നിങ്ങൾ അതിനെ ശ്രവിച്ചുകൊള്ളുവിൻ.

പണ്ടു് മധുരപുരിയിൽ, അത്ഥപതിയെന്ന പേരോടുകൂടിയ ഒരു വൈശ്വൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു വലിയകുച്ചുവടക്കാരനും, ശിവഭക്താഗ്രഗണ്യനും, ധർമ്മഗ്യാപലംബിയും അയയ്ക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്നു, സൌന്ദര്യസൗശീല്യദിഗ്ഗുണങ്ങളെക്കൊണ്ടു് അത്യന്തം അനുഭവയായി സുശീലച്ചെന്നപേരോടുകൂടിയ ഒരു പത്നിയും, അനവധി ബന്ധുക്കളും അവസാനമില്ലാത്ത സമ്പത്തുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു; ച്ചികിൾ, എന്തോ ജന്മാന്തരകൃതമായ പാപംകൊണ്ടു് പുത്രഭാഗ്യം ഉണ്ടായില്ല.

സ്വത്വപാനം വാണിജ്യവിഷയപ്രവീണനും ഭക്താഗ്രസഹനമായ അവൈശ്വൻ ധനസമ്പാദനത്തിൽ അത്യധികമായ തീക്ഷ്ണതയോടുകൂടെവീണ്ടുംവീണ്ടും പാപലേശസംബന്ധത്തിന്നുഅശേഷം അവകാശം കൂടാതെ അനവധിദ്രവ്യംകുച്ചുവടംചെയ്തു സമ്പാദിച്ചുകൂട്ടി. അനന്തരം അദ്ദേഹം തന്റെ മരണശേഷം സ്വത്തുക്കളെഎല്ലാം വഴിപോലെ പരിപാലിക്കുന്നതിനും അന്ത്യകാലത്തിൽ തനിക്കുപണ്ടേ ശുശ്രൂഷകളേയും കർമ്മങ്ങളേയുചെയ്യുന്നതിനുംഅയ്ക്ക ഒരു കുട്ടിയെപുത്രനായിദത്തെടുക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു് തന്റെ ഭഗിനീപുത്രനും സർവ്വഗുണോപേതനും ആയ ഒരു ബാലനെ ദത്തെടുത്തു് പുത്രനിവിശേഷമായവാത്സല്യത്തോടുകൂടെ വളർത്തിവന്നു.

അങ്ങനെയിരിക്കുന്ന കാലത്തു് ഒരിക്കൽ ആ ദത്തപുത്രന്റെ മാതാവും വൈശ്വപ്രഭുവിന്റെ ഭഗിനിയുമായ വൈശ്വസ്മി എന്തോകാരണവശാലം കൂപിതയായി വൈശ്വപ്രഭുവിനെ, പുത്രമീനനായ നിന്നെപ്പോലെനിർഭാഗ്യവാനായി ലോകത്തിൽ അരാഞ്ഞുള്ളതു്? നീ എന്റെ പുത്രനെക്കൊണ്ടല്ലേ ഇപ്പോൾ പുത്രവാനായി ഞെളിയുന്നതു്. കഠിനപാപിയായ നിന്റെ മുഖംകണ്ടാൽപോലും ഗുണമുണ്ടാകുന്നതല്ല. മഹാപാപിയായ നിനക്കു പുത്രനെ ദാനംചെയ്തുകൊണ്ടു് ഞാനും മഹാപാപിയായിപ്പോയി എന്നിങ്ങനെ ഭർത്തിച്ചു.

കുത്സിതയായ തന്റെഭഗിനിയുടെ കണ്ണുശല്യങ്ങളായ ഭർത്സനങ്ങളെക്കേട്ടു്, അത്യന്തം ദുഃഖിതനായ ആ വൈശ്വപ്രഭു, ജന്മാന്തരത്തിലെങ്കിലും തനിക്കു പുത്രഭാഗ്യം സിദ്ധിക്കണമെന്നുള്ള തല്പര്യത്തോടുകൂടി പത്നിയുമൊന്നിച്ചു് കാനനത്തിൽപോയി തപോവൃത്തിയെ അനുഷ്ഠിച്ചു് ജീവിതശേഷത്തെ നയിക്കണമെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ ഭാഗിനേയനും ദത്തപുത്രനുംആയ കുട്ടിക്കു് തന്റെ സർവ്വസാധനം നൽകിയുപയച്ചു് വൃദ്ധയായ തന്റെ ഭാര്യയോടുകൂടി തപസ്സിനായപ്പോയി.

ഈ വിവരം ആ വൈശ്യപ്രഭുവിന്റെ അതിവിക്രമികളായ ജ്ഞാതികൾ അറിഞ്ഞ് തക്ഷണം തന്നെ അവിടെ എത്തി ഭാഗിനേയനായ ദത്തു പുത്രനേയും ഭഗിനിയേയും അടിച്ചുവെളിക്കിറക്കി സർവ്വവും അവർക്കെ യ്ക്കുലാക്കി എന്നുമാത്രമല്ല, അവർക്കു ഒരുനേരത്തെ ഭക്ഷണത്തിനു വേണ്ടപക പോലും കൊടുത്തതുമില്ല. അവർ തങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുമെന്നു അശിച്ചിരുന്ന കേദാരഗോത്തരനകാദിവസ്തുക്കളിൽ ധാരാളം ലഭിക്കുമെന്നും, കേരിക്കിക്കാൻ വീടാ കുടിക്കാൻ കുത്തിയോ യാതൊന്നും ലഭിക്കാതെയും ആയപ്പോൾ ആ മാതാപിതാക്കൾക്കു ഉണ്ടായ മനസ്സാപവും വ്യസനവും എന്തൊരുമാതിരിയാണെന്നു ഉണ്ണിച്ചാൽപോലും സഹിക്കാത്തവണ്ണം ഭയംകരമായിരുന്നു എന്നുള്ളതു പ്രത്യേകം പറയേണ്ട അവശ്യമില്ലല്ലോ. അത്രയും സാധുക്കളായ അവരെ സഹായിക്കുന്നതിനും അതാതുനിങ്ങളില്ല. ഇങ്ങനെ നിന്ദാശ്രമമായിത്തീർന്ന അവർ, ഇനി നമുക്കു ദൈവംതന്നെ അശ്രുതമെന്നും വിചാരിച്ചു പരമശിവഭക്തിയോടുകൂടെ സുന്ദരശാലയത്തിലേക്കായി യാത്രതിരിച്ചു.

അവർ കാലതാമസമെന്നു മാധവസ്വകുടുംബത്തിൽ എത്തി. അനന്തരം മാതാപിതാക്കൾ മോമപത്മനീതിർത്ഥത്തിൽ ഇറങ്ങി താനും സ്നാനം ചെയ്ത് കുട്ടിയെ കളിപ്പിച്ചു, ഭൃംഗപുരി ശുഭദ്രാസ്രവും ധരിപ്പിച്ചു സുന്ദരശാലയ്ക്കു തിരുമുമ്പിൽ കൊണ്ടുപോയി നിൽപ്പിനി കുട്ടിയോടു സാഷ്ടാംഗപൂജാമന്ദലയ്യ പഞ്ചാക്ഷരം ജപിക്കുന്നതിനു ഗുണഭോജിച്ചു. കുട്ടി അപ്രകാരം ചെയ്തു. അനന്തരം അവളും സാഷ്ടാംഗപൂജാമന്ദലയ്യ കൊണ്ടു, അല്ലയോ ദേവ ദേവ! കൃപാശാശോ! ധർമ്മാഗ്നീപ്രപഞ്ച! ഞങ്ങളെ രക്ഷിക്കണമേ! ഞങ്ങൾ ഭക്തന്യശാണരായി തീർന്നിരിക്കുകയാണേ എന്നിങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിച്ചു. ഉടൻതന്നെ അവൾ മാധവനിദ്രയ്ക്കു വശംഗതയാവുകയും, ഉറക്കത്തിൽ “അല്ലയോ സുന്ദരീ! നീ വ്യസനിക്കാതെ! നിന്റെ സന്താപത്തിനു ഞാൻ നിവൃത്തിയുണ്ടാക്കിത്തരാം. നീ ഇപ്പോൾതന്നെ ക്ഷമരണോടുകൂടെ നിങ്ങളുടെ മന്ദിരത്തിൽ പോയി നിങ്ങളുടെ ജ്ഞാതികളുടെ കൈവശത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന അടുക്കളയുടെ വാരിൽ ബന്ധിക്കണം. ഉടൻതന്നെ അവർ നന്നെയും പിടിച്ചുകൊണ്ടു ന്യായസ്ഥാനത്തിൽ പോയി സങ്കടം ബോധിപ്പിക്കും. ഞാൻ അവിടെ പ്രത്യക്ഷനായി നിങ്ങളുടെ ഭാഗം പിടിച്ചു വ്യവഹരിച്ചു വസ്തുവകകൾ എല്ലാം അവരുടെ പക്കൽ നിന്നും ന്യായാധിപനെക്കൊണ്ടെടുപ്പിച്ചു നിങ്ങൾക്കു നൽകാം.” എന്നിങ്ങനെ സുന്ദരശാലയ്ക്കു തന്നെ വന്നു പറഞ്ഞതായി അവൾ സ്വപ്നം കാണുകയും ചെയ്തു.

സ്വപ്നാനന്തരം ആ സ്ത്രീതോം ഉണർന്നു നാലു ദിക്കിലും നോക്കി; അതേയും കാണാൻമാറില്ല. അവൾ സ്വപ്നവർത്തമാനത്തെ കേൾത് വിസ്മിതചിത്തയും പുളകഞ്ചിതശാത്രയും സാനന്ദജലമോചനയും ആയി. അതി

ഒന്നുശേഷം അവർ സുന്ദരശാപനെ പിടിച്ചും വന്ദിക്കുകയും ചെയ്ത ക്ഷമത്തോളം ഭക്തിപൂർവ്വം ജ്വലിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ സ്വമന്ദിരത്തിൽ പോയി ഉണ്ണാം കഴിച്ച് ഭക്തപത്മലനായ ഭഗവാന്റെ കാരുണ്യത്തെ മനസ്സുവെച്ചും സുന്ദരശാപത്തെ പ്രകാശം പാകാമയമധനത്തിനായി സൂര്യനാമത്തെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടു ഭക്തനെ തന്റെ ശിരശ്ശാതിയായി കഴിച്ചുകൂട്ടി.

പിറ്റേന്നാൾ രാവിലെ എഴുന്നേറ്റ് ബാലകനോടു കൂടെ ഭക്തപത്മിനിയിൽപ്പോയി സ്നാനം ചെയ്ത് സുന്ദരശാപനേയും മീനാക്ഷീഭഗവതിയേയും വന്ദിച്ചിട്ട് വൈശ്ണവഭക്തിയുടെ മന്ദിരത്തിൽ പോയി ജ്ഞാതികളുടെ കൈവശത്തിൽ ഇരുന്ന പാകശാലയുടെ കവാടം ബന്ധിച്ചു.

ജ്ഞാതികൾ അതുകൊണ്ട് അത്യന്തം ക്രോധമായി ഓടിപ്പോന്ന് മാതാവിനേയും പുത്രനേയും കഠിനമായി തല്ലി. അനന്തരം അവർ അവളെയും കുട്ടിയേയും ബലാൽക്കാരണ പിടിച്ചുപറ്റിച്ച് ന്യായാധിപന്റെ അടുക്കൽ കൊണ്ടുപോയി നിന്തിയും കൊണ്ട് അവർ ചെയ്ത അക്രമപ്രവൃത്തിയെപ്പറ്റി സങ്കടം കേൾപ്പിച്ചു.

ഈ അവസരത്തിൽ ഭക്താർത്ഥഭഞ്ജനപരനും, പരിപൂർണ്ണനും, പരാജയനും, കാരുണ്യപരനുമായി നിപാടവീനാഥനും ആയ സുന്ദരശാപൻ, മുഖം തപസ്സിനായി കാട്ടിപ്പോയ വൃദ്ധവൈശ്ണവന്റെ വേഷത്തിൽ അവിടെ പ്രത്യക്ഷനായി. വിറച്ചുവിറച്ച മന്ദനും വടിയും കത്തി വന്നുചേരിയ വൃദ്ധവൈശ്ണവനെ കണ്ടുകുണത്തിൽ വൈശ്ണവാചൻ സ്വമാതൃവാൻ എന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ ആനന്ദഭരിതനായി അദ്ദേഹത്തെ കമ്പിട്ടു നോടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമീപത്തിലേക്കു ചെന്നു. അദ്ദേഹം ഭഗവതിയേയും ഭഗവതേനേയും അത്യന്തം സ്നേഹവാത്സല്യപരമായി കണ്ടുകൂടെ രഴ്കുകയും ചൂഷിക്കുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം ആ വൃദ്ധവൈശ്ണവൻ കാണിക്കളുടെ വൃദ്ധം അലിഞ്ഞുപോകത്തക്കവണ്ണമുള്ള അർത്ഥപ്രദനത്തോടുകൂടെ ഇരുമാറ്റം നീട്ടിപ്പോവാനും പോലെ ഒഴുകുന്ന സ്വകീയാശ്രയങ്ങളെ തുടച്ചുകൊണ്ട്, അല്ലയോ ഭഗവതി! നീ ഒട്ടും വ്യസനിക്കേണ്ട. ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു നല്കിയ എന്റെ സ്വയർജ്ജിതസ്വത്തിനെ അന്ധമായ നിങ്ങളെ അടിച്ചുവെട്ടിപ്പറ്റത്തക്കിയുംവെച്ച് കവണെടുക്കാൻ എന്റെ ജ്ഞാതികൾക്കു ഒരു അവകാശവും ഇല്ല. അക്രമമായി അവർ എടുത്ത സ്വത്തുക്കൾ മുഴുവനും ഞാൻ ന്യായാധിപനെക്കൊണ്ടു നിങ്ങൾക്കു തരുവിപ്പിക്കാം. എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞു അവരെ സമാശ്വസിപ്പിച്ചിട്ട് ന്യായാധിപന്റെ സമീപത്തിൽപോയി നിന്നു. വൃദ്ധവൈശ്ണവൻ അഗമനം കണ്ടുകുണത്തിൽ തന്നെ ജ്ഞാതികളുടെ ഉള്ളിൽ അധിപിടിച്ചവനും അവരെല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ നടുങ്ങിയെങ്കിലും തൊട്ടിയിൽ ചെത്തിയ അവർക്കു കൈകൾ ഉപകാരം പറഞ്ഞു.

അല്ലയോ മാനുന്യായസ്ഥനായ പ്രാഡിപാക! ഞങ്ങളുടെ ജ്ഞാതിയായ ഒരുത്തൻ പുത്രനില്ലാതെ തപസ്സിനായി കാട്ടിൽപ്പോയി. ഭാര്യയും അദ്ദേഹത്തെ അനുഗമിച്ചു. ശാസ്ത്രപ്രകാരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏല്പാസ്വ ഇതുകൾക്കു പുത്രനില്ലാത്തതിനാൽ ജ്ഞാതികളായ ഞങ്ങൾക്കാണ് അവകാശം. അങ്ങനെ ഇരിക്കെ സ്വത്തിന് അവകാശമില്ലാത്ത ഇവർ പുത്രനോടുകൂടെ വന്ന് പാകശാലയെ ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. അത് അന്യായവും വലിയ അക്രമവും ആണ്. അതുകൊണ്ട് നിയമശാസ്ത്രജ്ഞനായ അങ്ങ് തപസ്സിനായി പോയ ഞങ്ങളുടെ ജ്ഞാതിയുടെ സ്വത്തിന്റെ അവകാശകൾ ഞങ്ങളാണെന്നു സ്ഥാപിച്ചും അക്രമമായി പാകാലയകവാട ബന്ധനം ചെയ്ത ഇവളെ ക്രമമായിശിക്ഷിച്ചും ശാസ്ത്രപ്രകാരം രീച്ചുണ്ടാക്കിത്തരണം.

ഉടൻതന്നെ വൃദ്ധവൈശ്വദേവേഷധാരിയായി നില്ക്കുന്ന കുരുണാവത ബാലയനും മായാമയനും ഭക്തവത്സലനുമായ ഭഗവാൻ ഹൃദയകർഷകമായ മന്ദോദാസത്തോടും പ്രസന്നമായ വദനത്തോടും കൂടെ മധുരമായിട്ടിപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോ ദാമോദര! വിധികർത്താവേ! വാത്സ്യത്തുകൾ മുഴുവനും ഏന്റെ സ്വയാർജ്ജിതമാണ്. സമ്പാദ്യകർത്താവായ ഏനിക്കു കൗരവപുത്രന്മാർ ഇല്ലാത്തതു ലംബാർ ഏന്റെ ഭഗിന്തന്നെന്നായ ഈ കഥാശനെ പുത്രനായി ഭക്താടുത്ത് ഏന്റെ സർവസ്വവും ഇവനായി കൊടുത്തു വെച്ച് തപസ്സിനായിപ്പോയി. ഇപ്പോൾ ഏന്റെ ജ്ഞാതികൾ, നിസ്സഹായനായ ഈ കുട്ടിയുടെ അടുക്കൽനിന്നും സ്വത്തുക്കളെല്ലാം അപഹരിച്ചെടുത്തതായി അറിയുകയാൽ അതിനെപ്പറ്റി സങ്കടം ബോധിപ്പിച്ചു തീച്ചുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കാനായി വന്നപ്പോഴാണ് അഞ്ജനം ഉണ്ടാക്കാൻ ചതന്നേപെടിക്കുമ്പോൾ നിധി കാലിൽ തടഞ്ഞതുപോലെ ഈ വൃദ്ധന്മാരും ചെന്നുചേർന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ ക്രമപ്രകാരം ഭക്താടുത്തതനുസരിച്ച് ഏന്റെ സർവസ്വത്തുകൾക്കും ശാസ്ത്രപ്രകാരമുള്ള അവകാശി ഈ ബാലകൻ അങ്ങനെ സ്ഥാപിച്ചു വിധിയുണ്ടാകണം.”

ജ്ഞാതികൾ അതുകേട്ട്, സ്വത്തുകൾ സമ്പാദിച്ചത് ഇദ്ദേഹമല്ല. അദ്ദേഹം തപസ്സിനുപോയിരിക്കുകയാണ്. അതുകൊണ്ട് ഈ സ്വത്തുകൾ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കളവാായ അപേക്ഷയെ പ്രാണമാക്കി സ്വീകരിച്ച് അവകാശമില്ലാത്ത ബാലനു കൊടുക്കുന്നതു വളരെ അന്യായമാണെന്നു ബലമായി വാദിച്ചു.

വാദിപ്രതികളായ ഇതുകക്ഷികളുടെയും പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ വാദങ്ങൾക്കുട്ടെ ദർശാലോചനയോടുകൂടെ ഉന്നതനെ പറഞ്ഞു.

ഈ വൃദ്ധവരോത്തിൽ പ്രധാനമായും തീർച്ചയാക്കാനുള്ളത്, വാഴത്തിലിരിക്കുന്ന സ്വത്തുകൾക്കുട്ടെ അർജ്ജകനായ വൈശ്വപ്രഭ ഇദ്ദേഹം ത

നെയ്യോ എന്നുള്ളതാണ്. അതു തെളിയിക്കേണ്ടതു് വിവാദസ്വത്തുക്കളുടെ ആർജ്ജകൻ എന്നുവാദിക്കുന്ന വൃദ്ധവൈദ്യൻ്റെ പേരും താനും.

പ്രാഡപിപാകന്റെ ഇപ്രകാരമുള്ള അഭിപ്രായം കേട്ടു വൃദ്ധവൈദ്യരു പധാരിയായ സുന്ദരേശ്വരൻ, തന്റെ പൂർവ്വികന്മാരിൽ ഓരോരുത്തരുടേയും നാമങ്ങളും അവരിൽ ഓരോരുത്തരും ഇന്നാരുടെ ഇന്നാരുടെ മക്കൾ എന്നും അവർ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലങ്ങൾ ഇന്നുവരെയെന്നും, മരിച്ചതു ഇന്നുപോൾ എന്നും, ഗൃഹങ്ങളുടേയും വസ്തുക്കളുടേയും പേരുകളും അവയുടെ എല്ലാ കകളും അടയാളങ്ങളും ഭൂതജനങ്ങളുടെ നാമധേയങ്ങളും ഗോവൃഷമധിഷ്ഠിതങ്ങളുടെ സംഖ്യകളും നിറങ്ങളും കൊടുക്കൽ വാങ്ങൽ സംബന്ധിച്ചുള്ള വിവരമായ കണക്കുകളും വസ്തുക്കൾ സമ്പാദിച്ചതിലേക്കുള്ള പ്രമാണങ്ങളുടെ പൂർണ്ണ വിവരണങ്ങളും, ആ കുടുംബത്തിൽ പൂരാതനകാലമുതൽക്കുതന്നെ നടന്നിട്ടുള്ള പല ഭരണസംഭവങ്ങളും, യാതൊരു സംശയവും കൂടാതെ വെളിപ്പെടുത്തിട്ടു, വിവാദവസ്തുക്കളുടെ ആർജ്ജകനായിരുന്നു തപസ്സുചെയ്യാൻ പോയ വൈദ്യവൃദ്ധൻ ഞാനാണെന്നു ഇപ്രകാരമല്ലാതെ മറ്റൊരാൾക്കുവേണ്ടി തെളിയിക്കുന്നതിനും വഴിയില്ലാത്തതിനാൽ മേധാവിയാ യായ അവിടുന്ന് എന്റെ ഈ തെളിവുകളെ വിശ്വസിച്ചും, വിവാദവസ്തുക്കളുടെ ആർജ്ജകനായ വൈദ്യൻ ഞാനെന്നും ഞാൻ ശാസ്ത്രപ്രകാരം ഭരണമുറപ്പിച്ചു എന്റെ ഭഗിനീനന്ദനനാണ് ഇതിന്റെ അവകാശിയെന്നും വിധികല്പിക്കുമാറാകണം എന്ന് അപേക്ഷിച്ചു.

വൃദ്ധവൈദ്യന്റെ ഭരണപ്രകാരമുള്ള വാക്കുകൾ കേൾക്കുന്നതുവരേയും അദ്ദേഹമല്ല വിവാദസ്വത്തുക്കളുടെ ആർജ്ജകൻ എന്ന് ബലമായി വാദിച്ചുകൊണ്ടു് നിന്നിരുന്ന ജ്ഞാതികൾ തങ്ങളുടെ ക്രിത്രികങ്ങൾ മുഴുവൻ ഇവിടെ പെട്ടെല്ലാത്തതിനും താർജ്ജ്യം രാജാരിക്ഷ കിട്ടുന്നതിനും സംഗതി വന്നേക്കുമെന്നുള്ള ഭയംകൊണ്ടു ഓരോരുത്തരായി ഓടിത്തുടങ്ങി.

വൃദ്ധവൈദ്യന്റെ വാദങ്ങളും തെളിയിലേക്കായി പറയുന്ന അടയാളവാചകങ്ങളും കേട്ടു കാഴ്ചക്കാരെല്ലാവരും ഇതില്ലാമില്ലാതെ വിസ്മയിക്കുകയും ഈ സാധുക്കളായ മാതാപിതേയും ബാലനേയും ദോഷിച്ചു അവരുടെ പ്രവൃത്തി വളരെ അക്രമമായിപ്പോയി എന്നു അനുതപിക്കുകയും ചെയ്തു.

ജ്ഞാതികൾ ഓരോരുത്തരായി തക്കം നോക്കി കടന്നുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നതിനെക്കണ്ടു, വൃദ്ധവൈദ്യപ്രധാരിയായ സുന്ദരേശ്വരൻ ന്യായസ്ഥനോടു, കള്ളി വെളിക്കാകുമെന്നായപ്പോൾ ഓരോരുത്തരായി കടന്നുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നതിനെ അങ്ങു കാണുന്നുവോ? ഇതുകൊണ്ടുതന്നെ ഇവരുടെ വാദത്തിനും വശവിനും ഉത്തമവിശ്വാസം ഇല്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. ഞാൻ ഈ ജ്ഞാതികൾ എല്ലാവരും അറികയും അവരുടെ സമ്മതത്തോടുകൂടി

യും ആണ് ഭാഗീനേയനായ ഈ കമാരനെ കണ്ടെടുത്തത്. വാസ്തവം ഇങ്ങനെയിരിക്കെ ഇവർ ഇപ്പോൾ ഈ ദുർവ്വ്യവഹാരം കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നത്, ദുരാഗ്രഹമുഖം ആണ്. അതുകൊണ്ട് ന്യായാധിപരെന്നായ അങ്ങ് ഈ ക്രിത്രമികൾക്ക് ശരിയായ ശിക്ഷകൊടുക്കണമെന്ന് വളരെ താഴ്മയോടുകൂടെ അപേക്ഷിച്ചു.

വൃദ്ധവൈശ്യന്റെ മേൽപ്രകാമുള്ള വാക്കുകളെപ്പോഴും, പ്രാഡിപാകൻ, അദ്ദേഹത്തിനോട്, അല്ലയോ വൈശ്യപ്രഭോ! അറിവില്ലാത്തവരായ ജ്ഞാതികളുടെ തെറ്റിനെ അങ്ങ് ക്ഷമിക്കുക. അങ്ങ് പുത്രനായി ഒത്തെടുത്ത ഗോനീനന്ദനനു അങ്ങയുടെ സ്വത്തുമുഴുവൻ കൊടുക്കുന്നതിനു ഞാൻ വിധിച്ചിരിക്കുന്നു, എന്നു മറുപടിപറഞ്ഞു.

അനന്തരം ജരവൈശ്യധാരിയായ കർപ്പൂരസുന്ദരൻ വൈശ്യസ്ത്രീയേയും വൈശ്യകുമാരനേയും കൂട്ടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി സർവ്വസംപത്തുകളെക്കൊണ്ടും സംപൂർണ്ണമായ അവരുടെ മന്ദിരത്തിൽ അർപ്പിച്ചുവെച്ച് അന്തർധാനംചെയ്തു.

ലോകവാസികൾ ഈ വിവരം അറിഞ്ഞത് സുന്ദരേശ്വരൻ വൈശ്യവൃദ്ധന്റെ വേഷത്തിൽ വന്ന് ഇപ്രകാരമെല്ലാം വാദിച്ചു സത്യംപോലെവിധിവാങ്ങിക്കൊടുത്തതാണെന്നു പരസ്യം പറയുകയും ഭക്തവാത്സല്യന്റെ ആശ്രിതത്വാനുഭവത്തെയെപ്പറ്റി ചുരുക്കുകയും ചെയ്തതിനെ രാജാവായ സുന്ദരേശ്വരപാദശേഖരപാണ്ഡ്യൻ അറിവുകിട്ടുകയാൽ ഉടൻ തന്നെ അദ്ദേഹം വൈശ്യഗോനീനീയേയും പുത്രനേയും ദുരന്താർത്ഥലാഭത്തിൽ വരുത്തി ഹാലാസ്ത്രനാഥഭക്തശിരോമണികളായ അവരെ വഴിപോലെ സല്ക്കരിച്ചിരുന്നതി പൂജിക്കുകയും മോഹനങ്ങളായ അനവധി ഗ്രാമങ്ങളും ഗ്രാമങ്ങളും കേദാരങ്ങളും മറ്റും നൽകുകയുംചെയ്തു.

ദേവദേവനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ ഇപ്രകാരമുള്ള ഭക്തവാത്സല്യപ്രകടനങ്ങളെപ്പറ്റി ലോകത്തിലെങ്ങും സംസാരം തുടങ്ങുകയാൽ അനവധിജനങ്ങൾക്കു ഹാലാസ്ത്രനാഥനിൽ അളവില്ലാത്ത ഭക്തിവർദ്ധിക്കുകയും, ഇതുപോലെ ആശ്രിതവാത്സല്യമുള്ള ഒരു ദേവൻ ത്രൈലോക്യത്തിലും ഇല്ലെന്നു മുക്തകണ്ഠം വേദാക്ഷിക്കുകയുംചെയ്തു.

സുന്ദരേശ്വരപാദശേഖരപാണ്ഡ്യനും അന്നുമുതൽ പൂർവ്വാധികമായ ഭക്തിവിശ്വാസങ്ങൾ ഹാലാസ്ത്രേശ്വരനിൽ വർദ്ധിച്ചുനന്നാതല്ല, അദ്ദേഹം ഹാലാസ്ത്രക്ഷേത്രത്തിലെ ഉന്നതങ്ങളായ ശോപരങ്ങളും പ്രാസാദങ്ങളുംമറ്റും വീലതീരത്തുത്താക്കല്ലുകളെക്കൊണ്ട് അലംകരിക്കുകയും പതിവിൽ കൂടുതലായ പലപൂജാവിധിമുഖം ഉത്സവങ്ങളുംഏറ്റെടുത്തി നടത്തിത്തുടങ്ങുകയും

ചെയ്തു. സുന്ദരേശ്വരനാമംകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഭൂലാകുപ്രഭാതനായി
 തീർന്നെന്നുമാത്രമല്ല അശോഗഭയംതാനും സംപ്രാതീതങ്ങളായ വെളുപ്പി
 ധസന്ധത്തുകളുടെ ഉടമസ്ഥനും അർജ്ജുനനും സുഖാനുഭോഗിയും ഭക്താഗ്ര
 ണിയും ആയിരായിട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്നു സുന്ദരേശ്വരപദപാവശ്യങ്ങളാൽവ
 രഗ്ഗണാർപ്പണത്തോടു നാമധേയത്തോടു കൂടി സർഗ്ഗസമ്പന്നനും വീര്യശാ
 യുപരാക്രമശാലിയുംആയ ഒരു പുത്രൻ ജാതനായി. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം
 പുത്രനായ വരഗുണനിൽ, രാജ്യഭാരം സമർപ്പിച്ചുവെച്ചു, തപോവൃത്തിയിൽ
 ജീവിക്കുകൊണ്ട്, സുന്ദരേശ്വരപാദപങ്കജങ്ങളിൽ ഭജിച്ചു.

അല്ലയോ മുനിപുംഗവന്മാരേ! സുന്ദരേശ്വരൻ തന്റെ ഭക്തന്മാർക്കുവേ
 ണ്ടി ഇന്നതെല്ലാമേ ചെയ്യാവൂ എന്നെന്നും ഇല്ല. അദ്ദേഹം, ഭക്തിചു
 വർത്തനെ ഭജിക്കുന്നവരുടെ ഇഷ്ടസിദ്ധിക്കു വേണ്ടി എന്തുവായ്ക്കൂടെ
 കൊള്ളും. അദ്ദേഹത്തെ യഥാർത്ഥമായ ഭക്തിയോടുകൂടെ ഭജിച്ചിട്ടുള്ളവരി
 ൽ ഒരുത്തരും ആഗ്രഹം സാധിക്കാതെ പിൻമടങ്ങിയതായി കേട്ടുകേൾവ
 പോലും ഇല്ല. അതുകൊണ്ട് സേവിക്കുന്നെങ്കിൽ ധർമ്മസ്ഥാനമെന്നെന്തെ
 നെ സേവിക്കണം. സുന്ദരേശ്വരപാദഭക്തികളും ലഭിക്കുന്നതുപോലെയു
 ള്ള ഗണ്യമായഫലം മറ്റൊരാളോടൊന്നെ ഭജിച്ചാലും സിദ്ധിക്കുന്നതല്ല. ശി
 വഭക്തികൊണ്ട് പുരുഷാത്മങ്ങൾ നാലും സിദ്ധിക്കും. അനന്യാധിഭക്തന്മാ
 ൽ അപ്രകാരം സിദ്ധിച്ചതായി എനിക്കു അറിവു കൂടുംചെയ്യാം. അല്ല
 യോ താപസവർമ്മന്മാരേ! നിങ്ങൾ കടംബകാന്തനാസിയായ സുന്ദരേശ്വ
 രമൂർത്തിയുടെ അതിവിചിത്രമായ മുപ്പത്തിഒമ്പതാമത്തെ ലീലയെ ശ്രവിച്ചു
 വല്ലോ. ഈ സർവഭൂതവർണ്ണാശീനിയായ ലീലയെ ഭക്തിപൂർവ്വം പഠി
 ക്കുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് വെറുപടിയെന്നും അമൃതമെന്നും
 വേണ്ടതെല്ലാം ലഭിക്കുന്നതാണ്.

പുലയൈശ്വര്യവശോഭിച്ചു

മുപ്പത്തിഒമ്പതാം ലീല സമാപ്തം.

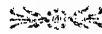
ഹ റ ല റ സ്യ മ റ ഹ റ ത്വ റ

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

മ-ന-ാം അദ്ധ്യായം.

വരഗുണപാണ്ഡ്യന്റെ ബ്രഹ്മമത്യാഭാഷത്തിൽ

ന റ ല്ല ത റ റ ലീ ല .

ർദ്ദൂരസുന്ദരേശ്വരൻ കടഞ്ചവനവാസിയും അയ
വരഗുണപാണ്ഡ്യനാമൻ വൃദ്ധവൈശ്യാന്റെ വേഷം ധരിച്ച്
ബ്രഹ്മചാരത്തിൽ, അത്ഥപതിയെന്നപേരായ പൈശ്വപുത്രവിന്റെ അതുപ
തന വസ്ത്രവകുലം വാങ്ങിച്ചുകൊടുത്ത സുന്ദരേശ്വരന്റെ പരിചാരനാ
യ മൂപ്പത്തിടവതാമത്തെ ലീലയെക്കേട്ട് അത്രയും വിസ്മയചിത്തനാ
ഭക്തിപരവശനാകും അതിത്തീൻ വസിസ്താദിമഹർഷികൾ, വീണ്ടും കുംഭ
സംഭവനോടു “അല്ലയോ ശൈലാഗമധർമ്മമർമ്മത്താനിയായ കുംഭസംഭവ! പ
രമേശ്വരന്റെ അതിവിചിത്രമായ മൂപ്പത്തിടവതാമത്തെ ലീലയെ കേൾക്ക
കുമ്പം ഞങ്ങളുടെ എല്ലാവിധപാപങ്ങളും അവസാനിച്ചതായി ഞങ്ങൾ
ക്കു തോന്നുന്നു. തർദ്ദൂലം അങ്ങൾ, ഏറ്റവും കൃതാർത്ഥരും അയ! ഇനി
അടുത്തലീല ഏതാനോ? അതുകൂടി ഞങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കണം” എന്നിങ്ങ
നെ അപേക്ഷിച്ചതിനെക്കേട്ട് അത്രയും സന്തുഷ്ടനായ അർത്ഥശ്രമഹർഷി
ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു-

“അല്ലയോ താപസേന്ദ്രനാഭ! അടുത്തത്, മധുരാപുരാധിപനായ വര
ഗുണപാണ്ഡ്യന്റെ ബ്രഹ്മമത്യാഭാഷം തീർത്ത അദ്ദേഹത്തിനു ശ്രീകൈ
ലാസം കാണിച്ചു കൊടുത്തതായ നാല്പതാമത്തെ ലീലയാണു്. ഈ അതി
വിശിഷ്ടമായ ലീലയെ കേട്ടാൽ എല്ലാവിധപാപങ്ങളും അവസാനിക്കും.
ഞാൻ അതിനെ വിസ്താരമായി നിങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കാം; നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധാ
പൂർവ്വം കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ” എന്നിങ്ങനെ അരുളിച്ചെയ്തപ്പോൾ താഴെവരമാറുക
യായാരുമില്ല. —

“പിതൃഭക്തമായ പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തിന്റെ ഭാഗ്യകർത്താവാകുവാൻ ഭവിച്ചവര
ഗുണപാണ്ഡ്യൻ, ഭൂലോകത്തിൽ ഉള്ള എല്ലാ രാജാക്കന്മാരിൽ വെച്ചും വളരെ
വളരെ ശ്രേഷ്ഠനായിരുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, രാജ്യവക്ഷിതൃടെ പരിചരനാ
കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം മണലാമത്തെ വിഷ്ണുവായും, പേജത്താനത്തിൽ ഉള്ള

അപാരനൈപുണ്യംകൊണ്ട് ഞാമത്തെ ബ്രഹ്മാപരിചാരനത്തിൽ കാണിച്ചവന സീമാതീതമായ ദയയുടേതായ ഗുണങ്ങളെക്കൊണ്ട് അന്യനായ പ്രജാപതിയായും, സത്യപരിചാരനവും സർവ്വജ്ഞതാപയും, ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹതാപംകൊണ്ട്, ശിവസന്നിഭനായും, അദ്ദേഹത്തെ ഭൂലോകവാസികൾ ഒന്നുപോലെ കൊണ്ടാടി. വിക്രമംകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ബിന്ദുജസ്സിന്റെയും, സമ്പത്തുകൊണ്ട് രാജരാജന്റെയും, കാന്തികൊണ്ട് കന്ദർപ്പന്റെയും, തേജസ്സുകൊണ്ട് ഭാസ്കരന്റെയും വിദ്യാകൗശലംകൊണ്ട് സരസ്വതീദേവിയുടേയും അതുല്യമായ കീർത്തിക്കു കളങ്കത്തെ ഉണ്ടാക്കി. ബുദ്ധിവൈഭവം വിചാരിച്ചാൽ ബ്രഹ്മസ്തതിയും, ഗംഭീര്യംകൊണ്ട് സമുദ്രം സ്വൈര്യംകൊണ്ട് അഗ്നിയും, അദ്ദേഹത്തിന്നു തുല്യമല്ലായിരുന്നു.

ഇപ്രകാരം അതുല്യനും സർവ്വസമഗുണസംപൂർണ്ണനും യശോധാപത്നികൊണ്ട് ത്രൈലോക്യത്തേയും ഒന്നുപോലെ വെളുപ്പിച്ചവനും ആയ ആ വരഗുണധാഞ്യുൻ, കരുണാവതരനാലായ മാനാക്ഷിസുന്ദരരോപന്മാരുടെ ചരണംബുദ്ധ്യുഗമങ്ങളിൽ അപാരമായ ഭക്തിയോടുകൂടെ അനുഭവസമുപവണങ്ങി, ഭംഗിയാകുംവണ്ണം രാജ്യപാലനവും ചെയ്ത് അനന്ദസാഗരനീമഗനായി വാഴുന്ന കാലത്തിൽ ഒരുദിവസം, അദ്ദേഹം ഊർധ്വവിനോദത്തിനായി വനത്തിൽ പോകണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് രാജസ്വേദനാരോട് നായാട്ടിനു വേണ്ട വട്ടങ്ങൾ എല്ലാം ഒരുക്കുന്നതിന് അജ്ഞാപ്പിച്ചു.

രാജകല്പനപ്രകാരം അവർ വേണ്ടതെല്ലാം ഒരുക്കി. അന്നതാമ അദ്ദേഹം നായാടികളോടുകൂടെ അശ്വപാത്രപൂർവ്വമായി കാണുന്നതിലേക്കു യാത്രവിട്ടു. കാലതാമസമെന്യേ രാജാവും നായാടികളുംകൂടി അത്രയ്ക്കു നേരമായ വന്യവൃക്ഷങ്ങളാൽ അക്രാന്തവും, സിംഹവ്യാഘ്രാശ്വാദികളായ മോഹമൃഗങ്ങളാൽ സേചിതവും അത്രയ്ക്കു ഗാഢവും ആയ ഒരു വനത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് കൌതുകകരമാകുവണ്ണം വിവിധജാതിയിലുള്ള മൃഗങ്ങളേയും ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം ഇടക്കിടം കാട്ടിച്ചും അന്യർക്കു അയച്ചു വധിച്ചും ഉത്സാഹത്തോടുകൂടെ നായാട്ടുനടത്തിയുകൊണ്ട് സന്ദേശം പോയതിനാൽ നേരം അസ്തമയം ആകുന്നതുവരേയും അവർ ഒരു കാണുന്നതിൽത്തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. സൂര്യാസ്തമയത്തോടുകൂടെ രാത്രിയാകുന്ന രാക്ഷസി അന്ധകാരമെന്ന കാർക്കുണയും അഴിച്ചു. രാജാവും പരിചാരങ്ങളും ഊർധ്വവിനോദത്തിൽനിന്നും പിന്തിരിഞ്ഞ് മധുരാപുരംനോക്കി പ്രയാണം ആരംഭിച്ചു. പാണ്ഡ്യവംശശിഖാമണിയായ വരഗുണധാഞ്യുൻ നേരം അസ്തമയത്തോടുമുഖം താൻ അയോധ്യനുംചെയ്തിരുന്ന അരാഗത്തെ അതിവേഗത്തിൽ പലായനംചെയ്തിട്ടിരിക്കണമെന്നു രാജധാനിയിലേക്കു പുറപ്പെട്ടത്. വഴിമദ്ധ്യേ ഒരുസ്ഥലത്തു ഒരുവൃക്ഷത്തിന്റെ മുകൾപ്പട്ടിൽ ഒരു ബ്രഹ്മണൻകിടന്നുറങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഉഗ്രസവർണ്ണരും രാജാവും അതു കണ്ടില്ല. അതിവേഗത്തിൽ ഒരു വഴിയേക്കൂടി പാഞ്ഞുപോയ കൂടിയേ

ഒട പെരുകാതെകൊണ്ട് ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ കാലവശമതനാകുന്നതിനു സം
ഗതിയായി. രാജാപ്പു ഈ വിവരമറിയാതെ രാജധാനിയിൽവന്ന് നീ
രാട്ടംഭരതേത്തുറമറ്റം കഴിച്ച് നീശ്ശാശിപ്പിച്ചു.

മറുത്തു വിപ്രന്മാർ ഈ വിവരം അറിഞ്ഞു നേരം പുലർന്നു തന്നെ രാജാ രാജാവിന്റെ ഉപദേശത്താൽ ഗതജീവിനായ ബ്രാഹ്മണന്റെ വെളിച്ചം വെളിച്ചം കൊണ്ട്, രാജാവിന്റെ വന്നുകൂടി. ഇതിൽപ്പരമില്ലാത്ത വേദപാരമ്പര്യത്തോടുകൂടെ അറുനൂറുനൂറുക്കളായി. അവരുടെ ശോഭനംകൂട്ടു പള്ളിയുണ്ടെന്ന രാജാവിന്, മന്ത്രിമാരോടു ചെല്ലിയിൽക്കേൾക്കുന്ന ചോദ്യം എന്താണെന്ന ചോദ്യം അന്വേഷിക്കാൻ കല്പിച്ചു. 'അവർ ബ്രാഹ്മണരുടെ അടുക്കൽ പോയി, നില്ക്കുന്നതിന്റെ കാരണം എന്തെന്ന ചോദിച്ചതിൽ, രാജാവിന്റെ കയ്യിൽ ചെല്ലുകൊണ്ടു മൃതനായ ബ്രാഹ്മണന്റെ ശവശരീരം കാണിച്ചുകൊണ്ടു' ഇന്ദ്രൻ സന്ധ്യയ്ക്കുമേൽ മറ്റൊരാളായിട്ടു മനസ്സുകൊണ്ടു, നാലാളുകൾക്കു വെളിച്ചം വെളിച്ചം കൊടുത്തതിൽ കരിയായും കൊടുത്തുകൊണ്ടു കൊണ്ടു കൊണ്ടുവന്നതിലേക്കു ചോദിക്കുന്നതിൽ കരിയായും ചെല്ലുകൊണ്ടു വെളിച്ചം ഉറപ്പാക്കിക്കിട്ടെന്നു ഈ വിപ്രൻ മരിച്ചുപോയി. ഇവന്റെ കഴുത്തിൽ കരിയായും കളവുകൊണ്ടു പാടുകിടക്കുന്നതിനെ കണ്ടാലും എന്തിനെന്ന അവർ പറഞ്ഞു.

മന്ത്രിമാർക്ക് ബ്രഹ്മണങ്ങളെ വാക്കുകൾക്കേട്ടതിൽ വളരെ വ്യസനമുണ്ടാകുന്നതായാമല്ല, അവർ കരോണരന്തോളവും ബ്രഹ്മണവധംകൊണ്ട് മരമായിരുന്നതിന്നു നേരിട്ടുകൊടുക്കുന്ന ബ്രഹ്മഹത്യയോചനത്തെയെന്ന് വല്ലാതെ അസ്സാളിച്ചു നിന്നുപോകുകയുണ്ടായു. അനന്തരം അവർ പ്രേതസംസ്കാരത്തിനുപോലെയുപകരണങ്ങളും കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നവർക്ക് അനവധി വസ്ത്രങ്ങളും അഭരണങ്ങളും മറ്റും നൽകി സ്വന്തമായിപ്പിച്ചു. അവരെല്ലാം പ്രേതസംസ്കാരകർമ്മത്തിനായി അയച്ചപ്പോൾ ഈവിധം രാജാവിനെ അറിയിച്ചു.

രാജ്യം അതുകേട്ടപ്പോൾ ഉണ്ടായ സംഭവവും ധൃതനും പശ്ചാത്താപവും ഇന്നപ്രകാരമാണെന്നു കരുതണമെന്നും പറഞ്ഞതിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞല്ല. അദ്ദേഹം അനന്തരകാലം എന്തെന്നു ചിന്തിക്കുന്നതിനുപോലും ശക്തനല്ലാതെ പളയേറേത്തോളവും വിടുന്നവനായിരുന്നു. അനന്തരം മന്ത്രികളോടു, നിങ്ങൾ, അതിവിചക്ഷണന്മാരായ പുരോഹിതന്മാരെയെത്തി പ്രമാണപ്പെട്ട് നേരിട്ട ബ്രഹ്മമത്സ്യപാപശാന്തിക്കു പ്രായശ്ചിത്തം എന്താണെന്നു അന്വേഷിക്കണമെന്നുജ്ഞാപിച്ചു. ഉടൻതന്നെ അതിവിദഗ്ദ്ധന്മാരായ ചില പുരോഹിതന്മാർ അവിടെ അഗതന്മാരായി. അവരോടു ബ്രഹ്മമത്സ്യപാപശാന്തിക്കു എന്തെന്നു ചെല്ലുനടന്നു കേൾവിട്ടു.

വൈദികപ്രമാണികളും പുരോഹിതശ്രേഷ്ഠന്മാരായ അവർ പ്രമാണം കൊണ്ടുനേരിട്ട ബ്രഹ്മഹത്യപാപശാന്തിക്കുവേണ്ടി, കാരവിളംബരംകൂടാതെ ഗോദാനവും, ഭൂദാനവും, സ്വർണ്ണദാനവുമെന്തും നടത്തുകയും നടീതീരങ്ങളിൽ പാകാലയങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി വളരെക്കാലം അനവധി ഉത്തമബ്രാഹ്മണക്കു അന്നദാനംചെയ്യുകയും, പെരുവഴികളിൽ തണ്ണീർപ്പുറത്തുകൾ കെട്ടിച്ച് വെള്ളം ഒഴിപ്പിക്കുകയും, പശുക്കൾക്കു ഭുവ്വദാനം ചെയ്യുകയും, പഞ്ചമഹാപാതകങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുന്നതിൽ അഭിനീതമായ സാമന്ത്രിയോടുകൂടിയ പഞ്ചഗവ്യത്തെവിധിപ്രകാരംജപിച്ചുപ്രതിദിനം സേവിക്കുകയും അശ്വത്ഥവൃക്ഷപ്രദക്ഷിണം ചെയ്യുകയും മറ്റും ചെയ്യണമെന്ന് ഐക്യത്തോടെ അഭിപ്രായപ്പെടുകയും, രാജാവ് അപ്രകാരമെല്ലാംതന്നെ ചെയ്യുകയും ചെയ്തു.

ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും തപസ്വികളുംജയ വിപ്രന്മാരുടെ ഉപദേശം അനുസരിച്ച് മേൽപ്രകാരമെല്ലാം ചെയ്തിട്ടും, ബ്രഹ്മഹത്യ രാജാവിനെ വിട്ടുമാറിയില്ല. ആ പാപം കൃഷ്ണവർണ്ണത്തിൽ ഉള്ള ഒരു മോദരാകാരമായ രാക്ഷസി കൂടെ രൂപത്തിൽ മൃഗവുമാകുന്നതി നിശ്ചയനപോലെ ഒരിക്കലും വിട്ടുമാറാതെ അദ്ദേഹത്തെ പിന്തുടർന്നുവന്നു. രാജാവ് എപ്പോൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയാലും ഒരു ഭയങ്കരസത്വം ഹാറപോലെ വായുപൊളിച്ചുകൊണ്ട് പുറകിൽ ഉണ്ട്. ഇതെന്തെന്നുള്ള ചിന്തയും അതിൽനിന്നും തനിക്കുവല്ലഭരപത്തുകളും നേരിട്ടേക്കുമോ എന്നുള്ള ഭയവും രാജാവിനെ സ്വദാ പീഡിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി. പലപ്പോഴും ഈ ഭയങ്കരസത്വാനുഗമനത്തെ ഇല്ലാതാക്കുവാൻ എന്താണുചെയ്യേണ്ടതെന്നും അലോചിച്ചുതുടങ്ങി.

പസിഷ്ഠാദിമാമുനിമാർ അതുകേട്ട്, വിസ്മയപൂർവ്വം അഗസ്ത്യരോടു ഇങ്ങിനെ ചോദിച്ചു.

“അല്ലയോ ഭഗവാനേ! ഹാലാസ്യക്ഷേത്രത്തിന്റെ സീമയിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ ദേവേന്ദ്രൻ അതഭയങ്കരവും ഒന്നുകൊണ്ടും ശമിക്കാതിരുന്നതുമായ ബ്രഹ്മഹത്യപാപം സൂര്യോദയത്തിൽ ഹിമകണം എന്നപോലെ നാമാവശേഷിതമായതായി നിന്തിരുവടി ഞങ്ങളോടു മുമ്പേ പറയുകയും ഇപ്പോൾ, സ്വന്തം ഹാലാസ്യക്ഷേത്രവാസിയും, പരമേശ്വരഭക്താഗ്രാഹ്യനും ആയ വരഹണപാണ്ഡ്യനെ എന്തെല്ലാം പ്രായശ്ചിത്തകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടും വിട്ടുമാറാതെ ഹാലാസ്യക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രവേശിച്ചും ഉപദ്രവിച്ചും വന്നു എന്ന് പറയുകയും ചെയ്തത് പൂർവ്വപരവിരുദ്ധമല്ലയോ എന്നു ഞങ്ങൾ ശങ്കിക്കുന്നു. അതല്ല, ദേവേന്ദ്രൻ അപ്രകാരവും വരഹണപാണ്ഡ്യന് ഇപ്രകാരവും സംഭവിച്ചത് വല്ല പ്രത്യേക കാരണവുമകൊണ്ടാണെന്നെങ്കിൽ അതെന്താണെന്നും അതളിച്ചുയ്ക്കാൻ ദയയുണ്ടാകണം.

അഗസ്ത്യൻ അതുകേട്ട്, മന്ദഹാസപൂർവ്വം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോ മാനുഷപുരുഷന്മാരേ! നിങ്ങളുടെ ഈശ്വര്യം വളരെ മനോഹരിതവും സാരവത്തുമാണെന്നു. ദേവേന്ദ്രന്റെ ബ്രഹ്മഹത്യാപാപം ക്ഷേത്രപ്രവേശനമാത്രത്താൽ ശമിച്ചതിനും വാഗ്ദാനപാണ്ഡ്യൻ സർവ്വ ഓലാസ്യപുരുഷന്മാരിൽനിന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാപം ശമിക്കാതെ യിരുന്നതിനും തക്കകാരണമുണ്ട്. എന്നെ നാൽ, സാധാരണ സമുദായത്തിൽപ്പെട്ട് ചെയ്യുന്ന പാപങ്ങൾ പുണ്യസ്ഥാനപ്രവേശനംകൊണ്ടും, പുണ്യസ്ഥാനങ്ങളിൽപ്പെട്ട് ചെയ്യുന്ന പാപങ്ങൾ, ശിവക്ഷേത്രപ്രവേശനംകൊണ്ടും മറ്റുള്ള ശിവക്ഷേത്രങ്ങളിൽപ്പെട്ട് ചെയ്യുന്ന പാപങ്ങൾ ശിവക്ഷേത്രോത്തമമായ ഓലാസ്യപ്രവേശനംകൊണ്ടും നശിച്ചുപോകുന്നു. എന്നാൽ ഓലാസ്യത്തിൽപ്പെട്ട് ചെയ്ത പാപങ്ങൾ അനുഭവിക്കാതെ തീരുന്നതല്ല. ശിവക്ഷേത്രോത്തമമായതും ദശാന്തസ്ഥാനവും ആകുന്ന ഓലാസ്യത്തിൽപ്പെട്ട് ചെയ്യുന്ന സൂക്തമുക്തങ്ങൾക്ക് ഒരിക്കലും അവസാനമുണ്ടാകുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടത്രേ വാഗ്ദാനപാണ്ഡ്യൻ ഓലാസ്യത്തിൽപ്പെട്ടിട്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാപം തീരാഞ്ഞതു്. ഓലാസ്യത്തിൽപ്പെട്ട് ഏതൊരു ജീവിതനരം ആയിരുന്നാലും ചെയ്യുന്ന യാതൊരു സൂക്തങ്ങളും ഒരിക്കലും നാരദമുണ്ടാകുന്നതല്ലെങ്കിലും, അത്തത്ത്വാനുചയനെന്നും കരുണാമുന്തിയും ചെയ്ത ഓലാസ്യശാപന്റെ അസാധാരണാനുക്തവൈഭവംകൊണ്ടു് വാഗ്ദാനപാണ്ഡ്യന്റെ ബ്രഹ്മഹത്യാപാപം ശമിച്ചു. അതു് ഞാൻ വിവരമായുപ്സരണം. നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധവെച്ചു കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ!”

“അല്ലയോ മനുഷ്യപുരുഷന്മാരേ! ശിവപ്രസാദമുക്തന്മാർക്ക് യാതൊന്നും അസാധ്യമായിട്ടില്ലെന്നുള്ളതിനു വാഗ്ദാനപാണ്ഡ്യന്റെ കഥ വളരെ ഉത്തമമായ ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമാണ്. അന്യസ്ഥലങ്ങളിൽ ചിരകാലതപസ്സുകൊണ്ടു സാധിക്കുന്ന വലിയവലിയ ഫലങ്ങൾ എല്ലാം ഓലാസ്യത്തിൽ അല്പമായ തപസ്സുകൊണ്ടു നിലവിക്കും. അതുകൊണ്ടു് മന്ത്രിയായി ജനിച്ചാൽ മുഖ്യമായും പേരുതു് ഓലാസ്യനാമനായ സുന്ദരേശ്വരനെ സേവിച്ചു പ്രസാദിപ്പിക്കുകയാണ്.

അല്ലയോ വാസിഷ്ഠാദിമാമുനീശ്വരന്മാരേ! ഇനി ഞാൻ കഥാരോഷത്തെ വിശദമായി പറയാം ശ്രവിക്കുകൊള്ളുവിൻ.

“ബ്രഹ്മഹത്യാപാപനിവീധിതനായ വാഗ്ദാനപാണ്ഡ്യൻ തന്റെ അന്തിക്കുള്ള വഴികാണാതെ ചിന്താപശഗനം ഭയവിഹാലനുമായി വാഴുന്ന കാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ, അത്യുത്തമനായ ഒരു ശിവഭക്തൻ യദുഹരയാജസന്നിധിയിൽ വന്നു കൂടുകയും അദ്ദേഹത്തെ ഈവിധം ധരിപ്പിച്ചപ്പോൾ, എവിടെയെന്നുള്ള സുന്ദരേശ്വരക്ഷേത്രപ്രദക്ഷിണംകൊണ്ടു് ഈ മഹാപാപത്തെ ശമിപ്പിക്കുമെന്നു പറയുകയും ചെയ്തു,

വാഗ്ദാനപാണ്ഡ്യൻ അതുതന്നെ തനിക്കു രക്ഷാമാർഗ്ഗമെന്നു വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടു്, ഉടൻതന്നെ ഓലാസ്യക്ഷേത്രത്തിൽപോയി പ്രദക്ഷിണംതു

ടങ്ങി. പത്തുദിവസംകൊണ്ട് അന്തിരത്തിച്ചിട്ടു പ്രദക്ഷിണംചെയ്തു. അനന്തരം ആദ്യതവണമായ സുന്ദരേശ്വരലിംഗത്തിന്നു അഭിമുഖമായി സാക്ഷാഗത പ്രണാമംചെയ്തിട്ടു വിവിധവസ്ത്രത്തിൽ അഭ്യർത്ഥനയെ സ്മരിച്ചു. ഉടൻതന്നെ ആകാശത്തിൽനിന്നും ഇപ്രകാരം അശരീരിവാക്കുകേട്ടു.

“അല്ലയോ വരഹണപാണ്ഡ്യൻ! നിന്റെ പുണ്യപരമഫലങ്ങളെ ഞാൻ വിവരമായി പറയാം. കേട്ടുകൊള്ളുക. നീ ചെയ്ത വിപ്രഹർത്ഥപാപത്തിന്നു ഒരിക്കലും അവസാനമില്ല. അതുപോലെതന്നെ മൽക്ഷേത്രപ്രദക്ഷിണംചെയ്ത സമ്പാദിച്ചു പുണ്യത്തിന്നും അന്തമില്ല. എന്റെ ക്ഷേത്രപ്രദക്ഷിണംത്തിനായി ഭരതൻ എത്ര അടിക്കൾ വയ്ക്കുന്നുവോ അത്രയും അശ്വമേധയാഗംചെയ്ത ഫലവും, സർപ്പാഹമലവും അവന്നു യാതൊരു സംശയവുംകൂടാതെ സിദ്ധിക്കും. എന്റെ ക്ഷേത്രപ്രദക്ഷിണനമസ്കാരംപോലെ ശ്രേഷ്ഠമായി യാതൊരുപുണ്യപ്രവൃത്തിയും ഇല്ല. മേഘദന്ദനം, കൈലാസം, കാശി, ശ്രീപർവതം, ചിദംബരംമുതലായ മുഖ്യശിവക്ഷേത്രങ്ങളിൽ എല്ലാമുള്ള ലിംഗങ്ങളിൽക്കൊണ്ടും സാന്നിദ്ധ്യംചെയ്യുന്നത് ഞാൻതന്നെയാണ്. ആ പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങളിൽ എല്ലാംപോയി സേവിച്ചാൽ യാതൊരുഫലം ഉണ്ടാകുമോ ആ ഫലമുഴുവൻ ഇവിടെവന്നു എന്തെ സേവിച്ചാൽ ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. ഏകിലുംഎന്റെ എല്ലാലിംഗങ്ങളിലുംവെച്ച് ശ്രേഷ്ഠമായി മധ്വജ്ജനത്തിൽ ഒരു ലിംഗമുണ്ട്. അലിംഗം മഹാപാപനാശകവും ഉടനടി പുണ്യഫലത്തെ പ്രദാനംചെയ്യുന്നതും ആണ്. അതുകൊണ്ട് അങ്ങ്, എന്റെ മധ്വജ്ജനലിംഗംഎവിടെക്കാണ്വോ അവിടെപ്പോയി ബ്രഹ്മഹർത്ഥപാപത്തെ മോചിപ്പിച്ചാലും. കാഞ്ചീപുരാധിപനായചോളൻ ഇപ്പോൾ നിന്നോടു യുദ്ധത്തിനായിവരും. എന്റെ പ്രസാദംകൊണ്ടു, നീ അവനെ ജയിച്ചു മധ്വജ്ജനത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുകൊള്ളുക.”

കേതാത്തിഭഞ്ജനനായ ഗേവാന്റെ ഇപ്രകാരമുള്ള അശരീരിവാക്കുകളെ കേട്ട് വിസ്മിതനായ വരഹണപാണ്ഡ്യൻ ചഞ്ചാക്ഷരമന്ത്രജപത്തോടു കൂടെ പിന്നെയും പിന്നെയും കടുംബകാനനവാസിയും കരുണാമയനായ അരു ഹാലാസ്യേശ്വരനെ പ്രണമിച്ചു അനന്ദസാഗരനിമഗ്നനായി സ്വാലയം പ്രവേശിച്ച് ചോളഗമനവും നിരീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. കാലതാമസമന്വേ യുദ്ധസന്നദ്ധനായ ചോളരാജാവു അമിതസൈന്യസഹായനായി മധുരയിൽ വന്ന് വരഹണപാണ്ഡ്യനെ പോരിന്നു വളിച്ചു. സുന്ദരേശ്വരക്ഷേത്രത്തിനും വീര്യശൈല്യപരാക്രമശാലിയുമായ വരഹണപാണ്ഡ്യൻ ഉടൻതന്നെ സൈന്യസമേതം ചോളനെ തടുത്തു അതിഭയങ്കരമായ യുദ്ധം ചെയ്തു. യുദ്ധത്തിൽ ചോളഭൂപൻ പരാജിതനായി. പാണ്ഡ്യഭൂപന്റേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൈന്യങ്ങളുടെയും യുദ്ധപരാക്രമം കണ്ടു യോദ്ധുത്വവിഫലനായ ചോളഭൂപൻ, പാണ്ഡ്യനും സൈന്യങ്ങളും കാണിക്കുന്ന പരാക്രമപ്രകടങ്ങളെല്ലാം ഹാലാസ്യേശ്വരനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ

ഓന്നുഗ്രഹവൈഭവംകൊണ്ടാണെന്നു തീർച്ചയാക്കി. സപ്തസെന്ദ്രങ്ങളോടുകൂടെ പ്രാണരക്ഷാർത്ഥം പിന്തിരിഞ്ഞൊഴിഞ്ഞുടങ്ങി. വരഗുണപാണ്ഡ്യൻ അകട്ടെ യോക്രാന്തന്മാരായി പലായനംചെയ്യുന്ന ശത്രുവിനെയും സൈന്യങ്ങളെയും അറുധാധനം ചെയ്യുകയാണെന്നുള്ള പ്രാജ്ഞ മധ്യാജ്ജ്ഞനമഹാലിംഗത്തെ അന്വേഷിച്ചു അവരുടെ പിറകേ പ്രദാനം തുടങ്ങി. വരഗുണപാണ്ഡ്യനും സൈന്യങ്ങളും കൂടെ കാലതാമസമെന്ത്രേ പാപശാന്തിപ്രദവും മഹാപുണ്യസ്ഥാനവും ആയ മധ്യാജ്ജ്ഞത്തിൽ എത്തി. രാജാവിന്റെ ഭാഗ്യംകൊണ്ടു അവർ മധ്യാജ്ജ്ഞനമഹാസ്ഥാനത്തിൽ എത്തിരദിവസം പെരുഷമാസത്തിലെ ഒരു പെരുണ്ണിമ ആയിരുന്നു. പുണ്യകാലത്തിൽ പുണ്യദേശാഗതനായ ആ പുണ്യഭൂപൻ പരമപാവനമായ കാപേരീനദിയിൽ ഇറങ്ങി സ്നാനം ചെയ്ത് നിത്യകർമ്മങ്ങളെല്ലാം കഴിച്ച്, മധ്യാജ്ജ്ഞനേ ശനെ ദർശിപ്പാനായി ക്ഷേത്രത്തിനകത്തു പ്രവേശിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ, അതേവരെയും നിഴലെണപോലെ വരഗുണപാണ്ഡ്യനെ പിന്തുടർന്നുവന്ന ബ്രഹ്മഹത്യാ സഞ്ചിതകർമ്മഫലമായ ജീവാത്മാവിനെ അജ്ഞാനമെന്നപോലെ വേർപെട്ട മതിൽക്കുറുത്തു നിവർത്തി. എപ്പോൾ ബ്രഹ്മഹത്യാനാശനം നീങ്ങിയോ അപ്പോൾമുതൽ, വരഗുണപാണ്ഡ്യൻ എതിരില്ലാത്ത ആനന്ദത്തിനു പാത്രീഭൂതനായി. അദ്ദേഹത്തിന് അതേവരെയും തലയിൽ കയറീട്ടുണ്ടായിരുന്ന എന്തോ ഒരു വലിയ ഭാരം നിലത്തിറങ്ങിയതുപോലെ തോന്നുകയും വിവിധവിചാരങ്ങളെക്കൊണ്ടും യേക്കൊണ്ടും അതേവരെയും കലുഷമായ ഒരു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം സ്വഹൃദമാവുകയും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരം പാപഭാരം ഇറക്കി സന്തോഷാനന്ദാശയനായിത്തീർന്ന ആ വരഗുണപാണ്ഡ്യൻ മധ്യാജ്ജ്ഞവാസിയായ മഹേശ്വരൻ അഭിമുഖമായി നിന്നുകൊള്ളിച്ചും കൊണ്ടു, അല്ലയോ കൃപാവാരിധിയായ ഉമാപതേ! ബ്രഹ്മഹത്യാ മഹാപാപപീഡിതനായഎന്നെ നിന്തിരുവടികൾക്കിടക്കണമെന്നിങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിച്ചു.

ഉടൻതന്നെ അകാശത്തിൽ നിന്നും താഴെ പറയുംപ്രകാരം അശരീരിവാക്കുകേട്ടു.

അല്ലയോ വരഗുണപാണ്ഡ്യാ! അങ്ങ് മൽക്കേതന്മാരിലും, ബ്രാഹ്മണകേതന്മാരിലും അത്യുത്തമൻ അണെന്നു എനിക്കറിയാം. ഭക്തവത്സലനായ ഞാൻ എന്റെ ഭക്തന്മാർക്കുണ്ടാകുന്ന എല്ലാവിധഅപത്തുകളേയും പുപ്രകാരമെങ്കിലും പരിഹരിക്കുകതന്നെചെയ്യും. അങ്ങുടെ പൂർവ്വജന്മകൃതമായ പാപമാണ് ഈ ജന്മത്തിൽ അതിഹോമായ ബ്രഹ്മഹത്യാപീഡ സംഭവിക്കാൻ കാരണമായത്. ആ പാപം ഇപ്പോൾ മുതൽ നീങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇനി അതിന്റെ ഉപദ്രവം അങ്ങയ്ക്കുണ്ടാകുന്നതല്ല. അങ്ങ് ഇന്നുമുതൽ പരിപൂർണ്ണതൃപ്തനായി വസിച്ചുകൊണ്ടാലും.

ഈ അശരീരിവാക്ക്, വരഗുണപാണ്ഡ്യനെ എത്രമാത്രം സന്തോഷഭരിതനാക്കിയെന്നു വിവരിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. അനന്തരം അദ്ദേഹംവീണ്ടും പ

ലതപനയും മധ്യർജ്ജുനാസിനായ പരമേശ്വരനെ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്യുകയും സ്തുതിക്കുകയും ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം കയറിയോര ഗോപുരത്തിൽ കൂടത്തന്നെ ക്ഷേത്രത്തിനുമുമ്പായി ഇറങ്ങി. അതിൽ പിന്നെ ബ്രഹ്മരത്ന അദ്ദേഹത്തെ തീണ്ടുകപോലും ചെയ്തിട്ടില്ല. വാഗ്മനപാണ്ഡ്യൻ അനന്തരം മന്ദോദരനെയും ശിലകൾക്കൊണ്ടു്, മധ്യർജ്ജുനവിശദവിഷയകൃത്തിന്റെ മതികളും ഗോപുരങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിക്കുകയും, കനകരത്നങ്ങളെക്കൊണ്ടു് പ്രാസാദം അലങ്കരിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തും വെട്ടു് ധ്വജത്തോരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു് മണ്ഡിതമായ മധ്യത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചു് ചിത്രാക്ഷരം സ്വപനാലയം ജനനാലയം മോഹാസ്ത്രാധിപനും അനന്ദമൃത്തിയും ആയ സുന്ദരേശ്വരൻ, രത്നനിർമ്മിതങ്ങളായ ഭണ്ഡങ്ങളോടുകൂടിയ അനന്ദാധി മുത്തുക്കളും, വെണ്മണികളും അലങ്കൃതങ്ങളാകട്ടെകളും വിവിത്രാഭരണങ്ങളും മറ്റും പ്രദാനം ചെയ്യുകയും, വിവിധസ്തോത്രോച്ചാരണങ്ങളോടുകൂടെ ഭക്തിപൂർണ്ണരും അദ്ദേഹത്തെ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു.

അനന്തരം മേൽപ്രകാരമുള്ള കൃത്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു്, കൃതർത്ഥനായിത്തീർന്ന വാഗ്മനപാണ്ഡ്യൻ, കൊട്ടാരത്തിൽ പോയി പുരാണപാരായണകോവിദന്മാരും ശൈലാഗമചേദികളും ആയ അനന്ദാധി പൈതൃക്കപ്രമാണികളെ വരുത്തി അവരെക്കൊണ്ടു് ശൈലപുരാണങ്ങൾ എല്ലാം വായിപ്പിച്ചു കേട്ടു്, ഇതിൽപരമില്ലാത്ത ശിവഭക്തിയിൽ മുഴുകി പരമാനന്ദരൂപനായി വന്നിട്ടു.

പുരാണശ്രവണംകൊണ്ടു്, എല്ലാലോകങ്ങളിലുംവെച്ചു ഉത്തമമായിട്ടുള്ളതു്, ശിവലോകമാണെന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ സുന്ദരേശ്വരപ്രസാദംകൊണ്ടു് ഇവിടെവെച്ചുതന്നെ ശിവലോകം കാണണമെന്നുള്ള അത്യാശ അപ്പോൾമുതൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു വർദ്ധിച്ചു. ഈ അവസരത്തിൽ വാഗ്മനപാണ്ഡ്യന്റെ ഭാഗ്യംകൊണ്ടു് ശിവരാത്രിയും സംപ്രാപ്തമായി. ഉടൻതന്നെ വാഗ്മനപാണ്ഡ്യൻ, മോഹാസ്ത്രകൃതത്തിൽപോയി വിവിധപ്രകാരം സുന്ദരേശ്വരനെ വന്ദിച്ചുകൊണ്ടിപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു.

“അല്പമോ കടംബകാനനാധീശരും കരുണാവതനാലയനും സത്യജ്ഞാനാനന്ദമയലിംഗമുന്തിയും ആയ സദാശിവ! നിത്യവും, ഇഷ്ടപ്രദവും പ്രഥമാദിഗണാപുരുഷവും ബ്രഹ്മാണേന്ദ്രാലംഭനവും ആയ നിന്തിരുവിടുക്കെ ലോകത്തെ ഈ ഭൂലോകത്തിൽ എനിക്കു കാണിച്ചുതരണം.”

ശിവഭക്തരിലാമണിയായ വാഗ്മനപാണ്ഡ്യന്റെ പ്രാർത്ഥനകേട്ടു് ഭക്താർത്ഥാനുസന്ധായ മോഹാസ്ത്രേശ്വരൻ മഹത്തന്മ പ്രസാദനായി സമ്പന്നതാലയമായ ശിവലോകത്തെ ഭൂലോകത്തിൽ ജോയിന്നു കാണിച്ചു കൊടുത്തു. വിദ്യാധാരണങ്ങളാൽ ഭൂമിതമായ അനേകചിമാനങ്ങൾ

കൊണ്ടും കല്പകവൃക്ഷവനങ്ങൾകൊണ്ടും കാമധേനുക്കൂട്ടങ്ങൾകൊണ്ടും ചിന്താമണിമയങ്ങളായ പവനങ്ങൾകൊണ്ടും, സുധാപൂണ്ണങ്ങളായ സദസ്സുകൾകൊണ്ടും, ഗണനാഥന്മാരുടെ മേന്മസ്സല്പികളായ കനകവേശ്മങ്ങൾകൊണ്ടും, രത്നാവിചിത്രങ്ങളായ പ്രാകാരശോഭനങ്ങൾകൊണ്ടും മറ്റും വാചാമഗോചരമായ അതുതപ്രാവേങ്ങളോടുകൂടിയ ശിവലോകംകണ്ട് ഇതില്പരമില്ലാത്ത ഭരതന്ദത്തോടുകൂടെ അതിൽ പ്രവേശിച്ച് അകത്തുകടന്ന് നോക്കിയപ്പോൾ, കാണാനായ തേജോരാശിവിരാജിതവും, പരമപാവനവും ആയ ശൈവവിമാനത്താൽ വിസ്മിതമാനസനായിത്തീർന്ന വാഗ്മണപാണ്ഡ്യൻ ചിത്രമെന്നപോലെ അവിടെത്തന്നെ നിന്നുപോയി. ഉടൻതന്നെ തത്രാഗതനായ നന്ദികേശപരൻ, വാഗ്മണപാണ്ഡ്യനെ കൈയ്ക്കുപിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി ദേവേശനായ ഘടാശിഖനെ കാണിച്ചുകൊടുത്തു.

തേജോമയമായ വിമാനമദ്ധ്യത്തിൽ ഉള്ള സിംഹാസനത്തിൽ ഏഴുനളയിരിത്ത്, വാമഭാഗസ്ഥയായ ഭാഗവതീഭഗവതയെ മന്ദസ്മൃതത്തോടുകൂടെ സമാലോകനംചെയ്തും, ലീലാവിളാസനായി ഇരുപറയും വസിക്കുന്ന ഗണപതിപ്പഞ്ചമുഖന്മാരുടെ ക്രീഡകളാൽ അർദ്ധമാനസനായും ആലിംഗനമുഞ്ചനാദികൾകൊണ്ടും അവരെ അല്ലേപ്പിച്ചും, പാർശ്വചന്തികളായി സേവിച്ചു വാഴുന്ന മരിചിഹ്നധാസവല്ഗളികളായ ദേവസമൂഹങ്ങളേയും ഗണസംഘങ്ങളേയും ദയാർദ്രമായ കടാക്ഷവിഷേപങ്ങൾ കൊണ്ട്, പുളകാങ്കിതവിഗ്രഹരാക്കിയും അനുഭവിക്കുന്ന സദാശിവനെക്കണ്ടപ്പോൾ പരമഭക്തികൊണ്ട് പരവശനായിത്തീർന്നവാഗ്മണപാണ്ഡ്യൻ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്തുകൊണ്ട് ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു.

ഞാൻ കൃതാത്മനായി! ഞാൻ കൃതാത്മനായി! അല്ലയോ ഭഗവാനെ! അനന്തപുണ്യസുലഭമായ നിന്തിരുവടിയുടെ ലോകവിഭാകനം ഒന്നുകൊണ്ടുമാത്രം ഞാൻ കൃതാത്മനായി! ഞാൻകൃതാത്മനായി. എന്തിന് ഈ പരമാനന്ദകരമായ കാഴ്ചകാണുന്നതിന് ഭാഗ്യമുണ്ടായത്, ഞാൻ ചെയ്തതെന്തെങ്കിലും ശാരാധനമാകുന്ന ഏകപുണ്യംകൊണ്ടാണെന്നുള്ളതിന്യതൊരുതസരയെന്നുവെല്ല. മേലുംഅവിടത്തെ ലംഗാരാധനം ചെയ്യുന്നതിനു വേണ്ടഭാഗ്യം നൽകി നിന്തിരുവടി ഈ ഭക്തദാസനെ അനുഗ്രഹിക്കണം.

വാഗ്മണപാണ്ഡ്യൻ ഇത്രയും പറഞ്ഞു അവസാനിപ്പിച്ചു ഉടൻതന്നെ അതേച്ചരയും അതിദീപ്തമായ കാന്തമൃദുതയോടുകൂടെഭാസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ശിവലോകവും അതിലൊറിയുള്ള കാഴ്ചകളും ഉള്ളിടനിൽപോലെ അന്തരിതമായി. അനന്തരം വിസ്മയമാനസനായവാഗ്മണപാണ്ഡ്യൻ പഴയപോലെ ശിവാനിഗാമ്യമെന്തുകയും സ്വന്തംപാദശ്ശരണത്തിനായിഅവിടെ വന്നുകൂടിയ ഏല്പാഭക്തശിവോമണിക്വേയും താൻകൊണ്ടുഅതിരയങ്ങൾ മുഴുവൻ കൈർപ്പിക്കുകയും വിസ്മിതമാനസരായ അവർ സുന്ദരേശ്വരന്റെ സീമാവി

ഹിനമായ മാധവത്വത്തേയും, ഭക്തന്മാരിൽ ഉള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ എതിരില്ലാത്ത അനുഭവമായും പഠി അത്യധികം പ്രശംസിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ വർത്തമാനം കാട്ടുതിപ്പോലെ നാടടക്കം പരക്കെയും കേട്ടുവരെയും അതിശയിക്കുകയും ഭക്തന്മാരിൽ വരഗുണപാണ്ഡ്യനും ഭക്തവാത്സല്യമുള്ളവരിൽ സുന്ദരോപരനും തുല്യമായി ആരും ഇല്ലെന്ന് എല്ലാവരും കണപോലെ കൊണ്ടാടുകയും ചെയ്തു. അന്നുമുതലാണ് പാൽപരയും പാദർപ്പവും ആരും ധാരാസ്സത്തിന് ഭൂമോകശിവഭോക്താമെന്നുള്ള പേരുണ്ടായത്. വരഗുണപാണ്ഡ്യന്റെ ബ്രഹ്മഹത്യാപാപം തീർത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്, മാധവസ്വത്തിൽ വെച്ച ശിവഭോക്താ കാനിച്ഛുകൊടുത്ത പാൽപരനും പാവതിവല്ലഭനും ഭക്തമാന്മാരായും ആയ സുന്ദരോപരനെപ്പോലെ കരുണയുള്ളവരായി മാറാനുള്ളത്? അതുകൊണ്ട്, “അല്ലയോ മാർദ്ദവിമാരേ! നിങ്ങൾ എല്ലാസമയവും നിപാവീനാഗനും ധാരാസ്വമധ്യനിലയനും പാൽപരജനാർക്കുടനും ആയ സുഭാശിവനെ നന്നെ ഭജിച്ചുകൊള്ളുവിൻ! ആ ഭക്താർത്ഥങ്ങളേയും ധാരാപാലവിഷാശിയും ആയ കരുണാകരൻ നിങ്ങളുടെ എല്ലാ അഭിപ്രായങ്ങളേയും സാധിച്ചുതരും. വിശേഷിച്ചും വരഗുണപാണ്ഡ്യന്റെ ബ്രഹ്മഹത്യാദോഷം തീർത്ത് അദ്ദേഹത്തിന് ശിവഭോക്താ കാനിച്ഛുകൊടുത്തതായ മീനാക്ഷീസഹായന്റെ ഈ നാൽപ്പതാമത്തെ ലീലയെ കേൾക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് യാതൊരു ഐഹികസങ്കടങ്ങളും നേരിടുകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അന്ത്യകാലത്തിൽ പരമപദപ്രാപ്തി സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യും. വിശേഷിച്ചും ഈ ലീല മഹാപാപപ്രശമനവും, മഹാപുണ്യപ്രദായകവും മഹാവിജയകരവും സർവസമ്പൽക്കരവും ആകുന്നു.

വരഗുണപാണ്ഡ്യന്റെ ബ്രഹ്മഹത്യാദോഷം തീർത്ത
നാല്പതാം ലീല സമാപ്തം.

ഹ റ ല റ സ്വ മ റ റ ത്വ റ

കേ ര ഉ ട ഷ റ ത ഭൃ . .

രചനാ അദ്ധ്യായം.

ഭക്താകുണ്ഡത്തിന് വിറകുകെട്ടു ചുമന്ന
നാല്പത്തിഒന്നാം ലീല.

പ്രയോഗാത്മകമായ വസിയുപദേശിക്കട്ടെ! ഇനി നിങ്ങൾ ധാരാസ്വാധിപനായ സുന്ദരോപരന്റെ പരിചാരനായ നാല്പത്തിഒന്നാമത്തെ ലീലയെ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ! ഭക്തശിരോമണിയായ ഭദ്രനവേണ്ടി ഗോവാൻ കാപ്പുഭാരം വഹിച്ചുകയറിയ ഈ ലീ

ല ഭഗവന്റെ ഭക്തചാതുര്യത്തിനു അത്യന്തമായ ഒരു പ്രകാശവും അത്യന്തം പാവനമായിട്ടുള്ളതും അകുന്നു.

വസിഷ്ഠാദികൾ അതുകേട്ട്, അത്യന്തം താല്പര്യത്തോടുകൂടെ അല്പയോ ശൈവാഗമശാസ്ത്രപ്രദീപനായ കംഭവേസംഭവമഹർഷോ! നിന്തിരുവടി കാലതാമസമെന്നോ കരുണാശങ്കാശയനായ മീനാക്ഷീസ്ഥാനന്റെ ആ ഭക്തിപ്രധാനമായ ലീല ഞങ്ങളു കേൾപ്പിക്കേണമേ! നിന്തിരുവടിയുടെ മുഖാവിദഗ്ദ്ധത്തിൽനിന്നും പൊഴിയുന്ന പരമശിവലീലാമകരന്ദകണങ്ങളെ പാനം ചെയ്യുംതോറും വീണ്ടും വീണ്ടുമുള്ള ലീലാമകരന്ദാസ്വാദനത്തിൽ പൂർവ്വധികമായ ഒരു സൂക്ഷ്മ ഞങ്ങൾക്കു ജനിക്കുന്നു. എന്നിങ്ങനെ അപേക്ഷിക്കുകയാൽ ലീലാകഥനകളെക്കുറിച്ചായ അഗസ്ത്യൻഹാലാസ്ത്രേശ്വരന്റെ അതിപാവനമായ നാല്പത്തിനാമത്തെ ലീലയെ താഴെ പറയുന്നതു് അരംഭിച്ചു: —

“അല്പയോ വസിഷ്ഠാദി താപസന്മാരേ! ശിവഭക്താഗ്രണിയായ വരഹനാഥസ്വാമിൻ ഹാലാസ്ത്രേശ്വരന്റെ അനുഗ്രഹവൈഭവംകൊണ്ടു് നിത്യമംഗമത്തോടുകൂടിയതായ തന്റെ സാമ്രാജ്യത്തെ പരിപാലിച്ചുവസിക്കുന്ന കാലത്തിൽ ഓടിക്കൽ ചോളരാജധാനിയിലെ ഒരു സരസ്വതാക്ഷരം, ഹേമനാഥൻ എന്നു് ലോകവിഖ്യാതനും ആയ ഒരു സംഗീതവിദഗ്ദ്ധൻ അന്തേവാസികളായ അനവധി ഗായകരസികന്മാരോടുകൂടെ പെരുപറയും അടിച്ചിട്ടു് മധുരാപുരിയിൽവന്നു വരഹനാഥസ്വാമിനിയിൽ പ്രവേശിച്ചു് ചേതസ്സമാകർഷകമായ ഗീതാപ്രവാഹംകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തെ അനന്ദാസാഗരത്തിൽ മുക്കി. അവന്റെ ഗാനംകേട്ടു് അപാമധുരനായ്ത്തീർന്ന പാണ്ഡ്യഭൂപാലൻ അത്യന്തം സംതൃപ്തനായി അനവധി വസ്ത്രാരോണങ്ങൾ അപര സംഭാവനയായി നൽകി. അനന്തരം ആ ഗായകശരീരോമണിയോടു് നിങ്ങളുടെ ഗാനം ഇനെയും എന്നിങ്ങ ഒരുതവണകൂടി കേൾക്കണം. അതിനുവേണ്ടി കന്ദേദിവസത്തേക്കു് ഇവിടെ അടുക്കൽ സൗകര്യമുള്ള ഒരു മന്ദിരത്തിൽ പാക്കുക. എന്നുപറഞ്ഞു് അദ്ദേഹത്തേക്കുമാത്രം ആ സംഗീതകോവിദനു യാത്രപറഞ്ഞു.

മേൽപ്രകാരമുള്ള രാജകല്പനകളേട്ടു് കൈതുകാവിഷ്ണുനായ ആ ഗായകശരീരോരത്തം ഉപഗായകന്മാരായ സ്വശിഷ്യന്മാരോടുകൂടെ രാജാഗാമത്തിനു സമീപത്തിൽ ഉള്ള മന്ദിരത്തിൽ ഡക്കാവാദ്യവും മുഴക്കിക്കൊണ്ടു് പാറ്റാരംഭിച്ചു.

ഹേമനാഥഗായകൻ, സ്വസമീപത്തിൽനിന്നും പോയ ഉടൻതന്നെ വരഹനാഥസ്വാമിൻ, സ്വാജ്ഞാകാരികളും ഹേമവേത്രധാരികളും ആയ ചില ബാലകിങ്കരന്മാരെ അയച്ചു് തന്റെ രാജധാനിയിലെ പ്രധാനഗായകനായ ദേവനെ ഫലസ്ത്രത്തിൽവരുത്തി, അവനോടു്, “അല്പയോ ഭഗ! ചോളഭദ്രരാജാക്കനായ ഒരു ഗായകമുക്കിടകം ഇവിടെ വന്നിരുന്നു. അവൻ എന്നെയും

സദസ്സുരെയും ഇതില്ലാമില്ലാതെ അവന്റെ സംഗീതവിദ്യകൊണ്ട് സന്തോഷിപ്പിച്ചു എന്നോട് അനവധി സമ്മാനങ്ങൾവാങ്ങി. അവൻപോയിട്ടില്ല. നന്നോട് മത്സരിക്കാനായി ഇവിടെത്തന്നെ അടുക്കൽ പെരുമ്പറയും മുഴക്കിക്കൊണ്ട് താമസിക്കുന്നു. എന്താ? നിനക്ക് അവനോടൊന്ന് പിണങ്ങാമോ? പിണങ്ങിയാൽപ്പോരാ ജയിക്കണം. ജയിക്കാൻതക്ക മിടുക്കി പ്ലേകിൽ പിണങ്ങാതെ അടങ്ങിക്കൊള്ളുന്നതാണ് മാനം എന്നുപറഞ്ഞു.

ദേവൻ അതുകേട്ടു വിനയപൂർവ്വം അല്പമോ നുപശ്രേയ്ക്കു! ഭക്താഭീഷ്ടപ്രദായകനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ കൃപാകടാക്ഷംകൊണ്ട് നിന്മാത്ത കടത്തിലെ വെള്ളംപോലെ അപൂർണ്ണവിദ്യകൊണ്ട് ഗവിതനായി പെരുമ്പറ അടിച്ചു തുളുന്ന അവന്റെ അഹംകാരമെല്ലാം ഞാൻ സഭാമദ്ധ്യത്തിൽ വെച്ച് നശിപ്പിച്ച് ഡക്കായംകുത്തിക്കീറിച്ച് മുഞ്ഞിയും കരിച്ചയയ്ക്കുന്നുണ്ട്. അവനെ ജയിക്കുന്നതിനുവേണ്ട ഗാനവൈദ്യുതും കരണാവരണാലയനും, അതമസാരമായകുറമായ ഭാവാൻ സുന്ദരേശ്വരന്റെ അനുഗ്രഹഭാരംകൊണ്ട് എന്നിക്ക് ഉണ്ട്. തിരുമന! കണ്ടുകൊള്ളണം. എന്നിങ്ങനെ യാതൊരു കൂസലുംകൂടാതെ രാജാവിനോട് മറുപടിപറഞ്ഞു.

രാജാവിനുകേട്ട്, അത്ഭുതം സന്തോഷിച്ചു. അനന്തരം ദേവനോട്, എന്നാൽ നീ ഇല്ലാൻ പോയ്ക്കാക തമ്മിൽ മത്സരിച്ച് പാടുന്നതിനു യോഗ്യമായ ഒരു അവസ്ഥ നിശ്ചയിച്ച് നീ വിചാരം അറിയിച്ചാൽ ഞാൻ ഫേമനാഥഗായകനെ സഭയിൽ വരുത്തിത്തരാം എന്നുപറഞ്ഞു.

ദേവൻ അതുകേട്ട് പാണ്യുഭൂപനെവന്നങ്ങി അദ്ദേഹത്തിനോട് വിടയുപവാങ്ങി സ്വന്തദിശത്തിലേക്കു യാത്രതിരിച്ചു. അദ്ദേഹം മുഴുവ്വത്തിൽവെച്ചു, നീറളക്കുപ്പാരങ്ങളും ഇട്ട്, വീശളിപ്പട്ടുകൊണ്ട് ചെട്ടത്തലപ്പാവുകളുംകെട്ടി വീണുപാണികളായി മധുരപട്ടണത്തിലെ വീഥികളിൽ നടന്നു തങ്ങളുടെ ഗാനവൈശാമ്യംകൊണ്ട് ശ്രോതാക്കളുടെ ഹൃദയം കവരുന്ന ഫേമനാഥഗായകപ്രവീരന്റെ അന്തേവാസികളായ പല ഉപഗാമകന്മാരേയും കാണുകയും അവരുടെ ശ്രുതിമധുരംകൊണ്ടും അഗ്രാസഞ്ചലംകൊണ്ടും അഭിവിചിതങ്ങളായ ഗാനങ്ങളെ കേൾക്കുകയുമെല്ലാം ദേവൻ അവരുടെ പാട്ടുകേട്ടു കഴങ്ങി. വീണപായനയിൽ ഗുരീണരായ കിന്നന്മാരും സ്വല്ലേകമായകന്മാരായ ഗന്ധർവന്മാരും ഇവരുടെ ചീന്ദധനയും പാട്ടും കേട്ടാൽ ഉഷർ കാടിക്കളിക്കും. അപ്പോൾ ഇവരുടെ ഗുരുവിനെ ഞാൻ എങ്ങനെ ജയിക്കും. ശിഷ്യന്മാർ ഇതു കേമന്മാർ അയസ്സാർ ഗുരു എത്ര സമർത്ഥനായിരിക്കണം. എന്നിങ്ങനെ അവൻ മനസ്സുകൊണ്ടുവിലാരിച്ചു. അനന്തരം വിവിധവിലാസങ്ങളെക്കൊണ്ട് ചഞ്ചലമാനസനായ അവൻ, ഭൂതാവേശം ഉണ്ടായ പരാക്രമം അതിവേഗത്തിൽ കാടി. മുനിമാങ്ങളാൽ സ്തുതയമാനനും, ചതുർക്കൂടപുരുഷിപനും, സർവ്വഭാഗാപും,

ഭക്താർത്ഥഭഞ്ജനനും ആയ ഹാലാസ്ത്രപതിയുടെ സന്നിധിയിൽ എത്തി പലപുരു പ്രദക്ഷിണം ചെയ്ത് ഒടുവിൽ, മുഖചിംഗത്തിൽ അഭിമുഖമായി ചെന്നു സാക്ഷാത്കമ്പനാർത്ഥം ചെയ്തു കിടന്നുകൊണ്ട് ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു.

“അല്ലയോ ദേവദേവ! കൃപാരാശോ! ഭക്താഭീഷ്ടപ്രദായക! നിന്തിരുവടി അടിയനെ രക്ഷിക്കണേ! അടിയൻ ഇപ്പോൾ നേരിട്ടിരിക്കുന്ന ആപത്തിൽനിന്നും രക്ഷിക്കുന്നതിനു നിന്തിരുവടിയെ അല്ലാതെ മറ്റാരെയും കാണുന്നില്ല. ഈ ഗാനവിദ്യാവിശാഭനായ മോക്ഷനാഥൻ എന്റെ മാനം ഇപ്പോൾ നശിപ്പിക്കും. എന്നിങ്ങലെന്നൊരു രക്ഷയുമില്ല. അപ്രകാരം വരുന്നതിനു ഇടവരതെ നിന്തിരുവടി വേണ്ടതുചെയ്യണെ രക്ഷിക്കണം. ഞാൻ എന്റെ സന്ദർശനം മുഴുവൻ എന്റെ രക്ഷിതാവായ നിന്തിരുവടിയെ കേൾപ്പിച്ചു. ഇനി എന്നെ രക്ഷിക്കുന്നതും ഉപദക്ഷിക്കുന്നതും അവിടത്തെ തിരുവുള്ളപേരേ”

ദേവ് ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചതിന്റെ ശേഷം തിരുമുമ്പിൽനിന്ന് പുഴു നേറ്റു സർവ്വസ്വം സമർപ്പിച്ചതായ തന്റെ വേനത്തിൽ പോയി സുഖമായി വസിച്ചു.

ദേവന്റെ ഹൃദയം ഹൃദയം പ്രാർത്ഥനകൊണ്ട്, പ്രീതനും അർത്ഥമാനസനും ആയിത്തീർന്ന സ്പോഷകൃതന്റെ കടംബാധനനാധിശനും ആയ സുന്ദരേശ്വരൻ, ജിണ്ണാപ്പി കടംബാധനനും ജിണ്ണകന്തളെന്താനും ആയ ഒരു വൃദ്ധന്റെ വേഷമെടുത്തു്, രഥയിൽ വിറക്കുകയും ചുമലിൽ വീണയും ഏതി“വിറക്കവേണമോ? വിറക്കവേണമോ? എന്നിങ്ങനെ വിളിച്ചുകൊണ്ടു മന്ദം മന്ദം മധുരാപുരിവീഥിയുടെ നടന്നുനടന്ന് മോക്ഷനാഥനായകൻ ഉപഗാമകസഭേതനായി പെരുപറയുമുദക്കി വഴുന്നമണിമന്ദിരപാദത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു് തന്റെ തലയിൽ ഇരുന്ന വിറക്കുകയും പുറംതിണ്ണത്തിൽ ഇറക്കിവെച്ചുപെട്ടു്, തോളത്തുകിടന്ന വീണയെടുത്തു്, തുഞ്ചനാദോദികൾ പോലും വസ്മരിക്കത്തക്കവണ്ണം തന്തിമീട്ടി സ്വരം ഒപ്പിച്ചു്, അതിമധുരമായി ഗാന്ധാരസ്വരത്തിൽ മന്ദവിസ്താരം തുടങ്ങി.

മാളികമുഖളിൽ, സുന്ദരിനായ തമ്പരഗിയുടൊന്നിച്ചു്, നന്മാണുപക്രിയാദികളിൽ വിടനാഭിച്ചുകൊണ്ടു മഞ്ചസ്ഥനായിവസിക്കുന്ന മോക്ഷനാഥനായകൻ, മാനാഹാമായ ഗീതഗന്ധകേട്ടു ഇതില്ലാമില്ലാത്ത അത്തുതത്തോടുട്ടാട കടിച്ചുഴുന്നേറ്റു, ഇപ്പടുത്താൽ? ഹാ! ഹാ! എത്ര കണ്ണാനദകരമായ ഗാന! എത്ര മനോഹരമായ ശ്രുതി! ഈ സഹീതവിദ്യയുടെ മറുഭരകൊണ്ടു, ഗാനകാമശക്തികൾ ഏതു്? എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിചാരത്തോടുട്ടാട മാളികമുഖളിൽനിന്നു താഴെത്തറയിൽ വീണുകൊണ്ടിരുന്ന ഗാനനിപനവും പുറപ്പെട്ടുന്ന ഗുഹാദാരത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. അവിടെചെന്നു

പ്പോൾ ആ ഗാഢകശ്ശേഷ്ഠനായ അതിശയം അല്പമൊന്നും അല്ലായിരുന്നു. വലപോലെ കീറിച്ചുറിഞ്ഞ വസനാലുക്കുട്ടന്ത്, തൊലിയുംചുണ്ടു മുടിയുംനാട്ടു കായച്ചുശുദ്ധിച്ച ഒരുവൃദ്ധൻ സമീപത്തിൽ ഒരുക്കെട്ടവിറകും കൈയിൽ ഒരുപഴംവീണയുംവെച്ചുകൊണ്ടു്, പരമാത്മചയത്തിൽനിന്നു നന്നും അനുഭവിക്കുന്നതുപോലെയുള്ള സന്തോഷകൂടെ വിനവായിച്ചു് രാഗവിസ്ഫുരണംചെയ്യുന്നതായിരുന്നു ഹേമനാഥഗായകൻ കണ്ടതു്. അദ്ദേഹം വിനയത്തോടുകൂടെ ആ വൃദ്ധനോടു അങ്ങു് ആരാണെന്നു പറയണമെന്നു് അപേക്ഷിച്ചു.

ഗായകവൃദ്ധൻ ഇങ്ങനെ മറുപടിപറഞ്ഞു:—“ഞാൻ മഹാപ്രഭുവും ഗായകേന്ദ്രനും ആയ ഭദ്രന്റെ ഭാസനാണു്.” ഹേമനാഥഗായകനു് ആ ശബ്ദം വിചലിപ്പിച്ചായശസ്ത്രപാതംപേലെ മനസ്സു്കൊണ്ടു്. തലമുറിച്ചു മരംപോലെ സ്വപ്നനേരം അവിടെത്തന്നെനിന്നു. അനന്തരംആ വൃദ്ധനോടു മറുപടിയൊന്നും ചോദിക്കുകയോ പറയുകയോ ചെയ്യാതെ ഉടൻതന്നെവിട്ടിറക്കത്തുകടന്നു തന്റെ മഞ്ചത്തിൽ ചെന്നിരുന്നു്കൊണ്ടു്, ഇപ്രകാരംവിചരിച്ചു.

അഹോ! അതുതന്നെ!! അതുതന്നെ!!! ഈമാതിരി ഗായകവിശാഭോതങ്ങളേണ്ട? ഭാസന്റെ ഗാനവൈഭവ്യം ഇത്ര കേമമായപ്പോൾ യജമാനന്റെ പ്രാഗത്ഭ്യം എത്രകണ്ടു വെച്ചതായിരിക്കണം. ഈ മൂത്തനമ്മളു വൃദ്ധനായ, ഭദ്രന്റെ ഭാസനോടുപോലും പിന്നങ്ങുന്നതിനു എന്തെന്നൊക്കെന്നല്ല, ഭൂലോകത്തിൽഉള്ള യാതൊരുഗായകനൊക്കെക്കൊണ്ടും ജഗദവാ ദേവനന്താംഗികളെക്കൊണ്ടും പരാധിക്കുമെന്നുതോന്നുന്നില്ല. അങ്ങനെയിരിക്കെ ഇവന്റെ ഗുരുവായ ഭദ്രനെ ഞാൻ എങ്ങനെ ജ്ഞിക്കും. അതുകൊണ്ടു്, ഭദ്രൻചെന്നു നേരിടുന്നതിനുമുമ്പിൽ ഉള്ള ബഹുമാനവും കൊണ്ടു് കടന്നു കളയുന്നതാണു് നല്ലതു്.

ഹേമനാഥൻ, ഉടൻതന്നെ ശിഷ്യന്മാരെ എല്ലാംവിളിച്ചു അവരോടു ചിന്താപറഞ്ഞു. അവരും അപ്രകാരംതന്നെ വേണമെന്നുനിർവ്വചിച്ചു. ഉടൻതന്നെ എല്ലാവരുംകൂടെ അന്നുരാത്രിയിൽഅതും അറിയാതെ കെട്ടുംഭാസ്വവും ആ യി മറ്റൊരാളായിത്തീർന്നു കടന്നു.

ഘോഷസ്വാധിപനായ സുന്ദരശേഖരൻ, ഹേമനാഥഗായകനും പരിവാരങ്ങളും വരഗുണപാണ്ഡ്യനാടു് യാത്രചോദിക്കുകപോലും ചെയ്യാതെയും മററതും അറിയാതെയും ഒരുരാത്രികൊണ്ടു്, കെട്ടുംചുമടുമെടുത്തു്, മധുരാപുരംവട്ടുവിചരം അന്നുരാത്രിയിൽ ഭദ്രനെ സ്വപ്നത്തിൽ അറിയിച്ചു.

അതുകേട്ടപ്പോൾ ഭദ്രനായ ഉത്താരവും സന്തോഷവും എത്രമാത്രമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അദ്ദേഹം പിറ്റേന്നാൾ രാവിലെ എഴുന്നേ

ററ്, മാലാസ്യത്തിൽപോയി ഹേമപത്മിനിയൽ ഇറങ്ങിക്കളിച്ചു നിത്യ കർമ്മങ്ങൾ വീഡിപ്രകാരം അനുഷ്ഠിച്ചു, സുന്ദരേശ്വരനെ ഭക്തിപൂർണ്ണരും പ്രാർത്ഥനമസ്കാരങ്ങൾകൊണ്ടു പൂർവ്വധികം പ്രസാദിപ്പിച്ചുവെച്ചു, രാജനികടത്തിൽപോയി അദ്ദേഹത്തെ വിനയപൂർവ്വം വണങ്ങിയുകൊണ്ടു ഉദ്ധതനായി, ഇങ്ങനെ അറിയിച്ചു:—

“അല്ലയോ മഹാജാവാ! ആ ഗായകൻ എവിടെ? അവനെ കല്പിച്ചു ചേൾവിളിപ്പിക്കണം. ഇവിടെ അവൻ വന്നുചേരുന്നതിന്റെ അടുത്തകുഴപ്പത്തിൽ അവനെ ഞാൻ വീണുവെപ്പിച്ചുവെച്ചുതരാം”.

ശ്രോതൃനായ ഗായകന്റെ ധൈര്യപൂർവ്വമുള്ള ഈ അഭിപ്രായം കേട്ടു, അശ്ചുതപരതയായ വരഗുണപാണ്ഡ്യൻ ഉടൻതന്നെ ഹേമനാഥഗായകനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരുന്നതിനായി അവൻ താമസിച്ചുവന്ന മന്ദിരത്തിലേക്ക് കിങ്കരന്മാരെ അയച്ചു. കിങ്കരന്മാർ ഉടൻതന്നെ മടങ്ങിവന്ന് രാജാവിനെ വെട്ടിച്ചുകൊണ്ടു ഹേമനാഥഗായകനും ശിഷ്യന്മാരും അവർ താമസിച്ചുവന്ന ഭവനത്തിൽ കാണാനില്ലെന്നും, അടുത്തവീടുകൾ, അവരും ശിഷ്യന്മാരും ഭേദപ്പെട്ടിട്ടു് ഇന്നലെരാത്രിയിൽ ജരതം അറിയാതെ കടന്നു കളഞ്ഞതായിപ്പറയുന്നു എന്നും അറിയിച്ചു.

രാജാ്യം അതുകേട്ടു് ഏറ്റവും അനന്ദിക്കുകയും ഇതെല്ലാം മായമായനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ അനുഗ്രഹവിശേഷങ്ങൾ തന്നെയെന്നു നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം അദ്ദേഹം ഭേദനെ ഇതില്ലാമില്ലാതെ ബഹുമാനിച്ച് വിശേഷമായിരികിൽ ഉള്ള ചില വസ്ത്രാഭരണാദികളും അണിയിച്ച്, അനന്തരമുറക്കയറി യശഃപടമാവും മുഴക്കി, മധുരപുരപീഠിയെ പ്രദക്ഷിണം വെക്കുകയും ഹേമനാഥഗായകനും പരിവാരങ്ങളും ഭേദനെ ഭയന്നു കാടീപ്പോയവിചരം പരസ്യംചെയ്യിക്കുകയും ചെയ്തുകൂടാതെ അന്നു വധി കനകരത്നങ്ങളും വസ്ത്രാഭരണധനധാന്യങ്ങളും ഭേദം സമ്മാനമായി കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

രാജസ്ഥാനപരനും സ്തുതിപാഠകന്മാരാൽ ഗീയമാനനും അയഭേദൻ ബഹുജനസമ്മേളനത്തോടും വാദ്യോപാധിങ്ങളോടും രാജഭരണങ്ങളായ ബഹുവിധസമ്പത്തുകളോടുകൂടെസ്വമന്ദിരത്തിൽപോയി. തനിക്കകിട്ടിയസമ്പത്തുകളിൽ പക്ഷതി സുന്ദരേശ്വരനു ദക്ഷിണയായി സമർപ്പിക്കുകയും ശേഷിച്ചതിൽ ഒരുപങ്ക് ഉത്തമഭക്തന്മാരായ വിപ്രന്മാർക്കു് ദാനമായി നൽകുകയും ചെയ്തുവെച്ചു ശേഷമുള്ള തന്റെ ജീവിതകാലത്തെ സുന്ദരേശ്വരസ്മരണയോടുകൂടെ പരമാനന്ദകരമായി കഴിച്ചുവന്നു. ഭക്താനുഗ്രഹകന്താവും പരാലോകനും ആയ സുന്ദരേശ്വരന്റെ ഭക്തചാത്സല്യത്തേയും ഗായകേന്ദ്രനംശി വദന്തശരീരോമണിയുമായ ഭേദന്റെ മഹാഭാഗ്യത്തെയുംപറ്റി അദ്ദേഹം ഒന്നുപോലെ പ്രശംസിക്കുകയും ചെയ്തു.

അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദിമഹർഷിപുരുഷന്മാരേ! ഭക്താത്മിജ്ഞാനരസ
വിജ്ഞാനം ആയ ഭഗവാൻ ഭക്തനായ ഭദ്രനുവേണ്ടി വിറകുകെട്ടുമുന്നേ സ
ഗീതവിശദനായ മേമനാഥഗാനകൻ തോല്പിച്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാ
ല്പത്തിരണ്ടാമത്തെ ലീല ഇപ്രകാരമേതാണ്. ഈ പരമപാപനയും ഭക്തി
സംവൽകുമായ ലീലയെ പഠിക്കുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ക്കു ഹര
പരബ്രഹ്മൻ കണപോലെ സകലാഭീഷ്ടസംസിദ്ധിയുണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിനാ
തൊരു സംശയവും ഇല്ല.

ഭക്തരക്ഷണത്തിനു വിറകുകെട്ടുമുന്നേ
ഓ-ഓ ലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്വമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

ഓ-ഓ അല്ലായം.

ഭദ്രനുവേണ്ടി ചോരൂപതിക്ക് എഴുത്തയച്ചു

നാല്പത്തിരണ്ടാമത്തെ ലീല.

ല്ലയോ വസിഷ്ഠാദിമഹർഷിശാസ്ത്രന്മാരേ! ഭക്താത്മസ
നായ ഭഗവാൻ മഹാബാണേശ്വരൻ സ്വഭക്തനായ ഭ
ദ്രനുവേണ്ടി ചോരൂപതിക്ക് എഴുത്തയച്ചതായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാല്പത്തി
രണ്ടാമത്തെ ലീലയെ നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം കേട്ടുകൊൾവിൻ! ഈ അതി
പാവനമായ ലീലാശ്രവണം, ശ്രോതാക്കളുടെ സകലപാപങ്ങളേയും നശി
പ്പിക്കുന്നതാണെന്നുള്ള മുഖപ്രസംഗത്തോടുകൂടെ വീണ്ടും അംഗസ്സുചാർ
ഷി താഴെചരുമാറുവിലാഴ്ചനം തുടങ്ങി.....

“പാണ്ഡ്യരാജകുലശാസ്ത്രചണ്ഡനമായ വന്ദനപാണ്ഡ്യനിൽനിന്നും
അസീമമായ പലസമ്മാനങ്ങളും പ്രശംസാപത്രങ്ങളും വാങ്ങിയ ഭദ്രൻ,
ഐഹികഭോഗത്തിൽ ഉള്ള അസക്തിയും രാജസേവയിൽ ഉള്ള താല്പര്യ
വും നശ്യേഷം ഉപേക്ഷിച്ച്, നീപാടവിനാഥനും ഭക്താത്മിജ്ഞാനും, ആ
യ സുന്ദരേശ്വരന്റെ സേവയിൽ സകലമായ മനസ്സോടുകൂടെ ഗാനസ്വര
പിയും ഗാനരസികനുമായ അദ്ദേഹത്തെ ശ്രുതിമധുരമായ ഗാനവൃത്തി
കൊണ്ടു സേവിക്കാൻ തുടങ്ങി.

ഭക്തപദധീനനും പാവതീപതിയും, ആയ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശ്വരൻ ഗായകവിധൂനായ ഭദ്രൻ ഗാനശ്രവണംകൊണ്ടു അത്യാത്മ സന്തുഷ്ടനായിട്ട് അവന്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചു, അവന്റെ പ്രാർത്ഥനാഗീതങ്ങളിൽ വിലിനമാനസനായി എല്ലാപോലും ഒന്നുപോലെതലയുണ്ടെടുത്തു വന്നിട്ടു. അത്യാത്മനാശാശ്വാസങ്ങളും അതിമധുരങ്ങളും ആയ ഭദ്രന്റെ പ്രാർത്ഥനാഗീതഗാനങ്ങൾ സുന്ദരേശ്വരനെ ഏതാർത്ഥം അനന്ദിപ്പിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ എന്നെക്കൊണ്ടെന്നല്ല ആയിരം നാക്കുള്ള അനന്തനെക്കൊണ്ടും ഒരെന്നതല്ല.

ഇപ്രകാരം ശ്രുതിമധുരങ്ങളായ സ്തോത്രഗാനങ്ങൾകൊണ്ടു പരമശിവനെ പ്രാദക്ഷിപ്പിച്ചു മാധവസ്വത്തിൽതന്നെ വസിക്കുന്ന ഗായകശിരോമണിയും ഭക്തഗഗനന്യായമായ ഭദ്രൻ ഒരുപിടി പരമശിവപോലെ ഗാനസേവനവും ചെയ്തു സ്വപനദിശ്ശത്തിൽ പോകുന്നതിനായി. ഭാവിച്ചപ്പോൾ, അവന്റെ ഗാനവിദ്യകൊണ്ടു സന്തുഷ്ടനായ സുന്ദരേശ്വരൻ, ഒട്ടുവളരെ പണാവാരി കിഴികിഴിയായി കെട്ടി അവന്റെ മുമ്പിൽവെച്ചു.

അവൻ സന്തോഷപൂർവ്വം ആ പണക്കിഴികൾ എടുത്തുകൊണ്ടുപോയി ശിവഭക്തന്മാർക്കു കൊടുത്തു. പിന്നൊരുദിവസം രാജാവിന്റെ ഭരണങ്ങൾക്കു എടുത്തുകൊണ്ടുപോന്നു, ഭദ്രനാൽക്കി. അവൻ അതും കൊണ്ടുപോയി അത്യാത്മകൾക്കു ദാനംചെയ്തു. അടുത്തദിവസം വളരെ തണുത്തുപോയിരിക്കൊടുത്തു. ഭദ്രൻ അതും ദാനംചെയ്തു. അതിനടുത്തദിവസം കനകങ്ങളും, അതിനടുത്തദിവസം വളരെ വളരെ സ്വപ്നക്കുട്ടികളും, അതിനടുത്തദിവസം അശ്വല്യങ്ങളായ കൈശരോമ്മാലാങ്ങളും, പിററദിവസംതന്നെ തുടർന്നുപോയി, മറ്റൊരുദിവസം ചന്ദ്രമാലാങ്ങളും പിന്നൊരുദിവസം, മേഘശാലാങ്ങളും തന്നെയും ഭദ്രനും, പിന്നെയും പലപല തരങ്ങളിലുള്ള വെള്ളികളും മറ്റും ഭദ്രൻ സുന്ദരേശ്വരനാൽക്കി. അവൻ കിട്ടിയതെല്ലാം വീട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി യാചകന്മാർക്കായി പങ്കുതന്നുകൊടുത്തു.

ഇങ്ങനെ പരമേശ്വരപ്രാദക്ഷിപ്പിക്കുവാൻ കിട്ടിയതെല്ലാം ഉപഗായകന്മാർക്കും യാചകന്മാർക്കും വിതരണം, പൊട്ടിച്ചും, ചുണ്ണിച്ചും വീതിച്ചും മറ്റുംകൊടുത്തു ഒന്നില്ലാതായതിന്റെ ശേഷവും, ഭദ്രൻ രാജസേവയ്ക്കുപോകാതെ, പിന്നേയും സുന്ദരേശ്വരസന്നിധിയിൽതന്നെപോയി അദ്ദേഹത്തെ ഗാനവിദ്യയാൽ സേവിച്ചുകൊണ്ടു ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു.

അല്ലയോ സുന്ദരേശ്വരൻ! അങ്ങു എനിക്കുനഷ്ടകീട സമ്പത്തുകൾമുഴുവനും ഞാൻ അർപ്പിക്കുകയും ഉപഗായകന്മാർക്കും വീതിച്ചു ദാനംചെയ്തു. ഇനി എന്റെ കൈയിൽ യാതൊന്നും ഇല്ല. അവൻ എന്നോടുവന്നർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഞാൻ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതു്. അല്ലയോ ഭക്താ

ത്തിഭജനനായ ഭഗവാനെ! ഞാൻ അങ്ങയെ അല്ലാതെ ഈ ജന്മം മറ്റൊരേയും സേവിക്കുന്നതും അല്ല. അതുപോലെതന്നെ അർത്ഥികളോടു ഇല്ലെന്നു പറയുന്നതും ഏതെന്നൊക്കെ പ്രയാസംതന്നെ. അതുകൊണ്ടു നിന്തിരുവടി ഈ ധർമ്മഭക്തത്തിന്നിന്നും അഭിയനെ മക്ഷിക്കണം.”

ഭദ്രൻ ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചുപോയി സ്വഭവനത്തിൽപോയി മനസ്സാപത്തോടുകൂടെ നിദ്രയുണ്ടായി. അലർച്ചയായിരുന്നപ്പോൾ, ഭക്തപരമായ നായ ഹാലാസ്വനായകൻ, ഭദ്രന്റെ മടിയിൽ ഏഴുനെയ്യെടുത്തു സമർപ്പത്തിൽ അവനാടിത്തന്നു പറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോ ഭദ്ര! നിന്റെ ഭാനശീലം വളരെവളരെ അതിശയിക്കത്തക്കതുതന്നെ. അതുപോലെതന്നെ ഏതാനും ഉള്ള നിന്റെ ഭക്തിയും അനന്യസാധാരണമെന്നു എനിക്കറിയാം. തന്മൂലം ഞാൻ നിന്നെ ഹൃദയംഗമായി അംഗീകരിക്കുന്നു. നിനക്ക് മേൽക്കുമേൽ, മഹാജംഗലിക്കും, ഞാൻനിനക്കു എടുത്തുതന്ന ഭാഗ്യങ്ങൾ എല്ലാം രാജഭണ്ഡാരത്തിൽ നിക്ഷേപിച്ചിരുന്നവയാണ്. അവകൾ കാണുന്നത് ഭണ്ഡാരപാലകന്മാരും കോശഭൃക്ഷന്മാരും ഇതില്ലാമില്ലാതെ വൃസനിക്കുന്നു. മുദ്രാപാട്ടിക്കുകയോ വാതിൽതുറക്കുകയോ യാതൊന്നും ചെയ്യാതെ കോശാഗാരത്തിൽ കിടന്ന ഭാഗ്യങ്ങൾ മോഷ്ടിച്ചു കള്ളൻ ആരായിരിക്കണം. ഈ അതുഭുതകരമായ മോഷണംമായാമെന്നു സുന്ദരേശ്വരൻ അറിയാതെ ഒരിക്കലും പോയിട്ടില്ലെന്ന് അവർ എന്നു ശങ്കിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇനിപ്പോൾ ഞാൻ ഭണ്ഡാരത്തിൽനിന്നും നിനക്ക് ഭാഗ്യങ്ങൾ എടുത്തുതന്നതായാൽ അത് നിന്റെ കൈയിൽപോയി അവർകൾക്കുപോലും, അവർക്കു നിന്നെ വിട്ടിട്ടും, അതുകൊണ്ടു, ഇവിടമങ്ങൾക്കു ഒന്നിന്നും ഇടയാകാതെ നിനക്കുവേണ്ട ഭാഗ്യം കിട്ടത്തക്കതായ ഒരുവഴി ഞാൻ പറഞ്ഞുതരാം. അത് മറ്റൊന്നും അല്ല. രല്ലാഭാശ്രിതനായ ചേരരാജാവിന്നു ഏന്റെ പേരുപറഞ്ഞു മെല്ലെന്നവർക്കു പറ്റും എന്തും കൊടുക്കുന്നതന്നു സന്നദ്ധനാണ്. ഞാൻ ഒരു പുഴുത്തുതരാം. നീ അതുകൊണ്ടുപോയി ചേരഭൂപനെ കാണിച്ചാൽ നനക്കു വേണ്ട ഭാഗ്യം അവർതരും. നീ പുഴുത്തുവാങ്ങിക്കൊണ്ടു ചേരരാജാവിനെ രാവിവെട്ടെന്നു പുറപ്പെട്ടുകൊള്ളുക.”

സുന്ദരേശ്വരൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിട്ട് ഒരു പത്രിക എഴുതി ഭദ്രന്റെ കൈയിൽ കൊടുത്തു. ഭദ്രൻ അത് വാങ്ങിയുകൊണ്ടു, സുന്ദരേശ്വരനോടു അല്ലയോഭഗവാനെ! ഇത് സ്വീകരിക്കാം. ഞാൻ ഭഗവൽസേവയല്ലാതെ ഒരിക്കലും രാജസേവയ്ക്കു പോകുന്നതല്ലെന്നു തീർച്ചയാക്കിപ്പോയി. അതിന്നു വിചരിതമായി ഞാനില്ലാത്ത ചേരരാജാവിന്റെ അടുക്കൽപോയി എങ്ങനെയാണ് ഭാഗ്യം യാചിക്കേണ്ടത്? എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ, ഭഗവാൻ ഭദ്ര! നീ അതൊന്നും ഇല്ലാത്ത ആലോചിച്ചിട്ടാവശ്യം ഇല്ല. ഞാൻ പറ

യുടെ സ്വഭാവം എന്ത്? ഇവിടെ എന്തിനവന്നു? അവിടത്തേക്കു എന്നെ കൊണ്ടു വന്നതും സാധിക്കാത്തതുകൊണ്ടു പറയണം.

ഭദ്രൻ അതു കേട്ടു് ഇങ്ങനെ മറുപടി പറഞ്ഞു.

“ഞാൻ കേതാഭിഷ്ഠപ്രദനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ അമ്മയെപ്പറ്റിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാരതാഗ്രാമ്യനായ അമ്മേക്കുമാണെന്നതിനായി മധുരയിൽ നിന്നും വന്നിരിക്കുകയാണ്. എന്റെ കൈയിൽ അമ്മേയ്ക്കു തരുമ്പതിനായി സുന്ദരേശ്വരൻ ഒരു എഴുത്തു തന്നെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതാ വാങ്ങിയെടുവിട്ടു് എന്നു പറഞ്ഞു എഴുതെടുത്തു ചേരമാജാവിന്റെ നേരേനിട്ടു. അദ്ദേഹം വളരെ ഭക്തിപൂർവ്വം താമരതൊഴുതുകൊണ്ടു് അതു എഴുത്തുവാങ്ങികുണ്ഠിപ്പിപ്പാശിരസ്സിപ്പും വെച്ചു് സാന്ത്വനാനന്ദശ്ചതുസംഭ്രമങ്ങളോടുകൂടെ ഇപ്രകാരം വായിച്ചു:—

“നാനാശ്ചതുരതായാം
മധുരയാഭരണിനാമ്നാ
മന്ദിസകൈര്യതാദൈവ
പ്രേക്ഷയന്വദ്രിശീഹരതരം ”

നാനാവിധ ആശ്ചര്യങ്ങളും ഇരിപ്പിടമായ മധുരയിൽ, എന്നെ സേവിച്ചുവഴുന്ന ഈ ഭദ്രൻ കാമതാമസംകൂടാതെ ചേണ്ടുന്ന ഭവ്യകൊടുത്തയച്ചാലും എന്നുള്ള അർത്ഥമടങ്ങിയതും മനോഹരങ്ങളായ വണ്ണവിന്യാസങ്ങളോടുകൂടിയതും ആയ സുന്ദരേശ്വരന്റെ തുറക്കെഴുത്താടി എഴുതിയ തിരുവഴുത്തുവായിച്ചപ്പോൾ, ചേരഭൂപതിയായ അദ്ദേഹനന്ദങ്ങൾ വാചാ മനോഹരങ്ങളായിരുന്നു എന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. മഹാമന്ത്രി ധിപനായ സുന്ദരേശ്വരൻ തന്നിൽ ഇത്രമാത്രം ഭക്തനും വിശ്വാസവും ഉണ്ടായല്ലോ എന്നോർത്തും കൃതാർത്ഥത കൊണ്ടുണ്ടായ യഥാർത്ഥമായ പരമാനന്ദത്തെ അനുഭവിച്ചും രണ്ടുമുനക്ഷണത്തോളവും അദ്ദേഹം ഒന്നും മിണ്ടാതെ നിന്നുപോയി. അനന്തരം, അദ്ദേഹം ഭദ്രനെ അനന്ദപുരത്തുകയറി വാദ്യമോഷങ്ങളോടും രാജോചിതങ്ങളായ അകമ്പടിയോടും മറ്റും കൂടെ പുറത്തിറങ്ങുകൊണ്ടുപോയി അർദ്ധാരോപചാരങ്ങൾ കൊണ്ടു സൽക്കരിച്ചു് മാനന്ദ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഇരുത്തി വിശ്രമിപ്പിച്ചു. അനന്തരം ഭദ്രനെ, സാക്ഷാൽ സുന്ദരേശ്വരന്റെതന്നെയെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ ഒരു ഗ്രാമരണവും സ്നാനവും മറ്റും ചെയ്തിപ്പിച്ചു്, കുംഭമാദിനാദികളായി പരിമളം ഏറിയ പലവിധ കുറിക്കുട്ടുകളും മാത്തി വിവർത്തന വസ്ത്രങ്ങളേയും അഭരണങ്ങളേയും മറ്റും കൊണ്ടലങ്കരിപ്പിച്ചു തൃപ്തിയാകുവണ്ണം ഷഡ്രസോപേതമായ ഭക്ഷണങ്ങളും നൽകി എഴുന്നള്ളിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുപന്നു് ഉഗ്രപീഠത്തിൽ ഇരുത്തി വന്ദിച്ചുകൊണ്ടു വിനയാനന്തരം ഭക്തിയുക്തനായ ചേരഭൂപതി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോസ്വാമിൻ! ശിവസന്നിഭനായ അങ്ങോടെ പാദപത്മരേണുക്കളെക്കൊണ്ടു് എന്റെ മന്ദിരം പാരിപൂതമാകുന്നതിന്നു ഭാഗ്യമുണ്ടായ ഇന്നത്തെ ദിവസംപോലെ പരമാനന്ദകരമായ ഒരുസുദിനം ഇതിനുമുമ്പിൽ എന്തെന്നായിട്ടില്ല. ഞാൻ ഇന്ന് ഏറെയും കൃഷാർത്ഥനായി. ഇപ്രകാരം ഒരു ഭാഗ്യം എനിക്കുണ്ടാകുമെന്നു ഞാൻ സ്വപ്നത്തിൽപോലും വിചാരിച്ചിരുന്നതും ഇല്ല. എല്ലാം മായാമയനും ജ്ഞാനിയാസനും ഭക്തകല്പമവീരുപനും ആയസുന്ദരേശ്വരന്റെ ദീപാപ്തയോഗങ്ങൾ എന്നല്ലാതെകൂടാ പരയാനില്ല. അവിടത്തെ ഏതൊരുമാതിരിവിയോഗങ്ങളെയും അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിന്നു് അവിടത്തെ ഭാസഭാസനായ ഞാൻ സദാപി നന്നദ്ധനാണു്.”

ദേവൻ അതുകേട്ടു്, മന്ദസ്തിതപൂർവ്വം പറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോ ചേരഭൂപാലന്മാരേ! ഭക്താഗ്രണിയായ അങ്ങയ്ക്കൊപ്പം, മഹാഭാഗ്യശാലികളായി അതും തന്നെയില്ല. കരുണാധരണാലയനായ സാക്ഷാൽ സുന്ദരേശ്വരന്റെ അംഗീകാര വിശ്വാസത്തിനും അനുഗ്രഹത്തിനും പാത്രവാസാകുന്നതിൽ കൂടുതലായി എന്തൊരു ഭാഗ്യമാണു് ഇഹ പാശ്ചാത്യർക്കു സിദ്ധിക്കാൻമുളളതു്. അങ്ങു് എല്ലാമഹാനുഭാവങ്ങൾകൂടിയും മഹാനുഭാവൻ എന്നും, എല്ലാമഹാഭാഗ്യശാലികളിലും മഹാഭാഗ്യശാലിയെന്നും, സകൃതികളിൽവെച്ചും സകൃതിയെന്നും പിന്നെയും പിന്നെയും അനേകായിരം തവണ പറയണം. അതുമല്ല വാസ്തവതത്വത്തിന്റെ മഹത്വത്തെ ചൂഴ്ന്നിത്തന്നെക്കുന്നതായാൽ, ജാതിഭേദമന്വേ ബ്രഹ്മദീപ്തംബപര്യന്തം അന്തർലാലിയായ ഗേവാൻ സുന്ദരേശ്വരൻ ജീവപ്രസാദം സ്ഥിതിചെയ്യുംപോൾ ലോകത്തിൽ ഉൽകൃഷ്ടമായും അപകൃഷ്ടമായും യാതൊന്നുതന്നെയില്ല. പിന്നെലൈശ്വരികമായ ജീവിതാന്തരങ്ങളുടെയും ഗുണഗുണങ്ങളുടെയും പുണ്യപാപങ്ങളുടെയുക്തമുതൽ കുറച്ചുകൂടി അനുസരിച്ചാണു്, ഒരുത്തൻ ശ്രേഷ്ഠനെന്നും അന്യൻ നിമൻ എന്നും മറ്റും നിശ്ചയിക്കുന്നതു്.

ഇങ്ങനെ അവർ തമ്മിൽ കുറേ നേരത്തോളവും സംഭാഷണംചെയ്തു. ചോദാധാപു് ഉടൻ തന്നെ, കാലവിളംബം വരാതെ ഭദ്രനെ അയക്കണമെന്നുള്ള സുന്ദരേശ്വരന്റെയും അനുസ്മരിച്ചിട്ടു് ഭദ്രനെനോക്കി, അല്ലയോ ശിവഭക്തനായ ഗായകശിവാമനേ! നിന്തിരുവഴിതാമസിക്കാതെ അവശ്യമുള്ള ധനം വാരി കിരണമാക്കിക്കൊണ്ടു ചുറ്റപ്പിരിയുകൊണ്ടു മറ്റൊരായിലേക്കുപുറപ്പെട്ടാലും. അവിടത്തെ ഇവിടെ ഒട്ടും താമസിപ്പിക്കരുതെന്നാണു് സുന്ദരേശ്വരന്റെ കല്പന. ഞാൻ ഇനിയും അങ്ങു സംഭാഷണംസംഭാഷണു ഇവിടെ താമസിപ്പിച്ചാൽ അർത്ഥശാലാലാഭംചെയ്ത പാപത്തിന്നു ഞാൻ ഉത്തരം പറയേണ്ടിവന്നുപോകും. അതിന്റെശരണം ഭദ്രനെനോക്കി കിരണമാകട്ടെ കോശാഗാധത്തിൽപ്രവേശിച്ചു് ആവശ്യമുള്ളതങ്ങോളവും ഇല്ലാ വാരികൊള്ളുന്നതിന്നു പറഞ്ഞു.

ഭരൻ രാജാജ്ഞാപകാരം അംഗീകരിക്കാൻ കോശാഗാരത്തിൽനിന്നും അനവധിക കമ്മോക്കെക്കൊണ്ടു' ദ്രവ്യവും ചുമപ്പിച്ചു, കേണിഗണങ്ങളോടുകൂടെ അവിടെ നിന്നും രിവിച്ചു മധുരയിൽ എത്തി തന്റെ മന്ത്രിമന്ത്രിയിൽ പോയി പഴയപോലെ ഭാനവും സുന്ദരശോഭജേനയും ചെയ്തു സൗഖ്യമുപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു.

അല്ലയോ വനിപ്പാടിക്കളേ! ആശ്രിതവത്സലനും സർവ്വമകല്പതയ്ക്കും ആയ സുന്ദരേശ്വരനിൽ യഥാർത്ഥഭക്തിയോടു കൂടിയവർക്ക് ദുഷ്ടമോ യി യാതൊന്നുംതന്നെ ഇല്ലെന്നുള്ളതിലേക്കും ഭക്തവത്സലനായ ശേവാൻ തന്റെ ആശ്രിതനായെ രക്ഷിക്കുന്നതന്നുവേണ്ടി എന്തും ചെയ്യുമെന്നുള്ളതിലേക്കും ഭക്താവേശി ചേരരാജാവിനു എഴുത്തഴുതിയതായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ നാല്പത്തിയഞ്ചാമത്തെ ലീല അത്യന്തം ശ്രേഷ്ഠമായ ഉദാഹരണമാകുന്നു. ഈ പരമപാവനമായ ലീലയെ കേൾക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് ഇഹപരസൗഖ്യങ്ങൾ അന്നന്യാസേന ലഭ്യമാകുന്നതാണ്.

ഭരണവേണ്ടി ചേരുകപതിക്കു് എഴുത്തയച്ച
നാലുത്തിരണ്ടാം ലീല സമാപ്തം.

ഹ ഓ ല ഓ സ്ക മ ഓ ഹ ഓ ത്വ ഓ

കേരള ഭരണാഗ്രന്ഥം

പ്രസ് 10 അദ്ധ്യായം.

ഭൂത ഫലകാദാനന്ദൈവ

ന ഓൽപ്പത്തി മൂന്നാം ലീല.

 വാതമവേദിയായ അഗസ്ത്യൗചാരാദി വീണ്ടും വസി
 ഘാദികളെ നോക്കി, അല്ലയോ മൂനിയംഗവന്മാരെ!
 നിങ്ങൾ ഇനി കേതനായ ഭദ്രൻ. ഭദ്രവാൻ ഫലകോപനം ചെയ്ത അഭ്രഹ്മ
 ത്തിന്റെ നാലുത്തിമുന്നാഴത്തെ മീടയെ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ എന്നിങ്ങനെ
 യുള്ള മലയാളയോടുകൂടെ താഴെ വർണ്ണന വീണ്ടും ലീലാകഥനം അരംഭിച്ചു.

അല്ലയോ താമസശ്രദ്ധയുണ്ടാക! പാലേശ രാജാവിനെക്കുണ്ട് മഹാപ്രഭുവായിത്തീർന്ന ഭരണൻ ഏറ്റുപയ്ക്കുക കണ്ട് അസുയാലുക്കളായിത്തീർന്നു.

മധുരാപട്ടണത്തിലെ മറ്റു ഗായകന്മാർ എല്ലാവരുംകൂടി ഭദ്രനെ ദരിദ്രനാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി കാരോന്നു ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി.

ഹാലാസ്ത്രശാപപ്രസാദംകൊണ്ട് ഭദ്രൻ വിവരം മനസ്സിലായി. അന്നുമുതൽ അപൻ, അസുന്ദാമുക്കളായ ശത്രുക്കളുടെ ദുഷ്പ്രയോഗങ്ങൾക്കു നന്നും തന്നിൽ ഫലിക്കാതിരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പൂർവാധികമായ ഭക്തിയോടു കൂടെ കടംബകാനനവാസികളും കുരുണാവരുണാലയനും ആശ്രിതവത്സലനുമായ ഭഗവാനെ സേവിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു, അന്നുമുതൽ അനുദിവസവും കാലത്തും, ഉച്ചയ്ക്കും, സന്ധ്യയ്ക്കും, കാലരാത്രിയിലും മുടങ്ങാതെ പോതി സുന്ദരേശ്വരജേനം ചെയ്തുതുടങ്ങി. ഗർഭാർത്ഥകാമമോക്ഷങ്ങൾ സിദ്ധിക്കുന്നതിനും, രോഗതാപാദി പാപമൃത്യുദുഃഖങ്ങൾ നശിക്കുന്നതിനും പരമേശ്വരജേനത്തിനു സമമായി മറ്റൊന്നും ഇല്ലെന്നുള്ള ഭദ്രന്റെ വിശ്വാസവും, ഭക്തിയും ദിവ്യസം എന്നപോലെ വലിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരം ഭഗവൽപൂജയിൽ അത്യാസക്തമായപ്പോഴേത്തോടുകൂടെ സ്വപ്നം സ്വപ്നമെന്നായ സുന്ദരേശ്വരജേനം സമർപ്പിച്ചു, സമയംതെറ്റാതെ ഗാനവിദ്യകൊണ്ട് സുന്ദരേശ്വരസ്വയംനീർപ്പഹിച്ചുവന്ന ഭദ്രനിൽ, എല്ലാവരും ഒന്നു പോലെ ബഹുമാനം ഉദിക്കുകയും, മധുരാപട്ടണത്തിലെക്കരതീർത്ഥം ശിവഭക്തനായ ഭദ്രന്റെ നിസ്തപ്തമായ ഉദാരതയേയും ദയയേയും തന്നെ തങ്ങളുടെ ശരണസ്ഥാനമായി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു.

സുന്ദരേശ്വരനായ ശങ്കരനെ ഭോഗാംഗപൂജാവസരത്തിൽ, സേവിക്കുന്നവർ, സ്വപാപവിമുഖന്മാരും, മോക്ഷപദപ്രാപ്തന്മാരും ആയിത്തീരുന്നെന്നല്ലോ അപൂർവ്വം. ഭദ്രൻ അതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കിപരിചായി ഭോഗാംഗപൂജാസമയം തെറ്റാതെ ഗാനവിദ്യകൊണ്ട്, സുന്ദരേശ്വരനെസേവിക്കുകയും തൻമൂലംഭദ്രൻ സകലസിദ്ധികളും സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇങ്ങനെ ഇരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ ഒരുദിവസം ലീലാസപ്രിയനും മാതാമയനും ആയ ഹാലാസ്ത്രനായകൻ, ഐശ്വര്യാധിനായ ഭദ്രനെ കന്നുപരീക്ഷിക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടെ, ഭദ്രൻ അലർത്തിയിലെ സുന്ദരേശ്വരസ്വയം വീട്ടിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്നതിനുമുമ്പായി സ്വഭാവേന തന്നെ ഭയങ്കരമായ ആ അലർത്തിയിൽ അതിഭയങ്കരമായ ഒരു അതിവഷം ഉണ്ടാക്കി. കല്പാനതകാലത്തിലെ അതിവഷവും നിസ്സാരമെന്നുതോന്നാത്ത കവർണ്ണം തുടങ്ങിയ അതിവർഷംകൊണ്ടും കൂരിട്ടുകൊണ്ടും ഭൂമിയും ആകാശവും, മറ്റുള്ള യാതൊരു നാശനഷ്ടവും തിരിച്ചറിയാൻപാടില്ലാതെ എല്ലാ അന്ധകാരമയമായിത്തീർന്ന ആ രാത്രിയിലും ഭദ്രൻ ആനയുടെ തുമ്പിഴക്കെയ് വണ്ണത്തിൽ, ധാരാമുറിയാതെചൊരിയുന്ന മഴയെന്നെത്തു് ചുടുകടകിതത്തോടുകൂടിയ മേഘനിർമ്മോഷങ്ങളുംസാധിച്ചു സുന്ദരേശ്വരന്റെഭോഗാംഗപൂജാസമയത്തിൽ താൻ നടത്തിവരുന്ന സേവമുടക്കാൻ പാടില്ലെ

നുള്ള ദുഃഖനിമയത്തോടുകൂടെ സ്വമന്ദിരത്തിൽനിന്നും ഇറങ്ങിത്തിരിച്ചു ചരൽക്കല്ലുകൾ വാരിയെറിയുന്നതുപോലെ ശിരസ്സിൽ പതിക്കുന്ന വർഷാ പലങ്ങളെ കല്ലുകുപ്പുന്നങ്ങൾപോലെ സഹിച്ചു, മനുഷ്യരെന്നല്ല തിന്മക്കുകൾ പോലും ഉപേക്ഷിച്ചതായ ഒരു രാത്രിയുടെ ഭയംകുറയെ അല്ലാപോലും അറിയാതെ അമൃതസാഗരത്തിൽനിന്നിറങ്ങിയിട്ടു കല്ലുകുപ്പുവാഴ്ചിയുമേറ്റു, പരബ്രഹ്മണ്യത്തിൽപ്പരിവർത്തിക്കാൻ പോകുന്ന ഒരുജീവൻമുക്തന്റെനരകത്തുപ്രസന്നനായപോലെ മുളയ്ക്കു തെളിവോടും സന്തോഷത്തോടുകൂടെ പുറപ്പെട്ടു ഹാലാസ്യക്ഷോഭത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു പതിവുപോലെയുള്ള ഗാനസേവയുടെങ്ങി.

ലീലാഭാഗ്നോദിയായ സുന്ദരേശ്വരൻ എന്നിട്ടും പരീക്ഷമതിയാക്കാതെ മോഹങ്ങളോടു പൂർവ്വാധികം ഭയങ്കരമായ വിധത്തിൽ വീണ്ടും വർഷിക്കുന്നതിനാലുത്ഭവിച്ചു.

പുഷ്പാഭാസത്താഴിക്കളായ മോഹത്തലവന്മാർ, സുന്ദരേശ്വരന്റെയെ ശിരസാഹമിച്ചുകൊണ്ടു അതേവരെ വർഷിച്ചതിലും വളരെവളരെ ഭയങ്കരമായി ഭഴേക്കുണ്ടി. മോഹങ്ങൾ സ്തംഭിതസ്തംഭിതമായി വർഷിക്കുന്ന ജലധാരകളെ ചക്രവാതങ്ങൾ അടിച്ചു സർവ്വത പിരിച്ചു, ഒരു നിമിഷനേരം പോലും ഇടവിടാതെപുറപ്പെട്ടുതുടങ്ങിയ ഇടിനാടംകൊണ്ടു ഭൂമിയെ കമ്പിതമാക്കിയും മറ്റും രണ്ടാമതുതുടങ്ങിയ അതിവർഷം എത്രമാത്രം ദീർഘകരമായ അവസ്ഥയാണു ആ രാത്രിക്കുണ്ടാക്കിത്തീർത്തതെന്ന് എണ്ണിക്കൊണ്ടല്ല ശ്രീ അനന്തന്റെക്കൊണ്ടുപോലും പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ കഴിഞ്ഞല്ല. കാര്യം പെരും ഭഴയും തണുപ്പും മറ്റും സഹിച്ചു, അന്ധതാമിസ്രമഹാനരകത്തിലെ ഗുഹാപ്രദേശങ്ങളെക്കൊണ്ടും അഞ്ചുനവപർവ്വതത്തിലെ ദരികളെക്കൊണ്ടും അതിരോധാസകാരത്തോടുകൂടിയ രാത്രിയുടെയും സ്തംഭിതമായിത്തീർന്നു തുടങ്ങിയതെക്കു കതിനകൾ ചൊട്ടിക്കുന്നതുപോലെ മുഴുവലും കേൾക്കുന്ന ഇടിനാടങ്ങളുടെയും കലപർവ്വതങ്ങളുപോലും പുഴക്കിരുന്ന ചണ്ഡമാതരന്റേയും ഭയങ്കരപ്രകടനങ്ങൾ യാതൊന്നിലും യാതൊരുവിധമായ ഭയമോ ചാപല്യമോ വിരസമോ യാതൊന്നും പ്രകാശിപ്പിക്കാതെഗോപ്യപാഠനമായ വൃഷഭേവന്ദ്ര പൂർവ്വഭാഗത്തിൽ പോയ്ക്കുത്തിയിരുന്നുകൊണ്ടു, പതിവിൽകൂടുതലായ അനന്ദത്തെയും ഭക്തിയേയും പ്രസന്നതയേയും പ്രസ്തുതീഭവിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ഭദ്രൻ അന്നും ഗാനസേവ അരംഭിച്ചു.

മുഴുവിക്കുറുകൾ അടിച്ചുകേറുന്ന ജലശീകരങ്ങൾകൊണ്ടും ശൈത്യംകൊണ്ടും ഭദ്രന്റെ ശരീരം മരുവിക്കുകയും നവങ്ങൾകൊണ്ടു വീണയുടെ തന്തികൾ ധ്വനിപ്പിക്കുന്നതിന്നു നവുത്തിയില്ലാതെ അമുകയും പെരുമഴയൊണ്ടു നുള്ളു ചാ ചെളിയും മാറാളും പൊങ്ങുകയും ചെയ്തിട്ടും, ദദൻ അവിടെ നിന്നും മരണവുപോലും അഭയോടും ഉപേക്ഷയും കൊണ്ടും ഭക്തിനിമയങ്ങൾക്കു യാതൊരു ചലനമോ വ്യത്യാസമോ കൂടാതെയും ഭക്തിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ ഇരുന്നു.

അതികാലമായ ഭക്തികൊണ്ട് പരമേശ്വരധ്യാനത്തിൽ മനസ്സ് മുഴുകിപ്പോയ ഭദ്രൻ വീണയിൽ നിന്നും ശ്രുതിപുറപ്പെടാത്തതും പെരുമഴ പെയ്യുന്നതും തന്റെ ശരീരം മാരോളവും ചെളികൊണ്ടു മൂടിയതും അല്പംപോലും അറിഞ്ഞില്ല. അവൻ ശ്രോത്രാമൃതമാകുവണ്ണം പാടിയുംകൊണ്ടുതന്നെ ഇരുന്നു. ഗാഢമായഭക്തിയിൽ ലയിച്ച മനുഷ്വമിതിയോടുകൂടിയ ഒരു യഥാർത്ഥഭക്തൻ അന്യങ്ങളായ തന്റെ പരിതഃസ്ഥിതികളെപ്പറ്റി അറിയാതെ ഇരുന്നതിൽ ഒട്ടാതെന്നു അതിശയിക്കാനില്ല. വീണ്ടും സുന്ദരേശ്വരൻ പങ്കുകൊണ്ടു ഭദ്രനെ മൃഗവാൻ തുടങ്ങി. സ്ഥിരഭക്തനായ അവനുണ്ടോ അതെല്ലാം അറിയുന്നു. അയാന്റെ ഹൃദയവും സ്വരവും കുന്നുപോലെ അപ്പോൾ സുന്ദരേശ്വരൻ ലയിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു. ഭക്തിസുധയുടെ പരമാസംമാത്രം എന്താണെന്നുവന്നറിയാം.

ഇത്രയും അന്ധിട്ടും യാതൊരു ചലനവും ഇല്ലാതെ ഏകതാനതയോടുകൂടെ തന്നെ ജീവിക്കുന്ന ഭദ്രന്റെ മേൽ സുന്ദരേശ്വരനുണ്ടായ അനുഭവവും സ്നേഹവും ഇന്നുമാതിരിയിലാണെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണമെന്നില്ലല്ലോ. അന്നത്തരം കൃപാർദ്രമനസ്സനായ ഭഗവാൻ ചെളിയിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു്യാരമുറിയ്ക്കാതെ ജീവനുംചെയ്യുന്ന ഭദ്രന്റെ പൂച്ചത്തന്നു കീഴിൽ വിലതീരാത്തതാങ്ങൾ പതിച്ചുതന്ന ഒരു സ്വർണ്ണഫലകയെ മന്ദമായി വെട്ടുകൊടുത്തു. ഉടൻതന്നെ ഭദ്രൻ അപലക കൈയിൽ എടുത്തുനോക്കിയുംകൊണ്ടു്, ഈ രത്നങ്ങൾ പതിച്ച പലകയെ എന്നിങ്ങു ഇരിക്കാനായി നൽകിയതാണോ? എന്തായാലും ഇതു് അതിശയിക്കത്തക്കതുതന്നെ. എന്നിങ്ങനെ വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു് വീണ്ടും ജീവനും തുടങ്ങി. പതിവുസമയം അയ്യപ്പോൾ ജീവനും മതിയാക്കി സുന്ദരേശ്വരനെ നമസ്കരിച്ചു് പലകയോടുകൂടെ തന്റെ ഭവനത്തിൽ പോകുന്നതിനായി തിരിച്ചു.

ഉടൻതന്നെ അതേവരെും അതിവേഗമായി പെയ്തുകൊണ്ടുനിന്നവണ്ണം അവസാനിക്കുകയും അകാശത്തിൽ നക്ഷത്രങ്ങൾ മിന്നി പ്രകാശിക്കുകയും, മന്ദോദയംകൊണ്ടു് മൂല്യപൂർവ്വമായി വിരിച്ചതുപോലെ ഭൂമിയും അകാശവും ശുഭ്രമാവുകയുംചെയ്തു. ഭദ്രൻ ചന്ദ്രപ്രകാശംകൊണ്ടു് തെളിഞ്ഞുകണ്ട മാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടെ സ്വമന്ദിരത്തിൽ പോയി, തന്റെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന ഹേമന്തവിചിത്രിതമായ പലകയെ ബന്ധുക്കളിൽ പലരേയും കാണിച്ചു്, വിവരം മുഴുവൻ അവരെ അറിയിച്ചു. കേട്ടവർ ഏല്പാവതം കണ്ടുപോലെ വിസ്മയിക്കുകയും ഈ പലക ഭക്തവത്സലനായ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശ്വരന്റെ കയ്യമ്പിഴയൊഴുകുകൊണ്ടു് ലഭിച്ചതാണെന്നു അഭിപ്രായപ്പെടുകയുംചെയ്തു. ഭദ്രനും അതു സമ്മതിച്ചു. തന്മൂലം അവന്റെ ഭക്തി പൂർവാധികം ഉജ്ജ്വലിതം ആയി.

വിരോദിപനും പ്രഭാതമായപ്പോൾ ഈ വിവരം എങ്ങനെയൊ വരാഗുണപാണ്ഡ്യൻ അറിഞ്ഞു. ഉടൻതന്നെ തദ്ദേശമായ പലകയോടുകൂ

ടെ ട്രേനെ കൂട്ടിച്ചുകൊണ്ടു ചെല്ലുന്നതിനായി സേവകന്മാരെ പറഞ്ഞു. അവർ ഭദ്രനെ അതിവേഗത്തിൽ ക്ഷണിച്ച് ഫലകയോടുകൂടെ രാജമന്ദിരത്തിൽ കൊണ്ടുചെന്നാക്കി.

അദ്ദേശമായ ചെങ്കയോടുകൂടെ അഗതനായ അദ്ദേഹ കണ്ടപ്പോൾ
 വംശനാശാധിപന്മാരെ അനന്താതിരയസന്തോഷങ്ങൾ ഇനവിധമെ
 ന്ന അഭരണങ്ങളും ചരണത്തിൽ കയറിക്കൊണ്ടു അദ്ദേഹം ഭദ്രന മനുഷ്യ
 രൂപത്തിൽ അഗതനായ സുന്ദരശരണപ്പെട്ട ചെങ്കയ്യ പൂജിച്ചിര
 ത്തി, ധാന്യസമ്പ്രദായങ്ങളായ അനവധി ഗ്രാമങ്ങളും കനകരത്നനിമിത
 തങ്ങളായ അനവധി മണിമന്ദിരങ്ങളും സ്വർണ്ണപ്രസാദങ്ങളും മറ്റും സ
 മാനമായി നൽകി. അന്നത്തം വളരെ വിനയപൂർവ്വം ഭദ്രനനോക്കി
 ഭദ്രന പറഞ്ഞു:

“അല്ലയോ പരമേശ്വരഭക്താഗ്രന്ഥനായ ഭഗവാനേ! നിന്റെ ഭക്തിതന്നെയാണ് യഥാർത്ഥമായ ഭക്തി. ഭക്തികൊണ്ടു പരമശിവനെ പ്രസാദിച്ചിച്ച് ഏതൊരുമാതിരി കാര്യവും സാധിക്കാം എന്ന് നീ അനേകകാര്യങ്ങൾ കൊണ്ടു് അനുഭവിക്കല്ലാം പ്രത്യക്ഷമാക്കിത്തന്നു കട്ടിയുടെ പുറകു പശു നടക്കുന്നതുപോലെ ഭക്തശരീരോമണിയായ നിന്റെ പുറകു ഭക്തവലനായ ശോചൻ സദാപി യാനം ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. മഹാഭാഗ്യവാരിധിയായ നിന്നിൽ അദ്ദേഹം കാണിക്കുന്ന ദയ ഇതിനു മുനിൽ അരോടും കാണിച്ചിട്ടില്ലാത്തവണ്ണം വളരെ വളരെ ഉൽകൃഷ്ടമായതുതന്നെ. ഇതിനു മുനിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാണിപക്ഷജ്ഞകൊണ്ടു് രത്നപ്രഭാരഞ്ജിതമായ ഫലക ഇരിക്കുന്നതിനായി അർക്കു ലഭിച്ചിട്ടണ്ടു്. പരമശിവനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാക്ഷാൽ ഭക്തന്മാരും രണ്ടല്ലെന്നു ചോദനമുണ്ടാക്കുന്നതിൽ ചോദിച്ചിട്ടുള്ളതു് വാസ്തവംതന്നെയാണു് ഇപ്പോൾ അനുഭവമായി. ഇശ്വരനെ പൂജിക്കുന്നഫലം ഇശ്വരഭക്തന്മാരെ പൂജിച്ചാലും ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ള അപൂർവ്വവചനം യഥാർത്ഥമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു്, പരമേശ്വരന്റെ സാക്ഷാൽ ഭക്തനായ അങ്ങെ പൂജിച്ചതിനാൽ എന്റെ സകലപാപങ്ങളും അപസ്മരപ്രായാസം വിചാരിക്കുന്നു. അങ്ങയുടെ അഗ്രാമനവും സന്നിധാനവുംകൊണ്ടു് എന്റെ മന്ദിരവും പരിപൂർണ്ണമായി”

അനന്തരം ഭദ്രനെ ബഹുവിധപൂജാനമസ്താനുസ്മൃതികളോടുകൂടി യാത്രയാക്കി.

ഭരണ സാക്ഷ്യത്തോടു കൂടിയ അനവധി സമുദായങ്ങളിലും ബഹുമാനപ്പെട്ട കൂട്ടായ്മയോടെ കൂടെ കാര്യപരിഹാരത്തിന് സന്നദ്ധനായി സ്വീകരിക്കുന്നതിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. അനവധി സാക്ഷ്യത്തോടെ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്ന അനവധി നിലയ്ക്കും. അതാണ് ഇതിലാകുന്നതിനുള്ള കാര്യങ്ങളോടുകൂടെ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

ഹ റ ല റ സ്യ മ റ ഹ റ ത്വ റ

കേരളഭാഷാഗദ്യം .

രോം അദ്ധ്യായം.

ഭേദമൂല്യ ജ്ഞാനഭിക്ഷ

നാലത്തിനാലാം ലീല.

രമേശ്വലിഗ്രന്ഥശാലകൊണ്ട് പരമാനന്ദത്തിലായിത്തീർന്ന പസിഷ്യാടി മഹാഷിമാർ വീണ്ടും തപഃസ്വാധ്യായ തത്പരനായ അഗസ്ത്യമഹർഷിയോടു “അല്ലയോ ഗോധന്വേ സുന്ദരേശ്വരൻ! അടുത്തലീല എന്താണ്. അതുംകൂടി ഞങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കുന്നതിനു നിന്തിരുവടിക്കു ദയമുണ്ടാകണം” എന്നിങ്ങനെ അപേക്ഷിച്ചു.

അഗസ്ത്യൻ അതുകേട്ട് മന്ദസ്ഥിതപൂർവ്വം പസിഷ്യാടികളെനോക്കി “അല്ലയോ തപസ്വിയോ! ഗോധന്വേ സുന്ദരേശ്വരൻ! അടുത്തലീല ഭേദമൂല്യ പാട്ടിൽ വിജയം സമ്പാദിച്ചുകൊടുത്തതാണ്. അതിമംഗളകരമായ ഒരു നാൽപ്പത്തിനാലാമത്തെ ലീല നിങ്ങളെ സവിസ്തരം കേൾപ്പിക്കാം. നിങ്ങൾ മനസ്സിക്കത്തിക്കേട്ടുകൊൾവിൻ!”

സുന്ദരേശ്വരഭക്തന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനായ വാഗ്മണപാണ്ഡ്യൻ വളരെക്കാലം ജനക്ഷേമകരമാംവണ്ണം രാജ്യപരിപാലനം ചെയ്ത് ഒടുവിൽ, യോഗികർമ്മക്ഷേപവും ദുർല്ലഭമായ ശിവസാമ്രാജ്യത്തെ പ്രാപിച്ചതിൽപിന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെപുത്രനും, രാജരാജസമ്മാനം വീര്യശൈല്യപരമകുമാരിയും, അവ രാജരാജപാണ്ഡ്യൻ, രാജഭാരതാഭിഷിക്തൻ.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജഭാരതാഭിഷിക്തൻ ഭരതദിവസം, ഭേദമൂല്യപരമായ ഗോവർദ്ധനയും ഗാനചാതുര്യവും സൈന്യവിലാസവുമൊക്കെ ഊർജ്വമാർന്നതും പതിവുപ്രകാരവും അവ ഭേദമൂല്യ രാജരാജപാണ്ഡ്യന്റെ പട്ടമഹിഷിയെ കാണുന്നതിനായി രാജധാനിയിൽചെന്നി. ഗാന്ധികൾക്കുറേയും, സൈന്യവിലാസവും അവ ഭേദമൂല്യപരമായ രാജഭാരതാഭിഷിക്തൻ പട്ടമഹിഷിയെ കാണുന്നതിനായി പട്ടമഹിഷിയുടെ അന്തഃപുരത്തിൽ എത്തിയ, രാജാവിന്റെ അന്തഃപുരത്തിൽ അതിസന്ദർശനാവിനിഷ്ഠം അറക്കാരാ

ത്തരും സംഗീതത്തിൽ ഉള്ള തന്റെ സാമാന്യജ്ഞാനത്തെ, അഭിപ്രീതിയജ്ഞാനമായിക്കരുതി തനിക്കു മേലായി മൂന്നുലോകത്തിലും ഗായികമാർ ഇല്ലെന്നുള്ള നാട്ടുത്തോടു കൂടിയവളും രാജാവിമോഹിനിയെന്ന യഥാർത്ഥനാമത്തോടു കൂടിയവളുടേതായ ഒരു അസൂയക്കാരികൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ വാദവിവാസിനിക്കു ഭ്രമയ ഒരു നല്ല കേന്ദ്രഗ്രന്ഥയും ഗായികാമൗകതികയും, സൗന്ദര്യശേഷോമയിയും അയി ആ അന്തഃപുരത്തിൽ വന്നുകൂടിയവരും പട്ടമഹിഷിയും ഖന്നോപാഖ്യാനം ബഹുമാനിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ, വല്ലാത്ത കുണ്ഠിതവും അസൂയയും ഉണ്ടായി. അവൾ, തന്നെപ്പോലെ ഒരിക്കലും ഈ ഭ്രമോൽസാഹിത്യത്തിൽ, സമത്വമല്ലെന്നും മേറും പലതും പറഞ്ഞു ഭ്രമോൽസാഹിയായി ശബ്ദിച്ചു.

പട്ടമഹിഷിയുടെ തടസ്സംകൊണ്ടു്, അവരുടെ മത്സരം യേജുരമാകുന്നതിനിടയായില്ലെങ്കിലും, വാദവിവാസിനീതിലകമായ രാജാവിമോഹിനിക്കു് വലിയ ഇച്ഛാഭംഗവും, മനസ്സാധാനക്കുറവും, അഭിമാനവും തന്മൂലം ഉടിച്ചു. അനന്തരം എല്ലാവരും പിരിഞ്ഞു.

ഭ്രമോൽസാഹി, പട്ടമഹിഷിയുടെ സൽക്കാരങ്ങളും സ്വീകരിച്ചു്, നാത്രയും ചോദിച്ചു് സ്വമന്ദിരത്തിൽചേരയി. അവൾ അവളുടെ വീട്ടിൽ അനന്തരചിന്തയായി പരമശിവസ്താനവും ഭക്തശൃംഗാരങ്ങളും ചെയ്ത താമസിക്കുന്ന അപസരത്തിൽ, രാജാവിമോഹിനിയുടെ അന്തഃപുരത്തിൽപോയി് അവളുമായി കലമിച്ചു വാദനാടി, തനിക്കു ഇഹരാഭോഗത്തിനും അഭിമാനക്കുറവിനും സംഗതിമാക്കിയ ഭ്രമോൽസാഹിയെ ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ അപമാനിക്കണമെന്നുള്ള ഭോഷവിചാരത്തോടുകൂടെ ഒരുദിവസം രാജരാജചാണു്യനോടു താനും ഭ്രമോൽസാഹിയും തമ്മിൽ, അന്തഃപുരത്തിൽവെച്ചുണ്ടായ കലഹവും, തനിക്കുനേരിട്ട ഇഹരാഭംഗവും ആദ്യം ധരിപ്പിക്കുകയും അതിന്റെശേഷം, അദ്ദേഹത്തെ ലീലാചിരേഷണമെന്നാക്കി പരമാനന്ദമൂർത്തനാക്കിട്ടു്, തന്നെ അപമാനിച്ച ഭ്രമോൽസാഹിയെ രാജസഭയിൽവെച്ചു് ഏതെങ്കിലും പ്രകാരത്തിൽ ഒന്നപമാനിച്ചുകൊണ്ടു് ഏൽക്കണമെന്നു് ശാസ്ത്രം പിടിക്കുകയും ചെയ്തു. മനോഭവാനതികൊണ്ടു് സ്ത്രീപരനായ രാജരാജചാണു്യൻ, സുരഭോരപാമമിയെ വിവാരിക്കാതെ അപ്രാപ്യം ചെയ്യാമെന്നേറു.

അനന്തരം രാജരാജചാണു്യൻ, തന്റെ ഭോഗിനിയുടെ ഇഷ്ടസംഗ്രഹിതായി ഭ്രമോൽസാഹിയെ സംഗീതത്തിൽ തോല്പിക്കുന്നതിന്നു സാമത്ഥ്യമുള്ളതായ ഗായികമാർ ഭൂലോകത്തിൽ എവിടെ ഉണ്ടെന്നുള്ള അന്വേഷണം ആരംഭിച്ചു. പലസ്ഥലങ്ങളിൽ അന്വേഷിച്ചതിന്റെശേഷം ദുർവാന്തരത്തിൽനിന്നും, ഗാനവിദ്യാകരമായ ഒരു ഗായികയെ രഹസ്യമായി വരുത്തി രാജാവിനായിൽ പാപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ഭ്രമോൽസാഹിയെ വരുത്തി അവളോടു ഐക്യം ചെയ്തുകൊണ്ടു്.

“അല്ലയോ ഗായകീമൗകതികമേ! ഇവിടെ ഒരു പാട്ടുകാരിവന്നതാമസിക്കുന്നു. നിനക്കു അവളോടു പിണങ്ങിപ്പാടാമോ?” ദേഭയ്യ, അകാംഘ്യന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു. ഉടനെ രാജാപ്പു, അകമെങ്കിൽമാത്രം ഏറ്റാൽമതി. തോറുപോയാൽ നമുക്കു പൊതുവെ പോരാത്തതാണ്. എന്നാണല്ല അത്മവിശ്വാസം ഉണ്ടോ? ഏറ്റുതോല്ക്കുന്നതിൽ ഭേദമല്ലെ ഏൽക്കാതിരിക്കുന്നതെന്നു വീണ്ടും ചോദിച്ചു. ദേഭയ്യ, അല്ലയോ പാണ്ഡ്യഭൂപാലേന്ദ്ര! ഞാൻ, സുന്ദരേശ്വരഭക്തയും, പതിവ്രതയും അർജ്ജുനനും, സുന്ദരേശ്വരൻ, ഭക്തവത്സലൻ അന്നെന്നും അങ്ങേയ്ക്കും അറിയാവുന്നതല്ലെ? അപ്പോൾ ഞാൻ എങ്ങനെ തോല്ക്കും, ഭക്താധീനനായ സുന്ദരേശ്വരനും പതിവ്രതശക്തിയുമുള്ളി എന്നെ രക്ഷിച്ചുകൊള്ളുമെന്നുള്ള വിശ്വാസം എന്നിക്കണ്ടു; അതുതന്നെ ഞാൻ നിശ്ചയമായും തോല്ക്കുകയില്ലെന്നു വിചാരിച്ച് എന്തോടു പിണങ്ങാൻ വന്നിരിക്കുന്നവളെ രാജസഭയിൽ അന്യയിപ്പിച്ച് ഞങ്ങളെക്കൊണ്ടു മത്സരിപ്പിച്ചു പാടിക്കണം എന്നിങ്ങനെ അതിനു മറുപടി പറഞ്ഞു.

ഉടൻതന്നെ രാജരാജപാണ്ഡ്യൻ, എന്നാൽ നീ ഇപ്പോൾപൊയ്ക്കൊള്ളുക. അടുത്തദിവസം ഗാനമത്സരത്തിനായി സഭയിൽ വരണം എന്നും പറഞ്ഞു, ദേഭയ്യയെ യാത്രയാക്കി. അന്നുതന്നെ അദ്ദേഹം ദീപാന്തത്തിൽനിന്നും താൻ വരുത്തിയ പാട്ടുകാരിയെ വിളിച്ചുവരുത്തി, അവളോടു പിണങ്ങുന്നതിനായി രാജസഭയിൽ ഒരു ഗായിക ഹാജരാക്കുമെന്നും, അവളെ പാടിജയിക്കുന്നതുളടാതെ സഭയിൽവെച്ച് കുറിനമായി അപമാനിക്കണമെന്നും താൻ അരുതരുതെന്നു വിലക്കിയാലും അതിനെ വകവെക്കേണ്ടതില്ലെന്നും മറ്റും പലകാര്യങ്ങളും പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കി ശരീരലാങ്കാരത്തിനുവേണ്ട വസ്ത്രാഭരണങ്ങൾ അവൾക്കു നൽകി അവളെ അവളുടെ പാർപ്പുസ്ഥലത്തേക്കയച്ചു.

അടുത്ത ദിവസം രാവിലെ ആ സംഗീതവിദ്യയികൾ രണ്ടുപേരേയും, രാജരാജപാണ്ഡ്യൻ സഭയിൽ വരുത്തി. മന്ത്രിസത്തമന്മാരും പെരുപ്പധാൻകളും അയ എല്ലാ സഭാംഗങ്ങളും രാജസഭയിൽവെച്ച് ദേഭയ്യയായ ഗായികാമണിയും, ദീപാന്തശാഗതയായ മറ്റൊരു സംഗീതവിദ്യയിയും തമ്മിൽ സംഗീതമത്സരം നടക്കാൻ ചോകുന്നെന്ന് വിചാരിക്കേണരികളും കാലക്രമത്തിൽ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ, പതിവിൽ കൂടുതൽ നേരത്തെ വന്ന് സഭയെ അലംകരിച്ചു. ശ്രോതാക്കളായി പട്ടണവാസികളിലും പരം എത്തിക്കൂടി.

നൂതനഗായിക സഭയിൽ എത്തിയ ഉടൻ തന്നെ ദേഭയ്യയെ, അക്ഷേപിക്കാൻ തുടങ്ങി. രാജാപ്പു വ്യാജമായി, അരുതെന്നു തടുത്തതിനെ അവൾ വകവെച്ചില്ല. അവൾ വീണ്ടും, എടിയുത്തെ! ചണ്ഡാലീ!

മുഴുവൻ! നി അങ്ങനോ എന്നോടു പാടിജയിക്കാൻ വന്നിരിക്കുന്നത്? മധുരം
 ലാപനത്തിൽ കാകൻകയ്യിലിനെ ജയിക്കാൻ ഒരുങ്ങുന്ന മാതിരിയിൽ ഉള്ള
 നിന്റെ ഈ ദുഃഖമാഹം, അതിശയിക്കത്തക്കതെന്നല്ലാതെ മറ്റെന്താണ്
 പറയേണ്ടതു്. നിന്നെക്കണ്ടതിൽ നിനക്കു സംഗീതത്തിന്റെ ഗന്ധം
 പോലും തട്ടിപ്പോകുന്നു തോന്നുന്നില്ല. കഴുത കഷ്ടം ചൂടുന്നതുപോലെ
 നീ ഈ നല്ലവീണയെ എന്തിനു വഹിച്ചുകൊണ്ടു നടക്കുന്നു. എനിക്കു
 സംഗീതജ്ഞനാമേ ഇല്ലെന്നു സത്യാചെയ്ത് വീണകൊണ്ടുവന്ന് എന്റെ
 കാല്ക്കൽപാച്ച് നമസ്കരിച്ചുപാച്ച് വെളിയിൽ പോവുക എന്നും മറ്റും ക
 ണക്കും റഴക്കും കൂടാതെ അഭ്യർത്ഥിച്ചു.

അനന്തരം രാജാവും താൻ ഒരു മദ്യസ്ഥൻ എന്നുള്ള വ്യാജേന ഭദ്ര
 ഭായ്യനെ അതികം നന്നായി ശകാരിക്കുന്ന എതിർഗായികയെ വിലക്കീട്ടു അ
 ല്ലയോ അംഗനയായോ! നിങ്ങളുടെ തമ്മിൽ ചായ്ക്കുമില്ലാതെ എന്തിനു വാഗ്
 വാദം ചെയ്യുന്നു. കണ്ണാൻപോകുന്ന ഉത്സവം പറഞ്ഞു കേൾപ്പിക്കണ
 മെന്നില്ലല്ലോ. നിങ്ങളിൽ വിദ്വേഷി അങ്ങനേ ശ്രോതാക്കളായ ഞങ്ങൾ
 നിശ്ചയിച്ചുകൊള്ളാം. സംഗീതജ്ഞന്മാരിൽ തോൽക്കുന്നവർ ജയിക്കുന്ന
 വക്കു ഭാസിച്ചാകണം. ഭരതാണു് പന്തായം. നിങ്ങളിൽ തോറ്റതാണെ
 ന്നും ജയിച്ചതാണെന്നും ഞങ്ങൾ നിശ്ചയിച്ചുകൊള്ളാം. അതുകൊണ്ടു ത
 മ്മിൽ കലഹിച്ചു സമയം കളയാതെ പാടുവിൻ എന്നു അനുപിച്ഛിച്ചു.

രാജാജ്ഞാനസമീപിച്ചു ഒന്നുമതാതി ദീപാന്തത്തിൽനിന്നും അഗ
 തമായതന്നപീമണിതന്നെ കൃതസന്നാഹമായി അനവ്യസാധാരണമായ അ
 ഭ്രാസപാടവത്തോടുകൂടെ അതുതക്കമാകുംപണ്ണുപാടി. അനന്തരഭദ്രന്റെ
 ഭായ്യയും ഭോകിഭവാനിനും ശോഭാപോകത്തക്കവണ്ണം ശ്രുതിമധുരമായസ്വ
 രത്തിൽ ഹൃദയാകർഷകമായിപ്പാടി.

സഭാഗതന്മാരായ അളകുടം, ഭദ്രഭായ്യയുടെ ഗാനമാണു് മനോഹര
 മായതെന്നു തലകുലക്കി അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. പക്ഷപാതിയായ രാജരാജപാ
 ണ്യൻ, അതുസമ്മതിക്കാതെ ദീപാന്തത്തിൽനിന്നുവന്ന ഗായികയുടെ
 ഗാനമാണു് ചേതോഹരമായതെന്നും എതിരഭിപ്രായം കല്പിച്ചു. തിരു
 വായ്ക്കുതിർപ്പായില്ലല്ലോ? രാജാവിന്റെ അഭിപ്രായം മറിച്ചായപ്പോൾ സ
 ഭാവാസികളുടേയും അഭിപ്രായം മറിഞ്ഞു. അവരും ആനന്ദാധിപിയുടെ
 ഗാനംതന്നെ ചേതോഹരമെന്നുള്ളു നാട്ടുത്തിൽ അവളെ പ്രശംസിച്ചു. ഭ
 ദ്രഭായ്യകുഴഞ്ഞു. പക്ഷംപറയുന്ന സദസ്സിൽ ന്യായത്തിനു രക്ഷയില്ലല്ലോ
 ഭദ്രയെ ഇളിപ്പുറംക്കണമെന്ന് രാജാവും, കാലകൂട്ടി നിശ്ചയിച്ചുപോയിന്ദ്രാ
 യമായാലുംശരി, അന്യായമായാലുംശരി. അദ്ദേഹം പറയുന്നതിനു എതി
 ര്പറയാൻ അളകുടംഇല്ല. ഈ പതനത്തിൽ ഭദ്രഭായ്യ കുഴഞ്ഞുപോയതി
 ൽ അതിശയിക്കാൻ കണ്ടുമില്ല.

സദാദാസികളായ ആളുകൾ ഒന്നുപോലെ തന്റെ പക്ഷത്തിൽ ചേർന്നപ്പോൾ പാണ്ഡ്യഭൂപതി, കൌശലത്തിൽ ഭദ്രയായോടു സമ്പ്രദായമായി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

“അല്ലയോ ഭദ്രപല്ലഭേ! ഭവതി വ്യസനിക്കാതിരിക്ക. വിവാദത്തിൽ ജയാപജയങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതുപരിവാണ്. ഒരിക്കൽ തോറ്റവർ മറെറാരിക്കലും, ഓരോളം തോറ്റവർ മറെറാമുണ്ടാകും ജയിക്കുകയും, അതുപോലെതന്നെ ഒരുയ്ക്കൽ ജയിച്ചവർ മടങ്ങിക്കൊണ്ടുവരും, ഓരോളം ജയിച്ചവർ മറെറാമുണ്ടാകും തോല്പുകയും ചെയ്യും. ഇങ്ങനെ സ്ഥിരമാണെന്നു ന്യായമായപ്പോൾ നീ കഷ്ടപ്പെടുന്നതെന്തിന്. ഭവണമെങ്കിൽ അടുത്തദിവസം കൂടി ചാട്ടനടത്തിക്കളയാം. നാളെയുംകൂടി നീ തോറ്റാൽ, പുതിയൊരു ദൈവം അന്വേഷിക്കണം.”

ഭദ്രയായ്ക്കു യാദവന്റെ കല്പനകൾ ചുരുമായും ശ്രുതികളായതിനെത്തന്നെ പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അവർ അജ്ഞാനന്മാരല്ല; അടുത്തദിവസവും വന്നുകൊള്ളാം എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞിട്ട് രാജസഭയിൽനിന്നും പുറത്തിറങ്ങി. ഐതന്യശാസനം സന്തോഷപൂർവ്വം, സമാധാനമറിഞ്ഞിരിക്കുകയായി. എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ ബഹുമാനിക്കുന്നതായ അവർ ഇതില്ലാമില്ലാത്ത അന്വേഷണങ്ങളുടെ രാജസഭയ്ക്കുണ്ടായപ്പോൾ അറിയിച്ചതായി.

ഭൂപാലപക്ഷിപാതംകൊണ്ടു വ്യസനശ്രാന്തനായ ഭദ്രയോ, സ്വമന്ദിരത്തിൽ പോകാതെ, മാധവസ്തമനാശ്രയിതനായിപ്പോയി, സുന്ദരേശ്വരഭട്ടാര്യന്റെ അടുത്തടുത്തായി ഇങ്ങനെ പ്രവർത്തിച്ചു.

“അല്ലയോ മീനാക്ഷീവല്ലഭേ! അശ്രിതനായിത്തീർന്നാൽ ഭക്തപരമധീനി! അന്തഃകാശം ചുറ്റും നീലാലയം നീലാലയം കൃപാധിനിയെന്നിതിരവടിപ്പല്ലാതെ അടിയൻ” അതും ആശ്രയം ഇല്ല. ചാലപാതമെന്നു ഗുണഭോജിപ്രദനംചെയ്തു തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ട രാജാവു ഈ ഭക്തനായ അവിടുത്തെ ദാസികളെയും ഭാഗ്യദായകനായെപ്പറ്റി എഴുതിക്കുറിപ്പിൽ ചേർത്തുപോയിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ന്യായമല്ലാത്ത ഒരുക്കം കൊണ്ടു എന്നിങ്ങനെ വലുതായ മാനമാനിക്കും സങ്കടത്തിനും സഹനം വരുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടു എന്നിങ്ങനെ നേരിട്ടിരിക്കുന്ന ഈ മഹാസങ്കടത്തിൽ ഭഗവാൻ, എന്നെ രക്ഷിക്കണം.

ഭദ്ര ഭക്തിപൂർവ്വം ഇങ്ങനെ അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു സർവ്വദാ പ്രണാമം ചെയ്തു. ഉടൻതന്നെ അകാശത്തിൽനിന്നും, നീ അപ്പോഴെ നിന്നെ ഞാൻ രക്ഷിച്ചുകൊള്ളാം. എന്നിങ്ങനെ അശരീരിവേഷണമായി, സന്തോഷംകൊണ്ടു ഭദ്രയുടെ കണ്ണുനീർത്തു. അവർ അതുതന്നെത്തന്നെയും ഭക്തിപരമായി ന്യായം ചെയ്തു കരണോത്തോളവും അവിടുത്തെ കിടന്നുപോയി. അനന്തരം എഴുന്നേറ്റു സ്വമന്ദിരത്തിൽപോയി നിത്യക

മാനുഷ്യാനങ്ങളും ആഹാരവും മറ്റാകഴിച്ചു സുന്ദരോപസ്മരണയോടുകൂടെ അന്നത്തെ രാത്രി കഴിച്ചു. പിറേദിവസം രാവിലെ ഏഴുനേരത്ത് രാജസഭയിൽ, പാടുന്നതിനായിപ്പോയി. ആതനനായിക, ഭദ്ര ചെല്ലുന്നതിനുമുമ്പേകൂട്ടിയെ, സംഗീതമത്സരത്തിൽ സന്നദ്ധയായി രാജസഭയിൽ ഹാജരായിരുന്നു.

അന്നത്തരം തലേദിവസത്തെപ്പോലെ രണ്ടുപേരും പാടി. രാജാവും അന്നും ആതനനായികയുടെ ഗാനമാണ് മനോഹരമെന്നു പക്ഷപാതമായി അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. മറ്റുള്ളവർ അദ്ദേഹം ഭദ്രയുടെ ഗാനമാണ് നല്ലതെന്നു അഭിപ്രായപ്പെട്ടെങ്കിലും രാജാവിന്റെ അഭിപ്രായം വിചാരിതമായപ്പോൾ, അവരും തിരിഞ്ഞു.

ഉടനെ ഭദ്ര യുത്തൊരുസംശയവും വിചാരിക്കാതെ രാജാവിനോടു് വിനയപൂർവ്വം “അങ്ങയുടെ അഭിപ്രായം നിഷ്പക്ഷപാതമായതല്ല. എത്ര പ്രകാരത്തിൽ എങ്കിലും ഏതെങ്കിലും പുച്ഛിക്കണമെന്നു അങ്ങയ്ക്കു നിർബന്ധമുള്ളതുപോലെ തോന്നുന്നു. അതുകൊണ്ടു്, നമ്മൾക്കു ഈ സഭാവാസികളോടുകൂടെ ഹാലാസ്യത്തിൽ പോകണം, അവിടെ സുന്ദരോപശ്ലേഷത്തിന്റെ മുഖമണ്ഡപത്തിൽ ഇരുന്നു ഞങ്ങൾ മത്സരിച്ചുപാടാം. അപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ ഗാനത്തിൽ അരുടെ ഗാനമാണ് മനോഹരമെന്നു അവിടെ കൂടുന്നവർ എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ സ്തുതിക്കുന്നുവോ അവർ ജയിച്ചതായി നിശ്ചയിച്ചു്, തോറ്റവർ അവളുടെ ദാസിയാവിക്കൊള്ളാം” എന്നു പറഞ്ഞു.

രാജാവും വിചാരംകൂടാതെ അപ്പുകാരും അകാം എന്നു സമ്മതിച്ചു. എല്ലാവരുടേയും സമ്മതപ്രകാരം അടുത്തദിവസത്തെ സംഗീതമത്സരം ഹാലാസ്യത്തിലെ മനോഹരമണ്ഡപത്തിൽ അക്കി സഭയിലായി.

തലേദിവസത്തെ നിശ്ചയംപോലെ ഗായികമാരും രാജാവും സഭാംഗങ്ങളും ഹാലാസ്യശ്ലേഷത്തിൽ ഉള്ള മണ്ഡപത്തിൽ ഹാജരായി. മേലാൽ സംഗീതവിചാരമുണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നും അന്നത്തെ ഗാനത്തിൽ ഭദ്രയെജയിച്ചു തന്റെ ദാസിയാക്കിക്കൊള്ളണമെന്നും രാജസഭാധ്യക്ഷനോടു് ആതനനായികയും ഇന്നത്തെ ഗാനത്തിൽ പക്ഷപാതാധിതമായതായിട്ടുകിട്ടുമെന്നും താമ്രം തന്നോടുപിന്നെങ്ങാൻ വന്നിരിക്കുന്ന ചാട്ടുകാരിയെ തന്റെ ദാസിയാക്കിത്തോല്പിക്കണമെന്നും, സുന്ദരോപര ഹാജരായൊക്കെ ഭദ്രയും ദ്രവ്യമായി ഉറച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു അന്നേദിവസം സഭയിൽ ഹാജരായത്.

കാതന്യകൃത്തിയും വന്ദാതപ്തനകാലപ്രദനം, വന്ദാതപ്തനവന്ദിതനും ഹാലാസ്യമന്ദിരവാസിയും ആയ സുന്ദരോപരൻ കവിവേഷധാരിയായി ആരംഭിച്ച് അന്നേദിവസം ദീപാന്തരാഗതമായ ഗായികതന്നെ ഒന്നാമതായിപ്പാടി. അവളുടെ അന്നത്തെ

ഗാനം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാസ്തവവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുസരണമായി ചുറ്റുകണ്ടുമാനോഹരമാക്കാൻ കഴിയുമോ അതുകണ്ടു മനോഹരമായിതന്നെ. ജീവം അതിനെപ്പറ്റി മായാമയനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ വെളിച്ചംകൊണ്ട്, രാജാവാകട്ടെ അസ്ഥാനഗന്ധമായ അന്യന്മാരകട്ടെ അല്പംപോലും പ്രശംസിച്ചില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, തത്സംബന്ധമായി കഷ്ടരൂപം ഉദിച്ചുവന്നു തുടർച്ച. അനന്തരം ഹാലാസ്വപ്നമായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ അകാശവാണിയേയും സ്മരിച്ചുകൊണ്ട് സഭയിൽ ഇരിക്കുന്നഭേദം, തൽപാദപ്രാണത്തോടു കൂടെ അപാദമധുരമായ കോകിലനാദത്തിൽ, ഉദ്യോഗത്തുടങ്ങി. ആ ഗാനശ്രവണംകൊണ്ടു രാജാവിന്റെ ഹൃദയം ചന്ദ്രോദയംകണ്ടു സമുദ്രപോലെ ഇളകിമറഞ്ഞെന്നുമാത്രമല്ല അദ്ദേഹം, ഹാ! ഹാ! ചിതും! ചിതും! ഭേദയുടെ ഗാനം അതിമനോഹരം ഇതുപോലെ ഉദയംകൾക്കുമായ ഒരു ഗാനം ഞാൻ ഇതിനുമുമ്പിൽ കേട്ടിട്ടില്ല. ജയിച്ചു, ജയിച്ചു. ഭേദജയിച്ചു. ഭൂതനഗായിക ഭേദയെ തോളിൽ ചുമക്കട്ടെ അവർ തോറു തോറു എന്നിങ്ങനെ സുന്ദരേശ്വരന്റെ മായാമഹിമയാൽ ഉദ്ദേശത്തിനുപ്രതികൂലമായി അഭിപ്രായംകല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. പൂർവ്വദേവനൊക്കെ എപ്പോഴും കേൾക്കുകയും ഭേദയെ അനുകൂലിക്കണമെന്നു കരുതുകയും ചെയ്തു. പ്രവർത്തിച്ചവന്ന രാജാവിന്റെ അഭിപ്രായം മറിഞ്ഞപ്പോൾ മനസ്സാക്ഷിവിപരീതമായി ഭേദയെ കൊണ്ട് ശേഷം ഉത്തരോത്തരനായപോലെ പക്ഷപാതമായി പറഞ്ഞ രാജാവിന്റെ അഭിപ്രായംപോലും ശരിവെച്ചെന്നു സഭാവാസികൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ന്യായമായ അഭിപ്രായപ്രകടനത്തിൽ, എത്രമാത്രം അഭിമാനപ്പെടുന്നുവെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അദ്ദേഹം ഒന്നുപോലെ ഭേദയെ സ്മരിക്കുകയും സന്തോഷംകൊണ്ട്, മദോന്മത്തമായി ഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. ഭേദയ്ക്കു ഇതെല്ലാംകേട്ടു നിർഭയമായി മദ്ധ്യോപദേശം സഭയിൽ കത്തിയിരിക്കുന്ന ഭൂതനഗായികയുടെ സ്വസ്ഥതിയിൽ ഓടിക്കയറി എന്റെ ദാസിയായ നീ എന്നെ ചുമക്കുകയെന്നു പറഞ്ഞു.

രാജാവു കേട്ടു, അതേ! അതേ! അങ്ങനെയെന്നു ചെയ്യണം. സംഗീതത്തിന്റെ ഗന്ധംപോലും തട്ടിയിട്ടില്ലാത്ത ഇവർ, ഗായികയെക്കുറിച്ചു മായാമയനായ നന്നോടെന്തിനുപിന്നിൽ നിൽക്കുന്നുവെന്നു. അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദി മാമുനിമാരേ! അതേവരെയും ഏതുപ്രകാരത്തിൽ വെളിച്ചം ഭേദയെ ഭൂതനഗായികയുടെ ദാസിയാക്കി തന്റെ ഭാഗിനിയായ രാജമോഹിനിയെ സന്തോഷിപ്പിക്കണമെന്നു കരുതി മനഃപൂർവ്വം പല പക്ഷപാതപ്രവൃത്തികളും ചെയ്യുന്ന രാജാവിന്റെ പ്രകൃതം ആദ്യം മറിപ്പോയതു വിചാരിക്കുമ്പോൾ മായാമയനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ മായാമയത്തോടു പിന്നെ ഞാൻ യാതൊന്നിനും ശക്തിയില്ലെന്നല്ലാതെ മറുവല്ലതും പറയാനുണ്ടോ?

രാജാവിന്റെ അഭിപ്രായം മറിഞ്ഞതു സുന്ദരേശ്വരവെവേറേക്കൊണ്ടെന്നു, മറുവല്ലതും എല്ലാംനിശ്ചയിച്ചു. അനന്തരം അവർ ഇവര

ധികാത്മദാതാവും ഇഹരാജാവിനും അയ സുന്ദരശരണെ പലപ്രകാരത്തിൽ സ്തുതിക്കുകയും ഭദ്രന്ദരയും അവന്റെ ഭർത്തൃയുടേയും ഭക്തിവിശേഷത്തെപ്പറ്റി ഇതില്ലാമില്ലാതെ കൊണ്ടാടുകയും ചെയ്തു.

അതിന്റെശേഷം രാജാവും ഭദ്രയെ നൃത്തനായികയുടെ സ്തംഭത്തിൽനിന്നും ഇറക്കി വസ്ത്രാഭരണാദികളായ പലപല സമ്മാനങ്ങളുനേൽ കീഴാളമാനപ്പൂർവ്വം യാത്രയാക്കി. ദുർഗ്ഗാധാരത്തിൽനിന്നും അദ്ദേഹം വരുത്തിയ ഗായികാശ്രേണുരായ അമ്പുയേയും സല്ലാരങ്ങളും മറ്റും കൊണ്ടു ഏറ്റവും സന്തോഷിപ്പിച്ചു പറഞ്ഞയച്ചു. അതിന്റെശേഷം അദ്ദേഹം ചെരവംമാത്രംകൊണ്ടു ഒന്നും സാധിക്കുന്നതല്ലെന്നും, ദൈവാനുകൂല്യാതന്നെ ശ്രേഷ്ഠമെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ മേൽ, യാതൊരുപ്രകാരേണയുള്ള കാർഷ്ഠ്യമില്ലാത്ത, ഇശ്വരോപാസനയല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ചെയ്യുന്നതല്ലെന്നും നിശ്ചയിച്ചു, പലപല ദിവ്യവസ്തുക്കളും കാണിക്കുമായി സമർപ്പിച്ചു, സുന്ദരശരണദാതാജ്ഞിയോടുകൂടെ സമ്പത്തുണ്ടാണു രാജരാജൻ തന്നെ അയ അ രാജരാജാധാസ്യൻ തന്റെ ജീവിതശേഷത്തെനയിച്ചു.

മേൽപ്രകാരം സുന്ദരശരണോദാഗ്രന്ധായിതീർന്ന അദ്ദേഹത്തിന്നു കാലരാമസമന്വേ സുതനാധാസ്യൻ എന്നു പേരോടുകൂടിയ ഒരു പുത്രനും ഉണ്ടായി. അദ്ദേഹപ്പെട്ടനോടുകൂടെ അബ്ധിമേഖലയായ ഭൂമിയും പരമപാലിച്ച അനേകായി കൊലം പർവ്വതവര്യസമ്പന്നനും അനന്ദസംപൂർണ്ണനും അതി മധുരാപത്രത്തിൽ സുന്ദരശരണസ്മരണയോടുകൂടെ വസിച്ചു.

മാലാസ്യനാഥനായ സുന്ദരശരണന്റെ നാല്പത്തിനാലാമത്തെ ലീല ഇപ്രകാരമാണ്. ഈ അതിപാപനമായ ലീലയെ ഭക്തിയോടുകൂടെ കേൾക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്കു ഇഹപരസൗഖ്യങ്ങൾ അനായാസേന ലഭിക്കുമെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല.

ഭദ്രാർച്ചയ്ക്കു മുമ്പം നൽകിയ

നാല്പത്തിനാലാം ലീല സമാപ്തം.

ഹ റ ല റ സ്യ മ റ റ ത്യ .

കേരളഭാഷാഗദ്യം .

൫൧-ാം അദ്ധ്യായം.

പന്നിക്കട്ടികൾക്കു പാച്ചാക്കാട്ടത്ത

നാലുത്തി അഞ്ചാം ലീല.

തസ്തുതമഹർഷി വീണ്ടും വസിഷ്ഠാദി മഹർഷിമാരെ വിളിച്ചു, അല്ലയോ താപസവർണ്ണന്മാരേ! ഇനി നിങ്ങൾ, ആശ്രിതപ്പെടാതെയായ ഹാലാസ്യപ്രഭു പന്നിയുടെ വേഷമെടുത്തു പന്നിക്കട്ടികൾക്കു പാൽക്കാട്ടത്തായ അദ്വൈതത്തിന്റെ അതിർവ്വസ്ഥാവഹമായ നാലുത്തി അഞ്ചാമത്തെ ലീലയെ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ എനിങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു താഴെവരുകൂടൂ വീണ്ടും ഹീലാകഥനം ആരംഭിച്ചു:—

പരിപാപനായാൽ വേഗവതിയുടെ തീരത്തിൽ പുറത്തുനിന്നായ മുനികളാൽ പരിസേവിതമായി ഗുരുതീർത്ഥം എന്നപേരോടുകൂടിയ ഒരു പുണ്യക്ഷേത്രം ഉണ്ടു്. അതിൽ പണ്ടു സ്ഥിതികുത്തവായ മഹാവിഷ്ണു ചിത്രവർമ്മൻ എന്നുള്ള നാമധേയത്തോടും സംഹാരകുത്തവായ സാക്ഷാൽ പരമശിവൻ ഗുരനാഥൻ എന്നുള്ള നാമധേയത്തോടുകൂടെ ഉഗ്രമായ രൂപസ്സുചെയ്തു താമസിച്ചിരുന്നു. അവരെ ദർശിച്ചു അനവധി ജീവിക്കും തങ്ങളുടെ ജനനത്താൽ ജീതങ്ങളായ മഹാപാപങ്ങളെ നശിപ്പിച്ചുപോന്നു.

ഈ ഗുരുതീർത്ഥപുണ്യഭൂമിക്കു സമീപത്തിൽനിന്നു സന്ധ്യാനാഡ്യങ്ങളായ അനവധി കൃഷിസ്ഥലങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥനും വളരെവളരെ ദ്രവ്യസ്ഥനും ആയി സംക്ഷലൻ എന്നു പേരോടുകൂടിയ ഒരു പരമയാഗ്രന്തായ ശുഭൻ, പാതിവ്രത്യപരനായും, പൂണ്ണേന്ദുനഭശാനനനായും പുണ്യാംഗിയും 'സുകല' എന്നു പേരോടുകൂടിയവളുമായ ധർമ്മപതിയുമൊന്നിച്ചു താമസിച്ചിരുന്നു. സദാചാരതല്പരനും അനുകൂലമതിമളമായ അദൃശ്യവികൾക്കു വിവാഹാനന്തരം അനവധികാലം കഴിഞ്ഞിട്ടും പുത്രശിശു ഉണ്ടാകാഞ്ഞതുകൊണ്ട് അവർ ചിന്താമഗ്നരായി, പുത്രസ്ഥിത്തു കാമിച്ചു പലകാലം ഉഗ്രതപസ്സുകൾ ചെയ്തതിൽപിന്നെ അവർക്കു അത്യാത്മബലിഷ്ഠനായും മഹാദുഷ്ടനായും ആയി പന്ത്രണ്ടു പുത്രന്മാർ ക്രമേണ ഉണ്ടായി. അശിക്ഷിതനായും പിതൃലാളിതനായും ആയ അവർ യൌവ്വ

നയുക്തമായയപ്പോൾ ഭാഗ്യദോഷംകൊണ്ട് അവരുടെ മാതാപിതാക്കൾ പാലംകൊണ്ടുപോയി. പുത്രന്മാർ സ്വാതന്ത്ര്യവും ലഭിച്ചു. നികൃഷ്ടന്മാരും ബാലാൽക്കടന്മാരും ആയ കാര്യത്തോടുകൂടി സ്വാഭാവികമായും പൊതുവായും, പുനരന്തിയൊ പാപയോഗ്യരോ ഭാരംപോലും ഇല്ലാത്തതും, നിർദ്വയമാകുവാനും കൃഷിപ്രവൃത്തികളിലും മറ്റും എളുപ്പം കരണാർജ്ജിതത്തെ കഴുതുമായി കഴിച്ചു. അതിൽചിലരെ ഒരു ദിവസം അവർ കുറെ നായകികളോടും നായ്ക്കളോടും മറ്റുംകൂടെ സമീപത്തിൽ ഉള്ള ഒരു വനത്തിൽ നായാട്ടിനായിപ്പോയി. അവരുടെ അർദ്ധ കാലിളക്കി ഊർത്തുള്ള കാലിളക്കംകൊണ്ടു നടക്കുമ്പോൾ, വല്ലിക്കടിയിൽ സമാധിസ്ഥനായിരിക്കുന്ന ഒരു മഹാപ്രഭുവൻ അവർക്കു ഗോപരമായി. ദയാപൂർണ്ണവേഷം, പുഷ്പിതം, സാന്നിദ്ധ്യലോചനം പാപകണ്ഡാലപോലെ പ്രകാശിക്കുന്ന ബ്രഹ്മതേജസ്സുകൊണ്ട് ദുർന്നീകൃതം താമരപോഷണക്രോധരഹിതം മദമാസുര്യവർജ്ജിതം വല്ലഭധാരീയും ജ്യാമന്തസമമണ്ഡിതം ധ്യാനസ്ഥിമിതം ആയിതപോനിഷ്ഠയിൽ കുറിയെന്നപോലെയാതൊരു ചേഷ്ടയും കൂടാതെ ഇരിക്കുന്ന ആ താപസനെ പരിഹാസപരമായൊരായ ശ്രദ്ധപുത്രന്മാരും അവരുടെ അനുയായികളുംകൂടി വട്ടമിട്ടുനിന്നുകൊണ്ട് കല്ലും മണ്ണും കട്ടയും മറ്റും വാരി എറിയുകയും കൈകൊട്ടി ചിരിക്കുകയും മറ്റും പല പ്രാപശ്രവ്യം ചെയ്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമാധിക്ക് ചലനം ഉണ്ടാക്കി.

സമാധിഭംഗത്താൽ ക്രോധനായ താപസവന്ദൻ, ധ്യാനംകൊണ്ട് സ്ഥിതിക്കുളായ തന്റെ നയനങ്ങളിൽ മണ്ണുമാന്തി തേച്ചുന ശ്രദ്ധാലയം നോക്കി “മണ്ണുമാന്തിയെറിഞ്ഞു” എന്റെ സമാധിക്ക് ഭംഗംചെയ്യുന്നിങ്ങൾ മണ്ണുമാന്തുന്ന പന്നികളായി ജനിക്കുകയും, ജനനാനന്തരം അച്ഛനും അമ്മയും മരിച്ച് നിങ്ങളും ആതപസവന്ദപുത്രന്മാരും ക്ഷയാന്തരം ആയി വലയുകയും ചെയ്യുമാറാകട്ടെ”യെന്നു ശപിച്ചു.

താപസശ്രേയ്യന്റെ മേൽപ്രകാരം ഉള്ള ശാപംകൊണ്ട്, ഭയാകുലന്മാരിൽനിന്നു ശ്രദ്ധപുത്രന്മാർ, ശാന്തദോഷന്മാരും ക്ഷമാധികന്മാരുമായി അദ്ദേഹത്തെ ഭക്തിപൂർവ്വം സാഷ്ടാംഗമായി പ്രണമിച്ച് സ്തുതിച്ചുകൊണ്ട് ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു:—

അല്ലയോ ക്ഷമാനിധിയായ താപസശ്രേയ്! കരുണാലയനായനിന്തിരുവടി അറിവില്ലാത്ത ബാലന്മാരായ ഞങ്ങൾ ചെയ്ത അപരാധം ക്ഷമിക്കണം. ഞങ്ങൾക്ക് നിന്തിരുവടിയില്ലാതെ പരാശ്രയം ഇല്ല. അറിവില്ലാത്തവരുടെ തെറ്റുകളെ ക്ഷമിക്കുന്നതിനും അനാഥന്മാരെ രക്ഷിക്കുന്നതിനും നിങ്ങളെപ്പോലെയുള്ള തപാധാനന്മാരെ ഞങ്ങൾ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ, മറ്റാരെക്കൊണ്ടുകഴിയും.

ചെറുപ്പക്കാരനും അറിവില്ലാത്തവനുമായ ആ ശുഭബാലന്മാരുടെ പ്രാർത്ഥനകൊണ്ട് അനുകമ്പിതാശയനായിത്തീർന്ന ആ തപോധനൻ അവർക്ക് ഇപ്രകാരം ശാപമോക്ഷംകൊടുത്തു.

പന്നിപ്പെട്ടികളായി പിറക്കുന്ന നിങ്ങൾ, അച്ഛനമ്മ്മയ്യുംകൂടാതെ ക്ഷുൽപിചാസാപീഡിതരും ആതപക്രാന്തരും ആയി വലയുംപോർ, സ്വപ്നാലാശ്ചര്യങ്ങളായും, മോലാസ്യനാണകനും ആയ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശ്വരൻ, നിങ്ങളുടെ മാതാവായി പന്നിത്രപം എടുത്തുവന്നു നിങ്ങൾക്ക് മൂലനൽകി നിങ്ങളെ രക്ഷിക്കുകയും ശുദ്ധജ്ഞാനമയമായ ആ സൂര്യപാനം കൊണ്ട്, അസ്തമിതമാമാലയമായി തീരുന്ന നിങ്ങൾ, അപ്പോൾമുതൽ വിജ്ഞാനികളും കാശ്യാകാശ്യാവിചക്ഷണന്മാരും, ആയിത്തീരുകയും, നിങ്ങളുടെ മുഖമൊഴിച്ചുള്ള മറ്റു സ്വാഭാവവശങ്ങളും, മനുഷ്യരൂപത്തിൽ ആയി ശാപംതീരുന്നതുകൂടാതെ നിങ്ങൾ എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ, രാജപ്രിയനായിത്തീർന്ന് അനവധി സുഖഭോഗങ്ങളും അനുഭവിച്ച് ചിക്കാലം സുഖിച്ചു വസിക്കുകയും ചെയ്യും.

താപസൻ ഇങ്ങനെ ശാപമോക്ഷവും കൊടുത്തുവെച്ച് ഹൃദയപോലെ സമാധിസ്ഥനായി. ശുഭബാലന്മാർ, അതിൽപിന്നെ അല്പകാലംകഴിഞ്ഞയുടനെ ശാപശക്തികൊണ്ട് സൂക്ഷ്മശിശുക്കളായി ജനിച്ചു. കോലപോതങ്ങളായി ജനിച്ചശുഭബാലന്മാർ, അവരുടെ മാതാപിതാക്കളായ സൂക്ഷ്മശിശുക്കളുടെ ആ കാട്ടിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന കാലത്ത് ഒരു ദിവസം മധുരധീപനായ രാജരാജപാണ്ഡ്യൻ, മൃഗയാവിനോദാർത്ഥം സൈന്യസഹായനായി ആ വനത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു.

മൃഗയാർത്ഥം സൈന്യനായി വനമദ്ധ്യഗതനായ രാജരാജപാണ്ഡ്യൻ നായാടികളെക്കൊണ്ട് കാടിലുക്കിച്ച്, സിംഹചൂഡാലുശല്യവഹോമഹാവിഷാദികളായ അനവധി മൃഗങ്ങളെ തീക്ഷ്ണങ്ങളായ ശരണികൾ പൊഴിച്ചു നായാടിനടക്കുന്ന അവസരത്തിൽ, ശാപജാതന്മാരായ കോലപോതങ്ങളുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ ഇതേതേടി കാടുചുറ്റുന്ന ഒരു വരാഹയൂഥം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അക്ഷികൾക്കു മോചനമായി. ക്ഷലപവ്നങ്ങളുടെ മരണാനുഗ്രഹംപോലും തുല്യമല്ലാത്തവിധത്തിൽ ഉള്ള ഭയങ്കരകൃത്യങ്ങളോടുകൂടിയ പന്നികളേയും, പന്നിയോടുള്ള മുന്തിൽ നടക്കുന്ന മേരുസന്നിനോയ സൂക്ഷ്മശ്രവണയുടേകുണ്ട് അത്രേയും അത്ഭുതപരതന്ത്രനായി, ഉടൻതന്നെ ശാപജാതന്മാരായ കോലപോതങ്ങളുടെ പിതാവായ വരാഹനാഥൻ, തന്റെ പ്രിയപത്നിയെ നോക്കി, ഗർഭത്തോടുള്ള ഗംഭീരസന്ദർഭത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

“ഐ പ്രിയേ! മൃഗയാലാലനനായി കാടിലുക്കുന്ന പാണ്ഡ്യരാജാവ് ഇതാ നമുക്കു അഭിമുഖനായിരിക്കുന്നു. അവൻ അടുത്ത കയ്യാളത്തിൽ ന

മുൻ യുഗത്തിൽ ബാണപ്രയോഗിക്കും. നിനക്കു ഈ കിടാങ്ങളോടുകൂടെ മാറിപ്പോയി വല്ല വനനാഥപരങ്ങളെയും ശരണസ്ഥാനമായി കല്പിച്ചു, ചെററിട്ട് അധികംദിവസം ചെല്ലാത്ത കണ്ണുങ്ങൾക്ക് പാലുകൊടുത്തു് അവയെ വളർത്തിക്കൊള്ളാമെന്നിൽ, ഞാൻ എന്റെ പൂർവ്വന്മാർജ്ജിതമായ പാപംകൊണ്ട് പ്രാപിച്ചതായ സുകരോപത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു, അത്രയും ശുദ്ധമായ അവന്റെ ബാണോടകക്ഷാളനാകൊണ്ട് ശുദ്ധാന്തരൂപംനായി സർഗ്ഗത്തിലെ പ്രാപിച്ചുകൊള്ളാം. തുറന്നുകിട്ടിയിരിക്കുന്ന ഈ നാഗ്ഗുഹാതിലിന്നെ അസ്ഥിമയ ശരീരപണയംകൊണ്ട്, നീ അടയ്ക്കുകയരുത്. അതുകൊണ്ട്, നീ എന്നിലുള്ള സ്നേഹം ഉപേക്ഷിച്ചു, നവപ്രസൂതങ്ങളായ കുട്ടികളോടുകൂടെ മാറിപ്പോവുക. അടുത്തക്ഷണത്തിൽ, രാജരാജപാണ്ഡ്യനും ഞാനും തമ്മിൽ ഏറ്റവും വേദാന്തരംനടക്കും. യുദ്ധത്തിൽ മരിക്കുന്നവർക്ക് സ്വർഗ്ഗോക്തപ്രാപ്തി സംഭവിക്കുമെന്നുള്ളതിന്നു സന്ദേഹമില്ലല്ലോ. ഭർത്താവിന്റെ ഈ വാക്കുകൾകേട്ടു, വിസ്മിതമാനസ്സായും, താപഭയാക്രാന്തയായും ആയിത്തീർന്ന ഭർത്തൃപ്രണയപൂർവ്വം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോ പ്രിയഭർത്താവേ! ഒരു സ്ത്രീ ദിവ്യവസ്ത്രാഭരണങ്ങൾകൊണ്ടു ലംകുതയായിത്തന്നാലും, ഭർത്താവില്ലാത്തവളാണെങ്കിൽ അവൾക്കെന്തൊരു ദോഷമുള്ളതു്. അതുപോലെതന്നെ മറ്റൊരാളല്ലാം സൗഭാഗ്യങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതാലും ഭർത്താവില്ലാത്തതാകിൽ എന്തൊരു മനഃസൗഖ്യമാണുള്ളതു്. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ എന്നിക്കു എത്ര മക്കൾ ഉണ്ടെങ്കിലും മറ്റൊരാളല്ലാം സൗഭാഗ്യങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും എന്റെ ജീവനാഥനായ അങ്ങേക്കരികിലോ വിട്ടുപിരിയാൻ നിശ്ചയമുണ്ടില്ല. ഭൂമിയിലായാലും സ്വർഗ്ഗത്തിലായാലും ഭർത്താവോടൊന്നിച്ചുതന്നെ എന്റെ താമസവും. ഒരു നീമിഷംപോലും അവിടെത്തെ വിരമം സഹിക്കാൻഎന്നിക്കു ശക്തിയില്ല. എന്നെ പിരിച്ചുയച്ചുവെച്ചു് നിന്തിരവടി സ്വർഗ്ഗത്തിന്നുപോകാമെന്നു നിശ്ചയിക്കേണ്ടകുട്ടികൾ അവരുടെ കർമ്മപോലെ കഴിഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ; അതുകൊണ്ട് ഭർത്താവിന്റെ പരാക്രമം കാണാൻ ഈ ഭാര്യയുൾക്കൂടെത്തന്നെ വരുന്നു.”

ഭർത്തൃപരായണയായ സുകരതന്നി അല്പംപോലും പുത്രവാഞ്ഛരൂക്ഷാതെ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുകൊണ്ട് യുഗനാഥനായ തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ പുറകേറുന്നു.

ഈ അവസരത്തിൽ ഉച്ചമായ ബലപ്രകടനത്തോടുകൂടെ ചെല്ലുന്ന വരാഹയുഗ്മത്തെയും യുഗനാഥനേയും രാജരാജപാണ്ഡ്യന്കണ്ട്, സൈന്യങ്ങളോടുകൂടെ, മനോവേഗത്തെയും വായുവേഗത്തെയും ചെല്ലുന്ന ശീഘ്രനരികളോടുകൂടിയ പടക്കുതിരകളിൽക്കയറി, വരാഹയുഗ്മത്തെ എതിർത്തു. അനവധി ദിവ്യവസ്ത്രങ്ങളും അയുധജാലങ്ങളും പ്രയോഗിച്ചു. രാജാവും, സൈന്യങ്ങളും, തേറ്റുകൾകൊണ്ട് അതിശൈത്യപരാക്രമികളായ പന്നി

ത്തടിയന്മാരുംകൂടി നടത്തിയ ഒരു യുദ്ധം ഇന്നപ്രകാരമെന്നു സ്മരിക്കുന്നതിനുപോലും പാടില്ലാത്തവിധത്തിൽ ഭയംകരമായിരുന്നു. ദയോദാധിപതിയായ അനവധി സൈന്യങ്ങളും ശരണികളുടെയും ആയുധജാലങ്ങളും എന്തു അനവധി പണിത്തടിയന്മാരും സ്ഥർല്ലോകരതന്മാരായി. ഒടുവിൽ, യുഗനാഥനും ഭാര്യയും മാത്രം സുകരവൃന്ദത്തിൽ ശേഷിച്ചു.

സാമനാശം കണ്ടു ഭയാങ്കലമായ സുകരി രണ്ടൻ ഭർത്താവായ യുഗനാഥൻ ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്ന അപകട സമരത്തിൽനിന്നും എത്രപ്രകാരത്തിൽ എങ്കിലും അഭോധത്തെ രക്ഷിക്കണമെന്നുള്ള താല്പര്യത്തോടു കൂടെ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—

“അല്പയോ ഭർത്താവേ! അസഹായനായ അങ്ങു, അശപാത്രശരണം സൈന്യസഹായനും അസ്രുരസ്രുചാണിയും, ഒരു ഈ രാജാവിനോടു ഇനി പിണങ്ങാനായി തുനിയേണ്ട. ഏകാകിയായ അവിടുത്തെക്കു് ഈ ഭയങ്കരയുദ്ധത്തിൽ ജീവനാശമല്ലാതെ ജയം കിട്ടുമെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് നമുക്കിപ്പോൾ ഇവിടെനിന്നും, എവിടെയെങ്കിലും പോയി നമ്മുടെ പ്രാണൻ പിഴക്കാൻ നോക്കണം. ജനിച്ചാൽ ഒരിക്കൽ മരണം ഉണ്ടെന്നുവെച്ചു അകാലത്തിൽ തന്നെത്താൻപോയി മൃത്യുചക്രൻ വായിൽ ചാടിപ്പൊക്കണമെന്നില്ലല്ലോ.”

സുകരിയുടെ മേൽപ്രകാരമുള്ള അപേക്ഷയ്ക്കു മറുപടിയായി സുകരശ്രേഷ്ഠൻ സദാശിവൻ പറഞ്ഞു:—

“പ്രഭോ! നിന്റെ ഈ അപേക്ഷകേൾക്കുക ഒട്ടും വീരോചിതമല്ല. ശൈത്യശാലകൾ ഒരിക്കലും ജീവൻകൊതിച്ചു പിന്മാറിയില്ല. വിരോധിച്ചു ശൈത്യപരക്രമികൾക്കു കേൾവുകേട്ടു നമ്മുടെ വംശത്തിനു ഈ ഭീരുപ്രവൃത്തി പലിശ ലാഘവമാണ്. രണ്ടുസിംഹങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഒരു പന്നിനിന്നു വെള്ളംകുടിക്കും, എന്നാൽ രണ്ടു പന്നിയുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഒരു സിംഹംനിന്നുവെള്ളംകുടിക്കുമോ? അതിശൈത്യവും ശൈത്യവും കൂടിയതാതിയാണു് വരാവം. അതിൽനാഥനായി ജനിച്ചതാൽ മുഖേനയായ നിന്റെ ഭീഷണിക്കേട്ടു രാജാവിനോടുതോറു് പ്രാണൻപിഴയ്ക്കാൻവേണ്ടി വല്ല ഓടിക്കുറവും ഓടിപ്പോകയെന്നോ; ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. സ്രീസ്ഥലവമായ ചാപശ്ചരണങ്ങളു് നിനക്കിതുതോന്നി. അതിൽ ഞാൻ അതിശയിക്കുന്നില്ല. പെരുഷമില്ലാത്ത ജീവിതംകൊണ്ടു് ഫലമെന്തു് വൈരി നിന്റാണുതന്നെവേണ്ടി യത്നിക്കുന്നതിൽ രണ്ടുവരാം. അതിന്നു അക്കോടില്ല, അതുകൊണ്ടു് വീരോചിതമല്ലാത്ത നിന്റെ അപേക്ഷയെ ഞാൻ ധിക്കരിച്ചു് ഈ രാജാവിനോടു യുദ്ധത്തിന്നു പുറപ്പെട്ടപ്പോഴത്തെ മുഖത്തിൽ രാജാവിനെ ജയിച്ചാൽ ബഹുമാനം ക്ഷണോന്മുഖം സ്വഗ്ഗം. രണ്ടു വീരോചിതംതന്നെ.”

അ വാഹൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുകൊണ്ടു, ഘൃതഘൃതാവത്തോടുകൂടെ കോമരൂപമെടുത്തു ചെന്ന ഒരു പെരുമലപോലെ രാജാവിന്റെ നേരേ കാടിച്ചെന്നു, ആദ്യമായി മുഖംകൊണ്ടു തേരു കത്തിയെടുത്തു, ദൂരത്തിൽ മരിക്കുകയും പുരപാതങ്ങൾകൊണ്ടു കുതിരകളെ ധ്വംസിക്കുകയും, ദംഷ്ട്രാമാതംകൊണ്ടു കരിക്കളുടെ ശൃംഗാദണ്ഡങ്ങൾ പണയിക്കുകയും നിശാസമ്പരോഹങ്ങൾകൊണ്ടു സൈന്യങ്ങളെ തകർക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തു രാജരാജപാണ്ഡ്യൻ അപാമായ അതുരവു ഭീതിയും സംഭ്രമവും ഉണ്ടാക്കി.

രാജാവു ഫത്തിൽനിന്നും ചാടിയിറങ്ങി വെള്ളിമലയ്ക്കുപുറമുള്ള വേഗംകൂടിയ ഒരു വെള്ളക്കുതിരയുടെ പുറത്തുകയറി നോക്കിയപ്പോൾ, തന്റെ സൈന്യങ്ങൾമുഴുവൻ സുകരപ്രവീരനാൽ നിർജ്ജിതമായി കാണുകയാൽ, മുഖവരികളും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത വീരോടുകൂടെ ഞാൺപാലിച്ചു വില്പിച്ചു അമ്പനാഴിയിൽനിന്നും തുടരെത്തുടരെ അനവധി ദിവ്യാസൂങ്ങൾ എടുത്തു തൊടുത്തു, വരാഹരൂപീരനെ വാക്കുക്കി ശരവർഷം ചെയ്തു.

രാജരാജപുരുഷങ്ങളായ നിശിതബാണങ്ങൾ, രോമപ്രതി വന്നേറിട്ടും, തെല്ലുപോലും ആ കീടിപ്രവീരൻ കൂട്ടാക്കാതെ, രോമത്തിൽ പററിയ മണലരികൾപോലെ കടഞ്ഞുകുളഞ്ഞുവെച്ചു, രാജാവിന്റെ വാഹനമായ അശ്വത്തെ തേറുകൊണ്ടു തട്ടിച്ചിളന്നു, രണ്ടാക്കി ഭൂമിയിൽ മറിച്ചു. ഉടൻതന്നെ രാജാവു ഓടിപ്പോയി മറ്റൊരു ഫത്തിൽ കയറി അത്യുഗ്രപരാക്രമവേഷോടുകൂടെ നിശിതങ്ങളായ അനവധി ബാണങ്ങൾ കയ്യാറാതെ വാരിഞ്ഞൊടുത്തു വീണ്ടും വരാഹശ്രേയുനെ ലാക്കുക്കി ശരമാമിതുകി.

പന്നിത്തടിയിൽ ആ ശരങ്ങളെ തുണസമാനം മാനിക്കാതെ കാടിറങ്ങുത്തു, മുഖംകൊണ്ടു തേരു പൊക്കിയെടുത്തു മരിക്കുകയും, ദംഷ്ട്രാകൊണ്ടു, സുതനെ ഫനിക്കുകയും പുരപാതങ്ങൾകൊണ്ടു അശ്വങ്ങളെ വധിക്കുകയും ചെയ്തു. ആദിവരാഹത്തെക്കുറിച്ചും അതിപരാക്രമത്തോടുകൂടിയ ആ വരാഹശ്രേയുന്റെ അനിതരസാധാരണങ്ങളായ അക്രമപ്രകൃമങ്ങൾകൊണ്ടു അത്യർക്കഭരോഷപാഷിതനായ രാജാവു, ഫത്തിൽനിന്നും ഓടിയിറങ്ങി, കയ്യിൽ ഇരുന്ന വജ്രസമാനമായ ഗദകൊണ്ടു അത്യുഗ്രമായ ഉഷ്ണോടുകൂടെ വരാഹത്തന്റെ മസ്തകത്തിൽ, തുടരെത്തുടരെ മൂട്ടാക്കി താഡിച്ചു.

തീവ്രമായ ഗദാതാഡനംകൊണ്ടു ഭിന്നമസ്തകനായ സുകരശ്രേയുൻ ഗതപ്രാണനായി ഭൂമിയിൽ വീണു. അനന്തരം അതേവരേയും സുകരരൂപിയും, ശാപംകൊണ്ടു, കോലപോതങ്ങളായി ജനിച്ച ശുഭബാലകന്മാരുടെ ചിതാപുനായ കോലയുഗ്മനാഥൻ ദിവ്യാശ്വരോഹണഭൂമിതമായ ദിവ്യശരീരത്തോടുകൂടെ ഭവവിമാനത്തിൽ കയറി സ്വർഗ്ലോകത്തേക്കു പോയി. ഭർത്താവിന്റെ മേൽപ്രകാരമുള്ള അവസ്ഥ കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തോടുകൂടെ

ത്തന്നെ വിമാനത്തിൽ കയറി ദേവലോകത്തിൽ പോകണമെന്ന നിശ്ചയത്തോടുകൂടി വളരായിത്തീർന്ന അവന്റെ സുകരി, ഭീതിവർജ്ജിതയായി രാജാവിന്റെയും സൈന്യങ്ങളുടേയും നേരെ പാഞ്ഞുചെന്നു യുദ്ധം തുടങ്ങി. ചക്രവർത്തം മറ്റൊന്നതവ്യക്തികളെ എന്നപോലെ നിശ്വാസവേഗംകൊണ്ടു സൈന്യങ്ങളെ തള്ളിമറിച്ചും മുഖതാഡനങ്ങൾകൊണ്ടു സുന്ദരങ്ങൾ പൊടിപൊടിച്ചും അനുകൂലയും കതിരുകളെയും ദംഷ്ട്രകൊണ്ടു ഭട്ടിത്തകുത്തും ആ സുകരപത്നിയെയു യുദ്ധപരക്രമങ്ങൾ ഏകവിധങ്ങൾ എന്നു ആരെക്കൊണ്ടും വണ്ണനീയമല്ല.

സുകരിയുടെ യാതൊരുപ്രകാരത്തിലും നിവർത്തമല്ലാത്ത യുദ്ധചക്രമങ്ങൾകൊണ്ടു രാജരാജപാണ്ഡ്യന്റെ സൈന്യങ്ങൾ ഒന്നുപോലെ വിവർജിതവനായപ്പോൾ, രാജാവിന്നു വല്ലാതെ അസ്ഥാളിച്ചു ഈ പന്നിയെ കൊല്ലുന്നതിന്നു സമർത്ഥനായി തന്റെ കൂട്ടത്തിൽ ആരുണ്ടെന്നു നാലുപുറവും അന്വേഷണനോക്കി. സ്ഥർദ്ധൻ എന്നുപേരുള്ള ഒരു ലുബ്ധകൻ, രാജാവിന്റെ പരാവശ്യവും സുകരിയുടെ നിഷ്ഠാവിക്രമപ്രകാരങ്ങളും കണ്ടുണ്ടായ അത്യർക്കക്രോധത്തോടുകൂടെ ആ പന്നിയുടെ നേരെ പാഞ്ഞുചെന്നു അനവധി കൂന്തുകൾ ചെയ്തിച്ചു. സുകരിയും അവളുടെ ഭർത്താവിനെപ്പോലെതന്നെ ശരീരത്തിൽ തറച്ച ബാണങ്ങൾമുഴുവൻ കുടഞ്ഞുപുളഞ്ഞുവെച്ചു ആ കാട്ടാളനെ തട്ടി രണ്ടായിപിളർന്നു. തട്ടേറു പിളർന്നു വീഴുന്നതിന്നു മുമ്പായി അവൻ അവന്റെകയ്യിൽമിന്നൽപ്പിണയപോലെ തിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന നിശിതഖഡ്ഗംകൊണ്ടു സുകരിയുടെ കണ്ണത്തിൽ ഒന്നുവെട്ടുകയും ചെയ്തേറു, രണ്ടു പണ്ഡമായ സുകരിയോടുകൂടിത്തന്നെ തട്ടേറു ശരീരംചിളർന്നു കാട്ടാളനും ഭൂമിയിൽവീണു മരിക്കുകയും ചെയ്തു. രാജാവിന്നും സൈന്യങ്ങൾക്കും സമാധാനവും ഉണ്ടായി. അതിന്റെശേഷം സുകരിതന്നെ ഭർത്താവിനെപ്പോലെ ദിഗ്വിജയം കൈക്കൊണ്ടു ദേവവിമാനത്തിൽ കയറി ദേവലോകത്തേക്കു പോയി.

രാജാവിന്നു വരാഹമീഥനത്തിന്റെ ശൌര്യപരക്രമങ്ങളും അവർപ്പുപിച്ച ഗതിയും മറ്റുംകണ്ടു ഏറവും അതുതല്പെടുകയും അനന്ദിക്കുകയും ചെയ്തു. അന്വന്തം അദ്ദേഹം, വരാഹസമരത്തിൽ ശേഷിച്ച സൈന്യങ്ങളോടും വാഹനങ്ങളോടുംകൂടെ മധുരപുരിയിൽ മടങ്ങിപ്പോയി സുന്ദരോപദേശവേദയും ചെയ്തു വന്നിട്ടു.

പപ്തകാരനായ വരാഹം വീശി മരിച്ച സ്ഥലത്തിന്നു ഇന്നു വരാഹപപ്തം എന്നാണു പേര്. സുകരശരീരപാതം കൊണ്ടുണ്ടായ ആ വരാഹപപ്തത്തിന്റെ രാഹസ്യം ചിട്ടുറയൊന്നുംരല്ല. ആ അത്യന്തപാവനമായ പപ്തത്തിൽ അറവധി സിദ്ധന്മാരുംചോരികളും താമസിച്ചു, അന്നിമാദ്യഘ്നസിദ്ധിക്കുവേണ്ടി ഇപ്പോഴും തപസ്സുചെയ്യുന്നുണ്ട്.

ഇപ്രകാരം അഗസ്ത്യൻ പറഞ്ഞതുകേട്ട് അത്ഭുതാനന്ദനദിർശനായ
വസിഷ്ഠാദി താപസന്മാർ ചിന്തപൂർവ്വം അഗസ്ത്യനെ വന്ദിച്ചുകൊണ്ട്
അല്ലയോ ദേവദാസാഗമതോഽസരോദകളായ മഹാമഹർഷിമാക്കൾല്ലാം
നട്ടനാമ്പകൾല്ലായ കുംഭസംഭവ! അങ്ങ്ങ് ദയാപൂർവ്വം വശാമരദേവസംഭ്രതമാ
യ ആ വശാമരപവ്തത്തിന്ന് മാഹാത്മ്യവും ശുദ്ധിയും ഉണ്ടായതെങ്ങനെ
യെന്നു് അങ്ങർക്കു പറഞ്ഞുതരണം എന്നപേക്ഷിച്ചു.

അഗസ്ത്യൻ അതുകേട്ട്, മന്ദസ്മിതപൂർവ്വം അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദിക
ളെ! അതുപരമായ; നീങ്ങർ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ട്,
വശാമരപവ്തത്തിന്റെ ശുദ്ധിയേയും മാഹാത്മ്യത്തേയുംപറ്റി ചുരുക്കത്തി
ൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

ശംഗാവിദ്യാധരൻഎന്നു പേരോടുകൂടിയ ഒരു ഗന്ധർവനെ ചണ്ടുപു
ലസ്തൂൻ “നീ പന്നിയായിജനിക്കും” എന്നു ശപിച്ചതുകൊണ്ടു പന്നിയാ
യ്ജനിച്ച ഗന്ധർവനാണു് ശാപമൂലം കോലപോതങ്ങളായിജനിച്ച ശു
ഭ്രവാലകന്മാരുടെ പിതാവായി രാജരാജപാണ്ഡ്യനോടേറു യുദ്ധംചെയ്ത
തന്റെ പവ്താകാശമായസ്വർഗ്ഗലഭംഗത്തെ വശാമരപവ്തമായി ഭൂമിയിൽ
ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട്, ദിവ്യശരീരിയായി ദേവലോകത്തിൽപോന്നസുകരശ്രോവുൻ.
ശംഗാവിദ്യാധരഗന്ധർവനെപണ്ടു പുലസ്തൂൻ ശപിച്ചപ്പോൾ “നീ സുന്ദ
രേശ്വരാംശജനായ രാജരാജന്റെ ഗദാതാഡനംകൊണ്ടു് ഭയ്യയോടൊന്നിച്ചു
ശാപമുക്തനാകും” എന്നുനൽകിയ ശാപമോക്ഷം അനുസരിച്ചാണു്, രാജ
രാജപാണ്ഡ്യനും സുകരശ്രോവുനുംതമ്മിൽ യുദ്ധം ഉണ്ടാകുന്നതിനും അദ്ദേ
ഹത്തിന്റെ ഗദാതാഡനംകൊണ്ടു്, വശാമരയൂഥനാഥൻ സ്വർഗ്ഗോക്തപ്രാ
പ്തനാകുന്നതിന്നു സംഗതിയായതു്.

അല്ലയോ മഹർഷികളെ! അപ്പന്റെ അതിപാവനമായ ശരീരപാ
തംകൊണ്ടുണ്ടായതായ ആ ഉത്തമപവ്തത്തിനുള്ളും പാവനമായ ഒരു ത
പോഭൂമി ഭൂലോകത്തിൽ ഇല്ല. അതുകൊണ്ടാണു് എല്ലാദേവന്മാരും ഭാനവ
ന്മാരും അവുടെ താമസിച്ചു് ഉഗ്രതപസ്സുകൾ ചെയ്യുന്നതു്. അവിടെതാ
മസിച്ചു തപസ്സുചെയ്യുന്ന എല്ലാവരെയും ഒന്നുപോലെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നതി
നായി ദയാമൂർത്തിയായ സുന്ദരേശ്വരൻ സിദ്ധരൂപിയായി അവിടെ സദാ
പി സാന്നിദ്ധ്യംചെയ്യുന്നതും ഉണ്ടു്.

താപസശാപംകൊണ്ടു് പന്നിക്കുട്ടികളായി ജനിച്ച ശുഭ്രവാലക
ന്മാരുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരായ സുകരമിഥുനങ്ങൾ അവർ ജനിച്ചു്
അധികംനാൾ കഴിയുന്നതിന്നു മുൻകൂട്ടിയേ മേൽപ്രകാരം ചരലോകപ്രാപ്ത
രാവുകയാൽ, അനാഥരായത്തീർന്നു അവർ, പാലുകുടിക്കാതെ വിശപ്പും
ഭാഹുവുമാകൊണ്ടു് അത്യന്തം ദുഃഖിച്ചു. അത്യുഗ്രമായ വെയിൽകൊണ്ടു് ഇതി

പ്രാമീല്ലാകാം പരിതപിച്ചും ജീവച്ഛവഞ്ചളായി ചിഖഭിവസങ്ങൾ കഴിച്ചു കൂട്ടി.

അക്ഷയകരയിൽനിന്ന സുകരപോതങ്ങൾ മേൽപ്പുകാരം അപരിഹാസ്യമായ സങ്കടാവസ്ഥയിൽപ്പെട്ടപ്പോൾ ആ കാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ, സർവരക്ഷകനും സർവജ്ഞാനം സർവഭവേശരണം, കൃപാലോധിയും സർവഭൂതങ്ങൾക്കും ഹിതമെന്നതിൽ വിശേഷതാലുള്ളതോടുകൂടിയവനും ആയ സുന്ദരേശ്വരൻ വാമാലാസക്തനായ പാവനീഭാവതിയോടുകൂടെ വൃഷഭാധിപനായ വിമാനത്തിൽ കയറി വീചാവിഭോജനായി സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ യദൃച്ഛയാ ആ വനത്തിൽ ചെല്ലുന്നതിനും സൂര്യകരങ്ങൾ തട്ടി സന്താപിക്കുന്ന സുകരപോതങ്ങളെ മീനാക്ഷീഭഗവതി കാണുന്നതിനും സംഗതിയായി. അതുകണ്ടു ദയാർദ്രമാനസയായിത്തീർന്ന സുന്ദരേശ്വരി ഭഗവാനെ വിളിച്ചു് കൈമുണ്ടിയുംകൊണ്ടു് “നോക്കിയാലും! നോക്കിയാലും! ഇതെന്തൊരു അന്യായം. പ്രസവിച്ചു ഉടൻതന്നെ അച്ഛനും അമ്മയും മരിച്ചു പാൽപോലുംകുടിക്കാതെ കുടവെച്ചിവിൽ ഉരുകി സന്തപിക്കുന്ന ഈ പന്നിക്കുട്ടികളെ അങ്ങു് നോക്കിയാലും!” എന്നു പറഞ്ഞു്, ആ പന്നിക്കുട്ടികളെ ഭഗവാനു കാണിച്ചുകൊടുത്തു.

വരദാനവിശാരദനും കൃപാനിധിയുമായ ഭഗവാനാണോ അനാഥരായ ആ സുകരപോതങ്ങളുടെ സങ്കടാവസ്ഥയെ കണ്ടാൽ ദയവുണ്ടാകാത്തതു്. ആ കരുണാവതണാവയൻ ഉടൻതന്നെ അവരുടെ അമ്മയുടെ വേഷമെടുത്തു് അടുക്കൽചെന്നു അവർക്കു് ഗൃച്ഛിവരുവോളവും പാലുകൊടുത്തു.

ജ്ഞാനാത്മകമായ സ്തൂത്രപാനംകൊണ്ടു്, ആ സുകരപോതങ്ങൾക്കു്, മാനുഷികമായ ശരീരവും, ബുദ്ധിയും, ബലവും, ജ്ഞാനവും, വിജ്ഞാനവും, സാമത്വവും ഉണ്ടായി. മുഖമാത്രം വരാമത്രപത്തിൽ ഇരുന്നിരുന്നു.

കാളകൂടലസൽഗമനായ സുന്ദരേശ്വരൻ മേൽപ്പുകാരം മുഖപ്പാലുകൊടുത്തു്, മാമുനശാപംകൊണ്ടു് സുകരപോതങ്ങളായി ജനിച്ച ശുഭ്രബലകന്മാരുടെ മുഖമൊഴിച്ചുള്ള എല്ലാഅവയവങ്ങളിലെയും വരാമത്രപം മാറി ശാപമോചനംചെയ്തപ്പോൾ അന്തർലോകംചെയ്തു.

അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദികളേ! ഇപ്പോൾ ആണ്; കരുണാവതണാവയനായ ഭഗവാൻ, സുകരപോതരൂപികളായ ശുഭ്രബലക മുഖപ്പാലുകൾക്കു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അതിപാപനമായ നാല്പത്തിഅഞ്ചാമത്തെ ലീല. ഈ ലീലയെ കേൾക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരുടെ സകല പാപങ്ങളും ശപഥങ്ങളും താപങ്ങളും അവതലകളും നാശാവശേഷമാകട്ടെ

നവം

ഹോലസ്വമാഹാരം.

നാം മാത്രമല്ല, ഇഹത്തിൽ ഇഷ്ടഭോഗലാഭവും പാത്തിൽ പരമാനന്ദലാഭവും ഉണ്ടാകുന്നതും അതേ.

പന്നിക്കട്ടികൾക്കു പാച്ചുകൊടുത്ത

നാല്പത്തിയൊന്നാം ലീല സമാപ്തം.

ഹ ഓ ല ഓ സ്വ മ ഓ ഹ ഓ ത്വ ഓ

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൫൨-ാം അദ്ധ്യായം.

പന്നിക്കട്ടികളെ മന്ത്രിയാക്കിയ

നാല്പത്തിയാറാം ലീല.

വി. ഞ്ഞും അനസ്തൻ വസിഷ്ഠാദികളെ നോക്കി, അല്പ യോ താപസ്യവർത്തനം! ഹോലസ്വനാമനായ സുന്ദരേശ്വരൻ, താൻ പാച്ചുകൊടുത്ത ശാപമോചനം വരുത്തി മുഖമൊഴിച്ചുള്ള അവയവങ്ങൾ മുഴുവൻ മനുഷ്യരൂപത്തിൽ ആക്കിയ ജ്ഞാനവിജ്ഞാന പരാക്രമികളായ സുകരപോതങ്ങളെ പാണ്ഡ്യരാജാവിന്റെ മന്ത്രികളാക്കി അതിർത്ത ഭരദ്വാജനാഥന്റെ നാല്പത്തിയൊന്നാമത്തെ ലീല നിങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കാം. ആ കരുണയകരമായ ഏകവീലാശ്രവണംകൊണ്ടുതന്നെ നിങ്ങളുടെ സകല രാപങ്ങളും അവാസാനിക്കും, എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് തന്റെ വരുമാറ്റ ലീലാകഥനം തുടങ്ങി.

ജ്ഞാനാത്മകമായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ സ്തൂത്രചിന്തയുഷചാനംകൊണ്ടു്, ശാപമുക്തരും മുഖംകൊണ്ടുമാത്രം സുകരരൂപികളും മറ്റുള്ളവർക്കു അവയവങ്ങൾകൊണ്ടും മനുഷ്യരൂപികളും ആയ ശുഭദ്രാവാകന്മാർ, കാലതാമസമെന്നിയെ, യേശവനമുക്കുന്മാരും, വീര്യശൈല്യപരാക്രമശാരികളും, സമസ്തശാസ്ത്രനിപുണന്മാരും സദാചാരപരായണന്മാരും, രാജനീതികരന്മാരും സംഭാഷണവിഷയത്തിൽ ബുദ്ധസ്സതിരൂഹന്മാരും, ഭയാപരന്മാരും ക്ഷമാശാലികളും ആയ പന്ത്രണ്ടു് ബാലാടിത്യന്മാരെപ്പോലെ ശോഭിച്ചു.

മേൽപ്രകാരമുള്ള സുന്ദരശരണൻ അതിവിസ്മയാവഹമായ കാര്യത്തെയും മായാവൈഭവത്തെയും കണ്ടു്, അത്ഭുതപരമായ മീനാക്ഷീഭഗവതി, തേങ്ങാവിനെ മന്ദസ്തിതപൂർവ്വം കടാക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു്, ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു.

“അല്ലയോ ദേവദേവനും മഹാദേവനും ആയ സദാശിവ! അല്ലയോ മഹേശ്വരനും ദയാമൂർത്തിയും ആയ സുന്ദരശരണ! ഞാൻ എന്റെ ജീവനായകനായ ഭവാനോടു് ഒന്നുചോദിക്കുന്നു. മൃഗാധിപനോടത്തിൽ, സൂക്ഷ്മപ്രാപ്താദികളായ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെ കൊല്ലുന്നത് രാജധർമ്മങ്ങളിൽ ഒന്നായിരിക്കെ ആ രാജധർമ്മം രക്ഷിക്കാൻപോണ്ടി മധുഃപുരാധീപനായ രാജരാജപാണ്ഡ്യൻ നായാടിവധിച്ചവരായ യുഗനാഥന്റെ കട്ടികളെ രക്ഷിക്കുന്നതിനു് സർവ്വജ്ഞനും ദേവദേവനും ആയ നിന്ദിതവടി അതിനികൃഷ്ടമായ വരാഹരൂപം എടുക്കുന്നതിനു കാരണം എന്താണു്?

മീനാക്ഷീഭഗവതിയുടെ മേൽപ്രകാരമുള്ള ചോദ്യത്തിനു്, വരദാനുവിശേഷനും സർവ്വാത്മാവും ശർവ്വനും സർവ്വനും ആയ സുന്ദരശരണപുത്ര സന്തോഷപൂർവ്വം ഇങ്ങനെ മറുവടി പറഞ്ഞു.

അല്ലയോ ഹൈമവതി! ജംഗമസ്ഥാവരരൂപമായിരിക്കുന്ന, ബ്രഹ്മാദിസ്തംബപര്യന്തമുള്ള ഈ ജഗത്തിൽ, ചിദാത്മാവായിരിക്കുന്ന ഞാൻ അവസ്ഥിതനായി വ്യാപിച്ചിരിക്കുകയാണു്. അതതു ശരീരങ്ങളിൽ അതാതാത്മാവായിത്തന്നെ കൃത്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതും ഞാനാണു്. ഞാൻ അകാരം പോലെ അനന്തനും അഖണ്ഡനും അദ്വൈതനും ആണു്. എല്ലാലോകങ്ങളേയും പരിപാലിക്കുന്നതും ഞാൻതന്നെ. യാതൊരുപ്രകാരത്തിൽ ശരീരികളായിരിക്കുന്ന ജനങ്ങൾക്കു അവരുടെ കരചരണാദികളായ അവയവങ്ങൾ, തുല്യസ്തേഹത്തോടുകൂടിയതായിരിക്കുന്നുവോ, അതുപോലെ വിശർണ്ഡപിതൃവും സർവ്വതത്ത്വമിഷ്ടമായ എന്റെ അവയവങ്ങളാകുന്ന ബ്രഹ്മാദികളായ സകലജീവജാലങ്ങളിലും എനിക്കു സ്തേഹമുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടത്രെ ഞാൻ പന്നിയായിപ്പോയി ആ പന്നിക്കിടാങ്ങൾക്കു പാലുകൊടുത്തതും താലവും ശാലവും അകറ്റിയതും. ഇനിഞാൻ നിന്നോടു് അവർക്കു ശാലംകിട്ടുന്നതിനുള്ള കാരണം പറയാം:—

ഈ പന്നിക്കിടാങ്ങൾ പൂർവ്വജന്മത്തിൽ, ശുഭ്രബാലന്മാർആയിരുന്നു. അതിലാളനുകൊണ്ടു് വിവേകശൂന്യനായ ഇവർ ഒരിക്കൽ നായാട്ടിനായി കാട്ടിൽ പോയപ്പോൾ, ആ വനത്തിൽ തപസ്സുചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു മഹർഷീശ്വരന്റെ തപസ്സിനെ വില്ലപ്പെടുത്തുകയാൽ കോപാവിഷ്ടനായ അദ്ദേഹം ശപിച്ചതുകൊണ്ടാണു ഇവർ ഇങ്ങനെ സൂക്ഷ്മപോതങ്ങളായി ജനിച്ചതു്. അന്നു് അദ്ദേഹം ഇവർക്കു ശാലമോക്ഷം കൊടുത്തതു്, “സൂക്ഷ്മപോതങ്ങളായി ജനിക്കുന്ന നിങ്ങൾ, ബാല്യത്തിൽതന്നെ പിതൃമാതൃവി

ഹീനമായി സ്തൂത്രപാനത്തിനുപോലും സംഗതിയാകാതെ കൊടുവെയിലേ ററു പൊരിയുന്ന അവസരത്തിൽ, ദയാസിന്ധുവായ സോമസുന്ദരൻ തല്പത്തിയായ ഭവാനിയുമൊന്നിച്ചു് നിങ്ങളെക്കൊണ്ടെന്നതിനും കൗണ്യകരനായ സദാശിവൻ നിങ്ങൾക്കു മാതൃരൂപത്തിൽവന്നു മുഖപ്പാൽതരുന്നതിനും അപ്പോൾ മുതൽ നിങ്ങൾ ശാപവിമുക്തരാകുന്നതിനും സംഗതിയാകും" എന്നാണ്. ആ ശാപമോക്ഷംഫലിപ്പിക്കാൻവേണ്ടിയാണ് ഞാൻ വരാഹരൂപം ധരിച്ചതു്. ഇനി ഞാൻ ശാപവിമുക്തരായി വരാഹരൂപം തഗ്ഗുമാന്തർഗതത്തിൽ രസിക്കുന്ന ഇവരെ രാജരാജപാണ്ഡ്യന്റെ മന്ത്രികളാക്കി ഐഹികങ്ങളായ അനവധി ഭോഗങ്ങൾ അനുഭവിപ്പിച്ചതിന്റെ ശേഷം ഇവർക്കു് സായുജ്യംകൊടുക്കും.

സുന്ദരശാപന്റെ ഇപ്രകാരമുള്ള വാക്കുകൾക്കു് ഉണ്ടായ അനന്ദംകൊണ്ടു് പുളകാഞ്ചിതവിഗ്രഹമായ മീനാക്ഷീദേവതി ആശ്രിതവത്സലനായ ഭഗവാന്റെ സീമാതീതമായ കരുണയെപ്പറ്റി മനസ്സുകൊണ്ടു് എററവും പ്രശംസിച്ചു. അനന്തരം വീണ്ടും വീണ്ടും അദ്ദേഹത്തെ അഭിംഗനം ചെയ്തുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തോടൊന്നിച്ചുവസിച്ചു. അതിന്റെശേഷം അവർ മാലാസ്യത്തിൽ തിരിച്ചെഴുന്നള്ളി. അന്നുരാത്രിയിൽ സുന്ദരശാപൻ, രാജരാജപാണ്ഡ്യന്റെ അടുക്കൽചെന്നു് സ്വപ്നത്തിൽ അദ്ദേഹത്തോടു ഇപ്രകാരംപറഞ്ഞു.

അല്ലയോ രാജരാജപാണ്ഡ്യ! എന്നാൽ, ഭായുജോടൊന്നിച്ചു് ധന്യനായ കോലയുഗനാഥന്റെ ശരീരംഇപ്പോൾ പാപനമായ പർവ്വതകാരത്തിൽ കിടക്കുന്നുണ്ടു്. ആ പർവ്വതഗുഹാന്തർഗതത്തിൽ, ജീവന്റെ മക്കൾ, എന്റെ സ്തൂത്രപാനംകൊണ്ടു് മുക്തശാപന്മാരും, മുഖമൊഴിച്ചുള്ള മറ്റൊല്ലാഭവയവങ്ങളും, മനുഷ്യാകൃതിയോടുകൂടിയവരും ആയതു്, വസിക്കുന്നു. ഇങ്ങനാവിജ്ഞാനാനപിതന്മാരായ അവരെ അതിഭോഗത്തിൽ വരുത്തിനിന്റെ മന്ത്രികളാക്കി, അവരുടെ ഗുണഭോഷപ്രകാരം രാജ്യഭരണംനടത്തുക. അവരുടെ സാമത്രിംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നധനങ്ങൾകൊണ്ടു്, മേലാൽ നീ വിത്തേശമുഖനും ഏകമന്ത്രാധിപനും ആയി അനേകായിരംവർഷം ഭൂപരിചാലനംചെയ്തു് സസുഖംവസിക്കും.

രാജാവും ഇപ്രകാരം സ്വപ്നംകണ്ടയുടൻതന്നെ ഓടി എഴുന്നേറ്റു് മന്ത്രിമാരെ വിളിച്ചുവരുത്തി അവരോടു് ഈ വിവരങ്ങൾ മുഴുവൻ പറഞ്ഞു് അവരോടു്തന്നെ താൻ മുൻപേ നായാട്ടിനുപോയ സൂക്ഷരപർവ്വതത്തിൽ എത്തി, അവിടെ ഗുഹാന്തർഗതത്തിൽ, സൂക്ഷമമുഖന്മാരായി വസിക്കുന്ന പന്ത്രണ്ടു ശുഭദൈവന്മാരേയും കൂട്ടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു് തന്റെ മന്ത്രികളാക്കി നിയമിച്ചു. അത്രയും ബുദ്ധിമാന്മാരായ അവരുടെ മന്ത്രിശരീരത്തോടും സൂക്ഷമമുഖത്തോടുംകൂടിയ രൂപം കണ്ടു് സുന്ദരശാപന്റെ മായാവൈഭവങ്ങൾ ക

നാം ഇന്നവണ്ണമെല്ലാമാണെന്നു അറക്കൊണ്ടും തീർച്ചയാക്കാൻ പാടില്ലാത്തവിധത്തിൽ വളരെ വളരെ വിസ്മയാവഹമാണെന്നു എല്ലാവരും പ്രശംസിച്ചു.

വാക്രതിസന്നിഭനായ സുകരമുഖനായ മന്ത്രികൾ, അവരുടെ രാജഭരണധൂരന്ധരതകൊണ്ടും, മധുരസാമ്രാജ്യത്തെ സ്വർല്ലോകസമാനമാക്കി. സന്ധ്യാദികളായ സർവ്വകാല്പങ്ങളിലും കശലന്മാരായ അവരുടെ ഭരണകാലത്തിൽ ഉണ്ടായ ഐശ്വര്യങ്ങളും സമാധാനങ്ങളും ഏവംവിധങ്ങൾക്കുപുറത്തു അറക്കൊണ്ടും പറഞ്ഞറിയിക്കത്തക്കതല്ല. സമർത്ഥനായ ഒരു മന്ത്രിപുണ്ഡ്രവർ, രാജാവിനും പ്രജകൾക്കും ഒന്നുപോലെ വേണ്ട ചെല്ലവഴികൾ ഉണ്ടാക്കി രാജ്യംഭരിച്ചതിന്റെ ഫലമായി അവർക്ക് രാജകന്യകകളെ ഭാര്യമാരായി വാഹനം കഴിച്ചുകൊടുക്കുകയും അവരുടെ നിവാരണത്തിന് അത്ഭുതങ്ങളായ പരമങ്ങളു മണിമന്ദിരങ്ങളെ നല്ല കയ്യോ, ഇഷ്ടം പോലെ ഉള്ള സുഖാനുഭവങ്ങൾക്കായി വേണ്ട സമ്പത്തുകൾ കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

സുകരാനന്മാരായ അവർ, ഹൃദിന്നിമളമായ രാജകുമാരികളോടുകൂടി അനവധികാലം മധുരയിൽ മന്ത്രിപദത്തിൽ ഇരുന്ന് സുഖഭോഗങ്ങൾ അനുഭവിച്ചു. ഒടുവിൽ പരമശിവസ്തൂത്രപാഠംകൊണ്ട് വിഗതകന്മയായ ഒരു അവർ രാജരാജപാണ്ഡ്യനോടുകൂടി ശിവസായുജ്യത്തെ പ്രാപിച്ചു. അല്ലയോ പസിഷ്ടാദികളെ! ഇപ്രകാരം ഒരങ്ങ മായാമയനായ സുന്ദരേശ്വരൻ, സുകരാനന്മാരായ ശുഭരാജന്മാരെ മധുരപുരധിപനായ രാജരാജപാണ്ഡ്യന്റെ മന്ത്രികളാക്കിയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാല്പ്പത്തിഅറമത്തെ ലീല. രാജരാജപാണ്ഡ്യൻ, പരമശിവസായുജ്യം പ്രാപിച്ചതിന്റെശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രൻ സുഗുണപാണ്ഡ്യന് രാജഭാരം കിട്ടി. അദ്ദേഹം അച്ഛനേക്കാൾ കീർത്തിശോഭം ഭക്തിമത്തോടുകൂടെ രാജ്യം പരിപാലിച്ചു. സർവ്വഭൂതനിവാരണവും സർവ്വഭീഷ്ടദായിയും ആയ സുന്ദരേശ്വരന്റെ അതിമഹത്തായ ഈ ലീലയെ കേൾക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരുടെ ജ്ഞാനരക്തങ്ങളായ പാപങ്ങൾക്കുടി നശിച്ചുപോവുകയും, അവർക്കു ഇഹത്തിൽ, നല്ല ഭാര്യമാരും പുത്രന്മാരും വിദ്യയും സമ്പത്തും ഉണ്ടാവുകയും പരത്തിൽ പരമാനന്ദപ്രാപ്തി സംഭവമാവുകയും ചെയ്യും.

പനിക്കട്ടികളെ മന്ത്രിമാരാക്കിയ

നാല്പ്പത്തി അറാം ലീല സമാപ്തം.

ഹ ാ ല ാ സ്വ മ ാ ഹ ാ ത്വം

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

നേമാം അദ്ധ്യായം.

ഖണ്ഡീടപക്ഷിക്ക് മൃത്യുഞ്ജയമന്ത്രം ഉപദേശിച്ചു

ന ാ ത് പ്തതി ഏഴാം ലീല.

ഭസംഭവനെ വന്ദിച്ചുകൊണ്ട് വീണ്ടും വസിഷ്ഠാദികൾ, വന്ദാരുവന്ദങ്ങൾക്കു മന്ദാരദാരമായ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശ്വരന്റെ പരമാനന്ദസന്ദാനകമായ അടുത്തലീല ഞങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കുമാറാകണമെന്നു അപേക്ഷിച്ചു.

ഉടനെഅഗസ്ത്യൻ ചന്ദ്രോദയത്തിലെ കുമ്പുരത്തിനേക്കാൾ പ്രസന്നമായ മുഖഭാവത്തോടുകൂടെ, അല്ലയോ തപസ്വിയായവരേ! അടുത്തതും, മൃത്യുഞ്ജയനും കൃപാനിധിയുമായ സുന്ദരേശൻ കേന്ദ്രശീരോമണിയായിത്തീർന്ന ഖണ്ഡീടപക്ഷിക്ക് മൃത്യുഞ്ജയമഹാമന്ത്രോപദേശംചെയ്ത് ബലശാലികളായ വായസക്കുട്ടങ്ങളുടെ ഉപദ്രവത്തിൽനിന്നും സാധുക്കളായ ഭദ്രപാണ്ഡുക്കളെ രക്ഷിച്ചു നാൽപ്പത്തിഏഴാമത്തെ ലീലയാണു്. ഭക്തിമയവും പാപവിനാശകരവും വിസ്മയാവരവുംഅയ ലീല ഇനിത്താൻ നിങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കാം. ശ്രദ്ധവെച്ച് നിങ്ങൾ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ.

പണ്ട്, കാക്കകളും ഖണ്ഡീടങ്ങളുംതമ്മിൽ പംശശത്രുക്കൾ ആയിരുന്നു. ബലോല്പത്തായായ കാകന്മാരുടെകണ്ണിൽ ചീറ്റോഴെങ്കിലും സാധുക്കളായ ഖണ്ഡീടങ്ങൾ ദുഷ്ടങ്ങളായാൽ അപ്പോൾത്തന്നെ അവയുടെ കഥകഴിക്കുമായിരുന്നു. കാകന്മാരുടെ വളരപോലെ തീക്ഷ്ണങ്ങളായ തുണ്ഡങ്ങൾ കൊണ്ടുള്ള താഡനങ്ങൾമൂലം ഖണ്ഡീടങ്ങൾക്ക് ഒരുദിക്കിലും തിരിയാൻ പാടില്ലെന്നുവെപ്പാൾ വിവശരായ ഖണ്ഡീടങ്ങൾ കൂട്ടുകൂട്ടമായപ്പോഴായി വനപ്രകൃക്കോടങ്ങളെ ശരണസ്ഥാനങ്ങളായി പ്രാപിച്ച് വനജാരികളായി കാലംകഴിച്ചുവന്നു.

അക്കാലത്തു ഓക്കൽ, പൂർവ്വമന്ത്രിന്റെചെയ്ത പുണ്യസഞ്ചയങ്ങളോടു യുക്തമായ പാപലോഭത്തോടുകൂടിയ ഒരുജീവൻ അവരുടെ യുഗനാഥനായ ഖണ്ഡീടമായിവന്നു ജനിച്ചു. കാകതുണ്ഡങ്ങൾകൊണ്ട് താഡിതനായ അവൻ സ്വപുണ്യപരിചക്ഷംകൊണ്ട് ഓക്കൽഇന്നു ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചു.

പുറപ്പെട്ടു, മധുരയിൽപോയി ഹേമപത്മിനിതീർത്ഥത്തിൽ സ്നാനംചെയ്ത്, ഹാലാസ്വക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് സുന്ദരേശ്വരനെനമസ്കരിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ ഹൃദയത്തിൽ ധ്യാനിച്ചുപാടിച്ച് പ്രത്യക്ഷമാക്കി വരുംവാങ്ങി തന്റെയും തന്റെ വംശത്തിന്റെയും ജന്മരതുകളായ വായസങ്ങളുടെ വംശനാശം പരുത്തുന്നമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു.

ഇപ്രകാരം വിചാരിച്ചുകൊണ്ട് അത് ഉടൻതന്നെ വൃക്ഷകോടരത്തിൽനിന്നും ഹാലാസ്വംനോക്കിപ്പറന്നു കാലതാമസമന്വേ മധുരയിൽ എത്തി. ദ്രുമമായ സുന്ദരേശ്വരഭക്തിയോടുകൂടി ഹേമപത്മിനിയിൽ ഇറങ്ങി സ്നാനംചെയ്ത് ക്ഷേത്രത്തിനകത്തുപ്രവേശിച്ച്, സുന്ദരേശ്വരലിംഗം നോക്കി തൊഴുതുകൊണ്ട് അനേകായിരംതവണ സദാശിവസ്തോത്രമോടുകൂടെ മന്ദംമന്ദം ക്ഷേത്രപ്രദക്ഷിണം വച്ചതിന്റെശേഷം സുന്ദരേശ്വരസന്നിധിയിൽപ്പോയി നിന്നുകൊണ്ട് ഈശ്വരം സാംബരമായ സുന്ദരേശ്വരനെ മനസ്സുകൊണ്ട് പൂജിച്ചു.

അന്നുമുതൽ ആ ഖണ്ജരീപക്ഷി മൂന്നുസന്ധ്യയിലും ഇങ്ങനെ സർവ്വന്തരാത്മകരം, സർവ്വഭൂപ്രഭം, സർവ്വജ്ഞം ഈശ്വരനും ആകുന്ന സുന്ദരേശ്വരനേയും പൂജിച്ചുകൊണ്ട് അവിടെ വസിച്ചു.

ബ്രഹ്മാദിപിപീലികാന്തമുള്ള സമേളനങ്ങളുടേയും അന്തരാത്മാവായ അദ്ദേഹം ഖണ്ജരീപക്ഷിയുടെ ദ്രുമമായ ഭക്തിയും വിശ്വാസവുംകണ്ട് ഇതിൽപ്പരമില്ലാതെ പ്രസാദിച്ചെന്നുമാത്രമല്ല അതിന്റെ പവിത്രമായ ചരത്രത്തേയും ദ്രുമമായ ഭക്തിയേയും പറ്റി സദാപി പ്രശംസിക്കുകയുണ്ടായി. ഇങ്ങനെ കുറേദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞതിന്റെശേഷം, കാരുണ്യപിപീലിനായ കടംബവനനായകൻ, ആ പക്ഷിക്കു ഋഷിമരദോപദേവതകളോടുകൂടെ മൃത്യുഞ്ജയമഹാമന്ത്രം ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തിട്ട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ ഭദ്രാജപക്ഷീ! നീ ഭിക്ഷുസമ്പ്രതിയും, ബ്രാഹ്മണമായ മറ്റു ത്തത്തിൽ പൂജനേറു്, സർവ്വകാമപ്രദമായ മൃത്യുഞ്ജയമന്ത്രം ജപിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട്, നീങ്ങളുടെ സമസ്താഭീഷ്ടങ്ങളും സാധിക്കുമെന്നുമാത്രമല്ല, കാക്കകളിൽനിന്നും നേരിട്ടുപരുന്ന ഉപദ്രവങ്ങൾ ഇല്ലാതാവുകയുണ്ടായെന്നു വിശേഷിച്ചു പാപശമനവും ഉണ്ടാകും. അങ്ങു് അങ്ങയുടെ വംശജാതന്മാർക്കും ഇഹമന്ത്രം ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കണം. അവരും മന്ത്രപ്രഭാവംകൊണ്ട്, ലാബധികാരമായും, നിർഭയന്മാരും ആയിത്തീരും.

സദാശിവനും കൃപാധീനനുംആയ സുന്ദരേശ്വരന്റെ, ശേൽപ്രകാരമുള്ള ഉപദേശത്തെ ഭദ്രാജപക്ഷിശ്രേഷ്ഠൻ ചേദവിധിയേക്കാൾ ബഹുമാ

നവം അംഗീകരിച്ച് ഇതിൽപ്പരമില്ലാത്ത സന്തോഷത്തോടുകൂടെ അദ്ദേഹത്തെ അനവധിതവണ നമസ്കരിച്ചിട്ട്, ഉപദേശപ്രകാരം മൃത്യുഞ്ജയമഹാമന്ത്രം ജപിച്ചതുടങ്ങി. കാലതാമസമെന്നേ മന്ത്രവൈഭവംകൊണ്ട്, ഖണ്ഡരീടൻ, അമിതപരാക്രമിയും, അത്യന്തബലശാലിയും പൈതൃപാണ്ഡം അയിത്തന്നു. അനന്തരം അവൻ, നാനാദേശങ്ങളിലും ചുറ്റിസഞ്ചരിച്ച്, കണ്ണിൽപ്പെടുന്ന കാക്കകളുടെ മണകൊത്തിപ്പൊളിച്ചുതുടങ്ങി. അതേവേരേയും കാക്കകളേപ്പേടിച്ച് തല വെളിയിൽക്കൊന്നിക്കാതെ കോടരങ്ങളിൽ ഒളിച്ചുപാർത്തവന ഖണ്ഡരീടൻ, സുന്ദരശാപശേഖനായ ഖണ്ഡരീടനാഥൻ, വായസവേട്ടയ്ക്കിറങ്ങിത്തുറുതൽ സ്വാതന്ത്ര്യംവളിച്ചുതപ്പുകാരേപ്പോലെ നാനാദിക്കുകളിലും ചുറ്റിസഞ്ചരിച്ചുതുടങ്ങുകയും, അതേവേരേയും പരയേക്കൂടാതെ നാട്ടുംപുറങ്ങൾ തങ്ങളുടെ വിചാരസ്ഥാനങ്ങളായി കല്പിച്ച് സ്വപരമോലയെ സഞ്ചരിച്ച് ക്ഷണസ്ഥാനങ്ങൾസ്ഥാപിച്ചു കടംബങ്ങൾപോറിവന്ന വായസങ്ങൾ, സൂര്യോദയംകണ്ട കൂരിരട്ടുകൾപോലെ നാടങ്ങളേയും ഗുഹകളേയും ശരണസ്ഥാനങ്ങളായി അശ്രയിക്കുകയും ചെയ്തു.

മായാമയനായ സുന്ദരശാപനം ഏന്താണമെല്ലാൻ കഴിയാത്തത്. അദ്ദേഹം ഒരുനിമിഷത്തിൽ ഉൽകൃഷ്ടനെ അപകൃഷ്ടനാക്കുകയും, നക്രഷ്ടനെ ഉൽകൃഷ്ടനാക്കുകയും ചെയ്തും. എന്നല്ല സമുദത്തെ മരഭ്രമീനായും മരഭ്രമീനയെ സമുദമായും വേണമെങ്കിലും അക്കാൻ അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ട് കഴിയും. അങ്ങനെയുള്ള സമ്പാദ്യപിയും സർവ്വമത്സരംഅയ ഭഗവാൻ സുന്ദരശാപൻ, പണ്ട് കാക്കകളേപ്പേടിച്ച് വൃക്ഷകോടരങ്ങളിൽ ഒളിച്ചുപാർത്ത ഖണ്ഡരീടകന്ധികൾ ഇപ്പോൾ കാക്കകളേത്തേടി ദേശസഞ്ചാരത്തുടങ്ങുമാറാക്കിയതിൽ അത്ര അതിശയിക്കാൻ ഒന്നുമില്ല.

വായസശ്രോതാരുടെ മണകൊത്തിപ്പൊളിക്കുന്നതിൽ അതിശ്രേഷ്ഠനായ ആ ഭരതാമയ്യുമാധിപനെ മറുത്തവർ അന്നുമുതൽ, ബലിയാൻ എന്നു വിളിച്ചുതുടങ്ങി. ത്രികാമജ്ഞന്മാരും, യോഗയുക്തന്മാരുംഅയ മഹാത്മാക്കൾ, ദേവഭവനായ സകലേശ്വരന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെപ്പറ്റി ഇതിൽപ്പരമില്ലാതെ പ്രശംസിക്കുകയും ബ്രഹ്മാദികീടപയ്യന്നും അക്കും സദാശിവപ്രസാദം ഉണ്ടായാൽ പുറത്തും സാധിക്കാമെന്നു തീർച്ചയുണ്ടാകുകയും ചെയ്തു.

അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദിരാപസന്മാരെ! ഭരതപരതപങ്ങളായ ഖണ്ഡരീടൻകൾക്കു ഇത്രയധികം ബലം വലിച്ചതു മൃത്യുഞ്ജയമഹാമന്ത്രജപത്തിന്റെ ഫലംകൊണ്ടാണെന്നു നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുമല്ലോ. ഭഗവാൻ നിന്നുമൃത്യുഞ്ജയമന്ത്രംപഠിച്ച ഖണ്ഡരീടയുഗനാഥൻ അതിനെ തന്റെ വംശത്തിൽ ഉള്ള ഏല്ലാവരേയും ഒന്നുപോലെ പഠിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം ഭക്തിയോടുകൂടെ മഹാ പാവനവും ശത്രുനാശകരവും,

ശക്തിവർദ്ധനകരവുമായ ആ മന്ത്രം ജപിക്കുകയും തൻമൂലം സജാതീയനായ ഭരതന്റെ ജനനംകൊണ്ടു ആ വംശമുഴുവൻ ഉദ്ധരിക്കപ്പെടുകയും ആ പ്രകാരം ചെയ്തവജ്ഞാദിപ്രഭു ജനിച്ചുള്ളവർ, അതിത്തിരകയുംചെയ്തു. ഖജോടപക്ഷികൾ ഇപ്പോഴുംപുറപ്പെടുവിക്കുന്ന കൂജിതത്തിനു മൃത്യുഞ്ജയമന്ത്രത്തോടു വളരെ സാമ്യമുള്ളതുകൊണ്ടു്, അവ ഇന്നും പ്രതിദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ മൃത്യുഞ്ജയമന്ത്രപാരായണം ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നുള്ള അഭിജ്ഞാനമാരുടെ അഭിപ്രായം ശരിതന്നെയാണു്.

അല്ലപ്രാണിയായ ഖജോടപക്ഷിയെ, ഓചിയാൻ എന്നുള്ള അത്യന്തമായ നാമത്തിനു അർഹമായുള്ളതാക്കിത്തീർത്ത ആ മൃത്യുഞ്ജയമന്ത്രം ജ്യാഷ്ഠാദികളോടുകൂടെ രാവിവെ എഴുന്നേറ്റു ജപിക്കുന്ന മനുഷ്യരുടെ സകലപാപങ്ങളും ആധിയും വ്യാധിയും ശത്രുക്കളും ഉടൻതന്നെ നശിച്ചുപോവുകയും ആയുരദായം സമ്പത്തുകൾ അധികംവർദ്ധിക്കുകയുംചെയ്യും.

അല്ലയോ മഹർഷിശാഹാമാരേ! ഖജോടപംശനാഥനു് മൃത്യുഞ്ജയമന്ത്രം ഉപദേശിച്ചു, കാക്കകളുടെ ഉപദ്രവത്തിൽനിന്നും ഖജോടപക്ഷികളെ രക്ഷിച്ചതായ ശാഹാന്റെ അതിവിസ്മയാവഹമായ നാല്പത്തിയുഴാമത്തെ ലീല ഇപ്രകാരമാണു്. പരമശിവന്റെ അതിരമണീയവും പരിശുദ്ധവും അത്യന്തതുല്യതനീകേതവയും ആയ ഈ ലീലയെ സന്തോഷത്തോടുകൂടെ പഠിക്കുകയും താല്പര്യത്തോടുകൂടെ കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്കു് ഇഹത്തിൽ വിവിധങ്ങളായിരിക്കുന്ന സകലഭാഗ്യാനുഭവവും പരത്തിൽ മോക്ഷലാഭവും ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല.

ഖജോടപക്ഷിക്കു മൃത്യുഞ്ജയമന്ത്രം ഉപദേശിച്ച
നാല്പത്തിയുഴാമലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്ത്രമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

രചാം അദ്ധ്യായം.

ശരാരികു മോക്ഷം കൊടുത്ത

നാല്പത്തിയുടാമലീല.

സംഭാരിവർക്കേന്മാരിലും, വേദാന്തപുരാണേതിഹാസവേദി
ലളിപ്പും പാദപിതൃനായ അംഗസ്തോമരക്ഷി വീണ്ടും
വസിപ്പാദികളോടു ഹാലാസ്ത്രവാസിയായ സുന്ദരേശ്വരൻ, ശരാരിപ്രക്ഷി

കു മോക്ഷംകൊടുത്തതായ അദ്ദോന്തിന്റെ നാല്പത്തിയെട്ടാമത്തെ ലീല യെപ്പറ്റി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:—

പണ്ടു് ഒരുദിക്കിൽ വളരെജടയും വിസ്താരവും ഏറിയതും, നമ്മു ഭോംകൊണ്ടു പരിപൂർണ്ണമായതും, കുമരപമസ്യാദികളുടെ നിത്യസാന്നിദ്ധ്യത്തോടുകൂടിയതുമായ ഒരുതടാകം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിനടുക്കൽ നിത്യ സഹവാസം ചെയ്തവന ഒരു കുളക്കോഴി നിത്യതനിവ്വിച്ചുവന്നതു് ദിവസം പ്രതിയും അതിന്റെ തീരത്തിൽ വന്നുകത്തിയിരുന്നു തരംനോക്കി മത്സ്യങ്ങൾ കൊത്തിയെടുത്തുകൊണ്ടുപോയിരുന്നു.

ഇങ്ങനെ ആ ശരാരി അനവധികാലം തടാകത്തിലെ മത്സ്യങ്ങളെ പേട്ടയാടി നിത്യത സുഖമായി നിവ്വിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്ന കാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ അതിന്റെ ഭാഗ്യവൈചര്യമോ എന്നുതോന്നുപണം മഴയില്ലാതാവുകയും തൻമൂലം ശരാരിയുടെ ആഹാരമേന്മാനാവാതായ തടാകത്തിൽ വെള്ളം മുഴുവൻ വറ്റി അതിലെ മത്സ്യാദികളും ശരാരിയുടെ ആഹാരസാധനങ്ങളും മററുജന്തുക്കളും മുഴുവൻ ഇല്ലാതാവുകയും ചെയ്തു.

തടാകം നിർജ്ജലമായപ്പോൾ ശരാരിക്കു കൊറുച്ചു. അനന്തരം അതു ആഹാരസന്ധ്യത്തിനായി ഈ തടാകമുപേക്ഷിച്ചു അന്യദിക്കിലെങ്ങാനും പോകുവാൻ നല്ലതെന്നു അതിന്റെ ബന്ധുക്കളോടും മറ്റുപറ്റത്തിട്ടു അവരോടുകൂടെ ആഹാരം അന്വേഷിച്ചു അന്വേഷം വസിച്ചുവന്ന തടാകതീരത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടു അനവധിസ്ഥലങ്ങൾ ചുറ്റിപ്പറന്നു ഒരു വനത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു് ജലാശയം എവിടെ ഉണ്ടെന്നു പലസ്ഥലത്തും അന്വേഷിച്ചു നടന്നതിൽ ഒരുസ്ഥലത്തു്, ഒരുമഹാതപസ്വൻ ഉരുണുതപസ്സു ചെയ്യുന്ന ഒരു ശ്രമവും അതിന്റെ ഉപാസത്തിൽ, നാലുവശവും വിചിത്രമായ സോപാനങ്ങൾ കെട്ടി സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതും മനോഹരങ്ങളായ മണ്ഡപങ്ങളോടുകൂടിയതും ക്രോശപ്രദാനം വിസ്താരമുള്ളതും, തീരസ്ഥങ്ങളും പുഷ്പഫലോപേതങ്ങളുമായ പുഷ്പഭൂതാരങ്ങൾ കൊണ്ടുഭീമമായതും, വളരെ ജടമേറിയതും ശീതളവും വിമലവുമായ ജടക്കാൽ പരിപൂർണ്ണമായതും, ഖെറിതമത്സ്യങ്ങളും മദ്ധ്യപ്രായം ചെയ്ത തടിയന്മാരും നാലുപുത്തവുലാസ്സുകളും കണക്കുകേൾക്കുവാൻ തെരങ്ങൾക്കിടന്നു കളിച്ചുപുളയ്ക്കുന്നതും അല്പോകം എന്നു പേരോടുകൂടിയതുമായ ഒരുതീർത്ഥവും കണ്ടു. അപ്പോൾ അതിനുണ്ടായ സന്തോഷം ഇത്രമാത്രമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഉടൻതന്നെ അതും ആ തീർത്ഥതടാകത്തിന്റെ സമീപത്തിൽ എത്തി. ശരാരി തീർത്ഥക്കരയിൽ എത്തിയ അവസരത്തിൽ സമീപത്തിൽ ഉള്ള പണ്ണശാലയിൽനിന്നും ചിലതാ പസവാർ കളിക്കുന്നതിനായി അ തീർത്ഥങ്ങളിൽ വന്നിറങ്ങി. കടവിൽ കളിച്ചു കൊണ്ടു നിന്നിരുന്ന വലിയമത്സ്യങ്ങൾ ഉടൻതന്നെ ഭക്തിയോടു കൂടെ ഹിതയുകൊടുത്തു. മീൽകുട്ടികൾ പോകാതെ കളിക്കു

ന്നതിനായി ചെന്നിറങ്ങിയമുനിമാരുടെജടാജ്ജഡങ്ങളിലും വല്ലഭങ്ങളിലും മറ്റുംചരിപ്പിച്ചുകയറുകയും അവർക്കുവേണ്ടിചെയ്തുകൊടുക്കുകയും കരിച്ചുചാടി പുറത്തുകയറുകയും മറ്റുംചെയ്തു. ജീവകാരുണ്യശാലികളും ശാന്തമാനസന്മാരും ആയ ആ മഹർഷികൾക്കും അമിതാനന്ദത്തെ ഉണിക്കിടങ്ങൾ ഗൃഹസ്ഥന്മാക്കെന്നപോലെ പ്രദാനംചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു.

ശരാരി അതുകണ്ടു ഇതിൽപ്പരമില്ലാത്ത വിസ്മയത്തോടുകൂടെ ഇപ്രകാരംവിചാരിച്ചു.

അല്ല ഇതെന്തൊരുവിസ്മയം! ഊമസ്ത്രങ്ങൾ ഭൂതന്മാരെപ്പോലല്ലെങ്കിൽ താപസന്മാരെസേവിക്കുന്നതു്. അവരും അതുപോലെതന്നെ മക്കളെപ്പോലെ അവരെ ലാളിക്കുകയുംചെയ്യുന്നു. അതുമല്ല, അമ്മാതുജീവികളായ ഇവർ വലിയകുറ്റന്മാരായും ഇരിക്കുന്നു. അതുമല്ല, അശ്രമപ്രദാധംകൊണ്ടു ഇവർക്കു ഹിംസയിൽ അല്പംപോലുംഅസങ്കീർണ്യംകാണുന്നില്ല. ജീവകാരുണ്യമുള്ള മഹാനാഥന്മാരിൽ അനുകമ്പയില്ലാത്ത ജന്തുക്കൾഉണ്ടോ? അന്യഹിംസകൂടാതെ ജീവിക്കുന്നതിൽപരം പുണ്യമായി യാതൊന്നുംചെയ്യാനുംഇല്ല. അതുകൊണ്ടു ഇനിമേൽ ഞാൻ ഒരിക്കലും മന്ത്ര്യാളെക്കൊന്നു തിന്നുകയില്ലെന്നുമാത്രമല്ല യാതൊരുജന്തുക്കളേയും യാതൊരുപ്രകാരേണയും ഉപദ്രവിക്കുന്നതുംഅല്ല. ബുദ്ധിയുള്ളവർ ഒരിക്കലും നിറയ്ക്കാൻ ഒക്കാത്ത തടയ പെരുവയർനിറയ്ക്കാൻപേണ്ടി അന്യജന്തുക്കളെ ഹിംസിക്കുന്നതല്ല. പ്രാണിഹിംസചെയ്തു സാധിക്കുന്ന ജീവധാരണത്തേക്കാൾ കഷ്ടമായി ഏന്താണുള്ളതു്. അന്യനെക്കൊന്നുതിന്നുന്നതു നന്നായിരിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നവർ തന്നെക്കൊന്നുതിന്നുന്നതിൽ അന്യനും തചിതോന്നാമെന്നും അന്യന്മാർ നമ്മെ അപ്രകാരംചെയ്യാൻതുടങ്ങിയാൽ നമുക്കുണ്ടാകുന്ന വ്യസനം ഏതുമാതിരിയായിരിക്കുമെന്നും ഓക്കാമെങ്കിൽ ഒരുപ്രാണിയും മറ്റൊരുപ്രാണിയെ ഹിംസിച്ചു തന്റെ ജീവധാരണംചെയ്യുന്നതല്ല. ഇങ്ങനെ ഞാൻ പ്രാണിഹിംസയിൽനിന്നും വിരമിക്കുമ്പോൾ ഏന്റെ ജീവധാരണത്തിന്നു വഴിമുട്ടും. വിശേഷിച്ചും ഏനിക്കിപ്പോൾ വലിയ വിശപ്പുംഉണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു ഇനിചിന്തിക്കേണ്ടതു് പ്രാണിഹിംസകൂടാതെ വിശപ്പുക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗംഎന്തെന്നാണു്.

ആ ശരാരിപക്ഷി അതിന്റെ പുരാപുണ്യവൈഭവംകൊണ്ടു ഇപ്രകാരം വിചാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ നേരംഇരുട്ടുകയുംഅതിന്റെ വിശപ്പും ദാഹവും ക്ഷീണവും വേഗത്തിൽതീർന്നു് മൃഷ്ടഭോജനം ചെയ്തതിനേക്കാൾ അതിരറ്റതുപ്പിയും സന്തോഷവും അതിന്നു ഉദിക്കുകയുംചെയ്തു. കൊല്ലുകയോ തിന്നുകയോ യാതൊന്നുംചെയ്യാതെ വിശപ്പുക്കു ക്ഷീണവുംതീർന്നു് കമ്പയുംവീർത്തു് തൃപ്തിയുണ്ടായതിനെപ്പറ്റി അതിന്നുണ്ടായവിസ്മയത്തിനും അതിരില്ലായിരുന്നു.

ശരാരികളുടേതുപോലെ പൂർണ്ണവൃത്തിയായ പുണ്യവൈഭവംകൊണ്ടു പുരാണപാരമ്പര്യങ്ങളിലൂടെ ഇതിൽപരമീശ്വരൻ അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യും. അതു ദിവസംപ്രതിയും പുരാണപാരമ്പര്യങ്ങളുടേയും മുന്നിമണ്ഡപത്തിന്റെ ചുറ്റും പാറും. പാരമ്പര്യങ്ങളിലൂടെയും ഭക്തിയോടെ പുരാണങ്ങളിലൂടെയും വിശിഷ്ടങ്ങളായ അനുഭവവിതരണങ്ങളെ അനുഭവിക്കുകയും സൗമ്യമായ ഒരു സന്യാസിയെപ്പോലെ സ്വയം വേർതിരിക്കുകയും തത്ത്വമനുഭവിക്കുന്ന പാരമ്പര്യത്തെ അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതും മാത്രമല്ല അതിനു ഇഷ്ടപരമാർത്ഥശ്രദ്ധയോടെയും ഇഷ്ടപരമായ വലിപ്പങ്ങളും ചെയ്യും.

ഇങ്ങനെയുള്ള ജീവൻമുരസ്സിലാക്കേണ്ടതുകൊണ്ട് ശരീര പുരണ പാരമ്പര്യംകേട്ട് അനന്ദിച്ചുവസിക്കുന്നകാലത്തിൽ തെളിവു സത്യ താപസൻ ക്ഷേത്രമഹത്വങ്ങൾ വായിക്കാൻതുടങ്ങി. ഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ ഉള്ള അനുവാചക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യങ്ങൾ വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യം സത്യതാപസൻ വായിച്ചു പറഞ്ഞു. അതുകേട്ടപ്പോൾ ശ്രോതാക്കളായ മഹർഷിമാർ ഒന്നുപോലെ പരമാനന്ദഭോഗികളായി അവരോടൊന്നിച്ചു ക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യങ്ങൾ കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന ശരീര വിശേഷിച്ചും ഹാഡസ്ത്രക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യശ്രവണങ്ങൾ പരമാനന്ദതുന്ദിലനും സന്തോഷബാഹ്യാകലനേതരം, പുഷ്പമഞ്ചിതഗാത്രം അത്യർത്ഥമല്ല, ഹാഡസ്ത്രശാപനയിൽ ദൃഢമായ പരമപ്രേമംകൊണ്ടു, ശരീരമെന്ന സ്മരണ തുപോലെ നിശ്ചലനായിവസിക്കുകയുണ്ടായു.

സത്യരാചസം ഫാലാസ്വരഭയമഹിതപത്മങ്ങളുറ്റി ക്രോതാക്കളായ മാമുനിമാരെ ധരിപ്പിച്ചു താഴ്വയലാണിതന്നു.

അല്ലയോ മുന്നികളേ! കടമ്മമാനനും ഭൂവാക്കരിവലോകവും, അ
യ ഹാചാസ്യത്തിൽ നിത്യസാന്ധ്യം ചെയ്യുന്ന സുന്ദരരേപനെല്ലോലെ
മറ്റുള്ള ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന ഒരു ദേവനും കാ
രുണ്യമില്ല. തപസ്സിന്റെ ഫലം പരമേശ്വരിയിൽ അനുഭവിച്ചു നൽകുന്ന
വർ തപസ്സുചെയ്യേണ്ടതു് ജീ പർമുതിപുരമായ ഹാചാസ്യത്തിൽ ചെയ്യുവേ
ണം. ഇതുപോലെ ഉന്നതി കർമ്മമായതായതും ഒരുനരലോ മറ്റൊന്നും

ഇല്ല. മറ്റുള്ള ഏതുപുസ്തകേഷ്ട്രത്തിൽവെച്ചു തപസ്സുചെയ്താലും തപസ്സിന്റെ അവസാനത്തിൽ അല്ലാതെ ഫലം കിട്ടുന്നതല്ലല്ലോ, ഫാലാസ്ത്രത്തിൽവെച്ച് തപസ്സുതുടങ്ങിയാൽ തുടങ്ങുമ്പോൾ മുതൽ ഫലം ലഭിക്കും. അത്രമേൽവേഗമായിത്തന്നെ, സഭാശിവന്റെ മൂലവിംഗസ്ഥാനമായ ചതുഷ്കൂടപുരം തപസ്സും, ഹോമവും ജപവും അർച്ചനയും മറ്റും നടത്തുന്നതിന് ഇത്രമാത്രം പാപനമായ ഒരുസ്ഥലം ഭൂലോകത്തിൽ വേറെയില്ല. എല്ലാവേന്മാരിലുംവെച്ചു സർവ്വജ്ഞനായ സഭാശിവൻ എങ്ങിനെ ശ്രേഷ്ഠനോ അതുപോലെ എല്ലാ ഉത്തമക്ഷേത്രങ്ങളിൽ വെച്ചും കടന്നു കയറുന്നതിലുള്ള ഫാലാസ്ത്രക്ഷേത്രവും മഹത്തരമാകുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ ഭൂലോകത്തിൽ ഉള്ള സർവ്വതീർത്ഥങ്ങളിലും പരമപാപനമായ തീർത്ഥം ഹോമപരമിനിയും, പരമശിവന്റെ എല്ലാവിംഗങ്ങളിലും ശ്രേഷ്ഠമായത് അഭിഭൂതവും ചിരന്തനവും ആയ സുന്ദരേശ്വരവിംഗവും ആണെന്നാണ് വേദജ്ഞാന തല്പരന്മാരായ മഹാത്മാക്കളെ അഭിപ്രായം. ലോകോപകാരത്തിന് അത്യന്തോപയുക്തമായ മഹാക്ഷേത്രം, മഹാതീർത്ഥം, മഹാവിംഗം ഹൃദയമുണ്ടാകുന്നുവോലെ കള്ളുചേർന്നിട്ടുള്ളത്, ഭൂലോകശിഖലോകമായ ഫാലാസ്ത്രത്തിൽ അല്ലാതെ മറെറവിടെയാണ്. അതുകൊണ്ട് സംസ്കാരമഞ്ചന്ധ്യതയായ ജന്തുക്കൾക്ക് മോചനലഭിക്കണമെങ്കിൽ ഫാലാസ്ത്രത്തിൽത്തന്നെ പോയി, ഫാലാസ്ത്രേശ്വരനെ സേവിക്കണം. ഭക്തപ്രിയനായ സുന്ദരേശ്വരൻ, ഭാവനമാത്രം കൊണ്ട്, എല്ലാ കാലങ്ങളെയും, നൽകും. അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ യോഗപരനായ ഒരുമുന്തി മൂന്നുലോകത്തിലും ഇല്ല. അല്ലയോ മഹാവിംഗപരന്മാരേ ഞാൻ പറയുന്നത് മുഴുവൻ സത്യമാണ്. ഭോഗമോക്ഷേച്ഛക്രമമായ ജനങ്ങൾ തീർച്ചയായും പോയി സേവിക്കേണ്ടത് ചന്ദ്രശേഖരനും ഭക്തവത്സലനും ശങ്കരനുമായ സുന്ദരേശ്വരൻ തന്റെ ഭഗവതിയായ മീനാക്ഷിയോടു കൂടെ എവിടെ വസിക്കുന്നുവോ അവിടെയാണ്.

ഇങ്ങനെയുള്ള സത്യതാപസന്റെ പുണ്യപാരായണം ആയിത്തന്നെ ആ ശാശിനെ, സുന്ദരേശ്വര പ്രേമാമൃതപാനലഹരിയിൽ മുക്കി സ്നേഹിച്ചിട്ടു. അതിന്റെ ശേഷം കേതിസോനുഭൂതിയിൽനിന്നും ഉണർന്ന ആ പക്ഷി, ഇനി മാത്രപോലും ഇവിടെയെങ്ങും താമസിച്ചു് ജന്മംകളയാതെ കഴിയുന്ന വേഗത്തിൽ മധുരപുരിയിലെത്തണം എന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ ഉടൻതന്നെ താമസാശ്രമത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടു് അതിവേഗത്തിൽ മധുരയെപ്പ്രാപിച്ചു. മധുരപുരസീമങ്ങളിൽ ആ പക്ഷിശ്രേഷ്ഠൻ എപ്പോൾ കടന്നുവോ അപ്പോൾ മുതൽ താൻ ഒരുജീവൻമുക്കുന്നേക്കാൾ അത്യന്തം സ്വസ്ഥതയെ അനുഭവിക്കുന്നതെന്നുതോന്നി.

മധുരയിൽ ഏത്തിയതിൽ പിന്നെ അല്പംപോലും താമസിക്കാതെ ആ പക്ഷിശ്രേഷ്ഠൻ സുന്ദരേശ്വരസ്മരണയോടുകൂടെ ഹേമചന്ദ്രിനിയിൽ ഇറങ്ങി സ്നാനം ചെയ്തു, സഭാശിവനാമോച്ചാരണങ്ങളോടുകൂടെ ഫാലാസ്ത്ര

കേന്ദ്രത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് കേന്ദ്രപ്രദീപ്തിയെക്കണ്ടു. അതിന്റെ അർത്ഥം ദേവദേവനായ കർമ്മവന്ദനനായകൻ അഭിമുഖമായി ചെന്നുനിന്നുകൊണ്ടു നാമജപത്തോടു കൂടെ അനവധിതവന്നു കണ്ടിട്ടു. അന്നത്തരം അത്, മനകല്പിതങ്ങളായ പൂജാപാദങ്ങളെക്കൊണ്ടു, ഉപാസനയെന്ന സുന്ദരരൂപം വെച്ചു.

അനേകകോടി ലിംഗങ്ങളുടെ അഭിഭൂതലിംഗനായകനും, ശ്രീമദ്ധ്വാനന്ദനായനും, സമുദാനന്ദവിഗ്രഹനും മഹാവിശ്വകർമ്മശാസ്ത്രം, കർമ്മശാസ്ത്രം, കർമ്മശാസ്ത്രം, പൂജാശാസ്ത്രം, പൂജാശാസ്ത്രം, എല്ലാ ആചാരങ്ങളെയും പാലങ്ങളെയും നശിപ്പിക്കുന്നവനും, സർവ്വവൽപ്രദായകനും, സംസാരോത്തരനായനും, സർവ്വതത്വജ്ഞാനം കർമ്മശാസ്ത്രം, കർമ്മശാസ്ത്രം, സമസ്തലോകങ്ങളെയും അർത്ഥം കൊടുത്തു രക്ഷിക്കുന്നവനും, കാളകൂടവിഷം കുടിച്ചവനും ആയ സുന്ദരരൂപം വെച്ചു ശരണിപാദി പതിനഞ്ചുദിവസം മുടങ്ങാതെ കാലത്രയത്തിലും ഇങ്ങനെ സേവിച്ചു.

പതിനാറുദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ ആ പക്ഷിശ്രോതാവ് ഉണർന്നു മേമപത്തിനിമിഷം സ്നാനത്തിനായി ചെന്നിറങ്ങിയപ്പോൾ സ്പർശനമാനം അഹരമായ അതിന്റെ സ്വഭാവത്തിൽ നീതിക്കുണ്ടെന്നു മത്സ്യങ്ങളെ കാണുകയാൽ വിശപ്പുകൊണ്ടു അത്തന്നായ ആ പക്ഷിശ്രോതാവ്, മത്സ്യങ്ങളെ കൊത്തിത്തന്നെന്നു എന്നു നിശ്ചയിച്ചു. എങ്ങോട്ടു പോയെന്നറിയാൻ പാടില്ലാതെ ഉടൻതന്നെ ആ ദുഃഖിതരുംമാറി സർവ്വേശ്വരി ഉദിച്ചു. അന്നത്തരം അത് ഹാ! ഹാ! ഞാൻ എത്ര നിസ്സാരൻ! ചിത്തവികാരം ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നു കാരണങ്ങളായി തീരുന്ന വിഷയങ്ങളെക്കണ്ടാലും അതിൽ അല്പംപോലും മനസ്സിലാക്കും ഉണ്ടാകാത്തവനെല്ലെ മഹാത്മാവ്. അല്പനായ എന്റെ വൈരാഗ്യവും അഹിംസാപ്രഭവവും, സദാശിവപ്രഭവവും ശാന്തിയുമെല്ലാം ഈ മത്സ്യങ്ങളെക്കണ്ടപ്പോൾ ഉണ്ടായ ആഗ്രഹംകൊണ്ടു രാഹുഗ്രസ്തമായ ചന്ദ്രപ്രകാശം എന്നപോലെ അസ്തമിതം അയിപ്പോയല്ലോ. മത്സ്യങ്ങൾ കിടന്നു കളിക്കുന്നതുകണ്ടപ്പോൾ മനസ്സുകൊണ്ടു കണ്ടു കേൾച്ചുകൊണ്ടു നിലനിൽക്കുന്നതിന്നു എന്നെപ്പോലെ കൃത്യതയായ് ഭൂമിയിൽ അർത്ഥം ഇല്ല. അതുകൊണ്ടു, എന്റെ വൈരാഗ്യവും ഭക്തിയും സ്നേഹവും വളരെവളരെ നിസ്സാരം. എന്നെപ്പോലെ ദുർമ്മതികളും നിന്ദിതന്മാരും മറ്റാരും ഇല്ല. അല്ലെങ്കിൽ, അനന്തമല്ലാത്ത ഹാസ്യവൃത്തിയിൽ എന്റെ മനോഹരി പോകുമോ? മേലാൽ ഈമാതിരി വിചാരം ഉണ്ടാകാതെ ഹാസ്യരൂപം, കാത്തുകൊള്ളട്ടെ, എന്നിങ്ങനെ വിചാരിച്ചിട്ടു, വളരെനേരം അതിന്റെ തീരത്തിൽ തന്നെ ഇരുന്ന് വൃദ്ധനാകുകയും പശ്ചാത്താപിക്കുകയും ചെയ്തു.

ശരണിയുടെ ചൂസനവും പശ്ചാത്താപവും ഭക്തിയും വിശ്വാസവും മറ്റുംകൊണ്ടു പ്രസന്നനായ ഭഗവാൻ സുന്ദരരൂപം, ഇനിമേൽ ഇതുപോ

ഖെയുള്ള അഗ്രഹം ആ ശരാരിഷ ഉണ്ടാകാതെ ഇരിപ്പാനായി ഫേമപത്മി നിയെ അപ്പോൾമുതൽ, മത്സ്യദിനതുവിഹീനമാക്കിക്കൊടുത്തു.

അന്നുമുതൽ അഹിംസാപ്രതനായ ആ ശരാരി യാതൊരു മനശ്ചാ ഖ്യെദ്യവുംകൂടാതെ ചുവ്വൽ, മീനക്ഷീസഹായനായ സുന്ദരശേഷനേയും സേവിച്ചു ഹാലാസ്വത്തിൽ വസിച്ചു. ഒടുവിൽ ആ പക്ഷിക്ക് കരുണാവ രുണാപയനം, കാമിതാത്മഭാതാവും ആശ്രിതവത്സലനും ആയ ഭഗവാൻ സുന്ദരശേഷൻ, അതികൂലവും, അവാസനമില്ലാത്ത അനന്ദാഭവേത്തിനു നിലാനമായതും ആയ സാത്യാപ്യമുക്തിയെ നൽകി. ഹിംസായോഷ്കാണ്ടു, വിചതീരാത്ത അഹിംസാധർമ്മം അനുഷ്ഠിച്ച് നിശ്ചലമായ ഭക്തിയോടു കൂടെ സുന്ദരശേഷനെ സേവിച്ച പ്രസാദിപ്പിച്ച ആ ഖനാ ശിവഭോക്താ ചിച്ച്, ഗണാഗ്രന്ഥിയായിവസിച്ചു.

അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദികളായ താപസപുരുഷന്മാരേ! തന്റെ ഭക്താ ഗ്രന്ഥിയും, അഹിംസാമതനും ആയ ശരാരിപക്ഷിക്ക്, അത് അതിശാസ്വ മായ ഭക്തിയോടും വൈരാഗ്യത്തോടുംകൂടിയവായിത്തീർന്നിട്ടും അതിന്റെ ജാ തിസ്ഥഭാവംകൊണ്ടു്, മത്സ്യങ്ങളെക്കണ്ടപ്പോൾ ഭക്ഷിക്കണമെന്നുള്ള ആ ശയുജ്ഞായതിനാൽ, ഒരുപ്രകാരത്തിലും ഭക്ഷണാരുടെ ഭരണം തടസ്സങ്ങൾ കൂടാതെ വഹിക്കണമെന്നു പ്രത്യേകതാല്പര്യമുള്ളവനായഹാലാസ്വേശേഷ കൂ മേലാൽ ആ ശരാരിഷ ഫേമപത്മിനീതീർത്തിൽ ചെല്ലു ഈമാതിരിവിചാ രം ഉണ്ടാകരുതെന്നുനിശ്ചയിച്ച് അപ്പോൾമുതൽ അതിലെ എല്ലാജന്തുക്കളേയും ഇല്ലാതെയാക്കിയതു കൊണ്ടാണു് ഇന്നും അതിൽ ജലജന്തുക്കൾ യാ തൊന്നും ഇല്ലാതെ ഇരിക്കുന്നത്. ഇതാത്രം ഭക്തവാത്സല്യം ഹാലാസ്വ വാസിയായ സുന്ദരശേഷനെല്ലാതെ അന്യഭവന്മാരിൽ അർക്കിക്കലും ഉ ണ്ടോ? ഭക്തപരധീനനായ ഭഗവാൻ, ആശ്രിതന്മാർക്കുവേണ്ടി ഇന്നതെല്ലാ മേ ചെയ്യാവു എന്നൊരു നിശ്ചയവും ഇല്ല. അദ്ദേഹം തന്നെ ജീവിക്കുന്ന ഏതൊരുപ്രാണിക്കും എല്ലാ അഭീഷ്ടങ്ങളും സാധിച്ചുകൊടുക്കും. മനുഷ്യർ എന്നും മൃഗങ്ങൾ എന്നും, പക്ഷികൾ എന്നും, പുണ്യവന്മാർ എന്നും ചാപികൾ എന്നും ധനവാന്മാർ എന്നും ദരിദ്രന്മാർ എന്നും മറ്റുമുള്ള യാ തൊരു അനേകപണ്ണങ്ങളും സുന്ദരശേഷനില്ല. അദ്ദേഹത്തിൽ അർക്കിക്കി ലും ഭക്തിയും വിശ്വാസവും ഉണ്ടോ അവർക്കു വേണ്ടുന്ന ഏതൊരുമാതിരി ര ക്ഷകൾക്കും അദ്ദേഹം എപ്പോഴും തയ്യാറുതന്നെ ഇപ്രകാരമുള്ള അഭി തീയപ്രഭാവങ്ങളോടുകൂടിയ സുന്ദരശേഷൻ, അദ്ദേഹത്തിൽ അപാരഭക്തി യോടുകൂടിയ ശരാരിപക്ഷിക്ക്വേണ്ടി ഫേമപത്മിനീതീർത്തിൽ ജലജന്തു കൾ ഇല്ലാതെ അർക്കിയതും ഹിംസാപ്രതത്തോടും അതിഭക്തിയോടും കൂടി യ അതിനു ശിവസാത്വവും നൽകിയതുമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ നല്ല ത്തിപ്പറ്റാമത്തെ ലീലയെ വായിക്കുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് ഇ

ഹൃദയത്തിൽ ഒന്നുപോലെ ശിവപ്രസാദം ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല.

ശരീരികളെ മോക്ഷം കൊടുത്ത

നാല്പത്തിഎട്ടാം ലീല സമാപ്തം.

ഹ റാ ലാ സ്ത്രീ മ റാ ത്വം

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

കിരീ-ാം അദ്ധ്യായം.

പുനഃസിദ്ധാർത്ഥം ചെയ്ത

നാല്പത്തിഒമ്പതാം ലീല.

പ്രിയോ വസിഷ്ഠാദികളെ! ഇനി ഞാൻ നിങ്ങളോടു ഭഗവാനായ സുന്ദരേശ്വരൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷ്യം ഭജനമായ വാസുകിയെക്കൊണ്ടു്, മധുരപുത്രിയുടെ സീമയെ വൃക്കപ്പെടുത്തിച്ചതായ വിചിത്രലീലയെ കഥനം ചെയ്യാം. പരിചാവനമായ ഈ ഏകലീലാശ്രവണംകൊണ്ടു നിങ്ങൾക്കു് സകലാഭീഷ്ടങ്ങളും സിദ്ധിക്കും. കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ:—

“രാജരാജചാണ്യന്റെ തനയനും വിനയാനപിതനും അയസ്കുന്ദൻ പാണ്ഡ്യൻ വളരെക്കാലം ഭൂപരിചാലനം ചെയ്തതിന്റെശേഷം സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തനായി. അതിന്റെശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മകനായ ചിത്രശാലാചാണ്യനും, അതിന്റെശേഷം ചിത്രഭൂഷണചാണ്യൻ എന്നു് സുപ്രസിദ്ധനാമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മകനും, അന്നുതന്നെ ചിത്രധാരാചാണ്യനും, തൽപ്പുത്രൻ ചിത്രവർമ്മചാണ്യനും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രൻ ചിത്രസേനചാണ്യനും, തൽപ്പുത്രൻ ചിത്രവിക്രമചാണ്യനും, തൽപ്പുത്രൻ രാജമാതാഞ്ചാണ്യനും, തൽപ്പുത്രൻ രാജചൂഡാമണിചാണ്യനും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രൻ രാജശാർङ്ഗചാണ്യനും, തൽപ്പുത്രൻ രാജകുഞ്ജരചാണ്യനും, തൽപ്പുത്രൻ ഉഗ്രസേനചാണ്യനും തൽപ്പുത്രൻ മഹാസേന

പാണ്ഡ്യനും തൽപുത്രൻ ശത്രുഞ്ജയപാണ്ഡ്യനും തൽപുത്രൻ ഭീമശ്വപാ
ണ്ഡ്യനും മകൻ പ്രതാപമാന്താസ്വപാണ്ഡ്യനും തൽസുതൻ വിക്രമക
ഞ്ചുനും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മകൻ യുദ്ധകോലാഹലപാണ്ഡ്യനും, തൽസു
തൻ അതുലവിക്രമപാണ്ഡ്യനും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ നന്ദനൻ അതുലകീ
ർത്യാഹമന്ദനം, തൽതന്ത്രജൻ കീർത്തിവിഭൂഷണപാണ്ഡ്യനുംപ്രവേശമായി
ഹാലാസ്വമഹാത്മ്യം സുന്ദരേശ്വരന്റെ കൃപാതിരേകത്താൽ മധുര
പുഷ്പത്തിൽ നിവസിച്ചു ഭൂദേശകമക്രവർത്തികളായി ഭൂപരിചാലനം
ചെയ്തു സ്വർഗ്ഗോക്തപ്രാപ്തമായി. ഇവർ എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ മീ
നാക്ഷിപില്ലെന്നോ സുന്ദരേശ്വരന്റെ അംശംകൊണ്ടു രാജാക്കന്മാരായി അ
വതരിച്ചവരായിരുന്നതിനാൽ അവരുടെഭൂമിപരിചാലനം ഒന്നുപോലെ
സകലജനങ്ങൾക്കും ഭക്തമകരവും, സമാധാനപ്രദവും ആയിരുന്നു. മുൻ
പറഞ്ഞ പാണ്ഡ്യരാജാക്കന്മാരുടെ അനുകൂലമായ ഭരണംകൊണ്ടു മധുരപ
ട്ടണം നാർക്കനാർക്കരഭീവൃദ്ധിയായ പ്രാപിച്ചവരവെ മനപന്തം സംപ്രാ
പ്തമാവുകയാൽ, കടവുകൾ ഒന്നിച്ചു ഭൂമിമുഴുവനും മുക്കി; പുഷ്പവും, കടം
ചെക്കാനനവാസിയായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ അലയമായ ഹാലാസ്വമഹാക്ഷേ
ത്രത്തിനും ഹേമചന്ദ്രിനിതീർത്ഥത്തിനും മീനാക്ഷിനിലയനത്തിനും
മഹേശ്വരപ്രസാദത്തിനും മാത്രം യാതൊരുക്കേടുകളും സംഭവിച്ചി
ല്ല. മഹാപ്രളയത്തിൽപോലും നശിച്ചുപോകാത്ത ഇവകൾ ഉണ്ടോ
ഭക്തമനപന്തത്തിൽ നശിക്കാൻപോകുന്നു. മറ്റുള്ളവ സ്വവും മനപന്ത
ത്തിൽ, സമുദ്രാക്രമണംകൊണ്ടും, മഹാതപാ കെണ്ടും കൊടുങ്ങുന്നവകൾ
കൊണ്ടും അതിവൃത്തികൊണ്ടും നശിച്ചു. ഇങ്ങനെ കുറേനാൾ കഴിഞ്ഞ
പ്പോൾ പ്രളയനാശംവന്നു. ഉടനെ ബ്രഹ്മാവിന് മനപന്തംകൊണ്ടു നശി
ച്ചുപോയ സകലവും സൃഷ്ടിക്കുന്നതായി തുടങ്ങി. ക്രമേണ സ്ഥാവാജം
ഗമങ്ങളായ ഓരോ ജീവികളേയും സൃഷ്ടിച്ചു ലോകം പഴയപ്രകാരത്തിൽ ജീ
വജാലങ്ങളെക്കൊണ്ടും മറ്റും നിറഞ്ഞു. സൂര്യചന്ദ്രവശജാതന്മാരായ നൃ
പന്മാരും ഉണ്ടായി. ഇങ്ങുതത്തിൽ വിശ്വേശ്വരപാണ്ഡ്യൻ പാണ്ഡ്യമ
ണ്ഡലനാഥനായും ഉത്ഭവിച്ചു. അദ്ദേഹം സുന്ദരേശ്വരന്റെ വിമാനത്തി
നുചുറ്റുമായി ഒരുചെറിയപുരം ഉണ്ടാക്കി തന്റെ ചുരുങ്ങിയ പ്രജകളോടു
കൂടെ മധുരപാലനാലയംചെയ്തു കുറേനാൾ ചാത്തു. കാലം കുറേക്കൂടിക്കഴി
ഞ്ഞപ്പോൾ ജനങ്ങൾ പെരുങ്കി എല്ലാവർക്കുംകൂടെ ആ പട്ടണത്തിൽ വസി
ക്കുന്നതിന്നു സ്ഥലം ഇല്ലാതെയായി. അപ്പോൾ രാജാവ്, തന്റെ പ്രജകൾ
ക്കു വസിക്കുന്നതിന്നു ഇല്ലേഴുള്ള പട്ടണം ചോരാത്തതിനാൽ എന്താണു
ചെയ്യേണ്ടതെന്നിങ്ങനെ അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടു, വ്യസനപൂർവ്വം ഹാലാ
സ്വേശ്വരക്ഷേത്രത്തിൽപോയി അദ്ദേഹത്തെ ദർശനംചെയ്തിട്ട് ഇപ്രകാരം
പ്രാർത്ഥിച്ചു.

അല്ലയോ കർണ്ണാവരണാലയനം, കടംചെക്കാനാഗ്നേശ്വരൻ, ആതു
സുന്ദരേശ്വര! അല്ലയോ ദേവദേവ! മധുരാനഗരീശവ! മതുലാനഗരാംബു

കുളാൽപ്പോലും അരാധിക്കപ്പെടുന്ന പദപദ്ധത്താടുടിയവനേ! വേദതാ
സാർവഭൗമ! അങ്ങയുടെ പ്രസാദം കൊണ്ട്, എന്റെ പ്രജകൾ നാടംകു
നാടം വലിച്ചുവരുന്നു. അവർക്ക് വസിക്കുന്നതിനു വേണ്ടസ്ഥലം ഞാൻ ഇ
പ്പോൾ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള പുരത്തിൽ ഇല്ല. പുരം വിസ്താരപ്പെടുത്തുന്നതി
നു അങ്ങയുടെ പുരത്തിന്റെ സീമയ്ക്കു വിടാവശ്യമാണെന്നു അറിയാൻ ചാ
ടില്ലാത്തതിനാൽ നിവൃത്തിയില്ല. ത്രൈലോക്യപ്രസിദ്ധമായ അങ്ങയുടെ
പുരത്തിന്റെ സീമയെ നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനു മഹാമഹദ്വിമാരെക്കൊണ്ടു
പോലും സാധ്യമല്ലാതെ ഇരിക്കുമ്പോൾ അല്പജ്ഞനായ ഏണെക്കൊണ്ടുപു
ണനെ കഴിയും. അതുകൊണ്ട് നിന്ദിതവദിതന്നെ അങ്ങയുടെ പുരസീ
മയെ വ്യക്തപ്പെടുത്തിത്തരണം.

ഓജാച്ഛ് ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചപ്പോൾ സുന്ദരേശ്വരനായ സദാശിവ
ൻ, കോമളരൂപിയായ ഒരു സീമന്റെ വേഷത്തിൽ അത്മലിംഗത്തിൽനി
ന്നും അവിർഭൂതനായി ഗർഭഗൃഹത്തിൽനിന്നും വെളിയിൽ പ്രത്യക്ഷനാ
യി മഹാമണ്ഡപമദ്ധ്യത്തിൽ ചെന്നിരുന്നുവെന്നു കൊണ്ട് വശശേഖരഭൂപതി
യെ സമീപത്തിൽ വിളിച്ചുവരുത്തി കുരുണാമന്യുണമായ കടാക്ഷംകൊണ്ട്
അദ്ദേഹത്തെ അനുഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു, പുരത്തിന്റെ അതിർത്തി ഞാൻ എ
ന്റെ ഭൂപ്രഭുജംഗമായ വാസുകിയെക്കൊണ്ടു വ്യക്തമായി കാണിച്ചുതരാം;
എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ട്, വാസുകിയെ കടാക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു നമ്മുടെ പു
രത്തിന്റെ സീമയെ നീ വശശേഖരപാണ്ഡ്യനു കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയെ
ന്നു പറഞ്ഞു.

ഉടൻതന്നെ വാസുകി ശരണാഗതവത്സലനായ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശ്വ
രന്റെ പാണിയിൽനിന്നും തന്റെ ഇറങ്ങി വാൽകത്തിനിന്നുകൊണ്ട് ഇപ്ര
കാരം അപേക്ഷിച്ചു:— “അല്പയോ സുന്ദരേശ്വര! ഞാൻ ജിഹ്വൻ അണു. അ
തുകൊണ്ടു ക്ഷേത്രത്തിന്റെ മതിൽ ജിഹ്വമായിട്ടിരിക്കുകയേയുള്ളൂ. കൂടാതെ
ഞാൻ സീമ കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്ന ഈ പുരം ഇന്നുമുതൽ എന്റെ നാമധേ
യത്തോടുകൂടിയതായിത്തീരുന്നതിനു നിന്ദിതവദി അനുഗ്രഹിക്കണം.”

വാസുകി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുകൊണ്ട് മൂലലിംഗത്തിൽനിന്നും ഒരു
യോജനദൂരത്തോളവും പൂർവ്വഭാഗത്തിൽപോയി അവിടെ വാലുറപ്പിച്ചു നി
ന്നിട്ട് തന്റെ അതിഭീമമായ ശരീരം മധുരപുരത്തിനു പ്രദക്ഷിണമായി
നാലുപാടും ചുറ്റി തിരിയെ തളകൊണ്ടുവന്ന് വാലിൽ മുട്ടിച്ചുവെക്കുകൊണ്ടു
മധുരപുരത്തിന്റെ പൂർവ്വഭാഗത്തുള്ള സീമയെ കാണിച്ചുകൊടുത്തു. അ
തിന്റെശേഷം അദ്ദേഹംപോയി പഴയപോലെ സുന്ദരേശ്വരപാണിഷ്ഠ അ
ലങ്കാരമായി ഭവിച്ചു. ഉടനെ സുന്ദരേശ്വരൻ വശശേഖരപാണ്ഡ്യനോ
ട്, വാസുകി വളഞ്ഞു കാണിച്ചുതന്നതുപോലെ ഈ പുരത്തിനു സ്ഥലം ഉ
ണ്ടാക്കി പ്രജാപാലനംചെയ്തു അനേകായിരംവർഷം സന്തോഷത്തോടുകൂടെ
വസിച്ചുകൊള്ളുകയെന്നു പറഞ്ഞിട്ടു മറഞ്ഞു.

രാജാവും അന്യന്തം ഭക്തിയോടുകൂടെ ലിംഗമുത്തീയായ സന്ദരോപര
നെ നമസ്കരിച്ച് വിലതിരാത്ത അനവധി ദിവ്യാഭരണങ്ങളും നൂതനവസ്ത്ര
ങ്ങളും മറ്റും അദ്ദേഹത്തിനു സമർപ്പിക്കുകയും സർപ്പം കാണിച്ചുകൊടുത്ത പ്ര
കാശത്തിൽ സാലനിർമ്മാണം ചെയ്യുകയുണ്ടായു. വാസുകി വളഞ്ഞുകാണി
ച്ചുകൊടുത്തപ്രകാരം സാലംനിർമ്മിച്ച നാൽക്കുരല്ലാണ് കടംബകാനനമെ
ന്ന അ പുരത്തിനു മാലാസ്യം പുഷ്പമുദിപ്പേരുണ്ടായത്. മൂലലിംഗത്തി
ൽനിന്നും ഏതുഭാഗത്തെ സാലത്തിനും ഒരു യോജന അകലം വരും. അകെ
രണ്ടുയോജന വീതിയും രണ്ടുയോജനനീളവും ഉള്ള ചതുരശ്രാകാരമായ ഒ
രു പുരമാണ് മധുര. അ പുരത്തിന്ന് പൂർവ്വദിക്കിൽ പൂർവ്വവനക്ഷേത്ര
വും, ദക്ഷിണദിക്കിൽ സുബ്രഹ്മണ്യപർവ്വതവും പശ്ചിമദിക്കിൽ ശ്രീ
പത്രികാപുരിയും, ഉത്തരദിക്കിൽ വൃഷഭാലവും അതിരകളാണ്. ഈ
അതിരിനുള്ളിൽ വസിക്കുന്ന മനുഷ്യർ എന്നല്ല പശുപക്ഷിമൃഗാദികൾ
പോലും, സുന്ദരേശ്വരജാതന്മാരും തന്മൂലം മമാലാസ്യശാലികളും അക
ന്നു. മഹത്തരങ്ങളായ അനവധി പുഷ്പകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യാവക മാത്രമേ
മാലാസ്യത്തിൽ ജനിക്കുന്നതിനും നവസിക്കുന്നതിനും ഉള്ള ഭാഗ്യം സി
ദ്ധിക്കൂ. മാലാസ്യത്തിൽവെച്ച് മരിക്കുന്നവർക്ക് സദാശിവസായുജ്യം ലഭി
ക്കുമെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. അവിടെ വസിക്കുന്ന ജ
ന്തുക്കൾപോലും ഇഹത്തിലും പരത്തിലും ഭുജിച്ചോളെ സൌഖ്യം ലഭിക്ക
മെന്നുള്ളതു നിസ്സംശയമത്രെ. അത്രുകൊണ്ടാണ് സത്തുക്കൾ സർവ്വ
മാലാസ്യവാസത്തെ കാംക്ഷിച്ചുവരുന്നത്. വംശശേഖരമാസ്യൻ അ
തിന്റെദശഃഷാ മാലാസ്യത്തിന്റെ സീമയെ ചുറ്റി വൃത്തവും അന്യുന്നത
വും ആയ സാലവും ഉള്ളിൽ അത്രുതുളസങ്ങളായ ഗന്ധാദികളും ഉണ്ടാക്കിഅ
ളകാപുരംപോലും തുല്യശ്ലോത്തരാക്കി- സീമാസാലത്തിനകത്തു നാലുജാ
തിക്കും രാമനവിക്കുന്നതിനുവേണ്ട അലയങ്ങളും വിശേഷിച്ചും ഉത്തമന്മാരാ
യ വേദിയന്മാർക്ക് നവസിക്കുന്നതിനായ അനവധി ഗ്രാമങ്ങളും ഹോമക
ണ്ഡങ്ങളും മേഘമണ്ഡലത്തൽ മുട്ടുന്ന രത്നപ്രാസാദകൂട്ടങ്ങളും അകാരഗം
ഗയിലെ പരിപാവനമായ ജലത്തിന്റെ സ്പർശംകൊണ്ടു സംശുദ്ധമായ
കൊടികുറകളോടുകൂടിയ കൊടിമരങ്ങളും സൂര്യന്റെ കതിരുകൾ റാമ്പുപി
ച്ചിത്തിന്നുന്ന വൃക്ഷങ്ങളോടും വല്ലികളോടുംകൂടിയ ഉദ്യാനങ്ങളും അമരസ്സ
ദികസന്ദേശമായ ജലകൊണ്ടുംകുമുദേവീവരകൽഹാമങ്ങളെക്കൊണ്ടും അതി
മനോഹരങ്ങളായ തടാകങ്ങളും ഉണ്ടാക്കി മധുരപുരം ത്രൈലോക്യപ്രപുത്ര
മായ ഒരു മനോഹരപട്ടണമാക്കി. സുന്ദരേശ്വരപ്രാസാദത്തിന്റെയും
ഗോപുരങ്ങളുടേയും മീനാക്ഷീനിലയത്തിന്റെയും മണ്ഡപാദികളായ അ
ന്യസ്ഥാപനങ്ങളുടേയും ഏല്പാവിധകേടുകളും അദ്ദേഹം തീർത്തു. അതി
ന്റെദശഃഷം അദ്ദേഹം സുന്ദരേശ്വരഭക്തിയോടുകൂടെ പ്രജാപരിപാലനം
ചെയ്തു ചിരകാലം വസിച്ചു. ഭക്താഗ്രന്ഥനും പ്രജാപാലനൈകഭോല
നുമായ അദ്ദേഹത്തിന് കാലതാമസംവിനാ വംശമുധാമണിയെന്നു പേ
രോടുകൂടിയ ഒരു പുത്രൻ കരുണാവരണാലയനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ അസീ

മമായ കൃപാതിരേകത്താൽ ജാതനായി. പുത്രനോടുള്ള ഒരു സർവഭാഗ്യങ്ങളും അനുഭവിച്ച മീനാക്ഷീസുന്ദരേശ്വരന്മാരുടെ പാദകമലങ്ങളും ധ്യാനിച്ചു സന്തോഷസാഗരനിമഗ്നനായി ദേവലോകത്തിൽ ദേവേന്ദ്രൻ ജയന്തനോടുള്ള ഒരു ഏകപോലെ വംശശേഖരപാണ്ഡ്യൻ വംശമുഡാമണിപാണ്ഡ്യനോടുള്ള ഒരു വസിച്ചു.

അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദിതാപസന്മാരേ! ഇപ്രകാരമാണു കടംബകാനനവാസിയായ സുന്ദരേശ്വരൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭ്രാതൃജംഗത്തിനൊക്കെ ഒരു വംശശേഖരപാണ്ഡ്യൻ പുരാതത്തി കാണിച്ചുകൊടുത്ത അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാല്പത്തിയെട്ടാമത്തെ പീഠം. ഈ പീഠത്തെ പഠിക്കുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്കു സർവഭാഗ്യങ്ങളും നേരിട്ടുമെന്നുള്ളത് നാ യാതൊരു സ്വന്ദേഹവും ഇല്ല. അവർക്കു അവസാനത്തിൽ സൗമ്യരൂപാഭി ലഭിക്കുന്നതുകൂടാതെ അവരുടെ ഇഹലോകവാസം പരമാനന്ദകരമാക്കിരിക്കുകയും ചെയ്യും.

പുസ്തകപ്രകാരമുള്ളതല്ല

നാല്പത്തിയെട്ടാം പീഠ സമാപ്തം.

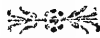
ഹ റാ ല റാ സ്ത്ര മ റാ റാ ത്വ റാ

കേ ര ഉ ഭാ ഷ റാ ഗ ഭ്യ റാ

ഗുണ-ാം അദ്ധ്യായം.

മോളാജാവ നെത്തേറ്റിച്ചു

അമ്പതാം പീഠം.

ഒന്നും അഗസ്ത്യമഹർഷി വസിഷ്ഠാദികളുനോക്കി അല്ലയോ ശിവഭക്തശിരോമണികളേ! ചതുഷ്കുട

പുരാധിപനായ സുന്ദരേശ്വരൻ ശ്രീവംശശേഖരപാണ്ഡ്യന്മാർക്കു വിക്രമചോളനെ തോൽപിച്ച അമ്പതാമത്തെ പീഠത്തെ ഇവിടാൻ നിങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കാം. പരമകരുണികനായ ഭഗവാന്റെ അത്ഭുതവിചിത്രമാ

യ ഈ ഒരു ലീലാശ്രവണംകൊണ്ടു തന്നെ നിങ്ങൾക്കു സകലസാഹചര്യങ്ങളും സിദ്ധിക്കും എന്നുപറഞ്ഞു.

വസിഷ്ഠാദികൾ അതുകേട്ട്, അത്യാതാ ശ്രദ്ധയോടുകൂടെ അടുത്തവി ലകൂടി തങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കണമെന്നു ഏറ്റവും വിനയപൂർവ്വം അപേക്ഷി ച്ചു. അവരുടെ അപേക്ഷപ്രകാരം അഗസ്ത്യൻ താഴെവരുമാറു കഥ യാരംഭിച്ചു.

“അല്ലയോ മഹർഷീശ്രേഷ്ഠന്മാരെ! പാണ്ഡ്യരാജ്യേന്ദുവായവംശശേഖ രപാണ്ഡ്യൻ അവനീശാസനം നടത്തിവന്നുകാലത്തിൽ അനവധി രാജാക്കന്മാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശത്രുക്കളായിത്തീർന്നു. അവരിൽ എല്ലാംവെച്ച് വംശശേഖരപാണ്ഡ്യന്റെ ബലവിരോധിയും ഗഭീരനും വലിയ ബലശാലിയും അയിരുന്നതു വീരനായ വിക്രമചോളൻ അയിരുന്ന. ആ ചോള ഭൂപൻ ഒരിക്കൽ അശപചതി, മഹാശൂൺ, നരേശൻ, ഗജേശൻ മുതലായ അനവധി ഉത്തരദേശീയന്മാരായ രാജാക്കന്മാരോടും അന്ധരുടെ അററമി ല്ലാതെയുള്ള ചതുരന്മാരെ സമ്പ്രദിച്ചോടുകൂടെ വംശശേഖരപാണ്ഡ്യനോടു പടവെട്ടാനായി ചേർന്നതെല്ലാം ഒരുക്കിക്കൊണ്ടു പുറപ്പെട്ടു സമുക്രമ കരായ കാവേരിനദിയുടെ തീരത്തിൽ വന്നു പാളയമടിച്ചു തക്കവും നോക്കിപ്പാർത്തു.

കന്ദേദിവസം അവിടെ താമസിച്ചിട്ടും യുദ്ധകാരണങ്ങൾ യാതൊന്നും ഉണ്ടാകാത്തതാൽ, അവർ തങ്ങളുടെ ആനുകൂല്യവും കുതിരകളെയും ഭവനാരോ യും മഗ്ധപുരത്തിൽ അയച്ചു തടാകാദികളെയും കൃഷിസ്ഥലങ്ങളെയും തോട്ടങ്ങളെയും മറ്റും നാശിപ്പിക്കുകയും ഭവനങ്ങളും സമ്പത്തുകളും പൊളിക്കുകയും പ്രജകളുടെ ധനധാന്യങ്ങളെയും പശുക്കളെയും മറ്റും ബലാൽക്കാരേണ അപഹരിച്ചുകൊണ്ടു പോകുകയും മറ്റുമെല്ലാ യുദ്ധകാരണം ഉണ്ടാക്കി.

വിക്രമചോളന്റെയും കൂട്ടരാജാക്കന്മാരുടേയും സൈന്യങ്ങൾ തന്റെ രാജ്യത്തിൽക്കടന്നു മേൽപ്രകാരമെല്ലാം അക്രമപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുകയും പ്രജകളെ ദ്രോഹിക്കുകയും ചെയ്തതുകൊണ്ടു വിവരം വംശശേഖരപാണ്ഡ്യ ന്നുകേട്ടു ഇവിൽപാർവ്വതെ വിചാരിച്ചു.

അനന്തരം അദ്ദേഹം മന്ത്രിമാരെവരുത്തി അവരോടു ഇങ്ങനെപറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോ സമീപപ്രധാനികളേ! വീര്യശൈല്യപരശക്തിയും ഇടാനീരതനന്ദായ ഏല്പാജ്ഞാപരീന്ദുവുമായ അഗ്രേസരനും അയ വിക്രമചോളൻ അനവധി ബന്ധുരാജാക്കന്മാരോടും ഭവനാരോടുകൂടെ നമ്മോടു യുദ്ധമെഴുന്നായിവന്നു തരവുംപാർത്തു കാവേരിതീരത്തിൽപാളയം അടി

ഭൂയും ദ്രവ്യവും, നിന്തിരുവടിയല്ലാതെ മറ്റൊന്നും അല്ല. എന്റെ രക്ഷിതാവും അങ്ങനെയെന്ന്. എന്നാൽ എന്റെ സ്വസ്ഥവും വരാനായ നിന്തിരുവടിമാണ്. ഇങ്ങനെ എല്ലാം നിന്തിരുവടിതന്നെയെന്നുള്ള യഥാർത്ഥവിശ്വാസത്തോടു കൂടെ വാഴുന്ന അടിയനോട്, യുദ്ധം ചെയ്യാനായി ഫരിയികുമാരും, ഭൂരിസൈന്യബലവും, അയ വിക്രമചോളൻ അനവധി ഘസുരാജാക്കന്മാരോടും സീമാതീതമായ സൈന്യങ്ങളോടും അതിക്രമമായ കരുക്കത്തോടുകൂടെ ആഗതനായിരിക്കുന്നു. അല്ലയോ നവാമിൻ! സ്വർണ്ണ! അപരം ജയിക്കുന്നതിനു എന്നേക്കൊണ്ടു സാധിക്കുകയില്ല. ഇനി ഞാൻ എന്നാണ് ഇവിടെ ചെയ്തേണ്ടതു്? അല്ലയോ സുന്ദരേശ്വര! പരാൽപരമായ ഈ മാലാസ്യം അവിടത്തെ ക്ഷേത്രവും അതിൽ വസിക്കുന്നവരെല്ലാം നിന്തിരുവടിയുടെ പ്രജകളാ അല്ലേ? അല്ലയോ ശങ്കര! ഞാൻ അവിടത്തെ ദാസദാസനാണെന്നുള്ളതിന്നു് യാതൊരു സന്ദോഹവും ഇല്ലല്ലോ. അവിടത്തെ ക്ഷേത്രത്തേയും, അവിടത്തെ പ്രജകളേയും അവിടത്തെ ദാസദാസനായ അടിയനേയും രക്ഷിക്കാനുള്ള ചുമതല അവിടത്തേക്കാണെന്നും തങ്ങളിൽ ആർക്കെങ്കിലും ഏതെങ്കിലും ഹാനികൾ സംഭവിക്കുന്നതായാൽ ആ ദുഷ്ടനും മറ്റാർക്കും അല്ലെന്നും സ്വർണ്ണനായ ഭഗവാനറിയാവുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടു് ഇപ്പോൾ നേരിട്ടിരിക്കുന്ന ഈ വലുതായ അപത്തിൽനിന്നും അടിയങ്ങളെ രക്ഷിക്കുന്നതിനു നിന്തിരുവടിക്കു ദയവുണ്ടാകണം.

വംശശേഖരപാണ്ഡ്യൻ അശുപൂർണ്ണാക്ഷനായി ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിക്കുകയുണ്ടു് ഭഗവാന്റെ പാദപത്മങ്ങൾക്കുനേരേയുള്ള ഭൂമിയിൽ ഭണ്ഡവലീകമണുവീണു. ഉടനെ, അല്ലയോ മരുഭൂതനായ വംശശേഖരപാണ്ഡ്യ! നീ അല്ലാഹോവും അധൈര്യപ്പെടാതെ ശത്രുക്കളോടുപോയിനേരിട്ടുകൊള്ളുക. തീർച്ചയായും നിനക്കു വിജയംനേരിടും. അതിനു നിനക്കുവേണ്ട സഹായങ്ങൾ ഞാൻ ചെയ്തുതരാം. എന്നിങ്ങനെ ആകാശത്തിൽനിന്നും അശരീരിയാക്കുകേട്ടു.

ഉടൻതന്നെ വംശശേഖരപാണ്ഡ്യൻ വിസ്മിതനും സന്തോഷാതിശയനപിതനും ആയി ഓടി ചുഴുന്നേറു്, അഷ്ടാംഗപത്യാംഗത്വംഗമായി സുന്ദരേശ്വരനെ പിന്നെയും നമസ്കരിച്ചിട്ടു്, ശരീരമുഴുവൻ ഭൂസുഷുപുശി യുദ്ധസന്നദ്ധനായി തന്റെ ഏറ്റവും ചെറിയരഥഗജതുരഗപദാതികളോടുകൂടെ പ്രക്ഷയിന്നനമസ്കാരദീക്ഷയെക്കൊണ്ടു മാലാസ്യനാഥനെപിന്നെയും പിന്നെയും പ്രസാദിച്ചിപ്പോകൊണ്ടു വിക്രമചോളനോടും അപരന്റെ ബലശാലിയായ സഹായകർമ്മിതരായ രോടാകടൽപോലെയുള്ള വലിയ സൈന്യത്തോടും യുദ്ധം ചെയ്യാനായി പുറപ്പെട്ടു.

വംശശേഖരപാണ്ഡ്യൻ പടയോട്ടമുണ്ടു തന്നെ യുദ്ധത്തിനായി പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള വിവരം മാരാമർദ്ദഭവന ഗ്രാമിച്ചു അതിപര

കുമാരവിയായ വിക്രമമോളൻ സഹായികളായ അന്യരാജാക്കന്മാരോടും, സൈന്യങ്ങളോടുംകൂടെ അതിവേഗത്തിൽ പാണ്ഡ്യന്റെ വരവിനെ അഭിമുഖീകരിച്ചു പുറപ്പെട്ടു ഇരുകക്ഷികളും വ്യാധിമയത്തിന്റെ ഉത്തരഭാഗത്തിൽ പാട്ട് തമ്മിൽ സന്ധിച്ചു അന്യോന്യം പോരയുണ്ടു.

അവർതമ്മിൽ ഉണ്ടായ യുദ്ധത്തിന്റെ ഭയങ്കരതയെപ്പറ്റി കേട്ടാൽ പോലും പേടിച്ച് പോകും. യുദ്ധത്തിന്റെ കാഠിന്യം അത്രയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. മല്ലന്മാരായ ഇരുകക്ഷിയിലെ ഭടന്മാരും തമ്മിലടുത്തു അന്യോന്യം മുഴുവിയുദ്ധം ചെയ്തു, വില്ലാളികൾ പരസ്പരം പേമഴുപ്പോടെ കൂമ്പുകൾ തുക്കി ഭൂമിയും അകാശവും തമ്മിൽ തിരിച്ചറിയാൻ പാടില്ലാതെ അക്കിയും, വേലക്കാർ അന്യോന്യം വേലകൾ മാട്ടിയും, വാൾക്കാർ വെട്ടുകയും തട്ടുകയും മററും ചെയ്തും സാദിഭടന്മാർ പടക്കുതിരകളെ സമ്പ്രദായിച്ചും മഞ്ഞുരുളങ്ങളെ വിരട്ടിയും ഇരുകക്ഷിയിലെയും സൈന്യങ്ങൾക്കു അവർ വരുത്തിക്കൂട്ടിയ നഷ്ടങ്ങൾക്കു ഒരു കയ്യുംകണക്കും ഇല്ലായിരുന്നു. ഭടന്മാർ അന്യോന്യം ചെയ്യുന്ന വാദ്യപ്രബോധങ്ങളും ജ്യാനാദങ്ങളും ശംഖധ്വനികളും ക്ഷാമളനാദങ്ങളും സിംഹധ്വനികളും മററുംകൊണ്ടു, അഷ്ടദിഗ്ഗുണങ്ങളുടെ കണ്ണരസ്യങ്ങൾപ്പോലും അടഞ്ഞുപോയി. ഭൂമികുലുങ്ങുകയും കടൽ കലങ്ങുകയും ചെയ്തു. യുദ്ധകോലാഹലംകാണുന്നവർക്കു അകാശതലത്തെ അലങ്കരിച്ചിരുന്ന ദേവഗണങ്ങൾ യുദ്ധഭയങ്കരതയെക്കണ്ടു നിലുറപ്പാറായിയില്ലാതെ നാനാവഴിക്കും ഓട്ടയുണ്ടു. വെട്ടുകൊണ്ടും കയ്യാകൊണ്ടും അസ്രങ്ങൾ ഏറ്റവും ഭടന്മാരും അനുകൂലം ക്ഷയിരുകൂടും ചത്തുചത്തു മലപ്പോലെ നാശവഴിക്കും മറിഞ്ഞു. ഗംഗാപ്രവാഹത്തിലും പലിയ ഉഷ്ണോട്ടയുടെ യുദ്ധങ്ങളിൽകൂടെ നാശവഴിക്കും പാറുന്ന ഭക്തപ്പുഴകളിലെ ശോചനീയവീക്ഷകളിൽ കണ്മനങ്ങൾ നൃത്തംതുടങ്ങി.

ഇങ്ങനെ വീരോട്ടകൂടെ ഇരുകക്ഷിയും ഒന്നുപോലെ പോരയുണ്ടായെങ്കിലും, സംഖ്യകൊണ്ടും ബലംകൊണ്ടും അത്രയും ഉൾകൃഷ്ടന്മാരായ മോളരാജാവിന്റെ ഭടന്മാരെപ്പോലെ വിക്രമങ്ങൾ കാണിക്കുന്നതിന്നു സംഖ്യകൊണ്ടും ബലം കൊണ്ടും നിസ്സാരന്മാരായ പാണ്ഡ്യസൈന്യങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല.

ഒടുവിൽ ആ ഭയങ്കരമായ യുദ്ധത്തിൽ, വിക്രമമോളന്റെ പക്ഷക്കാർ പാണ്ഡ്യസൈന്യങ്ങൾ പന്മാറിപ്പോകത്തക്കവണ്ണമുള്ള പരക്രമബലങ്ങളോടും ധൈര്യവീര്യബലങ്ങളോടുംകൂടെ മുമ്പോട്ടു കയറി കൂമ്പുകൾ എയ്ക്കു സിംഹനാദംചെയ്തു.

ഉടൻതന്നെ ആ പാണ്ഡ്യസേനാമധ്യത്തിൽനിന്നും അഭാവനിലയേറുന്ന സന്ദേശം ചാലഞ്ചെന്നുണിപാണിയായി അവിർഭവിച്ചു സ്വനാമധേയാങ്കിതങ്ങളായ അസ്രശസ്യങ്ങളെ മോളസൈന്യങ്ങളുടെന്നേ

അട്ടവവിരനായ സുന്ദരശാലൻ, പ്രത്യക്ഷമായതുമായി പോകുന്നതിൽനിന്നു ശരവചം ചെയ്യുന്നതിനെ പാണ്ഡ്യൻകളുടെ ഇതിഹാസത്തിൽ അതുതന്നെയും അനന്തരത്തെയും സൈന്യത്തെയുംകൂടി യുദ്ധങ്ങളിൽ ഒരു സ്ഥലത്തുമാറി ഗോപൻ ബാണപ്രയോഗത്തിൽ ഉള്ള ചാതുര്യംകളുടെ രസിച്ചുകൊണ്ടുനിന്നു.

കേതുപരമജനകജനനായ അട്ടവസുന്ദരശാലൻ ഇതിനിടയിൽ സ്വനാമാങ്കിതമായുള്ള അനേകായിരം ശരങ്ങളെ മേന്മയുള്ളതാക്കി കളിൽ പ്രയോഗിച്ചു. ധാമപ്രേരപ്രയുക്തങ്ങളായ ബാണങ്ങളിൽ കണ്ടുപോലും പിഴയ്ക്കുന്നതൊരൊ ബാണങ്ങളും സ്ഥാപ്രാപ്തവിന്റെ തീ കണ്ണുകളെപ്പോലെ തേക്കുമയങ്ങളായ ആയിരം ആയിരം ബാണങ്ങളായിപ്പോയി മേന്മയുള്ളതാക്കിയതിൽ കണ്ടുപോലുംശേഷിക്കാതെനശിച്ചു.

മാനവികമോഹിതമായ മേന്മയുള്ളതാക്കിയ അമ്പതെട്ടെട്ടെന്മയും, ഗോശാലങ്ങളും കണ്ടുപോലെ ശാലനാമാങ്കിതങ്ങളായ ബാണങ്ങൾ കൊണ്ടു ഭിന്നവക്ത്രസ്തകമായ രണ്ടാകുന്നതിൽ മറിയുന്നതിനെക്കണ്ടു അതുതന്നെത്തന്നെ സംഭവത്തിൽത്തന്നെയായിത്തീർന്നു വക്ത്രപോളൻ, സുന്ദരശാലനെവേണ്ടതാക്കി ഇതിൽപരമിച്ചാത സ്മരിച്ചുകൊണ്ടു തുരഗാതുരനായി ശീശ്യപയനംചെയ്തു. മറുശേഷിച്ചവരും അദ്ദേഹത്തെ അനുഗമിച്ചു.

സ്വഭക്തനാക്കുവേണ്ടി എന്തും ചെയ്യുന്നതിനു സന്നദ്ധനായ അട്ടവവിരൻ മേൽപ്രകാരം പാണ്ഡ്യൻ വിജയം നല്കിയപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ കരുണാമസ്തനവും അനുഗ്രഹസൂചകവുംആയ കടാക്ഷങ്ങൾകൊണ്ടു മന്ദമന്ദം വീക്ഷിക്കുകയും, ഭൂലാമാസംകൊണ്ടു തനിക്കു ഭരണനങ്ങളിൽ ഉള്ള അനുകമ്പയെ പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടു വല്ലാത്തതുക എന്നപോലെ തിരിയുകയായി.

സുന്ദരശാലൻ നിന്നു അത്രയുപയോക്താവെന്നും മണ്ഡലമായ അതികാണുന്നതെ ഭക്തിപൂർവ്വം സ്മരിച്ചും തന്മൂലം ഉള്ളവായ വിജയത്തെ ചിന്തിച്ചും ഇതിൽപരമിച്ചാത അനന്തരത്തെയുംകൂടി വശം അതുതന്നെ സ്വസ്ഥരും ആയ പാണ്ഡ്യൻ ഈശ്വരമാരാത്മ്യം കൊണ്ടു യുദ്ധത്തിൽ ഭരണകർത്താക്കൾ പോലും നേരിടുന്നതിനു സംഗതിയാക്കത്തവരായ സർവ്വസൈന്യങ്ങളോടുകൂടെ മധുരപുരിയിൽ പ്രവേശിച്ചു അട്ടവസുന്ദരശാലൻസ്ഥാനത്തിൽപോയി കരുണാപയനം കൈകല്പകാര്യവും ആയ അദ്ദേഹത്തെ വിവിധസ്മോയങ്ങളെക്കൊണ്ടു സ്മരിക്കുകയും, അനുപാധിച്ച വാഗ്ദാനമെടുക്കുകയും, മുക്താമലങ്ങളും ചിത്രങ്ങളായ വസ്ത്രാഭരണങ്ങളും രത്നചിത്രാഭരണങ്ങളും കാണിക്കുകയും സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. പാണ്ഡ്യചോളയുദ്ധത്തിൽ സ്വഭക്തനായ പാണ്ഡ്യൻ ജയം നൽകുന്നതിനു

യി പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ച സുന്ദരേശ്വരന്റെ അത്ഭുതമനോഹരമായ ഗാത്രത്തെ ദർശിച്ചും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അതിവിസ്മയനീരകാഭംബുവിശേഷത്തെ ചിന്തിച്ചും മധുരാപുഞ്ചാസികൾ ഇതിൽ പരമില്ലാത്ത അത്യാനന്ദിച്ചു.

പാണ്ഡ്യകുലദീപവും കേന്ദ്രഗുഹസ്വരൂപം ആയ വംശഭേദപരമാണ്ഡ്യൻ, പ്രസിദ്ധവാഗ്മികളും ദിവ്യകല്പനാശക്തിയുള്ളവരുമായ അനേക ഹകവികളാൽ സ്തുതമാനനായി സന്തോഷസാഗരനിമഗ്നനായി, അഭീഷ്ടനായ അട്ടാലയേശ്വരന്റെ അനുഗ്രഹംകൊണ്ടു, സർവ്വഭിജ്ഞതാപ്രാപ്തി ന്യായോപാധിശ്ലാഘ്യനായി സാർവ്വഭൗമനായി ചിരകാലം ഭൂപരിപാലനം ചെയ്തു.

അല്ലയോ മുനിശ്വരന്മാരേ! കടംബവനവാസിയുടെ അമ്പതാമത്തെ ലീല ഇപ്രകാരമാണു. ഈ ലീലയെക്കേൾക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരുടെ ഏറ്റവും വിധവാപങ്ങളും സുഷോഭയത്തിൽ അന്ധകാരം ഏകപോലെ നശിച്ചു പോകുമെന്നു മാത്രമല്ല ഇഹത്തിലും പരത്തിലും ഒന്നുപോലെ അവർക്ക് വേണ്ടുന്നതെല്ലാം ലഭിക്കുകയും മോക്ഷലാഭമുണ്ടാവുകയും ചെയ്യും.

ചോളരാജാവിനെ തോല്പിച്ച

അമ്പതാം ലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്ത്രമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

൫-ാം അദ്ധ്യായം.

സംമിപ്പലകനൽകിയ

അമ്പത്തിഒന്നാം ലീല.

നന്തരം അനസ്തപ്രചാർഷി വസിഷ്ഠാദിമാമുനിമാരോടു, ഹാലാസ്ത്രേശ്വരനായ സുന്ദരേശ്വരൻ മഹാകവികളായ സംമിപ്പലകക്കു സംമിപ്പലകനൽകിയതായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലീലയെ തന്റെ പക്ഷമാദു പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:—

“അല്ലയോ മുനിപുരുഷന്മാരേ! വംശഭേദപരമാണ്ഡ്യൻ മധുരാജ്യപരിപാലനം ചെയ്യുന്ന കാലത്തു ഒരിക്കൽ, ബ്രഹ്മലോകപിതാമഹനും ഹിമന്യുനാഭനും ആയ ഭഗവാൻ ബ്രഹ്മാവും, ഗായത്രി, സാവിത്രി, സരസ്വതി,

എന്നിമൂന്നുദേവിമാരോടും കൂടെ മഹാധാരം ചെയ്യുന്നതിനായി വാരാണസി മഹാപുരത്തിൽപ്പോയി വിശ്വനാഥന്റെ അമരമാക്ഷേത്രത്തിൽ, പിതാമഹേശ്വരപ്രഭുവെത്തി പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും അതിന്റെ മുൻഭാഗത്തിൽ ദശരൂപമേധികതീർത്ഥത്തെ നിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്തിട്ട് ചാലാചരങ്ങളായ പുല്ലാലോകങ്ങളെയുംസൃഷ്ടിച്ച് അതിൽ വിഹരിക്കുന്നവനായ അദ്ദേഹം, വിശ്വനാഥന്റെ സന്നിധാനത്തിൽപെട്ടു, വെട്ടു അരൂപമേധയാഗംനടത്തി അതിർത്തിൽ ഭൂവളമസ്സാനം ചെയ്തു. അന്നത്തരം അദ്ദേഹം മഹാമുനിപുരഗവന്മാരോടുകൂടെ പരമാമത്തെ അരൂപമേധയാഗം ചെയ്യുന്നതിനായി അരണ്ടിച്ചു വിധിവൽ അതിനെയും സമാപിച്ചിട്ടു അവളമസ്സാനം ചെയ്യുന്നതിനായി തന്റെ രൂപീകരണമിടത്തോടും കൂടെ പോകുന്ന അവസരത്തിൽ സംസാരിച്ചേറി തത്രാഗതനായ ഒരു ഗന്ധർവ്വിയുടെ ഗാനമാധുര്യത്താൽ അകൃഷ്ടനായി ഇടയ്ക്കു കുറെനേരം നിന്നുപാപുകയാൽ ഭർത്താവിനോടുകൂടെ അവളമസ്സാനം ചെയ്യുന്നതിന്നു ചെന്നെത്താൻ സംഗതിയായില്ല.

പിതാമഹൻ സാധിത്രിയോടും ഗായത്രിയോടുകൂടെ അനന്ദകാനനത്തിൽപെട്ടു അവളമസ്സാനകർമ്മത്തെ നിവർത്തിച്ചു. ഉടനെ സംസാരിച്ചും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്നിധിയിൽ എത്തി. ഭർത്താവിനെ ഉപേക്ഷിച്ചുപെട്ടു സ്വപതികളായ ഗായത്രിയോടും സാധിത്രിയോടുകൂടെ അവളമസ്സാനം അചരിച്ചുകുളഞ്ഞതിൽപെട്ട് കോപാക്രാന്തനായ ശാദാദേവി ഭർത്താവിനെ പലപ്രകാരത്തിൽ ഭേദിച്ചു.

ബ്രഹ്മാവിനു അതുകേട്ടപ്പോൾ വലുതായ കോപം ജ്വലിച്ചു, അദ്ദേഹം അല്ലയോ ഭാരതീ! നീന്റെ ഈ അഹമ്മതി അതിശയനീയംതന്നെ നീ ചെയ്ത കുറ്റത്തിന്നു ഞാൻ ഉത്തരം പറയണമെന്നോ? അങ്ങോട്ടുകാപിക്കേണ്ടതിന്നു ഇങ്ങോട്ടു അല്ലെ വളരെ നന്നായി. അൽപവും ഹേതുക്കളാതെ ഇങ്ങനെ അകാണമായി കോപിക്കുന്ന നീ നാല്പത്തിപ്പിട്ടു തവണ മനുഷ്യജന്മം എടുക്കുമാറാകട്ടെ എന്ന് ശപിച്ചു.

ഭർത്താവിങ്ങനെ ശപിച്ചതു കേട്ടപ്പോൾ ഭാരതി, വല്ലാതെ അന്ധയായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കോപം ഒരു ശമിച്ചതിന്റെ ശേഷം സമ്പന്നപീഡിതനായ ശാദാദേവതി വിഹീതിയോടുകൂടെ ഭർത്താക്കളിൽ സാക്ഷാത്കമായി പ്രണമിച്ചുകൊണ്ടു, അല്ലയോ പ്രണവീയവല്ലഭ! ചാലാചരസുഷ്ടാവായ പത്മസംഭവ! കുവിടത്തെ പ്രാണപ്രേയസിയും മൃഗമുമായ ഞാൻ, സ്വഭാവസിലമായ സീമാപരിമുഖം കൂടിയായി ഭവിച്ചുനിന്നെ നിന്തിരവടി സമീകരണമേ! അങ്ങല്ലാതെ എനിക്കാരുമുണ്ടാകരുത് ഇല്ല; രക്ഷിക്കണം എന്നിങ്ങനെ അപേക്ഷിച്ചപ്പോൾ ബ്രഹ്മാവിന് അത്രയും കൃപാർദ്ദമേതസ്സായി സന്തോഷപൂർവ്വം ഇങ്ങനെ പ്രതിശ്രവം അരുളി:—

“അല്ലയോ സരസ്വതീ! നീ വ്യസനിക്കേണ്ട, നിന്റെ ശാപത്തെ ഞാൻ ലഘുപ്പെടുത്തിയേക്കാം. നിന്റെ അംഗഭൂതങ്ങളായ അക്ഷരങ്ങളിൽ അകാരംതൊട്ട്, സകാരംവരെയുള്ള നാല്പത്തിയെട്ട് പണ്ഡിതന്മാരായും ഹകാരംവരെയും ശ്രീസുന്ദരേശ്വരനായ സദാശിവൻ, വിദഗ്ദ്ധരുമായകന്മാരും നാല്പത്തിയെട്ടാമത്തെ പണ്ഡിതനായും ഭൂമിയിൽ അവതരിപ്പിക്കുകയും, അവർ നാല്പത്തിയെട്ടുപേരുംകൂടെ സൽക്കർഷണപരമായ സംഘികളായി, ഭൂലോകശിവഭാവവും, ശിവക്ഷേത്രശീശോമണിയും, ദ്വാദശാത്മസമാനവും, സമസ്തപാപാധിപ്രാധികളാകുന്ന പത്തുകർക്കും അഗ്നികണ്ഡസമാനവും ആയ ഘോഷാസ്യത്തിലിറങ്ങിച്ച് ഭാവിധാരാക്ഷ്യത്തിൽ അനവധി മനോഹരങ്ങളും സാരതരങ്ങളും രസാപഹരങ്ങളുമായ കവിതകളെ നിർമ്മിച്ച് എല്ലാവരെയും ഒന്നുചേർക്കുകയും ആനന്ദിപ്പിക്കുകയും ഭക്തിമയങ്ങളായ സ്തുതികൾകൊണ്ട് സുന്ദരേശ്വരനെ സന്തോഷിപ്പിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഗ്രഹംകൊണ്ട്, അനവധി പ്രബന്ധങ്ങളെ നിർമ്മിക്കുകയും അനവധിഭാവം മഹത്തരങ്ങളായ വിവിധഭാഗാനുഭവങ്ങളോടുകൂടെ ഭൂമിയിൽ വസിക്കുകയും ചെയ്തിട്ട് മറ്റൊരിടത്ത് സാക്ഷ്യപദവിക്കർഹനാകും.

അല്ലയോ അനവദ്യംഗിയായ ഭാരതീ! നീ എന്നോടുകൂടെ പഴയ ചോരല സർവ്വലക്ഷ്യങ്ങളും ഭൂമിമൂടുകൊണ്ട്, എന്റെ മുമ്പാകെത്തീർത്തൊന്നെ വസിച്ചുകൊള്ളുക.”

ഇത്രാദിയായ സുന്ദരേശ്വരൻപോലും അഭിമുഖമായ ബ്രഹ്മാപ്തം ഇല്ലാതെ പറഞ്ഞിട്ട്, ശക്തിതരങ്ങളോടുകൂടെ എല്ലാ ഭാവകൾക്കും മുകളിലത്തെ ഭാവകമായ സത്യഭാവാകുന്തക്കുപോയി.

അനന്തരം മേൽപ്രകാരമുള്ള ധാരാവിന്റെ ശാപം ഫേതുവായിട്ട് ശരഭാഞ്ചയുടെ അംഗഭൂതങ്ങളായ വണ്ണങ്ങൾ, നൽക്കീരൻ, കപിലൻ, ഇങ്ങനെ നാല്പത്തിയെട്ടു പേരോടുകൂടിയ മഹാകവികളായി ഭൂമിയിൽ ജനിച്ചു. സമസ്ത ഭാഷാനിപുണന്മാരും സർവ്വശാസ്ത്രാത്മ പാരഗന്മാരും, ശിവധർമ്മപരന്മാരും, ശിവാർച്ചനതല്പരന്മാരും, ഗംഗാപ്രവാഹവിശദവഗ്ജ്യാചാര്യരുടെഭാവാനന്ദം ആയ അവർ രസാത്മകങ്ങളും ചമല്ലാത്ത മയങ്ങളുമായ കവിതകൾകൊണ്ട് മഹാവിചാരമെന്നു വണ്ണിച്ച് അത്മസഞ്ചയവും ജയവും സമ്പാദിച്ചുകൊണ്ട് സന്തോഷത്തോടുകൂടെ സർവ്വലക്ഷ്യ ഉദ്യമം ചൂരിസ്സഞ്ചരിക്കുന്നവരുടെ ഒരുഭിവാഞ്ഛ ഭൂലോകശിവഭാവകേരളം, പുരുഷോത്തമപ്രഭുജിതരും, ഭക്താഭിഷ്ടപ്രദരും, സർവ്വപരിജ്ഞാനക്ഷമരും, മഹാദേവിയും മനോജന്മയും ആകുന്ന മീനാക്ഷീഭഗവതീസ്തവായനരും ജഗൽമൂലകന്ദരും, ആയ സുന്ദരേശ്വരനെ ദർശിക്കുന്നതിനായി, ഘോഷാസ്യത്തിൽ സമാഗതരായി.

മധുരാക്ഷത്രത്തിലുള്ള ഭേദനിർമ്മിതമായ സുന്ദരേശ്വരവിമാനത്തിന്റെ ഉദ്യോഗാഗതകൾ വിരാജിതവും, ദർശനമാത്രത്താൽതന്നെ സർവ്വ

പാപങ്ങളേയും നശിപ്പിച്ചു ഭോഗമാക്ഷങ്ങളെ ദാനംചെയ്യുന്നതും ശാന്ത ക്ഷമയവും ആയ താഴികക്കുടത്തെ ദൂരത്തിൽ കണ്ട ഉടൻതന്നെ സഹമികളും ദ്രാവിഡഭാഷാഭക്ഷന്മാരും നിർമ്മലാശയന്മാരും ആയ കപിലാദികൾ ഭക്തിയോടുകൂടെ പ്രണിപതിച്ചിട്ട്, അനന്ദാതിശയന'ബലയായ അവർ എഴുന്നേറ്റ് നിശ്ചലന്മാരായിനിന്നു.

ഭക്താനുഗ്രഹതല്പരനും ഭഗവാനുമായ സുന്ദരേശ്വരനും, ഒരു കവീശ്വരത്വപത്തിൽ അവരുടെ മുമ്പിൽ അവതീർണ്ണനായി കാതന്യാർദ്രകടാക്ഷം കൊണ്ട് ആ വിദ്വൽകുലത്തെ വിമോഹനചെയ്തിട്ട് സർക്കവീശ്വരനായ ഈശ്വരൻ, പ്രഗത്ഭമായ വാക്സാമന്ത്രിത്തോടുകൂടെ ഇപ്രകാരം ചോദിച്ചു.

“നിങ്ങൾ ആരാണ്? എവിടെപ്പോകുന്നു. ഇവിടെ എന്തിനായി വന്നു. നിങ്ങളുടെ അഗ്രഹം എന്ത്? നിങ്ങൾക്ക് എന്തെല്ലാം വദ്യകൾ അറിയാം.”

ഛായാസ്വാധിപനും കവീശ്വരനും ആകുന്ന സുന്ദരേശ്വരന്റെ ഗംഭീരമായ ഈ ചോദ്യത്തിന് സംമിക്ളായ കവീശ്വരന്മാർ താഴേവരുമാറ് മറുപടി പറഞ്ഞു:—

“ഞങ്ങൾ, വിധിശാപഗ്രസ്തരായ സമസ്തതീദേവിയുടെ അംഗസംഭൂതങ്ങളായ വണ്ണങ്ങളിൽനിന്നും ജനിച്ചവരാണ്. ഞങ്ങൾ ഇപ്പോൾ പരിപാവനയായ താവുവണ്ണീനദിയുടെ തീരത്തിൽനിന്നും വരുന്നു. ഞങ്ങൾ ധർമ്മാത്മകാമോക്ഷലോഭികളായി ഇവിടെ വന്നിരിക്കുകയാണ്. ഒരു തനാഴികസമയംകൊണ്ട് റേറ്റുറേറ്റുപട്ടാപീതം ഉണ്ടാക്കത്തക്ക കവിത ഞങ്ങൾക്ക് എല്ലാവർക്കും ഒന്നുപോലെ വശമുണ്ട്. ഞങ്ങൾ ഇവിടെവന്നത് ഛായാസ്വേശ്വരനായ കുർപ്പുസുന്ദരനെ ദർശിക്കുന്നതിനും സേവിക്കുന്നതിനും ആയിട്ടത്രേ. ഞങ്ങളുടെ ദർശനം ഞങ്ങൾക്കു ഛായാസ്വനാഥനും സദാശിവനുമായ സാക്ഷാൽ സുന്ദരേശ്വരനെ ദർശിച്ചാൽ ഏതൊരു മാതിരി പരമാനന്ദമുണ്ടാകുമോ ആ മാതിരിയുള്ള പരമാനന്ദത്തെ ദാനം ചെയ്യുന്നു. ഞങ്ങളിൽ ആരും ഇതിനു മുമ്പേ സുന്ദരേശ്വരനെ ദർശിച്ചിട്ടില്ല. ഞങ്ങളുടെ കൃപാലേരംകൊണ്ട് അതിപ്പോൾ സാല്യമാക്കണം. ഞങ്ങൾ ഭഗവാനെ ഞങ്ങളുടെ ഏറ്റവും ഉററവസ്തുവായും ഞങ്ങളുടെ സംഹൃത്തിൽപ്പെട്ട ഒരുളയും ഇപ്പോൾമുതൽ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് നിന്തിരുവടി സുന്ദരേശ്വരദർശനത്തിനു വേണ്ട സഹായം ഞങ്ങൾക്കു ചെയ്തുതരണം.

സംമിക്ളായ കവികളുടെ മേൽപ്രകാരമുള്ള അപേക്ഷകൾമൂലം പൂവാധികം പരിതൃപ്തനും കവീശ്വരനും ആയ സമ്പത്തൻ സ്വപകവിതാമൃതമസംകൊണ്ട് അവരെ പരമാനന്ദനിമഗ്നരാക്കിയതിൽപിന്നെ അവർ

നാല്പത്തിഏഴുപേരെയും അത്രയും അനുകമ്പാപൂർവ്വം ക്ഷണിച്ചു ഹാലാസ്ത്ര ക്ഷേത്രത്തിനകത്തുകൊണ്ടുപോയി ജനനൂലഭൂതവും, ചിരന്തനവും, എല്ലാ ലിംഗങ്ങളിലുപയച്ച് ശ്രേഷ്ഠമായ ലിംഗം എന്ന് ശ്രീകൃഷ്ണതത്ത്വോപദേശം പ്രസ്തുതവും അയ സുന്ദരേശ്വരപരമഹംസം അവർക്കു കാണിച്ചുകൊടുത്തിട്ട്, ഈ ഏകലിംഗേശ്വരനാണെന്ന് ധർമ്മാർത്ഥകാമമോക്ഷങ്ങളായ നാലു പുരുഷാത്മങ്ങളും നിങ്ങൾക്ക് മനോഹാസേന തീർച്ചയായും സംപ്രാപ്തമാകും. എന്നിങ്ങനെ മന്ദോദരപൂർവ്വം അരുളിച്ചെയ്തിട്ട് ഉത്തരകുലത്തിൽ തിരോഭൂതനായി.

സംവികർഷം അതുകണ്ടു ഏറ്റവും വിസ്മയിച്ചു. അനന്തരം അവർ ഭക്തിമയങ്ങളായ സ്തോത്രങ്ങൾചൊല്ലി സദാശിവനായ സുന്ദരേശ്വരൻ ഇതിൽപരമില്ലാത്ത പ്രസാദത്തോടെ ഉദ്യോഗവും നൽകിത്തന്നു കവിശാലനായ അവർ, കവനസുധാപ്രവാഹനിസ്സരണമൊഴുത്തു മധുരവും വാസികളായ ജനങ്ങളെ എന്നൊരുമല്ല എല്ലാലോകവാസികളെയും ഒന്നു പോലെ പരമാനന്ദസാഗരനിമഗ്നരാക്കി തീർക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു അന്നുമുതൽ മധുരപുരത്തിൽ പാർപ്പുതുടങ്ങി. പ്രസിദ്ധവാഗ്മിയും സുകവിശാലനും സാർവഭൗമനും ഗംഭീരശൈലനും ധീരഗ്രമേശ്വരനും അയ വംശശേഖരപാണ്ഡ്യൻപോലും സംവികളുടെ രസസംപൂർണ്ണമായ കവിതാമൃതപാനം കൊണ്ടു അപാഘതചിത്തനായി തീർന്നു അവർക്കു സംഖ്യയില്ലാത്ത ധനങ്ങളുംസ്ഥാനമാനങ്ങളും ദാനമെയ്യുകയും, സദാശിവസ്വാമനന്ദം അവർ നാല്പത്തിഏഴുപേർക്കുംകൂടി ഇരിക്കുന്നതിനായി മധുരഗാഠത്തിൽ മഹാവിചിത്രമായ ഒരു മണ്ഡപം ഉണ്ടാക്കിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

വിശേഷജ്ഞാനവും കവിസാർവഭൗമനാമമായ അവർ, കവിതാസുഷിമുക്കുത്തർക്കൊണ്ടും, വിദ്യാപ്രസംഗങ്ങൾക്കൊണ്ടും, ആ വിദ്യാമണ്ഡപത്തെ വിശേഷവിധമാകുംവണ്ണം അലങ്കരിച്ചുകൊണ്ടു സദാശിവസ്വേദനംചെയ്തു കാലയപനംചെയ്തുവരുന്ന ആ കാലത്തിൽ ഒരിക്കൽചില കവികൾ അവിടെ ആഗമനമായി സംവികളുടെ കവിതകൾക്കു ഭൂഷണം പറയുകയും രസശൂന്യങ്ങളായ അവരുടെ കൃതികൾക്കു മാഹാത്മ്യം പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്യുകയായ്, അശാലനായിത്തീർന്നു നല്ലീരദികവി സാർവഭൗമനാമർ തങ്ങളുടെ കൃതികൾക്കുള്ള മാതപത്തേയും, കൃത്യകൃത്യവിമുഷ്ണനാഥം വാചാലനാഥം തങ്ങളുടെ പ്രതികൂലികളും അയ ക്കവികളുടെ കൃതികൾക്കുള്ള ഭോഷങ്ങളേയും വ്യക്തപ്പെടുത്തി ലോകവാസികൾക്കു കാണിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി അവരെല്ലാവരും ഒന്നു ചേർന്ന് എല്ലാ അഴ്കളിലുപയച്ച് ഉത്തമമായ ഒരു സോമവാർത്തയോടുകൂടി, ഭക്തവത്സലനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ സന്നിധാനത്തെ പ്രാപിച്ചു ഇതില്ലാമല്ലാത്ത ഭക്തിനോടുകൂടെ അത്ഭുതങ്ങളായ സ്തുതികസുമങ്ങളെക്കൊണ്ടു, അദ്ദേഹത്തെ പൂജിച്ചു. അനന്തരം ഹാലാസ്ത്രനായകനും അനന്താനന്ദനായകനും അയ സുന്ദരേശ്വരനോടു അവർ ഇപ്രകാരം യാചിച്ചു.

“അല്ലയോ ദേവദേവ! മഹാദേവ! പാമാത്മൻ! പരാജ്ഞ! പരിപൂർണ്ണ ചിദാനന്ദമയ! സുന്ദരനായക! അങ്ങയുടെ ശ്രീചക്രരൂപമയങ്ങളെ സേവിക്കുന്നതിനായി തപസ്വമീപത്തിൽപന്ന താമസിക്കുന്ന ഞങ്ങൾക്കു് ഇവിടെ നിന്നു് വിദ്യാപീഠമല്ല. അതുകൊണ്ടു് കകവികളേയും സൽക്കവികളേയും തിരിച്ചറിയുന്നതിനു് അത്യാത്മ ഉത്സാഹത്തോടെ വിശാലധൂംവിചിത്രവുമായ ഫലകത്തെ ഞങ്ങൾക്കു നൽകണം.”

സംഹിതകളായ കവികളുടെ മേൽപ്രകാരമുള്ള പ്രാർത്ഥനകേട്ടു് അത്യാത്മ പരിതുഷ്ടനായ പരാജ്ഞൻ പരമേശ്വരൻ സമസ്തജഗദധാരാദാനന്ദനാഥനായ ആയ മഹേശ്വരൻ, സർവ്വജ്ഞാപ്രദവും സർവ്വജ്ഞാനവിമോചനവും, പവിത്രവും, മാതൃകാമയവും ആയ സുസ്ഥിരവിദ്യാപീഠത്തിൽനിന്നും അതിനിൽപവും അതുതന്നെ അകാശത്തോടു കൂടാതെ വരെയുള്ള അക്ഷരങ്ങളാൽ മണ്ഡിതവും ചതുരശ്രവും ശാലഗ്രാമീയവുമായ പ്രഭാതമയവും ചണ്ഡാശ്വമണ്ഡലംപോലെ ഭൂമിയിലുണ്ടായ ആയ ഒരു സംവിധാനമയംകൊണ്ടു് മൂലധാരത്തിൽനിന്നും അഗതിപ്പെട്ടതായി കവിവേഷ്ടനോടുകൂടെ ഗർഭാശയത്തിൽനിന്നും പുറത്തുറങ്ങിപ്പന്നു് സംഹിതകളേനോക്കി, നിങ്ങൾ ഇതിൽ വസിച്ചുകൊള്ളുവിൻ എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടു്, പീഠംനൽകി.

അനന്ദനിമഗ്നനായ സംഹിതകൾ ഒരുമുഴു നീളവും ഒരുമുഴു വീതിയും ഉള്ളതായ ആ ഫലകയെ നമസ്കാരപൂർവ്വമായി. അതിന്നു മുന്നിൽ വിദ്യാപീഠം എന്നു നാമകരണംചെയ്തു. ചിലർ അതിനെ വ്യാഖ്യാനപീഠമെന്നും ജ്ഞാനപീഠമെന്നും സരസ്വതീപീഠമെന്നും മാതൃകാപീഠമെന്നും പേരുകൾ പറയുന്നുണ്ടു്. സംവിധാനമായ അത് അതിനെ സംവിധാനമെന്നുപറയും.

സംവിധാനപരമജ്യോതിൽ ഒരു ശുഭ്രവസ്ത്രം വിരിച്ചു്, അതിന്റെ മുകളിൽ സംവിധാനമെന്നു ഭൂപ്രസാദമായ അതിനെവെച്ചു്, ഗന്ധങ്ങൾ മാതൃകാവസ്ത്രങ്ങൾ ഇവകൾകൊണ്ടും മറ്റും അതിനെ നദാശീവഭക്തിയോടുകൂടെ പൂജിച്ചു്, ഒന്നാമതായി അതിൽ നൽകീടേണ്ടതെന്നു. ഉടൻതന്നെ ആ ഫലക സുന്ദരേശ്വരന്റെ അജ്ഞാപ്രകാരം ഒരു മുഴു സമചതുരത്തിൽ വെൺ. കാനികൾ ഇതിലുരമിച്ചതെ അതേശയിച്ചു. അനന്തരം അതിൽ കവ്ചവും അസനസ്ഥനായി. വീണ്ടും ഒരുമുഴു സമചതുരത്തിൽ പാലകവെൺ. ഉടനെ ഭരണൻ എന്ന കവിമുഖ്യൻ അരോഹണം ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ ശ്രമേണ ഭാരോത്തമം ഇരിക്കുകയും വീണ്ടും ഓരോക്കുകൂടി ഇരിക്കത്തക്കവണ്ണം ആ സംവിധാനമെ വളരുകയും ചെയ്തു. നാലുത്തിരികൾ കവിശാലാശാലം ഇരിക്കത്തക്കവണ്ണം വൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചു. ഇങ്ങനെ പരമേശ്വരൻഗ്രഹംകൊണ്ടു് നല്ലീശി നാലുത്തിരികൾകവിപുംഗവ

നാഷം തൈതശോതെ ഇരിക്കത്തക്ക വിശാഖതയോടുകൂടിയതായിത്തീർന്നു. ഇങ്ങനെയായിത്തീർന്നാൽ അയാൾ സൗഖ്യമായി ഇരുന്നുകൊണ്ടു് വിദ്യാപ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്യുകയും, സംഖ്യയില്ലാത്ത പ്രബന്ധങ്ങളെ നിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ അയാൾ നിർമ്മിച്ചുകൂട്ടിയ പ്രബന്ധങ്ങളെക്കൊണ്ടു് മണ്ഡപംനിർമ്മിച്ചു. ഒരുദിവസം ഒരു നിമിഷനേരംപോലും ഒഴിവു കൂടാതെ അയാൾ നാലുതെട്ടുപേരോടുകൂടി എണ്ണം കണക്കുവെച്ചാൽ കവിതകൾ എഴുതി എഴുതി മണ്ഡപത്തിൽ തള്ളുകയാൽ കുറെ ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഓരോരുത്തരും ഉണ്ടാക്കിയ പ്രബന്ധങ്ങൾ ഇന്നതിന്നതാണെന്നു തരിച്ചറിയാൻ പാടില്ലാത്തതാണെന്നു അവരമ്മിൽ കഴഞ്ഞു.

ഇങ്ങനെ ഇരിക്കുന്ന കാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ അവർക്കു തമ്മിൽതമ്മിൽ എന്റെ പ്രബന്ധങ്ങൾ എല്ലാം രമ്യങ്ങൾ, നിന്റെ കൃതികൾ നിസ്സാരങ്ങൾ അതല്ല എന്റെ പ്രബന്ധങ്ങൾ മനോഹരങ്ങൾ നിന്റെ പ്രബന്ധങ്ങൾ നീർ സമുദ്രങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ വാക്കുകൾ ഉണ്ടായിട്ടു. വളരെ വളരെ സമയം അയാൾ പരസ്പരം ഇങ്ങനെ വാദിച്ചുകൂട്ടി. ഒടുവിൽ അയാൾ, പക്ഷപാതമോ വിദ്വേഷമോ കൂടാതെ നമുക്കു എല്ലാവർക്കുംകൂടിനാം പുഴുതട്ടിയിട്ടുള്ള ഈ എല്ലാപ്രബന്ധങ്ങളെയും പരിശോധിച്ചു് അവയിൽ, രമ്യങ്ങളായിട്ടുള്ളവയെ ഗ്രഹിക്കുകയും അരമ്യങ്ങളായിട്ടുള്ളവയെ ത്യജിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നും നിശ്ചയിച്ചു. ശരിയാക്കത്തക്ക ഗ്രന്ഥമേതെന്നാലും മദപോഹിതനാലും ആയ എല്ലാവരോടുകൂടി പ്രബന്ധങ്ങളുടെ മൂലമുതലുപരിശോധനയ്ക്കായി അരുളിച്ചെയ്തതിൽ, ഓരോ പ്രബന്ധങ്ങളിലും ഉള്ള പത്രങ്ങൾ അപ്പോഴും കഴിഞ്ഞുമാറിത്തു പോകയാൽ താത്കാലം ഉടൻതന്നെ നിവൃത്തിയില്ലാതായി. ഒടുവിൽ പ്രബന്ധങ്ങളെപ്പോലെ തന്നെ പ്രബന്ധകന്താക്കളായ അവരും കഴിഞ്ഞു് ഇന്ദ്രാഭംഗാമൃതം വിഷാദമഗ്നമായിത്തീർന്നു.

ഈ അവസരത്തിൽ, കർണ്ണാനിധിയും ഹകാരരൂപിയുമായ ഹാലാസ്യാചാര്യൻ, അനർഹതാകനകനിർമ്മിതഭൂഷാഭൂഷിതനും, ശുഭപ്രസംഗങ്ങൾകൊണ്ടുള്ള ഉത്തരീയത്താലും ഉണ്ണീപ്പത്താലും അലംകൃതനും, കർമ്മപക്ഷപ്രശോഭിതനാത്രനും ബാഹ്യരൂപപ്രഭനും ആയ ഒരു കവീശാചാര്യൻ വേഷംധരിച്ചു് അവന്റെ പ്രത്യക്ഷീഭൂതനായി കവിതപാതിശയംകൊണ്ടു്, മറ്റുള്ള കവികളെ എല്ലാം സന്തോഷിപ്പിച്ചു. അനന്തരം സംഘമണ്ഡപത്തിൽ കയറി ഇരുന്ന് മധുരപുഷ്പാധിപനും ഭക്താത്മവനും ആയ അഭഗവാനു സാമ്രാജ്യമായ കവികളെ കൃപാപൂർവ്വം കടക്കിപ്പോകൊണ്ടു്, പ്രസിദ്ധപാത്രിയായ അദ്ദേഹം മധുരമാകുപണ്ണി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—

“നങ്ങൾ എല്ലാവരും ഒരുപോലെ വിഷാദമഗ്നനായി മുഖവും കവിട്ടു കയ്യിരിരിക്കുന്നതു എന്തുകൊണ്ടാണു്. വൃസനകാലം പുറത്തു

ന്നെ ആയിരുന്നാലും പറഞ്ഞാൽ ഞാൻ അതിനു സമാധാനം ഉണ്ടാക്കിത്തരാം. അതിനു യാതൊരു വ്യത്യാസവും വരുന്നതല്ല”

ലക്ഷ്യലക്ഷണവിജ്ഞാമായ കവീശ്വരന്മാർ അതുകേട്ട് ബലാഞ്ജലികളായിട്ട് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു, “അല്ലയോ ഭഗവാൻ! ഞങ്ങൾ നിന്തിരുവടിയെ സർവ്വജ്ഞാനാണെന്നുവിചാരിക്കുന്നു. അങ്ങു ഇന്നുമുതൽ ഞങ്ങളുടെ ബന്ധുവും നായകനും ആയി ഞങ്ങളോടൊന്നിച്ചു ഈ സംഘപ്പലകയിൽ വസിച്ചുകൊണ്ടു്, തമ്മിൽക്കുഴങ്ങു് വേർതിരിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതായി തീർന്നിരിക്കുന്ന ഞങ്ങളുടെ പ്രബന്ധങ്ങളെ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം എടുത്തുതരുവാൻ ദയയുണ്ടാകണം. വിദ്യാൽക്ഷാപ്രാപ്തിയും സർവ്വജ്ഞാനമാകുന്ന നിന്തിരുവടിയെക്കൊണ്ടു് ഇതും ഇതിലധികവും സാധിക്കുമെന്നാണു് ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസം. അതുകൊണ്ടു് സങ്കീർണ്ണങ്ങളായിക്കിടക്കുന്ന ഞങ്ങളുടെ പ്രബന്ധങ്ങളെ വേറെ വേറെ തിരിച്ചെടുത്തു് സംഘടിപ്പിച്ചുതന്നതിനായി അവിട്ടന്നു ശ്രമിച്ചാലും. ഞങ്ങൾ ഇതേവരെയും നാല്പത്തി എട്ടുപോയിരുന്നു. ഇന്നുമുതൽ ഞങ്ങൾ നാല്പത്തിഒമ്പതുപോയി.

സല്ലപീശ്വരനായ സുന്ദരേശ്വരൻ അവരുടെ ഇപ്രകാരമുള്ള പ്രാർത്ഥനകൾ കേട്ടു്, അത്യന്തം സന്തുഷ്ടനായി. അനന്തരം അദ്ദേഹം ആ സംഘമണ്ഡപമദ്ധ്യത്തിൽ കുഴഞ്ഞുമറിഞ്ഞു കിടന്നിരുന്നതായ ഓരോ പ്രബന്ധങ്ങളേയും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം തിരിച്ചെടുത്തു ഓരോരോ ഗ്രന്ഥമായി സമുച്ചയിച്ചു് അവരുടെ കൈയിൽ കൊടുത്തു. സർവ്വത്തേയും സംഘടിപ്പിക്കുന്നവനും, സർവ്വജ്ഞാനമായ സദാശിവൻ അപ്രകാരം ചെയ്തതിൽ യാതൊന്നും അതിരായിക്കൊണ്ടില്ലല്ലോ. സംഘസ്ഥന്മാരായ സല്ലപീശ്വരന്മാർ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാടവം കണ്ടു് ഇതില്ലാമില്ലാതെ സന്തോഷിക്കുകയും അതിശയിക്കുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം അദ്ദേഹത്തിനോടു, അദ്ദേഹവുംകൂടി അവരോടുള്ള സംഘപ്പലകയിൽ ഇരുന്നു പ്രബന്ധങ്ങളെ നോക്കണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടു. കവിവേഷധാരിയായ ശിവൻ അതിനെ സമ്മതിക്കുകയും അപ്രകാരം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. സംഘികളായ നാല്പത്തിഎട്ടു കവീശ്വരന്മാരുടേയും മധ്യത്തിൽ സംഘപ്പലകയിൽ അത്രാഥനായ അദ്ദേഹം; തേജസ്സുകൊണ്ടും പ്രാഭവംകൊണ്ടും ജ്യോതിർമണ്ഡലമധ്യസ്ഥനായ പൂണ്ണചന്ദ്രനെപ്പോലെയും, ആവരണഭേദതകളാൽ അലംകൃതനായ ദക്ഷിണാമൂർത്തിയെപ്പോലെയും ശോഭിച്ചു. സദാശിവനായ ആ കവിഭാസ്കരൻ സ്വഗോപസരംകൊണ്ടു് സംഘികളായ കവീശ്വരന്മാരുടെ ഹൃൽഗതങ്ങളായ അജ്ഞാനതഃസ്സകൾ മുഴുവൻ സംഹരിച്ചു്, അവരുടെ ഹൃൽപത്മങ്ങളെ വികസപരങ്ങളാക്കി. താരങ്ങളാൽ പരിവൃതനായ പൂണ്ണശരാങ്കൻ എന്നപോലെ സംഘികളാൽ സമാവൃതനായി തന്മധ്യത്തിൽ ശോഭിക്കുന്ന പണ്ഡിതവേഷധാരിയും, കവീശ്വരനുമായ ഹരൻ, മനുഷ്യനോ മനുഷ്യവേഷധാരിയായ ദേവനോ എന്നു മററുള്ളവർ ഏറ്റവും ശങ്കിച്ചു.

സുന്ദരശാലനായ കവിമുഖൻ മറുത്ത സംവികർഷ യാത്രാവിധി
ധത്തിലുള്ള സംശയത്തിനും ഇടകൊട്ടിക്കാതെ പ്രബാസങ്ങൾ പരിശോധി
ച്ചു, ദോഷങ്ങളും ഗുണങ്ങളും വെളിപ്പെടുത്തി സമ്പത്തോടും വസിച്ചു.
അനന്തരം അതിർത്തിക്കുറുമതിയായ അദ്ദേഹം അധികാരം, എന്നു പേരു
ള്ള ഒരു ശാസ്ത്രത്തെ നിർമ്മിച്ചു. സംവികളായ ആ കവികൾ ഭാരോ പ്ര
ബാസങ്ങളും പരിശോധിച്ചു ശബ്ദാർത്ഥഭാഷാഭാഷാവസ്തുനയം പരസ്യ
രം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ ഒരിക്കൽ സംവികവികളിൽവ
ച്ചു, അത്രയും മത്സരിയായ നൽകീമൻ ഓടി എഴുന്നേറ്റു, എന്റെ പ്ര
ബാസത്തിലെ അദ്ധ്യായത്തെ മേയത്തിനുമുമ്പായ ശബ്ദാർത്ഥസന്ദർശ
ത്തോടുകൂടിയ ഒരു ഗേയം നിങ്ങളിൽ അതടേയും പ്രബാസത്തിൽ ഇല്ലെ
ന്നുപറഞ്ഞു.

മത്സരപ്രിയനായ നല്ലീരന്റെ ശാധിക്രമത്തോടുകൂടിയ ഈ ഘാഷക
ർക്കേട്ട്, സദാശിവനും സർവ്വതരം ആയ സുന്ദരശാലനും, ശബ്ദാർത്ഥ
കോമളമാവോടുകൂടിയ ഒരു ഗേയത്തെ ഉടൻ നിർമ്മിച്ചു. അനന്തരം അ
ദ്ദേഹം, ഹോ കവിശിരോമണിയായ നല്ലീര! ലക്ഷ്യവക്ഷിക്കുകയും ശബ്ദാ
ർത്ഥസന്ദർശ്വവും രസപുഷ്പിയും ഉള്ള എന്റെ ഈ അദ്ധ്യായനാമകമായ
ഗേയത്തിനോട്, അങ്ങയുടെ ഗേയം സാമ്യമല്ല. എന്റെ ഗേയത്തിനും
അവിടത്തെ ഗേയത്തിനും തമ്മിൽ അജഗജാന്തരം ഉണ്ട്. അതു സമ്മതി
ക്കാൻ ഭാഗ്യമില്ലെങ്കിൽ, എന്റെ കവിതയോ, അങ്ങയുടെ കൃതിയോ ഏ
താണ് രമ്യമായിട്ടുള്ളതെന്ന് ഈ സംവികളായ വിചാരികർ തീർച്ചയാക്ക
ട്ടെ എന്നു നൽകീരനോട് പറഞ്ഞു.

ഈശപ്രോക്തമായ ഗേയത്തിന്റെ മനോഹരതകൊണ്ട് അപര
തമിത്തവൃത്തികളായ മറു കാവികൾ, രസസംപൂർണ്ണത, അശയവൈ
ശിഷ്ട്യം, ശബ്ദാർത്ഥമാധുര്യം ഇവകൊണ്ട്, ഇതുവിശേഷമായി യാതൊരുഗേ
യവും ഇല്ലെന്നു ഉള്ളുകൊണ്ടു സമ്മതിക്കുകയും സന്തോഷിക്കുകയും അനന്ദി
ക്കുകയും ചെയ്തെങ്കിലും മാസാന്താവികളായിത്തീർന്നുനൽകീരനിലുള്ള ചേടി
നിമിത്തം അന്യർ ഈശഗേയത്തെ അഭിനന്ദിച്ചു വാക്കുമ്പോൾ സ്തുതിക്കാൻ
യൊരുമുണ്ടായില്ല. നല്ലീരൻ അതഥോഹരമാത്രമേ ഈശഗേയത്തിനു
പരിവിധിഭാഷങ്ങളേയും ജ്ഞിച്ചു. ഗേവാൻ അതിന്. “അല്ലയോ നല്ലീര!
നീ മത്സരിയെന്നു ലോകത്തിലെങ്ങും ഒന്നുപോലെ പ്രസിദ്ധമാണ്. നീ അ
ല്ലാതെ എന്റെ ഈ ഗേയത്തിനു മറുപടം കുറുപറകയില്ല. ആമെങ്കിലും
പറഞ്ഞാൽ സമ്മതിച്ചുകൊള്ളാം” എന്നിങ്ങനെ മദസ്ഥിതപൂർവ്വം മധുരമാ
യി മറുപടിപറഞ്ഞതല്ലാതെ യാതൊന്നും എതിർത്തു വാടിയില്ല.

അതുകേട്ട്, മറുപടകവിയും നല്ലീരന്റെ പ്രീതിക്കുവേണ്ടി സദാശി
വപ്രോക്തമായ ഗേയത്തിനു ഭാഷമുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു. ഉടൻതന്നെ ആ
കാശത്തിൽനിന്നും അതുവൃത്തിൽ, അല്ലയോ കവിശാലനാമ! നിങ്ങളുടെ

വിവാദം ശമിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി സഭാശിപന്ദം ഹാജരായിപ്പതിയും രാജാസപത്രപിയും ഒരു സുദന്തരോപൻ കവിവേഷമൊഴങ്ങിപ്പിന്നെ നന്നെ ഞിട്ടേമെമ്മിങ്ങനെ അശരീരിയാക്കു് കേൾക്കുകയാൽ സംമിക്തം കന്നു പോലെ യേപ്പെട്ടു. അന്നത്തം അവർ കവിത്രപധാരിയായ സുദന്തരോപനെ പച്ചപ്രകാശത്തിൽ സ്തുതിക്കുകയും നമസ്കരിക്കുകയും മറ്റുമെല്ലാം അദ്ദേഹത്തെ അത്യന്തം സന്തുഷ്ടനാക്കി. സഭാശിപന്ദായ അദ്ദേഹം, കൃപാപൂർണ്ണമായ കടാക്ഷവിക്ഷണനൊണ്ടു സംവദനമാരായ ആ കവികളെ ഏറ്റവും അനുഗ്രഹിച്ചു.

ശിപ്രസാദംകൊണ്ടു്, ആ സംവദനശീശോരന്മാർ, മാസത്യുഹിനന്മാരും വിജ്ഞാനികളുമായി തീർന്നുകൂടാതെ ദുർല്ലഭങ്ങളായ ചിവിധഭോഗാഭവങ്ങളോടുകൂടെ ചിരകാലം ഭൂമിയിൽ വസിച്ചു. ദോഷനാശമായ ധൂർജ്ജടിയുടെ ശോകപാപതരോഹരശ്രിയായ ഈ അനന്തനൊമത്തെ ലീലയെ കേൾക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്കു സമവധിധനുവത്തുകളും ഉന്മാകുന്നതുകൂടാതെ അവസാനത്തിൽ മോക്ഷപ്രാപ്തിയും സമ്പ്രാപ്തമാകും.

സംമിശ്ഠലകീനൽകിത

അൻപത്തിരണ്ടാം ലീല സമാപ്തം.

ഹ റ ല റ സ്യ മ റ റ ത്യ റ

കേ ര ഉ ഭ റ ഷ റ ഗ ഭ്യ . .

വേ-ാം അദ്ധ്യായം.

ശൈവബ്രാഹ്മണകമാന്ത് സപ്രകൃതിപ്രദാനം ചെയ്തു

അൻപത്തിരണ്ടാമത്തെ ലീല.

വാഗമസാരവേദിയായ അനന്തസ്മൃതമഹർഷി റീണ്ടും പരിഷ്കാരികളായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നതിനാലായിട്ടു്, അല്ലയോ മനുനികലോത്തംസങ്ങളെ ലീലാപിലാസിയാരു ഭാഗവതൻ അതിമനോഹരമായ അമ്പത്തിരണ്ടാമത്തെ ലീലയെ നിങ്ങൾ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ! എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഉദാഹരണകാക്ഷിയും അതി ശൈവാന്തപന്തസംഭൂതനും ആ

യവിപ്രകുമാരൻ, മാധവസ്വരൂപനായ സുന്ദരേശ്വരൻ വംശമൂലപാ
ണ്ഡ്യന്റെ മനോമതത്തിനനുസരണമായി ശ്ലോകമുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തതായ
ലീലയെ താഴെവതമാറു് അഭിജ്ഞിച്ചു.

സംവികളായ കവീശ്വരന്മാരായും, നാകനാരിജനങ്ങളായും ഒരു
പോലെ ശീതമാനന്തരേ വംശശൈലപാണ്ഡ്യൻ, ശാസ്ത്രാനുസരണമാകും
വണ്ണം ഭൂമിയെ ചിങ്കാലം പരിചാലനം ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം ഒടുവിൽ ഭൂ
പരിചാലനത്തെ അതീതപുത്രനായ വംശമൂലപാണ്ഡ്യൻ സമപ്തിച്ചും പ
ച്ച് ശിവസായുജ്യത്തെ പ്രാപിച്ചു. വിക്രമം, കവിതപം, കാശ്യം, കാ
ന്തി, ഐശ്വര്യം, ശിവഭക്തി ഇവകളെക്കൊണ്ടു് വംശമൂലപാണ്ഡ്യൻ
പിതാവിനേക്കാളും ശ്രേഷ്ഠനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം സുന്ദരേശ്വരപുരുഷ
ഭവത്തി, ഫലപുഷ്പപല്ലവങ്ങളാൽ അതിമനോഹരങ്ങളും പരിചാലനങ്ങളു
മായ കൂലും ചമ്പകം ഈ വക വൃക്ഷങ്ങളെക്കൊണ്ടും മല്ലികാമാലതിമുഖ്യ
ങ്ങളായ പല്ലികളെക്കൊണ്ടും അത്യന്തം നിബിഡവും രമ്യവും ആയ ഒരു ഉ
പവനം ഉണ്ടാക്കി അതിൽനിന്നും കിട്ടുന്ന അതികോമളങ്ങളും സുഗന്ധഭ
രിതങ്ങളുമായ കസുമങ്ങൾകൊണ്ടു് അനുഭവസുധയും സുന്ദരേശ്വരനെ പൂജി
ച്ചുവന്നു.

ഇങ്ങനെ പൂജിച്ചുപരമ്പ, ചൈത്രമാസത്തിൽ ചിത്തിരയും ചുണ്ണി
മയും ജനിച്ചുവന്ന ഒരു പുണ്യവാസത്തിൽ, അഭിഷേകോചിതദ്രവ്യങ്ങളാ
യ പാൽ, തൈർ, നെയ്യു്, തേൻ ശക്കര ഇവകളെക്കൊണ്ടു് സുന്ദരേശ്വര
ലിംഗം അഭിഷേകിച്ചു്, കർപ്പൂരം, ചന്ദനം, കസ്തൂരി ക്ഷൗരം മുതലായ
സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ ഹരിതയോരത്തിൽ അരച്ചുണ്ടാക്കിയ കുറിക്കുട്ടുകൊണ്ടു്
മഹാലിംഗത്തെ രോപനം ചെയ്തു്, ചമ്പകപ്പൂക്കൾ വാരി അല്പിച്ചു് ലിംഗം
മൂടി ഗൃപടിപാദികളായ ഉപമാർങ്ങളെക്കൊണ്ടും വഴിപോലെ പൂജിച്ചിട്ടു
ഭക്തിപൂർവ്വം സുന്ദരേശ്വരമഹാലിംഗത്തെ അപരോക്തനായെല്ലാപോൾ അ
അനാദിമൂലലിംഗം അതസൗന്ദര്യപ്രകാശിതമായി കാണുകയാൽ അദ്ദേ
ഹത്തെ ചമ്പകസുന്ദരൻ എന്നു ധർമ്മകരനായെല്ലാ. അന്നുമുതലാണ്,
നീലാഭാദിവാസിയായ മാധവസ്വരൂപനെ ചമ്പകസുന്ദരൻ എന്നുള്ള നാ
മധേയത്തിലും ജനങ്ങളാൽ ആരാധിക്കപ്പെടുന്നത്. വംശമൂലപാണ്ഡ്യ
ൻ അന്നുമുതൽ ചമ്പകപാണ്ഡ്യൻ എന്നുള്ളപേരിൽ ഭൂവനപ്രസിദ്ധനാ
യി.

ഇങ്ങനെ മാധവസ്വരൂപനായ ചമ്പകസുന്ദരനേയും പൂജിച്ചു്, രാ
ജനീതിക്കു അല്പംപോലും ലോഭനം ചെയ്യാതെ സകലവിധക്ഷേമങ്ങളോടും
അനിവാരകാലസാമാന്യമായ സമാധാനത്തോടുകൂടെ പാണ്ഡ്യരാജവംശമു
ക്താമണിമാരായ ചമ്പകപാണ്ഡ്യൻ തന്റെ ഏകാന്തപുത്രത്തിൻകീഴിൽ ഭൂ
ലോകപാലനം ചെയ്തുവരുന്നകാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം മുഖനിർമ്മജി
തപത്മയും ഭൂലോകലക്ഷ്മിയും ആയ പത്മഹരിഷിയുംകൊണ്ടു് ചന്ദ്രികാശീത
ളവും അതിമനോഹരവും ആയ സൗധത്തിൽ ഇരുന്നു, മലയാചലാഗതനാ

യ മന്ദമാരുതനേയും ഏറ്റവും മഹിമാനനാണെന്നു മധുരപുരിയുടെ അതുതമനോഹരങ്ങളായ കാഴ്ചകളേയും ദർശിച്ചു പരമാനന്ദാമൃതലഹരിയിൽ ലയിച്ചു സുഖിച്ചു വസിക്കുമ്പോൾ, നികടസ്ഥയും ജാതിയിൽ പാശ്വതിനിയും ആയ രാജ്ഞിയുടെ പൂർവ്വബാധിതനിന്നും പവനാവാശാശതമായി പുറപ്പെട്ട കേശവേശ്വരനെ മണത്തിട്ട്, ദേവിയുടെ വേണീഭരണത്തിനിന്നും പുറപ്പെട്ട ഈ വാസന കേശഭാരത്തിന്റെ നിസ്തർക്കമായ വാസനയെ അതല്ല, പുഷ്പസംസ്കാരകൊണ്ടുണ്ടായതൊ, ഇതിന്റെ വാസ്തവം അറിയുന്നതിനുപായം എന്താണു്, എന്നിങ്ങനെ വിചാരിച്ചിട്ട് അതിവേഗത്തിൽ ആ സൌധത്തിൽനിന്നും ഇറങ്ങി കവിസാധുഭാരമന്മാരൽ അലംകൃതമായ കവിമണ്ഡപത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു അവരോട്, എന്റെ മിത്തയ്ക്കു സദൃശമായി അതിവേഗത്തിൽ ഒരു ചട്ടം ഉണ്ടാക്കുന്നവർക്കു് ആയിരം കഴയ്ക്കു സ്വപ്നംകൊണ്ടു് ഒരു നീവിയുണ്ടാക്കി സമ്മാനംകൊടുക്കുന്നതാണെന്നു പറഞ്ഞു് ഉടൻതന്നെ അയിരും നീയ്ക്കും സ്വപ്നംകൊണ്ടു് ഒരു നീവിയുണ്ടാക്കി സംഘമണ്ഡപത്തിൽ കെട്ടിത്തൂക്കി.

സംഘസ്ഥനായ കവികൾ നീവിസമ്മാനമാണെങ്കിൽ അതിലോ മൂലമായായി വെച്ചേറെ ഗേയങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കി രാജാവിനെ കേൾപ്പിച്ചു. അവയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്തയ്ക്കു് യോജിച്ചതായ ഒരു ഗേയവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കവികൾ പൂർണ്ണമായും ഒന്നുപോലെ ലജ്ജിതരും ഇഹലോകംഗാത്രാന്തരരും ആയി. ചിന്തയ്ക്കൊത്ത പട്ടം നിർമ്മിക്കുന്നവർക്കു സമ്മാനംകൊടുക്കുന്നതിനായി കെട്ടിത്തൂക്കിയ നീവി സംഘമണ്ഡപമദ്ധ്യത്തിൽ തൂങ്ങിക്കൊണ്ടു കിടന്നു.

ഈ അവസരത്തിൽ, അടിശ്ശികവർദ്ധനവിലിരിക്കു പൂർണ്ണചന്ദ്രനും, പദ്മപ്രഭാണജ്ഞാനം, ശൈവസിദ്ധാന്തചാരനും, സുന്ദരേശ്വരപാദാംബുജഭക്തിരത്നങ്ങൾക്കു മഹോദധിയും, മാതാപിതാക്കന്മാരോ ഉററമ്പു സുക്കളോ ധനശക്തിയൊ ഇല്ലാത്തവരും സുന്ദരനാഥൻ എന്നു നാമധേയത്തോടുകൂടിയവരും ആയ ഒരു വിപ്രകുമാരൻ, മഹാപ്രസാദത്തിൽ ചെന്നു് സുന്ദരേശ്വരനെ പ്രണമിച്ചും കൊണ്ടു് വിചാരാത്മരും അത്മമാഭരണരൂപേണി ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു.

“അല്ലയോ സുന്ദരേശ്വര! അശ്രുതപത്മ! ഭയാനിയോ! എന്നിങ്ങനെ വിചാരം കഴിക്കേണ്ടകാര്യം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. നിർബന്ധമായിട്ട് എന്റെ ചങ്ങാതിമാരുടെ ഇടയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു് ലജ്ജ എന്നെ സമ്മതിക്കുന്നതും ഇല്ല. എന്റെ അച്ഛനും അമ്മയും ബാല്യത്തിലെ മരിച്ചുപോയി. ധനവും ഇല്ല. ബന്ധുക്കളും അങ്ങനെ തന്നെ. എന്നിരിക്കിലും അവിടുത്തെ പാദപത്മമല്ലാതെ അശ്രുതമില്ല. എന്റെ ഇതേവരെയുള്ള നന്മാരും അവിടുത്തെ പാദസേവയത്രേ. ത്രികർമ്മശുദ്ധിയോ

ഭൂമിയിൽ ഇന്നുവരെയുള്ള പന്നി അന്ധമായ ഒരു മലം ഇപ്പോൾ എ
ന്നിന്നു ലഭിക്കണം. കൃപാശാലിയായ അവിടുത്തെ അനുഗ്രഹം കുറഞ്ഞതാ
ന്നുണ്ടായാൽ എന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ അനുഗ്രഹം തീർച്ചയായും സാധിക്കും.
അതിനുപോലെയെങ്കിൽ നിന്നിന്നുവരികെ കഴിഞ്ഞു.

ഇപ്പോൾ ഉള്ള വിപ്രകൃഷ്ടന്റെ പ്രാർത്ഥനകേട്ട് മുദാമനസനായ
പ്രാർത്ഥനയ്ക്കുവേണ്ടി,

“ജാനാസിപ്പൂനാഥാൻ ഭൂമിതപം ബ്രാഹ്മണതപതോമദ്യ, ദേവ്യം
കേരകാലം പരമേശ്വരസേനാകലംസം”

ഇങ്ങനെ ഒരു ശ്ലോകമുണ്ടായി പത്രത്തിൽ എഴുതിയും കൊണ്ടു, ഇ
പ്രകാരം പറഞ്ഞു.

അദ്വൈത വിപ്രകൃഷ്ടൻ നി ഈ ശ്ലോകം വാങ്ങിക്കൊണ്ടുപോയി വി
ദ്വാർത്തിയോടൊന്നിനായ വാക്കുവേണ്ടി പാണ്ഡിത്യം കൈയിൽ കൊടുക്കുക. അ
ദ്വൈതം നിന്നുണ്ടാകുന്നതും തന്നെ “അദ്വൈതം വേണ്ടി നീ എല്ലാപുണ്യങ്ങളു
ടേയും ശ്രദ്ധയും അറിവു നേടുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ എന്റെ പട്ടമേരി
പ്പിള്ളയുടെ തലമുടിയിന്റെ ശ്രദ്ധയ്ക്കായി ഇപ്പോഴത്തെ ശ്രദ്ധയും എന്താണു്” എന്നി
ങ്ങനെ ഉള്ള അർത്ഥമുള്ള കൂടിയി ഈ ശ്ലോകം വാക്കുവേണ്ടി പാണ്ഡിത്യം
കൈയിൽ അനുവദിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെ അദ്വൈതം അദ്വൈതത്തിന്റെ
ചിന്തയ്ക്കനുസരണമായി ഒരു മേൽ നിർമ്മിക്കുന്നവർക്കു സമ്മാനം കൊടുക്കുന്ന
തിനായി അതിൽ നിന്നും സ്വർണ്ണം കൊണ്ടു് ഒരു നീലിമുണ്ടാക്കി സംസ്കാ
രണയോഗ്യത്തിൽ കെട്ടി തൂക്കിയിട്ടുള്ള കഥ നീയും കേട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ.

കവിത്രാസാലിയായി തന്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷീഭൂതനായി നില്ക്കു
ന്ന സുന്ദരശാലന്റെ കരുണാമന്ദിരങ്ങളായ ഈ വാക്കുകളെക്കേട്ടു്, അവ
ബ്രാഹ്മണൻ, അത്യന്തം പ്രീതിയും വിസ്മയചിത്തനും അറിഞ്ഞു്. അന
ന്തരം അദ്വൈതം സുന്ദരശാലനെ പ്രണമിച്ചും കൊണ്ടു് അപ്രകാരം തന്നെ
ചെയ്യാമെന്നും പറഞ്ഞു് പത്രം കൈമാറ്റം ചെയ്തുകൊണ്ടു് നീട്ടി വാങ്ങി വീണ്ടും കേതി
പ്പേർ നമസ്കരിച്ചുവെന്നും വാങ്ങി സംസ്കാരണയോഗ്യത്തിലേക്കു യാത്ര തിരി
ച്ചു. കാലതാമസമെന്തെ സംസ്കാരണയോഗ്യത്തിൽ എത്തി സംസ്കരിക്കു
ടെ കൈയിൽ പത്രം കൊടുത്തു.

അവർ അതുവായിട്ടു നോക്കി ഇതിൽ പരമിദ്വൈതം അതിശയിക്കുക
യും സന്തോഷിക്കുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം അവർ വിപ്രകൃഷ്ടനോടു കൂ
ടെ ചമ്പകസുന്ദരന്റെ അടുക്കൽ പോയി ശബ്ദാത്മസമനോദരമായ അ
ദ്വൈതം അദ്വൈതം ചെയ്തിട്ടു കേട്ടിട്ടു പാണ്ഡിത്യമേറിയതി സ്വപി
ന്താനുമായ മേൽക്കൈകേട്ടു്, അത്യന്തം ഉദ്യോഗാർത്ഥങ്ങളുടെ എന്റെ ചി
ന്തയ്ക്കനുസരണമായിട്ടു ഈ പത്രം നിർമ്മിച്ചുമാനാകാറി അനുവദിക്കുകയും
ചെയ്തു. സംസ്കാരം ഇവർ അനുവദിക്കുകയും ചെയ്തു, സുന്ദരശാലനെ മുണ്ടി
ക്കണിയിച്ചുകൊടുത്തു.

സഖാചാരതന്ത്രം, ശാന്തനരം, സഖാഗമപാരഗന്തം, അഭിശൈഖ്യം നവസംഭ്രതനരം, സുവൃത്തശുചിമൗഛികവും, സൗന്ദര്യശാലിയും, ആയ സുന്ദരനാഥബ്രഹ്മചാരിയെ ആരോഹണം ചെയ്തിട്ട് അർച്ചയ്ക്കുവാനും, അങ്ങു നമ്മാനന്തീവിയെ എടുത്തുകൊണ്ടുവാനും! പുനീങ്ങനെ ചമ്പലപാഞ്ചഗുഹ പഠഞ്ഞു. അനന്തരം മറ്റുള്ളവർക്കും യാത്രപറഞ്ഞു താനും വിസ്മയാവിഷ്ണുചിത്തനാഥി അസ്ഥാനമണ്ഡപത്തിൽനിന്നും, കേന്ദ്രപ്പാത്തിലേക്കു മടങ്ങി. അതിന്റെ ശേഷം ബ്രഹ്മചാരി സമ്മാനവിധിയെ എടുക്കുന്നതിന്നു ഭാവിച്ചപ്പോൾ; മത്സരിയായ നൽകീരൻ, ബ്രാഹ്മണകുമാരൻ കൊണ്ടുചെന്ന ഗൗരവത്തിന്നു കുറവും ഉണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു.

ബ്രഹ്മചാരി അതുകേട്ട് അത്രയും കണ്ഠിതത്തോടുകൂടെ ഹാലാസ്യനാഥന്റെ സമീപത്തിൽ പോയി അദ്ദേഹത്തെ ഭക്തിപൂർവ്വം നമസ്കരിക്കുകയും സ്തുതിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു് അഞ്ചുവിഞ്ചലനായി, അല്ലയോ സുന്ദരശ്വേ! സ്വപ്നത്തനായ അങ്ങയുടെ അർപ്പിയ മത്സരിയായ നൽകീരൻ തെറ്റുണ്ടെന്നു പറയുന്നു. അടിയൻ പുറത്താണ് സമാധാനം പറയേണ്ടതെന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു മോദിച്ചു.

കരുണാപരണാലസനായ സുന്ദരശ്വേ! അതുകേട്ട് ഉടൻതന്നെ ഒരു കവിവേഷത്തെ അറവുബിരിച്ചു് സംഘമണ്ഡപത്തിൽ ചെന്നു് സംഘസ്ഥനായ കവികളോടു്, നിങ്ങളിൽ ആരാണ് സുന്ദരനാഥന്റെ അർപ്പിയകുറവും പറഞ്ഞതെന്നുചോദിച്ചു.

കവിവേഷാലസനായ സുന്ദരശ്വേ! ഈ ചോദ്യത്തിന്നു് കൃത്യമായ നൽകീരൻ, കുറവുപറഞ്ഞതു ഞാനാണെന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു.

ഉടനെസുന്ദരശ്വേ! എന്റെ കർമ്മം! എന്നാൽ അതിലുള്ള കുറവുണ്ടാർ എന്തെല്ലാം ആണ്കേൾക്കട്ടെ, നമുക്കുണ്ടുപേക്ഷിച്ചുപ്രസ്തുതശ്ലോകത്തെ സംബന്ധിച്ച അക്ഷേപസമാധാനങ്ങൾ തുടങ്ങാം. മദ്ധ്യസ്ഥനായ മറ്റുള്ള കവികൾക്കു നമുക്കു തമ്മിൽ ഉള്ള അന്തരം മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യുമല്ലോ, എന്നുപറഞ്ഞു.

അതുകേട്ടു പാവനൈപ്പോലെ കവിതനായിതീന്ന നൽകീരൻ, ശ്ലോകത്തിന്നു കുറവിലെന്നു നിങ്ങളുടെ വാദം ശരിയല്ല. തീർച്ചയായും ആ ശ്ലോകത്തിന്നു് അർത്ഥഭൂഷണം ഉണ്ടു്. തലമുടിക്കു സ്വഭാവേനഗന്ധമില്ലെന്നുള്ളപ്പോൾ ഗന്ധമുണ്ടെന്നു സമർത്ഥിച്ചതു് അർത്ഥഭൂഷണം അല്ലെ. അതുകൊണ്ടാണു ആ വിപ്രകുമാരന്റെ പദ്യത്തിന്നു തീർച്ചയായും അർത്ഥഭൂഷണസംജ്ഞം എന്നു ദോഷമുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞതു്.

നൽകീരന്റെ ഈ അക്ഷേപത്തിന്നു കവിവേഷധാരിയായ ഹാലാസ്യശൗർ, നാലു ജാതിസ്മികളിലും വെട്ടു് ഉത്തമമായ പത്മനീജാതിയി

പ്പെട്ട സ്ത്രീകളുടെ തലമുടിക്കു പത്മകൽ‌വാരത്തിനു തുല്യമായ ഗന്ധമുണ്ടെന്നുള്ളതു ലോകപ്രസിദ്ധവും സർവ്വസമ്മതവും അല്ലെ? അതിനെ നിങ്ങൾ മാത്രം അറിഞ്ഞിട്ടില്ലായിരിക്കാം എന്നു സമാധാനം പറഞ്ഞു.

“അഭികവിയായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ ഈ സമാധാനത്തെ ലക്ഷ്യിച്ചും കൊണ്ട് നൽകീന്റെ ഇങ്ങനെ മറുപടി പറഞ്ഞു. തീർച്ചയായിട്ടും അരുടെ തലമുടിക്കും സ്വാഭാവിക ഗന്ധം ഇല്ല. കേശഭാരത്തിൽ നിന്നും പുറപ്പെടുന്നത് അതിനോടു ചേരുന്നതിന്റെ സുഗന്ധദുർഗ്ഗന്ധങ്ങൾ ആണ്. പത്മനീജാതിയിലുള്ള ഉത്തമസ്ത്രീകൾ പത്മകൽ‌വാരാദികളായ സുഗന്ധക സുവാസങ്ങൾ ധരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അപരരുടെ തലമുടിക്കു പത്മകൽ‌വാരത്തിന്റെ വാസനകാണുന്നു. അതു സംസ്കൃതഗന്ധമാണ് നിസ്കൃതഗന്ധമല്ല”.

സുന്ദരേശ്വരൻ ഉടനെ അതിനു മറുപടിയായി, ദിവ്യസ്ത്രീകളുടെ തലമുടിക്കു സ്വാതന്ത്ര്യപ്രദമായ വാസനയുണ്ടെന്നുള്ളതു സർവ്വസമ്മതമായിരിക്കെ, അതല്ല മറ്റു വിധത്തിൽ ആണെന്നു വാദിച്ചു കൊണ്ടു വന്നു സമത്രികുവാൻ നിങ്ങളെക്കൊണ്ടെന്നല്ല, ലോകത്തിൽ അതുകൊണ്ടും സാധിക്കുകയില്ല. മക്കുടമുഷ്ടിപിടിക്കാം, അത്രയുംമാത്രപ്രയാജനം ഉണ്ട്. ന്യായവാദംകൊണ്ട് തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാനുള്ള വിഷയങ്ങൾക്കു യുക്തിവാദം ഒരിക്കലും ആവശ്യമില്ലെന്നുള്ളതു, നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ലായിരിക്കാം. നിങ്ങളുടെ ഈ വാദം ന്യായവാദം അല്ല. വെറും ദുർവ്വ്യാജം. അതുകൊണ്ടു അല്ലയൊ ദുരാത്മാവേ! അങ്ങ് ഈ ദുസ്തകം മതിയാക്കണം എന്നു പറഞ്ഞു.

നൽകീന്റെ അതുകേട്ടു കോപപ്രസംപൂർണമായൊരു പ്രകാരം മറുപടി പറഞ്ഞു.

“മന്ദോദാസസുഗന്ധപുഷ്പങ്ങളും കസംതുരിതൂടങ്ങിയ പാരിമളദ്രവ്യങ്ങളും മറ്റും ചുറ്റിപ്പിടിച്ചു ധരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു വൃന്ദാവർക്കംഗനമാരുടേയും ഉത്തമജാതിയിൽപ്പെട്ട മന്ദോദാസശാഖിനികളും സൗന്ദര്യവതികളും ആയ മന്ദോദാസങ്ങളുടേയും തലമുടിക്കു ഗന്ധമുണ്ടെന്നു വിചാരിച്ചു” സ്ത്രീകളുടെ തലമുടിക്കു സ്വാതന്ത്ര്യപ്രദമായ വാസനയുണ്ടെന്നു വാദിക്കുകയില്ലെങ്കിൽ അതും സമ്മതിക്കുന്നതല്ല.”

കാമശാസനനായ കവീശ്വരൻ അതുകേട്ടു ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു. അതിനോടുകൂടിയ ഗൗരവ്യരുടെ കേശവും അപ്രകാരമുള്ളതെന്നാണോ നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം. നിത്യപരിമളത്തോടും, നിത്യനീലപ്രയോടും, മനോഹരതയോടും വാചാമഗോചരമായ ഗുണോജ്വലത്തോടും കൂടിയതും, നിഖിലഗന്ധസംഗ്രാഹവും അവിചലശ്രുതിസംസ്കൃതവും അനന്തസൽ ഗുണധാരയും ആയ വോനീദ്രവ്യരുടെ കന്തളത്തിനും ദോഷലേശമുണ്ടെങ്കിൽ അതും പറയുക. എന്നിന്നു മടിക്കുന്നു.

നൽകീൻപറഞ്ഞു—വ്യാസനന്ദനായ ടിച്ഛപ്രസന്നനെക്കൊണ്ടു എല്ലാദിവസവും ഒന്നുപോലെ സംസ്കരിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ സർവമംഗമായ ശരണിയുടെ കേശവും നിന്ദ്രമത്രെ.

നൽകീന്റെ കണ്ണനാരാധഭൂതമായ ആ വാക്കു കേട്ടു കുറഞ്ഞൊന്നു കോപപിതനായിത്തീർന്നു നിടിലേക്ഷണൻ തന്റെ മൂന്നാമത്തെ കണ്ണു അല്പമൊന്നു തുറന്നുനോക്കി. സംഘകവിമുഖം എല്ലാവരും അതുകണ്ടു പേടിച്ചുവളരെ ദൂരത്തിൽ ഓടിപ്പോയി. നൽകീൻ യെര്യുപ്പവും അവിടത്തന്നെ നിന്നുകൊണ്ടു അയ്യം കണ്ണുതുറന്നു നോക്കിപ്പോയും ഒരുറ്റത്തുനിന്നു വന്നു. ഭീഷണികാട്ടിയെന്നു വിചാരിച്ചു അഞ്ചലം സുഖമെന്നു പറയുന്നതിന്നു ഞാൻ തയ്യാറല്ല. ഞാൻ ഇതൊന്നും കൊണ്ടു യേശുദന്ത്യനായ വിട്ടു കളയുമെന്നു സ്വപ്നത്തിലും വിചാരിച്ചു പോകേണ്ട എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു.

നൽകീന്റെ യെര്യുപ്പും കോപവും കണ്ടു സന്തുഷ്ടനായ സുന്ദരശപൻ തന്റെ കോപത്തെ കുറഞ്ഞൊന്നടക്കിയും കൊണ്ടു കട്ടനോരോളവും അനങ്ങാതെന്നിന്നു. അനന്തരം ഇപ്രകാരം ഗൌരവ്യുടെ ഗുണങ്ങളെപ്പറ്റി ചർച്ചിച്ചു.

സർവ്വത്തെ തുടങ്ങിയുള്ള ഗുണങ്ങൾ യാതൊരു പ്രകാരം ശ്രീപാദത്തിങ്കൽ സ്വതസ്സിലുമാ അതുപോലെ സുഗന്ധാദികളാലും ഗുണങ്ങളും വേറിഷ്ട് സ്വതസ്സിലുതന്നെയൊ. പരമശക്തിയും സച്ചിദാനന്ദവക്യങ്ങളും, ആയ ദേവിയെ ഞാനപ്പോ വേണിയെന്നല്ലയോ വേദശാസ്ത്രങ്ങളിൽ വേദാചിരിച്ചിട്ടുള്ളതു.

സംവികാരം ആ അഭിപ്രായം ശരിയെന്നു തപസ്വിക്കിസമ്മതിച്ചു. നല്ലീന്റേ ഉത്തരമുട്ടി. ശിവന്റെ നേത്രാഗ്നിയിൽ നിന്നും പുറപ്പെട്ട ചെറിയ ചുട്ടും കുറെ ഏറ്റവും സാധുവായ നല്ലീന്റേ നാമോദേഹനായ കാലകാലന്റെ ബന്ധനശൃംഗങ്ങളും അത്യഗ്രമായനിടിലാഗ്നിയുടെ അതിമന്ദമായ ചുട്ടുപോലും സാരിക്കാൻ ശക്തനാണോ? ശോഭനേത്രാഗ്നിയോട് തപ്തനായ അദ്ദേഹം വെള്ളം! വെള്ളം! എന്നു വിളിച്ചും കൊണ്ടു നാലുദിക്കിലും പാച്ചിൽ തുടങ്ങി. ഒടുവിൽ അപശാന്തിക്കുവേണ്ടി മേൽ പത്മിനിയിൽ ഓടിപ്പോയിരങ്ങി മലങ്കനം ചെയ്തു കർപ്പിശ്ചമനായ! അതേവെങ്കിലും പ്രത്യക്ഷനായിരുന്ന സുന്ദരശപൻ ഉടൻതന്നെ തിരോധനം ചെയ്യുകയുചെയ്തു.

അനന്തരം സർവ്വമതപ്രകാരം ശിവാനിപ്രകാരം സമ്മാനം ലഭിച്ചു. അദ്ദേഹം അതുകൊണ്ടു പോയി ബന്ധുജഗൃഹത്തിൽ വെച്ചു സുന്ദരിയായ ഒരു വിപ്രകന്യകയെ വിവാഹം ചെയ്തു, പുത്രമിത്രപുത്ര ഗൃഹധനധാന്യാദികളായ സർവ്വവസ്തുക്കളോടും കൂടെ ഭൂലോകശിവലോകമായതൊരൊന്നിയിൽ സുഖഭോഗിയായി ഭക്താഭിഷ്ടാപ്രദായകനായ സുന്ദരശപന്റെ പാദപത്മങ്ങളും സേവിച്ചു ചിരകാലം വസിക്കുകയും അ വ്യാസനത്തിൽ മുക്കിയെപ്പാചിടുകയുചെയ്തു.

അല്ലയോ മുനീശ്വരന്മാരെ! ഹാലാസ്വനാഥനും ചാവേയസുന്ദരനും ആയ പരമേശ്വരനെ ഭജിക്കുന്നവർക്കു, ഇഹത്തിൽ അചർ ആഗ്രഹിക്കുന്ന അതിദുർല്ലഭങ്ങളായ ആഗ്രഹങ്ങൾ പോലും സാധിച്ചു കിട്ടുകയും അവസാനത്തിൽ മോക്ഷം കിട്ടുകയും ചെയ്യുമെന്നുള്ളതിന് യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. അതുകൊണ്ട് ധർമ്മാർത്ഥകാമമോക്ഷങ്ങളാകുന്ന ചതുർവിധ പുരുഷാർത്ഥങ്ങളേയും സാധിക്കണമെന്നുള്ളവർ കരുണാസിന്ധുവും കാമിതാർത്ഥപ്രദനും ഭഗവാനും ആയ സുന്ദരേശ്വരനെ സേവിക്കുകയോ ധ്യാനിക്കുകയോ ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു.

അല്ലയോ മുനിപുരുഷന്മാരെ! ഇപ്രകാരം ആണ്, ശ്രീഹാലാസ്വാധിപനായ നീലാദവീശ്വരന്റെ ഭക്തിമനോഹരമായ അവസ്തിരണ്ടാമത്തെ റീഡ്. ഇതിനെ പഠിക്കുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്കു ചെറു ഹിമാമുഷ്ടികളായ സകലസൗഭാഗ്യങ്ങളും ലഭിക്കുന്നതാകുന്നു.

ശൈവബ്രാഹ്മണകുമാരന് സൂക്തപ്രദാനമെങ്കിൽ
അവസ്തിരണ്ടാം ലീല സമാപ്തം.

ഹാലാസ്വമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

മുൻ-ാം അദ്ധ്യായം.

നൽകീരാന ഗ്രഹണം എന്ന

അമ്പത്തിമൂന്നാം ലീല.

സിന്ധാദിമുനിമാർ, സർവ്വമേതിഹാസ പാരാചാരപാരംഗതനും ശിവഭക്താഗ്രഗണ്യനും ആയ അഗസ്ത്യമഹർഷിയെ വന്ദിച്ചുകൊണ്ട്, അല്ലയോ സമുദ്രചൂടുക്കനും മൈത്രാവരണനും ശൈവാഗമവേഷിയും ആയ കുടുംബംഭവേ! ഹൈമവതീവല്ലഭനായ സാക്ഷാൽ ശ്രീപരമേശ്വരന്റെ നിടിമ നേത്രാഗ്നിയുടെ ചൂടുകൊണ്ട് സന്താപക്രാന്തനായി ഹേമപത്മിനിയിൽ മജ്ജനംചെയ്ത നല്ലീരന്റെ അനന്തരഗതിയെന്തായിരുന്നെന്നുകൂടി തങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കണമെന്നപേക്ഷിച്ചു.

അഗസ്ത്യൻ അതുകേട്ട്, അല്ലെങ്കിൽ മുനിപുരുഷന്മാരെ! മാതാവി
യുൾവിളാവിനോടിയുമായ സുന്ദരരോടൊന്നു അടുത്തുചിലമ്പുപറയിയായന
ല്ലീനെ രക്ഷിച്ചതാണ്. ഞാൻ അതുതന്നെ ഇനി നിങ്ങളോടുപറയാം.
നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ. എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടുവീ
ണ്ടും താഴെപ്പറയാൻ ലീലാരോഷത്തെ തുടന്നു:-

നൽകിൻ ശിവനേത്രാഗ്നിയുടെ ചൂടുകൊണ്ട് പരവശനായിപ്പോമ
പത്മാകരത്തിൽ മുങ്ങിയും പൊങ്ങിയും വെച്ചു നവസന്തതിൽ കവി
ലാടികളായ മറ്റുസോമ കവികൾക്ക് നല്ലീരോടടുത്തു സ്നേഹംനിമിത്തം
വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും പാരശ്വവർത്തവും ദിവ്യവും ആയ സംവിധാനകലയും
ഉള്ളവസത്തിലോ ഭോജനഭക്ഷണത്തിലോ യാതൊരു ശ്രദ്ധയുമില്ലാത്തതെന്നു
മാത്രമല്ല പരശ്വരഭക്ഷണത്തിലേവേണ്ടി എന്താണു പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ടതെ
ന്നുള്ളവിചാരം ഇതില്ലാമില്ലാതെ അവരെപ്പിടിക്കുകയുണ്ടായു.

അനന്തരം അവർ ശിവദേവ ശാന്തിക്കേവേണ്ടി സുന്ദരരോടൊന്നു
ചെയ്യുകതന്നെ പ്രതിവിധിയെന്നു നിശ്ചയിച്ചു, എല്ലാവരുംകൂടെ സുന്ദ
രോരോസന്നിധാനത്തിൽപ്പോയി നൃപന്മാരും ഭക്തിമന്ത്രങ്ങളും അയസ്തു
തിപദങ്ങളുക്കൊണ്ടു, കൃപാധീനനും ഭക്താപരധക്ഷമിയും ആയ ചാമ്പേ
യസുന്ദരനെ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമത്തോടുകൂടെ ഇപ്രകാരം സ്മരിച്ചു.

“സുന്ദരരോ! സുവേര! സ്വർമ്മത്! ശശിഭൃഷണ!	
സോമസൂത്രാഗ്നിനയന! രക്ഷാസ്താനംബികാപതേ	൧
സുരാസുരനരൈശ്വര്യ പൂജിതാംബ്രിസരോരു!	
പുന്ദര പിമാനസ്ഥ! പാശ്വസ്താൻപാപാപിഡിതാൻ	൨
കരുണാവാരിധേ! കാലഹര! കാമഹര! പ്രഭാ!	
കാളകുടരരാമഹര! ഹരാസ്താനാശുപാചയ!	൩
സുമീനാക്ഷീപതേ! ശംഭോ! ശ്രീമഹാഭാസ്ത്രനായക!	
സുവേഷാംജനരാജാഭാസ്ത്രപരംഭൂതാദ്രുപാദിന	൪
പരേപതൂനാം ഭക്താനാം സ്വാതന്ത്ര്യസുഖദായക!	
അപരസമുദ്രസന്താനം നസ്താംസ്തസ്താത്സമുലാ	൫
ഭൂലോകശിവലോകേശ! സാഖാക്രാദിപദപ്രഭ!	
ത്രൈലോക്യരക്ഷാഭക്താ സ്താനാഭോകമകാക്ഷത	൬
മഞ്ജീരമഞ്ജുലപദ! ഖഞ്ജീകൃതതമദ്രമ!	
സംജീവയസദാ ചാസ്താൻ പൂജിതഭവാമമാൽ	൭
ചർമ്മാംബരധാരാശേഷ ധർമ്മകാമോർമ്മഭോക്ഷഭ!	
കർണഗ്രാഹമസ്താസു ശവ! സമൃദ്ധിശിഷ്ടലാഭമക!	൮
നിത്യാനന്ദ! നിരധാ! നിഷ്കലാഭനെകശർമ്മഭ!	
നിഷ്കലാഭനന്ദ! സകള! പശാതമനമേസ്തത!	൯
കായേനമനസാവാചാ ജഗതാർത്ഥശ്വേതേധി	
കൃതാപരധാഗനസ്താംശ്വ ത്രാഹിത്വാദിഭയാദിധേ!	൧൦

കപിലാദികളായ സംവകവികൾ ഇപ്രകാരമുള്ള അനേക സ്തോത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു്, പിന്നെയും പിന്നെയും സ്തുതിപ്രിയനായ ഹാലാസ്യാധിപനെ സ്തുതിക്കുകയും നമസ്കരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടു് ഇപ്രകാരം അപേക്ഷിച്ചു:—

“അല്ലയോ ഭഗവാൻ! അവിടുത്തെ അനുഗ്രഹംകൊണ്ടു് ഞങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചതും സംവിധേയപദഗുണത്തിൽ സ്ഥാപിതവും ആയ സംവപ്തവകയിൽ, ഞങ്ങൾ നല്ലതിഹിതപേരുകളിൽ ഉന്നയിച്ചു് ഇതേവരേയും സുഖഭോഗങ്ങളെ ഭുജിക്കുകയും അങ്ങയുടെ പാദസേവയെ ചെയ്യുകയും വിദ്യാലഭ്യമേയങ്ങളെക്കൊണ്ടു്, ഗോഷ്ഠിയെ അലങ്കരിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. ലീലാത്മം സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരാധിപായകതപത്തെ നിവഹിച്ചുപോരുന്ന അല്ലയോ കരുണാധര! ഇപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ സംവമുഖ്യന്മാരിൽ ഏകനായ നല്ലിരന്റെ അഭാവംകൊണ്ടു് ഞങ്ങൾക്കു വലുതായ സംകടംനേരിട്ടിട്ടുണ്ടു്. നൽകീരനില്ലാത്ത ഞങ്ങളുടെസംവക ചന്ദ്രനല്ലാത്ത രത്നീഭാവമെ അത്യന്തം അശോഭനമായി കാണിച്ചിരിക്കുകയാണു്. അജ്ഞനായ അവൻ മോഹം ഹേതുവായിട്ടു്, നിന്ദിതവദിയെ അപേക്ഷിച്ചു. നിന്ദിതവദി അവന്റെ ആ അപരോധം ക്ഷമിക്കണം. പശ്ചാത്താപിതനായ അവൻ, ഹേമപത്മനിതീർത്തിൽ മുങ്ങിയും പെങ്ങിയും കിടന്നുകൊണ്ടു്, അവിടുത്തെ പ്രീതിക്കുവേണ്ടി, ശബ്ദമയമനോഹരവും, അന്താദിരൂപവും ആയ സ്തോത്രത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ടു്. ഭഗവാൻ ഹേമപത്മനിതീരത്തോളമുയർന്നുഴന്നുള്ളി നൽകീശ്വരമായ സ്തുതിയെക്കേട്ടു്, സന്തുഷ്ടനായി അപരാധിയായ അവനെ അനുഗ്രഹിക്കണം.

ലയാർദ്രമാനസനായ പരമേശ്വരൻ സംവകവികളുടെമേൽപ്രകാരമുള്ള അപേക്ഷകേട്ടു ഇതിൽ പരമില്ലാതെ സന്തോഷിച്ചു. അനന്തരം അദ്ദേഹം മീനാക്ഷി ഭഗവതയോടുളള പ്രത്യക്ഷനായി ഹേമപത്മനിതീരത്തിൽപോയി നൽകീശ്വരമായ സ്തോത്രംകേട്ടു് ഏറ്റവും സന്തുഷ്ടനായി മന്ദോദരപുത്രൻ നൽകീരനോടു് ഏകദേശം നിന്റെമേൽ യാതൊരു അപ്രിയവും ഇല്ല. ഞാൻ നിന്റെ സകല അപരാധങ്ങളെയും ക്ഷമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു പറയുകയും സ്വർണ്ണപങ്കേതഹസ്തസുനോപമങ്ങളായ തുക്കരങ്ങൾ നീട്ടി ഹേമപത്മനിതീർത്തിൽ മുങ്ങിയും പെങ്ങിയും വലയുന്ന നൽകീരനെ പിടിച്ചുകേറുകയുംചെയ്തു.

സുന്ദരേശ്വരന്റെ കരസ്ഥം ഉണ്ടായ മാത്രയിൽതന്നെ നൽകീരന്റെ സകലപാപങ്ങളും അസ്തമിക്കുകയും അദ്ദേഹം ശാന്തതാപനം സന്തുഷ്ടാഗ്രദയനം ആയിത്തീരുകയുംചെയ്തു. അനന്തരം നൽകീരസാമിതന്മാരായ സംവകവിശ്വരന്മാർ, ദോഷവനായ സംവരണനെയും ലോകമാതാവും സർവ്വകാലവും ആയ ദേവിയുടേയും ശ്രീപരബ്രഹ്മാണുജങ്ങളെ നമസ്കരിക്കുകയും, ആ ദേവതകളുടെ അഗ്നിയായ തേജോവിഹാസത്തേയും സൗന്ദര്യത്തേയും കണ്ടു് ഇതിൽപരമില്ലാതെ വിസ്തീർത്തമാനന്മാരും സന്തോഷസാഗരനിമഗ്നന്മാരും ആയിട്ടു് പ്രകാരം സ്തുതിക്കുകയുംചെയ്തു.

ഹ ാ ല ാ സ്യ മ ാ ഹ ാ ത്വ ാ

കേരളഭാഷാഗദ്യം .

സം ൦൦ അദ്ധ്യായം.

നൽകീരൻ സുരോപദേശം ചെയ്ത
അവത്തിനാലാം ലീല.

വി ണ്ടും അഗസ്ത്യമഹർഷി വസിഷ്ഠാദിമുനന്മാരെ അ
ഭരപൂർവ്വം സംബോധനചെയ്തുകൊണ്ടു ഇനി ഞാൻ
മാലാസ്യവാസിയായ ഹരമേശ്വരൻ എന്നേക്കൊണ്ടു്, നൽകീരൻ ദ്രാവി
ഡസുതം ഉപദേശിപ്പിച്ചുകൊടുത്ത ലീലയെ നിങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കാമെന്നി
ങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടു്, സുരോപദേശകരണം എന്ന അവത്തിനാലാമത്തെ
ലീലയെ താഴെപ്പറയുന്നതാണിതു്.

ശിവനത്രാഗ്നനാൽ തപ്തനായി ശിവതീർത്ഥമായ ഹേമപത്മിനി
യിൽ മുങ്ങിയും പൊങ്ങിയും കുടിച്ചും മറിഞ്ഞും അനന്തശരണനായുഴച്ചു
ന്ന നൽകീരൻ, മാലാസ്യനാമനായ പരമശിവനെ ഭജിച്ചുതന്നെ സൌ
ഖ്യത്തെ പ്രാപിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിനാൽ അല്ലാതെ ദേവേന്ദ്രാദികളെക്കൊ
ണ്ടുപോലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേത്രാനലകോപത്തിനു പാത്രീഭൂതരായവരെ
രക്ഷിക്കാൻ കഴുകയില്ല. അതുകൊണ്ടത്രെ ശ്രീമദ്ഭാഗവദ്ഗീതാനുസാരമായ
അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശനയനത്താൽ ഈ ക്ഷിതനായ്
നൽകീരൻ, ഹേമപത്മിനിയിലെ അമലമായ സലിലത്തിൽ നിമഗ്ന
നായപ്പോൾ താപനിവാരിതനായിത്തീർന്നു്. ശിവദ്രോഹപാശാത്തി
ക്കുള്ള ദിവ്യവേഷധം ശിവതീർത്ഥമജ്ജനം തന്നെ എന്നുള്ളതിനു ഇതു ഒരു
ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തമാണു്. ഉടനടി ഇഷ്ടഫലംനൽകുന്നതായി ശിവതീർത്ഥം
പോലെ മൂന്നുലോകത്തിലും, യാതൊരുപാവനവസ്തുവും ഇല്ല. അതിലും
ഹേമപത്മാകരത്തിന്റെ മഹത്വത്തിനു യാതൊരുവസ്തുനമില്ലെന്നുള്ളതു
ക്ഷിണത്തിലൊക്കെ മനസ്സിലാക്കീട്ടും ഉണ്ടല്ലോ. ഹേമപത്മാകരത്തിന്റെ
മാഹാത്മ്യത്തെ മേൽപ്രകാരം നൽകീരൻ അനുഭവിച്ചിറങ്ങി ചാലമുതൽ
ദിവസംപ്രതിയും കാലത്രയത്തിലും ഒന്നുപോലെ അതിൽപോയി സ്നാനം
ചെയ്തു്, സുന്ദരീസുന്ദരേശ്വരന്മാരെ പ്രദീക്ഷണ സ്തോത്രപ്രണാമങ്ങൾ ചെയ്തു
സേവിച്ചുവന്നു.

ഇതത്രെ തുടങ്ങിയ നൽകീരന്റെ നിത്യസേവകൊണ്ടു്, പ്രസന്ന
നായ ഭഗവാൻ മാലാസ്യനായകൻ, അവന്റെ അജ്ഞാനം നശിക്കു
ന്നതിനു ഒരുവഴിയുണ്ടാക്കണമെന്നും, അവൻ ദ്രാവിഡസുതജ്ഞാനം ഇ

ല്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ്, സുശബ്ദങ്ങളെ അപശബ്ദങ്ങളായി വിചാരിച്ച്, ഗവ്വം നാൽക്കവികൾക്കു കുറവു പറയുന്നതെന്നും, ഇവ രണ്ടിനും ദ്രാവിഡസൂത്രോപദേശംകൊണ്ട് സമാധാനമുണ്ടാകുമെന്നും നിശ്ചയിച്ചു.

അനന്തരം, ഉപദേശാവാചി രാജം വേണമെല്ലാം. അതിനാലാണ്. ദ്രാവിഡസൂത്രോപദേശത്തിനു വേണ്ടസാമന്ത്രിം ഉള്ളവരായി ഞാൻ ഈ ലോകത്തിൽ ആരേയും കാണുന്നില്ലല്ലോ. എന്നാണുചെയ്യുക; എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിചാരത്താൽ, സുദേശപരമുത്തി പീഡിതനായതിനെ മീനാക്ഷീഗേവതി മനസ്സിലാക്കിട്ട് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

അല്ലയോ സ്വാമൻ! സർവ്വജ്ഞ! സർവ്വേശ്വര! ഭക്താധിപ! പരാജ്ഞ! എന്നിങ്ങനെയിങ്ങനെ മനോഹരതം മനസ്സിലായി. നിന്തിരുവടി വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ ദ്രാവിഡസൂത്രോപദേശംകൊണ്ട് നൽകിയിരുന്ന അജ്ഞാനം നശിക്കും. ശബ്ദാത്മസൂത്രങ്ങളായ കാവ്യങ്ങൾക്കു മേലാൽ അവൻ കുറവു പറയുന്നതും അല്ല. അവിടുന്നിപ്പോൾ വിചാരിക്കുന്നത്, സൂത്രവേഷാക്കളായി ആരും ഇല്ലാത്തതിനാൽ സൂത്രോപദേശാവാചി രാജത്തെ കിട്ടിക്കൊള്ളുന്നത് വലിയ പ്രമാണമാണെന്നല്ലെ. ആ സംഗതിയിൽ അവിടുന്ന് ചുറ്റേണ്ട. അതിനനുസരണമായ ആരെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്.

സുദേശപരൻ അതാരാണെന്നു ചോദിച്ചു:—
ഗേവതി പറഞ്ഞു:—

അതു മറ്റൊരു കല്പം. പണ്ട് കൈലാസശൈലവാസിയായ ഭഗവാനെ കാണുന്നതിനുവേണ്ടി ബ്രഹ്മാവും, വിഷ്ണുവും, മൂർത്തിമൂക്കോടി ദേവന്മാരും, അവരുടെഗുണങ്ങളും വാഹനങ്ങളും സനാകസനാദസനാൽക്കുമാരാദികളായ മഹാബലിസഞ്ചയങ്ങളും മറ്റും ഒന്നായി വന്ന അവസരത്തിൽ ഭാരംകൊണ്ട് ഭൂമിയുടെ ഉത്തരഭാഗം താഴുകയാൽ മോക്ഷപരായ അവർ അങ്ങേ നമസ്കരിച്ചുകൊണ്ട്, അങ്ങേയ്ക്കു തുല്യം മഹത്വത്തോടുകൂടിയ രാജെ ഭൂമിയുടെ തെക്കേഭാഗമായ മലയാളിയിൽ വസിക്കുന്നതിനായി അയച്ചു ഭൂമിയുടെ ഉത്തരഭാഗത്തിന്നഭാഗങ്ങളെ ഒന്നുപോലെ ആക്കണമെന്നു അപേക്ഷിച്ചപ്പോൾ ഭഗവാൻ അവരോടു എന്നിക്കൂട്ടവും മറ്റൊരു പുരുഷനും ശെരിക്കൂട്ടവും മറ്റൊരു സ്ത്രീയും ഭൂലോകത്തിൽ ഇല്ലാതില്ല, അത്രുന്നതായ തപോബലവും, അനന്തരസാധാരണങ്ങളായ സ.ഭാവവൈശിഷ്ട്യങ്ങളുംകൊണ്ട്, ഏതാണ്ട് എന്നിക്കൂട്ടവും ഒരു പുരുഷനും ശെരിക്കൂട്ടസാമ്യം ഒരു സ്ത്രീയും ഉണ്ട്. അതിൽ പുരുഷൻ എല്ലാസ്ത്രീയും ഒന്നുപോലെ തപോനിഷ്ഠനായി മൽഗ്യാനത്തോടും ശിവോഹനം എന്നുള്ള ഭാവനയോടുംകൂടെ കാലനയിച്ചു വരുന്ന കുടുംബഭാഗം, സ്ത്രീ അത്രുന്നതായ ശെരിക്കൂടെ പാദഭക്തകളിൽ അഗ്രഗണ്യവും ശാസ്ത്രധാരാഭാവനയോടുകൂടിയവളും പതിവ്രതാശരോമണി

യും കുംഭസംഭവന്റെ ധർമ്മപതിയുമായ “ലോപാമുദ്രയും” ആണ്. ഭഗവതീഭഗവാനുമായ അങ്ങയുടെ ചിന്തം ഭക്തശരീരാരത്നങ്ങളായ ഇവരുടെ ഹൃദയത്തിൽ രമിക്കുന്നതുപോലെ ശ്രീകൈലാസം, മേരു, മന്ദരം, കാശി, ഹാലാസ്യാം എന്നുള്ള പുണ്യസ്ഥലങ്ങളിൽപ്പോലും രമിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് അങ്ങൾക്കു എന്താണു് തൃപ്തമെന്നു പറയാൻ കഴിയുന്നവരായ അവരെ തെക്കോട്ടേക്കുയക്കാനു് എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് നിന്തിരുവടി അഗസ്ത്യനെ കടക്കിച്ചപ്പോൾ അഗസ്ത്യൻ അങ്ങെ ദണ്ഡനാമസ്താരമെത്തുകൊണ്ടു് അവിടുത്തെ അരുണപ്രകാശം ഇനിക്കു ഏവന്റെ പോകുന്നതിനും സമ്മതം തന്നെ. എന്നാൽ ഞാൻ അവിടെ ചെല്ലുമ്പോൾ തദ്ദേശവാസികളായ ദ്രാവിഡർ, അവർക്കു ദ്രാവിഡസൂത്രം ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നു് എന്നോടാചര്യപ്പെടും. എന്നിങ്ങു ദ്രാവിഡസൂത്രം അറിയാനും പാടില്ല. അതുകൊണ്ടു് ഭഗവാൻ എന്നിങ്ങു ദ്രാവിഡസൂത്രങ്ങൾ ഉപദേശിച്ചതന്നും വെച്ചു് എന്നെ മലയാളിവാസത്തിനായി യാത്രയാക്കണം എന്നിങ്ങനെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തായി ചെല്ലാത്തതെ അവിടുന്ന് ശിരസാവഹിച്ചുകൊണ്ടു്, ദ്രാവിഡസൂത്രങ്ങൾ വഴിപോലെ അഗസ്ത്യനുപദേശിക്കുകയും അവൻ അതു മുഴുവനും വഴിപോലെ ഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു് ഇനി എന്നാണു് ഭഗവൽദർശനത്തിന്നു ഇനിക്കു ദാശഗതിയാകുന്നതെന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ, ദക്ഷിണദിക്കിൽ നിപവനത്തിൽ പാപനാശനമായി ഹാലാസ്യാം എന്നു പേരുള്ള ഒരു മഹാക്ഷേത്രം ഉണ്ടു്. പാദശാന്തസ്ഥാനമായ അതിൽ, അനാദിഭൂതമായ ഏന്റെർ മൂലഖംഗം അഭംഗമായ എല്ലാ ലീലാവൈഭവങ്ങളോടും, മാതാശക്തികളോടുകൂടെ വിളങ്ങുന്നു. സമുദാനന്ദസ്വരൂപനായ ആ മഹാലിംഗത്തിൽ എല്ലാക്കാലത്തും ഒന്നുപോലെ ഏന്റെർ സന്നിധാനം ഉണ്ടായിരിക്കും. അതിൽനിന്നും ആചിർഭൂതനാകുന്ന എന്നെ ഇനി മേൽ ദർശിച്ചു് അചര്യമുള്ള വാങ്ങൾ ദാശിങ്ങൊക്കെയും നിത്യതപത്തെ ലഭിച്ചുകൊള്ളുകയും ചെയ്യുക. അതുകൊണ്ടു് നീ ഇപ്പോൾ മുതൽ ധോകഹരിതത്തിനായി മലയാളിയിലേക്കുപോയി അവിടെ തപസ്സുചെയ്താമതിക്കും. തപസ്സുപോലെ നിത്യവും സുഖകുടുംബമായി യാത്രാനും ഇല്ല. ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു്, മലയാളിയിലേക്കു യാത്രയാക്കിയ അഗസ്ത്യനെക്കൊണ്ടാണു് നൽകീറു് ദ്രാവിഡസൂത്രം ഉപദേശിപ്പിക്കാമെന്നു ഞാൻ പറയുന്നതു്. എന്നിങ്ങറിച്ചുള്ളതിനെ ഞാൻ നിന്തിരുവടിയെ കാണു് പ്പെടുത്തി. ഇനി അവിടുത്തെ അഭിപ്രായംപോലെ ചെയ്യുകൊള്ളണം.

മിനാക്ഷീഭഗവതിയുടെ ഈ പുറവൃത്തകഥനംകേട്ടു് അനന്ദതുന്ദിപ്പനായ ഭഗവാൻ സന്തോഷിച്ചും ഭഗവതിയെ തലോടിയുകൊണ്ടു് അല്ലയോ ഭാകന്യയണി! ഭവതി ഈ പൂർവ്വത്താന്തം ഈ അവസരത്തിൽ എന്നെ കാമിപ്പിച്ചതു വളരെ നന്നായി. അഗസ്ത്യനല്ലാതെ ഞാൻ ദ്രാവിഡസൂത്രം ഭൂമിയിൽ ആർക്കു ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു് അവനെക്കൊണ്ടു് ഇപ്പോൾത്തന്നെ നൽകീറു ദ്രാവിഡസൂത്രം ഉപ

ദേശിപ്പിച്ചുകൊടുക്കാം. എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ട്, കരുണാപരനായതും ധർമ്മാത്മനായതുമായ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശ്വരൻ എന്നെ സ്മരിച്ചു. ഉടൻതന്നെ ഞാൻ എന്റെ ഭാര്യയായ അരുന്ധതിയോടുകൂടെ വാമനത്തിൽ കയറി മലയാലയത്തിൽനിന്നും ധർമ്മാത്മനായിത്തീർന്നു. ഭഗവൽസന്നിധിയിൽചെന്നു് സാക്ഷാൽ അറിഞ്ഞുപിടിച്ചു. അദ്ദേഹം മീനാക്ഷിയോടുകൂടെ ഉടൻതന്നെ എന്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷനായി. ആദ്യത്തെ മീനാക്ഷിയും നിത്യവും വേദാന്തപ്രകാരമുള്ളതും പ്രപഞ്ചമാതാപിതാക്കളായ ആ ജഗദാചാര്യന്മാരെ കണ്ടപ്പോൾ എന്തിനെന്നു സന്തോഷവും ആനന്ദവും ഇത്രമാത്രം അറിയിച്ചെന്നു ഞാൻ പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അന്നു ദാരുണസന്തോഷങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ഞാൻ കർത്തവ്യമെന്നെന്നായിത്തീർന്നു. ചിത്രംപോലെ നിശ്ചലനായി നിന്നുപോയി. കരേഴ്സിത്തുടങ്ങിയ ഞാൻ ഉണർന്നു അവരുടെ പാദാബ്ജങ്ങളിൽ നമസ്കരിച്ചു് എന്റെ കണ്ണിനകളിൽക്കൂടി വഴിഞ്ഞുതുടങ്ങിയ അനന്ദബാഷ്പം തുടച്ചു് അഭിനവസുപത്രികയായ ആ ദമ്പതികളുടെ പാദാബ്ജങ്ങളിൽ വീശിപ്പിച്ച് പരമാനന്ദസമപ്രദനാക്കിത്തന്നു. നീൽക്കുമ്പോൾ നൽകീരൻ പതിപ്പിച്ചുപോലെ കളിപ്പിച്ചു് സുരഭിദാക്ഷിണിയും അന്നിത്തും, അനന്ദമുത്തിയെ ദർശിക്കുന്നതിനായിവന്നു.

ഭഗവാൻ ഉടൻതന്നെ എന്നെന്നോക്കി, അല്ലയോ അഗസ്ത്യാ നീ ഇവൻ ദ്രാവിഡസുതൻ ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കുന്നതെന്തെന്നു കല്പിച്ചു. ഞാൻ പരമഗുരുവായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ അടുത്തുള്ള ശരണാവരണത്തിൽനിന്നു് നൽകീരൻ ക്രമപ്രകാരം ദ്രാവിഡസുതൻ എന്നും കടംബകാനനവാസിയായ ധർമ്മാത്മനായ സന്നിധിയിൽ വെച്ചുതന്നെ ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തു. ഞാൻ മാത്രമായ വ്യത്യാസവും കൂടാതെ സുരോപദേശം ചെയ്യുന്നതിനെക്കുറിച്ചു് സന്തോഷമാനസനായ സുന്ദരേശ്വരൻ എന്നെ അനുഗ്രഹിച്ചു് എന്തിന്നു വേണ്ട എല്ലാ വരങ്ങളും നൽകി.

മീനാക്ഷി ഉടനെ ഭഗവാനോടു്, അല്ലയോ സുന്ദരേശ്വര! ഭർതാവേ! നിന്തിരുവടിയെ കേൾക്കുമെന്നായി നൽകീരൻ സുതൻ ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കുന്നതെന്തെന്നു് അഗസ്ത്യാനന്ദമഹർഷിയെ വരുത്തി അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ടു് ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കുന്നതു്, എന്തുകൊണ്ടാണു് എന്നു ചോദിച്ചു.

സുന്ദരേശ്വരൻ ഈശ്വരന്റെ ആ ചോദ്യത്തിന്നു ഇപ്രകാരം മറുപടി പറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോ മഹാമഹർഷി! ഉപദേശിക്കുന്നതു് തന്നെ സേവിക്കുന്നവൻ അർത്ഥമെന്നവനും തന്റെ അടുത്തുകൾ കേൾക്കുന്നവനും മാത്രമായിരിക്കാൻ വേണ്ടതു്. പരീക്ഷിക്കാതെ യാതൊരുവിദ്യയും ഗുരുക്കന്മാർ ശിഷ്യന്മാർക്കുപദേശിച്ചുകൊടുക്കരുതു്. നൽകീ

രൻ എന്നോടുപിണങ്ങിയവനാണ്. അതുകൊണ്ടത്രേ ഞാൻ അവനുപദേശം കൊടുക്കാഞ്ഞത്.

സുന്ദരേശ്വരൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിട്ട് ഭഗവതിയോടുകൂടെ അന്തർലോകംചെയ്തു. ഞാനും ഭാര്യസമേതനായി ഭഗവദ്വിഗ്രഹപൂജാത്തരം മലയാചലത്തിലേക്കു മടങ്ങി. സൂര്യോദയം സംഭവിക്കുമ്പോൾ നൽകീരൻ പൂർവ്വാധികമായ ഭക്തിയോടുകൂടി സുന്ദരേശ്വരനെ സ്തുതിച്ചു. അതിന്റെശേഷം മുമ്പിൽ സുന്ദരേശ്വരൻ ഉണ്ടാക്കിയ കാവ്യത്തിന്റേയും താൻ ഉണ്ടാക്കിയ കാവ്യത്തിന്റേയും ഗുണഭോജങ്ങൾ, സുഗന്ധസാരമായി ചിന്തിച്ച്, ഭഗവാനുണ്ടാക്കിയ കാവ്യത്തിന്റെ ഗുണങ്ങളും താൻ ഉണ്ടാക്കിയ കാവ്യത്തിന്റെ ഭോജങ്ങളും മനസ്സിലാക്കി ഭഗവാന്റെ കാവ്യത്തെപ്പറ്റി ഏറ്റവും സ്തുതിച്ചു. വിപ്രകുമാരൻ ഭഗവാൻ പണ്ടെഴുതിക്കൊടുത്ത ശ്ലോകത്തെപ്പറ്റിയും വളരെവളരെ ശ്രദ്ധിച്ചു. അനന്തരം നൽകീരൻ ഭഗവാനെ ഇങ്ങനെ സ്തുതിച്ചു:—

“ഭഗവൻകരുണാമൂർത്തേ! കടംബവനനായക!
അപാരാദപരധാബ്ധേ മ്ലാമുലരക്തതന്മയാ
യുഷ്മദാകൃഷ്ടഃപതാം ഭുങ്ക്തതമഹദസ്മിഹി
തദുഷ്ടതമഹാപാപ ബലം മാമോചയപ്രഭോ!
അജ്ഞാനാത്മതമശ്വല്പ മഹാധം ജ്ഞൈസ്സകൃത
പുരുഷാസ്സഗുണാലോകേ ക്ഷമവന്തരതന്മാനാമുതാ
ജ്ഞാനേനകൃതമശ്വല്പ മഹാധംമയാപുനഃ
ക്ഷമസേനാർഗ്ഗണസ്തം യതദേവതൃതൃതംഭവി.”

മേൽപ്രകാരം സ്തുതിച്ച സുന്ദരേശ്വരനെ പ്രസാദിപ്പിച്ചും വെച്ച സംഘമണ്ഡപത്തിൽ പോയി കപിവാദികളായ മറ്റുകവികൾക്കും സുത്രോപദേശം ചെയ്തു. അവരിൽ നിന്നും മറ്റൊരാൾ അദ്ദേഹം സൂര്യോദയം. ഇങ്ങനെയൊരു ദ്രാവിഡസൂത്രം ഭവനപ്രസിദ്ധമായതു. അല്ലയോ വനിപ്പാദികളെ, ഭഗവാനോടു പണ്ടങ്ങി നൽകീരൻ എന്നൊക്കെ ഒരു ദ്രാവിഡസൂത്രം ഉപദേശിപ്പിച്ചുകൊടുത്ത അദ്ദേഹത്തിന്റെ അമ്പത്തിനാലാം ലീല ഇപ്രകാരം ആണ്. ഈ ലീലയെ കേൾക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് സമ്പത്തും അശോകവും മോക്ഷവും ഉണ്ടാകും.”

നൽകീരൻ സുത്രോപദേശം ചെയ്ത
അമ്പത്തിനാലാം ലീല സമാപ്തം.

ഹ റ ല റ സൃ മ റ റ തൃ .

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

ന ൧-ാം അദ്ധ്യായം.

പ്രബന്ധതാത്വം നിർണ്ണയിച്ചു

അൻപത്തി അഞ്ചാം ലീല.

“ഈ കേരളസംഭാവം വസിഷ്ഠാദിമഹർഷികളെ നോക്കി “അല്ലയോ ഗ്രാമസമ്പന്നന്മാരേ! സുന്ദരദാസൻ പ്രബന്ധതാത്വം നിർണ്ണയിച്ചു സാഹിത്യത്തെ ശബ്ദമായ ശക്തിയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ അതിവിചിത്രമായ അൻപത്തി അഞ്ചാമത്തെ ലീലയെ നിങ്ങൾ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ” എന്നിങ്ങനെ അരുളിച്ചെയ്യുകൊണ്ട് താഴെ പറയുന്ന ലീലാകഥനം ആരംഭിച്ചു.

സൂര്യസൂക്ഷ്മ ചേദികളും വ്യാഖ്യാനനിർമ്മാണത്തിൽ അതിസമർത്ഥരും ആയ സാഹിത്യത്തിൽ ഓരോരുത്തരും പ്രത്യേകപ്രത്യേക പ്രബന്ധങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി എന്റെ പ്രബന്ധമാണു മുമ്പായിട്ടുള്ളത്, അല്ലെങ്കിൽ എന്റെ പ്രബന്ധമാണ് മുമ്പായിട്ടുള്ളത് എന്നിങ്ങനെ തമ്മിൽ തമ്മിൽ വിവാദം ആരംഭിച്ചു മത്സരവാദമുണ്ടായിപ്പോയി, പ്രബന്ധങ്ങൾ, എല്ലാം കൂടിക്കൊണ്ടുപോയി സുന്ദരദാസനെ കാണിക്കണമെന്നും അവരിൽ സുന്ദരദാസൻ മുമ്പാകെ സമ്മതിക്കുന്നതിനെ ലക്ഷ്യമായി വിവാദം അവസാനിപ്പിക്കണമെന്നും അവർ ചുറ്റും ചുറ്റും കൂടി തീർച്ചയാക്കി പ്രബന്ധങ്ങളുമായി ശിവാസന്നിധിയിൽപോയി പ്രബന്ധങ്ങളെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ വെച്ചുകൊണ്ട് നല്ലീശാടികളായ അവർ ഇങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിച്ചു.

അല്ലയോ ദേവൻ! കരുണാസിന്ധോ! കടംബവനനാമക! കലാനിധികലാമലാ! അങ്ങ് ഞങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥനയെ കേൾക്കണമേ! ഞങ്ങളിൽ ഓരോരുത്തരും ഭാവിധസൂത്രത്തിനു പ്രത്യേകപ്രത്യേക വൃത്തികൾ നിർമ്മിച്ചു. ഇവയിൽ മുമ്പായ വൃത്തി അരുളിക്കേതെന്നു ഞങ്ങളെക്കൊണ്ടു തീർച്ചയാക്കുവാൻ കഴിയാത്തതിനാൽ ഈ വിഷയത്തിൽ ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ വലുതായ വാദം നേരിട്ടിരിക്കുന്നു. ഞങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയ പ്രബന്ധങ്ങളുടെ താരതമ്യവിവേചനം ചെയ്ത്, അവയിൽ ഉത്തമമായതേതെന്നു വെളിപ്പെടുത്തി ഞങ്ങളുടെ വിവാദം ശമിപ്പിക്കുന്നതിനു നിന്തിരുവടിയെക്കൊണ്ടല്ലാതെ

അനന്തരം അവർ അപ്രകാരത്തെ ചെയ്തു വാദത്തിനുള്ളൊരുമെ
ന്നും സമ്മതിച്ച് എല്ലാവരുംകൂടെ മുകനായ വൈദ്യകുമാരനെ ചെന്നുക
ണ്ടു്, അദ്ദേഹത്തിനെ വിളിച്ച് മണ്ഡപത്തിൽക്കൊണ്ടുവന്നിരുത്തി ഭുജ്യ
ങ്ങളെക്കൊണ്ടും വിചിത്രാഭരണങ്ങളെക്കൊണ്ടും അലംകരിക്കുകയുംരോപതപു
ഷ്ണങ്ങളെക്കൊണ്ടും അഭ്യർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തിട്ട് പ്രബന്ധങ്ങൾ രാഭാനായി
വായിച്ചുകേൾപ്പിച്ചു. അതിൽ നൽകീരൻറയും കപിലൻറയും ഭരണ
ൻറയും പ്രബന്ധങ്ങൾ കേട്ടപ്പോൾമാത്രം മുകളിലൊരു പൂങ്കുരുമ്പിനെ
ഗ്രഹനായി അനന്തരമാകും തുകിക്കൊണ്ടു ശിക്ഷേന്ദ്രനായെ. ഉടൻത
ന്നെ കവികൾ അവരുടെ പ്രബന്ധങ്ങളുൾപ്പെട്ട് ഞ്ഞാലുമായിട്ടുള്ളതു ന
ൽകീരൻറയും കപിലൻറയും ഭരണൻറയും പ്രബന്ധങ്ങൾതന്നെയെന്ന
സമ്മതിച്ചു വാദരീതൃ. അതിന്റെശേഷം അവർ മുകനായ വൈദ്യകു
മാരനെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു യാത്രയാക്കി. മുകൻ ഞ്ഞാലുമെന്ന സമ്മതിച്ച
തായ പ്രബന്ധങ്ങൾമൂന്നും ഉടൻതന്നെ ദ്രാവിഡന്മാർ ഉപയോഗപ്രദമായി
ത്തീരുന്നതിനുവേണ്ടി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി അല്പമോ വസിഷ്ഠാദികളെ ഇ
പ്രകാരം അഞ്ച് തങ്ങളിൽ വാദിച്ച സംഘികളുടെ വിദ്വാഗവും തീർത്ത സു
ന്ദരോപാന്റെ അമ്പത്തിഅഞ്ചാമത്തെ ലീല. ഭക്തിപൂർവ്വം ഈ ലീല പ
ഠിക്കുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്കു അഭീഷ്ടവും മുക്തിയും സാധിക്കും.

പ്രബന്ധതാരതമ്യം നിർണ്ണയിച്ച
അൻപത്തിഅഞ്ചാംലീല സമാപ്തം.

ഹ ാ ല ാ സ്യ മ ാ ഹ ാ ത്യ ാ

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

സഹ-ാം അദ്ധ്യായം.

ഉത്തരരാമായണപ്രവേശനംചെയ്തു

അൻപത്തിആറാംലീല

പ്രമോ വസിഷ്ഠാദികളെ! ഇനി നിങ്ങൾക്കു കടംബകാ
നനവാസിയാരു സുന്ദരോപാൻ പണ്ടു സംഘികളോ

ട്ടുകൂടെ ഉത്തരരാമായണത്തിൽ പോയതായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അൻപത്തി
ആറാമത്തെ ലീലയെക്കേട്ടുകൊള്ളവിൻ.

“ചൈതന്യകവാസ്ത്യൻ എന്നു പ്രസിദ്ധനായിരുന്ന പാണ്ഡ്യവംശാധിപൻ, ശിവലോകപ്രാപ്തനായതിന്റെ ശേഷം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനായ പ്രതാപസുയ്യുചാണ്ഡ്യനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണാനന്തരം വംശലുപജപാണ്ഡ്യനും അതിൽപിന്നെ രിപുർദ്ദനപാണ്ഡ്യനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻക്കാലം, ചോളവംശാന്തകവാസ്ത്യനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശേഷം വംശശിരോമണി പാണ്ഡ്യനും അതിൽപിന്നെ പാണ്ഡ്യശാലപാണ്ഡ്യനും അതിൽപിന്നെ കലലുപജപാണ്ഡ്യനും അനന്തരം വംശഭൂഷപാണ്ഡ്യനും അതിന്റെശേഷം നോമമൂധാമണിപാണ്ഡ്യനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സായുജ്യനന്തരം ഭൂപമൂധാമണിപാണ്ഡ്യനും മധുരാപുരിയെ വഴിച്ചാലെ പരിപാലിച്ച് സോമമൂധനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ കൃപയ്ക്കുപാത്രീഭൂതരായി. ഇക്കാലാവസാനത്തിൽ ഒരുദിവസം, നൽകീരാദികളായ കന്നിപ്രാർത്ഥൻ, ശോചപാപനാശനകരമായ ഹേമപത്മിനിയിൽ സ്നാനം ചെയ്ത്, ബ്രഹ്മജ്യാനപരമജ്ഞമായ അവർ, സ്വകാരണനായ സുന്ദരേശ്വരനെ ധ്യാനിച്ച് പരബ്രഹ്മവീനരായി. തൽക്ഷണം മനപന്തരം സംപ്രാപ്തമാകുകയും ഭൂമിദൃഢവരംസ്വദൃഢജലത്താൽ. അക്രാന്തമാകുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ ഒരു മനപന്തരം കഴിഞ്ഞു. അടുത്തമനമായ തദ്ദസാർണ്ണിമന സംജതനായപ്പോൾ ഭൂലോകവും പഴയപോലെ യുണ്ടായി. ജീവജാലങ്ങളും വളർച്ച. ഈ കൂട്ടത്തിൽ പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തിൽ സ്വശാസ്ത്രപണ്ഡിതന്മാരും സാസന്മാരും ആയ അനേകർ കവികൾ ഉണ്ടായി. അവർ നൽകീരാദികളായ കവികൾ മുന്പു വസിച്ചിരുന്നപോലെ സുന്ദരേശ്വരൻ നൽകിയ സംഖ്യപ്പലകയിൽ രചിച്ചുവന്നിട്ടു. ആ കാലത്തിൽ പാണ്ഡ്യമണ്ഡലാധിപനായി പാണ്ഡ്യകുലേശൻ എന്ന രാജാവിനുണ്ടായി. അദ്ദേഹവും ഒരു മഹാപണ്ഡിതനും കവികളും ആയിരുന്നതിനാൽ സംഖ്യപ്പലക അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായി സമീതിചെയ്തുന്നതിനുവേണ്ട സ്ഥലം കൊടുത്തു. ലക്ഷ്യലക്ഷണവേദിയായ അദ്ദേഹം മറ്റുകവികളോടുകൂടെ സംഖ്യപ്പലകയിൽ ഇരുന്ന് കൊണ്ടു പ്രജാപരിപാലനം ചെയ്തവരുന്നകാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ, അനേകം പ്രണവങ്ങളുടെ കർത്താവും, രാജാവിലേക്കുവരുത്താനിടയും, ലക്ഷ്യലക്ഷണവേദിയും പണ്ഡിതന്മാരും, സ്വർജ്ജനരും സ്വസ്ഥമന്തരം സത്യവാനും മധുരാലാലാലും സ്വർജ്ജനരും ശിവപൂജാപരായണനും, സാധുപുത്രരിലും ആയിട്ടു വ്യവഹാരങ്ങൾ ചെയ്തവരോടുകൂടിയ ഒരു കവിദൂതൻ മധുരയിൽവന്നു രവിതാമരയ്ക്കുശാലംകൊണ്ടു കചിപ്പന്റെ ഇഷ്ടനായിപ്പാർപ്പുതട്ടെങ്കി. ഒരു വന്ദനം പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠനായ മദ്ധ്യവനേശ്വരന്മാരൻ, പാണ്ഡ്യകുലേശഭൂപതിയെപ്പറ്റി നൽകിയ സമുത്തരങ്ങളായ അയച്ചുപെട്ടെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തെ ചൊല്ലിക്കേൾപ്പിച്ചു. പാണ്ഡ്യരാജാവു ആചടയ്ക്കൽകേട്ടതിൽ അല്പംചോലം നന്തോടെ ചിലപ്പോൾ മാത്രമല്ല വളരെ ഇഷ്ടയോടുകൂടെ പട്ടം ചൊല്ലിക്കേൾപ്പിച്ചു മദ്ധ്യവനേശ്വരനെ പരാമർശിച്ചു ചിലപ്പോൾ അയച്ചു. തന്മൂലം പണ്ഡിതന്മാരായ മദ്ധ്യവനേശ്വരൻ മധുരയിൽ പാണ്ഡ്യത്തിൽ ചോയിസുന്ദരേശ്വരന്റെ പാദങ്ങളിൽ ഭക്തിപൂർവ്വമായിട്ടുകൊണ്ടുപുകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു.

“അല്ലയോ സുന്ദരശാപര! സോമാർദ്ധഭൂഷണ! ത്രാഞ്ചകശാപാ ഭക്ത സംരക്ഷണാപര! ഭക്താപരഞ്ജന! അഗ്ര! ബ്രഹ്മവിഷ്ണുപാരമ്പര്യം ക പാലാസ്ഥിവിഭൂഷണ! അങ്ങ് വ്യസനാകലനായ എന്റെ അപേക്ഷയെ കൈക്കൊള്ളണമേ! ഞാൻ ഇന്ത്യയിലെ പാണ്ഡ്യരാജാവിന്റെ സന്നിധിയിൽ പോയി മദ്യകുതങ്ങളായ ചില ശ്ലോകങ്ങൾ അഭ്യർത്ഥിച്ച് ചൊല്ലിക്കേൾപ്പിച്ചതിൽ, അദ്ദേഹം അവനെ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം കേട്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല എന്നെ വളരെവളരെ ആക്ഷേപിച്ചു ധിക്കരിക്കുകയുമെല്ലാം. അനന്തരമുള്ളായ രസപ്രവാഹങ്ങളോടുകൂടിയ മദീയശയ്യകളെ ബഹുമാനിച്ച് പുനീക്കു സമ്മാനം നൽകാത്തതിൽ എനിക്കു ക്ഷമ ചൊല്ലേണ്ടതും ഇല്ല. എന്നെ ആക്ഷേപിച്ചുനിൽക്കുന്നവരിൽ വലിയ മനസ്സാധമ്യയുണ്ട്. നീ അത്ഭുതപരനും മീനക്ഷിപ്രശബ്ദരൂപിണിയും ആയതുകൊണ്ട്, ശബ്ദാത്മരൂപിണിയായ ശയ്യയെ ആക്ഷേപിച്ചത് നിങ്ങളെ ആക്ഷേപിച്ചതുതന്നെ. എന്നെ നിന്ദിക്കുന്നതും നിങ്ങളെ നിന്ദിക്കുന്നതും തമ്മിൽ യാതൊരു ഭേദവും ഇല്ല. സ്വപ്നത്തന്നെ ശാപാനന്ദം ഞാൻ ഇങ്ങനെയെല്ലാം എന്തിനവളരെപ്പറയുന്നു. സ്വപ്നം നിന്ദിതവ്യവസ്ഥയെന്നു അറിയാമല്ലോ. അവിടുന്ന് വേണ്ടതെല്ലാം അടിയന്റെ വ്യസനത്തിന് ശാന്തയുണ്ടാക്കിത്തരണം.”

മദ്ധ്യവനോരന്റെ ആമരക്കേൾ കേട്ടപ്പോൾ സുന്ദരശാപരൻ പാണ്ഡ്യരാജാവിന്റെമേൽ തോന്നിയ വിരോധത്തിനു യാതൊരു കണക്കും ഇല്ലായിരുന്നു. ചുങ്കവും അതിനു യാതൊരു മറുപടിയും പറയാതെ ഭക്തനായ മദ്ധ്യവനോരനെ സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നതിനായി ഹാലാസ്ത്രത്തിൽ ഉള്ള തന്റെ മൃഗലിംഗത്തെ മാതൃകയെടുത്തു മറച്ചിട്ട്, അവിടെയുള്ള തന്റെ വാസത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച്, അതിന്റെ ഉത്തരഭാഗത്തിൽ നദിയുടെ ഭക്ഷിതഭാഗത്തായി സങ്കല്പിക്കൊണ്ട്, ഒരു പ്രാസാദം ഭംഗിയായ് ടൂങ്ങാക്കി അതിൽ ലിംഗമുത്തിയായിപ്പിരിച്ചു. സംവാദവും ഉടൻതന്നെ സുന്ദരശാപരനായതെന്തെന്നു സിദ്ധിച്ച് സംവാദസ്ഥലം ഉപേക്ഷിച്ച്, അവിടെയല്ലേപോയി.

പിറേദിവസം ഉഷഃപൂജയ്ക്കായി ശങ്കരപൂജകന്മാർ ഹാലാസ്ത്രക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഗർഭാഗാരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. നോക്കിയപ്പോൾ മൃഗലിംഗം കാണാനില്ല. വളരെ വല്ലാതെ അന്ധാളിക്കുകയും ഇതിൽപ്പരമില്ലാതെ വിസ്മയിക്കുകയുമെല്ലാം ഉടൻതന്നെ കാടിപ്പോയി ഈ വിസ്മയവർത്തമാനം രാജാവിനോടുന്നത്തിച്ചു. രാജാവിനതുകേട്ടപ്പോൾ ഉണ്ടായ ഭയവും വ്യസനവും അതിരില്ലാത്തതായിരുന്നുവെന്ന് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അദ്ദേഹം കുറേസമയം ഇതുകേട്ട്, മാറിച്ച് ഒന്നും പറയുന്നതിനു ശക്തനല്ലാതെ ഇരുന്നിട്ടിരുന്നുവെന്നു ഊന്നം കുറഞ്ഞതായസമയം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം ഉദ്യോഗാധിപനായിട്ടിങ്ങനെ വിചാരിച്ചു. “അയ്യോ കഷ്ടമേ! ഞാൻ സുന്ദരശാപന് അപരാധം ചെയ്തപോയല്ലോ. എന്നെപ്പോലെ പാപിയായി ഈ ഭൂമോകത്തിൽ ജന്മം ഇല്ല. എന്നിക്കുമുമ്പിൽ എത്ര

യോ ചാണസ്യരാജാശ്ചൈവ ഈ മധുരയെ ഭവിച്ചിരുന്നു. അവരുടെ ആരു
 ഭയംകാലത്തിൽ ഇങ്ങനെ സംഭവിച്ചില്ല. പാപിയായ ഏന്റെ കാല
 ത്തിൽത്തന്നെ ഇങ്ങനെ ഒരു സാഭത്തിനു സംഗതിയായത്. ഈ ദൃഷ്ടി
 ത്തിന്നു നാശിക്കും. ശങ്കരദ്രോഹത്തിനും ശങ്കരഭക്തദ്രോഹത്തിനും യാ
 തൊരു പ്രതിവിധിയും ഇല്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട് മേലും ജീവിച്ചിരുന്നു. ഒ
 തപ്രകാരത്തോടും പോക്കുവാൻ നിവർത്തിയില്ലാത്ത ദൃഷ്ടിയിൽക്കു പാത്രവാ
 നായും ശങ്കരദ്രോഹിയായും കാലംകഴിക്കുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലത് ജീവതാ
 ഗം ചെയ്യുന്നതുതന്നെ.

രാജാവ് ഇപ്രകാരം വിചാരിച്ച് പ്രാണശ്വാസം ചെയ്യുന്നതിനായി മ
 നസ്സിൽ ഉറച്ചപ്പോൾ ചിലർ ഓടിവന്ന് “അല്ലയോ രാജശ്രേഷ്ഠ! നദിയു
 ടെ ഭക്ഷണത്തിൽത്തന്നെ, അത്യുന്നതവും അതിശ്ചെയ്യുംതരയ ഒരു പ്രസാദവും
 അതിനുള്ളിൽ, അതിമനോഹരമായ ഒരു സുന്ദരശരപരവിംഗവും പ്രകാശി
 ക്കുന്നു. ഇന്നലെവരേയും അവിടെ ഇതൊന്നും ഇല്ലായിരുന്നു. കൂടാതെ
 സാമികളായ കവികളും സാമുദ്രവകുടുംബങ്ങളുടെ അവിടെത്തെ സാമുദ്ര
 ധ്വജപതെ അലംകരിക്കുന്നു. ഇതൊന്നൊരു അത്ഭുതക്കാര്യമായോ ഞങ്ങൾ
 കൊന്നും അറിയാൻ പാടില്ല. എന്നിങ്ങനെ ഉണർത്തിച്ചു.

രാജാവിന് ഇതുകേട്ടപ്പോൾ പൂർവ്വാധികം ഭയവും വിസ്മയവും വ
 ഭിച്ചു. അദ്ദേഹം മന്ത്രികളോടുകൂടെ അവടെയെന്ന് സാമികളുമായി
 പ്പോയി നദീതീരത്തിൽ സന്നിധാനം ചെയ്യുന്ന സുന്ദരശരപരനെ സന്ദർശി
 ച്ച് ഭക്തിപൂർവ്വം അനന്ദബാഷ്പനന്ദനും രോമാഞ്ചകണ്ഠകുമാരനും വിന
 യാനന്ദനും അതി ഇങ്ങനെ സ്തുതിച്ചു.

മഹാസീപാരാഞ്ചനന്തരകനകപത്മംകരകുടീ
 മഹേന്ദ്രാസനീതാഷ്ടദിപയുതപിമാനോഭവസിതം
 മഹാബീമാഭൂതിപ്രകാശവിശിഷ്ടാത്മവിഭവം
 മഹാഭവംവന്ദേമധുരശരപരരക്ഷീസരവചരം. ൧

മഹാമാതരോസ്യശരവസനമദ്ഭീരുതനയാ
 മഹാഭഗ്വതമത്താസകകരകിണ്ണീരവരം
 മഹാഭോഗീശ്വരഭൂതമണിഗണാലംകൃതനരം
 മഹാഭവംവന്ദേ ൨

മഹാദൃശ്യാലോഭോശമനജവസംഭൂതമസിതം
 മഹാഹരിമാകണ്ഠേസകവഭയഭംഗായഭഗവതം
 മഹാകാരുണ്യാഭംധിമധുരമനദഗ്നിദൃഢചരണം
 മഹാഭവംവന്ദേ. ൩

നമനാളീകാക്ഷാംബുജഭൃഗുനാസീരമകുടീ
ലസനാണിത്രാംശുസ്തഭഭരണപാദാഞ്ജനഗുളം
അമദാനന്ദാഞ്ചിതരീനന്ദനപത്മാഭിതപദം
മഹാഭവംവന്ദേ. ൨

സമീശാരാരോദ്രാംഗമഖിലലോകൈകജനകം
സമീശാരാരത്നപ്രവണജനഹൃദ്യപത്മനിലയം.
സമീനാക്ഷീവക്ത്രാംബുജതരണസുയ്യംസുമനസം
മഹാഭവംവന്ദേ. ൩

നാതാമലാമാഞ്ചോനലമനിഭക്തഗാഥവായം
സുധാംശോഭാംശംശിംസിദധതജ്ജഹ്നുസുതയാ
വദന്ത്യാനമാദ്യാവരവിവുധവദ്യവോഹനം
മഹാഭവംവന്ദേ ൩ ൩

ദശാസ്ത്രാഹംകാശ്ചേകുടീശിതാമഹായുനഖം
നിശാനാഥശ്രീജിനിജവദനഞ്ചിഞ്ചേനിരധിം
വിശാലാക്ഷം വിപ്രപ്രഭവദാനാപായകരണം
മഹാഭവംവന്ദേ ൪

അനാകരംഹാണീകൃതജ്ജഗദാജംപുരഹരം
സനാഥംശരാസ്ത്രസംസ്ഥിതമപത്രായതദശം
ദിനാരംഭാദിത്യാദൃതരതനിഭാനന്ദവപുഷം
മഹാഭവംവന്ദേ ൫

ഉമാപീനോത്തരംഗസ്തനതദലസൽകംകമജ-
സ്തപഹാരാത്യാന്തരണവിപുലഭോന്തരതലം
രമാവാനീന്ദ്രാണീരതിപിംചിതാരധനവിധിം
മഹാഭവംവന്ദേ ൬

ധരാപാഥസ്തപാമാസുഹൃദമരജഗൽപ്രാണശരഭ-
ൽസുരഭലാഹനാഥാലപരകരശരീരംശരീധരം
സുഹാരംസപാദാതിശയിനിജവാചസ്പെകിം
മഹാഭവംവന്ദേ ൭

ധരാപിംശാരധരകലശമാകാശചപുഷം
ധരാഭൂഭാദന്ധംതപനശരീവൈശ്വാനരദശം
വിരാജനക്ഷത്രപ്രസുവമുദരീഭൂതജലധിം
മഹാഭവംവന്ദേ ൮

സുപർണാംക്ഷാഭോജാസനദഗതിഭൃഗേ ശ്രീശിരസം
സുപർണാഹാരസ്രകസുരവിടിപിശാചായതജ്ജം

അപർണാപാദാബ്ജോരതിചലിതചന്ദ്രാലംകൃതം				
മഹാദേവംവന്ദേ	൧൧
മഹാശാതിമന്ദസ്തിതമധുഃഖിംബാധരമസ				
നൂലാംഭോജം മുശാതുതകിരണചൂഡാമണിധരം				
നഖാകൃഷ്ടേതേപക്ഷപരിവൃതശരീരംപശുപതിം				
മഹാദേവംവന്ദേ	൧൨
സമസ്രാദബ്ജകോനേനിജനയനമുഖ്യതൃണജതേ				
സമസ്രാഖ്യാപൂർത്തൈസ്സന്ധികൃതേയേനകൃപയാ				
സംഹസ്രാരം ദത്തന്തപനനിജതാലംരഥപദം				
മഹാദേവംവന്ദേ	൧൩
രഥാപന്യാഗ്ലാഹാരാമജരമകാരംരണപട്ടം				
രഥാംഗാഭിത്യേനും രഥപദധാരാസ്മരേണീവരം				
രഥാധാരേഷപംസംരഥധരഗുണം രമ്യമചരം				
മഹാദേവംവന്ദേ	൧൪
ധരാകപ്യാപാസ്താപചൂരളജകണ്ഡയനജവ				
സ്വരാഹായുദൈപധീകരണഘൃതമോകത്രയഭയം				
സ്വരാകാശാഹാരാകലനപട്ടഫലാനലകണം				
മഹാദേവംവന്ദേ	൧൫

പരിഷ്കര്യം കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരുടെ പാപങ്ങൾ എല്ലാം വേരറ്റുപോകത്തക്ക അസാധാരണമാമാത്മ്യത്തോടുകൂടിയതായ കലേശ്വര പാണ്ഡ്യന്റെ മേൽപ്പറഞ്ഞ സ്തോത്രങ്ങൾകൊണ്ട്, അത്യന്തം സന്തുഷ്ടനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ വാണികൾ അകാരത്തിൽ ഇങ്ങനെകേട്ടു.

അല്ലയോ രാജാവേ! നീ അവിധാനതയൊട്ടുകൂടെ എന്റെ മുഖത്തിൽനിന്നും ഈ സ്ഥലമാമാത്മ്യത്തെ കേട്ടുകൊള്ളുക. ഈ സ്ഥലമാമാത്മ്യശ്രവണംകൊണ്ട് നിന്റെ സകലപാപങ്ങളും തീർന്നുപോകും. എന്റെ ക്ഷേത്രവും, പാപമാകുന്ന വനത്തിന് കാട്ടുതീയുമാകുന്ന ഹാലാസ്വത്തിൽ അനവധി ശിവലിംഗങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും അവയിൽ എല്ലാറ്റിലും വെച്ച് ഒരു ലിംഗങ്ങൾ അത്യന്തം ശ്രേഷ്ഠങ്ങളും അവയിൽവെച്ചും എട്ടു ലിംഗങ്ങൾ പ്രത്യേകം ശ്രേഷ്ഠങ്ങളും ആണ്. അതിനെ ഞാൻ വിവരിച്ചു പറയാം. നീ കേട്ടുകൊള്ളുക. ഈ പറഞ്ഞ ലിംഗങ്ങൾ പ്രശോഭിക്കുന്നത് സ്വർഗ്ഗഭൂതമായ ഹാലാസ്വേശ്വരലിംഗത്തിന്റെ നാലുഭാഗത്തും ആയിട്ടാണ്. അതും, സുന്ദരേശ്വരവ്യ മഹാലിംഗത്തിന്റെ പൂർവ്വഭാഗത്തിൽ, ഇന്ദ്രസ്ഥാപിതായ ഇന്ദ്രേശ്വരവ്യമഹാലിംഗവും, അഗ്നേയകോണിൽ കാൽമുക്കുന്നഭൂമിയിൽ, അഗ്നിപ്രതിഷ്ഠിതമായ അഗ്നേശ്വരവ്യമഹാലിംഗവും, ദക്ഷിണഭാഗത്തിൽ നാലുവിളിപ്പാടകലത്തിൽ, യമസ്ഥാപിതമായ

യമേശാധ്യമഹാലിംഗവും വരണകോണിൽ ഒരു വിളിപ്പാട്ടുദൂരത്തിൽവരു
ണസ്ഥാപിതമായ വരണേശാധ്യമഹാലിംഗവും നിരതിക്കോണിൽ രണ്ടു
വിളിപ്പാട്ടുദൂരത്തിൽ നിരതിപ്പതിപ്പിതമായ നിരതിശാസനാമകമാഹാലിംഗ
വും വായുകോണിൽ രണ്ടു വിളിപ്പാട്ടുദൂരത്തിൽ വായുഭവൻ പ്രതിഷ്ഠിച്ച വാ
സ്തീശാധ്യമഹാലിംഗവും, ഉത്തരദിക്കിൽ വേഗവതിതീരത്തിൽ കഞ്ചേ
രപ്രതിഷ്ഠിതമായകഞ്ചേശേശാധ്യമഹാലിംഗവും, അനഭിതീരത്തിൽതന്നെ
മൂന്നുവിളിപ്പാട്ടുദൂരത്തിൽ ഈശകോണിൽ, ഈശപ്രതിഷ്ഠിതമായ ഈശാനേ
ശാമഹാലിംഗവും ഇങ്ങനെ അഷ്ടദിക്പാലന്മാർ അവരവരുടെ നാമധേ
യത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള എട്ടുശിഖലിംഗങ്ങൾ അകുന്നു.

ഇപ്രകാരം മൂലലിംഗത്തിനു ചുറ്റുമായി ദിക്പാലന്മാർ സ്ഥാപിച്ച
അഷ്ടമഹാലിംഗത്തിൽ ഒന്നാണു് ഇവിടെയുള്ള കഞ്ചേശേശാലിംഗം ക
ഴിഞ്ഞ മനഃപന്തത്തിൽ, പ്രാസാദത്തോടുകൂടെ അദ്യശ്യമായിപ്പോയതിനെ
ഞാൻ ഇപ്പോൾ ദൃശ്യമാക്കിയതാണു്. ഈ ലിംഗം എന്റെ പ്രിയസ്നേഹി
തനായ കഞ്ചേരൻ പ്രതിഷ്ഠിച്ചതായതുകൊണ്ടു്, ചൂന്നിക്കു ഇവിടെവസിക്കാ
ൻ പ്രത്യേകിച്ചു സന്തോഷമുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് ഞാൻ ലീലാത്ഥം ഇപ്പോ
ൾ ഇവിടെ സാന്നിദ്ധ്യം ചെയ്യുകയാണു്. അതിലാലനമായ ഈ സ്ഥ
ലം ഹാലാസ്യത്തിനു ഉത്തരഭാഗത്തിൽ അനന്തകൊണ്ടു്, ഈ സ്ഥലത്തിനു്
'ഉത്തരഹാലാസ്യം' എന്നുള്ള വിശിഷ്ടനാമധേയം ഇന്നുമുതൽ സുപ്രസിദ്ധ
മായിത്തീരും. ഇദമഭേതിയോടെ കൃതമാലാസഭിയിൽ വിധിപ്രകാരം സ്നാ
നംചെയ്തു ദക്ഷിണതീരവാസിനായ ഹാലാസ്യശാമനെ സേവിക്കുന്നവക്കു
ഏല്പാവിധ അഭീഷ്ടങ്ങളും സാല്യമാകും. ഇങ്ങനെ ഈ സ്ഥലം എനിക്കു
വിശേഷാൽ പ്രതിപത്തിയോടുകൂടിയതാണെന്നിഹും, എന്റെ മൂലലിംഗ
സ്ഥാനമായ ഹാലാസ്യംവെട്ടു് ഞാൻപോകുന്നതല്ല. അല്ലയോ കലേശപാ
ണ്ഡ്യ! ഭൂതവർത്തമാനഭാവികളായ മൂന്നു കാലത്തിലും ഒന്നുപോലെ അപ്യയ
വും ചിരന്തനവും അയ ഹാലാസ്യത്തിലെ സുന്ദരേശാലിംഗം ഇപ്പോൾ
എന്റെ മായകൊണ്ടു് കാണാൻ പാടില്ലാത്തതായി തീർന്നിട്ടുള്ളതല്ലാതെ ക
രിടത്തും പോയിട്ടില്ല. അതു് ഒരിക്കലും ഒരു പ്രകാരണയും നശിക്കുന്നത
ല്ല. അതിപ്പോൾ ചെന്നു നോക്കിയാൽ പ്രത്യക്ഷമായി കാണാം. നീ എ
ന്റെ ഭക്താഗ്രന്തനായ മദ്ധ്യവനേശാലിപ്പന്റെ മേയങ്ങളായ ഗേയങ്ങ
ളെ ബുദ്ധിപൂർവ്വമായി നിറിച്ചിട്ടുകൊണ്ടു്, ദുഃഖിതനായിത്തീർന്ന അവൻ
എന്നെ വന്നു് ശരണം പ്രാപിക്കുകയാൽ ചൂന്നിക്കു നിന്നിൽ അല്പംകോപം
ഉണ്ടായതുകൊണ്ടു് ഞാൻ എന്റെ ചിരന്തനമായ സുന്ദരേശാലിംബം
മായകൊണ്ടു് മറച്ചുവെക്കും. ഭക്തന്മാരുടെ ദുഃഖം കണ്ടു സന്ദിക്കുന്നതു എ
ന്നെക്കൊണ്ടു് പ്രയാസം വരണം. ഞാൻ അവർക്കു ചുറ്റുംചെയ്തുകൊടുക്കും.
നിന്റെ സ്തുതിമൂലം നിന്നിൽ എനിക്കുണ്ടായിരുന്ന അപ്രീതിയും തീർന്നു
ഇനി നീ മുഖിലത്തേപ്പോലെ വസിച്ചുകൊള്ളുക.

സുന്ദരേശ്വരന്റെ ഈ വാക്കുകൾ കേട്ട് രാജാവു, പൂർവാധികം ഭക്തിവിനയങ്ങളോടുകൂടെ വീണ്ടും, താൻ ചെയ്ത സ്വകല അപരാധവും ക്ഷമിച്ചു മൂലലിംഗം ഹാലാസ്വത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തി കൊടുപ്പാറാകണമെന്നു അപേക്ഷിച്ചു “ഉടനെ നിനാൽ ഞാൻ പ്രസാദിച്ചു; നീപോയി നോക്കുക. മൂലലിംഗം പ്രത്യക്ഷമാകും, എന്ന് വീണ്ടും അശരീരിയായി മറുപടി യുണ്ടായി.

ഉടൻതന്നെ കലേശപാണ്ഡ്യൻ, മദ്ധ്യവനേശ്വരനായകവിപുലവനൈവരത്തി അദ്ദേഹത്തിനു വേണ്ടുന്ന സമ്മാനങ്ങൾ എല്ലാം നൽകി മറ്റുള്ള കവീശപരന്മാരോടുകൂടെ അദ്ദേഹത്തെയും കേരിപ്പുവം പൂജിച്ചു താൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള തെറ്റുകൾഎല്ലാം പൊറുത്തു അനുഗ്രഹിക്കണമെന്നു അപേക്ഷിച്ചു.

അനന്തരം അവർ എല്ലാവരും കൂടെ ഹാലാസ്വത്തിൽപോയി നോക്കിയപ്പോൾ പരമാനന്ദപ്രദവും പരിപാദനവും ആയ മൂലലിംഗം പൂർവ്വതൽ അവിടെ ദൃഷ്ടിനോചരമായി. കലേശപാണ്ഡ്യൻ അവിടെവെച്ചും കവികൾക്കു പലപല ദിവ്യസമ്മാനങ്ങൾനൽകി പൂജിച്ചു അവരുടെ ശ്രേഷ്ഠസ്തോത്രം അശരീരിയുടെ മുമ്പിൽ സമർപ്പിച്ചു കവികൾ പടപടപാലെ സംമിമണ്ഡപത്തിൽപോയി വസിച്ചു. കലേശപാണ്ഡ്യൻ സുന്ദരേശ്വരസ്മരണയോടും ശിവഭക്താനുകമ്പയോടും പ്രജാവാത്സല്യത്തോടും കൂടെ ചിരകാലം രാജ്യംഭരിച്ചു. കടംബകാനനാധീശന്റെ അനുഗ്രഹത്താൽ കരേങ്കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അരിചർട്ടനൻഎന്നു പേരോടുകൂടിയ ഒരു പുത്രൻ ഉണ്ടായി. പുത്രോത്പാദനംകൊണ്ടു രാജാവിനു സന്തോഷവും അനന്ദവും പൂർവാധികം വർദ്ധിച്ചു. അല്പയൊ വസിഷ്ഠാദികളെ ഇപ്രകാരം ആണു് സുന്ദരേശ്വരൻ സംമിതികളോടുകൂടെ ഉത്തരഹാലാസ്വത്തിൽ പോയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അമ്പത്തിത്തൊമത്തെ ലീല- ഈ അത്ഭുതകരമായ ലീലയെ പഠിക്കുകയും ഭക്താഭക്തയും ചെയ്യുന്നവർക്കു് ഇഹലോക പരലോകസൗഖ്യങ്ങൾ ഒന്നുപോലെ ഉണ്ടാകുന്നതാണു്.

ഉത്തര ഹാലാസ്വപ്രവേശനംചെയ്ത

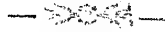
അമ്പത്തിത്തൊമ ലീല സമാപ്തം

ഹ ാ ല ാ സ്യ മ ാ ഹ ാ ത്വം

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

സമ്പ-ാം അദ്ധ്യായം.

കൈവത്കന്യയെ വിവാഹംചെയ്ത
അമ്പത്തി ഏഴാം ലീല.

ഒരു അഗസ്ത്യമഹർഷി സുന്ദരശാപന്റെ പരമാനന്ദകാണ്ടായ ലീലകളെ കേൾക്കാൻ അത്യുഷ്കമായ താല്പര്യത്തോടുകൂടെ മുഖവും പൊക്കിപ്പിടിച്ച് ചെവിതൂക്കിക്കൊടുത്ത ഇതില്ലാത്ത ഒരു സുകൃതപുരം ഇരുന്ന വസിഷ്ഠാദികളെ കരുണാപൂർവ്വം കടാക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു, സുരപ്രസന്നമായ ചക്രവിരാടത്തോടുകൂടെ, ഹാലാസ്യേശ്വരനായ മീനാക്ഷീവൻ ഭാഗകന്യകയായി ജനിച്ച മീനാക്ഷീഭാവതിയെ വിവാഹം ചെയ്ത അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായമായ അമ്പത്തി ഏഴാമത്തെ ലീലയെ താഴെവരുമാറ് പറഞ്ഞതുകൂടി:—

“പണ്ടൊരിക്കൽ, വേദവേദിയും ഹാലാസ്യവാനിയും, അംബികാപതിയും സർവേശ്വരനുമായ സുന്ദരശാപൻ, ഭാവതിയായ മീനാക്ഷിക്കു വേദാന്തോപദേശം ചെയ്തു. എന്നാൽ ഭാവതി അതു ശ്രദ്ധവെച്ചുകേൾക്കാതെ, കുഞ്ഞുങ്ങളെ കളിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ കൂട്ടത്തിൽ, ഏതാണെന്നായി വകവെച്ചു മുളിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

താൻ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടി ഉപദേശിക്കുന്ന അതിഗഹനങ്ങളായ വേദാന്തതത്വങ്ങളെ ഭാവതി അലക്ഷ്യമായി തള്ളിയിരിക്കുകയാണെന്നു ഭഗവാൻ കണ്ടെഴിഞ്ഞപ്പോൾ മനസ്സിലായി. കൂലനായ അദ്ദേഹം എന്റെ വേദാന്തോപദേശത്തെ നിസ്സാരമായി തള്ളിക്കളഞ്ഞതന്നെ എന്റെ ഭക്തശിരോമനിയായ ഭാഗൻ സുധർമ്മന്റെ മകളായി ജനിക്കട്ടെ, എന്നുശപിച്ചു.

അപ്പോൾ അമ്മയെ ശപിച്ചതുകേട്ടു ക്ഷയിക്കുന്ന വിഷ്ണുശാപൻ ഉടനെ തന്റെ തുവിക്കരംകൊണ്ട്, അപ്പോൾ അടുക്കൽ ഇരുന്നിരുന്ന പുകുന്ദകൾ വാരി, സിന്ധുവിൽ എറിഞ്ഞു. ഷൺമുഖനും ഈ വിവരം അറിഞ്ഞു കൂലനായി. അദ്ദേഹം ഓടി പരമേശ്വരന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു, അപ്പോൾ അമ്മയെ ശപിച്ചത് വളരെ അന്യായമായിപ്പോയി. ഉപദേശഗ്രഹണത്തിൽ, ശ്രോതാക്കൾക്കു ആലസ്യമുണ്ടാകുക സാധ്യമാണ്. അതിനെ ക്ഷമിക്കുകയാണ് ഉപദേശാക്ഷന്മാരുടെ പരിധി. അതിനു വിപരീതമായ പിതാവിന്റെ ഈ പ്രവൃത്തിവളരെ കഷ്ടമായിപ്പോയി. ആരേക്കാ

ണ്ടും ഇതു തട്ടക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ലല്ലോ എന്നിങ്ങനെ ഉച്ഛത്തിൽ പറഞ്ഞുവെങ്കിലും ഭഗവാന്റെറകെയിൽ ഇരുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ എല്ലാം പിടിച്ചുപറിച്ചു, ദൂരെ ഏറിഞ്ഞു.

സുബ്രഹ്മണ്യന്റെ ആ സാഹസികതയും സദാശിവൻ തീരെ സഹിച്ചില്ല. അദ്ദേഹം “നീ മൂകനായിപ്പിറക്കും” എന്നു ഷഃണ്മതുനേയും ശപിച്ചു. അദ്ദേഹം ഉടൽതന്നെ ഭക്തനും വിവേകിയും മധുരാപുരാവാനിയും കരഗ്രാമൻ എന്നു പേരോടുകൂടിയവനുമായ ഒരു വൈശ്വത്രേയന്റെ പുത്രനായി ജനിച്ചു.

ഭഗവൽസന്നിധിയിൽ ഭഗവാനും ഭഗവതിയും മക്കളോടുകൂടി ഇപ്രകാരം ശപിക്കുകയും വഴക്കുപറക്കുകയും പിടിക്കുകയും പുസ്തകങ്ങൾ വാരിയെറിയുകയുംചെയ്തും ചെയ്യുന്ന കോലാഹലങ്ങൾ കേട്ടു, കാര്യമെന്തെന്നറിയാൻ നന്ദികേശപരനും ആ സമയത്തു് അങ്ങോട്ടുകയറിച്ചെന്നു. ഭഗവാൻ അതുനന്ദം ക്ഷപിതനായിട്ടിരിക്കുകയാണല്ലോ. ആ സമയം കേറിച്ചെന്നതുകൊണ്ടു്, നന്ദികേശപരന്റെ പേരിലും ഭഗവാനു വലിയ ക്രോധമുണ്ടായി. സമയം അറിയാതെ കയറിവന്നതുകൊണ്ടു്, നീ മത്സ്യമായിപ്പിറക്കും എന്നു ഗണാഗ്രന്ഥിയായ നന്ദികേശപരനേയും ശപിച്ചു. നന്ദികേശപരൻ ഉടൻതന്നെ രാമേശ്വരത്തിനു സമീപം സമുദ്രത്തിൽപോയി അതുന്നതമായ മലപോലെയുള്ള ഒരു മത്സ്യമായി ജനിച്ചു, ക്ഷുദ്രമത്സ്യങ്ങളെപ്പിടിച്ച് ഭക്ഷിക്കുകയും ഗണപതിഭഗവാൻ വാരിയെറിയ്ക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ എല്ലാം ക്ഷയിയിലാക്കി സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു് ശാപമോക്ഷത്തിനുള്ള കലവുപുതീക്ഷിച്ചു പരമശിവനേയും ധ്യാനിച്ചു സമുദ്രത്തിൽ വസിച്ചു.

ഈ കാലത്തിൽ മധുരാപുരാവാനിയും ഭാഗ്യശാലിയും സ്വധർമ്മനിരതനും ശാഭ്യഭക്തനും സമുദ്രതീരവാസിയും ആയ സുധർമ്മനെന്ന് ധീവരൻ, മത്സ്യംപിടിക്കാനായി കടലിൽവശിയ ഒരു വലയിൽ, അനവധി മത്സ്യങ്ങളോടുകൂടെ ഒരു വലംപിരി ശംഖം കാണപ്പെട്ടു.ദാശൻ കാടിച്ചെന്നുകൈയിൽ എടുത്തപ്പോൾ, അതു് അതിരൂപവതിയായ ഒരു കന്യകയായി ഭവിച്ചു. അതേവരെ സാന്താനമുണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത ദാശൻ, അതിരൂപവതിയായ ഒരുകന്യകയെ ഈശ്വരഭക്തയായി ലഭിച്ചതു എന്തൊരുസന്തോഷാവഹമായിരുന്നുഎന്നു് അമൈക്കൊണ്ടും പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ കഴിഞ്ഞല്ലല്ലോ. അവൻ ഉടൻതന്നെഭാഗ്യവൈഭവംകൊണ്ടു തനിക്കുലഭിച്ച ആ കന്യകാമുക്കത്തെ ഇതില്ലാമില്ലാത്തപരമാനന്ദത്തോടുകൂടെ എടുത്തു മാറോടണച്ചുപിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി സന്താനലാഭത്തിന്നു സർവ്വേശ്വരിയായ ഭവാനിയെ ഭജിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവന്റെ ഭാര്യയുടെ കൈയിൽകൊടുത്തു, വിവരംപറഞ്ഞു. സന്താനലാഭത്തിനുവേണ്ടി പ്രാർഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്ത്രീരത

ത്തിന്റെ കയ്യിൽ, ഒരു സ്വന്താനത്തെക്കൊണ്ടുചെന്നു കൊടുത്താൽ അവർക്കുണ്ടാകുന്ന അനന്ദത്തിനും അതിരുകളോ?

അ ഭാരനാരി തോംവിന്റെ കൈയിൽനിന്നുംകുട്ടിയെവാങ്ങി ഏന്റെ പ്രാർത്ഥന ഫലിച്ചു. കരുണാശാലിനിയാർ മീനാക്ഷി, അവരെ ഭജിക്കുന്നവരെ രിക്കലും ഉപേക്ഷിക്കുകയില്ല. ഈ കഞ്ഞിനെ നമുക്കു നൽകിയതു ഭഗവതിയാണു്. എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അനവധി പ്രാവശ്യം ഖോദനീയമായ അംഗപാപങ്ങളോടുകൂടിയ ആ കുട്ടിയെ ചുംബിച്ചു രോമാഞ്ചപ്പെടുത്തിയായി. അവർ, പശുവിൻപാലിൽ പഞ്ചസാരമേഞ്ഞു കുട്ടിക്കു പാലുചൊടുത്തും പ്രായത്തിന്നനുസരിച്ചു ഭക്ഷിക്കാവുന്ന മറ്റനവധി ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ കൊടുത്തും ഇതിൽപരമല്ലാത്ത ജാഗ്രതയോടും, സന്തോഷത്തോടുംകൂടെ ലളിച്ചുപള്ളന്മാർത്തുടങ്ങിയ ആ കുട്ടി കാണുന്നതാൽ ഇരട്ടി ആരോഗ്യത്തോടും രൂപലാപങ്ങളുടേയും ഉള്ളത്തുടങ്ങി. എന്തിനധികംപറയുന്നു. ഭഗവൽശാപംകൊണ്ടു്, ദാശകന്യകയായി പിറന്ന ആ മീനാക്ഷീഭഗവതി ജാതന്മായതിന്റെ പത്താലിവസന്നവുമായി വികസിച്ചു ചെന്താമരപ്പൂവിനെക്കാളും മനോഹരവും പൂണ്ണചന്ദ്രനേക്കാൾ പ്രകാശമാനവും ആയ സൗന്ദര്യംനേറ്ററഞ്ഞ ഒരു അതികോമളവതിയായ യുവതിയായിത്തീർന്നു. സൗന്ദര്യസാരസംസ്ഥമാമീനാക്ഷീ ഭഗവതിയുടെ അവതാരപല്ലേ ആ ദാശകന്യക. പുത്രിയുടെ അനിതസ്സധാരണവും അതിവിസ്മയനീയവും ആയ വളച്ചുയം സൗന്ദര്യവും കാണക്കൊന്ന മാതാപിതാക്കൾക്കുണ്ടായിത്തുടങ്ങിയ അനന്ദവും അപ്രകാരംതന്നെയായിരുന്നു. കാനികൾ ഒന്നുപോലെ ആ ഭവനൈകസുന്ദരിയുടെ അംഗൈകമല്ലത്താൽ അപഹൃതചിത്തരും വളച്ചുവാൽ വിസ്മയമാനസരും ആയി. ചുല്ലാവരും ദാശവതികളുടെ അതിരറ്റഭാഗ്യത്തെപ്പറ്റി പ്രശംസിച്ചു. അതിന്നുമുമ്പു ദാരിദ്ര്യഭവതയുടെ മൂടസ്ഥാനമായിരുന്ന അവരുടെ കുടുംബം കന്യകയുടെ ജനനദിവസമുതൽ, ഐശ്വര്യത്തിന്റെ നൃത്തരംഗമായി മാറി. സന്തോഷവും അനന്ദവും റൂപിയും ഉത്സാഹവും, മുത്തുകളായി അവരുടെ ഭവനത്തിൽ സേവിച്ചുകിടക്കുകയാണോ എന്നു അവരുടെ ചെല്ലുന്നവർഅവരുടെ അപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥകളാൽ സംശയിച്ചുപോകും.

വന്ദാതജനമന്ദോമമായ സുന്ദരശാപനും, തന്റെ ശക്തിയായ മീനാക്ഷിയെ പിരിഞ്ഞു് പത്തുദിവസത്തിൽകൂടുതൽകാലം വസിക്കുന്നതിനു ശക്തിയുണ്ടായല്ല. പതിനൊന്നാംദിവസം ഭഗവാൻ, ദാശകന്യകയായി സുധർമ്മാസന്റെ കുടിലിൽ വസിക്കുന്ന കന്യകാ തോമായ സുന്ദരശാപിയെ വിചാഹംകഴിക്കുന്നതിന്നായി ഒരു ഗീവന്റെ വേഷമെടുത്തു് മീനാക്ഷി പരിചരിക്കുന്ന ദാശന്റെ കുടിലിൽചെന്നു സുധർമ്മാവിരുന്നോടുഅവന്റെ മകളെ വിചാഹംകഴിച്ചുകൊടുക്കുമോ എന്നു ചോദിച്ചു.

ദാശൻ അതുകേട്ട് ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചു—

എന്റെ മകൾ യൌവനയുക്തയായി. അവൾക്കുചേരുന്ന ഒരു സുന്ദരൻ ഭൂലോകത്തിലെങ്ങും കാണുകയില്ലെന്നായിരുന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നത്. ആകസ്മികമായി ഇവളെ ലഭിച്ചതുപോലെതന്നെ ഇവൾക്കു അനുരൂപനായ ജാമാതാവിനേയും ദൈവം എനിക്കു ആകസ്മികമായിത്തന്നെ അതുകൊണ്ട് എന്റെ മകളെ ഇവനുതന്നെ വിവാഹംകഴിച്ചുകൊടുക്കണം. അന്നന്തരം ചോദിച്ചു.

എടോ യുവാവേ! സുന്ദരനായ നീ അന്ദ? നിന്റെ ദേശം ഏതു? നിനക്കു എന്തുശക്തിയുണ്ട്? ഇതെല്ലാം അറിഞ്ഞിട്ടു എന്റെ മകളെ നിനക്കു വിവാഹംചെയ്തുതരാമെന്നോതുകയില്ലെന്നു പറയാം.

കമനീയശാസനമായ ദാശയുവാവിന്റെ വേഷത്തിൽ നില്ക്കുന്ന ഒരു ബാധിവാസനും മായാമയനും ആയ സുന്ദരേശ്വരൻ, ധീവരന്റെ ചോദ്യത്തിനു ഇങ്ങനെ മധുരമായി ഉത്തരംപറഞ്ഞു.....

കാമരൂപനായ ഞാൻ ദാശനപയനാഥനാണ്. എന്റെ സ്ഥിരവാസം സമസ്തസൗഭാഗ്യ സമ്പന്നമായ മധുരയിൽ; ഞാൻഇപ്പോൾ വരുന്നതു അവിടെനിന്നും ആണ്. എനിക്കു അറക്കൊണ്ടും എടുത്തുവീശാൻകഴിയാത്ത ഏതുവലിയവലയും എടുത്തുവീശുന്നതിനും ആ വലയിൽ അകപ്പെടുന്ന പുത്ര വലിയ ഭവജന്തുക്കളേയും ഒറ്റക്കുപിടിച്ചുകയറുന്നതിനും, ചോകങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനും, അവയെ രക്ഷിക്കുന്നതിനും സംഹരിക്കുന്നതിനും, ചോണ്ടു ശക്തിയുണ്ട്. ഞാൻ നിത്യവും ഈശ്വരൻ മരണമില്ലാത്തവനും അങ്ങേമകൾക്കു അനുരൂപമായസൗന്ദര്യത്തോടും അനുഗുണങ്ങളോടുംകൂടിയവനും ഓരക്കുന്നു. ഞാൻ അങ്ങേമകളുടെ ഗുണഗണങ്ങൾ കേട്ടു അവളെ വിവാഹംചെയ്യാനായി വന്നിരിക്കുകയാണ്. അനുരൂപനായ പുനിക്കു അവിടുന്ന് അവിടെത്തപുതിയെത്തണം.

ദാശൻ ഇതുകേട്ട്, അത്ഭുതം സന്തോഷിച്ചെന്നുമാത്രമല്ല, തന്റെ മകളെ സുന്ദരനായ ഇവനുതന്നെ കൊടുക്കണമെന്നു നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെശേഷം ദാശയുവാവിനോടു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു —

അല്ലയോ ധീവരയുവാവേ! നിങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കു വളരെശക്തിയുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടായില്ല. കാണിച്ചുതരികുകൂടി ചെയ്യണം. കാണാത്തൊരു നല്ല വിശ്വാസം ഉണ്ടാകുന്നതല്ല.

ധീവരവേഷധാരിയായ സുന്ദരേശ്വരൻ അതുകേട്ട്, എന്റെരക്ഷിനിങ്ങൾക്കു കാണിക്കണമെങ്കിൽ ഇതാ കണ്ടുകൊൾവിൻ. എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ട്, സ്വരണസ്തന്ധധാരാതപും, ഗുണത്രയവിചിത്രതയും, മഹാമായാമയവും, ആയ ജാലം എടുത്തു വീശുന്നതിനായി ഞ്ഞാറിത്തുപിടിച്ചുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

നിങ്ങളാലോ നിങ്ങളുടെ വംശത്തിൽ ഇപ്പോൾ ഉള്ളമറ്റേതെങ്കിലും ഒരു ധീരശ്രേഷ്ഠനാലോ നിങ്ങളുടെ പൂർവികന്മാരായ പിതൃപൈതൃകമാവാം ദിക്കാലോ എന്റെ ഈ വലിച്ചുടുക്കുന്നതിന്നോ വീശുന്നതിന്നോ സാധിക്കുന്നതല്ല. ഈ വല ചുറ്റുതു് നിവർത്തുന്നതിന് എന്തൊക്കെണ്ടുമാത്രമേ സാധിക്കയുള്ളൂ. നിങ്ങളുടെ ഈ സമുദ്രത്തിൽ ഏറാവും വലിയ മത്സ്യങ്ങൾ ഉള്ളസ്ഥലം ഏതാണെന്നു പറയണം. ഞാൻ ഈ നിമിഷത്തിൽ പിടിച്ചുതരാം.

ദാശവേഷധാരിയായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ മേൽപ്രകാരംഉള്ള വാക്കുകൾകേട്ട് മററുള്ളകൈവർത്തന്മാർ ഇപ്രകാരംപറഞ്ഞു:—

ഈ കടലിൽ വളരെ മത്സ്യങ്ങൾ ഉള്ളതിൽവെച്ച് ഏറവും വലിയ ഒരുമത്സ്യം ഉണ്ട്. ആ പവ്താകാരനും ഭേഷനും ആയ മത്സ്യം എവിടെ എന്നറിവാൻ പാടില്ലാതെ പുസ്തകങ്ങളും ഭക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് മോചനത്തിനായി വായുവിനെപ്പോലെ ഓടുന്നൊട്ടത്തിൽ വളരുന്നവായ ദേഷ്ടുങ്ങൾ കൊണ്ട്, പവ്തങ്ങളെ പൊടിക്കുകയും അതിന്റെ സമീപത്തിൽകൂടി ഗതാഗതംചെയ്യുന്ന എല്ലാക്കുപ്പുകളും, ഭഞ്ജിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആ മത്സ്യത്തെ പിടിക്കുന്നതിന് അരക്കൊണ്ടുകഴിവരുമോ അവൻ ദാശന്മാരിൽവെച്ച് വലിയവൻ തന്നെയെന്നുള്ളതിന് യാതൊരു സംശയവുമില്ല.

വൃദ്ധകൈവർത്തൻ അതുകേട്ട്, സുന്ദരേശ്വരനെക്കൈവർത്തനെ നോക്കി എന്നാൽ, നിങ്ങൾ, നിങ്ങളുടെ ഈ വലിയവലവീശി, ഇവർ പറയുന്ന വലിയമത്സ്യത്തെ പിടിക്കണം. അങ്ങനെയൊരാൾ എന്റെ മകളെ നിങ്ങൾക്കുവിവാഹം കഴിച്ചുതരാം. ആ മത്സ്യംപിടിക്കുന്നവൻ കേമൻതന്നെയെന്ന് ഇവർ എല്ലാം സമ്മതിക്കുന്നല്ലോ. എന്നിങ്ങ അതിൽകൂടുതൽ യാതൊന്നും വേണമെന്നില്ല.

സുന്ദരേശ്വരൻ അതുകേട്ട്, എന്നാൽ ആ മത്സ്യം കിടക്കുന്നസ്ഥലമറിവർവന്നു കാണിച്ചുതരട്ടെ. ഞാൻ തീച്ചയായും അതിനെ പാടില്ലാതെ വരാം എന്നുപറഞ്ഞു.

മററുള്ളവർ അതുകേട്ട് നിങ്ങൾ വലയും ചുറ്റുതു്കൊണ്ട് വരണം, ഞങ്ങൾ കാണിച്ചുതരാം എന്നുപറഞ്ഞു. അവരുടെ അപ്പോൾ കൂടിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ഒരുക്കൂട്ടം ദാശന്മാർ മുന്വന്നു. കൈവർത്തവേഷധാരിയായ സുന്ദരേശ്വരൻ, ഹൻറ ദിവ്യമായ വലയെ തോളത്തു മുറുത്തുകൊണ്ട് അവരുടെ പുറകുതിരിച്ചു. എല്ലാവരുംകൂടെ രാമസേതുവിൽ എത്തി. അദ്ദേഹം തന്നെ ആ വലിയമത്സ്യം അവിടെ ഉണ്ടാണെന്ന് അനുമാനിച്ചു. ദേവേന്ദ്രനെപ്പോലിച്ച് സമുദ്രത്തിൽ ഒളിച്ചുകിടക്കുന്ന മൈനാകപവ്തം മത്സ്യരൂപത്തിൽ സമുദ്രത്തിൽ ഓടിനടക്കുകയാണോ എന്നു സംശയിക്കത്തക്കവണ്ണം വലിപ്പത്തോടുകൂടിയ ആ മത്സ്യം രാമസേതുവിന്റെ സമീപത്തിൽ

വന്നുനിൽക്കുന്നതിനെ അവർകളുടേ. വിവരം ഓരോവേഷധാരിയായ സുന്ദരേശ്വരനോടു മറുത്തു ഓരോവാർ പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം തന്റെ തോളിൽ കിടന്ന വലയെടുത്തു് അ മത്സ്യം കിടക്കുന്നതായി കാണിച്ചുകൊടുത്ത സ്ഥലത്തുവീശി. ശാപംകൊണ്ടു് അതേവരെയും മത്സ്യവേഷധാരിയായി വേഗഗ്രാമങ്ങളുംകാത്തുകിടന്നിരുന്ന നന്ദികേശ്വരൻപുസ്തകങ്ങളോടുകൂടെ വലയിൽ അകപ്പെട്ടു. സുന്ദരേശ്വരൻ വലപിടിച്ചുകരക്കേററി. മറുത്തവർ മഹാമേരുവിനെപ്പോലെ ഉന്നതമായ അ മത്സ്യത്തെ തന്റെവലയിൽ കുടുക്കിപ്പിടിച്ചു കരക്കേററി ഇട്ടുകൈവത്തയുവാവിന്റെ അമിതശക്തിയേയും വൈഭവത്തേയും പററി ഇതിൽപരമില്ലാത്ത പ്രശംസിച്ചു.

അനന്തരം കൈവത്തയുവാവു് തന്റെ വലയിൽ കുരുങ്ങിയ മത്സ്യത്തെ വലയിൽനിന്നും പിടുത്തി എടുക്കാനായി കൈകൊണ്ടു പിടിച്ചു. സാക്ഷാൽ പരമശിവനായ സുന്ദരേശ്വരകൈവത്തന്റെ കരസ്സാവും കൃപാവീക്ഷണവും ശാപംകൊണ്ടു് മത്സ്യരൂപധാരിയായ നന്ദിയുടെ ശരീരത്തിൽ എപ്പോൾ പതിച്ചുവോ ഉടൻതന്നെ നന്ദി മത്സ്യരൂപത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച് സ്വന്തരൂപത്തിൽ പ്രകാശിച്ചു. അതിന്റെശേഷം അദ്ദേഹം കൈവത്തയുവാവിന്റെ വേഷത്തിൽ തന്റെമുമ്പിൽനില്ക്കുന്ന സ്വസ്ഥമിയായ സുന്ദരേശ്വരനെ അത്യാനന്ദം ഭക്തിയോടുകൂടെ വന്ദിക്കുകയും സ്തുതിക്കുകയുംചെയ്തു.

മറുത്തവർ ഇതെല്ലാംകണ്ടു് വളരെ വളരെ അതിശയിക്കുകയും വിവാഹാർത്ഥം അഗതനായ ഈ കൈവത്തയുവാവിന്റെ കരകുശലം വിസ്മയനീയംതന്നെയെന്നു തലകുലുക്കി സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെശേഷം എല്ലാവരുംകൂടി വൃദ്ധകൈവത്തന്റെ സദനത്തിൽപോയി വിധിപ്രകാരം വിവാഹത്തിനു് വേണ്ടചടങ്ങുകൾ എല്ലാം ഉണ്ടാക്കി വിവാഹമണ്ഡപത്തിൽപെട്ടു് സർവ്വസമ്മതപ്രകാരം ദാശകന്യകയെ സുന്ദരേശ്വരകൈവത്തൻ വിവാഹംചെയ്തുകൊടുത്തു.

ഭഗവാൻ സുന്ദരേശ്വരൻ കല്യാണരൂപിണിയായ ദാശകന്യകയെ സർവ്വസമ്മതപ്രകാരം ഉപഹരിച്ചതിന്റെശേഷം തന്റെ നിയോഗപ്രകാരം ഭൂതഗണങ്ങളാൽ അന്നയിക്കപ്പെട്ട ദിവ്യവിമാനത്തിൽ, അ ദാശവൃദ്ധനേയും അവന്റെ ഭാര്യയേയും ഇരുത്തി ദിവ്യവാദ്യങ്ങളോടുകൂടെ കൈമാന്വതിലേക്കു യാത്രയാക്കി. പുറകേ ദാശകന്യകയായി അവതരിച്ച മീനാക്ഷീദേവിയോടുകൂടെ അദ്ദേഹവും വൃദ്ധഭാര്യയുമായി സ്വസ്ഥാനത്തേക്കു തീരിച്ചു. ശാപഗ്രസ്തമായ മത്സ്യരൂപം ഉപേക്ഷിച്ച് സ്വന്തരൂപത്തിൽ അതേവരെയും ഭഗവൽ സന്നിധാനത്തിൽ നിന്നിരുന്ന നന്ദികേശ്വരൻ തന്റെകൈയിലുണ്ടായിരുന്ന പുസ്തകങ്ങളോടുകൂടെയും ഭഗവാനെ ചിന്തൂടന്നു. അവിശ്വാരിതങ്ങളും അതുതത്തരങ്ങളുമായ ഈ സംഭവങ്ങൾ കാണികൾക്കു് എ

നൊന്ത പിന്നെയെന്നെയും ബാഹുമാനത്തെ മുമ്പാക്കം കൊണ്ടുവന്നു പരയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അവരിൽ പലരും അവിടെ നടന്നതെല്ലാം മായത്തോ സ്വപ്നമോ ആയിരിക്കണം എന്ന് നിശ്ചയിച്ചു. ദിഗ്വചിമാനാത്രപരമായി കൈമാസത്തിൽപോയ ദാശഭവതിമാർ, ഈശ്വരിയുടേയും ഈശ്വരന്റെയും സാരപ്രത്യേകതകളുടെ പരമാനന്ദവും അനുഭവിച്ചു വന്നിട്ടു. ധൃഷ്ടദന്ത്യനായി അവരുടെ പുറകേതിരിച്ച മീനാക്ഷീസുന്ദരശേഷന്മാരിൽ, ഭഗവതി, അവർ “ഉത്തരകോശാഖ്യ”ത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ ഭഗവാന്നോട്, അല്ലയോ സ്വാമിൻ! എന്നിങ്ങനെ വേദാന്തങ്ങൾക്കേറുന്നതിനാഗ്രഹമുണ്ടു. നിന്തിരുവടി രണ്ടാമതും ഉപദേശിച്ചതാണെന്നു എന്നുപേക്ഷിച്ചു. അവരോടൊന്നിച്ചുണ്ടായിരുന്ന യോഗിമാരും ഭക്തന്മാരും അതുകേട്ട് തങ്ങൾക്കും വേദാന്താത്മങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുന്നതിന് അമിതമായ ആഗ്രഹമുണ്ടെന്നു ഭഗവാനെ അറിയിച്ചു.

വേദവേദാന്താഗമ സാമ്പ്രദായവും ഭക്തവത്സലനും പരമഗുരുവും ആയ ഭഗവാൻ അതുകേട്ട് നിങ്ങൾക്കു എല്ലാവർക്കും അർപ്പിത താല്പര്യമാണെന്നിതിൽ ഞാൻ ഇവിടെ താമസിച്ചു നിങ്ങൾക്ക് വേദാന്താത്മമാപദേശം ചെയ്യാമെന്നു പറഞ്ഞത്, കേൾക്കുകയും അവിടെ താമസിച്ചു, ഭക്തന്മാരുടെയും യോഗിമാരുടെയും അഭിപ്രായം പ്രമേയമായി മാതാസ്വരൂപിണിയായ ഭഗവതിക്കുവേണ്ടിയിട്ടുള്ള പൂജയ്ക്കു അർപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള കർമ്മവിദ്യകളും സായുജ്യസ്വരൂപമായ മുക്തിയെ ദാനമെന്നു വേദാന്താത്മങ്ങൾ ഉപദേശിച്ചു ലോകൈകഗുരുവായ സാക്ഷാൽ ദർശിനാമുത്തിയുടെ വദനാവിന്ദോൽഗൃഹിതങ്ങളായ വേദാന്താത്മതത്വഗുരുപാനംകൊണ്ട് യോഗികളും ഭക്തന്മാരും മനുഷ്യാലയ പരമാനന്ദപ്രാപ്തരായി.

അതിന്റേറ്റശേഷം അവർ അന്നാശയുടെ വാസസ്ഥലങ്ങളിലേക്കും മീനാക്ഷീസുന്ദരശേഷൻ അവരുടെ നിവാസസ്ഥാനമായ റോമാസ്യത്തിലേക്കും പോയി.

അല്ലയോ വാസിയ്ക്കുകയുള്ള ഇപ്രകാരം ആണ് കടംബകാനനവാസിയായ ഭഗവാൻ സുന്ദരശേഷൻ ശാപംകൊണ്ട് ദാശകന്യകയായി ജനിച്ച മീനാക്ഷിയെ വിവാഹംചെയ്യുന്നതിനുവേണ്ടി കൈവരെയുവാവിന്റെ വേഷമെടുത്തതും, ശാപംകൊണ്ട് മത്സ്യരൂപിണയായിക്കിടന്ന നന്ദിയെ വലുപ്പി ശി കരകുററി ശാപംതീർത്തതും, സ്വഭക്തരായ ദാശഭവതികൾക്ക് സാരപ്രസാദംനൽകിയതും, ഭക്തമാണങ്ങൾക്കും യോഗികൾക്കുംവേണ്ടി ഭഗവതിയായ മീനാക്ഷിയെ അഭിമുഖമെടുക്കിക്കൊണ്ടു, വേദാന്താത്മമാപദേശം ചെയ്തതുമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അൻപത്തിഏഴാമത്തെ ലീല. ഈ ദുഃഖൈഷ്വരനാശനവും സർവ്വകാമപ്രദവും ആയ ലീല പഠിക്കുകയും കേൾക്കുകയും

ചെയ്യുന്നവർക്ക് ഇഹപരങ്ങളിൽ ഒന്നുപോലെ പരമാനന്ദം അനുഭവിക്കുന്നതിനു സംഗതിയാകുന്നതാണ്.

കൈവൽക്കന്യകയെ വിവാഹംചെയ്ത്
അൻപത്തിഏഴാം ലീല

സ മ ധ പ്ല ങ .

ഹ ധ ല ധ സ്യ മ ധ ഹ ധ ത്വ ങ

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

നാലാം അദ്ധ്യായം.

വാര്യപുരേണൻ ജ്ഞാനദീക്ഷ നൽകിയ
അൻപത്തി ഏഴാം ലീല.

മാതം ഹേസ്യദേവിയായ അഗസ്ത്യാൻ വീണ്ടും വ
സിഷ്ടാദികളോട്, ഹാഷാസ്യവാസിയാരു സുന്ദരേശ്വ
രൻ, വാര്യപുരേണൻ എന്ന മന്ത്രിക്ക് ജ്ഞാനദീക്ഷനൽകിയതായ അദ്ദേഹ
ത്തിന്റെ അൻപത്തി ഏഴാമത്തെ ലീലപ്പേറ്ററി താഴെവരമാറ് പറയാ
ൻ തുടങ്ങി.

അല്ലയോ വസിഷ്ടാദികളേ! ഇനി നിങ്ങൾ സ്വാമഗ്രഹകരനായ
നീലാടവീനാദിന്റെ അൻപത്തി ഏഴാമത്തെ ലീലയെ കേട്ടുകൊള്ളുവി
ൻ! ഈ ലീല അത്യാത്മ പാപനശായതാണ്. ഈ ഏക ലീലാഗ്രഹണം
കൊണ്ട് നിങ്ങളുടെ സകലപാപങ്ങളും അസ്തമിച്ചുപോകും.

പണ്ട് അഭിജ്ഞാപനമായ രത്നമായി സുന്ദരനായി സുശീലനായി
ശ്രീമാനായി ഭൂന്ദരനാഥൻ എന്ന് പേരോടുകൂടിയ ഒരു ഭൂസുന്ദരേശ്വരൻ
വാര്യപുരത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ദൈവഭക്തഗുണാഗ്രന്യനായ അവൻ, വാ
ര്യപുരേശ്വരൻ എന്ന പേരോടുകൂടി ഭാഗ്യവിശുതനായ ഒരു പുത്രൻ ജനി
ച്ചു. അവൻ ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ വേദങ്ങളും വേദാർത്ഥങ്ങളും വേ
ദാന്തപ്രകരണങ്ങളും സർവ്വമർശാസ്ത്രങ്ങളും പുരാണങ്ങളും ശിക്ഷാദിക
ളായ വേദാംഗങ്ങളും തത്വവും, മീമാംസയും, അയുർവ്വേദവും, ധനുർവ്വേദവും
ഗാന്ധർവ്വവേദവും അനേക പ്രകാരത്തിൽ ഉള്ള അർത്ഥശാസ്ത്രങ്ങളും ഗജാ
ശാല ലക്ഷണശാസ്ത്രങ്ങളും, മറ്റുചിലകളും മറ്റുശാസ്ത്രങ്ങളും എന്നുവേണ്ടസ
കലവിദ്യകളും വഴിപാലെ അഭ്യസിച്ചു അക്കാലത്തെ സകലവിദ്യാന്മാരി

ൽവെച്ചും അഗ്രഗന്ധനായി. വിശേഷിച്ചും അദ്ദേഹത്തിന്, ഭൂലോകത്തിലെ എല്ലാലോകങ്ങളും ഒന്നുപോലെ എഴുതാനും വായിക്കാനും സംസാരിക്കാനും വശമായിരുന്നു. രാജ്യഭരണതന്ത്രത്തിലും നീതിശാസ്ത്രത്തിലും അദ്ദേഹത്തിനുള്ളതെന്നു പറഞ്ഞുപോയ പാണ്ഡിത്യത്തിന് അതിമില്ലായിരുന്നു. പതിനാറുവയസ്സിനകം മുൻപറഞ്ഞ എല്ലാവിദ്യകളിലും ഒന്നുപോലെ പാരംഗതനായിത്തീർന്ന അ വാതപുരേശവിപ്രനെ അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ വന്ദിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാനമന്ത്രിപദത്തിൽ നിയമിച്ച് നിട്ടുകൊടുത്തു. നിയമജ്ഞാനംകൊണ്ടെന്നുമാത്രമല്ല മന്ത്രസാമന്ത്രികൊണ്ടും അദ്ദേഹം മന്ത്രികളിൽപെച്ച് അഗ്രഗന്ധനായിത്തീർന്നു. തന്മൂലം അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ ഗജതുരഗരഥപാതികൾ അടങ്ങിയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചതുരംഗസൈന്യത്തിന്റെ ഭരണം വിശേഷിച്ചും വാതപുരേശനിൽ സമർപ്പിച്ചിരുന്നു. അന്യരാജ്യങ്ങളുമായുള്ള സകല ഏല്പാടുകളും വിദേശീയക്കച്ചവടങ്ങളും നടത്തിവന്നതും ചൂങ്കു വസൂൽ ചെയ്യുന്നതും പ്രത്യേകിച്ചും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ ആയിരുന്നു. ഇങ്ങനെ പ്രധാനകാര്യങ്ങളിൽ എല്ലാം നിയുക്തനായ അ മന്ത്രിസത്തൻ തന്റെ അപാരമായ ഭരണസാമന്ത്രി കൊണ്ട് മധുരസാമ്രാജ്യത്തെ പൂർവ്വവിധി പ്രബലമാക്കിത്തീർത്തു. സൈന്യബലംകൊണ്ടും, ധനശക്തികൊണ്ടും, കോട്ടകൊത്തളങ്ങളുടെ ഉറപ്പുകൊണ്ടും, മധുരസാമ്രാജ്യം, ശത്രുരാജാക്കന്മാർക്ക് ഭീഷണിപ്രാപ്തമാകുന്നു മാത്രമല്ല, സന്ധ്യസ്ഥലികൊണ്ടും, ഭരണനയംകൊണ്ടും, നീതിപാലനംകൊണ്ടും, മറ്റും സ്വർദ്ധ്വജകയ്യുപയോഗിച്ച്. രാജ്യത്തിൽ മേൽപ്രകാരമെല്ലാമുള്ള ഐശ്വര്യങ്ങൾ വർദ്ധിച്ചു മന്ത്രിസത്തമനസ്സായ വാതപുരേശനോടു രാജാവിനുള്ള സ്നേഹത്തിനും പ്രീതിക്കും യാതൊരറ്റവും ഇല്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ആ മന്ത്രിശാലന്, അനവധി കൃഷിസ്ഥലങ്ങളും ഭക്ഷണങ്ങളും വസ്ത്രഭരണങ്ങളും മറ്റു സമ്പത്തുകളും സമ്മാനമായി നൽകി.

തന്റെ ഭരണസാമന്ത്രിയുമൂലം സർവ്വജനമായി രാജാച്ച നൽകിയ സമ്മാനങ്ങളെക്കൊണ്ടോ, ഭരണഗുണം അനുഭവിച്ച് ഓരോരാജാവിനായിനിത്യവും തന്നെ പ്രശംസിക്കുന്ന പെരുവരന്മാരുടെ അനുഭവങ്ങളെക്കൊണ്ടോ ആ മന്ത്രിയായ വാതപുരേശഭൃസുരേന്ദ്രന് തെല്ലും അഹംഭാവം ഉണ്ടായില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, പാപഭീതവും, സർവ്വജനം, സുദൃഢശക്തിയായ അദ്ദേഹം പൂർവ്വൻ നടത്തിവന്നതുപോലെമുള്ള സകലദാനധർമ്മങ്ങളും നടത്തിക്കൊണ്ടും വിശേഷിച്ചും, ഭൂദേവന്മാരും ശിവഭക്തന്മാരുമായ ബ്രാഹ്മണർ നിത്യാനന്ദനംചെയ്യുന്നതിലും മൂലപ്പെടുത്തുന്ന സുദൃഢശക്തിയെ വ്യഭാചാരാദികളെക്കൊണ്ട് പ്രീണിപ്പിക്കുന്നതിലും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധവെച്ചുവന്നു.

ഇങ്ങനെ സ്വപരമമായ വാതപുരേശമന്ത്രി രാജ്യഭരണം നടത്തുന്ന കാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ, അ രാജാവിന്റെ രാജസന്നിധിയിൽ പ്രവേശിച്ചു.

ശിഷ്യ" അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യനെ വിധിപ്രകാരം വന്ദിച്ചുകൊണ്ട് അശ്വസ്ഥിതിയെപ്പറ്റി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

"അല്ലയോ രാജശ്രേഷ്ഠ! അവിടത്തെ കുതിരകളിൽ ചിലതെല്ലാം മരിച്ചുപോയി. ബാക്കിമുള്ളതിൽ അധികവും വന്ധ്യസ്ത്രയുമാണ്. ചിലതിനെല്ലാം ഭീനങ്ങളും പിടിപെട്ടിട്ടുണ്ട്. ചിലത് ഭുസ്സുപലംകൊണ്ട് ഉപയോഗിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലായ്മയും ആണ്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ അശ്വസ്ഥയത്തിൽ പക്ഷ്യകാളുക്കുന്നതിൽ ഒരുകുതിരപോലും ഇല്ല. അതുതന്നെ" കാരാഗൃഹസംഹാരത്തെ നമുക്കു പഠിച്ചിട്ടുണ്ടോ. ഉപകരണങ്ങളെ അന്യനാട്ടിൽനിന്നും വരുത്തണം. പരമാവ്യാജമെന്തെങ്കിലും രാജാക്കന്മാർക്ക് അശ്വസ്ഥയും വളരെ വളരെ അത്യാപദ്യം ആണ്. അതുകൊണ്ട് ലാഭനഷ്ടമുക്തങ്ങളും വെച്ചിട്ടുള്ളതും ആയ കുതിരകളെ ദ്രവിപാശങ്ങളിൽനിന്നും വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവരുന്നതിനായി ഇപ്പോൾതന്നെ സമർത്ഥന്മാരെ നിയോഗിക്കുകയുണ്ടാകണം."

തുശോധിപന്മാരുടെ മേൽപ്രകാരമുള്ള വാക്കുകൾക്കേട്ട് വിചാരമുണ്ടായിത്തീർന്ന അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ ഉടൻതന്നെ മന്ത്രികളോടൊത്തു വാതപുരേശനെ അരുളച്ചുപറഞ്ഞു അദ്ദേഹത്തിനോടു് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

"അല്ലയോ മന്ത്രിവരന്മാ! നി എന്റെ വലത്തേക്കുണ്ണാൻ. ഞാൻ ആ കണ്ണുകൊണ്ടാണ് രാജ്യസംസ്കാരം കാണുന്നത്. നീന്നേപ്പോലെ സമർത്ഥനായ മന്ത്രികളെ ഇതിനുമുമ്പിൽ എന്തിനെല്ലാ എന്റെ പൂവികളുടെയും വളിച്ചിട്ടില്ല. മേലാൽ ലഭിക്കുന്നതും അല്ല. ദർശനമാവശ്യമായും കാര്യസാരങ്ങളും തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതും നീതിമാനും നയശാലിയും ആയ നിന്റെ ഭരണമെങ്കൊണ്ട്, എന്റെ രാജ്യം ഇപ്പോൾ നവയുഗവനം വാസ്തവ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നിപ്പോ, കുറേമുൻപേ അശ്വപാലകാധിപന്മാർ ഇവിടെവന്ന്, അശ്വങ്ങളിൽ അധികവും മരിച്ചുപോയതായും, ബാക്കിമുള്ളവകൾ വന്ധ്യസ്ത്രയായും മോശംപിടിച്ചതും മറ്റും ആണെന്നും അതുകൊണ്ട് കഴിയുന്നതും ചേരത്തിൽ അശ്വങ്ങളെ വരുത്തിക്കൊടുക്കണമെന്നും അറിയിച്ചിരിക്കുന്നു. എത്രയോ ലക്ഷം കുതിരയെ വാങ്ങുന്നതിനും വേണ്ട ദ്രവ്യം എന്റെ ഭാഗ്യംകൊണ്ടും നിന്റെ സ്ഥാപനംകൊണ്ടും നമ്മുടെ ഭണ്ഡാരത്തിൽ ഇപ്പോൾ ഉണ്ട്. വേണ്ടദ്രവ്യം ചുമപ്പിച്ചുകൊണ്ടുപോയി എവിടെനിന്നെങ്കിലും, ലക്ഷണയുക്തങ്ങളായ ഉത്തമവാഹനങ്ങളെ വേണ്ടിത്തേളവും വാങ്ങിക്കൊണ്ടു വരുന്നതിനായി ഇപ്പോൾതന്നെ പുറപ്പെട്ടാലും. നീന്നേപ്പോലെ എന്തിനെക്കാളും വിശ്വാസം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് നീതന്നെ പോകണമെന്നു പറയുന്നത്."

വാതപുരേശൻ അതുകേട്ട് ഇപ്പോൾതന്നെപോയി വേണ്ട വാഹനങ്ങളെ വാങ്ങിക്കൊണ്ടു് വരണമെന്നുപറഞ്ഞു രാജാവിനോടു യാത്രയും

പുണ്യ രാജസന്നിധിയിൽനിന്നും ഇറങ്ങി ഭണ്ഡാരസഭനത്തിൽപോയി ഗണകന്മാരെക്കൊണ്ടു കണക്കിൽ ചിലവെഴുതിച്ചു, ഒട്ടുവളരെ ദ്രവ്യം വാങ്ങി പെട്ടിയിലിട്ടു ചുമടാക്കി മുറുവച്ചു ചുമട്ടുകാരെക്കൊണ്ടു ചുമപ്പിച്ചു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി ഉറപ്പുള്ള മുറിയിൽ ഇറക്കിച്ചു വാശപസ്തന്മാരായ ചില ഭൃത്യന്മാരെ ചേർത്തുവെക്കുന്നതിനും നിയമിച്ചുവെച്ചു, ഒരു വിജയനവമിത്തുപോരിയന്നുംകൊണ്ടു സുന്ദരശാപരീതിക്കുവേണ്ടി പുണ്യകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള സൌകര്യം ഇതുതന്നെ എന്നു നിശ്ചയിച്ചിട്ടു ഉടൻതന്നെ അവിടെനിന്നും ഇറങ്ങി മേമപത്തിനിയിൽപോയി സ്നാനംചെയ്തു നിത്യകർമ്മംനടത്തി ഭണ്ഡാരാലയങ്ങളും ചാത്തി തീരസ്ഥനായ ഗണേശപരനെ ഗന്ധാദികൾകൊണ്ടു പൂജിച്ചു പ്രസാദിപ്പിച്ചതിന്റെശേഷം, ഷൺമുഖനെയും പൂജിച്ചു മനോഹരങ്ങൾ മുഴുവൻ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു, അവിടെനിന്നും തിരിച്ചു സന്ദാനഗ്രാമത്തലയായ മീനാക്ഷീദേവതയെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്ന ദിക്കിൽപോയി, ലോകൈകനായികയും ജഗന്മാതാവും ആയ ദേവിയെ വഴിപോലെ പൂജിച്ചു, ഭക്തിപൂർവ്വം പ്രണമിക്കുകയും പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തതിൽപിന്നെ സ്വമനോഹരങ്ങൾ മുഴുവനും ഇപ്രകാരം അറിയിച്ചു.

അല്ലയോ ഭാവതീ! നൃപരക്ഷകനായ എനിക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദ്രവ്യങ്ങൾകൊണ്ടു കർമ്മംചെയ്യാൻ വലിയ മടിയായിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ രാജാജ്ഞപ്രകാരം കശിരമള വാങ്ങിക്കുകയാണെങ്കിൽ കൈയും കണക്കും ഇല്ലാത്ത ദ്രവ്യം ചുമപ്പിച്ചുകൊണ്ടുപോയി തൃശ്ശൂന്നാടു കൊടുക്കണം. അതിനിന്നു പ്രണസങ്കടമാണ്. അതുകൊണ്ടു ആത്മതാണപരമാണെന്നും ഭക്തേഷ്ടകാരിനെയും ആയ ഭാവതീ, എന്റെ ഉദ്ദേശ്യം സഫലമാക്കി എന്നേയും എന്റെ മഹാരാജാവിനേയും രക്ഷിക്കണം.

അനന്തരം ലിംഗരൂപധാരിയും, സുന്ദരശാപനം ആയ പരമേശ്വരന്റെ സന്നിധിയിൽപോയി അദ്ദേഹത്തെ പ്രദക്ഷിണപൂജാമന്ദരംകൊണ്ടും, ഗന്ധപുഷ്പസമാധാനംകൊണ്ടും പ്രസാദിപ്പിച്ചതിന്റെശേഷം അദ്ദേഹത്തോടു ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു.

അല്ലയോ ഭൂലോക ശിവലോകേശ! താസ്യവപ്രിയ! മധുരപുരവാസിൻ! സർവ്വജ്ഞ! കരുണാസിന്ധവ! സർവ്വലോകൈകനായക! സമസ്തജഗദ്ഗർഭപത്തിസ്ഥിതിസ്ഥാപനാകാരക! പ്രഭോ! അങ്ങയുടെ അനഗ്രഹംകൊണ്ടു, എന്റെ പുറപ്പാടു സഫലമാകണമേ! എന്റെ അധീനത്തിൽ ഇപ്പോൾ രാജാവിന്റെ വകയായി അനവധി ദ്രവ്യം ഉണ്ടു്. ഞാൻ അവ ചെലവാക്കി അങ്ങെയും അങ്ങെ ഭക്തന്മാരെയും വഴിപോലെ പൂജിക്കാം.

പാതപുരശാപൻ ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടു, പോകാനായി തുടങ്ങിയപ്പോൾ, എവിടെനിന്നും വന്നെന്നറിയാതെ ഒരു വൃദ്ധവിപ്രൻ അവിടെവന്നു്, പാതപുരശാപനോടു്, ഈ ഭണ്ഡാരം വാങ്ങിക്കൊണ്ടുപോയ്ക്കൊള്ളു

കു പുനും പറഞ്ഞത്, വാതപുരേശ്വരന്റെ കൈയിൽ കുറെ ഭസ്മം ഇട്ടുകൊടുത്തു. വാതപുരേശ്വരൻ ഭക്തിപൂർവ്വം ഭസ്മം കൈയിൽ വാങ്ങിയുകൊണ്ട് എന്നതായാലും നിമിത്തം നല്ലതുതന്നെ, എന്നിങ്ങനെ നിശ്ചയിച്ച് സുന്ദരേശ്വരനോടുകൂടെ ഹാലാസ്യത്തിൽനിന്നും തിരിച്ചു സ്വമന്ദിരത്തിൽ പോയി ചുമട്ടുകാരെക്കൊണ്ട് ചുമട്ടുകളും ചുമപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, അശ്വങ്ങളെ വാങ്ങിക്കുന്നതിനായി കിഴക്കോട്ടുനോക്കിനടന്നു.

കുതിരകളെ വെണ്ടിക്കൊന്നായി പുറപ്പെട്ട വാതപുരേശ്വരൻ, പൂർവ്വമുദ്യോച്ഛ്യാനത്തിൽകൂടെ പോകുമ്പോൾ, മഹാതീർത്ഥം, എന്നു പേരുള്ളതിന്നു ഉത്തമമായ ഒരു ശിവസ്ഥാനം, കാണുകയും മാർഗ്ഗശുശ്രൂഷനത്തിനായി അദ്ദേഹവും പരിവാരങ്ങളും അവിടെ വിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു.

വിശ്രമത്തിനായി ആ ശിവസ്ഥാനത്തിൽ പ്രവേശിച്ച വാതപുരേശ്വരന്റെ ഹൃദയം അപാരമായ ശിവഭക്തിയാൽ അഗ്നിയൽ വെണുതെന്നുപോലെ ദ്രവീഭുതമായി. അതിന്റെശേഷം അത്യന്തം ശാന്തമാനസനും വിസ്തൃതനും ആയ അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം വിചാരിച്ചു.

ഇതെന്തൊരുതിശയം! ഞാൻ ഇതിനു മുൻപിൽ എത്രയോ വളരെ ശിവസ്ഥാനങ്ങൾ സന്ദർശിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിൽ ഒരുസ്ഥലത്തുവെച്ചും എനിക്കിതുപോലെ ഹൃദയപ്രസാദം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഇവിടെ എപ്പോൾവന്നു ചേന്നുവോ അപ്പോൾ മുതൽ എന്റെ ഹൃദയം ഭക്തിയിൽ പയിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു. എന്റെ മനസ്സ് ഇങ്ങനെ ദ്രവിക്കുന്നതിനു എന്തെങ്കിലും വിശേഷകാരണം ഉണ്ടായിരിക്കണം. അതുമല്ലാ എന്നിരിക്കു ഇവിടേപ്പിട്ടു പോകുന്നതിന് അല്പംപോലും സമ്മതവും ഇല്ല. അതുകൊണ്ടു ശിവാപ്തിക്കുവേണ്ടി ഇവിടെത്തന്നെ താമസിക്കണം.

വാതപുരേശ്വരൻ മേൽപ്രകാരം വിചാരിച്ചുകൊണ്ട്, അനന്തരമാരോട് “ഇനി നിങ്ങൾ എന്നോടൊന്നിച്ച് രാമസിക്കണമെന്നില്ല. ചുമട്ടുകൾ എല്ലാം ഇവിടെ ഇറക്കിയുപെച്ച് പൊയ്ക്കൊള്ളവിൻ! ഇവിടെ ആ ഷാലമാന്ദസത്തിൽ വളരെ കുതിരകൾവരും ഞാൻ അവിടെയും വാങ്ങിക്കൊണ്ട്, ശ്രാവണമാസത്തിൽ തിരിച്ചുവരും, നിങ്ങൾ രാജധാനിയിൽ ചെന്നാൽ ഉദ്യോഗമായി ഈ വിവരം മഹാരാജാവിനെ അറിയിക്കണം, എന്നു പറഞ്ഞത് അവരെ യാത്രയാക്കി.

അനന്തരേന്ദർ വാതപുരേശ്വരന്റെയെ ശിരസാവഹിച്ചുകൊണ്ട് മധുരപുരിയിലേക്കു തിരിച്ചു. അവർ കാലതാമസമന്ത്രേ മധുരപുരിയിൽ പുത്തരി വിവരം അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യനെ അറിയിച്ചു. അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ, മന്ത്രിനടന്ന മനോരമ വാതപുരേശ്വരന്റെയും കുതിരകളുടെയും വരവിനെയും പ്രതീക്ഷിച്ച് രാജ്യപാലനവുചെയ്തു മധുരപട്ടണത്തിൽ വന്നിട്ടു.

ശ്രീമഹാതീർത്ഥ ശംഭുസ്ഥാനവാസിയായ വാതപുരേശ്വരൻ, അൻപതാം ഏല്ലാം പോയതിന്റെശേഷം, അവിടെയുള്ള പുണ്യതടാകത്തിൽ ഇറങ്ങി സ്നാനം ചെയ്ത് ഭസ്മോല്ക്കരിച്ചുവിട്ടുവെന്നായി, അവിടെ സാന്നിദ്ധ്യം ചെയ്യുന്ന ജനവന്നാഥനെ ദർശിക്കാനായിപോവനും ദീപ്തവും ആയ ശാഭവപ്രസാദത്തിൽ പ്രവേശിക്കാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ, ഭയാലുവായ സുന്ദരേശ്വരൻ, ജനവന്നാഥന്റെ സ്വരൂപത്തിൽ, കന്ദമൂലത്തിൽ, അനേക ശിഷ്യമണ്ഡലവും അനന്തരം ദാസ്യം, ഗുരുമുന്തിയും അഭിമുഖീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. ചിതസ്വരൂപമുദനാൽ, ചേദാർത്ഥങ്ങളെ ശിഷ്യന്മാർക്കു പദേശിച്ചുകൊടുക്കുന്നതായി കാണപ്പെട്ടു.

വാതപുരേശ്വരൻ ജനമുഖത്തിൽ ഇരുന്ന് ശിഷ്യന്മാർക്ക് വേദോപദേശം ചെയ്യുന്ന ഈ ഗുരുമുന്തി സുന്ദരേശ്വരനെക്കൊണ്ടു വിചാരത്തോടു കൂടെ മനോഭാവം പോകാതെ ആ പ്രണയത്തിനുള്ളിൽ മുമ്പിൽ സാക്ഷാദനുഭവം ചെയ്തു.

ഭക്താനുഗ്രഹദക്ഷിണനായ ഗുരുമുന്തി ഉടൻതന്നെ കരുണാകാക്ഷാ വലോകനങ്ങൾക്കൊണ്ടു, തൽസന്നിധിയിലോട്ടുവന്നു ചെയ്തു. ഭക്താഗ്രണിയും വിനയപ്രകൃതിയും ആയ അവൻ, തൊഴുക്കുണ്ടാക്കിയ മന്ദമന്ദം ഗുരുമുന്തിയുടെ സന്നിധിയിലേക്ക് ചെന്നുവന്നു. അവന്റെ ആചാരത്തെയും ഭക്തിയെയുംകണ്ടു അത്യന്തം പ്രീതനായ ഗുരുമുന്തി പരമാക്ഷരമൊന്നും അവനുപദേശിച്ചു. പരമാക്ഷരമൊന്നുമില്ലാത്ത പദേശം ഗ്രഹിച്ചു ക്ഷണമുതൽ അവനിൽ, അഭിപ്രീതമായ സുജ്ഞാനവും കവിതയും പ്രകാശിച്ചു. അതിന്റെശേഷം വേദം പഠിക്കുന്നതിനും അനുഭവത്തിന്റെ അവിടെ വന്നു. കരകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഗുരുമുന്തി വാതപുരേശ്വരനെ നോക്കി, ഹേവത്സ! നീ ഇവിടെത്തന്നെ ഭാഗ്യമായിട്ടു കൊള്ളുകയെന്നു പറഞ്ഞു സ്വശിഷ്യന്മാരോടു കൂടെ, മറഞ്ഞു. വാതപുരേശ്വരൻ ഗുരുമുന്തിയുടെ വിരമം ഉതിർത്തുവെച്ചു വ്യസനത്തിന്നു കാരണമായി. സുന്ദരേശ്വരൻ അതോടുകൂടെ, അനേകപ്രകാരത്തിൽ ഉള്ള ശ്രീവാചകങ്ങൾക്കൊണ്ടു, സ്മരിച്ചിട്ട് ഗുരുമുന്തിയെ വിളിച്ചു. ഗുരുവിനെയും ശിഷ്യന്മാരെയും എത്ര വിളിച്ചിട്ടും കാണുന്നില്ല. കാണുമെന്നുവിചാരിച്ചു കൊണ്ടു വാതപുരേശ്വരൻ, ഉണ്ണും ഉറക്കവും ഉപേക്ഷിച്ച് അവിടെത്തന്നെ താമസിച്ച് കണ്ടിവസങ്ങൾ കഴിച്ചു. അനന്തരം ശ്രീവാചകങ്ങളെ ഉച്ചരിച്ചുകൊണ്ടു ഭ്രാന്തന്മാരെപ്പോലെ അവിടെയെല്ലാം ചുറ്റിക്കറങ്ങി. വാതപുരേശ്വരന്റെ മൂലമാകുന്ന അവിടെത്തന്നെ നിന്നും ചിന്തിച്ചു കണ്ടു മറ്റുള്ളവരായ ശ്രീവാചകങ്ങൾക്കേട്ടു, അനവധി ശിവഭക്തന്മാർ ശിവശിവ, എന്നിങ്ങനെ മുതലും, ആർത്തംകൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചുറ്റും ചെന്നുകൂടി. വാതപുരേശ്വരൻ, ശിവഭക്തന്മാരായ അവരെല്ലാം ശിവനെപ്പോലെ ഭാവിച്ചുകൊണ്ടു ശിവസ്തുതനായോടു കൂടെ കൈയിൽ ഉണ്ടായി

തന്ന ഭൂപ്രത്തിൽ അധികഭാഗവും അവർക്കു ഭാഗംചെയ്യുകയും, ഭാഗികായ്ക്കു തെറ്റാറി അല്ലാത്തപോലും ചിന്തിക്കാതെ വാങ്ങിക്കൊണ്ടു, ജനവന്നാമനായ പരമേശ്വരൻ അനവധി ശ്രീകർമ്മങ്ങളെ നടത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. സുന്ദരേശ്വരപുരുഷൻ അനവധി ധനം എത്തിച്ചുകൊടുത്തു. എന്തിനധികം പറയുന്നു. ചിലദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ വാതപുരേശൻ കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന ധനമെല്ലാം ശിവകാരുണിയായി ചെലവാക്കിയുപോയി അവിടെത്തന്നെ താമസിച്ചു.

ഈ വിവരങ്ങൾ എല്ലാം പാണ്ഡ്യരാജാവിന്റെ മററുള്ള മന്ത്രിവീരന്മാർ അറിയുകയും അവർ അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യനെ കേൾപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ വാതപുരേശന്റെ പ്രവൃത്തികൾക്കേട്ട്, അത്ഭുതം കൂലനായി. അനന്തരം വാതപുരേശൻ, നീ കർമ്മങ്ങളെ വാങ്ങുന്നതിനായി ഒട്ടുപലരും ഭൂപ്രങ്ങളും ചുമപ്പിച്ചുകൊണ്ടു പോയിട്ട് ദിവസങ്ങൾ വളരെയായി. ഇതേവരെയായിട്ടും കർമ്മങ്ങളെ കൊണ്ടുവന്നിട്ടില്ല. ഈ പത്രിക കണ്ടാലെയ്ക്കിലും കർമ്മങ്ങളോടുകൂടെ അതിവേഗത്തിൽ ഇവിടെ വന്നുചേരണം. അല്ലാത്തപക്ഷം നമ്മുടെ അപരാധമായ അപ്രീതിക്കും കോപത്തിനും നീ പാത്രീഭവിക്കുന്നതായിരിക്കും. എന്നിങ്ങനെ ഒരു പത്രിക എഴുതി ഭൂതന്മാർപരം ഏല്പിച്ചു.

രാജഭൂതന്മാർ അതിവേഗത്തിൽ വാതപുരേശന്റെ അടുക്കൽ എത്തി രാജഭവനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈയിൽ കൊടുത്തു. വാതപുരേശൻ അതു വായിച്ചുനോക്കിയുപോയി, അനന്തരകരണീയം എന്നതാണെന്നു തോന്നാതെ കഠിനേന്ദോളവും നിശ്ചലനായി ഇരുന്നിരുന്നതന്നെ ഇരുന്നു. അതിന്റെശേഷം അദ്ദേഹം അത്ഭുതാനുഭവമായെന്നായ സുന്ദരേശ്വരനേയും ദീനാനുകമ്പിയായ മീനാക്ഷീദേവതിയേയും ഇതില്ലാമില്ലാത്ത ഭക്തിയോടുകൂടെ മനസാ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടു ജനവന്നാമസന്നിധിയിൽപ്പോയി അദ്ദേഹത്തെ ദർശിച്ചു, ഭക്തിപൂർവ്വം സാക്ഷാദനുഗ്രഹനാമംചെയ്തു യോകലനം സാശ്രവോപനനുമായി ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു.

“അല്ലയോ ജനവന്നാമ! സർവ്വജ്ഞനായ നിന്തിരുവടി അടിയന്റെ അപേക്ഷകളെ കേൾക്കണമേ! അശപങ്ങളെ കൊണ്ടുചെല്ലുന്നതിനായി മഹാഭാജാവിന്റെ കല്പന വന്നിരിക്കുന്നു. ഞാൻ കർമ്മങ്ങളെ വാങ്ങിച്ചിട്ടില്ല. കർമ്മകൾ വാങ്ങാനായി രാജഭവനത്തിൽനിന്നും ചുമപ്പിച്ചുകൊണ്ടുപോന്ന ഭൂപ്രം മുഴുവനും, നിന്തിരുവടിയെ ഉദ്ദേശിച്ച് ഞാൻ ചെലവാക്കിപ്പോയി. പകരമെടുത്തു കർമ്മങ്ങളെ വാങ്ങിക്കാൻ എന്തെന്നെങ്കിലും വേറെ പണവും ഇല്ല. കർമ്മത്തെ വാങ്ങാനായി തന്ന ഭൂപ്രം നിന്തിരുവടിയുടേയും നീവാടവീനാമനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെയും ശ്രീകർമ്മങ്ങൾക്കായും നിങ്ങളുടെ ഭക്തന്മാരുടെ ഇഷ്ടപൂർത്തിക്കായും ചെലവാക്കി

പ്രായേണപറഞ്ഞാൽ രാജാപ്പു സമ്മതിക്കുമോ? അല്ലയോ ദയാനിയോ! ഞാൻ ഇവിടെ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതു്? എനിക്കു ഒരു വഴിയുപ്തോന്നുന്നില്ല. നിന്തിരുവിടത്തെ പേരേ മാർഗ്ഗം ഉണ്ടാക്കിത്തന്നു് ഈ ഭക്തദാസനെ രക്ഷിക്കണം.”

യോഗിരഥവരം വിചാരംഗനും ആയ വാതപുരേശൻ, ഭക്തിപൂർവ്വം മേൽപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു് നില്ക്കുമ്പോൾ, “അല്ലയോഭക്തനീ അല്പംപോലും വ്യസനിക്കേണ്ട. നിന്റെ ഏതുവിധത്തിൽ ഉള്ള അപേക്ഷയും നിവ്വഹിച്ചുതന്നതിന്നു്, ഭക്തവത്സലനും സ്വർജ്ജനനും ആയ ഞാൻ സദാ സന്നദ്ധൻതന്നെ. നീ യേശുദാതെ കുതിരകളെക്കൊണ്ടു് ചെല്ലാമെന്ന് ഉപധാരാപൂർവ്വം മറ്റുപടിപറ്റുതി അയച്ചുകൊള്ളുക” എന്നിങ്ങനെ ആകാശത്തിൽനിന്നും അർത്ഥദാരമാംവണ്ണം അശരീരിവാക്യം കേട്ടു.

വാതപുരേശൻ, ആകാശാദാനികേട്ടു് അത്യാത്മം സന്തുഷ്ടനായി. അഞ്ചാറുദിവസത്തിനകം കുതിരകളെയുംകൊണ്ടു് രാജധാനിയിൽ ഹരാജാവിനെക്കൊള്ളാമെന്നും കുതിരകളെ കെട്ടുന്നതിനായി മന്ദിരങ്ങൾ പുത്തനായി ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടെന്നും, മധുരപുരമധ്യഗതങ്ങളായ വീഥികൾ എല്ലാം അലങ്കരിപ്പിക്കണമെന്നും, അവടെയുള്ള എന്റെ ശത്രുക്കളായ പലന്മാർ പറയുന്ന ദൃഷ്ട്യകളെ കേട്ടു് എന്നെ അവിശ്വസിക്കാതെ പൂർവ്വധികം വിശ്വാസത്തോടുകൂടെ വസിച്ചുകൊണ്ടാൽ സുന്ദരേശന്റെ അനുഗ്രഹമുള്ള കാലത്തോളവും എന്റെ പ്രവൃത്തികൾമൂലം യാതൊരു ദോഷവും മധുരസാമ്രാജ്യത്തിനുണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നും മറ്റും പലതും വിവരമായും വിനയമായും മറുപടിയായി എഴുതി രാജകുതന്മാരെ ഏൽപ്പിച്ചുയച്ചു.

രാജപത്രികയ്ക്കു മറുപടി എഴുതിക്കൊടുത്തയച്ച ദിവസം ശിവചിന്തനതല്പരനും, ജ്ഞാനഭക്തിസംയുക്തനെന്നങ്കിലും, രാജാജ്ഞയെ നിവ്വഹിക്കുന്നതിൽ തടസ്സം വല്ലതും നേരിട്ടാലുണ്ടാകാകുന്ന അപകടങ്ങളെ വിചാരിച്ചുവിചാരിച്ചു് പഞ്ചലമാനസനും ആയ്ക്കതീർന്നു. വാതപുരേശൻ, യാത്രയിൽ ഈ വിചാരങ്ങളോടുകൂടെ കിടന്നുറങ്ങുമ്പോൾ കൃപാസാഗരനായ സുന്ദരേശൻ, ഭക്തഗുണിയായ അവന്റെ മനസ്സിൽ ഉള്ള സംശയം തീർക്കണമെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ അവിടെ അതതനായി സ്വപ്നത്തിൽനിന്നു പ്രകാരം പറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോ വത്സ! വാതപുരേശ! നീ എന്റെ യഥാർത്ഥഭക്തൻ ആണെന്ന് ഏകീകരിച്ചാം. നിന്നെപ്പോലെ ഏകീകരിച്ചുമുള്ളവരും മറ്റാരും ഇല്ല. ഞാൻ നിന്റെ എന്തഭീഷ്ടവും സ്വധിച്ചുതരമെന്നു നീ നല്ലതുപോലെ നിശ്ചയിച്ചുകൊള്ളുക. പരമശിവന്റെ യഥാർത്ഥഭക്തന്മാരിൽ ആക്കെങ്കിലും മനസ്സാപത്തിനു സംഗതി വന്നിട്ടുള്ളതായി നീ കേട്ടിട്ടു

അതോ? വശേഷിച്ചും ഇതേവരെയുണ്ടായിട്ടുള്ള എന്റെ എല്ലാ ഭക്തന്മാരിലും വെച്ച് ഏറ്റവും ഉത്തമനായ നിനക്ക് ഒരു പ്രകാരേണയും, മനസ്സാപത്തിനു സംഗതിയാകുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ട് നീ, രാപിലെ ഏഴുനേരം രാജസന്നിധിയിലേക്കു പോയ്ക്കൊള്ളുക. ലക്ഷണമൊത്ത ചേണ്ടകുതിരകളെ ഞാൻ അവിടെ തരുന്നേട്ടു്. എന്റെ ഭക്തശിരോമണിയായ നിന്റെ ഈ കടം തീർത്തു നിന്നെ സ്വതന്ത്രനാക്കേണ്ടതു ഏന്റെ മുതലായാണെന്നു എനിക്കു നല്ലതുപോലെ അറിയാം. അതുകൊണ്ട് നീ അല്പംപോലും സംശയിക്കേണ്ട. കഴിയുന്ന വേഗത്തിൽ പുറപ്പെട്ടുകൊള്ളുക.

വായുപുരേശൻ, ഇത്രയും സ്വപ്നംകണ്ട് ഞെട്ടിയുണർന്നു നോക്കിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം അത്യാത്മ വിസ്മയിച്ചു. അനന്തരം സന്തോഷത്തോടുകൂടെ ശയ്യയിൽനിന്നും ഓടിപ്പുഴുനേരം, ഭൂതംപോലി രാജീരത്തിൽ മുഴുവൻ പൂരി ജനവനാഥസ്തനധിയിൽ പോയി അദ്ദേഹത്തെ സാക്ഷാദഗ്രഹണമെന്നുവെച്ചു മധുരമായിത്തന്നെ തിരിച്ചു അതിവേഗത്തിൽ മധുരചട്ടണത്തിൽ ഏത്തി അസ്ഥാനമണ്ഡപത്തിൽ മന്ത്രിമാരെക്കൂട്ടിക്കൊണ്ടിരുത്തി രാജ്യസാധനമെന്നു അരികർത്തവ്യമായ സമീപത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു വന്നിരുന്നു.

“അല്പമൊ മന്ത്രിമന്ത്രി! കുതിരകളെ വാങ്ങിയ വകയ്ക്കു് എത്ര പണം ചെലവായി. വാങ്ങിയ കുതിരകൾ എല്ലാം, ലക്ഷണമൊത്തവരെന്നു യല്ലേ? അവയ്ക്കുള്ള നല്ല വകുപ്പുണ്ടാകും എന്തെല്ലാം ആണ്? എല്ലാവരും ക്ഷണങ്ങളും തികഞ്ഞ കുതിരകൾ ഏതുരാജ്യത്തിൽനിന്നും വാങ്ങിയതാണ്? എത്ര രാജ്യത്തിൽനിന്നും വാങ്ങിയ കുതിരകൾ ഉണ്ടു്? അവകൾ എല്ലാം വരും.”

വായുപുരേശൻ അതുകേട്ടു്, അല്പംപോലും സംശയിക്കാതെ ശിവസ്തമനയോടുകൂടെ ഇപ്രകാരം മറുപടി പറഞ്ഞു:—

“അല്പമോ നൂപരേണു! അവിടെത്തെ എല്ലാ മോട്ടുങ്ങൾക്കും ഇപ്പോൾ വിചരമായിരൂപടി പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല. കുതിരകളെ പല രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നും വാങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. അവയ്ക്കു വിലയും പലതാണ്. ലക്ഷണമറിഞ്ഞാൽ ഒരു കുതിരയെപ്പോലും ഞാൻ വാങ്ങിയിട്ടില്ല. ഞാൻ ഇപ്പോൾ വാങ്ങിക്കൊണ്ടുപിടിച്ചു. കുതിരകളെപ്പോലെ ഭൂലോകത്തിൽ വേറെ കുതിരകളെ കാണുന്നതല്ലെന്നു മാത്രം ഇപ്പോൾ പറയാം. അത്രയ്ക്കു വളരെ ഉത്തമങ്ങൾ ആണ്. സംഖ്യയിലും അവ ഒട്ടും കുറയില്ല. അവയുടെ ഇണയെന്നുള്ളപ്പോൾ കണ്ടാല്പോലെ പറഞ്ഞാൽ ഒന്നും ശാസ്താപുകയില്ല. എല്ലാം ഒന്നുപോലെ അതിമഹത്തരങ്ങളാണ്. ഈ കുതിരകൾമൂലം അങ്ങേക്കു വലിയ പ്രാപ്തങ്ങൾ ഉണ്ടാക

മെന്നു മാത്രമല്ല, അവിടത്തേക്ക് അശ്വപതിയെന്ന് സൂചിപ്പിച്ചുമാത്രമേ ഒരു അപരനാമധേയം സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതൊന്നും എന്റെ സാമത്വം കൊണ്ടുണ്ടായതല്ല. എല്ലാം സുന്ദരേശ്വരന്റെ അനുഗ്രഹം കൊണ്ട് ലഭിച്ചതാണ്.”

അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ അതുകേട്ട് ഏറ്റവും സന്തോഷിച്ചു വളരെ വളരെ സമ്മാനങ്ങളെ മന്ത്രിവർത്തനായ വാതപുരേശ്വരനെ കൊടുത്തു അദ്ദേഹത്തെ മന്ദിരത്തിലേക്കു യാത്രയാക്കി. അദ്ദേഹം രാജാവിന്റെ കൈയിൽ നിന്നും സമ്മാനം കിട്ടിയ വസ്ത്രാഭരണാദികളെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി വച്ചുപാടി. ഹാലാസ്യത്തിൽപോയി ദേവമന്ദിരനിയിൽ ഇറങ്ങി സ്നാനം ചെയ്ത് സന്ധ്യാവന്ദനം കഴിച്ച് ശരീരത്തിൽ ഭസ്മം പൂശി തദ്ദാക്ഷിണീയവും ധരിച്ചു. തിരുവനന്തപുരം ഗണപതിയെ സ്തുതിക്കുകയും ഷഡ്യാനനനെ നമിക്കുകയും ചെയ്തിട്ട് രന്റെ മനോഹരസിദ്ധിക്കുവേണ്ടി സുന്ദരേശ്വരസുന്ദരി യാമനോജനെയും ആയ ചീനാക്ഷീഭഗവതിയേയും, സർവ്വകാലപ്പദനം, സർവ്വജ്ഞാനം ആയ ശ്രീമാലാസ്യപ്രഭവീനെയും, ഭക്തിയോടു കൂടെ പലപ്രാവശ്യവും പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നവയ്ക്കു വീണ്ടും വീണ്ടും നമസ്കരിച്ചുകൊണ്ട് സങ്കടങ്ങൾ അറിയിച്ചപ്പോൾ “ഓർ ഭക്തി! നീ അല്പവും ഗ്രസിക്കാത്ത” എന്നിങ്ങനെ അശരീരിവാക്കു ഭക്തർക്കു യാതൊരു സന്തോഷത്തോടുകൂടി സ്വമന്ദിരത്തിൽപോയി, സുന്ദരേശ്വരൻ രാജാവിനു ലക്ഷണയുക്തങ്ങളായ അനവധി കൃതികളെ നൽകി എന്നെരക്കിക്കും” എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിചാരത്തോടു കൂടെ ബന്ധുക്കളോടും ശിവഭരതന്ദ്രോടുംകൂടി അത്താഴമുണ്ടാകഴിഞ്ഞു സപ്രമയത്തിൽ ഹംസതുവികാതലത്തിൽ നവ്വികാരനായി കിടന്നു വിശ്രമിക്കുമ്പോൾ ചില ബന്ധുവിപ്രന്മാർ ചെന്നു ഇപ്രകാരം ചോദിച്ചു:—

“അല്പയോഗാതപുരോ! ദിഷ്ടന്മാർക്കു മനസ്സമാധാനമായും പാപലേശം സംശയംകൂടാതെയും കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നതിനു എത്രയോ നല്ലനല്ല വഴികൾ ഉണ്ട്. അപ്പോൾ അങ്ങു രാജസേവക്കായി ചാടിപ്പറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് വലിയ ഒരു സാഹസ്യമെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം. രാജസേവയെപ്പോലെ ദുഃഖകരമായ വൃത്തി മറ്റൊന്നും തന്നെയില്ല. ഒരു നിവൃത്തിയുണ്ടെങ്കിൽ ഈ കഷ്ടകരമായ വൃത്തിക്കു പോകാതിരിക്കുന്നതുതന്നെയാണ് മാനം. അഥവാ ചോരാൽ എത്ര കഷ്ടപ്പെട്ടാലും രാജാവിന്റെ അപ്രീതിക്കു സംഭവിക്കുകയുണ്ടാകാതെ. രാജകോപംകൊണ്ടു ഉണ്ടാകാവുന്ന അപമാനവും അനിവാര്യങ്ങളും ആണ്. വിരോധിച്ചും ഒരുപ്രകാരേണയും രാജദ്രോഹം ചെയ്യാവുന്നതല്ല. ഇഹത്തിലും പരത്തിലും ഇത്ര നാശകരമായ കാര്യം മറ്റൊന്നുണ്ടല്ലോ? നിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ പ്രവൃത്തി രാജകോപത്തിനുകാരണമായിത്തീരാതിരിക്കുമെന്നു ഞങ്ങൾക്കൊക്കെ വിചാരമില്ല. രാജാജ്ഞാപകാരം പ്രവർത്തിച്ചില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭണ്ഡാരത്തിൽ കിടന്നതിൽ അസംഖ്യം ദ്രവ്യം ചുമപ്പിച്ചു കൊണ്ടുപോയി നീ നിന്റെ ഇഷ്ടം

പോലെ ചെയ്യാൻ കഴിയുകയും ചെയ്തു. ഇതിലും രാജദ്രോഹം എന്താണ് ചെയ്യാനുള്ളത്? രാജാവ് ഈ വിവരങ്ങൾ എല്ലാം വഴിപോലെ അറിയുമ്പോൾ നിന്നെ ശിക്ഷിക്കുമെന്നുമാത്രമല്ല, ഞങ്ങൾക്കും കൂടി വല്ല അപത്തു കളും വന്നുചേരുകയും എന്നാണു ഞങ്ങളുടെ പേടി. അതുകൊണ്ടു ഇനി നീ എന്തു ചെയ്യാനാണു ഭാവിച്ചിരിക്കുന്നത്. അക്രമപ്രവർത്തിച്ചുവെച്ച് സമാധാനം പറയുന്നതിനെ കേൾക്കുകയെന്നതു രാജനീതിക്കൊത്തതല്ലാത്തതിനാൽ അപ്രകാരമൊരു കാര്യം നിനക്കോ നിന്റെ ബന്ധുക്കളായ ഞങ്ങൾക്കോ കിട്ടുമെന്നു ആശിക്കാൻ പോലും വകകാണുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു ഇനിയെല്ലാം ദൈവമേ പോലെ വരട്ടെ.”

അസംഗതമായ ബന്ധുക്കളുടെ മേൽ പ്രകാരമുള്ള ചാപല്യങ്ങളെക്കേട്ടു വാതപുരേശൻ, മന്ദസ്ഥിതപൂർവ്വം ഇങ്ങനെ ധൈര്യമായി മറുപടി പറഞ്ഞു:—

“എനിക്കു വരാൻ പോകുന്ന അപത്തിനെ തടുക്കുന്നതിനുള്ള വഴി ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അഥവാ തടുത്തില്ലെങ്കിലും രാജാവും ഉണ്ടാകുന്ന അപത്തു കേൾക്കു ഞാനല്ലാതെ നിങ്ങൾ ഉത്തരം പറയേണ്ടിവരുന്നതല്ല. ഞാൻ ചെയ്തതെന്തിനെ ഞാൻ അനുഭവിക്കുന്നതിന്നു നിങ്ങൾക്കു നോവിരോധം ഞാൻ ചെയ്യുന്നതെന്തിന്നു എന്തെല്ലാതെ നിങ്ങളെ രിക്കലും ശിക്ഷിക്കുന്നതല്ല. എന്നിങ്ങനെ നിങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ ഞാൻ ഒരു സംബന്ധവും കാണുന്നില്ല. മറ്റു മനുഷ്യജാതിയിൽ പെട്ടവർക്കും എനിക്കു തമ്മിൽ ഉള്ള സംബന്ധം പോലെ അല്ലാതെ എനിക്കും നിങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ വിരോധം എന്തൊരു ബന്ധമാണുള്ളത്. ഞാൻ ഒന്നും കാണുന്നില്ല. നിസ്സംഗനായ എനിക്കു സാക്ഷാൽ പാമശിവനല്ലാതെ മറ്റൊരു ബന്ധുക്കളും ഇല്ല. ജനവനാഥനായ സദാശിവന്റെ കാരുണ്യം കൊണ്ടു്, ഞാൻ രാജാവിന്റെ കടപ്പാടിനെ താമസിക്കാതെ വീട്ടിയുപോട്ടു് എന്റെ ജീവിതശേഷത്തെ സ്വതന്ത്രമായി കഴിച്ചുകൊള്ളാം നിങ്ങൾക്കുതന്നെ ഒന്നുകൊണ്ടും എന്നെ വിചാരിച്ചു പ്രസന്നിച്ചിട്ടാവശ്യം ഇല്ല. നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ജോലികൾക്കു പൊയ്ക്കൊള്ളുവിൻ!

വാതപുരേശൻ മേൽ പ്രകാരം സമാധാനം പറഞ്ഞു്, ബന്ധുക്കളെയെല്ലാം പരിചരിച്ചുവെച്ച്, താമരയിലയിലെ വെള്ളം പോലെ പ്രപഞ്ചത്തിൽ പററിയ ചിത്തത്തോടുകൂടെ അന്നത്തെ രാത്രിയെ നയിച്ചു.

പിറേട്ടിവസം പ്രഭാതത്തിൽ, അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ വാതപുരേശനെ മന്ത്രിയെന്ന രാജധാനിയിൽ വിളിച്ചുവരുത്തി അശ്വങ്ങൾ എന്നു വന്നു ചേരുമെന്നു ചോദിച്ചു.

അദ്ദേഹം സന്ദേശം സ്വീകരിച്ചതോടുകൂടെ, “ഇന്നൊ, നാളെയൊ, മറ്റൊന്നൊളൊ, കൃതികൾ ചെയ്തും തീർച്ചയായിട്ടും അതിനപ്പുറം പോകുന്ന

നമി-ാം അദ്ധ്യായം—അൻപത്തിഒൻപതാം ലീല. രാമൻ

തപ്പ. അൻ പരയുന്നതുപോലെ സംഭവിക്കുമെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തോടുകൂടെ തിരുമേനി നഗരം അവകുരിപ്പിക്കണം” എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു.

അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ അപ്രകാരംതന്നെ വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ട്, കുലവാഴകൾ, പൂണ്ണകുന്ദങ്ങൾ, തോരണങ്ങൾ, ചാമരങ്ങൾ, മന്ത്രങ്ങൾ, പൂഷ്പമാലകൾ, ധ്വജങ്ങൾ, കരിക്കിൻകുവകൾ മുതലായ വിവിധവിധത്തിൽ ഉള്ള അലങ്കാരസാധനങ്ങൾകൊണ്ട് മധുരാപട്ടണംമുഴുവൻ അലങ്കരിപ്പിച്ചു. പട്ടണവാസികളായ നാനാജാതിജനങ്ങളും അശ്വപാലോകനത്തിനായി കൂട്ടുകൂടി. രാജാവും മറ്റുള്ളവരും അന്ത്യച്ഛവൃത്തികൾക്കു യാതൊന്നിനും ചോകാതേയും മറ്റൊരാളിലാലും കൂടാതേയും അശ്വപാലന്റെ വരവുപോയ്ക്കു് ദിവസം മൂന്നുകഴിച്ചു.

വാതപുരേശൻ ജ്ഞാനദീക്ഷനൽകിയ

അൻപത്തിയൊട്ടാം ലീല സമാപ്തം.

ഹ റ ല റ സ്വ മ റ റ ത്വ റ

കേരളഭാഷാഗദ്യം

നമി-ാം അദ്ധ്യായം.

പാണ്ഡ്യരാജാവിനു്, മായാശാപങ്ങളെ വിററ

അൻപത്തി ഒൻപതാം ലീല.

വ സിംഹാടികൾ അഗസ്ത്യമഹർഷിയെ നോക്കി, “അല്ലയോ, ഭഗവാനേ! വാതപുരേശമന്ത്രി പറഞ്ഞതുപോലെ അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യനും പെരുന്മാരും അശ്വപാലന്റെ അഗമനവും ഭോക്കി മൂന്നുദിവസത്തെയും കാത്തിരുന്നതിന്റെ ശേഷം അവർ ഏതൊക്കെല്ലാം, സുന്ദരശാപൻ, വാതപുരേശനോടു് വാഗ്ദത്തം ചെയ്തതുപോലെ കുതിരകളെ നൽകുകയോ എന്നും മറ്റുമുള്ള അനന്തരകഥകൾക്കു്

ടി കേട്ടാൽകൊള്ളാമെന്നു ഞങ്ങൾക്കു വളരെ അഗ്രഹമുണ്ട്. നിന്തിരുവ ടി ദൈവമെന്നു, കഥാശാസ്ത്രംകൂടി ഞങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കുമാറാകണം എന്നു പേക്ഷിച്ചു.

അഗസ്ത്യൻ അതുകേട്ടു അത്യന്തം അനന്ദത്തോടു കൂടെ ഇപ്രകാരം ലീലാശാസ്ത്രകഥനം ആരംഭിച്ചു:—

“അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദികളെ, സുന്ദരേശ്വരൻ വാതപുരേശൻപോലെ അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ മായാശാസ്ത്രത്തെ നഷ്ടകീരവീചയാണുടത്തുക. ശേ വാൻ സുന്ദരേശ്വരന്റെ മായാവൈഭവത്തെയും ഭക്തവാത്സല്യത്തെയും വെളിപ്പെടുത്തുന്നതും അശോകപ്പുഷ്പങ്ങളെ വിപ്രദീപിക്കുന്നതുമായ അദ്വൈതത്തിന്റെ അൻപത്തിമൂന്നാമത്തെ ലീല അത്യന്തം ഹൃദയംഗമമാണുതാണു്. ഞാൻ അതു വിവരമായി നിങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കാം. നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം കേട്ടുകൊള്ളവിൻ”

ഇന്നോ നാളെയോ മറ്റേന്നാളോ തീർച്ചയായിട്ടും അശാസ്ത്രംവന്നാലേ തന്നെയുള്ള വാതപുരേശന്റെ വാക്കിനെവിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടു്, പട്ടണം മുഴുവനും അവർത്തിച്ചും അഭിനവങ്ങളായ അനവധി അശാസ്ത്രാലങ്കാരം പണിയിച്ചും നിർമ്മലമുഖപ്പൂക്കളായ വലിയവലിയ തടാകങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കി ചുറ്റും വൈശാഖപ്രദാനികളോടും മറ്റുള്ള സമീപനാശോടുംമറ്റുംകൂടെ അശാസ്ത്രാലങ്കാരം പ്രദീപിച്ചുകൊണ്ടു്, രാജാവിന്നു മൂന്നുദിവസംമുഴുവൻ കാത്തിരുത്തിട്ടും, അശാസ്ത്രത്തെ കാണില്ല. എന്നിട്ടും വാതപുരേശൻ യാതൊരു ഇളക്കവും ഉണ്ടായില്ല. അദ്ദേഹം സത്യസന്ധനായ സുന്ദരേശ്വരൻ ചെയ്ത ശപഥത്തെ വിശ്വസിച്ചു് അലഞ്ഞുവന്നായി വന്നിട്ടു. നാശംഭീഷണം ആയപ്പോൾ രാജാവിന്റെ സമാധാനം എല്ലാം അസ്തമിച്ചു. കുറേക്കാലമായി കോപം ഉദിച്ചു. അതു സുപ്രകാശമായൊരു കാന്തമുണ്ടാക്കി നിമിഷം പ്രതി ഉജ്ജ്വലിച്ചുവന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ വാതപുരേശൻ രാജാവിന്റെ കാണാത്തതിനായി മെന്തു. അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടപ്പോൾ, അരിമർദ്ദന പാണ്ഡ്യനുണ്ടായ കോപം ത്രിപുരാരംഭം കണ്ടപ്പോൾ ത്രിപുരാരംഭമായിരുന്ന പാശാലംപറഞ്ഞുവന്നതിനേക്കാൾ അനേകമായി മടങ്ങുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം, വാതപുരേശന്റെ തന്റെ കോപാനുഭവപരിതമായനേത്രങ്ങൾ കൊണ്ടു്, ആ ക്ഷണത്തിൽ ദഹിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം ക്രോധമായി ഒരു വീക്ഷിച്ചു. വീക്ഷാനന്തരം കോപം പൂർവ്വധികം ഉജ്ജ്വലിതമായി. അതിന്റെ ഭരണം തന്റെ അടുക്കൽനിന്നുള്ള കിരണമോടുകൂടി, “കുതിരയെ വാങ്ങിച്ചു കൊണ്ടുവന്നാമെന്നു വ്യാജം പറഞ്ഞു്, പണ്ടാരമുതൽ അപഹരിച്ചെടുത്ത അധർമ്മമായിരുന്ന ഇവനെ നിങ്ങൾ ദണ്ഡിക്കവിൻ” എന്നു കല്പിച്ചു.

കൈത്തരപ്പേരിയ കിരണമർ, കല്പന പക്ഷതപുറത്തായഉടൻതന്നെ വാതപുരേശനെപ്പിടിച്ച് വലിച്ചിഴച്ചുകൊണ്ടുപോയി, കുനിച്ചുനി

ത്തി ഒരു വലിയ കല്ലുപിടിച്ച് മുതുകത്തും മറ്റൊരുകല്ലുപിടിച്ച് പിടലിയിലും ചെട്ട്, ഭണ്ഡനകൾ തുടങ്ങി. അതുകൊണ്ടുതന്നെ വാതപുരാരനായൊരു ഭാവഭേദമുണ്ടായില്ല. സകലാധിവാസനും, സർവ്വത്തരമായ ഭഗവാനിൽ മനസ്സുചെയ്തിച്ചുപോയിരിക്കുന്ന ഒരു ഭക്തശിരോമണിക്ക്, സ്ഥലഭേദത്തിൽ ചെയ്യുന്ന ഭണ്ഡനകൾ തുമാർമണ്ഡനകളായി തീരുന്നതല്ലല്ലോ. മുതുകിലും പിടലിയിലും കല്ലുകൾ ചുമന്നുകയറീട്ടും, യാതൊരു ഭാവഭേദവും വാതപുരാരനാൽ കാണാത്തതിനാൽ, ഭാരമുറവുകൊണ്ടാണ്, ശക്തനായ ഇവൻ ഇതുസഹിക്കുന്നതെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തിന്മേൽ കിങ്കരന്മാർ ചീണ്ടും ചില വലിയ കല്ലുകൾ കൂടി ഉരുട്ടിക്കൊണ്ടുവന്ന് വാതപുരാരന്റെ മുതുകിൽ കയറി. സാരദാതമയങ്ങളായ ഭണ്ഡങ്ങളെക്കൊണ്ടു്, പാദപാണികളിൽ കുറിയുന്നതിനായി താഡിച്ചു. വാതപുരാരൻ, കുറിയുന്നതെന്നായ ഒരു ഭിഷ്ണുക്കൾമാതാളെ ഏകവിധങ്ങളായ കരോദഭണ്ഡനകളെ സഹിച്ചും ശാസനകൾ കേട്ടും പരമേശ്വരസുരണ്ടുതോടു കൂടെ ദുഃഖാർത്തനായി പച്ചവെള്ളം പോലും കുടിക്കാതെ അന്നത്തെ പക്ഷൽ ഒരുവിധം നെയിച്ചു. രാത്രി നായല്ലോർ രാജാജ്ഞപ്രകാരം വാതപുരാരനെ കൊണ്ടുപോയി കാശാഗൃഹത്തിൽ അടച്ചു. കാശാഗൃഹാലയകർമ്മം മറ്റും “പണ്ടൊരുതൽ അപരമായി കള്ളൻ” എന്ന്, വാതപുരാരനെ ഭസ്മിച്ചു. അദ്ദേഹം അവരുടെ ഭസ്മനകൾ കേട്ടും, കഷ്ടിതനായ ഭക്തമാരുടെ ഭണ്ഡനകൾ സഹിച്ചും അത്യാത്മ വിവരണമായി തന്നിടുന്നേരത്ത് ഇതു സങ്കടത്തിൽനിന്നും തന്നെ രക്ഷിക്കണമെന്നും അല്ലാത്തപക്ഷം പ്രാണൻ കളയുന്നതിന്നു് താൻ മരിക്കുന്നതല്ലെന്നും മറ്റും പരമേശ്വരനെ വിചാരിച്ച് പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു് അന്നത്തെ രാത്രിയും ഒരുവിധം കഴിച്ചുകൂട്ടി. പിറ്റേദിവസം രാവിലെ എഴുന്നേറ്റു് കാശാഗൃഹത്തിന്റെ മുന്നത്തു് നില്ക്കുമ്പോൾ, സുന്ദരേശ്വരന്റെ വിമാനാഗ്രത്തിൽ പ്രശോഭിക്കുന്ന, പവിത്രവും പാപഹരവും മനോഹരവുമായ സ്വപ്നകുന്ദേശങ്ങളെ അത്യാത്മ ഭക്തിയോടുകൂടി അതിനെ ഉദ്ദേശിച്ച് സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്യുകൊണ്ടു്, തന്നെ രക്ഷിക്കണമെന്നു അപേക്ഷിക്കുകയും നവ്യങ്ങളായ ശ്രീവാചകങ്ങൾ കൊണ്ടു് സുന്ദരേശ്വരനെ സ്തുതിക്കുകയും ചെയ്തു.

കൃപാനിധിയായ സുന്ദരേശ്വരൻ അതുകേട്ടു്, അത്യാത്മ സന്തുഷ്ടനും ദയാർത്ഥമാനസനും ആയിട്ടു്, നന്ദിതടങ്ങിയ ഗണനാഗമനാരെയെല്ലാം വിളിച്ചുവരുത്തി, അവരോടു്, ഭൂലോകത്തിൽ ഉള്ള കാടന്മാരെയെല്ലാം പിടിച്ചു്, ലക്ഷണമൊത്ത അശ്വങ്ങളാക്കുന്നതിന്നു കല്പിച്ചു. അവർ ഉടൻതന്നെ നാലുവഴിക്കും ഓടിപ്പോയി ഭൂലോകത്തിൽ ഉള്ള ജന്മുകന്മാരെയെല്ലാം പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു്, നല്ലനല്ല ലക്ഷണങ്ങൾ കൊണ്ടു് പരിപൂർണ്ണമായ അശ്വങ്ങളാക്കി. അവർ സാദികളായി, ഓരോ വാഹനങ്ങളിൽ അരോഹണം ചെയ്തു്, കാശാഗൃഹത്തോടു് വിവിധവായുവേഗങ്ങളോടുകൂടെ അതിവേഗത്തിൽ അശ്വങ്ങളെ കാട്ടിച്ചുകൊണ്ടു്, ഹാഡാസ്വാമിമുഖമായി വരുത്തുവാൻ

നേറ്റു, ബഹിർഭാഗത്തിൽ ഉള്ള സിംഹാസനത്തിൽ വന്ന അംഗങ്ങളുടെ ആഗമനവും നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മന്ത്രിമാരും എത്തി രമാഭാരം, ആസനസ്ഥരായി. സമീപനപിതാവായ അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ, വിചിത്ര പശ്ചാത്തോഷവിഭൂഷിതനായി ചർമ്മശാസ്ത്രപിണികളായ വാക്യകൾ കളക്കിക്കൊണ്ട് പെഞ്ചാമംങ്ങളും വീശിപ്പൂ, നമ്മാലംപങ്ങളിൽ വിനോദിച്ചുകൊണ്ടു വളരെനേരം അവിടെ ഇരുന്നിട്ടും സുന്ദരരോടൊന്നു ലീഡ് വെച്ചേത്താൽ തുറന്നു വന്നില്ല. തന്മൂലം വീണ്ടും കുപിതനായ അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ, കിരണമാനോമതി, 'അസത്യവാദിയും ചതിക്കും മായാ വിയും ആയ ഈ സമീപനെ ഇനിയും നിങ്ങൾ നല്ലതുപോലെ ഭണ്ഡിക്കുവിൻ' എന്നു കല്പിച്ചു. കിരണമാർ ഉടൻ തന്നെ മന്ത്രിയെ ഭണ്ഡിക്കുന്നതിനായി ആയുധങ്ങളോടുകൂടെ അടുത്തു.

ഉടൻതന്നെ വാതപുരേശ്വരൻ, അത്യാത്മ ഭക്തിബോധമുള്ള ശ്രീമാ ചക്രങ്ങൾ ചൊല്ലിപ്പുതിച്ചു കൊണ്ട്, അല്ലെങ്കിൽ ഭക്താചരണങ്ങൾ! സുന്ദരേശ്വര! ജനനാഥ! നിന്തിരവടിയുടെ പാദപത്മങ്ങൾ അല്ലാതെ എനിക്കു യാതൊരു അശ്രുവും ഇല്ല. രാജകിരണൻ എന്നെ ഇനിയും ഭണ്ഡിക്കുന്നതിന് വന്നിരിക്കുന്നു. അവിടുന്ന് ഇപ്പോൾ എന്നെ അശ്രുവരിച്ചില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ ഈ കർമ്മമാനസത്തായ കിരണമാരുടെ ആയുധങ്ങൾക്കു ഇരയായിത്തീർന്നുപോകും അപ്പോഴേക്കു കൈകൾ അതിഭാഗത്തിൽ വന്നുപോകാതെത്തന്നെ നിന്തിരവടിയുടെ വാക്കിനെയുപരിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ടു ഞാൻ എത്ര ദിവസമാകി കാത്തിരിക്കുന്നു. ഇന്തിയെങ്കിലും താമസംവിനാ അവിടുപിച്ച് എന്നെ പരിചരിക്കുക. അപ്പോഴേക്കു ആഗമനവും പ്രതിഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമീപനെ ഇനിയും ഗോപനാക്കിയാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കോപത്തിന് സമാധാനം പറയാനുള്ള ശക്തി എന്നിരിക്കില്ല.

വാതപുരേശ്വരൻ ഇങ്ങിനെ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ കിരണമാരുടെ വ്യഭാജനപോഷം കേൾക്കുകയും അവയുടെ ആഗമനവേഗം കൊണ്ട് ഇടവിടാതെ ആകാശതപം നിറഞ്ഞുളളിടപൊങ്ങുന്നതു കാണുകയും ചെയ്തു. ഉടൻതന്നെ അതുതാനന്ദപരവരനായ അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ, തന്റെ മുമ്പിൽ ഗത്യന്തരം ഇല്ലാതെ ഭ്രാന്തനല്ലാത്ത നിന്ദയല്ലെന്ന വാതപുരേശനെ വിളിച്ച് കുതിരകൾ വരുന്ന പോഷം കേൾക്കുന്നു. നീ വ്യസനിക്കേണ്ട ഇനി നിന്നെ ഭണ്ഡിപ്പിക്കുകയില്ല. സമാധാനം കൂടാതെ ഞാൻ ഭണ്ഡിപ്പിച്ചതിനെ നീ ക്ഷമിക്കണം, എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞു സമാധാനപ്പെട്ടു.

ഇതിനിടയിൽ, തിരമാലകൾപോലെ തുടർത്തുതെരുന്ന കുതിരകൾ രാജധാനിക്ക് ഏറ്റവും അടുത്തു എല്ലാവരുടേയും ഓട്ടിട ഗോചരമാ

യി. വിവിധോഷ്ണീഷകൃത്യാസാംബരഭൂഷണാലംകൃതന്മാരും, ബാലാരുണപ്രഭയും, വിളിമുഖിയും, തപ്തകാണ്ഡനൂത്യിയും, അഞ്ചുത്തക്കവണ്ണം അഭിരാമമായ കളേബരങ്ങളോടുകൂടിയവരും; വിവിധായുധാണികളും ആയ ശംകുണ്ഡൻ, മഹാകുണ്ഡൻ, നന്ദിതൂടങ്ങിയ ശവകീങ്കരന്മാരായ സാദിവിരന്മാരും, ഉഷക്കുളക്കൊണ്ടു് പ്രേരിതങ്ങളായി അതിവേഗത്തിൽ വന്നുവന്നു ചേന്നുതുടങ്ങിയ അശ്വപാശാക്കു യാതൊരു കയ്യും കണക്കും ഇല്ലായിരുന്നു. അവരുടെ മധ്യത്തിൽ അഭയാലക്ഷണമന്ദരം, മനോഹരങ്ങളായ കണ്യകോഷ്ണീഷ വസ്ത്രങ്ങളോടുകൂടി വെറും ഹാസംഗാലംകൃതകളേബരന്മാരും ഭോകൈകസാദിവും ആയ ഭഗവാൻ സുന്ദരോപാൻ, വേദാശ്വത്തിൽ അരോഹണംചെയ്തു്, കുടിചാളം ഇളക്കിവിടുകയും വെട്ടിപ്പിടിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു് സ്വകീയാശ്വഗതിയെ ഭൃതപ്പെടുത്തിയും അഗതനായി.

സമാനവർണ്ണന്മാരും, സമാനാകൃതികളും, സമാനായുധവിഭൂഷണന്മാരും, ആയ സാദികളേയും അവരുടെ അശ്വങ്ങളേയും കണ്ടു്, രാജാവും ഇതിൽപരമില്ലാതെ വിസ്മയിച്ചു. അനന്തരം പരമാനന്ദസംയുതനായ അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ, സ്വചാമനെനോക്കി, ഇവരിൽ പ്രധാനി ആരെന്നു ചോദിച്ചു.

മന്ത്രി ഇങ്ങനെ മറുപടി പറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോ നൃപശ്രേഷ്ഠ! സാദിനാഥനെ ഞാൻ കണ്ടിവസുമാത്രമേ കണ്ടിട്ടുള്ളു. കണ്ട അന്നുതന്നെ അശ്വങ്ങളെ വാങ്ങാനായി കൊണ്ടു പോയ ഭദ്രവും മുഴുവൻ അദ്ദേഹത്തെ എല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിൽപിന്നെ ഞാൻ ഇന്നോളവും കണ്ടിട്ടില്ല. ഇപ്പോൾ ബഹുസേനാമദ്ധ്യഗന്ധായിരിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തെ ഞാൻ എങ്ങനെയാണു് നിന്ദിതവടിക്കു കാണിച്ചു തന്നതു്. വിശേഷിച്ചും കീങ്കരന്മാരുടെ ദണ്ഡനകൾക്കൊണ്ടും അശ്വങ്ങൾ വരാൻ താമസിപ്പിച്ചതിൽ വച്ചുണ്ടായ പൃസനംകൊണ്ടും എന്റെ മനസ്സു് ഏറെയും ക്ഷോഭിച്ചും ഇരിക്കുകയാണു്. അതുകൊണ്ടു് ഇവരുടെ നാഥനെ കാണിച്ചു തരുന്നതിനു് എന്നെക്കൊണ്ടിപ്പോൾ സാധിക്കുകയില്ല. രാജാവു അതുകേട്ടു് വീണ്ടും മന്ത്രിയോടു അല്ലയോ വാരുപുരേ! ഇനി, നീ എന്നിങ്ങനെ മനസ്സാധിക്കുന്നു? ദുഃഖമല്ലാം കളഞ്ഞു് സന്തോഷപൂർവ്വം കുറെ പണിപ്പെട്ടെങ്കിലും ഇവരുടെ നായകനെ കാണിച്ചു തരികയെന്നു് വീണ്ടും, വീണ്ടും നിർബ്ബന്ധിച്ചു. തന്നെക്കൊണ്ടു കാണിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതല്ലെന്നു വാതപുരേരനും പിന്നെയും പിന്നെയും പറഞ്ഞോഴിഞ്ഞു.

അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ മേൽപ്രകാരം സാദിനാഥനെ കാണിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നു് വാതപുരേരനോടു നിർബ്ബന്ധിച്ചുതുടങ്ങിയ അവസരത്തിൽ

പശുപതിയായ സാദിനാഥൻ എല്ലാ പാശഞ്ചന്ധ്യങ്ങളെയും അറക്കുന്നതായ തന്റെ കർമ്മത്തിൽ അശ്വത്തിന്റെ കടിവാളമാകുന്ന പാശം ധരിച്ചു, പാദാബ്ജങ്ങൾ ഇളക്കി അശ്വത്തെ നയിച്ചു നയിച്ചു, രാജാവിന്റെ മുഖിൽചെന്നുനിന്നുകൊണ്ട്, അല്ലയോ പാണ്ഡ്യഭൂപാലരത്നമേ! മഹാഭഗ! ഞാനാണ് സാദിനാഥൻ എന്നു പറഞ്ഞു. അതിന്റെശേഷം തന്റെ വാഹനമായ വേദവ്യാധിയെ സർവ്വ പലായനം ചെയ്യിച്ചു. നന്ദിതട്ടത്തിൽ ഗണങ്ങളും അവയുടെ അശ്വങ്ങളെ അപ്രകാരം കാട്ടി. ആ അശ്വങ്ങളുടെ പട്ടാളമാകിയ ഗമനവിശേഷങ്ങളെക്കണ്ട് അരിമർദ്ദന പാണ്ഡ്യൻ, ഇതിൽപരമില്ലാതെ അതിശയിച്ചു. അനന്തരം അദ്ദേഹം, സാദിഭടന്മാരോട് മധുരംഭീരമായ സ്വാത്തിൽ നിങ്ങളുടെ നാഥൻ ആരാണെന്നുചോദിച്ചു. ഗണങ്ങൾ, വേദാശ്വത്വവും, സേനാമധ്യഗ്നവും ആയ സുന്ദരേശ്വരനെ ചൂണ്ടിയുകൊണ്ട് ലോകനാഥനായ ഇദ്ദേഹമാണ് ഞങ്ങളുടെ സ്വാമിയെന്ന് പറഞ്ഞു.

അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ, സേനാമധ്യത്തിൽ ആത്നായാശ്വത്തെ കാട്ടിക്കേണ, ലീലാതല്പരനും തേജോമയനും തന്മൂലം ഭൂന്നിരീകൃഷ്ണനും, സാദിനാഥനും ആയ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശ്വരനെ വിസ്മയപൂർവ്വനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന അവസരത്തിൽ, മനോജ്ഞാനം മനോവേദിപ്പാലം ആയ അദ്ദേഹം രാജാവിന്റെ മനശ്ശക്തിയെ ഖലാൽ അകർഷിച്ചുകൊണ്ട് മനോവേഗത്തേയും അതിശയിക്കുന്ന തന്റെ ആത്നായാശ്വത്തെ കാട്ടിച്ചുകൊണ്ട് രാജാവിന്റെ മുഖിൽചെന്നു. സമുജ്ജ്വലമായ തേജോവിഭാസത്തോടുകൂടെ തന്റെ പുരോഭാഗത്തിൽ നില്ക്കുന്ന പുരാതനയെക്കണ്ട്, ഭീതമാനസനായെന്നു മാത്രമല്ല ഭ്രാന്തിമൂലം അതിവേഗത്തിൽ കാടി എഴുന്നേറ്റു അഞ്ജലിപാണിയായും ചിത്രത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ട ഒരു രാജസ്വത്വവും എന്നുചോലെയുന്നിന്നു. രാജാവിന്റെ സമീപത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന മറ്റു മന്ത്രിഗണങ്ങളും പെൺപ്രധാനികളും സംഭ്രാന്തചിത്തന്മാരായി കാടി എഴുന്നേറ്റു അഭിവാദ്യംചെയ്തു. അതിന്റെശേഷം രാജാവിന് താൻ എഴുന്നേറ്റാൽ വരിച്ചതും അനുചിതമായിപ്പോയെന്നു തോന്നുകയാൽ ഉടനെ ഭക്തസനാത്തിൽ ഇരുന്നു. കൃത്യാകൃത്യവിവേകംകൂടാതെ താൻ ഒരു മഹനരീനമായ പ്രവൃത്തി ചെയ്തപോയല്ലോ എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിചാരംകൊണ്ട്, ദാനമായ മുഖകാന്തിയോടുകൂടെ ലജ്ജിതനായി തലയുകമ്പിട്ടിരിക്കുന്ന അരിമർദ്ദനനോടു സാദിസംഭവനായകനായ സുന്ദരേശ്വരൻ, ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

“അല്ലയോ പാണ്ഡ്യവംശമഹീപാല! ശശിവംശശിഖാമണേ! ഞാൻ പറയുന്നതിനെ അങ്ങ് കേട്ടുകൊണ്ടാലും. അങ്ങേ മന്ത്രിവർണ്ണനായ പാതപുരേശൻ, അങ്ങേയും അങ്ങയുടെ രാജ്യത്തിനും യാതൊരു അഹിതവും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടില്ല. ഉത്തമോത്തമനായ അവൻ അങ്ങയുടെ ഭണ്ഡാഗാരത്തിൽനിന്നും അശ്വങ്ങളെ വാങ്ങാനായി ഏറ്റുവാങ്ങിച്ച ദ്രവ്യം മുഴുവനും

ഞാനും എന്റെ കിഹാമാന്മാർക്കുടി അവനോടു വാങ്ങിച്ചു. ഞാൻ അപ്പ
 കാം വാങ്ങിച്ചത് ഐശ്വര്യത്തിൽ ഉള്ള ഇയ്യരകൊണ്ടല്ല. ഞാൻ അ
 ഞ്ഞെക്കൊടു എന്നല്ല മോകത്തിലുള്ള എല്ലാവരൊക്കെയും ഭൂതിമാർക്കാണ്.
 എന്നല്ലേവെ ഐശ്വര്യങ്ങൾഎല്ലാം സ്വാധീനതയിൽ വന്ന പരാതി
 ആരും ഇല്ല. അങ്ങനെയിരിക്കെ എനിക്ക് ഏറ്റവും വിശ്വാസത്തോടും
 ഭക്തിത്തോടുംകൂടി വന്നവയെ സമീപത്തായ അങ്ങു ഭണ്ഡംപിടിച്ചതായി ഞാ
 ന് കേട്ടു. അങ്ങനെ പീഡിപ്പിച്ചതും എന്നെ പീഡിപ്പിക്കുന്നതും രണ്ടല്ല.
 അങ്ങയുടെ കിരണമർമ്മയെ ഭണ്ഡനകൾ മൂലം വാതപുരോൾ എത്രമാത്രം
 ദുഃഖംസാദിച്ചുവോ അതിൽ പതിവുണ്ടു ദുഃഖം അവന്റെ മനസ്സാലും
 കൊണ്ടു ഞാനും അനുഭവിച്ചു. അതുകൊണ്ടു അങ്ങയുടെ പീഡനത്തോടും
 പത്തേയും അനുഭവിച്ചതു ഞാനാണ്. എങ്കിലും നിന്റെ മന്ത്രിയുടെ പ
 രത്തത്തോടുംവെ പേണ്ടുന്ന ഉത്തമാശ്വങ്ങളെ ഞാൻ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടു്.
 എന്നാൽ അശ്വങ്ങൾ എല്ലാക്കാലവും ഒന്നുപോലെ ഇരിക്കണമെന്നു അങ്ങ
 വി ചൊല്ലിച്ചുപോകരുതു്. അങ്ങനെ വിശ്വാസിക്കാൻ പാടില്ലെന്നാണ്
 പല മഹാമാന്മാരേയും അഭിപ്രായം. അതുകൊണ്ടു് അങ്ങയ്ക്കു അശ്വങ്ങൾ
 പേണമെന്നു് അങ്ങയുടെഭക്തിയിൽ ഇല്ലാത്തതെന്നു പാശ്ചാത്യനിമയംചെ
 യ്തുകൊള്ളുന്നു. കുതിയുടെ കയറ്റ കൈമാറിയാൽ പിന്നീടുണ്ടാകുന്ന ഗു
 ണത്തിലും ദോഷത്തിലും അങ്ങനെയെന്നു ഉത്തരവാദി. അതുകൊണ്ടു് കുതി
 കളെ പേണമെങ്കിൽ, അങ്ങയുടെ മന്ത്രികളുടെ പക്കൽനിന്നും ഞങ്ങൾ വാ
 ങ്ങിയിട്ടുള്ളതൽ ഇല്ലാത്തതും പേണമെങ്കിലും തിരിച്ചുതരാം. അതേ, കുതി
 കളെ മതിയോ? ഏതായാലും പേരും തീച്ചയാക്കണം. ഞങ്ങൾക്കു വൃഥാ
 താമസിക്കാൻ സൗകര്യമില്ല.

അരിമർദ്ദനപാശ്വൻ, അതുകേട്ടു് അത്രയും തൃപ്തിയോടുകൂടെ ഇപ്പ
 കാം പറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോ സാദിസ്തു! മഹാഭാനായ അങ്ങു് സഖ്യാതന്റെ എന്നെ
 നുള്ളതിനു് യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. പാശ്ചാത്യയത്തിൽ പിന്നെ
 അശ്വങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ഗുണഭോധം, വാങ്ങിച്ചവനെ അല്ലാതെ വി
 രാഗനെ ബന്ധിക്കുന്നതല്ലെന്ന് പുനീക്കുറുപ്പുപോലെദേവിയായ. എങ്കി
 ലും എനിക്കു് പാനത്തിന്റേ ഭേദമെന്തില്ല. ഉത്തമാശ്വങ്ങളെ തിരിഞ്ഞു്
 പാശ്ചാത്യനിമയം ചെയ്താൽ മതിയാകും വാതപുരോളനെക്കൊണ്ടല്ലാതെ
 എന്റെ മന്ത്രിമാരിൽ മറ്റൊരാൾക്കൊണ്ടും, ഇങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങൾ ഒന്നും
 നടക്കുന്നതല്ല. പുനീക്കും എന്റെ പ്രജകൾക്കും നിങ്ങൾക്കൊണ്ടുവന്നി
 ട്ടുള്ള അശ്വങ്ങളെ കഷ്ടമാത്രയിൽതന്നെ ഇതില്ലാമില്ലാത്ത സന്തോഷംജ
 നിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ ഉത്തമാഹാത്മ്യങ്ങളെ ഇനിക്കുവേണ്ടിയാൽ പിന്നെ ശ
 ത്രയയത്തിനു യാതൊരു പ്രയോജനവും ഇല്ലെന്നു ഞാൻ തീച്ചയായും വിചാ
 രിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് അങ്ങു് പാശ്ചാത്യനിമയം ചെയ്യുന്നതിന്നു മേറ്റം
 മടിക്കേണ്ട.

സാദിരാട്ടായ സുന്ദരശാലൻ, അതുകേട്ട് അദ്ദേഹത്തിൽ അശ്വമേധയെ
ങ്ങളെ കേൾപ്പിച്ചിട്ട് അതിന്റെശേഷം അശ്വമേധയെ ചെയ്യാമെന്നു
നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ടു്, രാജാവിനോടു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോ ശ്രീമാനും, ഭൂലോകപുരന്ദരനും ആയ പാണ്ഡ്യരാജാവിനേ
വാമനേ! ഒന്നാമതായി അങ്ങേയ്ക്കു് മനസ്സാണെന്നു് അറിയാത്തതിനാലേക്കി
ശ്വമേധയെ കേൾപ്പിക്കാം. സർവ്വലക്ഷണ സംപൂർണ്ണങ്ങളായ അശ്വ
ങ്ങളോടുകൂടിയ രാജാവിനെ ഒരു കാലത്തും വിജയലക്ഷ്മി ഉപേക്ഷിക്കുന്നത
ല്ല. പ്രതിദിവസവും വിജയലക്ഷ്മി അവനെ അഭിനവങ്ങളായ കീർത്തി
രാജകൾ അണിയിക്കും. അല്ലയോ രാജാവിനേ! അങ്ങനെയൊരു മുമ്പിടുന്നി
ല്ലെന്നു് നിനക്കും, ശാർവ്വതം, ഗന്ധം, ശരണം, ശരണം, വാനരം, ശരണം, വായു,
മനസ്സു്, ഇവകളുടെ വേഗങ്ങളെക്കൊണ്ടും അതിശയനീയമായ വേഗത്തോടു
കൂടിയവകളും, ജഗദാശാസേധവിസ്താരപരിണാമങ്ങൾക്കൊണ്ടു് മനോ
ഹരങ്ങളും ഭൂലോകത്തിലും പഞ്ചവണ്ണത്തിലും മറ്റു ഭിന്നവണ്ണങ്ങളിലു
മുള്ളവകളും ശരണം, സ്വസ്തികം, ചക്രം, പാണ്ഡ്യം ഇത്യാദികളായ ലാ
ഞ്ചനങ്ങളും, നിഗാളത്തിങ്കൽ (കഴുത്തിൽ മണിക്കെട്ടുന്ന സ്ഥാനത്തിന്നു സ
മീപത്തിൽ) വേദമണ്ഡി എന്നു പേരുള്ളതിനായ രാമച്ചുഴികളും, അ
മ്പുങ്ങളും ശാസ്ത്രാകുലങ്ങളും ആയ ആവർത്തങ്ങളും ഉള്ളവകളും അ
ഷ്ടമംഗളസ്വന്തങ്ങളും പഞ്ചകല്പാണശോഭിതങ്ങളും, കർകശം, അ
ഗ്രം, കർപ്പൂരം, കസ്തുരി മുതലായ സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളുടെ പരി
മളങ്ങൾ പോലെയുള്ള ഗന്ധങ്ങളോടുകൂടിയവകളും ശരണം, മേഘം, ശ
രണം, സിംഹം ഇവകളുടെ ഗംഭീരമായ സദൃശങ്ങളായ മേഘാശയങ്ങളോ
ടുകൂടിയവകളും അംബുജോഷവിശിശ്യാതങ്ങളും ശിക്ഷാവിധിപ്രകാരം സു
ശിക്ഷിതങ്ങളും മദസംരക്ഷണങ്ങളും നാനാവിധ ഗതിഭേദങ്ങളെപ്പറ്റി വ
ഴിപോലെ അറിയാവുന്നവകളും അഭോധനം ചെയ്യുന്ന മാത്രയിൽ ത
ന്നെ, അത്രപുഷ്പങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കാത്തതുകൊണ്ടു് വശവർത്തികളായി
തീരുന്നവകളും ചീയുഷ്പവണ്യ സദൃശങ്ങളായ ഘനമാലകൾക്കൊണ്ടു് മ
ണ്ഡിതങ്ങളായ വക്ത്രങ്ങളോടുകൂടിയവകളും, ചക്രപോലെ ചുറ്റിക്കറങ്ങു
ന്നതിൽ അതിസാമന്ത്യാത്തോടുകൂടിയവകളും, വെള്ളത്തിൽ നീറുന്നതിനും
നദികൾ, കിടങ്ങുകൾ, കോട്ടകൾ, ഇവയെ കടക്കുന്നതിനും അതിസമ
ത്ഥങ്ങളും വഹ്നിപ്രസരസുക്ഷമങ്ങളും എടുവയസ്സു പ്രായം വരുന്നവകളും,
യാതൊന്നിനും യാതൊരു സംശയവും ഇല്ലാത്തവകളും ആയ ഈ ഉത്തമാ
ശ്വമേധകൾ മുഴുവനും അങ്ങേയ്ക്കു തന്നെ തന്നെയായിരിക്കട്ടെ എന്നുള്ളതാണു്.
ഈ കുതിരകളുടെ സ്വാമിയായിത്തീരുന്ന രാജാവിനെ ഒരിക്കലും വിജയല
ക്ഷ്മി വിട്ടുമാറുന്നതല്ല. ഞങ്ങൾ ഇങ്ങനെ രാജയോഗ്യങ്ങളായ ഉത്തമാശ്വ
ങ്ങളെത്തന്നെ തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടുവന്നതു അങ്ങയുടെ ഭാഗ്യശക്തിയുടെ വൈ
ഭവമെന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്നും പറയാൻ ഇല്ല.

സാദിസംഹാധിപനായ സുന്ദരേശ്വരൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ട്, നദീതടങ്ങളായ അനന്തരസാദികളെ നന്നു കടാക്ഷിച്ചു. ഉടൻ തന്നെ കുതിരകളെ, വേഗശക്തിയോടെയുപയോഗിച്ച്, ശബ്ദം കേൾക്കാതെയും പുരോഗതവസ്ഥകളെക്കാണാതെയും ഉള്ള ഗതിയായ 'അസ്തിത്വം' ചാതുര്യത്തോടുകൂടിയ നേരെയുള്ള നടയായ 'യോഗതികം' വളരെ വേഗത്തിലും വളരെ പതുക്കെയും അല്ലാതെയുള്ള വട്ടത്തിൽ ഉള്ള നടയായ 'ഘോഷിതം' ശരീരത്തിന്റെ മുൻഭാഗം ഉയർത്തി പൊടിപ്പുകൊണ്ടുനടക്കുമ്പോഴുള്ള നിവർത്തനത്തെയുള്ള നടയായ 'വസ്തിതം' ശരീരത്തിന്റെ പൂർവ്വഭാഗത്തെ ഭ്രമണമുയർത്തിയുള്ള നടയായ 'പ്രളയം' എന്നീ പഞ്ചധാരാഗതികളിലും കാട്ടിച്ചു. അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യനും മന്ത്രിമാണങ്ങളും സാദികൾ കാട്ടിക്കുന്ന അശ്വങ്ങളുടെ അയ്യപ്പങ്ങളായ ഗതികൾക്കുണ്ട്. ഏറ്റവും സന്തോഷിച്ചു. ഈ അവസരത്തിൽ, സുന്ദരേശ്വരൻ സ്വകീയാശ്വത്തെ സ്വപ്നസ്വപ്നത്തിൽ (എട്ടത്തോളം വലത്തോളം ഹൃദി) സഞ്ചരിപ്പിച്ചപ്പോൾ ഗതിവേഗംകൊണ്ട്, ആ വേദശാസ്ത്രം നാലഞ്ചുള്ളതായി കാണുകയുണ്ടായെന്നി. സുന്ദരേശ്വരൻ പാണ്ഡ്യനായ വേദശാസ്ത്രം, പരിശോധനത്തിൽ, അദ്ധ്യക്ഷനായും പാണ്ഡിത്യം പുറംകാണുന്നതിൽ വിശിഷ്ടമായും ദൈവമുള്ളതായും ശോഭിച്ചു. ഇങ്ങനെ പലപ്രകാരങ്ങളുള്ള ഗതിഭേദങ്ങളിലും അശ്വത്തെ കാട്ടിച്ചിട്ട് അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യന്റെ മുൻപിൽ ചെന്നുനിന്നും കൊണ്ട് സുന്ദരേശ്വരൻ അദ്ദേഹത്തിനോടു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

അല്ലയോ രാജശ്രേഷ്ഠ! തങ്ങളും അങ്ങേയ്ക്കു തന്നെ തീർപ്പാക്കി കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള കുതിരകളിൽ ഓരോന്നിന്റെയും ജന്മദേശങ്ങൾ ഏതെല്ലാമാണെന്നുതന്നെ അങ്ങ് ഒന്നാമയായി ചേർത്തുകൊള്ളുക. എന്നിങ്ങനെയുള്ള മുഖവുരയോടുകൂടെ ആ അശ്വസംഹാരത്തിൽ പെട്ടതിൽ ഓരോരുത്തരുടെയും ചുണ്ടിടുന്നിട്ടുംകൊണ്ടും, ഇവകൾ, കാംബോജരാജ്യങ്ങളും, ഇവകൾ ബാൽഹികദേശങ്ങളും, ഇവകൾ വനാജങ്ങളും ഇവകൾ ഗാന്ധാരദേശങ്ങളും ഇവകൾ അരവ്വതദേശങ്ങളും, ഇവകൾ സിന്ധുദേശങ്ങളും, ഇവകൾ യവനദേശങ്ങളും, ഇവകൾ കിന്ദുദേശങ്ങളും, ഇവകൾ പാർത്ഥവങ്ങളും, ഇവകൾ കാശ്മീരസംഭവങ്ങളും, ഇവകൾ ദ്രാവിഡരാജ്യങ്ങളും, ഇവകൾ കേരളദേശങ്ങളും, ഇവകൾ വാസുകിങ്ങളും ഇവകൾ സൗഖ്യദേശങ്ങളും ഇവകൾ മാളവീയങ്ങളും, ഇവകൾ തെരുവങ്ങളും, ഇവകൾ, പാഞ്ചാലങ്ങളും ഇവകൾ സാലാലങ്ങളും ഇവകൾ മാഗധദേശങ്ങളും, ഇവകൾ കുന്ദകദേശങ്ങളും, ഇവകൾ കലിംഗദേശങ്ങളും, ഇവകൾ വൈശാഖ്യങ്ങളും ഇവകൾ വൈശാഖ്യങ്ങളും, ഇവകൾ പാണ്ഡ്യദേശങ്ങളും, ഇവകൾ പാണ്ഡ്യദേശങ്ങളും, ഇവകൾ മന്ദരാശ്വങ്ങളും, അകന്ന, അശ്വങ്ങൾ, ചെങ്കുപ്പ്, ചുവപ്പ്, പിംഗലവണ്ണം (പൊൻനിറം) കറുപ്പ്, മിശ്രവണ്ണം ഇങ്ങനെ നിറങ്ങളും കൊ

ഒരു അഞ്ചു പ്രകാരത്തിൽ ഉണ്ടു്. ഇവയിൽ മുത്തു, പാല്, ചന്ദ്രൻ, ശംഖം, വെള്ളി, മഞ്ഞു് ഇവകളുടെ നിറംപോലെയുള്ള നിറത്തോടുകൂടിയതു വെളുത്തതും, ലാഷ്യാസം, രാളിമത്തപ്പൂവു് ഇവയുടെ നിറംപോലെയുള്ള നിറത്തോടുകൂടിയതു്, ചുവന്നതും, വണ്ടു, കയീൽ, അഞ്ജനം, മേഘം എന്ന ഇവകളുടെ നിറംപോലെയുള്ള നിറത്തോടുകൂടിയതു് കുറുത്തതും കയ്യുന്ന തീയു് സ്വണ്ണം ഗോരോചന ഇവകളുടെ നിറംപോലെയുള്ള നിറത്തോടുകൂടിയതു്, പിംഗലവർണ്ണങ്ങളും, മുൻ പറഞ്ഞവെല്ലാ വണ്ണങ്ങൾ ചിത്രംകൊണ്ടോ ചിലതുകൊണ്ടോ മിശ്രമായ നിറത്തോടുകൂടിയതു് മിശ്രവണ്ണങ്ങളും ആകുന്നു. ഈ അഞ്ചുഭാഗി നിറത്തിൽ ഉള്ള കുതിരകളേയും ഞങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടു്. നാനാവണ്ണവിചിത്രങ്ങളും, നാനാഭേദോത്ഭവങ്ങളും നാനാസുഖക്ഷണയുക്തങ്ങളുമായ ഒരു അശ്വസംഘം ഭാരത പുരത്തും ഇതുപോലെ ഒരുപേരുന്നല്ല. നാലു കാലിലും, വാലിന്റെ അറ്റത്തും, രലയിലും, നെഞ്ചത്തും, മുഖത്തും വെളുപ്പോടുകൂടിയതും തൻമൂലം അപ്പോൾക്കു് കൈ പ്രശസ്തനാമത്തിനു് അർപ്പണമുണ്ടായ ഉത്തരാപങ്ങളും, നാലുവാലിലും, മുഖത്തും വെളുപ്പോടുകൂടിയതും തൻമൂലം പഞ്ചകല്യാണിയെന്നുള്ള പേരോടുകൂടിയ കുതിരകളും ഈ കൂട്ടത്തിൽ ധാരാളമായിട്ടുണ്ടു്. ഈ രണ്ടുഭാഗി കുതിരകളുടേയും ഉഭയസ്ഥാനം സമ്പത്തു് കൈക്കലും വിട്ടുപിരിയുന്നതല്ല. അതുപോലെതന്നെ ഗുരുസന്ധിയിൽ ചേരമണിയെന്ന പേരുള്ള ചുഴിയോടുകൂടിയ കുതിരകളുടെ ഉഭയസ്ഥാനേയും ഒരിക്കലും ചെല്ലുവാനും വിട്ടുപിരിയുന്നതല്ല. ആ ജാതിയിൽപ്പെട്ട കുതിരകളും ഈ കൂട്ടത്തിൽ ധാരാളമുണ്ടു്. അശ്വങ്ങളായാൽ അയ്യ്യ ഉണ്ണിയിൽ രണ്ടു്, മുഖത്തിൽ രണ്ടു്, മൂക്കിൽ രണ്ടു്, ശിരസ്സിൽ രണ്ടു്, കൈറ്റിമലയ്ക്കൽ രണ്ടു്, വായുവിൽ (മലയാളത്തിൽ) രണ്ടു് ഇങ്ങനെ നേറു സ്ഥാനങ്ങളിലായി പത്തു ചുഴികൾ ഉണ്ടായിരിയ്ക്കണം. ഈ പ്രശസ്തസ്ഥാനങ്ങളിൽ അവർത്തങ്ങളോടുകൂടിയ കുതിരകൾ ഉത്തമങ്ങളും അല്ലാത്തതുകൾ അധമങ്ങളും ആകുന്നു ഞങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളതിൽ ഒന്നിനുപോലും ഈ ചുഴികൾ ഇല്ലാതെയില്ല. നെഞ്ചത്തു നാലുഭാഗത്തും നടുവിലും അതി ദക്ഷിണാവർത്തങ്ങളായ അഞ്ചു ചുഴികളോടുകൂടിയ കുതിരകൾ ശ്രീവത്സകിയെന്ന നാമധേയത്തോടുകൂടിയവയാണ്. മഹാവിഷ്ണുവിനെ ലക്ഷ്യയെന്നപേരെ അതിന്റെ ഉഭയസ്ഥാനം ഭാഗ്യംകൈക്കലും വിട്ടുപിരിയുകയില്ല. നെറ്റിയിൽ രണ്ടു ചുഴിയുള്ള കുതിരയുടെ ഉഭയസ്ഥാനം പുരുസ്ഥത്തും നെറ്റിയിൽ മൂന്നു ചുഴിയുള്ള കുതിരയുടെ ഉഭയസ്ഥാനം ധനധാന്യസമൃദ്ധിയും, നെറ്റിയിൽ നാലു ചുഴികളോടുകൂടിയ കുതിരയുടെ ഉഭയസ്ഥാനം രാജാവാണിയും ഉണ്ടാകും. കണ്ണുമുഖത്തിൽ വ്യവധാപ്രമാകുന്ന അവർത്തപയങ്ങളോടുകൂടിയ അശ്വത്തിന്റെ ഉഭയസ്ഥാനം അധ്വാനമില്ലാതെ അഭയത്തോടും വലിക്കും. ഇപ്രകാരമുള്ള ശുഭദശങ്ങളായ ചുഴികളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നില്ലാത്തതായി അങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരുകുതിരപോലും ഇല്ല. അതുപോലെതന്നെ ദുർല്ലക്ഷണങ്ങളോടുകൂടിയ കുതിരകളും, ഈ

കൂട്ടത്തിൽ ഇല്ല. ദുർല്ലഭങ്ങളെങ്കിലും അപമൃതം സ്വാമിക്കുണ്ടാകുന്ന ദോഷങ്ങളും പുറത്താണെന്നറിയണമെങ്കിൽ അതും പറയാം. ഗളമദ്ധ്യത്തിൽ രണ്ടു ചുഴിയോടുകൂടിയ കുതിരയുടെ ഉടമസ്ഥനെ ക്ഷുത്തുംദുഃഖവും കലിഷവും വിട്ടുപിരിയുകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല കാലതാമസംപിന്നാ അ അശ്വത്തിന്റെ ദുർല്ലഭങ്ങളും അവന്റെ അയുസ്സിനെ അപഹരിക്കുകയും ചെയ്യും. അതു പോലെതന്നെ കണക്കാലിൽ രണ്ടു ചുഴിയുള്ള കുതിരയുടെ സ്വാമിയെ, ഭയമുഹ്യനാദുഃഖങ്ങളും വിട്ടുപിരിയുന്നതല്ല. താഴത്തെ ചുണ്ടിൽ ചുഴിയുള്ള കുതിര സ്വാമിയുടെ മാതാവിന്റെ കാലനാണ്. കക്ഷത്തിൽ ചുഴിയോടുകൂടിയ കുതിരയെ വാങ്ങിക്കുന്നവൻ തീർച്ചയായും യുദ്ധത്തിൽ മരിക്കും. വാമാനായൽ ചുഴിയോടുകൂടിയ കുതിരയെ വാങ്ങിക്കുന്നവൻ കാലതാമസമെന്നു മൂല്യമില്ലാത്തതായും. ഗണ്ഡാവത്തത്തോടുകൂടിയ കുതിര സ്വാമിക്കു ഒരു നിമിഷാപോലും ഒഴിച്ചുകൂടാതെ ഭയത്തേയും, ദോഷത്തേയും ദാനംചെയ്യും. മുട്ടിൽ ചുഴിയോടുകൂടിയ കുതിര അതിന്റെ സ്വാമിയെ കലത്തോടുകൂടെ നശിപ്പിക്കും. ഇപ്രകാരമുള്ള അശുഭലക്ഷണങ്ങളോടു കൂടിയ കുതിരകളെ രോധകരോലകളിൽപ്പോലും അതും കടത്തരുത്.

അല്ലയോ അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യഭൂപ! കുതിരകളുടെ അയുസ്സ് രക്ഷത്തിനുണ്ടു വയസ്സാണ്. ഇത് അയുഷ്കാലത്തിൽ പത്തു ദശകളും അതിൽ ഒരു ദശ അകയുള്ള ജീവിതകാലമായ മൂപ്പത്തിരണ്ടു വഷത്തിന്റെ പത്തിൽ ഒരു ഭാഗമായ, മൂന്നു വർഷവും രണ്ടു മാസവും പന്ത്രണ്ടു ദിവസവും ആണ്. ഇതിൽ ആദ്യത്തെ രണ്ടും ഒട്ടപിലടത്ത രണ്ടും ദശകളായ ഒന്നും രണ്ടും ഒമ്പതും പത്തും ദശകൾ നീക്കിയുള്ള നടുവിലെ അറു ദശകളും പ്രശസ്തങ്ങളും മറ്റുപ അപ്രശസ്തങ്ങളും ആകുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ അന്യവർണ്ണങ്ങളോടു അല്ലമായ ശോഭാവർണ്ണം ചേർന്നാൽ അത് ഉത്തമവും, ശോഭാവർണ്ണത്തിൽ അന്യവർണ്ണങ്ങൾ ചേർന്നാൽ നിന്ദ്യവും ആരേ. കഷിയിലും വക്ഷസ്സിലും അരുണവർണ്ണത്തോടുകൂടിയ കുറുത്തതും വെളുത്തതുമായ കുതിരകളുടെ ഉടമസ്ഥൻ ഭാഗ്യവാനും വിജയിയും ആയിത്തീരും. വെളുത്ത വയറോടുകൂടിയ കുതിരയുടെ സ്വാമിക്കു സുപുത്രമാലവും, വെളുത്ത നെഞ്ചോടുകൂടിയ കുതിരയുടെ ഉടമസ്ഥൻ അനന്ദവും, കഴുത്തിൽ വെളുപ്പോടുകൂടിയ കുതിരയുടെ ഉടമസ്ഥൻ, ധനവൽസര്യം മുഖത്തിൽ വെളുപ്പോടുകൂടിയ കുതിരയുടെ ഉടമസ്ഥൻ വിജയവും വെളുത്ത പൂച്ചത്തോടുകൂടിയ അശ്വത്തിന്റെ സ്വാമിക്കു സൗഖ്യവും, ഇടത്തുവശത്തിൽ വെളുപ്പോടുകൂടിയ വാജിയുടെ നാഥൻ, ഭായാലാലും വലത്തുവശത്തിൽ വെളുപ്പോടുകൂടിയ വാഹത്തിന്റെ യജമാനനും, ധാന്യലാലും, ഉണ്ടാക്കും. അനന്ദവും പൂച്ചയും, വാലും വെളുത്ത കുതിരയെ സേനയുടെ മുഖിയിനിർത്തുന്നതായാൽ, തീർച്ചയായിട്ടും ജയമുണ്ടാകും. വെളുത്തനിറത്തോടുകൂടിയ കുതിരയുടെ തല ഏറ്റവും വെളുത്തിരുന്നാൽ അതിനെ സൂര്യകാന്താപ്യം എന്നുപറയും. അതിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ മഹാഭാഗ്യവാനായി തീരുകയും

ചെയ്യും. നാദിമുതൽ മുമ്പോട്ടുള്ള ഭാഗം മുഴുവൻ ഇന്ദുവണ്ണമായും പിൻഭാഗം തരുണഭാസ്കരശോഭിതമായും, ഇരിക്കുന്ന കുതിര 'നിശാവൈജയിക' എന്നു പേരോടുകൂടിയതും, അതിന്റെ സ്വാമിക്കു സവാളീപ്പുങ്ങളും ലഭിക്കുന്നതും ആകുന്നു. നാദിക്കു മുൻഭാഗം ബാഷ്പസൂര്യപ്രയോഗം പിൻഭാഗം പാണ്ഡ്യ രവണ്ണത്തോടുകൂടിയ കുതിര 'ദിവാവൈജയിക' പ്രാപ്യം അതും അതിന്റെ നാമം സകലാഭീഷ്ടങ്ങളേയും പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതും ആണ്. അങ്ങയുടെ അമിതഭാഗ്യംകൊണ്ട് അങ്ങൾ ഈമാതിരി സർവ്വലക്ഷണവന്നങ്ങളും ഉത്തമോത്തമഗുണയുക്തങ്ങളുമായ അശ്വങ്ങളെയാണ് കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളത്. അല്ലയോ രാജശ്രേയസ്! പറ്റുപോലെയുള്ള പാദത്തോടും മലപോലെയുള്ള നിലയോടും സിംഹത്തെപ്പോലെയുള്ള സ്വാസ്ഥ്യലനത്തോടും, അംബുജംപോലെയുള്ള നേത്രത്തോടും മേഘനാഭംപോലെയുള്ള ശബ്ദത്തോടും, നട്ടനെപ്പോലെയുള്ള വിന്യാസത്തോടും കലാംഗനയുടെ മുഖംപോലെയുള്ള മുഖത്തോടും കൂടിയ അശ്വങ്ങൾ ആണു രാജഭാസ്കരങ്ങൾ. കുതിരകൾക്കു നെററി, ജാമനം, വക്ഷസ്സു ഇവകൾതടിച്ചതും, പൂവും കുണ്ണങ്ങൾ കുകുനീ, നാസിക ഇവ ചെറിയതും, കേസരം, വാല്യ്, ഭോമം ഇവകൾ മുട്ടിക്കളം നേത്രം ശിരസ്സ്, മുഖം ഇവകൾ വലുതായും കാഴ്ച, ജിഹ്വ, കാഴ്ചപ്രാന്തങ്ങൾ, ഇവകൾ കൃശങ്ങളായും, ആനനം, ജംഘ, കഴുത്തു ഇവകൾ ദീർഘങ്ങളായും ഇരിക്കുന്നതു ഉത്തമലക്ഷണങ്ങൾ ആണ്. ഈ ലക്ഷണങ്ങളോടുകൂടിയ കുതിരകളെ വേണം രാജാക്കന്മാർ വാഹനങ്ങളായി ഉപയോഗിക്കേണ്ടത്. അല്ലയോ നൃപശ്രേയസ്! ഞങ്ങൾ ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള കുതിരകൾ എല്ലാം നല്ല ശോഭയും, സുതപസും മോഹാവത്തിനും ശംഖനാദത്തിനും രൂപമായ ശബ്ദവും ശുഭപണ്ണവും സുഗന്ധവും, എന്നുവേണ്ടെ എല്ലാ നല്ലലക്ഷണങ്ങളും തികഞ്ഞവകൾ ആണ്. മോഹത്തിനാത്തവണ്ണവും, അജ്ഞാതനാത്ത ഗന്ധവും, സിംഹത്തിനേയോ ആനയേയോ പോലെയുള്ള ഗതിയും ഭേദനമാപ്തങ്ങളിൽ പ്രീതിയും ഉള്ള അശ്വങ്ങൾ രാജവാഹനത്തിന് ഉപയോഗിക്കേണ്ടവകൾ. നൂറംഗ്രഹം ഉയരത്തോടുകൂടിയ കുതിര ഉത്തമവും, അതിൽ പതിനാറിൽ ഒരുപക്ഷയരംകുറവോടുകൂടിയതു മദ്ധ്യവും, അതിൽനിന്നും എട്ടിൽകുറവുതന്നെ ഉയരം കുറവോടുകൂടിയ കുതിര അധമവും ആകുന്നു. മന്നവന്മാർക്കു ചെറുശാസ്ത്രം വലിക്കുന്നമങ്കിൽ, ഉത്തമലക്ഷണങ്ങളോടുകൂടിയ ഉത്തമവാഹങ്ങളെ ഗന്ധമാപ്താദികൾകൊണ്ടു് അനുഭവസാധ്യം പൂജിക്കണം. അതുവേണ്ടു് അല്ലയോ നൃപശ്രേയസ്! സുതപയുക്തങ്ങളും, സുദണ്ണങ്ങളോടും, മനോഹരമായ രൂപലക്ഷണങ്ങളോടുകൂടിയതുകളും ഗാന്ധാരങ്ങളും കഠിനവും സംയുതങ്ങളും സദാപത്നങ്ങളോടുകൂടിയതുകളും വേഗമേറിയതുകളും ലക്ഷണയുക്തങ്ങളും നല്ലനല്ല ശരങ്ങളിൽ ജനിച്ചതുകളും ദുർല്ലക്ഷണവിവർജ്ജിതങ്ങളും മാന്ദാഭാസാദിസ്തങ്ങളും, എത്ര വലിയ വിശപ്പും ഭാമയും സമീപനേരിലും പ്രത്യേക സാമാപ്യമേറിയതുകളും ആയ ഈ കുതിരകളെ അങ്ങു ഗ്രാമിച്ചുകൊണ്ടാലും. ഉത്തമോത്തമങ്ങളായ ഈ തുരഗങ്ങളെ അങ്ങു പൂജിച്ചു രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടാൽ അങ്ങു

കുറച്ചു വിഷയവും, യശോവർദ്ധനയും സർവ്വകാലാത്മസിയും ഉണ്ടാകും.

സാദിസംവാദ്യകനായ സുന്ദരശാലൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിട്ട് താനും തന്റെ അനുചരന്മാരുംകൂടി കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്ന എല്ലാഅശ്വങ്ങളും പാശംകൈമാറി രാജാവിനുകൊടുത്തു. അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ സുന്ദരശാലന്റെ പക്കൽനിന്നും കുതിരയെ കയറുകക്കൊരി വാങ്ങിയതും അദ്ദേഹം അപമാമായ അനന്ദസാഗരത്തിൽ നീന്തിമഗ്നനായതും ഒരേനീമിഷത്തിൽ ആയിരുന്നു. അനന്തരം രാജാവ് താൻ ഏറ്റവും ധന്യനായെന്ന് തന്നെത്താൻ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അശ്വപാദകന്മാരെവിളിച്ച് താൻ കയറുകക്കൊരിവാങ്ങിയ അശ്വങ്ങളെ എല്ലാകൊണ്ടുപോയി അശ്വശാലയിൽ ബന്ധിക്കുന്നതിനു പറഞ്ഞു. അവർ ഉടൻതന്നെ രാജാജ്ഞയെ നിവർത്തിച്ചു.

അതിന്റെശേഷം ആമ്നായമയമായ തന്റെ വാഹനത്തെ ഒഴിച്ചു മറ്റുള്ള കുതിരകളെ കൈമാറി നല്കിയുപയച്ച് സാദിമദ്ധ്യത്തിങ്കൽ രാമകുന്ദനെപ്പോലെ സഞ്ചരിക്കുന്ന വേദാന്തവേദനായ സാദിയെക്കൊണ്ടു അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ വളരെവളരെ സന്തോഷത്തോടുകൂടെ സമീപത്തിൽ വിളിച്ചുവരുത്തി അനവധി വിചാരിച്ചതെന്തെങ്ങനെയും വസ്തുതകളും അദ്ദേഹത്തിനു സമ്മാനമായി കൊടുത്തു. സുന്ദരശാലൻ അശ്വത്തിൽ നിന്നും ഇറങ്ങി അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ നൽകിയ ദിവ്യമേലയവാങ്ങി ശിരസ്സിൽധരിച്ചു. ചന്ദ്രനേക്കാൾ ധാവളത്തോടുകൂടിയതായ ഒരു മേലയുടെ പ്രകാശത്താൽ ചന്ദ്രാലംകൃതവിയും ശംശാനടിയുടെ കണ്ണിയും അപഗൃതം ആയി. രാജാവിനാൽ സമ്മാനിതങ്ങളായ മറ്റാരേണങ്ങളെയും സുന്ദരശാലൻ ഭക്തകുടുംബം സ്വീകരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തോടൊന്നിച്ചു അശ്വങ്ങളെയും കൊണ്ടുവന്ന അനുചരന്മാർക്കും അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ അനേകായിരം ദിവ്യംബരഭരണങ്ങൾ സമ്മാനങ്ങളായി നൽകി. സാദിരൂപന്മാരായ നന്ദാദിഗണങ്ങൾ അവയെ സന്തോഷപൂർവ്വം വാങ്ങി ധരിച്ചു. അനന്തരം അവർ അരിമർദ്ദനനെപ്പോലെ ഭാഗ്യവാന്മാരായി ഭൂലോകത്തിൽ ഇതേവരെ യാതൊരു രാജാക്കന്മാരും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു ഉച്ചത്തിൽ ആഹ്വാനിച്ചുകൊണ്ടും കൂടക്കൂടെ തിരിഞ്ഞു രാജാവിനെ വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടും വേദാശ്വരൂപന്മാരായി രാജാവിനോടു യാത്രയും വഴങ്ങി പ്രയാണംതുടങ്ങിയ വേദാന്തവേദനായ സുന്ദരശാലൻസാദിസംവാദ്യകനെ അനുഗമിച്ചു.

അതിന്റെ ശേഷം അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ, തന്റെ മന്ത്രിസത്തനായ വാതപുരേശനെ അടുക്കൽ വിളിച്ചുവരുത്തി സാന്തപചക്ഷുസ്കൾ കൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ സമാശ്വസിപ്പിച്ചിട്ട്, അനവധി വസ്തുതകളും രത്നഭരണങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിനു സമ്മാനിച്ചു. അനന്തരം രാജാവിന്റെ സ

മീപത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന സൂചകന്മാരായ മന്ത്രിമാരെനോക്കി, അല്ലയോ അധമസചിവന്മാരേ! നിങ്ങൾ എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ സൂചകന്മാർ ആണ്. ഉത്തമനായ സചിവൻ ഈ വാതപുരേന്ദ്രൻ ചാത്രമേള്ളൂ. ഏഷണിക്കാരന്മാരായ നിങ്ങൾ, എന്നോട് ഗുണനിധിയും സത്യസന്ധനുമായ ഇവനെപ്പറ്റി പല ഏഷണികളും പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ച് അന്യായമായി പീഡിപ്പിച്ചു. അതുവലിയ സങ്കടമായിപ്പോയി. ഇനി മേലാടലങ്കിവും നിങ്ങൾ ഇപ്രകാരമുള്ള ഏഷണികൾ ജ്ഞാപിക്കരുത്. ഇപ്പോഴത്തേക്കു മാപ്പുതന്നിരിക്കുന്നു. രാജ്യത്തിനും രാജാവിനും ഒന്നുപോലെ ധീരതകർത്താവായ ഈ ഉത്തമസചിവനെ സംബന്ധിച്ചു വചിച്ചുത്തരങ്ങൾ ജ്ഞാപിച്ചുവർ എന്തൊരുമാതിരി മുഖഃഖിനന്മാർ ആണ്. വിവേകം കൂടാതെ അതിനെ ശരിവച്ചു ഞാനും അവിചേകിതന്നെ. അല്പം കാലതാമസം വന്നെങ്കിൽ എന്ത്. ഇത്രയും ഉത്തമങ്ങളായ അശ്വങ്ങളെ മറുവല്ലവരും പോയാൽ ലഭിക്കുമോ? ഭൂലോകത്തിൽ ഇത്രയും വളരെ ലക്ഷണപൂർണ്ണങ്ങളായ അശ്വങ്ങൾ കാണുമെന്നുകൂടി എനിക്കു വിചാരമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

രാജാവു് ഇപ്രകാരം പല ചാടുവാക്യങ്ങളും പറഞ്ഞു് വാതപുരേന്ദ്രനെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ടു്, അസ്ഥാനമണ്ഡപത്തിൽ ഉള്ള ഭ്രാന്തനത്തിൽ ഇരുന്നു കുറെ സമയം നയിച്ചു. നേരം ഉച്ചയായപ്പോൾ, മന്ത്രിമാർക്കെല്ലാം അവരവരുടെ ഗൃഹങ്ങളിൽ പോകുന്നതിന്നു കല്പനകൊടുത്തു. അദ്ദേഹവും സ്വമന്ദിരത്തിലേക്കു് എഴുന്നള്ളി. സുന്ദരേശ്വരകാരുണ്യംകൊണ്ടു് അരിമർദ്ദന പാണ്ഡ്യന്റെ കടംതീർത്ത വാതപുരേന്ദ്രനും, സമാധാനമിത്തനായി സ്വമന്ദിരത്തിൽപോയി സസുഖം വസിച്ചു. അശ്വഗാമനം കാണാനായി രാജമന്ദിരത്തിൽ കൂടിയിരുന്ന പൌരന്മാരും ഇതിൽപ്പരമില്ലാത്ത കൃതാർത്ഥന്മാരോടെ തിരിച്ചുപോയി. ദേവാനായ സുന്ദരേശ്വരനും ഗണങ്ങളോടുകൂടി ഹാലാസ്ത്രത്തിൽപോയി സ്വലിംഗത്തിൽ ലയിച്ചു.

അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദി താപസന്മാരേ! മന്ത്രിസത്തമനായ വാതപുരേന്ദ്രന്മാരേ! ഭൂലോകത്തിലുള്ള കുറുന്നൂറുകളെയെല്ലാംപിടിച്ചു് ഉത്തമാശ്വങ്ങളാക്കി അരിമർദ്ദനനു നൽകി സ്വഭക്തനായ മന്ത്രിസത്തമന്റെ കടം വീട്ടിയ ഈ ലീലയെ പഠിക്കുകയോ കേൾക്കുകയോ ചെയ്യുന്നവർക്കു് ഇഹലോകങ്ങളിൽ ഒന്നുപോലെ സവാദീഷ്ടങ്ങളും അനന്യാസേനലഭിക്കുന്നതാണു്.

അൻപത്തിഒൻപതാംലീല സമാപ്തം.

ഹ ാ ല ാ സ്വ മ ാ ഹ ാ ത്വ മ

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

തന്ന-ാം അദ്ധ്യായം.

നദീപ്രവാഹാകമ്പനമെന്തെന്നു

അറുപതാം ലീല.

വ. ഞ്ഞും അഗസ്ത്യമഹർഷി വസപ്താദികളെ നോക്കി സുദൃഢശരണ വാതപുരേശനെന്ന മന്ത്രിയെരക്ഷിക്കുന്നതിനായി നദിയെ വളർത്തിച്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ അറുപതാമത്തെ ലീലയെ താഴെ വരുമാറ് പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:—

മായാശപങ്ങളെ രാജാവിന്റെ അശപചാലകന്മാർ മന്ദൂരകളിൽ കൊണ്ടുപോയി കെട്ടി അവയ്ക്കു ഭക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ട കാണും, വയ്ക്കോൽ, പൂല്ല്, വെള്ളം മുതലായവകൾ കൊടുത്തതിന്റെശേഷം നേരം അസ്തമിക്കുകയാൽ അവരുടെ നിലയങ്ങളിലേക്കുപോയി. അതിൽ പിന്നെ മായാശാശകാരമായ സുഗാലവീരന്മാർ എല്ലാവരും മായാമയനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ ലീലാവൈഭവത്താൽ പഴയപോലെ ജന്മമുദയമായി. തന്മൂലം ഹർഷസംയുതന്മാരായ അവർ അന്യോന്യം ഇങ്ങനെപറഞ്ഞു:—

“രാത്രിയായാൽ പിന്നെ കാടും നാടും ഒരുപോലെ ഭരിച്ച് സ്വതന്ത്രമായി നടക്കുന്ന നമ്മളെ പിടിച്ചു, ചങ്ങലകൊണ്ടും കയറുകൊണ്ടും ഇങ്ങനെ ബന്ധിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നത് വലിയ അന്യായമാണ്. സാധാരണ നമ്മെ പിടിച്ചു ബന്ധിക്കാൻ ഒരുത്തരെക്കൊണ്ടും സാധിക്കുന്നതല്ല അതുപോയിട്ട് ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ കഷ്ടകാലംകൊണ്ട് നമ്മെപ്പിടിച്ചു മായാശപങ്ങളാക്കി തീർക്കുന്നതിനും ബന്ധിക്കുന്നതിനും സാധിച്ചു. ഇനി നമുക്കു ഈ ബന്ധനത്തിൽ നിന്നും എങ്ങനെ എങ്കിലും പോയി പിഴക്കാനുള്ള വഴി നോക്കണം. എല്ലുകൂടാത്ത പച്ചമാംസങ്ങളും ഭക്ഷിച്ച് സന്തോഷമുത്തരായി രായും പകലും ഒന്നുപോലെ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്ന നമുക്ക് ഈ അസ്വാതന്ത്ര്യകരമായ വാസം വളരെ സങ്കടപ്പെടുത്താനെന്നുള്ളതിനു രണ്ടുപക്ഷമില്ലല്ലോ. ഈശ്വരഗുണനമ്മുടെ അശപരൂപവും ബന്ധനവുമുന്തിങ്ങി. ഇനി, കൊള്ളം പുല്ലുംഭക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിവിടെ കിടക്കാതെ വല്ലപ്രകാരത്തിലും ഇവിടെനിന്നും പോയിപ്പിഴക്കാൻ അല്ലെ ശ്രമിക്കേണ്ടതു്.”

അവർ അന്യോന്യം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞതായ്തുകൊണ്ട് എല്ലാംകൂടി ഹോമകശാലവിട്ട് വെളിയിൽ ഇറങ്ങി, നാലുദിക്കിലേക്കും കാടിയെങ്കിലും

കോട്ടവാതിലുകൾ നാലും ബന്ധിച്ചിരുന്നതിനാൽ ആ ചാടിയ ചട്ടത്തിൽ
 നെ അയാൾ ചെട്ടിക്കിറങ്ങി കടന്നുകൂടയാൻ സാധിച്ചില്ല. അതിന്റെ
 ശേഷം അവ പുത്തലിലെ വീഥികളിലും ഉദ്യാനങ്ങളിലും ദേവാലയങ്ങളി-
 ലും വീടുകളിലും മറ്റും ഓടിനടന്നു പെരുമാറാൻ ഉപദ്രവിച്ചു. പ്രഭാ-
 ത്തിൽ ദാഹപാലന്മാർ വന്നുപ്രകാരത്തിന്റെ വാതിലുകൾ തുറന്നപ്പോൾ,
 അവ ചലവഴിക്കായി ചാടിവീണ് ഓടി കാടുകൾ തേടിപ്പോയി.

പതിവിൻ പ്രകാരം അശ്വപാലന്മാർ ചെന്നു മോടകശാലയിൽ
 അശ്വങ്ങളെ നോക്കിയതിൽ തലേദിവസം വാങ്ങിച്ചതിൽ ഒരു കുതിരയെ
 പോലും കണ്ടില്ലെന്ന മാത്രമല്ല മുമ്പുണ്ടായിരുന്നതിൽ ചിലകുതിരകൾ ക-
 ടിത്തേറ്റും മറ്റു ചിലതുകൾ കെട്ടറ്റും ഉഴന്നുനടക്കുന്നതായും, കണ്ടു. അവ
 യിലും ചില കുതിരകളെ കാണാൻ ഇല്ലായിരുന്നു.

ഉടൻതന്നെ അശ്വപാലന്മാർ ഓടി രാജസന്നിധിയിൽ ചോയി
 വിനയപൂർവ്വം വന്ദിച്ചിപ്രകാരം ഉണർത്തിച്ചു:—

“പാണ്ഡ്യകുലാധിപനും ശാസിതാശ്ചിദണ്ഡലനും ആയ ജല്ലയോ
 മഹാരാജാവേ! അത്രയും അതുതക്കമായ ഒരു വർത്തമാനത്തെ അവർട്ടന്ന
 കേട്ടുവോണ്ടാവും.

നിന്തിരുവിടി ജനതയെ വാങ്ങിയ അശ്വങ്ങൾ രാത്രിയാലപ്പോൾ, സ-
 ഗലത്രപിടിച്ചായി ഉച്ചത്തിൽ കൂടി. അകസ്മികമായൊരു ആ ശബ്ദം
 കേട്ട് ഞങ്ങൾ ഭയപ്പെട്ടെങ്കിലും, മോടകശാലയിൽ ഉപകാരം ജംബുകനാ-
 ലും ഉണ്ടാകാൻ ഉള്ള കാരണമെന്തെന്നെന്നപോലാക്കുന്നമെന്നു വിചാരിച്ച്
 കുറെ ആളുകൾ കൂടി സംഘംചേർന്ന് വാജിശാലയിൽപോയപ്പോൾ, അവി-
 ടെ ബന്ധിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന അശ്വങ്ങളിൽ ഒന്നിനെപ്പോലും കാണാൻ
 ല്ല. കടന്മാരുടെ ബഹുളംതന്നെ. ഞങ്ങളെക്കണ്ടയുടനെ ആ കുറ്റനരീ-
 കളിൽ ചിലരു ഭയപ്പെട്ടു ഓടുകയും മറ്റുചിലരു് തിരിഞ്ഞൊടിവന്ന് ഞ-
 ങ്ങളെ കടിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തു. ഒരു അനേകിമിഷത്തിനകം കുറ്റനരീക-
 ൾ അവിടെ കാട്ടിക്കൂട്ടിയബഹുളങ്ങൾക്കൊന്നിനും കയ്യും കണക്കുമില്ല.
 അതിവേഗത്തിൽ അവയൊന്നുപോലെ തങ്ങളിൽ പലരേയും, മറ്റു വഴി-
 യിൽ കണ്ടവരേയും ദംശിക്കുകയും ഉദ്യാനങ്ങളും വഴികളും മറ്റും തകർക്കു-
 യും ചെയ്തുവെച്ച് ഓടുകിലും, ഗവകുണ്ഡങ്ങളിലും മറ്റുദാഹങ്ങളിലും ഗോ-
 പാവാതിലുകളിലും മറ്റുംകൂടി വെളിക്കുമാടി പൊയ്ക്കളഞ്ഞു. അതുമല്ല;
 നമ്മുടെ വകയായി മുൻപേയുണ്ടായിരുന്ന പലകുതിരകളേയും കുറ്റനരീകൾ
 കടിച്ചു നശിപ്പിക്കുകയും ചിലതിന്റെ ബന്ധനങ്ങൾ വിടർത്തിവിട്ടി ഓ-
 ടിക്കുകയും കൂടിച്ചെയ്തു. മുതക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ പലേ കുതിരകളിലും ഒന്നു
 പോലും ഉപ്പോൾ മോടകശാലയിൽ ഇല്ല.”

ചാ.പു.ശേരനെ കണ്ടുകിട്ടുന്നതിൽ അവിർഭൂതപാണ്ഡ്യന്റെ വിചാരവും പ്രസനവും അസ്സമിതം ജന്മി. ത്രിപുരസംഹാരത്തിനു കണ്ണുനന്ന സംഹാരമുണ്ടെന്നൊക്കെ കോപോഷ്ഠപരിതമായ തന്റെ നേത്രങ്ങളും ചാ.പു.ശേരന്റെ നേരേ മിഴിച്ചുതട്ടി നോക്കിയുംകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

വാതപുരേശൻ അതുകേട്ട്, വിനീതനായി ഇങ്ങനെ മറുപടി പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ മഹാജ്ഞാപേ! കുതിരകളെ കൊണ്ടുപണത്തിൽ ഞാൻ ഒരു മായവും പ്രയോഗിച്ചിട്ടില്ല. രാജഭരോഹൻ ഞാൻ ഒരിക്കലും ചെയ്യുന്നതുമല്ല. ചിന്തിക്ക എന്തെന്തെന്നൊക്കെയോ നിന്തിരുവടിയേയും നിന്തിരുവടിയുടെ സർവ്വപത്തേയും സംബന്ധിച്ച്, എന്തെന്തെന്നൊക്കെയോ സ്നേഹമുണ്ട്. വേണ്ട അശ്വങ്ങളെ ഇവിടെ കൊണ്ടുപണ നല്ലൊന്നെന്ന് സകലലോകസ്വാമിനാഥനായി ഇവിടെവന്ന സംവാദ്യങ്ങൾ പറഞ്ഞതിനെ ചിരപരിചിച്ച് ഞാൻ കൊണ്ടുപോയ ധനവും നല്ലിട്ടുപോന്നതാണ്. അദ്ദേഹംചെയ്ത കാര്യം അനുസരിച്ച് വേണ്ട കുതിരകളെ ഇവിടെ കൊണ്ടുപരികയും, അവയെ തിരുമേനിയുടെ തിരുമേനിയുടെ മന്ത്രിപുരംഗവന്മാരും, അശ്വപോഷകന്മാരും പെരുപ്രധാനികളും മറ്റുമുള്ള കുറ്റങ്ങളും നോക്കി വാങ്ങുകയും ചെയ്തു. നിങ്ങളിൽ ഒരുരുടെയും ദൃഷ്ടിക്ക് ഗോചരമാകാതെ ഇതിൽ അവർ വല്ലമാണെങ്കിലും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അത് എകനായ എന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെടുന്നതെങ്ങിനെയാണ്. സാദിപത്യാകാരന്മാരും

ഈശ്വരനെക്കണ്ടു് ഞാനും അങ്ങേപ്പോലെ മോഹിച്ചു ധനം നല്കി. ഞാൻ അവർക്കു നല്കിയ സംഖ്യ ധനമായിത്തന്നെ ചെന്നെത്തിച്ചു; തമ്മെന്താരു സംഖ്യാലക്ഷ്യം നിന്നിരുവടിയോടല്ലെ പറഞ്ഞതു്? എന്നിട്ടു് പണം വാങ്ങാതെ അദ്ദേഹം ചൊല്ലിയ അശപലക്ഷണങ്ങൾ എല്ലാം വിശ്വസിച്ചു് കുതിരകളെത്തന്നെ വാങ്ങിയതു് ഞാൻ നിർബന്ധിച്ചിട്ടുണ്ടോ? അങ്ങേ നമ്മെപ്രകാരം അങ്ങുതന്നെ ലക്ഷണങ്ങളുമെല്ലാം നോക്കി; കയറുമാറി കുതിരയെ വാങ്ങിയുവെച്ചു് അതിൽ ഭോഷം വന്നപ്പോൾ കുറച്ചെല്ലാം സാധുവായ ഞാൻ എല്ലാന്നമെന്താ നിർബന്ധിക്കുന്നതു വലിയ സങ്കടമാണു്. ശിവഭക്തനായ അങ്ങേക്കു് അശപങ്ങളെ നല്കിയതു ശിവൻതന്നെയാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലീലയായിരിക്കാം ഇക്കണ്ടതെല്ലാം. അതിന്നു നിരപരാധിയായ എന്നെ അവിടുന്ന് ഉപദ്രവിക്കരുതു്.”

അരിമർദ്ദനചാമ്പ്യൻ വാതപുരേശന്റെ ഈ സമാധാനവചനങ്ങൾ ഒന്നും തെല്ലുപോലും വകവെച്ചില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, പൂർവ്വാധികം കോപപോഷിതനായിത്തീരുകയുംചെയ്തു. അന്നന്തരം അദ്ദേഹം കോപാവേശംകൊണ്ടുണ്ടായ ഗർഭഗതത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

“ജംബുകന്മാരെ ഇന്ദ്രജാലംകൊണ്ടു കുതിരയാക്കി കൊണ്ടുവന്നു് എനിക്ക് നല്കി എന്നേയും രാജ്യത്തേയും ദ്രോഹിച്ചു നിന്നെ രാജദ്രോഹകന്മാരിൽ ശിക്ഷിക്കാതിരുന്നാൽ രാജനീതിക്കു പോരാത്തതാണു്. അതുകൊണ്ടു് നിന്നെ ഇനി പിടാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ല. ഇപ്പോൾതന്നെ ദണ്ഡനാധികാരികളെ ഏർപ്പിച്ചേക്കാം. ഹാ! ഹാ! എന്തൊരു അതിശയം. ഇത്രയും വലിയ ജാലവും ഉണ്ടോ? പകൽ മുഴുവൻലക്ഷണമൊത്ത കുതിരകൾ; രാത്രിയായപ്പോൾ ജംബുകങ്ങൾ! അത്രമല്ല ഫോടകശാലയിൽ നമ്മുടെ വകയായി മുന്പേ ഉണ്ടായിരുന്ന കുതിരകളും ഇതുമൂലം നശിച്ചു. ചെറുന്മാർക്കും പേണ്ടാത്ത ആപത്തുകൾ എല്ലാം പറ്റി. ഇതില്ലാം ദ്രോഹിക്കാൻ എന്നാണുള്ളതു്. അതുകൊണ്ടു നീ കുതിരകളെ വാങ്ങിക്കാണായി ദണ്ഡാശത്തിൽനിന്നും എത്ര ദ്രവ്യംകൊണ്ടുപോയോ അവ മുഴുവനും തിരിച്ചു കെട്ടിവയ്ക്കുന്നതുവരെ ശിക്ഷ അനുഭവിക്കണം.”

രാജാവു് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിട്ടു് ഉടൻതന്നെ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ചില ദണ്ഡനാധികാരികളെ വിളിച്ചു് രാജദ്രോഹംചെയ്ത ഈ മന്ത്രിയെക്കൊണ്ടുപോയി അവൻ കുതിരവാങ്ങാൻ ഏറ്റുവാങ്ങിയപ്പോൾ തിരിച്ചു തരുന്നതുവരെ നിങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നതുപോലെ എല്ലാം ദണ്ഡിച്ചുകൊള്ളുവിൻ എന്നു കല്പിച്ചു.

ഉടൻതന്നെ നിർദ്വേഷത്തായ ചില ഭടന്മാർ ഓടിക്കൂട്ടതു്, വാതപുരേശനെ പിടിച്ചുകെട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി പഴയപോലെ ദണ്ഡിച്ചുതുടങ്ങി.

ബന്ധനംകൊണ്ടും അടി, ഇടി, കയ്യൂട്ട മുതലായ ഭണ്ഡനകൾ ഏറ്റവും അത്യാധുനികമായിത്തീർന്ന വാതപുരോശൻ അന്തകാന്തകനും ഭക്തബന്ധുവും ആയ സുന്ദരേശ്വരനെ അന്തരംഗത്തിൽ സ്വാഗിച്ചു സീമാതീതമായ ഭക്തിയോടുള്ള ശ്രീവാചകങ്ങൾ ചൊല്ലി സ്തുതിച്ചുകൊണ്ട് ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു:—

“അല്ലയോ ഭഗവാനെ! ഭക്താർത്തിഭഞ്ജന! അടിയനെ രക്ഷിക്കണം! സാധുവായ ഏകനെ നിന്തിരുവടി എന്തിനുവേണ്ടിയാണ് ഈ നിർദ്വന്ദ്വനായ ഭക്താർത്ഥക്കൊണ്ട് ഏല്പോഴും ഇങ്ങനെയിട്ടു ഭണ്ഡിപ്പിക്കുന്നത്. നിന്തിരുവടി ഇന്നലെ കൊണ്ടുപന്നു രാജാവിനു നല്കിയ കുതിരകൾ എല്ലാം രാത്രിയായപ്പോൾ, കുറുന്നൂറുകളായി ഓടിപ്പോയതിനാൽ അയാൾ കുതിരകളെ വാങ്ങിക്കുന്നതിനായി രാജഭണ്ഡാരത്തിൽനിന്നും വാങ്ങിയ രൂപ്യം തിരിച്ചു കൊടുക്കണമെന്നും പറഞ്ഞാണു ഇവർ ഏകനെ ഇപ്പോൾ ഉപദ്രവിക്കുന്നത് അല്ലയോ ഭഗവാനെ! ഈ യമോന്മാതകന്മാരുടെ ബന്ധനതാഡനാദികളെ സഹിക്കുന്നതിന് എനിക്കു ശക്തിയോ. എന്റെ സന്ധിബന്ധങ്ങൾ എല്ലാം വേദനിക്കുന്നു. എനിക്കു നിന്തിരുവടിയല്ലാതെ മറ്റാരും സഹായികളില്ല. അതുകൊണ്ട് നിന്തിരുവടി കഴിയുന്നവേഗത്തിൽ എനിക്കു ആപത്തിൽനിന്നും രക്ഷിക്കണം.”

ദീനമാനസനായ വാതപുരോശന്റെ മേൽപ്രകാരമുള്ള പ്രാർത്ഥനകൾകൊണ്ട്, ആർദ്രചിത്തനായ സുന്ദരേശ്വരൻ, ദുഃഖിതനും ആശ്രിതനുമായ തന്റെ ഭക്തനെ രക്ഷിക്കുന്നതിന് വേഗവതിനടിയെ അതിഭയങ്കരമായ പ്രവാഹങ്ങളോടുള്ള മധുരപുരിയിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുകയല്ലാതെ തല്ലാലും മറ്റൊരുവഴിയും ആലോചിക്കേണ്ടതില്ലെന്നു വിചാരിച്ചുറച്ചുകൊണ്ട്, വേഗവതിയെ വിളിച്ച് സമീപത്തിൽ വരുത്തി, തീരംകവിഞ്ഞ അതിഭയങ്കരമായ ജലപ്രവാഹത്തോടുള്ള മധുരപട്ടണം നിറഞ്ഞു കഴുകുന്നതിനായി കല്പിച്ചു.

ഉടൻതന്നെ വേഗവതിതീരം കവിഞ്ഞ ജലപ്രവാഹങ്ങൾകൊണ്ട് മധുരപുരം മുഴുവൻ, മുക്കി. കല്ലോലജാലങ്ങളെക്കൊണ്ട്, അനവധിമഹാവൃക്ഷങ്ങൾ പിഴുതുവീണു. വലിയവലിയ മാളികകളും ഭവനങ്ങളും അങ്ങാടികളും മറ്റും ജലപ്രവാഹത്താൽ ആക്രമിക്കപ്പെട്ടു. മേൽപ്രകാരം ഭയങ്കരമായ ജലപ്രവാഹംകൊണ്ട്, മധുരമുഴുവനും മുങ്ങിയപ്പോൾ പൗരന്മാർ നാനാവഴിക്കും ഓട്ടംതുടങ്ങി. ഈ കൂട്ടത്തിൽ വാതപുരേശനെ പീഡിച്ചു കൊണ്ടുനിന്ന ഭക്താർത്ഥ ജലപ്പെരുക്കത്താൽ ഭയാകുലരായി വാതപുരേശനേയും വിട്ടുവെച്ച് ഓടിപ്പോയി. വാതപുരേശൻ അതിന്റെശേഷം സുന്ദരേശ്വരനായോടുള്ള കാരാഗൃഹത്തിൽനിന്നും, ഇറങ്ങി ഹേമചന്ദ്രനിയിൽപോയി സ്നാനംചെയ്തു. വെള്ളമുണ്ടും ഭസ്മവും തുരങ്കവും മറ്റും ധരി

ച്ച് അത്ഥിജ്ഞാത ഭക്തിയോടുകൂടെ നിത്യകൃത്യങ്ങൾ എല്ലാം നടത്തി തീർ
സ്ഥനായ വിഷ്ണുശാപനേയും ഗുഹനേയും ചാതുരപിന്നിയായ മാനാക്ഷീ
ഭവിയേയും വന്ദിച്ചു പ്രഭക്ഷിച്ചുവെച്ചു വൃഷത്തിന്റെ പുരോഭാഗത്തി
ൽ നമസ്കരിച്ചു അതിനേയും ഭജിച്ചു, ദാശാചാലനാരായണനേയും നന്ദികേശനേ
യും നമിച്ചുവെച്ചു, നദേശന്റെ സന്നിധിയിൽ പ്രവേശിച്ചു ചാടാരാത
സ്ഥാനത്തിൽ ഉള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ നടനും കണ്ട്, സത്യവത്സലപി
യും സാംബനും ആനന്ദനും ആദ്യനും ആയ സുന്ദരേശന്റെ ലിംഗത്തേ
യും ദർശിച്ചു, ഭക്തിയോടുകൂടെ ആനന്ദാംബുധിയിൽ മുഴുകി നിശ്ചലനാ
യി വസിച്ചു.

അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദിതാപസന്മാരേ! പാദമേന്മകളുടെ ഭൂഷണം
തീർന്നതിനു് ഹാലാസ്ത്രനാഥനായ സുന്ദരേശാണെക്കാൾ ദ്രോഹ്യനായി
മറയാത്തുള്ളതു്. എല്ലാസ്തോത്രം ഒന്നുപോലെ അദ്ദേഹം, ഭക്തന്മാരെ ര
ക്ഷിക്കുന്നതിനതന്നെ ഒരുങ്ങിയിരിക്കുകയാണ്. എത്രപലിയ ആചരണ
ളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഗ്രഹമൊണ്ടു് നിസ്സാരമായി നശിച്ചുപോകും.
അതുകൊണ്ടു് മനുഷ്യജന്മം എടുത്തവർ എല്ലാം പ്രധാനമായി സന്ധാദി
ക്കാരുള്ളതു് ഹാലാസ്ത്രശാപാനുഗ്രഹമാനുതന്നെയാകുന്നു. അല്ലയോ ഭ
നികളേ! ഭക്തിപ്രധാനമായ ഹാലാസ്ത്രശാപന്റെ ഈ അരുപതായൊരു
ലീലയെ പഠിക്കുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരുടെ സർവ്വാപങ്ങളും
തീർന്നുപോകും. കൂടാതെ ഇഹത്തിൽ അപദഭയങ്ങളെ ധനധാന്യാദികളത്ര
മിത്രങ്ങൾ ഉണ്ടാകയും പരത്തിൽ മുക്തിലഭിക്കുകയും ചെയ്യും.

൨൦-ാം ലീല സമാപ്തം.

ഹ ാ ല ാ ന്യ മ ാ ഹ ാ ത്വ ാ

കേരളഭാഷാഗ്രന്ഥം .

നാളെ അദ്ധ്യായം.

പിറ്റിനുവേണ്ടി മൺമുന്ന

നാ-ാം ലീല.

ല്ലയോ മഹാഷിരാധന്മാരേ! ഇനി നിങ്ങൾ, വിഷ്ണുപനാഥനും അഷ്ടമൂർത്തിയും ആയ സുന്ദരേശ്വരൻ പിറ്റിനുവേണ്ടി മണ്ണുമുന്നതായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തടിക്കുന്നതെ ലീലയെ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ. ഈ അതിവിചിത്രവും ഭക്തിമയവും ആയ ഏകലീലാശ്രവണംകൊണ്ടുതന്നെ ദുഃഖശാന്തിയും, ഊഷ്മൃത്തിയും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്.

സുന്ദരേശ്വരജ്ഞപ്രകാരം, കരകവിഞ്ഞു പ്രവഹിച്ചുതുടങ്ങിയ വേഗവതീ ഹരിലാഭങ്ങൾകൊണ്ട് മധുരപുരം മുങ്ങിയതും പൗരന്മാർ നാച്ചവഴിക്കും കാടിത്തുടങ്ങിയതും രാജസഭനത്തിൽ വാഴുന്ന അരിമർദനചാണു്യൻ അറിഞ്ഞു. ഉടൻതന്നെ വെളിയിൽ ഏഴുനെയ്യുണിനിന്നുകൊണ്ടു മന്ത്രിപ്രധാനികളെ വരുത്തി അതിവേഗത്തിൽ നദീതീരങ്ങളെ ഉയർത്തുന്നതിനുള്ളതുകൊടുത്തു.

മന്ത്രിപ്രധാനികൾ അതുകേട്ടു നദീതീരത്തിൽ പോയി ജലം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടുണ്ടാ ഭാഗങ്ങൾ പരിശോധിച്ചു, അവമളിൽ സേതുക്കൾ ഉണ്ടാക്കി ബന്ധിക്കുന്നതിനായി പൗരന്മാർക്കു ജോലിക്കൊടുത്തു. അജ്ഞയിൽ, ധനികന്മാർ മുമ്മൂന്നു കൂലിക്കാരെ അയച്ചും പാവങ്ങൾ കാരോ കൂലിക്കാരെ അയച്ചും യഥാർത്ഥ കാരോരുത്തരും ഇത്രയൊളവും ഭൂമിയിൽ സേതുബന്ധനം ചെയ്യണമെന്നാഭായിരുന്നു. ഈ അജ്ഞയെ തമിഴ്നാട്ടിലെ 'പട്ടണത്തിൽ പരമ്പര'ചെയ്തിട്ടിട്ടുണ്ടാണെന്നു പട്ടണവാസികൾ, അവരവരുടെ വീരത്തിനു വേണ്ടുന്ന കൂലിക്കാരെ അന്വേഷിച്ചുതുടങ്ങി. ഇങ്ങനെ പലക്കുമായി അധികം ചേലക്കാർ അധ്യക്ഷമായിത്തീർന്നാൽ മധുരപുരത്തിൽ കൂലിക്കാർക്കു വലിയ ഭൂമിയിലും നേരിട്ട് പലരും കൂലിക്കാരെ കിട്ടാതെ വാങ്ങിയിട്ടു. അങ്ങനെകിട്ടാതെ വിഷമിച്ചുകൂട്ടത്തിൽ സുന്ദരേശ്വരശൈലാഗ്രത്തിലായ ഒരു വൃദ്ധയും അകപ്പെട്ടു. അവൾ, മ

ഗുരുപട്ടണത്തിന്റെ അഗ്രേയകോണിൽ ഉള്ള ഒരു ജീണ്മന്ദിരത്തിൽവെച്ചു പിഷ്ടംഉണ്ടാക്കി വിററ്, അതിൽനിന്നുംകിട്ടുന്ന ലാഭംകൊണ്ട് കാലക്ഷേപം കഴിച്ചുവന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണിയായിരുന്നു. സുന്ദരേശ്വരനിൽ അമിതമായ ഭക്തിയോടുകൂടിയ അവൾക്ക്, പുത്രന്മാരും ഭർത്താവും ബന്ധുക്കളും അരും ഇല്ലായിരുന്നു. അവളുടെ പതിവ്, കാലത്തെ എഴുന്നേറ്റാൽ ഉടൻതന്നെ കളിച്ച് നിത്യകർമ്മങ്ങൾ നടത്തി ഭുജനവും തദാക്ഷവും ധരിച്ച്, സോമസുന്ദരനേയും മീനാക്ഷീദേവതയെയും വഴിപോലെ സേവിച്ചതിന്റെശേഷം പിഷ്ടങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി അവ ചേരും വിറാഴിയുന്നതിനുവേണ്ടി സോമസുന്ദരനഗ്രഹത്തെ ഉദ്ദേശിച്ച്, അദ്വൈതം ഉണ്ടാക്കുന്ന പിഷ്ടത്തെ ബ്രാഹ്മണക്കായി ദാനംചെയ്യുകയും ശേഷം ഉള്ളവയെ മുറയ്ക്കു വിററ് അവകൊണ്ട് തന്റെ കാലക്ഷേപത്തെ ശുദ്ധമായി നിർവ്വഹിക്കുകയും ആയിരുന്നു. കൂടാതെ അവൾ, ശരീരത്തിന്റെ അനിത്യയെ വിചാരിച്ചു തന്റെ ചെലവു നീക്കി മിച്ച് വരുന്ന ദ്രവ്യങ്ങൾ മുടങ്ങാതെ ഉത്തമബ്രാഹ്മണക്കു ദാനംചെയ്യുകയും ചെയ്തുവന്നു.

ഈ പിഷ്ടാംബ, തന്റെ വീരത്തിനുള്ള സേതുബന്ധനത്തിനായി ഗുരുപട്ടണം മുഴുവനും ചുറ്റിനടന്ന് കൂലിക്കാരെ അന്വേഷിച്ചിട്ടും കിട്ടിയതായാൽ മനസ്സാപത്തോടുകൂടെ അവരുടെ ഗ്രാമത്തിൽവന്നിരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ, അവരുടെ വീരത്തിനയക്കേണ്ട കൂലിക്കാരനെ കാണാത്തതാൽ കുപിതനായ രാജഭട്ടന്മാർ, അന്തകഭടന്മാരെപ്പോലെ എത്തി, എട്ടിട്ടുലേ! നീമാത്രം രാജശാസനയെ അനുസരിക്കത്തക്കല്ലെന്നോ! നല്ല ശിക്ഷയായി. സേതുബന്ധനത്തിനായി അളയയ്ക്കുന്നോ? നിന്റെ പുതല്ലിപ്പൊളിച്ചു ഉള്ളതെല്ലാം കുത്തിക്കുവന്നു കൊണ്ടുപോകട്ടോ എന്നു ചോദിച്ചു.

പിഷ്ടാംബ അതുകേട്ട്, യോക്തവായി വളരെ താഴ്മയോടുകൂടെനിങ്ങൾ പോകവിൻ, ഞാൻ പുറകേ അളയ്ക്കാം, എന്നുംമറ്റും നല്ല വാക്കുകൾ പറഞ്ഞ് അവരെ അയച്ചു. അതൽപിന്നെ നല്ല, പിഷ്ടങ്ങളുടുകൂടെ ഹാലാശ്വേശ്വരപരമ്പരയിലായി ചെന്ന്, മീനാക്ഷീസുന്ദരേശ്വരന്മാരുടെ പാദപരമങ്ങളെ മനസ്സാശ്വസിപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, പിഷ്ടങ്ങളും അല്പിച്ചു അനുവധിതവന്ന കമ്പട്ടുകൊണ്ടിപ്പകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു.

“അല്ലയോ സ്വാമിൻ! ഹാലാശ്വേശ്വര! രാജകീരന്മാരാൽ ബാധിതയായ എന്നെ നിന്തിരുവടി രക്ഷിക്കണമേ. ഈ പട്ടണം മുഴുവൻ അന്വേഷിച്ചിട്ടും തീരബന്ധനത്തിനായി ഒരാളെ അയയ്ക്കാൻ കിട്ടുന്നില്ല. ഞാൻ എന്താണു ചെയ്യേണ്ടത്. എന്തു കൂലി വേണമെങ്കിലും ഞാൻകൊടുക്കാം. നിന്തിരുവടി ഒരു കൂലിക്കാരനെ എന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ കാണിച്ചുതരണം. ഇതിനു നിന്തിരുവടിയല്ലാതെ അരും അശ്രയും ഇല്ല.

അ ബ്രഹ്മണസ്ത്രീ മേൽപ്രകാരം പ്രർത്ഥിച്ചുവെച്ചു ക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നും വെളിക്കുറങ്ങി വീണ്ടും കൂലിക്കാരനെ അന്വേഷിച്ചും കൊണ്ട് വൃശ്ചികവുമായി വീഥിയിൽ നടക്കുമ്പോൾ സർവ്വപ്രാപിയായ സുന്ദരേശ്വരൻ സ്തിതമാധുര്യംകൊണ്ട് മധുരമായ മുഖമണ്ഡലത്താൽ മണ്ഡിതനും, സൗന്ദര്യസാഗത്തിൽനിന്നും ഉത്ഭവിച്ച ശംഖനും തുല്യമായകണ്ഡാരത്തോടു കൂടിയവനും, പാതിപ്പലകപോലെ വിസ്താരമേറിയതും ദൃഢമായ മാറിടത്തോടു കൂടിയവനും, കമനീയകൗതുമ്യജനനം, കച്ചയന്ധനംകൊണ്ടും താരതമ്യം കഴിതടകൊണ്ടും രോദനമാനനം കടച്ചീകണ്ഡത്തിന്റെ സൗഭാഗ്യത്തെ ജ്വലിക്കുന്ന ഉഷ്മയഗുളത്തോടു കൂടിയവനും കമറീകല്പരാകാരപ്രദനമായ ഒരു ഭുതകന്റെ പേരും ധരിച്ചു, ബ്രഹ്മശിഷ്യനെ കട്ടയായും പാശു എന്ന അഭയധാരണ പരിത്രമായും കൈയിൽധരിച്ചുകൊണ്ട് എൻപതിൽപരം വയസ്സായ ആ പിഷ്ടാമ്പയുടെ മുമ്പിൽ നിത്യക്ഷനായിട്ടു അവരോടു് ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു.

“അമ്മേ! നിങ്ങൾ ഒരനുരോപിച്ചാണു ഈ വീഥിയിൽ, തെക്കോട്ടും വടക്കോട്ടും ഇങ്ങനെ അവയയ്ക്കു നടക്കുന്നത്. കൂലിയാളെ അന്വേഷിച്ചു നടക്കുകയാണെങ്കിൽ ഞാൻ വരാം. എന്നാ സമ്മതമാണോ?”

പിഷ്ടാമ്പ അതുകേട്ടു്, സംഭ്രാന്തത്തോടുകൂടെ, അയ്യോ! കുഞ്ഞേ! എന്തിനൊരു കൂലിക്കാരനെ വേണ്ടു; നിനക്കു് ചുമട്ടു ചൂഷണത്തിന്നു വശമുണ്ടെങ്കിൽ പാക. കൂലിക്കാരനെ അന്വേഷിച്ചു് ഹാമാസ്യേശ്വര സ്മരണമോടുകൂടെ ഉഴന്നുനടക്കുന്ന എന്ന സഹായിക്കാനായി സുന്ദരേശ്വരൻ നിന്നെ പ്രത്യക്ഷീഭവിപ്പിച്ചുവാ എന്ന് ഞാൻ ശങ്കിക്കുന്നു. ദേവമുഖെ! നീ എന്റെ വീതത്തിനുള്ള നദീതീരം മണ്ണിട്ടു ചൊക്കിത്തരണം എന്നുചോദിച്ചു.

ഭുതകൻ അതുകേട്ടു്, നിങ്ങളുടെ കാവലുള്ള നദീതീരം മണ്ണിട്ടുയർത്തിത്തന്നാൽ എനിക്ക് കൂലി എത്ര തരാം എന്നു ചോദിച്ചു.

പിഷ്ടാമ്പ, തന്റെ കൈയിൽ ധനമില്ലെന്നും കൂലിമായിട്ടുപയറു്, ശർക്കര, നാളികേരം, ഏലം ഇവകൾചേർത്തുണ്ടാക്കിയ ചൂടാറാത്ത പിഷ്ടങ്ങൾ കൊടുക്കാമെന്നും പറഞ്ഞു. ഭുതകൻ അതുകേട്ടു് എന്നാൽ പാഷ്ടം തരിക, ഞാൻ പോയി ജോലിയാക്കാം എന്നു പറഞ്ഞു. പിഷ്ടാമ്പ ചൂടാറാത്തുപറമ്പായി പിഷ്ടങ്ങൾ കൊടുത്തു. ഭുതകൻ അതെല്ലാംവാങ്ങി കച്ചപിരി ഇട്ടുകൊട്ടിക്കൊണ്ടു് നദീതീരത്തിൽ പോയി അവിടെ കാലതത്തമയേയും വീതത്തിന്നു വാമ്പു പിടിക്കാനായി കൂടിയിട്ടുള്ള കൂലിക്കാർ അവരുടെ ഭാഗങ്ങളെ മണ്ണിട്ടു നികത്തുന്നതും പാഷ്ടാമ്പയുടെ ഭാഗത്തുകൂടി മാത്രം ജലപ്രവാഹം ഉണ്ടാകുന്നതും കണ്ടു് പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു്, കൈ

യിൽഇരുന്ന പിഷ്ടങ്ങൾഎടുത്തു തിന്നുകയും, ഏകനായതിസപാദഭജിക്കുതെന്നുള്ള അപ്കവാക്യം അനുസരിച്ച് പാഷ്ടങ്ങൾ പൊട്ടിച്ചു അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന മറ്റുള്ള കൂലിക്കാർക്കു കിട്ടിക്കൊടുക്കുകയുചെയ്തു. കുറേക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കയ്യിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന പിഷ്ടങ്ങൾ എല്ലാം തീർന്നു. വീണ്ടും ഭുതകവേഷധാരിയായ സുന്ദരശോഭൻ, പിഷ്ടാംബയുടെ അടുക്കൽപോയി, അല്ലയോ പിഷ്ടാംബേ! നദീതീരം നിങ്ങളുടെ ഭാഗം മുഴുവൻ ഞാൻ മണ്ണിട്ടു പോക്കി മറ്റുള്ള എല്ലാവരുടേയും ഭാഗത്തേക്കാൾ ഭംഗിയാക്കി. ഞാൻസത്യം പറയുകയാണ്. സുന്ദരശോഭൻ നാക്കു. അതിപ്രയത്നംകൊണ്ടു എനിക്കു വളരെ കഷ്ടിണവും വിശപ്പും ഉണ്ടു്. മണ്ണുവെട്ടിക്കോമി കൊട്ടയിൽ ഇട്ടു്, പിടിച്ചെടുത്തു തലയിൽ വെച്ചു നദീതീരത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി ഇടുക്കുന്നതു ഒരുത്തൻതന്നെ ചെയ്താൽ അവനു വിശപ്പും കഷ്ടിണവും വലിക്കുന്നതു അതിശയമാണോ? ഇതാ നോക്കുക! എന്റെ വയർ എത്രവളരെ വിശന്നുകാണുന്നു. പ്രയത്നക്കൂടുതൽകൊണ്ടു ഭക്ഷിക്കുന്നമാത്രയിതന്നെ പിഷ്ടം ഭസ്മമായിപ്പോകുന്നു.

പിഷ്ടാംബ അതു് സത്യമാണു വിശ്വസിച്ചു, പിന്നെയും വേണ്ടുന്ന പിഷ്ടങ്ങൾ കൊടുത്തു. അപ്പോഴുമുതൽയും വിഷ്ടവനാഥനുമായ സുന്ദരശോഭനുകൾ, പിന്നയും അതുകൊണ്ടു, നദീതീരത്തിൽ പോയി പിഷ്ടം പൊട്ടിച്ചുതിന്നും കണ്ണിൽകാണുന്ന കുട്ടികൾക്കുകൊടുത്തും വിഷ്ടാംബയെസ്തുതിച്ചു ഉച്ചത്തിൽ പാടിയും, അടിയും, ഇരുന്നും നിന്നും കിടന്നും, അവിടെ ക്രീഡിച്ചുകൊണ്ടു നടന്നു.

ഇങ്ങനെ നടക്കുന്ന അവസരത്തിൽ രാജാജ്ഞപ്രകാരം ഒരു ഗണകൻ, അവിടെ വേലക്കാരന്റെ കണക്കെടുക്കുന്നതിനായി ചെന്നു. ഉടൻതന്നെ ഭുതകവേഷധാരിയായ സുന്ദരശോഭൻ, കുട്ടയും, ചന്ദ്രിയവും കൈയിൽ എടുത്തു ശരീരത്തിൽ പലേടത്തും മണ്ണുചുമട്ടി കിതച്ചുങ്ങിയുകൊണ്ടു ഗണകന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു അല്ലയോ കണക്കാ! ഞാൻ വിഷ്ടാംബയുടെ കൂലിക്കാരൻ ആണ്. എന്നെയുംകൂടി കണക്കിൽ എഴുതിക്കൊള്ളണം എന്നു വീണ്ടും വീണ്ടും വളരെ താല്പര്യത്തോടുകൂടെ അഭ്യർത്ഥിച്ചു. മറ്റുള്ളവർ അതുകേട്ടു്, ഇവന്റെപേർ കണക്കിൽ എഴുതാൻപാടില്ല. ഇവൻ തീരബന്ധനത്തിൽ അല്പംപോലും ശ്രമിക്കുകയോ മണ്ണുചുമക്കുകയോ യാതൊന്നും ചെയ്യാതെ ഇവിടെ ക്രീഡിച്ചു നടക്കുന്നവൻആണ് എന്നു പറഞ്ഞു.

സുന്ദരശോഭനുകൾ അതുകേട്ടു്, അല്ലയോ കാര്യസ്ഥ! ഇവരുടെവാക്കുകൾ അങ്ങു വിശ്വസിക്കരുതു്. ഈ നദീതീരം ഭാഗക്കാരായ്ക്കുവേണ്ടി ഖനിച്ചതു ഞാൻ ആണു. ഇവർ എല്ലാവരും വെറുതെ നില്ക്കുകയായിരുന്നു. ഇവരിൽ ഒരുത്തൻപോലും മണ്ണുചുമന്നിട്ടില്ല. ഇതു സത്യമാണു.

അല്ലെങ്കിൽ അങ്ങനെയൊരു നദീതീരമെങ്ങും ചുറ്റിനടന്നു നോക്കിയാലും എന്നു പറഞ്ഞു.

കാശ്യസ്ഥൻ അതു സത്യമെന്നുവിശ്വസിച്ചു, സുന്ദരേശ്വരഭട്ടകന്റെ പേരുകേൾവിയുംകൊണ്ടു മനോരഥസ്ഥലത്തേക്കുപോയപ്പോൾ അദ്ദേഹം, കൊട്ടയിൽ തലയും ചെറിയതലയിൽകാലുംവെച്ചുകൊണ്ടു, കുട്ടികളോടു കളിയാക്കുകൾ പരഞ്ഞും പാടിയും വസിക്കുകയും ഇടയ്ക്കിടെ കിടക്കുന്നിടത്തുനിന്നും ഓടി എഴുന്നേറ്റു, മരിച്ചും അഹംകരിച്ചും നന്തന്നു ചെയ്യുകയും മറ്റുപലപ്രകാരത്തിൽ ക്രീഡിക്കുകയുമായ്ക്കൊണ്ടു ഭട്ടകന്മാരെക്കൊണ്ടു പലമെയ്തിക്കുന്ന രാജകുമാരൻ, അതുകണ്ടു ഇവൻ അരണമുണ്ടാക്കി. മറ്റുള്ളവർ, ഇവൻ, പിഞ്ചാളവയുടെ ഭട്ടകൻ, അങ്ങനെയൊരു പരമം. രാജപുത്രൻ ഉടൻതന്നെ പോയി അവനെ പിടിച്ചെടുത്തുപിടിച്ചു, നിറുത്തിത്തേച്ചു കൊണ്ടു ഇപ്രകാരംപറഞ്ഞു.

“എന്താ രസിക! നിന്നെക്കണ്ടതിൽ ഒരു വലിയ രാജാവെന്നു തന്നെ തോന്നിപ്പോകുന്നു. ആകാശത്തിനൊത്ത മയ്യോദയോ പൂവ്വത്തിവിശേഷമോ നിന്നിൽ കാണുന്നില്ല. നദീതടം നിന്റെ അംശം മണ്ണിട്ടു നികത്താത്തതുണ്ടാണു, സംശയംകൂടാതെ പൊട്ടിപ്പോകും. പാവപ്പെട്ട പിഞ്ചാളനിക്കു ചിട്ടകൾ തന്നെ കളിക്കാൻ; മണ്ണു ചുമന്നിട്ടു അവരുടെ വീതത്തിനുള്ള നദീതീരം ബന്ധിക്കുന്നതിനാണു. അതു ചെയ്യാതെ അഹംകരിച്ചു നടക്കുന്ന നിന്നെ ഇപ്പോൾ മയ്യോദ പഠിപ്പിക്കാം.” ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുകൊണ്ടു, കിങ്കരൻ സുന്ദരേശ്വരഭട്ടകനെ പിടിച്ചു മന്ത്രശ്രോതൃന്റെ അടുക്കൽ കൊണ്ടുപോയിനിൽ.

മന്ത്രിയുടെ വളരെ ശ്രദ്ധാർഹതയിൽ എന്തോ നീ അതാ? എന്നുപോയി. സുന്ദരേശ്വരൻ അല്പംപേരും കൂടുതലാതെ ഇങ്ങനെ മറുപടി പറഞ്ഞു:—

ഞാൻ സർവ്വഭാവങ്ങളെയും വഹിച്ചുകൊണ്ടു മധുരപുരമധ്യത്തിൽ വസിക്കുന്ന ഭട്ടകൻ ആണു്. എനിക്കു അച്ഛനും അമ്മയും ജ്യേഷ്ഠനും അനുജനും ആരും ഇല്ല. എനിക്കു ഉത്തരദിക്കിൽ ഒരു ഇഞ്ചാൾ ഉണ്ടു്. അവിടെ മനപതിയും ആണു്. ഞാൻ ഭിക്ഷുവാണെന്നുപോലും ദീനമകുഷകരം സത്തുകൾക്കു വേണ്ടതിലധികം സഹായങ്ങൾ ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നവനാണത്രെ. എന്നെക്കൊണ്ടു നിനക്കുവല്ലതും സാധിക്കേണ്ടതുണ്ടെങ്കിൽ പറയുക. എന്തും എന്നെക്കൊണ്ടു ചെയ്യാൻകഴിയും. എനിക്കു രാജാവിനെപ്പോലും ഭയമില്ല. ഞാൻ സർവ്വഭാവസ്വതന്ത്രൻ ആണു്. ഞാൻ പിഞ്ചാളവയ്ക്കു ഉള്ള കാരണത്താൽ, കൂടയും ചെറിയതലയും കൊണ്ടു മണ്ണു ചുമക്കാൻവന്നു.

മന്ത്രി അതുകേട്ടു കപിതനായി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: — ഞാൻ നിന്റെ വേഷംകണ്ടതിൽ ഒരുഗുണവാൻ അറഞ്ഞു നിശ്ചയിച്ചു. നിന്റെ സംസാരം കേട്ടതിൽ നീ ഒരു വലിയ നിർഗുണൻ തന്നെ എന്തെന്നു. വിശേഷിച്ചും നീ ഒരു വലിയ അഹംകാരിയും ആണ്. അതു മല്ല, നീ രാജാവിനെപ്പോലും യോഗ്യപ്പെടുത്തുന്നവനല്ലെന്നും പറയുന്നു. രാജാവിനെ ദുഷിച്ചു പറഞ്ഞുവന്നെ ശിക്ഷിക്കാതെ വിടാവുന്നതല്ല. എങ്കിലും ഞാൻ യൗവ്യം കൊണ്ടു നിന്നെ ഇപ്പോൾ ശിക്ഷിക്കുന്നില്ല. വേഗത്തിൽ പോയി നിന്റെ വീരത്തിനുള്ള നദീതീരം ബന്ധിച്ചുകൊള്ളുക അല്ലെങ്കിൽ അടിക്കൊള്ളേണ്ടിവന്നുപോകും. രാജാവിനോടും നദീതീരം ബന്ധിച്ചു തുറന്നു നീക്കി നീക്കി നീക്കി ഇവിടെ വരും. അദ്ദേഹം മരണകോപശാലിയാണ്. അദ്ദേഹം വരുന്നവാക്കിനു നീ ഇവിടെനിൽക്കേണ്ട. പോവുക.

അന്തകാന്തകനായ സുന്ദരേശ്വരഭട്ടതകൻ മന്ത്രിയുടെ ആജ്ഞകളെ വകവെച്ചെന്നും ഇല്ലെന്നും ഉള്ള മട്ടിൽ, നദീതീരത്തിൽ പോയി പഴയ പോലെ കയ്യിൽ ഇരുനിരുന്ന സപിഷ്ടങ്ങൾ എടുത്തു തിന്നുകയും കട്ടികൾക്കും മറുക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തും ചാടിയും അയ്യോ വേദിച്ചും ചുറ്റിത്തീരുകയും ക്രിസ്തീയരും മറുചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോൾ റൂപകീകരന്മാർ, വന്ദ്യ, നദീതടത്തിൽ ഒരുഭാഗം താങ്ങുകിടക്കുന്നല്ലോ, അതെന്ത്? അതടൈഭാഗമാണ് എന്നുപോയിച്ചു. ഉടൻതന്നെ അവിടെനിന്നിരുന്ന മറുഭട്ടതകന്മാർ, അത് ഈ പട്ടണത്തിന്റെ അഗ്നികോണിൽ പാക്കുന്ന പിഷ്ടാബ്ജയുടെ ഭാഗമാണ് അവിടം മണ്ണിട്ടു നികത്താനായി വന്ന അവരുടെ കൂലിക്കാരൻമാരാണ് പിഷ്ടങ്ങളും ഭക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു ഇവിടെ നടക്കുക എന്നു രസികൻ.

രാജകീകരന്മാർ, അതുകേട്ടു അതിവേഗത്തിൽ സുന്ദരേശ്വരഭട്ടതകന്റെ സമീപത്തിൽ ചെന്നു അദ്ദേഹത്തെ പിടിച്ചെഴുന്നേല്പിച്ചിട്ടിപ്പകാരം പറഞ്ഞു:

എടൊ ഭട്ടക! നിന്റെ ഈ പ്രവൃത്തി ഒട്ടും നന്നല്ല. നീ പിഷ്ടാബ്ജയുടെ പിഷ്ടങ്ങളും വാങ്ങി ഭക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു നദീതടം ഉയർത്താനെന്തെന്നു കളിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നത്. നിന്റെ പ്രവൃത്തിയും അക്കല്ലാം ദോഷങ്ങൾ നേരിട്ടു മെന്തെന്നു നിന്നു കറിയുമോ? കല്ലുമേ! കല്ലും! കൂലിമാത്രം വാങ്ങിയാൽ മതിയോ? ചേലകൂടി ചെയ്യേണ്ടതോ? ദുഷ്ട! നീ ഒരുത്തനായിട്ടു ഇങ്ങനെയൊക്കെ തുടങ്ങുന്നത്. അവിടം ഒരുഭാഗം ഉയർത്താതെ ഇട്ടോൽ പോയോ ഈ നായെല്ലാം നന്നായി. രാജാവു നിന്റെ ഈ ദുഷ്ടകൃത്യം അറിഞ്ഞാൽ കഠിനമായി നിന്നെ ദണ്ഡിക്കും. അതുകൊണ്ടു ഇനി യെങ്കിലും നീ പോയി ഉത്താഹരിച്ചു വേല ചെയ്തു നിന്റെ ഭാഗം ഉയർത്തുക.

സുന്ദരേശ്വരഭട്ടകൻ അതുകേട്ട് അല്പംപോലും കൃസാതെ ചിരിച്ചും കൊണ്ടിടുകാരം പറഞ്ഞു:—

ഐസോ കിങ്കരന്മാരേ നിങ്ങൾ എന്തൊന്നു പറയുന്നു? നിങ്ങൾ എന്തെന്നു മനസ്സിലാക്കിയുകൊണ്ടാണിപ്രകാരം എല്ലാം പറയുന്നത്? നിങ്ങൾക്കു മാനംവേണമെങ്കിൽ മൌനമായിരിക്കവിൻ. എന്നിങ്ങനെ യുദ്ധമല്ല. എല്ലാ രാജാക്കന്മാരും, എന്റെ ദാസന്മാരാണ്. പാണ്ഡ്യരാജ്യം പരിപാലിക്കുന്നതു അരിമർദ്ദനനും മറ്റല്ല; ഞാനാണ്. അരിമർദ്ദനൻ എന്റെ ഭൃത്യന്മാരിൽ ഒരാളാണെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞതായി നിങ്ങൾ അരിമർദ്ദനനോടു പോയി പറയുവിൻ. എന്റെ പ്രഭാവങ്ങൾ മുഴുവനും ഞാൻ അവനുകാണിച്ചുകൊടുക്കാം.

രാജകിങ്കരന്മാർ പിഷ്ടാംബയുടെ ഭൂതകന്റെ അറവകാകേലുച്ഛമായ രാജഭൃഷണങ്ങൾക്കേ ഇതിൽ പരമില്ലാത്ത വിസ്മയത്തോടു കൂടെ രാജസന്നിധിയിൽ ചെന്നു, അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതിൽ ഒരു അക്ഷരം പോലും തെറ്റില്ലാതെ എല്ലാം വിപരമായി അറിയിച്ചു.

കിങ്കരവചനംകൊണ്ട് കലുഷഹൃദയനായിത്തീർന്ന, അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ, അതിവേഗത്തിൽ ചൂരലുമെടുത്തുകൊണ്ടു നദീപ്രവാഹംകാണുന്നതിനായി തിരിച്ചു നദീതീരത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ, ഒന്നാമതായി കാണാവയതു്, പിഷ്ടാംബയുടെ ഭാഗത്തിൽ കൂടി വെള്ളം പോകുന്നതും, അപ്പകുടെ ഭൂതകനായ സുന്ദരേശ്വരൻ പിഷ്ടങ്ങളും കേഴിച്ചുകൊണ്ടു ക്രീഡിക്കുന്നതും അതായിരുന്നു. അതുകണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായ കോപത്തിനു ഒരു കയ്യും കണക്കുമില്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം കോപാനലജ്വാലകൊണ്ടു തുടുത്തതായ കണ്ണുകൾ ഇളക്കി സുന്ദരേശ്വരനെ ഒന്നു, കുറിനമായി നോക്കി. അനന്തരം അദ്ദേഹം പ്രവേശിക്കുന്നതിനായി ചൂരലും ഓങ്ങിയും കൊണ്ടു, അടുക്കൽ നിന്ന ഭൂതകന്മാരോടൊന്നും മണ്ണെടുത്തിട്ടുന്നതിനാൽ ഞാൻ ചിരിച്ചു. സുന്ദരേശ്വരഭട്ടകൻ ഒഴിച്ചുള്ളവരെല്ലാം അപ്രകാരം ചെയ്തു. അദ്ദേഹം ഒരു കുട്ടിയിൽ, അല്പം മണ്ണു എടുത്തുകൊണ്ടു, മണ്ണിട്ടു നികത്തേണ്ട സ്ഥലത്തു മണ്ണിടാതെ ചുമന്നുകൊണ്ടു് അതിനു ചുറ്റും മന്ദം മന്ദം വട്ടത്തിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു.

അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യനു അതുകൂടികണ്ടപ്പോൾ കോപം ഏറവും വർദ്ധിച്ചു. അദ്ദേഹം ഈ ഭൂതകൻ നദീതടം നന്നാക്കുന്നതിനു തീരെ താല്പര്യമില്ല; ഇവൻ വലിയ അഹംകാരിയും കളിക്കാരനും ആണെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു, കയ്യിൽ ഇരുന്ന ചൂരൽകൊണ്ടു സുന്ദരേശ്വരഭട്ടകന്റെ പുഷ്പത്തിൽ ഒന്നു തല്ലി. ഉടൻതന്നെ ആ ഭൂതകൻ, എടോ രാജാവേ! നീ എന്നെ തല്ലിയോ, എന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ടു, തിരോഭൂതനായി. രാജഭൃതന്മാർ ഉടൻ

തന്നെ പിന്തുടരുന്നവരുടെ ഭാവനത്തിൽപ്പോയി അവരെ പഠിച്ചുവളിച്ച് ഏകദേശം ൧൦0-ലധികം നിയമങ്ങൾ എഴുതിയ അദ്ദേഹം ഇന്ന് കൈമാറാൻ സാധിക്കാത്ത ഒരു പുസ്തകമാണ്.

പിഷ്കാരം—“നിങ്ങൾ എന്നെ തല്ലേണ്ട. ഞാൻ അവനെ കാണി
ച്ചതാണ്” എന്നു പറഞ്ഞു ഭക്തിപൂർവ്വം ഹാജാസ്വഭാവമായി സന്ദർശനം
നെ ഇപ്രകാരം സൂതിച്ചു:—

“അല്ലയോ ഹാവാസ്യപ്രഭോ! ശങ്കര! ശംഭോ! സ്വപക്ഷങ്ങൾക്കുമാണു ഞാൻ സാക്ഷി. ഞാൻ എന്റെ വീരത്തിനുള്ള നദീഭാരം പൊക്കുന്ന തിനുവേണ്ടി ഒരു ഭൂതകനുവേണ്ടുന്ന പിൻപടം കൊടുത്തു. അവൻ തീരവെ സ്ഥാനം ചെയ്താതെ എവിടെയോ പോയിരിക്കുന്നു. മറ്റൊരു ഭൂതകനനു നേപപ്പിച്ചുകൊണ്ടുപോയ് എന്നിങ്ങ അളമില്ലാകൊണ്ടുവന്നാൽ കൊടുക്കാൻ പാടുവും ഇല്ല. രാജഭൃതന്മാർ എന്നെ ഭണ്ഡിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഞാൻ ഇവിടെ എന്നുണ്ടാചെയ്യുന്നത്? നിന്തിരുവടി കൂകുന്നല്ലാതെ എന്നിങ്ങ ഇ വിടെ യാചാരത്താൽ അശ്രുമില്ല. അറമില്ലാതെയുള്ള പാപങ്ങൾ ചെയ്തുള്ളവരെപ്പോലും, സംസാരമായ സാമന്തത്തിൽനിന്നും കടക്കുകയാക ന്ന കപ്പലിൽ കയറി കാപറിക്കുന്നവനായ നിന്തിരുവടി രാമഭക്തയായ അടിയനെ മാത്രം ഇങ്ങിനെയിട്ട് കഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നതെന്താണു്. ഞാൻ എന്റെ സ്വപിഡമായ രക്ഷയും നിന്തിരുവടിയിൽ ചുമത്തിയിരിക്കുകയാ ണു്. എന്നിങ്ങ ഈ രാജഭൃതന്മാരുടെ ഭണ്ഡനകളെ അരനിമിഷം പോലും സഹിക്കുന്നതിനു ശക്തിയില്ല. നിന്തിരുവടി എന്നെ ഈ അവസ്ഥത്തി ൽ രക്ഷിച്ചില്ലെങ്കിൽ, അനന്യശരണയായ ഞാൻ ശതിമുട്ടി വലഞ്ഞുപോ കും. അന്തത്രാണുപരമായെന്നായ നിന്തിരുവടി എന്റെ ഈ അപേക്ഷ കളെ കേൾക്കണമേ! കൈയ്യൊഴുക്കണമേ! രാജഭൃതന്മാരെക്കാലും ഭയംകാരന്മാ രായ ഈ രാജഭൃതന്മാരിൽനിന്നും എന്നെ രക്ഷിക്കണമേ!”

പിഷ്താംബയുടെ ഭയനീയമായ ഈ അപേക്ഷകേട്ട് കരുണാർദ്രമാനസനായിത്തീർന്ന ഫാരോസ്റ്റോപരൻ, വൃദ്ധഭാരതൃപനായി ഗണങ്ങളോടുകൂടെ പിഷ്താംബയുടെ സന്നിധിയിൽ പ്രത്യക്ഷനായി. ഭാര്യവതിയും ഭക്താഗ്രാമന്യയും ആയ അബ്രാഹ്മണസ്ത്രീയെ ദ്വിലവിമാനത്തിൽ കയറ്റി, ദിപ്യരൂപിണിയാക്കി ദിപ്യസ്ത്രീഗണങ്ങളോടും വാദ്യഘോഷങ്ങളോടുംകൂടെ കൈലാസത്തിലേക്കുകൊണ്ടുപോയി. തങ്ങൾ പീഡിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുനിന്ന പിഷ്താംബയെ ഇങ്ങനെ ദ്വിലരൂപിണിയാക്കി ദ്വിലവിമാനത്തിൽ കയറ്റി ദിപ്യോസ്തവങ്ങളോടുകൂടെ ദ്വിലവേഷത്തോടെ കൊണ്ടുപോയതിനെക്കുണ്ട് ആശ്ചര്യപരതന്ത്രമായ രാജകുടുംബം ഉടൻതന്നെ ഓടിപ്പോയി വിവരം മുഴുവൻ അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യനനു അറിയിച്ചു.

ഒരു

ഭൂതകവേഷധാരിയായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ പൂജാത്തിൽ അരിമർദ്ദന പാണ്ഡ്യൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിൽ ഇരുന്ന പൊൻചുരുളകൊണ്ട് തല്ലിയതായി ഞാൻ മുമ്പേ നങ്ങളോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ ഏതൊരു വസന്തത്തിൽ മാധവസ്വേശ്വരനെ അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ തല്ലിയോ അക്ഷണം മുതൽ സർവ്വധാരാജംഗമങ്ങളുടെയും എല്ലാശിവലിംഗങ്ങളുടേയും പൂജാലയത്തിൽ താഡനസംഭ്രമമായ വേദനയുണ്ടായിത്തുടങ്ങി. അടിച്ചു അളിനെ കാണാനോ അടിയേറാൻ ശബ്ദം കേൾക്കാനോ ഇല്ല. എല്ലാവരുടെ പൂജാത്തിലും തിന്നുകയും വേദനിക്കുകയും ചെയ്തു. രാജാപു, എന്നെ അടിച്ചതാണെന്നോടൊരിക്കലും കൂറുപുറപ്പെടുകയുമില്ല. മറ്റുള്ളവരും എന്നെ അടിച്ചതാൽ! എന്നെ അടിച്ചതാൽ എന്നിങ്ങനെ ചോദിച്ചുകൊണ്ടു, തിരിഞ്ഞു തിരിഞ്ഞു നോട്ടംതുടങ്ങി. ഇതിനിടയിൽ പിഷ്ടാംബയുടെ നദീഭാഗം സുന്ദരേശ്വരവൈഭവത്താൽ ഉരുതുകയും ചെയ്തു. രാജാവിനും മന്ത്രിമാർക്കും പെരുന്താർക്കും എല്ലാവർക്കും തങ്ങളെ അടിച്ചതാണെന്നുള്ള അനേകപക്ഷം തന്നെ. അവരങ്ങളെ പിന്നെയും പിന്നെയും അനേകപക്ഷം കൊണ്ടു നിൽക്കുമ്പോൾ, താഴെവരുമാറ് സുന്ദരേശ്വരന്റെ അശ്വിനാഭകൾ അകാരത്തിൽ കേൾക്കാനായി:

“പ്രിയോ രാജാ! മരിക്കേണ്ടതല്ല. അതാ ശ്വേശ്വരൻ, നിന്റെ ധർമ്മാർത്ഥമായ ധനത്തിൽനിന്നും എടുത്തധനമെല്ലാം എന്നിക്കും എന്റെ ഭക്തന്മാർക്കും, വേണ്ടി ചെലവാക്കുകയാണുചെയ്തത്. അതുകൊണ്ട് നിനക്കും നിന്റെ പ്രജകൾക്കും വളരെ പുണ്യം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഏകിലും, എന്റെ പ്രാവേതത്തിൽ ഇപ്പോൾ നിന്റെ ഭണ്ഡാരത്തിൽ, മുന്യുണ്ടായിരുന്നതിലും എടുത്തതിലും എത്രയോമടങ്ങ്, കൂടുതൽ ദ്രവ്യം പെരുകിയിട്ടുണ്ട്. വേഗവതീപ്രവാഹംകൊണ്ട് മധുരപുരം മുക്കിയതു ഞാനാണു്. അങ്ങനെ ചെയ്തത് ഭരണരണമായി ഭവിക്കുന്ന അനുഭവിക്കുന്ന എന്റെ ഭക്തശിരോമുഖിയും നിന്റെ വിശ്വസ്തമന്ത്രിയും ആയ വാതപുരേശനെ രക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടിയത്രെ. അപ്പോൾ അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യ! നിനക്കു മേൽക്കുമേൽ ആയുധാഗ്രോഭാലിയും ശ്രോണുസംസ്പർശങ്ങളും വലിക്കും; നിന്റെ മോക്ഷശാല കാലംവിനാ ലക്ഷണയുക്തങ്ങളായ അശ്വങ്ങളെക്കൊണ്ട് നിറയുകയും ചെയ്യും. നീ ഇവകളോടൊന്നിച്ച് അനേകായിരംകാലം പാണ്ഡ്യരാജ്യപരിപാലനവും ചെയ്തു സേവ്യമായവസിച്ചാലും. നീ എന്നിക്കു വേണ്ടി ഒരു കാര്യംമാത്രം ചെയ്യണം. അതു് എന്റെ പ്രാണസമാനനായ വാതപുരേശനെ സ്വച്ഛന്ദസഞ്ചാരത്താൽ വിട്ടുതരണമെന്നുള്ളതല്ലാതെ മറ്റെന്തെങ്കിലും അല്ല. പിഷ്ടാംബയെ രക്ഷിക്കുന്നതിനും നിന്നെ നല്ലതുപോലെ കണ്ടു അനുഗ്രഹിക്കുന്നതിനും ആയി ഭൂതകന്റെ വേഷം എടുത്തു് പിടുതി നുകൊണ്ട് മണ്ണു ചുമന്നതും നിന്റെ തല്ലുകൊണ്ടുള്ള ഞാനാണു് എന്നിങ്ങ് നീ തല്ലിവെക്കുകൊണ്ട് യാതൊരുപരിഭവവും ഇല്ല. പണ്ട് ഭരണാഗ്രന്തനായ പാതിമർ എന്നൊരിക്കലും തല്ലിക്കൊണ്ടുതല്ലിയതു ഞാൻ ക്ഷമിച്ചതുപോലെ ഇതും ക്ഷ

മിച്ചു. ഭക്തന്മാരുടെ തല്പര്യവും എനിക്കു പൂജയാണു്. ഭക്തന്മാർക്കു് നെല്ലാം അപേക്ഷയുണ്ടോ അതെല്ലാം ഞാൻ സാധിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യും.”

ഇപ്രകാരം അംഗജവൈരിയുടെ വാക്കുകൾ അകാശത്തിൽ നിന്നും അശരീരിയായി കേട്ടപ്പോൾ എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ മെല്ലെപ്പുകയും വിസ്മയിക്കുകയും ചെയ്തു. രാജാവും കുറേനേരത്തോളവും ചിത്രംപോലെയും മററുള്ളവർ രാജാവിന്റെ മുഖത്തു നോക്കിയുകൊണ്ടു് ദീപസ്തംഭംപോലെയും നിന്നു. ഒടുവിൽ അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ മററുള്ളവരോടു്—“ഇതു് ഭക്തവത്സലനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ അരുളപ്പാടുതന്നെ. യാതൊരു സംശയം ഇല്ല. ഞാൻ അറിവില്ലാതെ അദ്ദേഹത്തിനു് അർപ്പിച്ചു ചെയ്തപോയല്ലോ. അതുവിചാരിക്കുമ്പോൾ എന്റെ ശരീരം മരവിച്ചുപോകുന്നു. ഇനി എന്താമെയ്യുക; എല്ലാം അദ്ദേഹം ക്ഷമിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. എന്തായാലും എന്റെ പ്രവൃത്തികൾ പാപമേന്മകളും പശ്ചാത്താപകരങ്ങളും ആയിപ്പോയി.” എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു്, മന്ത്രിമാരോടുകൂടെ വാതപുരേശ്വരന്റെ സന്നിധിയിലേക്കുപോയി. മുമ്പേ അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യനും പുറകെ മററുള്ളവരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദപത്മങ്ങളിൽ ശിവഭാവനയോടുകൂടെ ദണ്ഡനമസ്കാരം ചെയ്തു. അതിന്റെശേഷം അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ ഇങ്ങനെ അപേക്ഷിച്ചു:—

“അല്ലയോ വാതപുരേശ! ശിവഭക്താഗ്രന്ഥ! സുന്ദരേശ്വരസന്നിഭ! ഞാൻ ഭഗവാനോടുചെയ്ത അപരാധങ്ങൾ മുഴുവൻ ക്ഷമിക്കണം. ഹാലാ സ്വേശ്വരപ്രഭനായ സുന്ദരേശ്വരൻ ഞങ്ങളെ സ്വൈരസഞ്ചാരത്തിനയക്കണമെന്നു്, എന്നോടു കല്പന ചെയ്തിരിക്കണെങ്കിലും, എനിക്കു അങ്ങേ ചിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നത് വലിയ സങ്കടമായിത്തോന്നുന്നതിനാൽ അങ്ങു് മുഖിലത്തെപ്പോലെ എന്റെ മന്ത്രിയായി എന്നോടുകൂടെ താമസിച്ചു്, എനിക്കു വേണ്ട ഉപദേശങ്ങളും അനുഗ്രഹങ്ങളും നൽകി പൂജനായി വാസിക്കണമെന്നാണു് എന്റെ അഗ്രഹം.

വാതപുരേശൻ ഇങ്ങനെ മറുപടി പറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോ പാണ്ഡ്യകുലഹീനമേ, സുന്ദരേശ്വരപരാക്രമവണത്തിനു പാത്രമായ നന്തിരുവിടി മഹാഭാഗ്യവാൻ അണെന്നുള്ളതിനു രണ്ടു പക്ഷമില്ല. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തരത്നമായി ഭവിച്ചതു ഏങ്ങുമുൾ അർഹം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ എനിക്കു ഇപ്പോൾ വൈദികകർമ്മാനുഷ്ഠാനമൂലം ചിത്തശുദ്ധിയും ചിത്തശുദ്ധികൊണ്ടു് സുന്ദരേശ്വരനിൽ ഭക്തിയും വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അങ്ങയുടെ പക്കൽനിന്നും ധനം കിട്ടിയില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ എങ്ങനെ വൈദികകർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുമായിരുന്നെങ്കിൽ

ന്നു. ഇപ്പോൾ എനിക്ക് നിഷ്കാമകർമ്മമൂലം ചിത്തശുദ്ധിയും തന്മൂലം മഹേശ്വരനെയും മഹേശ്വരകാരുണ്യത്താൽ സംസാരചാസനയെത്തുടങ്ങി ജീവൻമുക്തിയും സംപ്രാപ്തമായി. മഹേശ്വരൻ, ആദ്യന്തരഹിതനും ആഗമവേദിയും സർവ്വ പരിപൂർണ്ണനും ആണ്. മേതമന്ദരശ്രീപത്മകൈലാസാദികളായ മഹാക്ഷേത്രങ്ങളിലും, പ്രതിമകളിലും ലിംഗങ്ങളിലും വിശേഷമായി സന്നിധാനംചെയ്യുന്നതായി ആഗമങ്ങൾ ഒന്നുപോലെ വേദാധിഷ്ഠിത ഭഗവാനേത്തന്നെയാണ് ശക്തിയുക്തനായും ഏകനായും അഭിപ്രീയനായും വേദാന്തങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നതും. കണപാദികൾക്കു വേദാന്തം ഉപദേശിച്ചതും അദ്ദേഹംതന്നെയാണെന്ന് ആഗമങ്ങളിൽ കാണുന്നതു. ശ്രുതികൾ, “ഏകം ബ്രഹ്മാദിതീയഞ്ചപൂർണ്ണം” എന്നു മുറയിടുന്നതും മഹേശ്വരനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ്. അതുകൊണ്ട്, മധുരമധ്യത്തിൽ ഉള്ള നീ പാടവപ്രായ ഹാലാസ്വമാക്ഷേത്രത്തിൽ ആദ്യന്തരഹിതനായും സ്വയം ജാതമായും വേദിച്ചിട്ടുള്ള മൂലലിംഗത്തിൽ സന്നിധാനംചെയ്യുന്ന ലോകൈകനായകൻ, വേദാന്താർത്ഥമാണെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരുസംശയവുമില്ല. സർവ്വജ്ഞനും, സർവ്വഗ്രാഹിയും, സർവ്വഭാവനാദാതാകനും, സർവ്വപ്രേരകനും ആയ ആ സുന്ദരേശ്വരൻ, എന്നോടു ചിദംബരത്തിൽ പോവുകയെന്നുള്ളതാചിക്ഷണം. ശങ്കരഭക്തനായ എനിക്ക് ശങ്കരാജന്റെ ഒരുപ്രകാരത്തിലും ലംഘിക്കാവുന്നല്ല. ചെയ്യുൻപാടില്ലാത്തകാര്യം അങ്ങനെയ്! എന്നൊക്കെണ്ടു ചെയ്യിച്ചെന്നുള്ള അപവാദത്തിന്നു ഇടയുണ്ടാക്കാതെ എനിക്ക് ചിദംബരത്തിൽ പോകുന്നതിന് അനുവാദംതരണം” രാജാവും അതിന്റെരേഖയും മനോരമകാര്യവും പറയാതെ ഇഷ്ടമുള്ളദിക്കിൽ ചൊയ്ക്കൊള്ളുന്നതിന് അനുവാദം കൊടുത്തു.

വാരപുരേശൻ ഉടൻതന്നെ സുന്ദരേശ്വരനെ ശ്രീവാചകങ്ങൾക്കൊണ്ടു, സ്മരിച്ചിട്ടു സ്വതന്ത്രനായി നടക്കൊണ്ടു. പ്രയാണാതുടങ്ങിയ മന്ത്രിഭവന ക്രോശമാത്രം രാജാവാച അരിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യനും അനുചരന്മാരും അനുഗമിച്ചു. ഉടനെ വാരപുരേശൻ, വണക്കത്തോടുള്ള തിരിച്ചുപോകുന്നതിന്നു അനുവദിച്ചു. രാജാവും പരിവാരങ്ങളും തൽക്ഷണം പിന്തിരിഞ്ഞു, മന്ത്രശാലയിൽ പോയിരുണുകൊണ്ടു, സുന്ദരേശ്വരന്റെ ഭക്ത വാത്സല്യത്തെപ്പറ്റി ഇപ്രകാരം പ്രശംസിച്ചു:—

“അല്ലയോ മന്ത്രിപുംഗവന്മാരേ! ഹാലാസ്വപ്രാപ്തിയായ സുന്ദരേശ്വരനെപ്പോലെ ഭക്തപ്രിയനായ ഒരു ദൈവം അരാണ്. സർവ്വന്തത്വമിയായ അദ്ദേഹം നമ്മുടെ സ്വാമിഭക്തന്മാരുടെ ഏതുപ്രകാരത്തിൽ ഉള്ള തെറ്റുകളേയും ക്ഷമിച്ചുകൊള്ളും. സ്വായിയായ ഭക്തി അദ്ദേഹത്തിൽ ഉള്ളവൻ സാധിക്കാൻപാടില്ലാത്തതായി മൂന്നുലോകത്തിലും യാതൊന്നും ഇല്ല. നോക്കുക, ഭക്തന്മാരുടെ എന്തെല്ലാം തെറ്റുകളെ അദ്ദേഹം ക്ഷമിച്ചിരിക്കുന്നു. ശിശുമാംസം; ഒരു ഭക്തനായ വേടൻ നൽകിയ മാംസം പിഷ്ടാഞ്ച നൽകി

കിന്ദു പിഷ്ടം ഇവകളെ ഭക്ഷിച്ചു. ഒരുക്കോൻ കല്ലുകൊണ്ട് എറഞ്ഞതും, അജ്ജനൻ വില്ലുകൊണ്ട് തലയ്ക്കു തല്ലിയതും, പൊൻചുരുളുകൊണ്ട് അൻ അടിച്ചതും, അദ്ദേഹം സുഹൃദ്യ. തല്പനവരോടൊപ്പം അനുഗ്രഹിക്കുന്ന ദൈവം മുല്ലബാണാരിയല്ലാതെ മററാധാണുള്ളത്. അതുകൊണ്ട്, സേവി ക്ഷണത്തിൽ സുന്ദരശരപാണെത്തന്നെ സേവിക്കണം."

അവിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിട്ട് സുന്ദരശരപാദപത്മങ്ങളെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ദൃഢിപ്പോലെ ധ്വനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് കനകാംബരഭൂഷണങ്ങളും, ഭൂമിയും മോക്ഷവും സുന്ദരശരപാണ സമർപ്പിച്ചു. ചന്ദ്രോദയത്താൽ അഴിഞ്ഞുപോയ സുന്ദരശരപ്രസാദംകൊണ്ട് അവിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യൻ അന്നുമുതൽ സമ്പത്തുകൾ പൂർവ്വാധികമായി വർദ്ധിച്ചു. ജഗന്നാഥൻ എന്നുപേരുള്ള കരുവുനാലും സുന്ദരശരപാണഗ്രഹത്താൽ അദ്ദേഹത്തിനു ലബ്ധമായതി. അദ്ദേഹം പണ്ട്, സുന്ദരശരപാണ രാജാവായി പാണ്ഡ്യരാജ്യം പരിപാലിച്ചിരുന്നപ്പോൾ, പ്രജകൾക്കു യാതൊരു വിധത്തിൽ ഉള്ള സങ്കടങ്ങളും നേരിടാതെയും അത്യുജ്വലിതമായ പ്രാഭവത്തോടും ശൈലോക്യവിപ്രോതമായ കീർത്തിയോടുകൂടെ ചിരകാലം രാജ്യപരിപാലനംചെയ്തു. സുന്ദരശരപാണിൽ അപാരമായ ഭക്തിയോടുകൂടിയ പുണ്യപുരുഷന്മാർക്കു എന്തൊരുസംഗതിയാണു് പ്രയാസമായിട്ടുള്ളതു്?

മധുരാപട്ടണത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ട വാതപുരുഷൻ അകട്ടെ ശിഷ്യന്മാരോടുകൂടെ കാവേരീതീരത്തിൽ പോയി അവിടെ ഉള്ള പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങളിൽ എല്ലാം പ്രവേശിച്ച് ഇശ്വരസേവ ചെയ്തതിന്റെശേഷം ചിദംബരത്തിൽ പോയി, സ്തംഭനമാത്രത്താൽത്തന്നെ സർവാപങ്ങളെയും ഭൂരികരിച്ച്, ഇഷ്ട സംപൂർത്തിയെ പ്രാപ്തംചെയ്യുന്ന ശിവനംഗയിൽ സ്നാനം ചെയ്ത ശാഖനായ നരശരപാണെ ധ്വനിച്ച്, മൂലലിംഗദർശനവും നമസ്കാരവും ചെയ്തുകൊണ്ട്, തിരിച്ചവനത്തിൽനിന്നും ലഭിച്ച പത്രങ്ങളുംഭക്ഷിച്ചു അനേകകാലം അവിടെ വസിച്ചു.

ഇങ്ങിനെ ശ്രീവാതപുരുഷശേഷം, സമാധിയിൽ നിശ്ചലനസ്തനായി നിരൂപോപും കൂടാതെ തന്നെ സേവിച്ചുകൊണ്ട്, അന്നെന്ന ഭാവത്തെയും അമാരത്തെയും ഉപേക്ഷിച്ച്, ശിവമുതത്തിന്റെ സ്വാഭാമുദ്രവിച്ച് ജ്ഞാനസമുദ്രത്തിൽ സദാപി മുങ്ങിയും പൊങ്ങിയും തിരിച്ചവനത്തിലെ മൃഗങ്ങളോടുകൂടെ പരമാനന്ദനായ് സഞ്ചരിക്കുന്നകാലത്തിൽ, ഹരശാപാനുഗ്രഹമായ മൈലന്മാർ, ദീപാന്തരത്തിൽനിന്നും തങ്ങളുടെ മതത്തെ സ്ഥാപിക്കാൻവേണ്ടി പുസ്തകങ്ങളും പീഠിക്കെട്ടുകളും മറ്റുമായി ശിഷ്യഗണങ്ങളോടുകൂടെ ദിക്കുകൾതേറ്റും നടന്നു് വൈദികധർമ്മങ്ങളെ മുഴുവനും വാദിച്ചു ലബധിച്ച്, സ്വാമതസ്ഥാപനം ചെയ്തുകൊണ്ട്, അവരുടെ മതത്തെ ചിദംബരത്തിലും പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനായി വന്നുചേർന്നു.

പരവഞ്ചനാതല്പാമ്പാതം, മുണ്ഡികളുമായ അവർ, ചിദംബരവാസികളും ശിവഭക്തന്മാരും ആയ മൂവായിരം ബ്രാഹ്മണരേയും, യോഗിവർണ്ണരേയും, തടുത്തുനിർത്തി—“ശിവനെ വിശ്വസിച്ചാൽ മോക്ഷം കിട്ടുകയില്ല. മോക്ഷം കിട്ടണമെങ്കിൽ ബുദ്ധന്റെ ഉപദേശങ്ങളെ അനുസരിക്കണം. വേങ്ങരും അസത്യങ്ങൾ ആണ്. ഭ്രൂതദ്രാക്ഷങ്ങളെ ധരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് യാതൊരു പ്രയോജനവും ഇല്ല. നിങ്ങൾ, ശിവനിലും ഭ്രൂതരിലും രദ്രാക്ഷത്തിലും മറ്റുമാണ് മോക്ഷമിരിക്കുന്നതെന്നു വ്യാമോഹിച്ചു പോയിരിക്കുന്നു. സൂക്ഷ്മമായി പശ്ചാദ്ദർശിക്കുന്നവർക്കു അതിൽനിന്നും യാതൊരു ഗതിയും ലഭിക്കുന്നതല്ലെന്നു നിഷ്പ്രയാസം കാണാം. വൃക്ഷത്തിൽനിന്നും ഉണ്ടായ രദ്രാക്ഷത്തിലും ശിയിൽനിന്നും ഉണ്ടായ ഭ്രൂതരിലുമാണ് മോക്ഷമിരിക്കുന്നതെന്നു പറയുന്നതിനെക്കാൾ മൃഗത്തോൾ മറ്റൊരാളുള്ളതു്. ശിവനെ ലോകത്തിൽ അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള നിന്ദ്യവസ്തുക്കൾ എല്ലാവരിലും വെച്ച് അതിശയീതങ്ങളായ രസസ്തുക്കളാൽ അലംകൃതൻ. ആ ശിവനും രദ്രാക്ഷാദികൾക്കും തമ്മിൽ ഉള്ള സംബന്ധം എന്തു്? ശിവനും ഭ്രൂതരിനും തമ്മിൽ മാമാത്മ്യവും പവിത്രതയും, ആർക്കു്? ഇതിന്നു നിങ്ങൾ ഏഴു ദിവസത്തിനകം ഉത്തരം പറയണം. അല്ലെങ്കിൽ നാദേശന്റെ കനകസഭയെല്ലാം ഞങ്ങൾ തല്ലിപ്പൊളിച്ചു് ഇല്ലാതെയാക്കും.”

ശിവഭക്തന്മാർ ബുദ്ധന്മാരുടെ ചോദ്യങ്ങൾ കേട്ടു് വല്ലാതെ കഴങ്ങി. ഒടുവിൽ അവർ പലപ്രകാരത്തിലും അഭ്യർത്ഥിച്ചിട്ടു് ഇങ്ങനെ സമാധാനം പറഞ്ഞു:—

ഞങ്ങൾ ശിവന്റെ ശാസനം മേന്മയായിട്ടു് ഭോഗമോക്ഷങ്ങൾക്കു ചേണ്ടി ഭസ്മം ധരിക്കുന്നു. ഭസ്മം ശിവജമാണെന്നു പുരാണാ മമങ്ങളിൽ ഹോമിച്ചിട്ടു് ഉണ്ടു്. വേദഗ്രന്ഥങ്ങളായ കർമ്മങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കാത്തവർക്കു നരകാരോപം ഉണ്ടാകും. അതുകൊണ്ടു് ഞങ്ങൾ ഭസ്മം ധരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ അജ്ഞതകൊണ്ടു് ഭസ്മത്തെയും രദ്രാക്ഷത്തെയും നിന്ദിക്കുന്നു. മന്ദമതികളായ നിങ്ങൾക്കു തന്മൂലം നരകഭയം ഉണ്ടാകും.

ബോധന്മാർ പറഞ്ഞു:—

“ഞങ്ങൾ ഭസ്മരദ്രാക്ഷാദികളെ ധരിക്കുന്നതിന്നു ശിവനെ മോക്ഷകന്താവെന്നു നിശ്ചയിച്ചു ഭജിക്കുന്നതിന്നും പ്രമാണമായിപ്പറയുന്നതു് വേദഗ്രന്ഥങ്ങൾ ആണോ? അതുകൾ മുഴുവനും അസത്യവാക്യനിഹിതങ്ങൾ ആണെന്നു ഞങ്ങൾ മുന്ബേതനെ പറഞ്ഞില്ലെ? അതിനെ നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നതുകൊണ്ടത്രെ ഈ അബദ്ധത്തിൽ നിങ്ങൾ ചാടിത്തു്. യുക്തിപൂർവ്വം അഭ്യർത്ഥിക്കുമ്പോൾ സകാരണം ഖണ്ഡിക്കാവുന്ന മിശ്രാവചനങ്ങൾ ഒരിക്കലും പ്രമാണങ്ങളാകുന്നതല്ല. അതിനെ ഞങ്ങൾ ഒരിക്കലും വിശ്വസിക്കുകയും ഇല്ല.

ശിവഭക്തന്മാർ അതുകേട്ട് ഏറ്റവും വ്യസനിച്ചു. അവർ ഭാരതത്തിൽ അവാവരുടെ ഭവനങ്ങളിൽ പോയി ബൈലന്മാരെ ജയിക്കുന്നതിനുള്ള വഴികളും ആലോചിച്ചുകൊണ്ടു വന്നിട്ടു. അനാദിവസം അവർ എല്ലാവരുംകൂടെ ഒന്നുമേന്ത് ശിവസന്നിധാനത്തിൽ പോയി ശിവപാദങ്ങളിൽ വീണു നമസ്കരിച്ചിട്ടു ബൈലന്മാരെ ജയിക്കുന്നതിന് അനുഗ്രഹിക്കണമെന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു. അന്നുതന്നെ അവർ എല്ലാവരും അവാവരുടെ ഭവനങ്ങളിലേക്കു പോയി. അന്നു രാത്രിയിൽ സദാശിവൻ അവരോടു് സ്വപ്നത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോ ഭക്തന്മാരായ വിപ്രോത്തമന്മാരേ! ഭക്താഗ്രഗണ്യനായ ഒരു ദ്രാവിഡകവീന്ദ്രൻ, പരമാശിവാനന്ദഭോജിയായി മൃഗങ്ങളോടുകൂടെ വൃശലിപ്പാദൻ എന്നപോലെ തിരിയുന്നതിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നുണ്ടു്. അവനെ പോയിക്കണ്ടാൽ, നിങ്ങൾക്കു ബൈലന്മാരെ ജയിക്കാൻ സാധിക്കും. അവന്റെ മുമ്പിലത്തെ ചേർ വാതപുരേശൻ എന്നും ഇപ്പോഴത്തെ ചേർ മണികൃപാചകൻ എന്നും ആണ്. ബൈലന്മാരെ ജയിക്കുന്നതിനായി സുന്ദരേശ്വരൻ അവനെ മധുരയിൽനിന്നും ഇങ്ങോട്ടയച്ചിരിക്കുകയത്രെ. തിരിയുന്നതിൽ പരമാനന്ദമത്തനായി കളിച്ചുനടക്കുന്ന അവനെ നിങ്ങൾ പോയി വിളിച്ചുകൊണ്ടു വരുവിൻ. ഭൂതദ്രാക്ഷാദികൾകൊണ്ടും മുശ്യസേനകൾകൊണ്ടും മനോഹരരാകാത്തതായ ഒരു വൃദ്ധബ്രാഹ്മണന്റെ വേഷത്തിൽ, എല്ലാവരുടെയും മുമ്പിൽചെന്നു് മേൽപ്രകാരം സ്വപ്നത്തിൽ മഹേശ്വരൻ അരുളിച്ചെയ്ത വിവരം ചിറ്ററുന്ന പ്രഭാതത്തിൽ അവർ അന്വേഷം പറഞ്ഞു. അന്നുതന്നെ, അവർ എല്ലാവരുംകൂടെ നന്ദേശ്വരസന്നിധിയിൽകൂടി അവിടെ നിന്നും വാദ്യോപാധങ്ങളോടുകൂടെ തിരിയുന്നതിൽ ചെന്നപ്പോൾ, പരമാനന്ദഭോജിയായി മൃഗങ്ങളോടുകൂടെ വിനോദിച്ചുകൊണ്ടു നടക്കുന്ന വാതപുരേശനെക്കണ്ടു.

അവർ കൂട്ടത്തോടെ ചെന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാക്കൽ വീണു് നമസ്കരിച്ചിട്ടു്, ഞങ്ങളെ രക്ഷിക്കുന്നതിനായി നിന്തിരുവടി ഞങ്ങളോടൊന്നിച്ചു വരണം എന്നുപേക്ഷിച്ചു. വാതപുരേശൻ, അതു കേട്ടതായിപ്പോലും ഭാവിക്കാതെ നടന്നു അവർ കൂട്ടമായിപ്പിന്നെയും ചെന്നു് തടുത്തുപേക്ഷിച്ചു. മുമ്പിപ്പോൾ പഴയപോലെ രണ്ടാമത്തെ അപേക്ഷയും ഗണിക്കാതെ നടന്നുപോയ അക്കിനത്തനെ നടന്നു വന്നമദ്ധ്യത്തിൽകയറി മറഞ്ഞുകുളഞ്ഞു.

ശിവഭക്തന്മാർ അതുകണ്ടു് അത്ഭുതം മനസ്സാപത്തോടുകൂടെ നന്ദേശ്വരന്റെ സന്നിധിയിൽപോയി സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്തിട്ടു് ഇപ്രകാരം വീണ്ടും പ്രാർത്ഥിച്ചു:—

“അല്ലയോ നന്ദേശ! ഞങ്ങൾ നിന്തിരുവടിയുടെ അർച്ചനപ്രകാരം തിരിയുന്നതിൽ പോയി നിന്തിരുവടി ക്ഷണിക്കണമെന്നു കല്പിച്ച യോഗീ

ശരണ ഭക്തിപൂർവ്വം ക്ഷണിച്ചു. എന്നിട്ട് അദ്ദേഹം ഞങ്ങളുടെ അപേക്ഷയേ തെല്ലുപോലും ശ്രദ്ധിക്കാതെ ഊർജ്ജം ഉൾക്കൊള്ളാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ഇനി ഞങ്ങൾ എങ്ങനെയാണ് ബാലന്മാരെ ജയിക്കേണ്ടത്. മറുപടി വഴിയും ഉണ്ടെങ്കിൽ നിന്തിരുവടി അർജ്ജുനാചിന്തനം. ഞങ്ങൾ അതുപോലെ ചെയ്യാം.

ശിവഭക്തന്മാർ മേൽപ്രകാരം ഭക്തിയോടുകൂടി പ്രാർത്ഥിക്കുകയാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ അശരീരിവാക്കു കേൾക്കാറായി.

“അല്ലയോ ഭക്തന്മാരേ! വാതപുരാധീശൻ വരും. അവൻ വരുന്ന മെങ്കിൽ നിങ്ങൾ അവനെ മാണിക്യവാചകൻ എന്നുള്ള പേരുപോലായി വിളിക്കണം. പണ്ട് അവൻ ജനവനാമക്ഷേത്രത്തിലെ രാജമുഖത്തിൽ വെച്ച്, ഗുരുമന്ത്രിയായ എന്നെ സേവിക്കുകയും ഞാൻ അവനെ ദിവ്യദൃഷ്ടിക്കൊണ്ട് കണ്ടുകിട്ടിച്ച് ദിവ്യമന്ത്രോപദേശം ചെയ്യുകയും, അന്നുതന്നെ അവന്റെ വാക്കുകൾ മാണിക്യവാചകന്റെ തന്മൂലം അവന്റെ നാമധേയം മാണിക്യവാചകൻ എന്നും അറിയപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ട് മാണിക്യവാചകൻ എന്നുള്ള ഭക്തിനാമംപോലായി വിളിച്ചാൽ അവൻ അല്ലെങ്കിലും മറ്റൊരാളെ തീർത്തതും വരും. നാടുകടത്താൻ അശരീരിവാക്കു കേട്ടു അവിടെ കൂടിയിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ശിവഭക്തന്മാർ ഒന്നുപോലെ സന്തോഷസംഗ്രാമമായി. അന്നുതന്നെ അവർ ചീണ്ടും തിളയുന്നതിനായി. അവിടെ ഭൂമിയിൽ വാതപുരാധീശൻ, ഊർജ്ജം ഉൾക്കൊള്ളാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനെ അവർ കണ്ട്, ഉടൻതന്നെ, “മാണിക്യവാചകൻ എന്നുള്ള അവന്റെ ഭക്തിനാമം പോലായി നിങ്ങൾ വാതപുരാധീശനെ വിളിച്ചാൽ അവൻ നിങ്ങളോടൊന്നിച്ച് വന്ന് ബാലന്മാരെ ജയിക്കും എന്ന് നാടുകടത്താൻ അർജ്ജുനാചിന്തനം കേൾക്കുന്നതും ഉണ്ടായി. അല്ലയോ മാണിക്യവാചക! ഞങ്ങൾ നിന്തിരുവടിയെ ക്ഷണിക്കുന്നു. ബാലന്മാരെ ജയിക്കുന്നതിനായി നിന്തിരുവടി ഞങ്ങളോടുകൂടെ വരിക; എന്നിങ്ങനെ അവർ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ ക്ഷണിച്ചു. വാതപുരാധീശൻ, മാണിക്യവാചകൻ എന്നുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തിനാമം ഉപയോഗിച്ച് അത്യന്തം തൃപ്തനായി. മാണിക്യവാചകൻ എന്നുള്ള ഭക്തിനാമംകൊണ്ട് ഞാൻ സുപ്രസിദ്ധനായിത്തീരുന്നതിനായി, ഭഗവാൻ എന്നെ ഇങ്ങനെയൊരുതാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അർജ്ജുനപ്രകാരം അത് ശിവഭക്തന്മാരായ ഇവർ ഇവിടെ വന്ന് എന്നെ വിളിക്കുന്നത്. എന്നിങ്ങനെ തന്നെത്താൻ വിചാരിക്കുകയും ഞാൻ കൃതാർത്ഥനായി, കൃതാർത്ഥനായി, എന്നിങ്ങനെ വീണ്ടും വീണ്ടും പറയുകയും പരസ്പരം ഭൂമിയിൽ ചീണ്ടും സാക്ഷാത്കാശനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുകൊണ്ട് ശിവഭക്തന്മാരുടെ സമീപത്തെ പ്രാർത്ഥിച്ചു.

മാണിക്യവാചകൻ അടുത്തുവന്നപ്പോഴായിരുന്ന ശിവഭക്തന്മാർ എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ സാക്ഷാത്കാശനം വീ

ത്രെ. അങ്ങനാതികളും ഗവിതന്മാരും പേരുകൊണ്ടുമാത്രം സർവ്വതന്മാരും ആയ നാങ്ങൾ യഥാർത്ഥതപങ്ങൾ യാതൊന്നും മനസ്സിലാക്കാതെ ചെറുതെ കലാമിക്കുന്നു. ശിവനും ഭഗവാനും തമ്മിൽ യുദ്ധംകൊണ്ടുള്ള സംഭവം ഇങ്ങനെയാണ്. ഇനി ഭാഷാപരവും പരമ്പരയും. അഗ്നിശിവമയവും അദ്വൈതത്തിന്റെ ഭൂഷണം ഭഗവാനും അതിന്റെ ധാരണകൊണ്ടു കൃത്യമുക്തികളും സിദ്ധിക്കും ഭഗവാനോടൊന്നെ, ശിവധാരണകൊണ്ടാണ് ഗംഗയും തദ്രാക്ഷയും പാപിത്രമായത്. യാതൊരു പ്രകാരത്തിൽ ഗംഗാസ്നാനം കൊണ്ടു മോക്ഷം സിദ്ധിക്കുമൊ അപ്രകാരത്തിൽ ഭഗവാനോടൊന്നെ രണ്ടാകും കൊണ്ടു രണ്ടാകുമെന്നാൽ ഭഗവാനോടൊന്നെ ഉണ്ടാകും. ഭഗവാനിൽ യാതൊരു പ്രകാരം അഗ്നി മുടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവോ അതുപോലെ ഭഗവാനിൽ കർമ്മകൊണ്ടു ശിവനും മുടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

മാന്ദ്യപ്രവാചകരുടെ യുക്തിയുക്തവും ഭാഷാപരവും ആയ ഈ വാക്കുകൾക്കു ശരിയായ ഉത്തരം പറയുന്നതിനു നഗ്നനാക്കി തോന്നാഴികയാൽ അവർ ചോദിച്ചും ഭഗവാനും കൊണ്ടു ഞങ്ങളുടെ ചോദ്യത്തിനു നിങ്ങൾ ശരിയായ ഉത്തരം പറഞ്ഞില്ല. അതുകൊണ്ടു തോന്നുന്ന നിങ്ങൾ തന്നെയെന്നു പറഞ്ഞു. ശിവഭക്തന്മാരായി അവരുടെ കൃത്യമുക്തിയുണ്ടായിരുന്ന മുമ്പായിരും വിപ്രന്മാരും അതുകേട്ടപ്പോൾ കോപംവന്നു. അവരും നഗ്നന്മാരും തമ്മിൽ വലിയ ഹാർജയായി. ഒടുവിൽ അവർ തമ്മിൽ ഉള്ള വഴക്കു മാധവസ്വരൂപം പറഞ്ഞു തീർപ്പിക്കുന്നതിനായി എല്ലാവരുംകൂടെ ചോളരാജാവിന്റെ സന്നിധിയിൽചെന്നു വിവരം അദ്വൈതത്തെ കേൾപ്പിച്ചു. അദ്വൈതം അവർ ഇരുകക്ഷികളുടേയും ന്യായങ്ങളും വഴക്കും എല്ലാം കേട്ടുവെച്ചു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

“നിങ്ങൾ അന്വേഷണം കലാമിക്കേണ്ട. നിങ്ങൾ ഇരുകക്ഷിയുമാണ് പറയുന്നതുപോലെ കേൾക്കുമെങ്കിൽ ഈ ക്ഷണത്തിൽത്തന്നെ നിങ്ങളുടെ കലാപം തീരത്തക്ക ഒരു വഴിത്താൻ ഉണ്ടാക്കിത്തരാം. ഉടൻ അവർ ഇരുകക്ഷിയും രാജാവിന്റെ കല്പനപ്രകാരം കേട്ടുകൊള്ളാമെന്നു സമ്മതിച്ചു. ഉടനെ രാജാവു അദ്വൈതത്തിന്റെ പുത്രിയും മൂകയും ആയ അംഗനാത്താത്തിനെ വരുത്തി വിപ്രജ്ഞാലയോഗത്തിന്റെ സന്നിധിയിൽ ഇരുത്തിയുകൊണ്ടു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. മുമ്പാകെ മൂകയായ ഇവളുടെ മൂകത്വം കളഞ്ഞു ഇവളെ നല്ല വാക്പാടവത്തോടുകൂടിയവളാക്കി തീർക്കുന്നതിനു നിങ്ങളിൽ ആർക്കു കഴിയും അവരുടെജാഗ്രതയും മതവും അർത്ഥം ജ്ഞിച്ചത്. നിങ്ങൾ ഇരുകക്ഷിയുടേയും സാമർത്ഥ്യം കാണട്ടെ.

നഗ്നന്മാരും വിപ്രന്മാരും അതു ശരിയായ വഴിതന്നെയെന്നും തങ്ങൾ ഇരുകക്ഷികളും ശ്രമിക്കാമെന്നും, അതിൽ മൂകത്വം തീർക്കുന്നവരുടെ ഭാഗവും മതവും ജ്ഞിച്ചതായി വകവെയ്ക്കുന്നതു കൂടാതെ മറ്റാവരുടെ അംഗ

ങ്ങൾ എല്ലാം ചണ്ഡലന്മാരായി വെട്ടിനരുകി ഇരുമ്പു ചക്കിൽ ഇട്ട് അടുകയും ചെയ്യണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു.

അനന്തരം ഒന്നാമതായി ക്ഷപണന്മാർ തന്നെ കന്യകയുടെ സമീപത്തിൽ എത്തി പലവിധ മന്ത്രതന്ത്രങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചു മൃകതപം നീക്കുന്നതിന്നു ശ്രമിച്ചു. യാതൊരു ഫലവും ഉണ്ടായില്ല. ഒടുവിൽ അവർ ഇച്ഛാഭംഗത്തോടും വ്യസനത്തോടുംകൂടെ പിൻവാങ്ങി. ഉടൻതന്നെ ശൈവഭക്താഗ്രന്ഥനായ മാനിക്യവാചകൻ എഴുന്നേറ്റു ഹോചാസ്യത്തിലും ചിദംബരത്തിലും ഒന്നുപോലെ നന്തനം ചെയ്യുന്ന നരേന്ദ്രൻ പാദകമലങ്ങളെ മനസ്സിൽ ഭക്തിപൂർവ്വം ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ട്, ശ്രീവാചകങ്ങൾ ചൊല്ലി അദ്ദേഹത്തെ സ്തുതിച്ചിട്ട് കന്യകയെ നോക്കി, “അല്ലയോ സുന്ദരി നീ ഒന്നു പാടിയാലും” എന്നു പറഞ്ഞു.

ഉടൻതന്നെ ആ രാജപുത്രി മൃകതപംവിട്ട്, ശാഖാചിനം മറ്റുള്ളശ്രോതാക്കൾക്കും സന്തോഷംകൊണ്ടും അനന്ദംകൊണ്ടും രോമാഞ്ചമുണ്ടാക്കത്തക്കവണ്ണം മധുരമായി ഉച്ചത്തിൽ പാടി. ശൈവമതാവലംബികളും ശിവഭക്തന്മാരും ആയ വിപ്രന്മാർ ഇതിൽപരമില്ലാതെ അനന്ദഭരണത്തിലായി. കാണികൾ എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ അത്ഭുതപരതന്ത്രമായി, മാനിക്യവാചകപ്രാർത്ഥനകൊണ്ട് അതേവരേയും മൃകയായിരുന്ന കന്യകയുടെ മനസ്സു നിർമ്മലമാവുകയും, ശിവജ്ഞ ഹേതുവായിട്ട്, അവളുടെ വാണിയിൽ വാണീഭാവത്തിൽ ധ്വനിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടായിരുന്നു മേൽപ്രകാരം അവൾ പാടിയത്. വീണ്ടും വീണ്ടും മോഹിതൻ ആ കന്യകാന്തേത്തിനോടു പാടാൻ പറയുകയും അവൾ, ഭക്തിമയങ്ങളും വേദോക്തങ്ങളും ആയ അനവധി നിരമസൂക്തങ്ങളെ ഗാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. പാട്ടുകേട്ടു, അത്ഭുതാനന്ദസന്തോഷപരതന്ത്രനായ ചോളൻ തന്റെ ഭദ്രന്മാരെ വളിച്ചു വാടത്തിൽ തോററ ബൈലന്മാരെ കൊല്ലുന്നതിന്നു പല്ലന കൊടുത്തു. അമച്ഛാതിഭാകകന്യകന്മാരും വീര്യശൈല്യപരാക്രമശാലികളും ആയ അനവധി രാജഭന്മാർ ഓടിയെത്തി ശങ്കരഭൂഷകന്മാരായ ബൈലന്മാരിൽ ഒരുത്തനേയും വിടാതെ എല്ലാവരേയും പിടിച്ചു അവരുടെ അംഗങ്ങൾ കാരോന്നം വെച്ചേറെ ഖണ്ഡിച്ചെടുത്തു ഇരുമ്പുചക്കിൽ ഇട്ടാട്ടി, നാകത്തിലേക്കു യാത്രയയക്കുക. അതുകൊണ്ടു ചോളഭാരതത്തിൽ ബുദ്ധമതാവലംബികളായി ഒരുത്തൻപോലും ഇല്ലാതെ ആവുകയും ചോളരാജാവും, തദ്ദേശവാസികളും ഒന്നുപോലെ പൂർവ്വധീകം ശിവഭക്തരായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

അതിന്റെ ശേഷം ശങ്കരഭക്താഗ്രന്ഥനായ മാനിക്യവാചകൻ ശൈവങ്ങളും ചതുർവേദസാരങ്ങളും, ആയ അനവധിദ്രാവിഡഗാനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി പ്രചരിപ്പിച്ചു. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം ഭൂതഭാരതത്തോടുകൂടെ ശിവ

സാമൂഹ്യത്തെ പ്രാപിച്ചു. അരിമർന്നപാണ്ഡ്യനും പുത്രനായ ജഗന്നാഥ പാണ്ഡ്യരിൽ, ഭൂമത്തെ സമർപ്പിച്ചുവെച്ച്, ശിവഭവഭവംകൊണ്ടു്, ശൈവസായുജ്യപദവിയെ കയ്യാണ്ടു്. അതിന്റെശേഷം ജഗന്നാഥപാണ്ഡ്യൻ സുന്ദരേശ്വരഭക്തിയോടുകൂടെ പൂർണ്ണാർ എല്ലാവരെയും ഒന്നുപോലെ അതിശയിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം പാണ്ഡ്യരാജ്യപരിപാലനം ചെയ്യവന്നു. അല്ലെങ്കിൽ വസിഷ്ഠാദി മഹർഷികൾ! സുന്ദരേശ്വരനിൽ യഥാർത്ഥഭക്തിയോടുകൂടി വരതക്കൊണ്ടു് ഇത്രയൊന്നും മാത്രമല്ല മറെറൊരുതന്നെയായിരുന്നാലും വിചാരിച്ചാൽ സാധിക്കുന്നതാണു്. മാമാന്യേശ്വരന്റെ അതിപാവനവും ഭക്തിസംബലനവും ഒരേ ഈ അറുപത്തിഒന്നാമത്തെ ലീലയെ കേതിവൃന്ദം ചർക്കുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്കു് ഇഹപാശ്വര്യങ്ങളും അനന്താശ്വര്യ സംപ്രാപ്തമാകും

അറുപത്തിഒന്നാം ലീല

സമാപ്തം.

പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നവർ

മാമാന്യമാനത്വം

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

നവം-൧൦ ലേഖനം.

കുഞ്ജപാണ്ഡ്യന്റെ അപരവും കുഞ്ജതപവും നശിപ്പിച്ചു

അറുപത്തിരണ്ടാം ലീല.

പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നവർ

ഈ ശൈവഗദ്യവേദികളുടെ നട്ടനായകമെഴുത്തുകാരാ അമാന്യൻ ശിവഭക്താഗ്രന്ഥമായ വസിഷ്ഠാദികളുടെ തന്റെ വരമാറ്റ ലീലാകഥനം തുടങ്ങി.

“കല്പയോഗ വസിഷ്ഠാദികളെ! ഇനി ഞാൻ നിങ്ങളെ മാമാന്യശൈവനായ സുന്ദരേശ്വര അതാനസംബന്ധനെയൊക്കെ കുഞ്ജപാ

സ്വന്തന്റെ ജപവും കബ്ജതപവും തീർത്തതായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അദ്ധ്യായത്തിനോടും ലീല കേൾപ്പിക്കാം. ഇതിനെ കേൾപ്പിച്ചും കേൾക്കുന്നവർക്ക് സേവോത്സാഹോത്സാഹത്തുകൾ തീർച്ചയായും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്.

അതിമർദ്ദനപാണ്ഡ്യന്റെ മരണശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനായ ജഗന്നാഥപാണ്ഡ്യൻ അനവധികാലം പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തെ ക്ഷേമമായി പരിപാലിച്ചു. അദ്ദേഹം സ്വർഗ്ഗലാപ്തനായതിന്റെ ശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മകൻ പാണ്ഡ്യരാജ്യവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരമാർത്ഥശേഷം തനയൻ വിക്രമബാഹുവും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശേഷം പരമാർത്ഥബാഹുവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലശേഷം ശക്തനായ സുരഭിപാണ്ഡ്യനും പാണ്ഡ്യരാജ്യപരിപാലനംചെയ്തു.

സുരഭിപാണ്ഡ്യന്റെ കാലാനന്തരം ക്ഷേമപാണ്ഡ്യൻ രാജ്യഭാരം തുടങ്ങി. ദിവ്യകേതാഗ്രന്തനായ അദ്ദേഹം ധർമ്മാത്മ്യശാലനായ സന്ദർശനാമനെ ക്ഷേമർച്ചനംകൊണ്ട് പ്രസാദിപ്പിച്ചും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലശേഷം കർമ്മപക്ഷങ്ങൾ കൊണ്ട് അർപ്പിച്ച അദ്ദേഹത്തെ പ്രസാദിപ്പിച്ചും ശ്രേഷ്ഠമോഹിനിയും രാജ്യഭാരം കൈമാറി. അതിന്റെശേഷം കാതന്യപാണ്ഡ്യനും തടനന്തരം പുരഷോത്തമപാണ്ഡ്യനും പാണ്ഡ്യരാജാവിനെയും പാണ്ഡ്യൻ. അതിന്റെ ശേഷം രാജ്യഭാരം കയ്യേറ്റ ശത്രുശാസനപാണ്ഡ്യൻ ചേരചോളാവനീശന്മാരെ ഒന്നുപോലെ പോരിൽ തോല്പിച്ച് വിജയപ്രതാപിയായി അനവധികാലം രാജ്യംചാൺ ഒടുവിൽ, മുപ്പതാമകന്മാരെയും പ്രാപിച്ചതിന്റെശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനായ കബ്ജപാണ്ഡ്യൻ സിംഹാസനംചേർത്തു. ജാതജന്മിയായ അദ്ദേഹം ചേരചോളപാണ്ഡ്യന്മാരും മൂന്നും ഒന്നുപോലെ പരിപാലിച്ചുവന്നു. വീര്യശൈലിപരമാകുമായ കബ്ജപാണ്ഡ്യന്റെ പലവക പ്രാവേണങ്ങളും അകൃഷ്ടനായ ചോളൻ തന്റെ മകളായ വനിതേശ്വരിയെ അദ്ദേഹത്തിന് വിവാഹംകഴിച്ചുകൊടുത്ത സ്വരാഗ്രന്തനായും, രാജശ്രേഷ്ഠനായ ചേരൻ അനവധി ധനധാന്യങ്ങളും രത്നാഭരണങ്ങളും കബ്ജപാണ്ഡ്യന് സമ്മാനിച്ചു തന്റെ രാജ്യത്തെയും വീണ്ടെടുത്തു.

ക്ഷേമരാജനാത്രനായ കബ്ജപാണ്ഡ്യൻ ചോളഭരണവും പട്ടമഹിഷിമുദ്രാശീതാവും ആയ വനിതേശ്വരിയോടും, മന്ത്രിസഭതമനായ കലബന്ധുവിനോടും കൂടെ സ്വകീയരാജ്യത്തെയും പരിപാലിച്ചു വലാരിപ്രതാപനായി വസിക്കുന്ന കാലത്തിൽ തന്റെ പൂർവ്വജന്മാർജ്ജിതപാപം കൊണ്ട്, ജനനത്തുടങ്ങിയ സംഭവിച്ച കബ്ജതപംപോലെ അദ്ദേഹത്തിന് മുലമതത്തിൽ വിശ്വാസവും ശ്രദ്ധയുള്ളതായ കർമ്മങ്ങളിൽ അശ്രദ്ധയും സംഭവിച്ചു. മുലമതവിശ്വാസംകൊണ്ട് രാജാവും ദുർബ്ബലിയായിത്തീർന്നപ്പോൾ, 'യഥാരാജാതഥാപ്രജാഃ' എന്നുള്ള അപ്തവാക്യം

പ്രകാരം പ്രജകളും ദുർബ്ബലികളും ദൈവചിഹ്നങ്ങളായ സ്മൃതദ്രാക്ഷാത്മാക്കളും അതി. ശങ്കരഭരണാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മന്ത്രികളോടൊത്തു കലബന്ധം, പട്ടമഹിഷി വനിതേശ്വരീക്കും, രാജാവിന്റെയും പ്രജകളുടെയും ബുദ്ധമതവിശ്വാസവും, ഹാലാസ്യാഹാരംകേതിവിമുഖതയും അത്രയും ദുസ്സഹമായ വ്യസനകാരണങ്ങളായിത്തീർന്നെങ്കിലും, അവർ അതിനെ പെട്ടെന്ന് ഉപേക്ഷിച്ചു. മാത്രമല്ല രാജാക്കന്മാരെ യെന്നു അവരും സ്മൃതദ്രാക്ഷാതികളെ തൃപ്തിക്കുകയും ജലം കൊണ്ടു തൃപ്തനാക്കുകയും സുന്ദരേശ്വരഭരണത്തിനായി ഹാലാസ്യാഹാരത്തിൽപോകാതെ ഭക്തിപൂർവ്വം സർവ്വാനുഭവമായ അദ്ദേഹത്തെ ഹൃദയത്തിൽ ധ്യാനിച്ചു മാനസപൂജയെ ചെയ്യുകയും ചെയ്തു.

ജനങ്ങളും രാജാവും ഒന്നുപോലെ സ്മൃതദ്രാക്ഷാതികളെ ഉപേക്ഷിച്ചു, പേദപാത്രങ്ങളിൽ വിശ്വാസംകൂടാതെ ബുദ്ധമതവിശ്വാസങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചു ബുദ്ധമതവിശ്വാസികളായി എപ്പോൾ തീർന്നുവോ അപ്പോൾ മുതൽ, നാട്ടിൽ മഴ കുറയുകയും ദുർബ്ബലതയും ക്ഷാമവും വളർത്തുകയും ചെയ്തു. അക്കാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ ശിവാന്തരമഹർഷി ചിദംബരത്തിൽനിന്നും സുന്ദരേശ്വരനെ ദർശിക്കാനായി ഹാലാസ്യാഹാരത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ പാണ്ഡ്യരാജാവിന്റെ പട്ടമഹിഷിയായ വനിതേശ്വരീയും മന്ത്രിസഭയുമായ കലബന്ധവുംകൂടി അദ്ദേഹത്തെ ചെന്നുകണ്ടു, കബ്ജപാണ്ഡ്യനും പ്രജകൾക്കും ദൈവമതത്തിൽ ഉള്ള വിശ്വാസത്തെയും ബുദ്ധമതത്തിൽ പരസ്യം ചെയ്തതെയും തന്മൂലം രാജ്യത്തിനും പ്രജകൾക്കും ഒന്നുപോലെയുണ്ടായിരിക്കുന്ന കഷ്ടപ്പാടുകളെയും പററി വിശദമായി കേൾപ്പിച്ചു.

അദ്ദേഹം അപ്പോൾ ഇങ്ങനെ മറുപടി പറഞ്ഞു:—

“നിങ്ങളും വ്യസനിക്കാതിരിക്കവിൻ. രാമസിയാതെ അതിരുന്നിട്ടുവരിക. ബ്രഹ്മചര്യത്തിൽ ഉള്ള ശിഷ്യന്മാരായ ഒരു വിപ്രന്റെ കാരണമായി സാക്ഷാൽ പാവതീർത്തതായ കമാരൻ ശങ്കരാജനെക്കൊണ്ടു ജ്ഞാനമായിട്ടുണ്ടു്. അവ ബാലൻ വളർന്നതെന്ന് ഭഗവതിയുടെ പാൽകുടിച്ചതാണെന്നാണു്. ഗൌരീയുടെ പാൽകുടിച്ചു വളർന്ന ഒരു ബാലൻ രാമസിയാതെ ഒരു വലിയ കവിയാതിരിക്കും. സ്വന്തംതന്നെ പാണ്ഡ്യൻ സർവ്വജ്ഞാനമാണല്ലോ. ഒരു ബാലന്റെ നാമധേയം ജ്ഞാനസംഖ്യാസ്ഥൻ എന്നാണു്. ഇപ്പോൾ ഒരു കുട്ടിക്ക് മൂന്നുവയസ്സുപ്രായമുണ്ടു്. ജ്ഞാനവിജ്ഞാനംബുധിയായ ജ്ഞാനസംഖ്യാസ്ഥൻ ദൈവസ്ഥാനങ്ങളെയെല്ലാം ദർശിക്കുന്നതിനായി ജനകന്റെ സ്തംഭത്തിൽ കയറി മന്ത്രപാത്രപാത്രമോഷ്ടങ്ങളോടുകൂടെ സഞ്ചരിച്ചു ശിവസ്ഥാനങ്ങൾതോറുംപോയി ദ്രാവിഡദൈവങ്ങൾക്കൊണ്ടു് ശിവപ്രസാദം സമ്പാദിച്ചു, സാഗരമേഖലയായ ഭൂമി മുഴുവൻ ചുറ്റി സഞ്ചരിച്ചു വേദബാഹ്യമായ ബുദ്ധമതത്തെ

യെല്ലാം വാദത്തിൽ തോല്പിച്ചു, അവരെയും അവരുടെ മതത്തെയും ഉടച്ചു ഭൂലോകത്തിൽ, വേദോക്തങ്ങളായ ആചാരങ്ങളും കർമ്മങ്ങളും ശിവഭക്തിയും ഉറപ്പിച്ചു വൈദികന്മാരുടെ കഷ്ടപ്പാടുകൾ മുഴുവനാക്കി. നിങ്ങൾ അതുകൊണ്ട് അല്പംപോലും വ്യസനിക്കുകയോ ചഞ്ചലപ്പെടുകയോ യാതൊന്നും ചെയ്യാതെ ശിഷ്ടജനപഥപാലകനും ഭൃഷ്ടനിഗ്രഹനമായ ഹാലാസ്ത്രനാഥനെ ഭക്തിപൂർവ്വം ഭജിച്ചുകൊണ്ട് സമാധാനമായി വസിക്കവിൻ. അടുക്കൽതന്നെ ഹേവൻ ഇവിടെ വരികയും ഇവിടെയുള്ള ബൈലന്മാരെ വാദത്തിൽ മടക്കി ശിക്ഷിച്ചു പുറത്താട്ടിപ്പായ്ക്കുകയും ചെയ്യും”.

ശിവാനന്ദന്റെ വാക്കിനെ അവർ പള്ളരെ കാര്യമായി അംഗീകരിച്ചു. അനന്തരം അവർ ജ്ഞാനബന്ധുവിനു ഇങ്ങനെ ഒരു ലേഖനം എഴുതി വെച്ചു. “അല്ലയോ ജ്ഞാനവിജ്ഞാനസിന്ധുവും, കേരളവേദിക ബന്ധുവും, ആയ ജ്ഞാനസംബന്ധ! ലോകാലിയും ബുദ്ധമതലാംസകനും ആയ നിന്മിത്യാടി ഈ ലേഖനം കണ്ടാൽ അതിവേഗത്തിൽ അങ്ങേ സന്നിധാനംകൊണ്ട് ഈ മധുരാചട്ടണം പരിപൂതമാക്കി സുന്ദരേശ്വരദർശനംചെയ്തു ബൈലന്മാരെ മുഴുവൻ വാദത്തിൽ തോല്പിച്ചു, അവരെ ശിക്ഷിപ്പിച്ചു പുറത്താട്ടിപ്പായിപ്പിച്ചു ഞങ്ങളെ മേന്മിക്കാൻ മനസ്സുണ്ടാകണമെന്ന് ഞങ്ങൾ വന്നയപൂർവ്വം പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.”

പത്രികകിട്ടുന്നതിനു മുൻപുതന്നെ ജ്ഞാനസംബന്ധൻ ഈ വിവരം ചുല്ലാം ദിവ്യദൃഷ്ടിക്കൊണ്ടു ഗ്രഹിച്ചിട്ട്, ഇപ്രകാരം വിചാരിച്ചു.

“ചോളരാജാവു വലിയ ശിവഭക്തനായതിനാൽ ചോളരാജ്യവാസി കളിവും ശിവഭക്തന്മാരല്ലാതെ അരും ഇല്ല. അതുപോലെ പാണ്ഡ്യരാജാവായ കുഞ്ചിജാപാണ്ഡ്യൻ വലിയ ബുദ്ധമതവിശ്വാസിആയതിനാൽ തന്ദ്രശാസ്ത്രികളിൽ ബുദ്ധമതവിശ്വാസികളല്ലാത്തവരും ചുരുക്കംതന്നെ. അതുകൊണ്ട് ഈ ക്ലിഷ്ണത്തിൽതന്നെ മധുരയിൽപോയി രാജാവിനെ വൈദികനാക്കണം. രാജാവു വൈദികനായാൽ പ്രജകളും സിന്ധുനദേഹം അയിക്കുള്ളും” ആ അവസരത്തിൽ പത്രികയും കൈയിൽ എത്തി. വായിച്ചുനോക്കി പൂർവ്വധികം സന്തോഷത്തോടും ഉത്സാഹത്തോടുംകൂടെ മധുരയിലേക്കു പോകാനായി തുടങ്ങിയപ്പോൾ, ഏറ്റവും ചാലനമായ ജ്ഞാനസംബന്ധനോടു്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബന്ധുക്കൾ, ഇന്നത്തെ തിമിനക്ഷത്ര വാഴാദികൾ ചുല്ലാം അമ്മുവേം വാദത്തിൽ എതിരാളിയായ പാണ്ഡ്യരാജാവു്, വലിയ ബൈലാസിദ്ധാന്ത സങ്കരനും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശങ്ങളായ ബൈലാചാര്യന്മാർ വചനത്തിൽ സമർത്ഥന്മാരും ആകയാൽ പോകാൻ പാടില്ലെന്നു വിശേഷിച്ചു.

ജ്ഞാനസംഖ്യയ്ക്ക് ഒരു തടസ്സമല്ലെന്നും ഗാന്ധിജിയുടെ ഇഷ്ട
ഒരു മറുപടി പറഞ്ഞു:—

“ഞാൻ മധുരയിൽ പോകുന്നത് ഒന്നാമതായി സുദേശപദങ്ങൾ നൽകിയാണ്. സുദേശപദങ്ങൾ നൽകുന്നതിനു യാത്രാച്ചുമതലയും മറ്റും നോക്കേണ്ടതില്ല. ഖജനാപദങ്ങൾ നൽകുന്നതിനു കൊള്ളയെത്തിച്ചവരും എന്നാണ്. പിന്നെ നഗ്നന്മാരോടു വാടിക്കുകയെന്നുള്ളതാണ്. അതു സാമീപ്യ മധുരയിൽ ഉള്ള ബൈബിൾ പ്രൊപ്പഗന്ദാ ഏജൻസി വളരെ സമത്വങ്ങൾ ഏകീകരിച്ചു അയക്കുകയും ചെയ്തു. പാസ്റ്റർമാർക്ക് ബൈബിൾ പ്രൊപ്പഗന്ദാ വളരെ പക്ഷപാതം കാണിക്കുകയും ചെയ്തു. സുദേശപദങ്ങൾ കണ്ടുകൊണ്ട് ഞാൻ ബൈബിൾ പ്രൊപ്പഗന്ദാ ജനിക്കുകയും പാസ്റ്റർമാർ വെട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ബൈബിൾ പ്രൊപ്പഗന്ദാ ശിക്ഷിപ്പിച്ച് രാജ്യത്തിനു വെളിയിൽ കാട്ടിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. നിങ്ങളെ കാണിച്ചതാണ്. സുദേശപദങ്ങൾ കൊണ്ടും എന്നിങ്ങനെ മധുരയിൽ യാതൊരു അപമാനവും സംഭവിക്കുകയില്ല. നിങ്ങളുടെ ഡയറക്ടറുടെയും അദ്ധ്യക്ഷന്റെയും അനുമതിയോടെ.”

അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ സമാധാനവും പറഞ്ഞുവെച്ച് പോകാനായിക്കി ഏഴുനേരപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അച്ഛനും മറ്റുള്ള ഉറവെന്യക്കും ബലമായി നടത്തു. അദ്ദേഹം കേൾക്കുന്നതെ വായുശക്തിയാൽ പ്രേരിതമായ പഞ്ചമിയെന്നപോലെ അതിവേഗത്തിൽ സുന്ദരേശ്വരന്മാരുടെയും മധ്യയിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. അന്ത്യമായിക്കൂട്ട് അദ്ദേഹം, ഏല്പാം ശങ്കരപ്രസാദത്താൽ ശുദ്ധമായിപട്ടമെന്നും, യാതൊന്നും സംശയിപ്പാൻ ഇല്ലെന്നും പറയും പറഞ്ഞു അവരെയും അശ്വസിച്ചിട്ടു. അനന്തരം ബാലനായ ആ ജ്ഞാനസംബന്ധൻ, ഭക്തിപരങ്ങളായ പത്തു ഗേയങ്ങൾചൊല്ലി, മഹേശ്വരനെസ്തുതിച്ചു. പതിനാറായിരം ഉരു ശങ്കരനാമവും ജപിച്ചു. അതിന്റെശേഷം ശിവഭക്തന്മാരായ ശിഷ്യന്മാരോടുകൂടെ ചതുരന്മാരായ ദിവ്യന്മാനത്തിൽ കയറി വാദ്യമോഷ്ടങ്ങൾകൊണ്ടു് നാലുദിക്കുകളേയും മുഴക്കി റുതനങ്ങളായ പലവിധ വസ്ത്രാഭരണാദികളുംധരിച്ചു്, നവരത്നക്കോലോടുകൂടിയ വെൺകൊറക്കടയും പിടിപ്പിച്ചു് ചാമരങ്ങളുംവീശിപ്പിച്ചു്, സ്കന്ദഭാഷാദികളും അണിഞ്ഞു്, ദുഷ്ടന്മാരായ ബൈലന്മാരെ സംഹരിക്കുന്നതിനും ശിഷ്യന്മാരെ രക്ഷിക്കുന്നതിനും അയ്യി അതിരറ്റത്തായ കാന്തികൊണ്ടു് ലോകമെല്ലാമൊന്നുപോലെ ഉജ്വലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് കാമകോമളഗാത്രനും സോമസ്നിവേക്രന്തനും ആയ ആ ജ്ഞാനസംബന്ധൻ ബ്രഹ്മപുരത്തിൽനിന്നും, ശ്രീമധുരയിലേക്കു ഏഴുന്നള്ളി.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ എഴുതുന്നതുതിരിച്ചുള്ള വാദ്യോപാധികളും ഭൂത വക്ത്രത്തിൽനിന്നും വാൽകളെ മനസ്സിലാക്കിയും ബൈബിളാൽ കേന്ദ്രം രത്തോളവും ഭയാക്രാന്തരായി പലതും വിചാരിച്ചുകൊണ്ടുനിന്നു.

മാലാസ്യേശ്വരൻ ഭക്ഷ്യവും ശോചുങ്ങളും വിമാനവും, ഭൂമിയിൽ കണ്ടപ്പോൾതന്നെ ജ്ഞാനസംബന്ധൻ, ഭക്തിപൂർവ്വം, ദിവ്യഗേയങ്ങൾകൊണ്ട്, മാലാസ്യേശ്വരനെ സ്തുതിച്ചു കൂടിയിട്ടുകയും, ആപാദകുലം വിഗ്രഹത്തെ മനസ്സിൽ ധ്യാനിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെശേഷം സപ്തസാഗരഭാവനയോടുകൂടെ വേഗവഴിയിലുപരിയും സർവ്വതീർത്ഥഭാവനയോടുകൂടെ മേഘചന്ദ്രികിതീർത്ഥത്തിലും സ്നാനംചെയ്തു സന്തോഷപൂർവ്വം അവിടുവിടെ പിതൃദേവതാത്ത്വവും കഴിച്ച് വിഷ്ണുശാസ്ത്രവും സ്തുതനേയും, പ്രണതേഷോഭിനിയാമനീനാക്ഷീഭഗവതഃയയും, നമസ്കരിച്ച്, മാലാസ്യേശ്വരൻ, ദേവധിനാഥനായ മാലാധിപിനാൽ സമർപ്പിച്ചും, വാണസിംഹനാഥനായകന്യാരാൽ ഉദ്യോഗവും ആയ വിമാനഭർഗനവും ചെയ്തു അതിനുള്ളിൽകൂടന്ന ദോഷാലമ്പാദം കൈവണങ്ങിയതിന്റെശേഷം മാലാധിപനും മാലാസ്യധിപതിയും ശിവനും, ലിംഗമൂർത്തിധാരണം, സച്ചിദാനന്ദരൂപവും, ചിദാനന്ദമയനും, വിശ്വലിംഗനും വിശ്വലോകനും യോഗിസ്യവും പഞ്ചാരോഹിതപിതും ആയ സുന്ദരേശ്വരനെ ആലോകനംചെയ്തു. അഞ്ചുലിഖലനും അനന്ദവിപരനും, നിശ്ചലാംഗനും ഭരതീട്ട് അവാങ് മനസഗോചരമായ ചിദാനന്ദത്തെ അനുഭവിച്ചു. അനന്തരം അനന്ദബാഹുപുണ്ണാക്ഷനും, പൂർവ്വാങ്കുളംബനും ആയിട്ടു ഏറ്റവും പൂരാതനമായ പുരസ്കരവിമാനത്തിൽ സ്ഥിതിനായിരിക്കുന്ന ആ മീനാക്ഷീസ്വരായനെ ഭക്തിമയങ്ങളായ അനന്ദധി മധുരഗേയങ്ങൾകൊണ്ട് സ്തുതിച്ചു. അതിന്റെശേഷം അദ്ദേഹത്തെ വിധിപ്രകാരം പൂജിക്കുകയും ധ്യാനിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തുവെച്ച്, അനുജയുംപാണി പെട്ടിയൽ ഇറങ്ങിയപ്പോൾ, മുന്പേകൂട്ടിയെ അവിടെവന്നുതാമസിക്കുന്ന സുന്ദരോക്ഷധാരിയും ശിവലിംഗാർച്ചകനും, സുന്ദരേശ്വരഭക്തനും ധർമ്മശീലനും, ശൈവാഗമസാരോപദേശാലും മന്ത്രിശാസനായ കലാമന്യുപിന്റെയും, പട്ടമഹിഷിയായ വനിതേശ്വരിയുടേയും ഗുരുകൂതനും, വാഗീശൻ എന്നു പേരോടുകൂടിയവനും ആയ ശിവയാഗി അദ്ദേഹത്തെകാണുകയാൽ അദ്ദേഹം മന്ത്രിരുന്നോടും പട്ടമഹിഷിയോടുംകൂടെ ചെന്നു ജ്ഞാനസംബന്ധനെ ക്ഷണിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മന്ത്രികൊണ്ടുപോയി. മന്ത്രിന്റെയും രാജനിയുടേയും ആജ്ഞപ്രകാരം പേണെത്തല്ലാം ഉണ്ടാക്കിച്ച് ജ്ഞാനസംബന്ധനെയും, ശിഷ്യാനന്ദങ്ങളേയും സല്ലഭിച്ച്, അന്നരാത്രിയിൽ അവിടെ താമസിപ്പിച്ചു. ജ്ഞാനസംബന്ധൻ, സപ്താർച്ചമെല്ലാം സ്വീകരിച്ച്, രാവനായും ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് രാത്രിയിൽ ഉറക്കത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ മധുരാപട്ടണത്തിൽ സമീപത്തിൽ ഉള്ള പർവ്വതങ്ങളിൽ അധിവാസംചെയ്യുന്ന ബാലന്ദാർ എല്ലാവരുംകൂടി ഒന്നിച്ചുവന്നു, ഹൃദ്യഗൃഹങ്ങൾകൊണ്ട് വഴിപോയെടുത്ത ഒരു ഹോമനടത്തി അന്നയെ പ്രസാദിപ്പിച്ച്, ജ്ഞാനസംബന്ധനെ ദമിപ്പിക്കാനായി അയച്ചു.

ബാലന്ദാർമാരുടെ നിഷ്കാശപ്രകാരം പുറപ്പെട്ട, അഗ്നി, ബാലശിഷ്യാന്മാരോടുകൂടെ പുറപ്പെട്ട ജ്ഞാനസംബന്ധൻ താമസിക്കുന്ന മം

ത്തിന്റെ ചുറയ്ക്കെ വളഞ്ഞു് ഉജ്ജ്വലിച്ചു് മഠം ദഹിപ്പിക്കുന്നതിനായി ഭാവിച്ചു. അഗ്നി എന്തെല്ലാംപ്രകാരത്തിൽ ഉജ്ജ്വലിച്ചിട്ടും അതിനു മറഞ്ഞ ദഹിപ്പിക്കുന്നതിനു സാധിക്കാതായി. ഉടനെ ബൈലോചായുന്മാർ മഠത്തിനു ചുറ്റും കത്തിജ്വലിക്കുന്ന അഗ്നിയിൽനിന്നും ചൂട്ടുകൊള്ളുത്തി മഠത്തിനുവെച്ചു. ജ്ഞാനബന്ധുപാക്കട്ടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരാകട്ടെ ഉറക്കം മൂലം ഈ വിവരങ്ങൾ ഒന്നും അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും സർവ്വജ്ഞനായ സുന്ദരേശ്വരൻ ഈ വിവരം അറിഞ്ഞു് മഠത്തിനുപുറത്തു അഗ്നിയെ നിവീർത്തു മാക്കി. അതുമൂലം അഗ്നി അത്യന്തംഭയങ്കരമായവിധത്തിൽ കത്തിജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നെങ്കിലും ഒരു തുരുമ്പിനുപോലും നാശമൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. കുറേനേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ജ്ഞാനബന്ധുവിന്റെ ശിഷ്യന്മാർ ഉണർന്നു. അവർ മഠത്തിനുതീപുറം എരിയുന്നതുകണ്ടു് അത്യന്തം സംഭ്രമത്തോടുകൂടെ കാട്ചെഴുതേറു് പോയി വിവരം, ജ്ഞാനസംബന്ധനെ അറിയിച്ചു. ഉടൻതന്നെ അദ്ദേഹം കിടക്കയിൽനിന്നും ചെഴുതേററിയന്നു് ദ്രാവിഡശൈഖന്മാർ, സുന്ദരേശ്വരനെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ടു്, കുബ്ജപാണ്ഡ്യനെ പാവകൻ ജപരത്നവിയായി പ്രാപിക്കട്ടെ എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു. വീണ്ടും അപ്രകാരം സംഭവിക്കണമെന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതായ ഒരു ഗോരംകൂടി ചാടി. ഉടൻതന്നെ അഗ്നി അതിവേഗത്തിൽപോയി ജപരത്നപേണ കുബ്ജപാണ്ഡ്യനെ പ്രാപിച്ചു.

കബ്ജമാണിട്ട് ജപചീഡകൊണ്ട് അസംഗ്രഹം വേദനയാൽ ആക്രന്തനായിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം നിമിത്തപീഡ ഉള്ളതും, പിരിയലും അസംബന്ധമായവനാൽ പ്രാപിക്കുകയും വ്യസനിക്കുകയും ചിരിക്കുകയും കരയുകയും മറ്റുമായി പലപ്രകാരം ബുദ്ധിഭ്രമക്കാരെപ്പോലെ കാണിച്ചു.

ബെലുന്ദർ അവരുടെ ശ്രമം ഫലിക്കാത്തതിനാൽ ബുദ്ധിക്ഷയത്തോടുകൂടെ മടങ്ങിപ്പോയി വിവിധം നഗ്നാചാര്യന്മാരെ അറിയിച്ചു. അവർ അതുകേട്ട്, അനന്താകണ്ഠിയം എന്നെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടെ വന്നിട്ടു. രാജാവ് ജപരപീഡിതനായിരിക്കേണ്ട എന്നുള്ള ചിന്ത കേട്ടതീവോളം നാടടക്കം വൃദ്ധിക്കകയാൽ, ആരുവേദപാരാധാരപാരംഗതന്മാരായ അനേകായിരം വൈദ്യന്മാർ എത്തി ചികിത്സിക്കുകയും ചെയ്തു. അവരുടെ വേഷങ്ങളെക്കൊണ്ടു യാതൊരുശാസ്ത്രത്തിലും കിട്ടാതെ ഒരുപോലെ രാജാവ് ആവൃണായി വൈദ്യന്മാരോട് പൊയ്ക്കൊള്ളാൻ അജ്ഞാപിക്കുകയും ഭഗവാനായ വൈദ്യന്മാർ കല്പനയെ അടിക്കുകയെഴുതു. അനന്തരം അദ്ദേഹം മന്ത്രിയെ വരുത്തി അദ്ദേഹത്തിനോടു ക്ഷപണാചാര്യന്മാരെ വരുത്തി തന്റെ ജപാന്തിര ശാസ്ത്രത്തിൽ അജ്ഞാനമെന്നു തിരിച്ചറിയിച്ചു. മന്ത്രി ഉടൻതന്നെ നഗ്നാചാര്യന്മാരെ വരുത്തി അവരോടു രോഗം ശമിപ്പിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഉടനെ ബുദ്ധമന്മാരായ നാർയോഗചേന്ദ്രൻ വന്നു രാജാവിനെ ചികിത്സിക്കുകയും ചെയ്തു. മന്ത്രിയും

യും, കണ്ഡികാംബു ജപിച്ചു ശരീരത്തിൽ പ്രോക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. രാജാവിന് ജപവും സന്താപവും അപ്പോൾ മുതൽ പൂർവ്വാധികം ഉജ്ജ്വലിച്ചു. തന്മൂലം പരിക്ലാപനമായ രാജാച്ച നഗ്നനായിത്തീർന്നു. വെറുപ്പോടുകൂടെ അവരും പൊയ്ക്കൊള്ളുന്നതിന് അജ്ഞാപിച്ചു. മനസ്സാപത്തോടും ഇളിഭിത്തോടുംകൂടെ അവരും പിൻമാങ്ങി. രാജാച്ച് ജപസന്താപത്താൽ മൂർഛിതനായി ഭൂമിയിൽ പതിച്ചു. ഉടനെ പട്ടമഹിഷിയായ വനിതേശ്വരിയും മന്ത്രിസത്തമനായ കലബന്ധുവുംകൂടെച്ചെന്നു അദ്ദേഹത്തെ കാണി ഇരുത്തിയുകൊണ്ടു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

“അല്ലയോ നൃപശ്രേഷ്ഠ! അവരിടത്തെ പ്രാണരക്ഷയ്ക്കും സന്താപശാന്തിക്കും ആയി ഞങ്ങൾ പറയുന്നതിനെ നിന്തിരവടിക്കേൾക്കണം. ഇവിടെ ശിവയോഗിയുടെ മഠത്തിൽ ജ്ഞാനസാക്ഷിയൻ എന്ന പേരോടുകൂടെ വിശ്രുതനായ ഒരു ബാലൻ വന്നിട്ടുണ്ട്. സുന്ദരേശ്വരഭക്താഗ്രണിയും ജ്ഞാനബുദ്ധിയും സർവ്വജ്ഞാനം ആയ അദ്ദേഹം സർവ്വകൃത്യസമർത്ഥനും സാധുവും അണ്. അദ്ദേഹത്തെ വരുത്തി വിവരം പറഞ്ഞാൽ നിന്തിരവടിയുടെ രോഗത്തിനു ശാന്തിവരുത്തിത്തരും. അതിനു യാതൊരു വ്യത്യാസവും വരുന്നതല്ലെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ ബലമായ വിശ്വാസവുമായെയ്യും അവിടത്തെയ്ക്കു മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തെ വരുത്തി രോഗനിവൃത്തിയുണ്ടാക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ അഭിപ്രായംപോലെ ചെയ്യുകൊള്ളണം”.

രാജാച്ച അതുകേട്ടു പറഞ്ഞു:—അവനെക്കൊണ്ടു ചികിത്സിപ്പിക്കുന്നതിന് വിരോധമില്ല. ഭസ്മം എന്റെ ശരീരത്തിൽ തൊടിക്കാൻ പാടില്ല. . എന്നിങ്ങു മുഖസിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ ഉള്ള വിശ്വാസംമൂലം ഭസ്മം എന്നു വിചാരിക്കുന്നതുപോലും ഭയ്യമാണ്.”

പൂർവ്വജ്ഞിതപാപത്തിന്റെ ശക്തികൊണ്ടു രാജാച്ച പറഞ്ഞ ഈ വാക്കുകൾ കേട്ടു, അവർ അദ്ദേഹത്തിനോടു് ഇത്ര ശുദ്ധവും വേദസമ്മതവും ആയ ഒരു പാഠനവസ്തു വേറെയില്ല. മൂലശരീരോമണികളായ ബൈലന്മാരുടെ അസംബന്ധപ്രഭാവങ്ങൾ പ്രമാണങ്ങളായി അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടു് അങ്ങു് ഇങ്ങനെ അഭിപ്രായം പറയുന്നതു് ഒട്ടും ശരിയല്ല. അവിടത്തേയ്ക്കു ചെന്നുപോയും സമാധാനവും അവസാനത്തിങ്കൽ അത്മാവിന് ശാന്തിയും ഉണ്ടാകുന്നതിനായി അവിടുത്തെ പൂർവ്വാർജ്ജനം ഉപേക്ഷിച്ചുവന്നതുപോലെ അവിടുന്നു, ഭസ്മരൂപാക്ഷാദികളെ വിധിവൽ ധരിക്കുകയും, തദ്വപുജയെ ചെയ്യുകയും ചെയ്യണം. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അവിടത്തേക്കു രോഗശാന്തിയും ഉണ്ടാകും. ഭസ്മരൂപാക്ഷാദികളേയും തദ്വസേവയേയും ശ്രദ്ധിക്കുന്നവന് ഇഹത്തിൽ സൗഖ്യമുണ്ടാവുകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല പരത്തിൽ, നരകഭൂമി അനുഭവിക്കേണ്ടിയും വരും. ഞങ്ങൾ ഇങ്ങനെ പറയുന്നതിൽ അങ്ങേയ്ക്കു വിശ്വാസം ഇല്ലെങ്കിൽ, അതിനു ഞങ്ങൾ വേറെ ഒരു

വഴിപറയാം. അതു മറെറാന്നും അല്ല. അവിടുന്ന്, വൈദികപ്രമാണികളേയും, നഗ്നാചാര്യന്മാരേയും വരുത്തി ഇതുകക്ഷികളോടും അവിടത്തെ രോഗശാന്തിയെച്ചെയ്യാൻ ആവശ്യപ്പെടണം. അവരിൽ ആരു നിന്തിരുവടിയുടെ രോഗശാന്തിവരുത്തുന്നവോ അവരെ അങ്ങു ഗുരുവാക്കിപ്പരിച്ച് അവരുടെ മതത്തെ സാദരം സ്വീകരിക്കണം. രാജാവു് അപ്രകാരം സമ്മതിച്ചു. അനന്തരം അവർ നഗ്നാചാര്യന്മാർക്കു് അയ്യപ്പം വെച്ചു് അവർതന്നെ ശിവയോഗിയുടെ മഠത്തിൽപോയി ജ്ഞാനസംബന്ധനെവദിച്ചു് വിവരങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്നോടു പറഞ്ഞു, ശിഷ്യസമരം അദ്ദേഹത്തേയും കൊണ്ടു് അതിവേഗത്തിൽ രാജസന്നിധിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. പതിനാറായിരം ശിഷ്യഗണങ്ങളോടുകൂടെയുള്ള അതിബാലനായ ജ്ഞാനയോഗിയുടെ അഗമനത്തെ അന്തർദ്വിജായുള്ള ഭൂതഗണങ്ങളാൽ സംസേവ്യനായ സാക്ഷാൽ അന്തകാന്തകനായ പരമശിവന്റെ അഗമനമോ ഏന്നു് കാഴ്ചക്കാർ ശങ്കിച്ചു. അപ്പോഴേയ്ക്കു് അപ്പുസഹസ്രം നഗ്നാചാര്യന്മാരും ഏത്തി വട്ടംചുറ്റി അവസരസ്ഥരായി. ജ്ഞാനമസ്യ അവരുടെ മധ്യത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു അനൂനത്തിൽ ചെന്നിരുന്നു. സ്വഭാവേന ശാന്തനാണെങ്കിലും സുന്ദരേശ്വരസ്തണയോടുകൂടിയ അദ്ദേഹം, മദനാനുകൂല്യത്താലേ സിംഹക്കുട്ടിയെപ്പോലെ തേജോവിധിസന്തതാലും പ്രാഭവൈഭവം കൊണ്ടും, ഗാംഭീര്യംകൊണ്ടും ശോഭിച്ചു. ഏകിലും, അ കൂട്ടത്തിൽ കച്ചുകുറുത്തുപുണയ്ക്കുന്നതും മായാമയന്മാരും കഠാരകർമ്മികളും, സുപ്രസിദ്ധവാഗ്മികളും ആയ ഒട്ടനേകമുഖാചാര്യന്മാരുടെ വിക്രമങ്ങളേയും അവരുടെമേൽ രാജാവിനുള്ള സ്വഭാവികമായ ദാക്ഷിണ്യത്തേയും, ബാലനും, നിസ്സഹായിയും, ഏകനും ആയ ജ്ഞാനമസ്യവന്റെ സ്ഥിതികളേയും പററി അഭയാചിച്ച് തുടങ്ങിയപ്പോൾ, മന്ത്രിസത്തമനം പട്ടമഹിഷിടക്കും വലിയ റലിയ സംശയങ്ങളും ഭയവും വ്യസനവും ഇടവിടാതെ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പരോഗിതജ്ഞനും,*ദീർഘദർശിയും, ജ്ഞാനാംഭോധിയും ആയ ജ്ഞാനമസ്യ അവരുടെ മുഖഭാവങ്ങൾ നോക്കി, കാര്യം മനസ്സിലാക്കീട്ടു് അവരെ വിളിച്ചു സുന്ദരേശ്വരസ്തണയോടുകൂടെ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

“നിങ്ങൾ ഒട്ടും സംശയിക്കേണ്ട. ഞാൻ തോല്പിച്ചോടിച്ചേക്കാം. രാജാവിന്റെ ജപരവു സംഭരിക്കാം. അവർക്കു് ഒരുപകാരണേയും മാലാസ്യശപരപ്രാവേകൊണ്ടു് എന്നെ ജയിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല. നിങ്ങൾ കുന്നുകൊണ്ടും യെപ്പെടേണ്ടെന്ന് നിങ്ങളോടുപറയാൻ എന്റെ ഉള്ളിൽവാഴുന്ന ഈശ്വരൻ എന്നിങ്ങനെ ധൈര്യംതരുന്നു.”

മന്ത്രിയും പട്ടമഹിഷിയും ജ്ഞാനസംബന്ധന്റെ ധൈര്യത്തോടു വളരെ വളരെ സമാധാനപ്പെട്ടു. ഉടൻതന്നെ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ബാലാചാര്യന്മാർ എല്ലാവരുംകൂടി ഏഴനേറു് രാജാവിന്റേയും മന്ത്രിമാരുടെയും മുഖിൽ ചെന്നുനിന്നുകൊണ്ടു്, മഹാരാജാവിന്റെ ദക്ഷിണഭാഗത്തെ

ജപരസന്താപം ജ്ഞാനസംബന്ധബാലൻ തീർന്നു. വാമദാഹത്തെ ജപരതാപം ഞങ്ങൾ തീർക്കാം. ഞങ്ങളിൽ ആർക്കാണ് സാമർത്ഥ്യം എന്നു നിങ്ങൾക്കു അപ്പോൾ കാണാം എന്നു പറഞ്ഞു. ജ്ഞാനസംബന്ധബാലനോട് അതിനെ സമ്മതിച്ചു. രാജാവിന്റെ ശിക്ഷക്കേതനും സേനാഭ്യക്ഷാധാരിയും ആയ ജ്ഞാനസംബന്ധനെ സ്വീകരിക്കുന്നതിന് വലിയ ചെറുപ്പത്തോന്നിയെങ്കിലും, പൂർവ്വചന്ദ്രവൈഭവത്താൽ അപ്രകാരം സമ്മതിച്ചു. അതുകണ്ട് മന്ത്രിയും പട്ടമഹാരിഷിയും ഏറ്റവും സന്തോഷിച്ചു. അതിന്റെശേഷം ജ്ഞാനസംബന്ധൻ ഹൃദയത്തിന്റെ ഭസ്മസായിയിൽനിന്നും ഭസ്മംവാരി മീനാക്ഷീസുന്ദരേശ്വരസ്വരണയോടു കൂടെ ജപരഹിതനായ കബ്ജപാണ്ഡ്യന്റെ ദക്ഷിണഭാഗത്തിൽ പൂശാനായി ഭാവിച്ചപ്പോൾ, ബലാലന്മാർ കാടി ഏഴുനറു്, ജ്ഞാനസംബന്ധന്റെ കയ്ക്ക് പിടിച്ചുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

“നിച്ഛക! അതിനു വാങ്ങ! ഞങ്ങളെ അത്ര ഭോഷന്മാർ ആക്കേണ്ട. ശേഷമപ്പോഴാകുമ്പോഴൊക്കെ ജപരസന്താപം തീർക്കാൻ ആർക്കു അർഹനാണ്. അതു പാടില്ല. നിങ്ങളുടെ മതവിശ്വാസംകൊണ്ട് ജപരതീർന്നു. അതിനനുരൂപം മന്ത്രശക്തി ഇല്ലെങ്കിൽ ഈ സഭസ്സിൽ വെച്ച് സാധിക്കത്തക്കവണ്ണം പുറത്തു ഏറ്റു. അതല്ല, കേവലം ഭസ്മംകൊണ്ടുതന്നെ ജപരതീർക്കാമെന്നു ധൈര്യമുണ്ടെങ്കിൽ വേറെ ഭസ്മം ലേപനം ചെയ്യുന്നതിന്നു കാണ്മുന്നതാൽ ഞങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചുകൊള്ളാം. നിന്റെ കൈവശമുള്ള ഭസ്മം ശേഷമുള്ളതാണെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല.”

ജ്ഞാനസംബന്ധൻ അതുകേട്ടു പറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോ ദൈവഭാഷികളായ കപടജ്ഞാൻ! രാജാവിന്റെ ജപരം തീർക്കുന്നതിന്നു എന്റെ കൈവശം ഉള്ള ഭസ്മത്തെപ്പറ്റി മനസ്സിൽ വിചാരിക്കുകയോ തൊടുകയോ ചെയ്യുന്നത് എങ്ങനെയാണ്. ഭസ്മത്തെപ്പറ്റി ഹൃദമാനം നിങ്ങളെപ്പോലെയുള്ള മൂഢന്മാർക്കല്ലാതെ പരമാർത്ഥജ്ഞാനികളിൽ ആർക്കു ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. അങ്ങനെയിരിക്കെ ഞങ്ങളിൽ ആരെക്കൊണ്ടും വാരിക്കൊണ്ടു വരാൻ കഴുകയില്ല. നിന്റെ ഭൃത്യന്മാരെ ശിഷ്ടന്മാരെ പോയി കൊണ്ടുവന്നാൽ അവർ ഭസ്മത്തിൽ ശേഷമധേഷം. അതുകൊണ്ടു അവരേയും അയക്കാൻ പാടില്ല.

ജ്ഞാനസംബന്ധൻ അതുകേട്ട്, എന്നാൽ നീങ്ങുവാൻ ഇഷ്ടമുള്ളവരെ അയക്കണം. എന്നിങ്ങനെ അയച്ചുവാരിക്കുന്നതിലും വിരോധം ഇല്ല. ഹാലാസ്ത്രക്ഷേത്രത്തിലെ സ്മരണ കിട്ടണം, അതായത്തും. ക്ഷപണന്മാർ അതുകേട്ട്, എന്നാൽ രാജകീരണമാരെ അയച്ചു സ്മരണ വാരിക്കാം എന്നു പറഞ്ഞു. ജ്ഞാനസംബന്ധൻ അതു സമ്മതിച്ചു. ഉടൻതന്നെ ക്ഷപണന്മാർ വിശ്വസ്തന്മാരായ ചില രാജകീരണന്മാരെ അയച്ച് അവരെക്കണ്ടു്, ഹാലാസ്ത്രക്ഷേത്രത്തിലെ തുടപ്പുള്ളിയിൽ നിന്നും സ്മരണ വാരിക്കൊണ്ടു വരുവിച്ച് ജ്ഞാനസംബന്ധന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു. അദ്ദേഹം സ്മരണ വാങ്ങി സുദർശനപാത്രം ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു സ്മരണാഭിഷേകം നടത്തണമെന്നുള്ള ഭാഗ്യം കൈക്കൊണ്ടു്, പഞ്ചാക്ഷരനാമജപത്തോടുകൂടെ സ്തുതിയുമായ ഭയവും ചൊല്ലി ശ്രീഭഗവതാദായാമ ഹൃദയം സ്മരണം. പാപിനായാഭാവിന്റെ ശരീരത്തിൽ ഞാൻ എങ്ങനെയൊരു ഭാഗ്യം ചെയ്യുക. പാപിയെ തൊടുന്നതും പാപമാണല്ലോ. എങ്കിലും സുദർശനപാത്രം ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടു് പാപശങ്കകളാൽ ഭയപ്പെടുന്നതും ചെയ്യുകയേയുള്ളൂ. എന്നിങ്ങനെ അഭയാചിന്തയ്ക്കൊണ്ടു് രാജാവിന്റെ ദക്ഷിണഭാഗത്തിൽ ഭാഗ്യം ചെയ്തു. ഉടൻതന്നെ ദക്ഷിണഭാഗത്തിലെ ജപരം മാറി. ആ വശത്തെ സന്താപംകൂടെ വാമഭാഗത്തിൽ വരുവിച്ചു. അതുവശത്തെ ജപരംകൂടി ഒരു വശത്തായപ്പോൾ രാജാവിന്റെ പാപശല്യം പഴുതിൽ എടുത്തു.

ഉടൻതന്നെ അദ്ദേഹം, നഗ്നനായോടു ഭാഗ്യം ഏറ്റുവാങ്ങിയപ്പോൾ എടുത്ത ഭാഗ്യത്തെ ജപരം മാറുന്നതിന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ഇടുത്തഭാഗ്യത്തുപിന്നെ തൊട്ടു വളരെനേരം ജപിച്ചു. ജപരം ജപിക്കുമ്പോൾ വരുവിച്ചതല്ലാതെ ശമിച്ചില്ല. അന്നത്തന്നെ അപ്പോൾ കണ്ണടകൊണ്ടു് ജപിച്ചു തളിച്ചു. എന്നിട്ടും ജപരം കുറഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല പൂർവ്വം ഉഗ്രമായിരുന്നിട്ടു്, പിന്നെ കുറഞ്ഞു കരിയുകയും ചെയ്തു. തന്മൂലം ജപിച്ചതിനാലായതായ രാജാവിന്റെ ശ്വശുരന്മാരെ ഏറ്റവും ഭയപ്പെട്ടു. നഗ്നന്മാർ അതുകേട്ടു് ദക്ഷിണഭാഗം അമൃതഭാഗമാണു്. ആ വശത്തെ ശോഭന ശമിപ്പിക്കുന്നതിന്നു അതുകൊണ്ടു് കഴിയും. വാമഭാഗത്തെ ശോഭന ശമിപ്പിക്കുന്നതിന്നു അതുകൊണ്ടു് എടുത്തു. അതുകൊണ്ടാണു് ആ വശത്തെ ശോഭന വാമഭാഗത്തു്. അമൃതഭാഗമായ ദക്ഷിണഭാഗത്തെ ശോഭന ശമിപ്പിച്ചതിൽ ഈ വൈദികനെ അത്ര ബഹുമാനിക്കാനും ഇല്ല. വിഷഭാഗമായ വാമഭാഗത്തെ ജപരംകൂടി ഇവൻ ശമിപ്പിക്കാമെങ്കിൽ ഇവനെ അതിസമർത്ഥനെന്നും യോഗ്യനെന്നും ഞങ്ങൾ സമ്മതിക്കാം.

കഷ്ടജപാബദ്ധൻ അതുകേട്ടു്, ജ്ഞാനസംബന്ധനെ നോക്കി, അല്ലയോ ഭഗവതി! സാമിൻ! അങ്ങു് ഡാക്ഷാൽ ഈശ്വരൻതന്നെയെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. അങ്ങു് എന്റെ വാമഭാഗത്തിൽ ഉള്ള ജപരംകൂടി രീതിയ്ക്കു് സന്താപശാന്തിയുണ്ടാക്കിത്തരണം എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു.

ജ്ഞാനസംബന്ധൻ അതുകേട്ട് അങ്ങ ഭയപ്പെടേണ്ട. അങ്ങേ ജപതാപമുഴുവനും ഞാൻ ഇപ്പോൾതന്നെ തീർത്തേക്കാം. എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ട് തന്റെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന ബാക്കി ഭസ്മംകൊണ്ടു് രാജാവിന്റെ വാമഭാഗത്തിൽ തലോടി വാമഭാഗത്തെ ജപരവുതീർത്തു. രാജാവിനു് കായബലവും, സന്തോഷവും, സൌഖ്യവും പൂർവ്വധികം വർദ്ധിച്ചു. അദ്ദേഹം തന്റെ മന്ത്രിസത്തമനേയും പട്ടമഹിഷിയേയും ഏറ്റവും പ്രശംസിച്ചു. അനന്തരം ജ്ഞാനസംബന്ധന്റെ കാൽക്കൽവീണ സാഷ്വാതനമസ്കാരംചെയ്തിട്ട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

അല്ലയോ സ്വാമിൻ! ജ്ഞാനസംബന്ധ! ജഗദ്ഗുരോ! അവിടുന്ന് പ്രായംകൊണ്ടല്ലാതെ ജ്ഞാനംകൊണ്ടും ഭക്തികൊണ്ടും ഒരിക്കലും ബാലനല്ല. തത്വജ്ഞാനിയും സാക്ഷാൽ പരമശിവഭക്തനുമായ നിന്തിരുവടിക്കുതേലും നിന്തിരുവടിയല്ലാതെ അതും ഇല്ല. അങ്ങയുടെ മുഖദർശനംകൊണ്ടും കരസ്ഥാശനംകൊണ്ടും ഏന്റെ സമസ്തപാപവും അസ്തമിതമായി. എനിക്കു ജ്ഞാനം ഉദിച്ചു. ഞാൻ നിന്തിരുവടിയെ സാക്ഷാൽ പരമശിവൻ എന്നുതന്നെ വിചാരിക്കുന്നു. മൃഗമായ ഞാൻ അറിയുകയാതെ നഗ്നശിശുവായതെങ്ങെ അശ്രയിച്ചതു ധേതുവായിട്ട്, ഏറ്റവും ധർമ്മനായി. ആ പാപപങ്കംകൊണ്ടു് മലിനനായ എന്നെ നിന്തിരുവടി രക്ഷിക്കണം.

പൂർവ്വപ്രാർത്ഥനാപരിവാകത്താൽ ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന രാജാവിനെ ജ്ഞാനപൂർണ്ണനും ജ്ഞാനവിജ്ഞാനസമഗ്രനും, അയ ജ്ഞാനസംബന്ധൻ ചാക്ഷുഷിവിദ്യകൊണ്ടും, ഭസ്മരൂപനംകൊണ്ടും, കബ്ജതപത്തെ നീക്കി ഏറ്റവും സുന്ദരനാക്കി പഞ്ചാക്ഷരോപദേശംകൊടുക്കുകയും, പൂജിക്കുന്നതിന്നു ശിക്ഷിതംകൊടുത്തു പൂജാക്രമോപദേശവുംചെയ്തു. അനന്തരം അതേവരെയും ജപരവീധിതരും കബ്ജതംകൊണ്ടു് വികൃതനായിരുന്ന കബ്ജപാണ്ഡ്യൻ ജ്ഞാനസംബന്ധന്റെ കടാക്ഷചീക്ഷണവും ഭസ്മരൂപനംകൊണ്ടു്, ജപസന്താപവിഗതനും പൂർവ്വധികം അരോഗദൃഢശരീരനും അതേവരെയും ഉണ്ടായിരുന്ന കൃഷ്ണതീർത്ഥ സൌന്ദര്യവാനും ആയിത്തീർന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം രാജാവിനെന്നോക്കി, കൂനമൂലം ഇതേവരെയുംനിന്നെ എല്ലാവരും കബ്ജപാണ്ഡ്യൻ എന്നുറണല്ലോ വിളിച്ചുവന്നതു; ഇന്നുമുതൽ അതിദീപ്തിമയമായ സൌന്ദര്യഭസ്മരൂപനായിട്ടായി നിന്നെ എല്ലാവരും സുന്ദരപാണ്ഡ്യൻ എന്നു വിളിക്കും. നിനക്കു് ഞാൻ സുന്ദരപാണ്ഡ്യൻ എന്നു പേർദ്രിശിക്കുന്നു എന്നുപറഞ്ഞു. അന്നുമുതൽക്കാണ് കബ്ജപാണ്ഡ്യൻ സുന്ദരപാണ്ഡ്യൻ എന്നു പ്രഖ്യാതനായതു്.

ജനനമുതലും ഉണ്ടായിരുന്ന തന്റെ കബ്ജതപത്തെ തീർത്തമൂലം, അപാരസന്തുഷ്ടനും അത്യാശ്ചര്യഭരിതനും അയ രാജാവു്, ഇതില്ലാമീ

ല്ലാത്ത ഭക്തിയോടുകൂടെ ജ്ഞാനപൂർണ്ണനെ ഭദ്രാസനത്തിൽ ഇരുത്തി സാക്ഷാൽ സുന്ദരേശ്വരൻതന്നെയെന്നുള്ള മനോഭാവനയോടുകൂടെ വഴിയാകം വണ്ണം പൂജിച്ചു്, വിശേഷവസ്ത്രങ്ങളും ആഭരണങ്ങളുംകൊണ്ടു്, അദ്ദേഹത്തെ അണിയിച്ചു്, ചരത്രചാമരാദികളായ അലങ്കാരസാധനങ്ങളോടും വാദ്യമോഷ്ടങ്ങളോടുംകൂടെ വിമാനത്തിൽ കയറ്റി പുരപ്പടകുടിണം ചെയ്യിപ്പിച്ചു്, ശിഷ്യന്മാരോടുകൂടെ ഒരു മഠത്തിൽ താമസിപ്പിച്ചു. സുന്ദരചാമ്പ്യൻ തിന്റെ രാജധാനിയിൽ വന്നു്, രാജരാജനിക്കാൾ വലിയ ഐശ്വര്യത്തോടും ദേവേന്ദ്രനിക്കാൾ കൂടിയ പ്രതാപത്തോടുംകൂടെ രാജ്യം ഭരിച്ചു.

ജ്ഞാനസംബന്ധൻ, ഹാലാസ്യാനാഥനേയും മീനാക്ഷീശിവതിയേയും അനുദിനവും ഭക്തിപൂർവ്വംസേവിക്കുകയും, നവ്യങ്ങളായ ശേതങ്ങൾനിർമ്മിച്ചു് അവരെ ഭജിക്കുകയുചെയ്തും, ഏല്പാവരവും ഒന്നുപോലെ സൂതമാനൻ ആയും ചിരകാലം അവിടെ നിവസിച്ചു.

പരാജിതന്മാരും, രാജാചിനാൽ തിരസ്കൃതന്മാരും തന്റേയും ലജ്ജിതന്മാരും ഒരു നഗ്നന്മാർ അരോടും നാത്രപോലും ചോദിക്കാതെ അവരുടെ വാസസ്ഥലങ്ങളായ പർവ്വതങ്ങളിലേക്കുപോയി. അതിൽപിന്നെ നഗ്നസിദ്ധന്മാരുള്ള പാണ്ഡ്യരാജ്യവാസികളിൽ ഭരതം അഭിമുഖിച്ചല്ലെന്നു മാത്രമല്ല അതേവരെയും അചരിച്ചുവന്നവർ അവയെ തൃജിക്കുകയും നഗ്നസിദ്ധന്മാരുള്ളപ്പറ്റി മധുരപുരവാസികൾക്കു് ഇതിൽപരമില്ലാത്ത അവജ്ഞ ഉദിക്കുകയുചെയ്തു.

സുന്ദരചാമ്പ്യനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രജകൾക്കും ശൈവമതത്തിലും ശൈവഗമങ്ങളിലും ഏറ്റവും വിശ്വാസവും ഭക്തിയുംണ്ടായി. പഴയപോലെ ഏല്പാവരം മീനാക്ഷീസുന്ദരേശ്വരഭക്തന്മാരായും ഭരിച്ചു. പട്ടമറിച്ചിടിക്കും മന്ത്രിന്ദ്രനും അത്യാധികമായ സന്തോഷവും ഉണ്ടായി. അവർ ഹാലാസ്വേശ്വരൻ അനവധി വസ്ത്രക്കൾ കാണിക്കുമായി സമർപ്പിച്ചു. മധുരപുരവാസികളും പ്രജകളും അനവധി നേർച്ചകൾചെയ്തു. സുന്ദരചാമ്പ്യനും സുന്ദരേശ്വരനിൽ അത്യന്തം ഭക്തിയോടുകൂടെ അനവധി ആരേണങ്ങളും കാഞ്ചനപീഠവും, ചരത്രചാമരാദികളും, വൃഷഭാദിവാഹനങ്ങളും കൂടിസ്ഥലങ്ങളും കാണിക്കുമായി സമർപ്പിച്ചു.

ഇങ്ങനെ ജപരവും, കുമ്പ്ജതപവും, കീഴ്ചണ്ഡതപവും ജ്ഞാനസംബന്ധന്മാർപൂർവ്വംകൊണ്ടു് ഇല്ലാത്തായി, പരമേശ്വരപാദഭക്തിയും, സൗന്ദര്യവും ഐശ്വര്യവും സിദ്ധിച്ച സുന്ദരചാമ്പ്യൻ ശങ്കരീശങ്കരപാദങ്ങളും സ്മരിച്ചു് ജനസങ്കടങ്ങളും ശമിപ്പിച്ചു് അനവധികാലം രാജ്യം ഭരിച്ചു.

സുന്ദരേശ്വരന്റെ അപാരമഹിമയോടുകൂടിയ ഈ അറുപത്തിമുണ്ടാമത്തെ ലീലയെ ചരിക്കുകയോ കേൾക്കുകയോ ചെയ്യുന്നവർക്കു് ഇഹത്തിലും

പാത്തിലും ഒന്നുപോലെ സുന്ദരശാലാപ്രസാദത്താൽ, അയ്യരശാലാപ്രസാദവും ചെറുശാലാപ്രസാദവും പരമതിയും സംഭവിക്കുന്നതാണ്.

നമ്പർ-ാം ലീല സമാപ്തം.

ഹ റ ല റ സ്യ മ റ റ റ ത്വ റ

കേരളഭാഷാതത്വം.

നമ്പർ-ാം അദ്ധ്യായം.

ജ്ഞാനസംബന്ധനൈക്കൊണ്ടു നഗ്നനായ

ശുലത്തിൽ ഇടുവിച്ചു നമ്പർ-ാം ലീല.

ണ്ടും അഗസ്ത്യൻ വസിഷ്ഠാദികളെ നോക്കി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോ മഹർഷിശാലാമേ! ഇനി നിങ്ങൾ, ഭൂതേശ്വരനായ ഹാരിശ്വരനാഥൻ ജ്ഞാനപുണ്യനൈക്കൊണ്ടു, നഗ്നനായ ശുലാധിരോദനം ചെയ്തിട്ടു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തടുത്തായിട്ടു ലീലയെ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ.

ഈ കാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ, മഹീശൂരനായ കലാശാലാപ്രസാദപ്രദാനത്തിനായ വനിതേശ്വരനായും കലാശാലാപ്രസാദപ്രദാനത്തിനായും സന്നിധാനത്തിൽ പോയി ഭക്തിപൂർവ്വം അദ്ദേഹത്തെ വേണ്ട ആചാരോപചാരാദികൾ ചെയ്തു പ്രസാദിച്ചിട്ടുതിന്റെ ശേഷം രഥസ്വത്തിൽ ഇങ്ങനെ അപേക്ഷിച്ചു:—

അല്ലയോ ശ്രീജ്ഞാനപുണ്യസംബന്ധ! ശ്രീമദ്വൈകുണ്ഠനാഥൻ! വൈകുണ്ഠസ്വാപനത്തിനും വൈകുണ്ഠവിശ്വരൂപികളായ നഗ്നനായ ശിക്ഷിച്ചു, ധർമ്മസ്ഥാപനം ചെയ്യുന്നതിനും ആയി ശിവനാഥനായൊണ്ടു ബാലാഗ്രഹംധരിച്ചു പ്രത്യക്ഷനായിരിക്കുന്ന മഹാനാഥനായനിന്തിരുവടി അവിടത്തെ കാരുണ്യലേശത്താൽ ഞങ്ങളെയും പാണ്ഡ്യരാജാവിനേയും അവിടത്തെ ഭക്തശരീരമണികളായ മറ്റു പാണ്ഡ്യരാജാവിനേയും രക്ഷിക്കുന്നതിനായി ഇവിടെ അഗതനാവുകയും, അപ്രകാരം എല്ലാം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും, ഇപ്പോൾ, ഈ രാജ്യം മുഴുവനും നഗ്നനായൊണ്ടും അവരുടെ മതോപദേശങ്ങളെക്കൊണ്ടും മുട്ടുമുട്ടുപോയിരിക്കുന്നു. അവർ ശിവമതത്തെ അധഃപതിപ്പിച്ചു ബുദ്ധമതത്തെ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനായി രാജകൾ ശ്രമിക്കുന്നു. ബുദ്ധമതത്തിൽ ജനങ്ങളെ വിശ്വ

സിപ്പിക്കുന്നതിനായി ശ്രമിച്ചുവരുന്നവരും സ്കൂളവശ്യാകഷണാദികളായ ക്ഷുദ്രകർമ്മങ്ങളിൽ സമർത്ഥന്മാരും ആയി ഈ രാജ്യത്തിൽ എണ്ണായിരം നഗ്നന്മാർ സഞ്ചരിക്കുന്നുണ്ട്. അവർ കാലതാമസംവിനാ പാണ്ഡ്യരാജ്യവാസികളെ അവരുടെമതക്കുടുംബത്തിൽ ചാടിച്ചുപകുത്തുവെക്കുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നത്. അതുകൊണ്ട് നിന്തിരുവടി അവരെ മുഴുവനും ഈ രാജ്യത്തിൽനിന്നും നിഷ്കാസിപ്പിച്ചൊ ശിക്ഷിപ്പിച്ചൊ നശിപ്പിച്ചതിനുശേഷമേ ഇവിടെനിന്നും പോകാവൂ. രാജാക്കന്മാർ സ്വഭാവേന സ്വചരന്മാർ ചാരിക്കും ആണ്. അവർ എല്ലാക്കാലവും ഒന്നുപോലെ ഇരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ പാടില്ല. ഇപ്പോൾ രാജാവിനു ബൈലന്റൈൻ വിശ്വാസം കാരത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അവർ വന്ന്, വാചാലതയോടുകൂടെ കുറെയൊക്കെ പ്രസംഗിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ പ്രകൃതം എല്ലാം മാറി പഴയ പോലെ നഗ്നന്മാരിലേക്കുവന്നുവരികയും ചെയ്യും. അവർ അതിനുതക്ക സമർത്ഥന്മാരും ആണ്. അവരെപ്പോലെ ഏകാന്തതയുടേതല്ല, വശ്യാകഷണവിഭാഷസ്കന്ദനോൽപ്പാദനാദി ദുഷ്ടകർമ്മങ്ങളിൽ അതിപ്രവീണന്മാരും, അയ്യ അയ്യകൾ ഈ ലോകത്തിൽ ഇതേപരയും ആരും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അവരുടെ കയ്യോലിചാരിക്കുന്നതുപോലും യോഗ്യമാണ്. അവർക്കു അതേയും അവരുടെ വശത്താക്കുന്നതിനു യാതൊരു പ്രയാസവും ഇല്ല. ഞങ്ങൾക്കു സഹായികളായി ഇവിടെ ആരുംതന്നെ ഇല്ല. വല്ലവരും ഉണ്ടായാലും അവർ നഗ്നന്മാരെ കാണുമ്പോൾ ഒളിച്ചുപോകും. അതുകൊണ്ട് ഞങ്ങളുടെയും മറ്റു ശിവഭക്തന്മാരുടേയും രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി ഞങ്ങളുടെപ്രാർത്ഥനപ്രകാരം നിന്തിരുവടി ഒരു കൊല്ലമെങ്കിലും ഇവിടെ താമസിക്കണം.

പട്ടമഹിഷിയുടെയും മന്ത്രിന്ദ്രന്റെയും മേൽപ്രകാരമുള്ള അപേക്ഷയ്ക്കു, ജ്ഞാനസംബന്ധൻ ശിവസ്തമനേയോടുകൂടെ ഇപ്രകാരം മറുപടി പറഞ്ഞു:

അല്ലയോ ഭക്തശിരോമണികളേ! നിങ്ങൾ ഒട്ടും ഭയപ്പെടേണ്ട. സുന്ദരേശ്വരഭക്തനായ നിങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാരണമെന്തെങ്കിലും ഉണ്ടെങ്കിലും സങ്കടമുണ്ടാകുന്നതല്ല. വിശേഷിച്ചും നിങ്ങളുടെ സർവ്വഭാഷാജ്ഞയും സാധിക്കുകയും നിങ്ങളുടെ ശത്രുക്കൾ സ്വയമേവ നശിച്ചുപോവുകയും ചെയ്യും. നിങ്ങൾ മറെറാന്നും വിചാരിക്കേണ്ട. സുന്ദരേശ്വരനെ സ്തംഭിച്ചുകൊള്ളുവിൻ. അദ്ദേഹം എല്ലാം ശരിയാക്കുന്നതും. സുന്ദരേശ്വരന്റെ അനുവാദം വാങ്ങി അഥവാ വേണമെങ്കിൽ നാളെത്തന്നെ അവരെ ശിക്ഷിച്ചുക്കാം. നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ചൊയ്ക്കൊള്ളുവിൻ.

ഉടൻതന്നെ മന്ത്രിശാപനം പട്ടമഹിഷീത്തലപ്പാലത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ വണങ്ങി യാത്രയുംചെയ്തി തിരിച്ചുപോയി. ചിരദിവസം രാവിലെ ജ്ഞാനസംബന്ധൻ ഏഴുനേരം പ്രാതസ്സന്ധ്യയിലെ നിവൃത്തികൾ നിവർത്തിച്ചു നഗ്നരിക്ഷാർത്ഥം ഈശ്വരന്റെ കല്പനചൊല്ലിക്കുന്നതിനായി രാജമ

ഹിഷിയായ വനിതേശ്വരിയോടും മന്ത്രിപ്രധാനികളോടും മറ്റുംകൂടെ സുന്ദരശാലയത്തിൽപോയി ഒന്നാമതായി ഗണപതിയേയും, അന്നന്തരം മീനാക്ഷീഭഗവതിയേയും ഷൺമുഖനേയും വന്ദിച്ചിട്ട് ഈശ്വരനും പ്രാപിച്ചു, എല്ലാ വരണദൈവങ്ങളെയും സ്തുതിക്കുകയും നമിക്കുകയും ചെയ്തിട്ട്, സദാശിവനായ സുന്ദരേശനോടു ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു.

അല്ലയോ സ്വാമിൻ! ജഗന്നാഥ! സർവ്വജ്ഞ! ശരീരശേഖര! ഭക്തന്മാരുടെ സർവ്വഭീഷ്ടങ്ങളേയും സാധിച്ചുകൊടുക്കുന്നവനെ! സുന്ദരേശ! അപ്പോപവൃത്തങ്ങളിലും നിവസിക്കുന്ന പ്രധാനാചാര്യന്മാരും, തത്ത്വീഷ്യന്മാരും അയ അഷ്ടസഹസ്രം ക്ഷപണന്മാരേയും വൈദികമതസ്ഥാപനത്തിനും തത്വേഷ്ടക്രിയാസിദ്ധികൾക്കും വേണ്ടി ഞങ്ങൾ ശിക്ഷിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. നിന്തിരുവടിക്കും അതു സമ്മതമാണെങ്കിൽ അനുവാദം തരണം. കൂടാതെ അവനുമായ്ക്കുള്ള വാദത്തിൽ ഞങ്ങൾക്കു ജയം സിദ്ധിക്കുന്നതിനായി അനുഗ്രഹിച്ചുതരണം.

ജ്ഞാനസംബന്ധൻ ഇങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു്, സുന്ദരേശപ്രസന്നനായോടുകൂടെ അനന്യപ്രിയമാനായി കരേണേരും നിന്നപ്പോൾ “അല്ലയോ ഭക്തന്മാരേ! നിന്റെ ഈ ഉദ്ദേശം നല്ലതുതന്നെ. അപ്രകാരംചെയ്യുക. ഞാൻ സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭക്തന്മാരുടെ ഇഷ്ടംതന്നെ എന്റെയും ഇഷ്ടം. അവൈദികനിഗ്രഹവും വൈദികമതസ്ഥാപനവും കഴിയുന്നവേഗത്തിൽ ചെയ്യുകൊണ്ടാലും. നിങ്ങൾക്കു ഒരു പ്രകാരത്തിലും പരാജയം ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. നിങ്ങളുടെ വിരോധികളായ നഗ്നന്മാർ തീർച്ചയായും തോറ്റുപോകും, എന്നിങ്ങനെ അകാശത്തിൽനിന്നും തീപാടവീശന്റെ വാക്കുകേൾക്കാനായി.

ജ്ഞാനസംബന്ധാദികളായ അവർ, മേൽപ്രകാരമുള്ള അകാശവാണികേട്ടിട്ടും വീണ്ടും നിശ്ചലരായി സുന്ദരേശപ്രസന്നനായോടുകൂടെ അവിക്കത്തന്നെ നിന്നു. പിന്നെയും അകാശത്തിൽനിന്നും “നിങ്ങൾ എന്നതിനു സംശയിക്കുന്നു. കുതൽക്കുശലന്മാരും ആസന്നമൃത്യുക്കളും, അയ ക്ഷപണന്മാരും ഞാൻതന്നെ നിങ്ങളോടു വാദിക്കാനായി പണ്ഡിതജാലിന്റെ മുമ്പിൽ അതമിപ്പിച്ചുതരാം. അവരും നിങ്ങളുമായ്ക്കുള്ള വാദത്തിൽ അവർ തോറ്റു് ശൂന്യാധിരോചിതന്മാരാകും. മേൽഭക്തന്മാരായ നിങ്ങൾക്കു വിജയവും ഉണ്ടാകും.

സുന്ദരേശപരവാക്യം പിന്നെയും ഇങ്ങനെ കേൾക്കുകയാൽ, അത്രയും സന്തോഷപിത്തനായ, ജ്ഞാനസംബന്ധൻ പട്ടമഹിഷിയുടെയും മന്ത്രിയുടെയും മുഖത്തു നോക്കി അവർക്കും സന്തോഷമാണെന്നുണ്ടു് എന്നു വും കൃതാർത്ഥതയോടുകൂടെ നാം മൂന്നുപേരും സുന്ദരേശപ്രസന്നനായവനോടു

ൽകിയ വാങ്മയമെന്നിയെ പേവഞ്ചെപ്പത്തിൽ ബന്ധിക്കണം എന്നു അവരോടു പറഞ്ഞു.

വീണ്ടും അവർ മൂന്നുപേരും സുന്ദരരൂപമെന്തെങ്കിലും വേദങ്ങളുടെ പ്രണമിക്കുകയും സ്തുതിക്കുകയും ചെയ്തിട്ട്, അവരവരുടെ നിമയങ്ങളിൽപോയി ഭക്ഷണവും കഴിച്ചു, സായംകാലത്തിൽ മൂന്നുപേരുംകൂടെ സുന്ദരരൂപമെന്തെങ്കിലും സ്ഥലത്തിൽ കൂടി വിരമിക്കുകയും ഇപ്രകാരം വിചാരിച്ചു.

ലോകചാസികൾ എല്ലാവരും ഇപ്പോൾ ക്ഷപണസിദ്ധാന്തനിരതന്മാരാണ്. തന്മൂലം ബുദ്ധമതം നാശിക്കുകയും വലിക്കുന്നു. ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ ഈവക സിദ്ധാന്തങ്ങളെ നശിപ്പിച്ചില്ലെങ്കിൽ അതിപേഗത്തിൽ തന്നെ ശൈവമതവും വൈഷ്ണവമതവും, നശിച്ചുപോവുകയും വേദാതങ്ങളായ വൈഷ്ണവമതങ്ങളെ അനാസ്തിക്കാരെ ഇരുന്നാൽ, ദേവന്മാർ നിരാധാരന്മാരായി കോപിക്കുകയും, തന്മൂലം ഭൂമിയിൽ വർഷമില്ലാതാവുകയും ചെയ്യും. വർഷമില്ലെങ്കിൽ സസ്യങ്ങളും ധാന്യങ്ങളുമില്ലാതാകുമെന്നുള്ളതിനും തന്മൂലം, ജനങ്ങൾ ദരിദ്രന്മാരായി അന്ത്യാശയങ്ങളും ചെയ്യുമെന്നുള്ളതിനും താതെ സംശയവും ഇല്ലല്ലോ. അന്ത്യാശയങ്ങളുമില്ലാത്ത പാപികളായായിട്ടും. അതുകൊണ്ട് വേദാതങ്ങളായ മതങ്ങളും എല്ലാവരെയും നശിക്കുകയും ചെയ്യും. അപ്രകാരം ജനങ്ങളെ കൊണ്ട് ആവശ്യപ്പെടുന്നതല്ല അധികാര രാജാവിനാണ്. അദ്ദേഹം അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ അല്ലെങ്കിൽ ഉണ്ടാകുന്ന ദോഷം രാജാവിനെ അധർമ്മത്തിലാക്കും. അതുകൊണ്ട് നമുക്കു ഈ വിവരം രാജാവിനെ അറിയിപ്പിക്കണം. അദ്ദേഹം പറയുന്നതുപോലെ നമുക്കു പ്രവർത്തിപ്പിക്കാം. എന്നു നശിച്ചുപോകാൻ, അവർ മൂന്നുപേരുംകൂടെ അവിടെനിന്നും തിരിച്ച്, സുന്ദര പാണ്ഡ്യന്റെ അടുത്തുപോയി വിവരം അറിവിച്ചു. അദ്ദേഹം അപ്രകാരം ചെയ്യേണ്ടതുതന്നെ എന്നു സമ്മതിച്ചു. രാജസമ്മതം കിട്ടിയതുകൊണ്ട് സന്തോഷമെന്തായിത്തീർന്ന അവർ അന്നത്തെരാത്രി ശിവരാത്രിയായി കഴിച്ചുകൂട്ടി.

രാജാവിന്റെ മന്ത്രികളിൽനിന്നും കഴിയാതെ ബാലനോടു പരാജിതന്മാരായി വാസസ്ഥാനങ്ങളിൽപ്പോയി ലജ്ജാകവന്മാരായി പുറത്തിറങ്ങാതെ വസിക്കുന്ന നന്നായോടു അവരുടെ ഭർത്താർ ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു:—

“അല്ലയോ ഭർത്താക്കന്മാരേ! നിങ്ങൾ മുഖവും കുറുപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെ ലജ്ജിതന്മാരായി പുറത്തിറങ്ങാതെ കത്തിയിരിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണമെന്താണ്? ഞങ്ങളോടു പറയുന്നതിനും നിങ്ങൾക്കു ലജ്ജയാവുന്നെങ്കിൽ പറയണം. വിവരങ്ങൾ എല്ലാം ഞങ്ങൾ അറിഞ്ഞു. നിങ്ങളുടെ പൂവികന്മാരും പ്രസിദ്ധകീർത്തിമാരും, ഗംഭീരരത്നന്മാരും, പിഞ്ചരളപ്പിത്തന്മാരും, പദപാത്രപ്രമാണജ്ഞന്മാരും, ബുദ്ധേന്ദ്രന്മാരായ ക്ഷപണ

ചാതുന്മാരാൽ സന്ധാദിതമായ യശസ്സിനെ മുഴുനും മുഷ്പുതൻ നൽകു
 ലത്തെ എന്നപോലെ നിങ്ങൾ നശിപ്പിച്ചു. എന്നിന്നു കാതുകൾ പൊ
 തുന്നു. എത്രയോ കോടിക്കണങ്ങൾ ഇപ്പോൾ നിങ്ങളെ അക്ഷേപിക്കു
 ന്നു. നിങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയ ദുരുശസ്സിനെ നിങ്ങൾതന്നെ ചേട്ട സഹിക്കു
 ണം. എത്രയോ കോടിക്കാലം കൊണ്ടാണ് നിങ്ങളുടെ പൂവിഷ്ണുൻ നല്ല
 പേരേടുത്തു്. നിങ്ങൾ അതിനെ എത്ര നിമിഷത്തിൽ നശിപ്പിച്ചു.
 നിങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഞങ്ങളോടു മിടുക്കു കാണിക്കാനല്ലാതെ സന്ധിയിലോ ശ
 ത്രമുഖത്തിലോ ഒരു സാമന്ത്രിയും കാണിക്കാൻ കൊള്ളുകില്ല. അജാവിന്റെ
 ജപരം തീർത്തു കളയാം ചുറ്റും ഏററു്, ഭേദിച്ചു മിപ്പിച്ചുപോയ നിങ്ങൾ മുഖ
 കടിമാറാത്ത ഒരു ബാലനോടു തോററു് തലയും കുനിച്ചല്ലെ മടങ്ങില്ലാണ
 തു്. ഇതിൽപരം അപമാനം നഗ്നകലത്തിനെന്താണ് വരാനുള്ളതു്. മ
 രണം അർക്കം ഒരിക്കൽ ഉള്ളതുതന്നെയെങ്കിലും പടവെട്ടാൻ വേണ്ടതു വശ
 മില്ലാത്തവൻ, ഭേദനെന്ന നാട്യത്തിൽ അമ്പും വില്പും എടുത്തു് അഭ്രാസപടു
 കളായ മണശ്ശരന്മാരെക്കൊണ്ട് അലംകൃതമായ, പോക്കളത്തിൽ ചാടിവി
 ണു് പോരിനുവിളിക്കുന്നത് ഭോഷത്തമല്ലെ. അവനവനെക്കൊണ്ടു നടക്കാ
 ത്ത എത്ര കാര്യത്തിലും വീണ്ടുമിചാരം കൂടാതെ ചെന്നു ചാടിയതേ വന്നു
 കൂട്ടുന്നു ഫലം ഇപ്രകാരതന്നെ. നിങ്ങൾ ഞങ്ങളോടേന്തിനു കോപിക്കു
 ന്നു. പല്ലിനെളിയതു് പീമപ്പിണ്ണാക്കുന്നല്ലോ. ഞങ്ങളോടേതും അപമാ
 മല്ലെ. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം, ഈ കോപവും ധാരാളവും കിടക്കും എ
 ല്ലാം ജ്ഞാനസംബന്ധനോടു കാണിച്ചെങ്കിൽ എത്ര ബാഹുമാനം അയ്യിരി
 കുമായിരുന്നു. നിങ്ങളുടെ ഈ വിവേകമഹീനതമൂലം ഞങ്ങൾക്കും അപ
 മാനം ഉണ്ടു്. അതുകൊണ്ടത്രെ ഞങ്ങൾ ഇങ്ങനെയെല്ലാം പറയുന്ന
 തു്. പഴേ നഗ്നാചാര്യന്മാർ മന്ത്രവൈഭവം കൊണ്ടു്, എത്രയോ
 ഗജങ്ങളേയും നാഗങ്ങളേയും ഭൂതങ്ങളേയുമെല്ലാം സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു.
 അ മന്ത്രസിദ്ധിയൊന്നും നിങ്ങൾക്കില്ല. ഇല്ലാത്തപ്പോൾ നഗ്നാചാ
 .ര്യന്മാർ, എന്നുള്ള പ്രാഗ്യാതപാചനനാമത്തെ എന്നിന്നു കളങ്കപ്പെ
 ടുത്താൻ തുടങ്ങി. നിങ്ങൾ എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ, അമ്മമാ
 രടയെപ്പോലും നശിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള കണ്ടുകോടാലികളായിട്ടല്ലാതെ കല
 ധർമ്മപാലകന്മാരായി തീരാത്തതു് കലത്തിന്റെ സുകൃതക്കേടെന്നല്ലാതെ
 മറെറാന്നു പറയാൻ കാണുന്നില്ല. വാദവശ്യാകർഷണോച്ചാടന ഇത്രമേറെ
 രാജാവാദികളായ വിവിധകർമ്മപാരമ്പാരഗതന്മാരെന്നുസുപ്രസിദ്ധന്മാ
 രായ നിങ്ങളുടെചിറ്റാവിധവാടവങ്ങളും ഒരു ബാലന്റെ മുമ്പിൽ അസ്തമി
 തമായിപ്പോയതിൽ ഞങ്ങൾ ചളരെവളരെ വിസ്മയിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ ഒരു
 തത്തം രണ്ടുപേരും ഒന്നും അല്ലല്ലോ ഒരു ബാലനോടു പിണങ്ങുന്നതിനായി
 പോയതു്. എണ്ണിയാൽ ഒട്ടുണ്ടാത്ത ശിഷ്യന്മാരോടു കൂടെ നിങ്ങൾ ചുണ്ണ
 യിരപ്പേർ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെ. ഒരു പൊണ്ണനെങ്കിലും അ ബാലനെ മട
 കാൻ തക്കതിൽ ഒരു യുക്തിതോന്നാത്തതിൽ എത്രവളരെ വിസ്മയിക്കു
 ണം. നാട്ടുകാർ ഈ വിവരം കൊട്ടിപ്പോയിക്കുന്നതു കേട്ടുകേട്ടു ഞങ്ങളുടെ

കാതുകൾ പൂണ്ണപിടിച്ചു. നിങ്ങൾ എങ്ങനെ സാധിക്കുന്നു. ആരും കാണാതെ മൂലയിൽ ഇരുന്ന് എത്രകാലം കഴിച്ചുകൂട്ടാം. ആഹാരനിദ്രയെ മൈഥുനങ്ങൾ അല്ലാതെ നിങ്ങൾക്കും തുണകൾക്കും തമ്മിൽ ഇള്ള വ്യത്യാസം എന്ത്? ഒന്നുകിൽ നിങ്ങൾപ്പോയി പ്രാണനെക്കളയുവിൻ. അല്ലെങ്കിൽ ആ ബാലനെ തോല്പിക്കണം. രണ്ടിലൊന്നു ചെയ്തില്ലെങ്കിൽനിങ്ങൾ പെണ്ണുങ്ങളെക്കാൾ ഭീരുക്കളാണ്.

ഭാര്യമാരുടെ ഇപ്രകാരമുള്ള ഭയനങ്ങൾ കേട്ട് വ്യസനാക്രാന്തരായ നഗ്നാചാര്യന്മാർ അന്നത്തെ രാത്രി നിദ്രയും ഭക്ഷണവും കൂടാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടി പിറേന്നാൾ രാവിലെ യോഗം ചേർന്ന് ജ്ഞാനസംബന്ധമായ ഒരു ജലസ്നാനം അഗ്നിസ്നാനം ഇവകൾകൊണ്ടു ജയിക്കാമെന്നും നിശ്ചയിച്ച് രാജധാനിയിലേക്കു പോകാൻ തുടങ്ങി.

അതു കണ്ടപ്പോൾ തലേദിവസം രാത്രിയിൽ ഭർത്താക്കന്മാരെ ഭയപ്പെട്ട ഭാര്യമാർ വന്നു അവരെ തടുത്തും കൊണ്ട്, ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

“ഞങ്ങൾ അഭിമാനംകൊണ്ട് ഇന്നലെ ഭയപ്പെട്ടെങ്കിലും, ഇപ്പോൾ ജ്ഞാനസംബന്ധനോടു പിണങ്ങാൻ പോകരുതെന്നാണു് ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയംഗമമായ പ്രാർത്ഥന. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഞങ്ങൾ ഇന്നലെരാത്രിയിൽ പല ദുസ്വപ്നങ്ങളും കണ്ടു. അവ, ജ്ഞാനസംബന്ധനോടു തക്കിക്കാൻപോയനിങ്ങൾ പരാജിതന്മാരായെന്നും പരാജിതന്മാരായനിങ്ങളെ രാജാജ്ഞപ്രകാരം രാജകീരന്മാർ ശൂലത്തിലിട്ടുകൊന്നതായും വിചാരം അറിഞ്ഞു് ഞങ്ങൾ പന്നു മാറത്തുതല്ലിനിവച്ചിട്ടിട്ടു ദുഃഖംബുധിയിൽ മുഴുകിയതായും മറ്റും ആണ്. അതു സത്യമായി തന്നെഭവിക്കുമെന്നു ഞങ്ങൾക്കു ഇന്നലെ രാത്രിയിലത്തെ മറ്റു സംഭവങ്ങൾകൊണ്ടും ബോദ്ധ്യമായിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ തീർച്ചയായും ഇപ്പോൾപോകാൻ പാടില്ല. ഞങ്ങൾ ഇതുകൂടാതെയും നമുക്കു നാദകാരണങ്ങളായ പല ദുസ്വപ്നങ്ങളും കണ്ടു. ഒരിക്കലും പോകാൻ പാടില്ല. പോയാൽ അനന്തം ഉണ്ടാകും.

നഗ്നന്മാർ അതു വകവെയ്ക്കാതെ പുറപ്പെട്ടു. ഭാര്യമാർ പുറകെ ഓടിയെത്തി അരക്കെട്ടിനു പിടിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കിയിട്ടില്ല. ഭർത്താക്കന്മാർക്കോ പത്തോടുകൂടെ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

മൃഗകുളായ നിങ്ങൾക്കു് എന്തും ആകാമെന്നോ? ഇന്നലെ രാത്രിയിൽ നിങ്ങൾ എന്തോ പറഞ്ഞു? ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ എന്തോ പറയുന്നു? നിങ്ങളുടെ സ്വഭാവമാലദ്യം ഈ വിഷയത്തിൽ പതിവുണ്ടായി വരികിട്ടു അല്ലെ? കൊള്ളാം! നല്ല കാര്യമായി; നിങ്ങൾ പുറപ്പെടുന്നമെന്നു പറയുമ്പോൾ ഞങ്ങൾ പോകണം. തടുക്കാപ്പോൾ നില്ക്കണം; തരക്കേടില്ല.

പെണ്ണങ്ങളുടെ വാക്കു നേരന്നു വശപസിക്കുന്നവരെപ്പോലെ മൃഗമായി അത്ഭമിപ്പെന്നുള്ള അഭിജ്ഞാഭിമതം ഏറ്റവും യഥാർത്ഥം തന്നെയെന്ന് ഞങ്ങൾ ഇപ്പോൾ അനുഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതെന്തൊരു സ്വഭാവം. ഒരിക്കൽ ഭേദിക്കുക: മറ്റൊരിക്കൽ സ്തുതിക്കുക. ഒരിക്കൽ ചിരിക്കുക: മറ്റൊരിക്കൽ കരയുക. വേണമെന്നു പറയുന്ന മാത്രയിൽ തന്നെ വേണ്ടായെന്നും പറയുക. ഈ മാതിരി സ്വഭാവത്തോടുകൂടിയ നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം ആരു വിചാരിച്ചു. പോകേണ്ട എന്ന് നിർബന്ധിക്കുന്ന നിങ്ങൾ അടുത്ത മാത്രയിൽ പോകാൻ ശ്രമിക്കും. നിങ്ങളുടെ ഈ മാതിരിയുള്ള നാനാവിധ ചാലാപ്പുചാലപനങ്ങൾക്കു വശവേദനാശായി കാലയാചനം ചെയ്യുന്നതിൽക്കേ മരിക്കുന്നതുതന്നെയെന്നും പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അവരുടെ കൈയും തട്ടി പോയവഴിക്കുതന്നെ പുറപ്പെട്ടു.

നിർബന്ധവും തടുത്തിട്ടും, നില്ക്കാത്തതുമൂലം കോപതാപവേപിതകളായ നഗ്നചേതോരോഗിണികൾ നഗ്നാചാര്യന്മാരെ നോക്കിക്കണ്ടുളുടെ വാക്കു കേൾക്കാതെ ചോകുന്ന നിങ്ങൾ ഒരിക്കലും ജയിക്കുകയില്ല എന്നു ശപിച്ചു.

അചാര്യന്മാർ അതുകേട്ടുഅരന്നാഴികയ്ക്കുള്ളിൽ ഇരുപത്തിപ്പതുവിധം മാറിമാറിപ്പറയുന്ന നിങ്ങളുടെവാക്കു കേൾക്കാത്തതുമൂലം ഉണ്ടായ കോപം കൊണ്ടു ശപിച്ചുനിങ്ങളുടെ ശാപം ഫലിക്കുമെങ്കിൽ കിഴക്കേക്കുന്നസൂര്യൻ നാളെമുതൽ തെക്കേക്കുമെന്നുപറഞ്ഞുകൊണ്ട് വീണ്ടുംപിടിച്ചു പെണ്ണങ്ങളുടെ കൈയുംതട്ടിത്തരിച്ചു. ഉടനെ കുറുനരി, ചാമ്പൂ, പൂച്ച, വിധവകൾ മുതലായ ഭൃശ്ശകനങ്ങൾ അവരെ എരിച്ചു. ശിഷ്യന്മാർ ശങ്കനം നന്നല്ലാത്തതിനാൽ പുറപ്പെടാൻ ചാടിപ്പെന്നു തടുത്തു. അചാര്യന്മാർ അതും വകവയ്ക്കാതെ യാത്രതുടന്നു. ഉടനെ കുറുത്ത പല്ലി തലയിൽ പതിക്കുകയും, ഇടത്തെ കണ്ണം ഇടതുവശവും തുടിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നിട്ടും അവർക്കു മാത്രമുടക്കുന്നതിന്നു സമ്മതമുണ്ടായില്ല. കാലൻ പിറകിൽ നിന്നുകൊണ്ട് മുമ്പോട്ടു പിടിച്ചുതള്ളുമ്പോൾ, അവർ പുറകോട്ടു പോകുന്നതെങ്ങനെയാണു്. കണ്ട ഭൃശ്ശകനങ്ങൾ ഭൂതനും വകവയ്ക്കാതെ അമാർ സുന്ദരപാണ്ഡ്യന്റെ സമ്പന്നിയിൽ പ്രവേശിച്ചു് തങ്ങൾ ജ്ഞാനസംബന്ധബാഹനോടു വാദിക്കാനായി വന്നിരിക്കുകയാണെന്നു അറിവിച്ചു. രാജാവു് വാദിച്ചുകൊള്ളുന്നതിന്നു അനുവാദം കൊടുത്തു. പിറേടിവസം പ്രദേശത്തിൽ ഹാലാസ്രത്തിൽപോയി സുന്ദരശാപഭർതനും ചെയ്തുംചെയ്തു് മാത്തലേക്കുപോകുന്ന ജ്ഞാനസംബന്ധനെ അവർ വഴിക്കുവെച്ചു് കണ്ടു അദ്ദേഹത്തെ വിളിച്ചു രാജാനിധിയിൽ കൊണ്ടുപോയി.

ജ്ഞാനസംബന്ധനെ കണ്ടുകിടന്നത്തിൽതന്നെ രാജാവു്, കേതിപൂർവ്വം അദ്ദേഹത്തിന്നു വേണ്ട അർചാരോപചാരങ്ങൾ ചെയ്തു സ്വർണ്ണപിമ്മിതമായ

അഗ്രാസനത്തിൽ ഇരത്തി, വനിതേശ്വരിയും മന്ത്രിശ്വരനും അവടെനടക്കാൻ പോകുന്ന വാടകയുടെ പരിസ്ഥിതിയും എന്തായിരിക്കുമെന്നുള്ള വിചാരംകൊണ്ടുണ്ടായ ചാപല്യത്താൽ സുന്ദരേശ്വരപ്രാർത്ഥനയോടുകൂടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെ നിന്നു.

നഗ്നാചാര്യന്മാർ ജ്ഞാനസംബന്ധനെ നോക്കി എല്ലാത്തരം കേൾക്കുക ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

“എന്റെ ബാല! നീ ചെറുതെ അഹംകരിക്കേണ്ട. നീന്റെ ഭാവം നീ വലിയ മന്ത്രിശ്വരിയോടുകൂടിത്തന്നെ എന്നാണ്. നിനക്കു ഒരു മന്ത്രിശ്വരിയും ഇല്ല. നീ വലിയവനും അല്ല. എറുമ്പിഴയെ അകത്തുവെച്ചുപോലെ നീന്റെ എന്തോ ഒരു മന്ത്രിയെ വെക്കുകയും ചെയ്തു. അതു കാരണമായിപ്പോലെ സംഭവിച്ചതല്ലാതെ നീന്റെയൊന്നിന്റെ മന്ത്രിയെക്കൊണ്ടു വെക്കുകയും ചെയ്തുവെന്നാണ്. ബുദ്ധിയുള്ളവരിൽ അതും വിചാരിക്കുകയില്ല. എങ്കിലും അതുകൊണ്ട് നിനക്കു വളരെ അഹംകാരം ഉണ്ട്. ഇപ്പോൾ ഞങ്ങൾ അതു നശിപ്പിക്കാൻ വന്നിരിക്കുകയാണ്. ഒന്നുകൊണ്ടായില്ല. ഇനിമുറക്കുന്നതിനും അല്ലെങ്കിൽ നീയോരോരോന്നായി. നീയോരോന്നായി കൊണ്ടുവരുന്നവരോടുകൂടെ യാദൃച്ഛികസംഭവത്താലോ ഒരുത്തന്റെ ഉദ്ദേശ്യം പോലെ ഒരു കാര്യം നടന്നെന്നുവെച്ച് അവന്റെ എല്ലാ അഭിപ്രായങ്ങളും അപകാരം സാധിച്ചുകിട്ടുമെന്നോ അവൻ സ്വയംതന്നെ എന്നോ വിചാരിക്കുന്നതിൽപരം ഭോഷത്തമായി ഭൂലോകത്തിൽ യാതൊന്നും ഇല്ല. അതുകൊണ്ട് നമുക്കു നമ്മുടെ മന്ത്രിയെക്കൂടി ഇപ്പോൾ പരീക്ഷിക്കണം. ഒന്നാമതായി നമ്മൾക്കു ഓരോ പത്രങ്ങൾ എഴുതി വാണിയിൽ നിക്ഷേപിക്കാം. അതുകൊണ്ട് പത്രം ദാർപ്പിണിയിൽ അഗ്നിയിൽ കഴിച്ചുമാത്രം അവർ തോറും. അതുകൊണ്ട് പത്രം ദാർപ്പിണിയിലോ അവർ ജ്വലിച്ചു. ഇതാണ് ഞങ്ങളുടെ പ്രതിജ്ഞ; ചെയ്യുമുണ്ടെങ്കിൽ തുടങ്ങുക.

ജ്ഞാനസംബന്ധൻ സുന്ദരേശ്വരനോടുകൂടെ, അങ്ങനെയൊന്നൊന്നു സംഭവിച്ചു. അനന്തരം അവരുടെ പ്രതിജ്ഞപ്രകാരം അഗ്നികുണ്ഡങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിനായി അർപ്പിച്ചു. ഉടൻതന്നെ നഗ്നാചാര്യന്മാർ, ഈ സ്ഥലത്തു അഗ്നികുണ്ഡം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു കഴിവെട്ടാൻപാടില്ല. ഹാലാസ്യാഹാരത്തിനായി ഈ സ്ഥലത്തിൽ, അഗ്നികുണ്ഡമുണ്ടാക്കി വാടകയെടുത്തതിനാൽ സുന്ദരേശ്വരനോടുകൂടെ ജ്വരം ഉണ്ടാവുകയുള്ളു. അതുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ ഇതുകുറിക്കുകയും ചെയ്തുവെന്ന് ഒരു സ്ഥലത്തുവേണം കുണ്ഡം ഉണ്ടാക്കാൻ കഴി വെക്കുമെന്ന്. അതിനനുസരിച്ചായി അധികം ദൂരത്തിൽ അല്ലാതെ ഇതിന്റെ ഈശ്വരനോടുകൂടെ ഒരു മഹാസ്ഥലം ഉണ്ട്. നമുക്കു എല്ലാവരും കൂടി അവിടെപ്പോയി കുണ്ഡം ഉണ്ടാക്കി പ്രതിജ്ഞനടത്താം എന്നുപറഞ്ഞു.

മറുത്തുവരും അപ്രകാരം സമ്മതിച്ചു. ഉടൻതന്നെ നഗ്നാചാര്യന്മാർ രാജഭൃതന്മാരോടുകൂടെ ജ്ഞാനസംബന്ധനെ അക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ടു് അസ്ഥലത്തു പോയിക്കഴികൾ വെട്ടി അഗ്നിക്കുണ്ഡങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി ഹോമം ആരംഭിച്ചു. ജ്ഞാനസംബന്ധൻ ശിഷ്യന്മാരോടും പട്ടമഹിഷിയായ വനിതേശ്വരിയോടും കലാസസ്യനാമാവായ മന്ത്രിയോടും മറ്റാണകൾ ശങ്കരഭക്തരോടുംകൂടെ അവിടെ എത്തി. കുട്ടിയുടെ പുറകു പശുവെന്നുപോലെ ജ്ഞാനസംബന്ധന്മാരുടെ പുറകെ പശുപതിയായ സുന്ദരേശ്വരനും നടക്കൊണ്ടു. പെരുന്മാരും, പരിവാരസമേതം രാജാവും അവരുടെ ധ്വജങ്ങൾ കേൾക്കുന്നതിനും പരീക്ഷകൾ കാണുന്നതിനും ആയി അവിടെ എത്തി.

ഒന്നാമതായി നഗ്നാചാര്യന്മാർ, അഗ്നി ജ്വലിക്കുന്നതായ അവരുടെ ഹോമകണ്ഡത്തിൽ, വളരെ മുറിയത്തായമാവകളിൽ അനേക മന്ത്രങ്ങൾ എഴുതിയതായ എണ്ണയിലും പത്രങ്ങൾ നിക്ഷേപിച്ചു. ജ്ഞാനസംബന്ധൻ, സുന്ദരേശ്വര ഗ്യാനത്തോടുകൂടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുസ്തകത്തിൽനിന്നും ഒരു പത്രം എടുത്തു അഗ്നിയിൽ ഇട്ടു. ഉടൻതന്നെ നഗ്നന്മാരുടെ എണ്ണയിലും പത്രങ്ങളും പഞ്ഞിപോലെ കരിഞ്ഞു. അതുകണ്ടു് അവിടെ കൂടിയിരുന്നവർ നഗ്നന്മാരോടു്, “ഇനിനിങ്ങൾ, എന്തിന്നു ജ്വലിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ പത്രങ്ങൾ എല്ലാം എരിഞ്ഞുപോയവയല്ലേ. ജ്ഞാനസംബന്ധന്റെ പത്രം വെള്ളിയെന്നപോലെ തീക്ഷ്ണസ്വഭാവത്തിൽ കിടന്നു തിളങ്ങുന്നു. ഇതിലും നിങ്ങൾ തോററുപോയി; ജ്ഞാനസംബന്ധനെ ജയിക്കാൻ നിങ്ങളെക്കൊണ്ടു സാധിക്കുകയില്ല; നിങ്ങൾ പിണഞ്ഞാതിരിക്കുന്നതുതന്നെ മാനം എന്നുപറയുകയും, മീനാക്ഷീ വല്ലഭനായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ ഭക്തവാത്സല്യത്തെയും ജ്ഞാനസംബന്ധന്മാരുടെ വിശ്വാസ സാമന്ത്രികതിവൈശ്വഗ്യാദികളേയുംപറ്റി ഇതില്ലാമില്ലാതെ പ്രശംസിക്കുകയുചെയ്തു.

നഗ്നന്മാർ അനന്തരം ജ്ഞാനസംബന്ധനോടു കോപപൂർവ്വം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

“എന്റെ ജ്ഞാനസംബന്ധ! നീ വലിയ അഗ്നിസ്തംഭമന്ത്രത്തെ അറിയുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് നിന്റെ പത്രംകരിയാഞ്ഞതും ഞങ്ങളുടെ പത്രം കരിഞ്ഞതും. ഇതൊരു വലിയ ജയം അല്ല. അറിവില്ലാത്തവർ ഇതൊരു ജയമെന്നു വിചാരിക്കുമായിരിക്കാം; അറിവുള്ളവരിൽ അതും കാപട്യംകൊണ്ടു് സാധിച്ച ഇതിനെ ജയമെന്നു നിശ്ചയിക്കുകയില്ല. അതുകൊണ്ടു് ഇനി നമുക്കു വേറൊരു പരീക്ഷകൂടി നടത്തണം. അതു്, നീയും ഒരു പത്രം എഴുതിയെഴുതാനും ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന നദിയിൽ എറിയാനും. ഞങ്ങളും അപ്രകാരം പത്രങ്ങൾ എഴുതി നദിയിൽ എറിയാം. പ്രവാഹശക്തിയിൽ അകപ്പെട്ടു ഒഴുകിപ്പോകാതെ നമ്മളിൽ ആരുടെ പത്രം മേല്പോട്ടുകയറി വരുന്നുവോ അവർ ജയിച്ചു. ഈ പരീക്ഷയിൽ നീ ജയിക്കുകയാണെങ്കിൽ

നിന്റെ അഭിപ്രായപ്രകാരം ഞങ്ങൾ നിന്റെ ഭൃത്യന്മാരായിട്ടിരുന്നു കൊള്ളാം; ഞങ്ങൾ ജയിക്കുകയാണെങ്കിൽ നീ അപ്രകാരം ചെയ്യണം.

ജ്ഞാനസംബന്ധ ബാലർഅതിനത്തരമായി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

“ഭൃത്യന്മാർ എന്നിങ്ങനെ വേണ്ടതുപോലുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ എന്റെ ഭൃത്യന്മാരാകണമെന്നു എന്നിങ്ങനെ അശേഷം അഗ്രഹം ഇല്ല. സുന്ദരേശ്വരൻ അഗ്രഹത്താൽ വാദത്തിൽ ഞാൻ ജയിക്കുകയാണെങ്കിൽ നിങ്ങളെ ഞാൻ ശുദ്ധത്തിൽ ഇട്ടു കൊല്ലിക്കും. ധൈര്യമുണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങൾ അപ്രകാരം സമ്മതിക്കുവിൻ.”

നഗന്മാർ അവരുടെ വിധി വിചരിച്ചുകൊണ്ട് അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതിനു അവർ സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നതായി പറഞ്ഞു. ജ്ഞാനസംബന്ധൻ ആ സമ്മതം രാജാവിനെ അറിയിച്ചു. അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ട് എണ്ണായിരത്തിലധികം ശുദ്ധങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടു വരുന്നതിനായി രാജാക്കീടന്മാർ കല്പന കൊടുപ്പിച്ചു. എണ്ണായിരത്തിലധികം ശുദ്ധങ്ങൾ വരുത്തിച്ചു അവിടെനാട്ടിച്ചു.

അനന്തരം നഗന്മാരെ വിളിച്ച് ഇങ്ങനെ ഗുണഭോഷിച്ചു.—

“അല്ലയോ ബുദ്ധശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! നിങ്ങൾ ചെറുതെ മരിക്കാൻ തുടങ്ങാതെ ജ്ഞാനസംബന്ധൻ കീഴടങ്ങി അദ്ദേഹം പറയുന്നതിനെ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ; നിങ്ങൾക്കു നല്ലതു് അതാണ്. നിങ്ങൾ അജ്ഞാനം മൂലം കാര്യമറിയാതെ ഇങ്ങനെയെല്ലാം പറയുന്നതാണ്. ഭോകത്തിൽ ഇളയപ്പിള്ളാമതെഴുകുലിലും വെച്ച് ഉത്തമമായതു് വേദോക്തമാർഗ്ഗമാണ്. അതുകൊണ്ട് എല്ലാദുഃഖവും അവസാനിക്കും. ആ സത്യമതാവലംബനം മനസ്സെല്ലാതെ മററൊന്നുകൊണ്ടും ഇഹപര സൗഖ്യങ്ങൾ ലഭിക്കുകയില്ല. മറ്റുള്ള സകലമതങ്ങളും പാപം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ ക്ഷാപണതപമുപേക്ഷിച്ചു, ശൈവമതം വിശ്വസിച്ചു, സ്മൃതദ്രാക്ഷങ്ങൾ ധരിച്ചു, പഞ്ചാക്ഷരം ജപിച്ചു ഇഹപരസൗഖ്യങ്ങൾ അനുഭവിപ്പിൻ. പാപനാശനത്തിനും ഭോഗമോക്ഷാനുഭവത്തിനും ശിവപൂജയേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമായി മററൊന്നും ഇല്ല. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ എന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം ബുദ്ധമതം ഉപേക്ഷിച്ചു ശൈവമതം സ്വീകരിച്ചാൽ കൊല്ലാതെ അയയ്ക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ പൂർണ്ണാവരോധം ശുദ്ധാരോഹണം ചെയ്യിക്കും.”

നഗന്മാർ കോപപുരസ്സരം ഇപ്രകാരം മറുപടി പറഞ്ഞു:—

“നീ ആത്മ? ഞങ്ങളുടെ ഉപദേശാവോ? നല്ല കാര്യമായതി. നിന്റെ ഉപദേശം എന്ത്? ഞങ്ങൾ സ്മൃതദ്രാക്ഷങ്ങൾ ധരിക്കണമെന്നൊ? തരക്കേടില്ല

തോല്ക്കമെന്നാകുമ്പോൾ ഇങ്ങനെ കൊഴുപ്പുപ്രയോഗിക്കാൻ ഉള്ള ബുദ്ധി വളരെ ബാല്യമെങ്കിലും നിനക്കുണ്ടായതിൽ നിന്നെത്തന്നെ അനുമാദിക്കാ തരികുന്നില്ല. അതു വകവെച്ചു തരാൻഅർഹിച്ചു. ഇമ്മാതിരി കാപട്യനയങ്ങ ൾ, നിന്നെപ്പോലെയുള്ള ചെറുപ്പക്കാരോടോ, നിന്റെ വാലും തററ് ഫലമില്ലാതെ ദൂഷ്ടദ്രാകാദികളും ധരിച്ച് പഞ്ചാക്ഷരവും ജപിച്ചുകൊണ്ട് നടക്കുന്ന അജ്ഞാനികളോടൊ ഉപയോഗിക്കാതെ ഞങ്ങളോടുപയോഗിച്ചു തും ഫലിക്കുമെന്നു നിശ്ചയിച്ചതുമാണ് അതുതന്നെ. ഈ കണ്ണുകാരോരമായ വാക്കു ബാഹ്യമായ നീയല്ലാതെ മറ്റു വല്ലവരും ഞങ്ങളോടു പറഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽഞങ്ങൾ അപകട അക്ഷണത്തിൽതന്നെകാലപുരതിലേക്കുള്ളവഴി തെളിച്ചുകൊടുക്കുമായിരുന്നു. കുട്ടിയായതുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾഇപ്പോഴുണ്ടേക്ക ക്ഷമിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇനി ഒരിക്കലും ഞങ്ങൾസ്മരദ്രാക്ഷങ്ങളെ ധരിക്കണ മെന്നാപഞ്ചാക്ഷരം ജപിക്കണമെന്നും പറഞ്ഞുപോകരുത്. ഞങ്ങളോടുപി ണങ്ങാൻവന്നിരിക്കുന്ന നീ ഉപദേശംതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നതിന്റെ അർത്ഥം എന്തു? പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തതുപോലെ പത്രം എഴുതി നടിച്ചിലേക്കെറിയുക. അല്ലെങ്കിൽ ശോഭനനുമമ്മതിച്ച് ഞങ്ങളുടെ ദാസനാകുക.

ക്ഷപണന്മാരുടെ ഇപ്രകാരമുള്ള വാക്കുകൾകേട്ട്, ജ്ഞാനസംബന്ധബാലൻ, പാണ്ഡ്യരാജാവനെ അഭിമുഖമാക്കി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:— “അല്ലയോ വിപ്രതകീർത്തിമാനായ പാണ്ഡ്യരാജേന്ദ്ര! എത്രയുംപത്ഥ്യമായ വാക്കുതന്നെ അയിരുന്നാലും, ദുഷ്ടന്മാരുടെ ദുർമ്മാധത്തിനനുക്രമമായതല്ലെങ്കിൽ, അവരുടെകാതിൽ കടക്കുന്ന കാര്യം പ്രയാസമാണ്. കഷ്ടകാലത്തിൽ സജ്ജനഭാഷിതം ഒട്ടും തന്നെ ശോഭിക്കുന്നതല്ലെന്നാണ് അപ്സരവചനവും. അതുകൊണ്ട് ഇനി ഇവരെ സംബന്ധിച്ച് നാം ചെയ്യാനുള്ളത് ശ്രദ്ധങ്ങൾ ഒന്നുകൂടി ഉറപ്പിക്കുകയാണ്.”

രാജാവ് ജ്ഞാനസംബന്ധന്റെ അഭിപ്രായം വളരെ വളരെ യുക്തിയുക്തമായതു തന്നെയെന്നു സമ്മതിച്ചു. ശിവഭക്തന്മാരും രാജകുങ്കുമന്മാരും അതുകേട്ടു പോയിശ്രദ്ധമൂലങ്ങൾ കത്തിച്ചുറപ്പിച്ചു.

അനന്തരം ജ്ഞാനസംബന്ധനും പട്ടമഹിഷിയും മന്ത്രിന്ദ്രനും രാജാവുംമറ്റുംവേഗവതീതീരത്തിലേക്കു തിരിച്ചു. നഗന്മാർ കാലേകൂട്ടിയെ അവിടെ പോയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അനന്തരം വിവാദപരീക്ഷയ്ക്കായി അവർ തുടങ്ങി. കന്നാമതായി ജലസ്തംഭനോദികളായ കമ്മങ്ങളിൽ അതിസമർത്ഥന്മാരായ നഗന്മാർതന്നെ ശീഘ്രഗതിയോടു കൂടിയ നദീപ്രവാഹത്തിൽ, മന്ത്രപത്രങ്ങളെ മന്ത്രിച്ചുപിക്ഷേപിച്ചു. ജ്ഞാനസംബന്ധബാലൻഎല്ലാതരം കാണത്തക്കവണ്ണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുസ്തകത്തിൽനിന്നും ഒരു പത്രം എടുത്തു രണ്ടാമതായിട്ടും നദിയിൽ എറിഞ്ഞു. നഗന്മാർ പത്രം എറിഞ്ഞത് അവരുടെമന്ത്രശക്തികൊണ്ട് നദീവേഗത്തിനു എതിരായി പത്രം മേല്ക്കു

ടുകയറി വരുമെന്നുള്ള ആത്മയെയുത്തോടുകൂടെയും ജ്ഞാനസംബന്ധൻ പ്രയാനിച്ചത്, മീനാക്ഷീ സുന്ദരേശ്വരനെഗ്രഹിക്കൊണ്ട് തന്റെവാടം ജയിക്കുമെന്നുള്ള ആത്മവിശ്വാസത്തോടുകൂടെയും ആയിരുന്നു. ഇതിൽനിന്നു ചാൽത്താൻ എറിഞ്ഞ പത്രം നദീവേഗത്തിൽ അകപ്പെട്ട് താഴോട്ടു ഒഴുകി പോവുകയും, ജ്ഞാനസംബന്ധൻ എറിഞ്ഞ പത്രം നദീവേഗത്തിനതിരായി ഹോകരക്ഷായ്ക്കും ശരംപോലെ മേല്പോട്ടുകയറി വരികയും ചെയ്തു.

പാണ്ഡ്യരാജാവും പട്ടമഹിഷിയും മന്ത്രശ്രേഷ്ഠനും ഏകമാത്രമല്ല ക്ഷാനികൾ എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ ആശ്ചര്യപ്പെടുകയും, ഗോഭിലാഷികളായ നഗ്നാചാൽത്താൻ ജ്വലിക്കുന്നതായി മുമ്പാട്ടു ക്ഷാപം എടുത്തു തോറുപോയി എന്ന് ജ്ഞാനസംബന്ധനോട് തന്നെ ഏറ്റുവാങ്ങിക്കേയും ചെയ്തു. രാജഭടന്മാർ ഇതിനിടയിൽ, നഗ്നാചാൽത്താൻ വളഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. പ്രതിജ്ഞപ്രകാരം ശുദ്ധാരോഹണം ചെയ്യിക്കുന്നതിന് വേണ്ട ഒരുക്കങ്ങൾ അവിർ തുടങ്ങി. ഉടൻതന്നെ കരുണാനിധിയായ ജ്ഞാനസംബന്ധൻ വീണ്ടും നഗ്നാചാൽത്താൻ നോക്കി, “നിങ്ങൾ എല്ലാവരും കൂടി ഏകകാലത്തിൽ തന്നെ ശുദ്ധത്തിൽ കയറി ചാകേണ്ട, ഞാൻ പറയുന്നതിനെ നിങ്ങൾ കൈക്കൊള്ളുവിൻ. എല്ലാ ജന്മങ്ങളിലും വെച്ച് ഉൽകൃഷ്ടമായ മനുഷ്യജന്മം അത്ര എളുപ്പത്തിൽ കിട്ടിക്കൊള്ളുന്നതല്ല. പുരാതനമായ എന്തൊരു പുണ്യവിഭാവത്താൽ ഈ ജന്മത്തിൽ അത്ര നിങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചു. ഇനിയെങ്കിലും നിങ്ങൾ അതിനെ പഴുതെ കളയാതെ ശ്രുതിപ്രാപ്തങ്ങളായ കർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ച് സാഹചര്യപ്പെടുത്തണം. വേദനിന്ദയും ചെയ്തു പീലിക്കട്ടെ. ചുരുന്ന് ബുദ്ധന്മാരായി നടക്കുന്നതുകൊണ്ട് യാതൊരു ഫലവും വരുന്നില്ല. നിങ്ങൾ നിരുപയോഗമായ ബൗദ്ധചിഹ്നങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ചുവെച്ച് ഭസ്മമന്ത്രാക്ഷാദികൾ ധരിച്ചു, ധന്യന്മാരായ കവിൻ. അവ ധരിക്കുന്നതിനു നിങ്ങളും ആചാരംകൊണ്ട് അധികാരികളാകും. ശങ്കരപ്രിയങ്ങളായ ഭസ്മമന്ത്രാക്ഷാദികൾ സങ്കരജാതകൾക്കും ധരിക്കാമെന്നു വിധിയുണ്ട്. ഭസ്മമന്ത്രാക്ഷാദികളെ വിധിപ്രകാരം നിത്യതഃ ധരിക്കുന്നവൻ കാലക്രമേണ, വേദോക്തങ്ങളായ കർമ്മങ്ങൾക്കും അധികാരിയാകും. പ്രാണരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി സല്കർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിൽ അഭിമാനം കരുതാനും ഇല്ല. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ ബുദ്ധമതം ഉപേക്ഷിച്ച് ശൈവമതത്തെ അംഗീകരിച്ചാൽ നിങ്ങൾ ചെയ്ത പ്രതിജ്ഞ പ്രകാരം ശുദ്ധാരോഹണം ചെയ്യേണ്ടതില്ല.

നഗ്നാചാൽത്താൻ അതുകേട്ടു പറഞ്ഞു:—ശരിതന്നെ, എങ്കിലും ഭസ്മമന്ത്രാക്ഷാദികളെ സാമ്പന്ധിച്ചുള്ള നിന്റെ വണ്ണന ഞങ്ങൾക്കു കണ്ണുശുദ്ധമാണ്. സ്വീകരിക്കുന്നതിനുള്ള ഞങ്ങളെക്കൊണ്ട് സാധിക്കാത്ത ഭസ്മം ധരിക്കുന്നതിനെക്കാൾ മരിക്കുന്നതുതന്നെയാണ് ഞങ്ങൾക്കു നല്ലത്. ഞങ്ങൾക്കു വാരിയും കോപവും ഉണ്ടാകത്തക്ക വാക്കുകൾ നീ യാതൊരു മടിയും

കൂടാതെ പറഞ്ഞതുടങ്ങി മിരിക്കുന്നത് രാജാവിന്റെ പേരിൽ നിന്നുള്ള വിശ്വാസംകൊണ്ടാണെന്നു ഞങ്ങൾക്കുനല്ലതുപോലെ അറിയാം. അതുകൊണ്ട് ഇനി ഞങ്ങൾ നിന്നാണൊക്കെ അധികം ഒന്നും പറയിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ല. ഞങ്ങൾസധമേവശ്രദ്ധാഭാവം ചെയ്യുകൊള്ളാം.

നിന്ദിതന്മാരായ നഗ്നന്മാർ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അവർ ഓരോരുത്തരായിപ്പോയി ശുദ്ധാരോദനം ചെയ്തു ദൈവവിധി അനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. സംശയഗ്രസ്തന്മാരായി നിന്നവരെ ശുഭഭക്തന്മാരോടു കൂടെയും കൂടി പിടിച്ചു കഴുപേറുകയും സ്മരണാർത്ഥം ധരിച്ച് ശൈവമതം അവലംബിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു സമ്മതിച്ചവരുടെ ജീവതാനന്ദം പെയ്യുകയും ചെയ്തു. നഗ്നചാർച്ചന്മാരുടെ ശിഷ്യന്മാരെ കഴുവേറാക്കി വെണു പിടിച്ചിട്ടിരുന്നപ്പോൾ അവർ സ്മരണാർത്ഥം ധരിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു നിവർത്തിക്കുകയും സ്മരണാർത്ഥം അവരിൽ പലരും ഗോമന്ദംവാരി നെറ്റിയിൽ ധരിക്കുകയും, പശുക്കുട്ടികളെ തോളിൽ എടുത്തുകൊണ്ടു നടക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തു. എന്തിനധികം പറയുന്നു നഗ്നത്വം ഉപേക്ഷിച്ച് ശൈവമതം വിശ്വസിക്കാത്ത ചെറുപ്പക്കാർക്കും അവരുടെ ശിഷ്യന്മാർക്കും കഴുവേറി. ശുദ്ധത്തിൽകിടന്നു പ്രാണൻതല്പി പിടയ്ക്കുന്നവരുടെ ദീനപ്രാപ്തികൊണ്ട് അവർക്കുതന്നെയുണ്ടി. ശുദ്ധാരോദിതന്മാരായ ബുദ്ധന്മാരുടെ ശവഭക്ഷണത്തിനായി വന്നെത്തിയ കഴുകന്മാരുടെയും കാക്കകളുടെയും പരുന്തുകളുടെയും പാശുപത്യങ്ങളുടെയും കുറുക്കൻമാരുടെയും ബഹളം, അതിങ്ങിനെ! ബുദ്ധമതം കൊണ്ട് കച്ചവടമായ പാണ്ഡ്യശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ചുതോലാണത്താൽ ഉണർത്തിയ ജ്ഞാനസംബന്ധന്റെ ദീപ്യതയെപ്പറ്റി പ്രശംസിക്കുന്നവിചാരികളുടെയും പുരോഹിതരുടെയും ബഹളം മറെറാവിടത്തു്. പട്ടമരവിധിയായ വനിതശാലയും മന്ത്രിപരിചരണങ്ങളുടെ ചിഹ്നപ്രാർത്ഥനയായ ഉദ്യോഗ സഹായമായതിൽവെച്ചുണ്ടായ സന്തോഷംകൊണ്ട് മതിമറന്നവരായി. ഇങ്ങനെ ജ്ഞാനസംബന്ധന്റെ വിജയവും, നഗ്നചാർച്ചന്മാരുടെ മരണവും, ബുദ്ധമതത്തിന്റെ അധഃപതനവും ശൈവമതത്തിന്റെ പുനരുദ്ധാരണവും എല്ലാവർക്കും സന്തോഷമായും അഭിമാനകരമായും അനന്ദമായും അവസാനിച്ചു.

ജ്ഞാനസംബന്ധൻ അഗ്നിയിൽ മന്ത്രപത്രം നിക്ഷേപിച്ച്, നഗ്നന്മാരെ തോല്പിച്ചസംസ്ഥാനത്തിന്നു ഇന്നും ജ്ഞാനസംബന്ധം ചൂന്നാണു് നാമധേയം.

ഇതെല്ലാം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം പാണ്ഡ്യശാസ്ത്രം ജ്ഞാനസംബന്ധനോടു് അങ്ങു് നദീപ്രവാഹത്തിൽ എറുത്ത പത്രം ഒഴുക്കിൽ താഴു്ചോട്ടു പോകാതെ മേൽപോട്ടു കയറിവന്നതിൽ എങ്ങോട്ടുപോയി എന്നു ചോദിച്ചു. ജ്ഞാനസംബന്ധൻ അതുകേട്ടു് “അ പത്രം സുന്ദരോപാജ്ഞ

പ്രകാരം ഈ നദീപ്രവാഹത്തിനു അഭിമുഖമായിപ്പോയിരിക്കുകയാണ്. അങ്ങു എന്നോടുകൂടെ വന്നാൽ ഞാൻ വരുത്തിക്കാണിച്ചുതരാം; എന്നു പറഞ്ഞു. രാജാവും അനുചരന്മാരും അതുകേട്ടുചാലുന്നോടു്, ഞങ്ങൾക്കുടിവരാം അങ്ങു് മുമ്പേനടക്കണം എന്നു പറഞ്ഞു. ബാലൻ മുമ്പേനടന്നു. മറ്റുള്ളവർ അദ്ദേഹത്തെ പിന്തുടന്നു. അവർ എല്ലാവരുംകൂടെ അരയോജന ദൂരം പോയപ്പോൾ മന്ത്രപത്രം ജലത്തിൽ താഴുന്നതു കണ്ടു. ഉടൻതന്നെ ജ്ഞാനസംബന്ധബാലന, ഗേയങ്ങൾചൊല്ലി സുന്ദരേശ്വരനെ സ്തുതിച്ചു. എന്നിട്ടും വെള്ളത്തിൽ താണു തുടങ്ങിയ പത്രം പൊങ്ങിയില്ല. രാജാവും മറ്റുള്ളവരും അവിടെ സംഭവിക്കാൻ പോകുന്ന അതിശയം എന്തായിരിക്കുമെന്നറിയാനുള്ള ഉൾക്കണ്ണയോടുകൂടെ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നു. ജ്ഞാനസംബന്ധൻ, പശുക്കളെ മേട്ടുകൊണ്ടു് അവിടെ നടക്കുന്ന ബാലന്മാരെടുത്തു വിടവല്ലതും വിശേഷമുണ്ടോ എന്നു ചോദിച്ചു. അവർ അവിടെ യാതൊരു വിശേഷവും ഇല്ലെന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു എങ്കിലും ജ്ഞാനസംബന്ധന്റെ ഹൃദയം, അവിടെ എത്തിയപ്പോൾ പൂർവ്വധീനം പ്രസന്നമായിത്തീർന്നു കൊണ്ടു, അവിടെ എന്തെങ്കിലും വിശേഷമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു് വീണ്ടും സുന്ദരേശ്വരനെ ഗേയങ്ങൾ കൊണ്ടു സ്തുതിച്ചു. അപ്പോൾ അനടിയുടെ ഉത്തരത്തിൽ ഉന്നതമായ ഒരു ഭൂതലത്തിൽ ഒരു ശിവലിംഗം കണ്ടു. ജ്ഞാനസംബന്ധൻ കാടി ഒരു ലിംഗസന്നിധിയിൽ എത്തി അതിനെ നമസ്കരിച്ചു. അനന്തരം അദ്ദേഹം സുന്ദരേശ്വരന്റെ പാലാട്ടികളോടുകൂടെ ഒരു ലിംഗസന്നിധിയിൽ നിന്നുകൊണ്ടു പരമശിവനെ ഭക്തിപ്രധാനങ്ങളായ അനവധി ഗേയങ്ങൾ ചൊല്ലി സ്തുതിക്കാൻ പറഞ്ഞു. അവർ അപ്രകാരം ചെയ്തു. സ്തുതി കൊണ്ടു സന്തുഷ്ടനായ പരമേശ്വരൻ ആ ലിംഗത്തിൽ നിന്നും ഭസ്മരൂപമായി ഒരു വൃദ്ധബ്രാഹ്മണന്റെ രൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതായി തന്റെ ദൈവത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഭസ്മജ്ഞാനസംബന്ധന്റെ പാലാട്ടത്തിൽ ഇട്ടു. അതിന്റെ ശേഷം ജ്ഞാനസംബന്ധനോടു് നിനക്കു ഇനി പുന്താണ് ആഗ്രഹം എന്നു ചോദിച്ചു ജ്ഞാനസംബന്ധൻ, പ്രത്യക്ഷനായി തന്നോടു് ഇഹലയത്തെ നന്നുചോദിക്കുന്നതു് വൃദ്ധബ്രാഹ്മണൻ അല്ലെന്നും തന്റെ പിതാവായ സാക്ഷാൽ പരമശിവൻ തന്നെയെന്നും ഉള്ള വിശ്വാസത്തോടുകൂടെ ചിന്തിച്ചു. എന്നിങ്ങു് ഇനി യാതൊന്നിലും ആഗ്രഹം ഇല്ല. എന്നെ ഇനി അങ്ങു് രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടാൽ മാത്രം മതിയെന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാണിപിടിച്ചു കയറ്റത്തു്

പരമശിവൻ ഉടനെ ഇങ്ങനെ മറുപടി പറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോ മഹിമാനാഃ വത്സ! നീ എന്തെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. ശങ്കരൻ കവി, ജ്ഞാനം, വിദ്യാ ഇവകളിൽ നിന്നു കളവാൻ ആരും ഇല്ല. ലിംഗഭവേണ്ടി ബാലന്മാരുടെയും നിന്റെ സ്മരണപരമായ മലയാളിക്കാണെന്നതെന്തു്?”

ബാലൻ മറുപടി പറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോ ഗോവാനെ! നിന്തിരുവടിയുടെ പാദദർശനത്തിനു അടിയ നു ഭാഗ്യമുണ്ടായപ്പോൾ തന്നെ അടിയന്റെ സകല അഗ്രഹങ്ങളും സാധിച്ച തായി. എങ്കിലും ഞാൻ നടിയ്ക്കൽ പ്രക്ഷേപിച്ച മന്ത്രപത്രം രാജാവിനെ കാണിക്കുന്നതിനായി തിരിയ്ക്കത്തരണം. ആ മന്ത്രപത്രം കാണണമെന്ന് പാ ണ്യരാജാവിന് വലിയ അഗ്രഹം ഉള്ളതായിത്തോന്നുന്നു. സ്വപ്നത്തന്മാരായ അങ്ങയുടെ നന്ദ നന്മാർക്കു അതുകൊണ്ടു യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല. അതു കൊണ്ടു ആ മന്ത്രപത്രം തിരിയ്ക്കു തന്ന് അടിയനെ അനുഗ്രഹിക്കണം. കൂടാതെ അടിയനെ എല്ലാക്കാലവും ഒന്നുപോലെ നിന്തിരുവടിയുടെ പാ ദപത്മങ്ങളിൽ സ്ഥായിയായ ഭക്തി വർദ്ധിക്കുന്നതിനും അനുഗ്രഹിപ്പാറാ കണം.

മഹേശ്വരൻ അതുകേട്ടു പറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോ സ്തന്ദ്രാംശജാതനായ വത്സ! നീ സ്വപ്നങ്ങൾ അറഞ്ഞു ഉള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. നിന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾ എല്ലാം വള രെ വളരെ യുക്തിയുക്തവും ന്യായവും ആയിരുന്നു. വേദദൃഷ്ടകന്മാരായ നഗ്ന ന്മാരെ കണ്ടിട്ട്, സ്വപ്ന വൈദികസ്ഥാപനം ചെയ്ത നിന്റെ അത്യാത്മദീ പ്തമായ അതിസാമന്തൃത്തെപ്പറ്റി എല്ലാലോകതം ചിന്തിക്കുന്നേക്കും പ്രശം സിക്കും. ഇനിയും നീ അനവധികാലം ഈ ലോകത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചു സർവ്വ വൈദികധർമ്മങ്ങളെ നടപ്പാക്കിവേദദൃഷ്ടകന്മാരെല്ലാം നിഷ്ണാസിച്ച് ശൈവമതോല്പാദനം ചെയ്ത നിന്റെ ശേഷം നിന്റെ മൂലകാരണമായ ഗു ഹരിയിൽ നീ ലയിച്ചുകൊള്ളുക”

ഇങ്ങനെ അരുളിച്ചെയ്യയും അനുഗ്രഹിക്കയും ചെയ്ത നിന്റെ ശേഷം മന്ത്രപത്രത്തെ ജ്ഞാനസംബന്ധന്റെ കൈയിൽ സല്പിയുവച്ച് പരമശിവൻ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന മൂലലിംഗത്തിൽ തന്നെ തിരോഭൂതനായി. അതിന്റെ ശേഷം ജ്ഞാനസംബന്ധൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈവശം ഉണ്ടായിരുന്ന മന്ത്രപത്രം പാ ണ്യരാജാവിന്റെ കൈയിൽ കൊടുത്തിട്ട്, ഇതാകാണു ക്കിളത്താണ് ഞാൻ നടിയ്ക്കൽ പ്രക്ഷേപിച്ച മന്ത്രപത്രം. അത് ഗോവാൻ തന്നെ എന്റെ കൈയിൽ കൊണ്ടുപുറത്തുന്നു. ഇവിടെ പ്രത്യക്ഷനായി ഇതേവരെയും ചിന്റെ കൂടെ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടു നിന്നത് സാക്ഷാൽ ഗോവാൻ തന്നെ ആയിരുന്നു.

രാജാക്കന്മാർ ഇല്ലാത്ത വിസ്മയത്തോടുകൂടെ മന്ത്രപത്രം കൈയിൽ വാങ്ങി നോക്കി ഏറ്റവും സന്തോഷിച്ചു. അതിന്റെ ശേഷം ജ്ഞാനസംബന്ധന്റെ അനന്യസാധാരണമായ ഓരോ മാന്മാത്മങ്ങളെപ്പറ്റിയും പലതരം പറഞ്ഞു പ്രശംസിക്കയും അത്യാത്മ ഭക്തിയോടും ബഹുമാനത്തോടും കൂടെ അദ്ദേഹത്തെ സ്തുതിക്കയും ചെയ്തു. അനന്തരം അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ൪

അശ്വിനാശിയിലെ മൂലത്തിൽ നിന്നും ഒരു സമയത്തിന്റെ മാറ്റം
 തെളിയിക്കുന്നതായിരുന്നു പ്രകാശം പ്രകാശം.

ഈ ശവധിംഗം കൃതാക്കളായ യുഗങ്ങളിൽ വാണു, ഗജധർ, ശേഷൻ, ഇവരാണ് പൂജിതമായതാണ്. കവിയുഗത്തിലും അനവധി യോഗ്യന്മാർ ഈ ശവധിംഗം പൂജിച്ചു അനവധികാമങ്ങളെ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇത്രഫലപ്രദമായ ഒരു ശവധിംഗം വേറെയില്ല. ഈ ശവധിംഗത്തെക്കുറിച്ചു പൂജിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നവരുടെ സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തിയും നശിച്ചുപോകുമെന്നു മാത്രമല്ല, അവർക്ക് ഇഹത്തിൽ പരമസുഖവും അന്ത്യകാലത്തിൽ മുക്തിയും കിട്ടുന്നതാണ്.

പാണ്യരാജ്യം ആ ശിലയിൽനിന്നു് ഏകം വിധങ്ങളായ രാ
മായങ്ങളോടുകൂട്ട് അത്രയും അനന്തരജനനായി ആ സ്ഥലത്തിന്നു ശ്രീ
പത്മികാപുരമെന്നും തദീശൻ ശ്രീപത്മികാപുരേശൻ എന്നും നാമകരണം
ചെയ്തു. അതില്ലിന്നെ, ശ്രീപത്മികാപുരേശക്ഷേത്രത്തിൽ അത്രുന്നതങ്ങളാ
യ ഗോപുരങ്ങളും പ്രാസാദങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിക്കുകയും, മറ്റും ചെയ്ത് വലിയ
വലിയ നിലയിൽ ആക്കി താൻ പണ്ടു്, നഗ്നസിദ്ധാന്തങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ച
തിൽ വെച്ചുണ്ടായ പാപനിവൃത്തിക്കായി കുറേക്കാലം അവിടെ താമസിച്ചു്
അ ശ്രീപത്മികാപുരേശനെ സേവിക്കുകയും പൂജിക്കുകയും ചെയ്തു. നിത്യ
നിദ്രനം പൂജയ്ക്കുവേണ്ട വകകൾ നല്കി, പൂജിക്കുന്നതിനായി ഉത്തമന്മാരാ
യ വിപ്രന്മാരേയും ആക്കി. അവിടെത്തന്നെ ഒരു പുരം ഉണ്ടാക്കി ബഹുജ
നങ്ങളോടുകൂടെ പാണ്യഭൂപൻ, ഇത്രാദിവന്ദനായി ചിരകാലം പാർത്തു.

ജ്ഞാനസംഖ്യയും ശ്രീ പത്മിപുരേശനെ പൂജിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു വർഷം അവിടെ താമസിച്ചു. അതില്ലിന്ന് രാജാവിനോടും ശിഷ്യന്മാരോടുംകൂടെ അവടെനിന്നും പുറപ്പെട്ട മധുരാപുരത്തിൽ പോയി മഠവാസിയാലും മഠീപാലകനാലും മന്ത്രിയാലും എന്നല്ലാ, എല്ലാവരായും ഒന്നുചേർന്ന് പൂജിതനായി പതിനാറായിരം ശിഷ്യന്മാരോടുകൂടെ ഒരുവത്സരം അവിടെപ്പാത്രത്ത്, ആ പട്ടണത്തിൽ ഉള്ള എല്ലാവരെയും ഒന്നുചേർത്ത ശങ്കരഭക്തന്മാരാക്കി. ജനമുതൽ മധുരാപട്ടണത്തിൽ ഉള്ളവർ എല്ലാവരും ഒന്നുചേർന്നു സ്മൃതദ്രാക്ഷധരിക്കളും, പഞ്ചാക്ഷരം ജപിക്കുന്നവരും ആയിത്തീർന്നു. മനസ്സുകൊണ്ടും വാക്കുകൊണ്ടും കർമ്മംകൊണ്ടും സ്മൃതദ്രാക്ഷാദികളെ മാറിക്കൊണ്ടുവരായി യാതൊരുത്തരും ചാണ്ഡ്യരാജ്യത്തിൽ ഇല്ലാതായി. അതിന്റെശേഷം, ദീപകാനനത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന നഗവൃക്ഷങ്ങൾ മുഴുവൻ പണയിച്ചു ആ ജ്ഞാനസംഖ്യയെത്തീർത്താൽ, രാജാവിനോടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പട്ടമഠവാസിയോടും മന്ത്രിശാലനോടുംമറ്റും യാത്രചാങ്ങി, ഹാലാസ്ത്രേശ്വരനെ നമസ്കരിച്ച് വേദാന്തയുക്തങ്ങളായ ഗേയങ്ങൾകൊണ്ട് സ്തുതിച്ച് അദ്ദേഹത്തിനോടും അനുമതി പ്രാർഥിച്ചുകൊണ്ട്, മധുരയിൽ നിന്നും പുറപ്പെട്ട്, ശിഷ്യന്മാരോടുകൂടെ ശ്രീവേണുപുരത്തിൽപോയി അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന നഗന്മാരെല്ലാം വടത്തിൽ തോല്പിച്ച് നത്യന്മാരായ വൈദികന്മാർക്കും സ്വാധാരണം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. ജനന്തരം അ

വിടെനിന്നും പുറപ്പെട്ട് പല ശിവാക്ഷേത്രങ്ങളിലും പോയി അവിടവിടെ യുള്ള നഗ്നന്മാരെ തോല്പിച്ച് വൈദികമതത്തെ സ്ഥാപിച്ചു. ഇങ്ങനെ അദ്ദേഹം, രാമേശ്വരം, വേദാഞ്ചേരം, വാർപ്പിക്കേരം, മയൂരേശ്വരം, അമൃതാമലേശ്വരം, ശേഖരേശ്വരം മുതലായ എല്ലാ മുഖ്യശിവാക്ഷേത്രങ്ങളിലുംപോയി നഗ്നമത്വബന്ധനവും ഔദീകൃതസ്ഥാപനവും ചെയ്തു. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം സർവ്വ വർജ്ജിതരായി ബ്രഹ്മചരത്തിൽനിന്നു നീക്കം ചെയ്ത നിമാന്മാരെ പാടത്തും വാടിച്ച് അത്യന്തം സന്തോഷത്തോടുകൂടെ അവിടെ പാർത്തു. സുന്ദരപാണ്ഡ്യൻ പുതുചിത്രകളത്രാദികളോടുകൂടെ മധുരപ്പുരയിലുപനായ സുന്ദരേശ്വരനേയും പൂജിച്ച് അനവധികാലം പാണ്ഡ്യരാജ്യം പരിപാലനം ചെയ്തു. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം മധുരേശ്വരൻ, എന്നു പേരോടുകൂടിയ പുത്രനിൽ, ശബ്ദം ഇറക്കിട്ടു വന്നിതരായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയോടുകൂടെ ശിവസാന്ധ്യം പ്രാപിച്ചു. അദ്ദേഹം വസിച്ചിരിക്കെ! സുന്ദരേശ്വരന്റെ അതിപാവനമായ ഈ അരുപത്തിമുന്നത്തെയെ ലീലയെ കേൾക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്കു ഇഹലോകത്തിൽ ഒന്നു പോലെ സൗഖ്യമുണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല.

അരുപത്തിമുന്നം ലീല സമാപ്തം.

ഹ റ ല റ സ്വ മ റ റ ത്വം

കേ ര ഉ ഭാ ഷ റ ഗ ഭ്യം .

൭൦-ാം അദ്ധ്യായം.

ശിവലിംഗം, ശമീവൃക്ഷം, കൂപം, ഇവയെ

സാക്ഷികളായി വരത്തിന്നു

അരുപത്തിനാലാം ലീല.

നന്തരം ശൈവാഗമസാരവേദികളിൽ അഗ്രേസരനായ അഗസ്ത്യൻ വസിഷ്ഠാദിതാപസന്മാരോട്, വിശ്വസാക്ഷിയായ സുന്ദരേശ്വരൻ ശിവലിംഗം, ശമീവൃക്ഷം, കൂപം, ഇവയെ സാക്ഷിയായി മധുരയിൽ വരുത്തിയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അരുപത്തിനാലാമത്തെ ലീലയെ താഴെ വരുമാറ് പറയാൻ തുടങ്ങി:—

“അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദികളേ! സാഗരതീരത്തിങ്കൽ കാലേശ്വരനെ പ്രസിദ്ധമായ ഒരു പട്ടണത്തിൽ സമ്പത്തുകൊണ്ട് രാക്ഷസനെ വൈശ്രവ

ണനും ഗുണങ്ങൾകൊണ്ട്, തുല്യമില്ലാത്തവനും, ആയ ഒരു വൈശ്വൻ അ നക്ഷത്രവും സൂര്യനും വിദ്യയും പതിവുതാനും ആയ ഭയ്യമൊന്നി ച്ച് പാത്തിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് വേണ്ട സമ്പത്തും ഗുണവും കീർത്തി യും ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുരാതനപാപപെഷപ്പുത്താ ൽ പുത്രസമ്പത്തുമാത്രം ഉണ്ടായില്ല. സന്താനമില്ലാത്തവന്റെ അദ്ദേഹം അനവധി സൽകൃത്യങ്ങൾചെയ്തു. ഒടുവിൽ ഒരു പുത്രിയുണ്ടായി. സന്താ നമാഭത്തിനുവേണ്ടിയെല്ലാ അനവധി തപോദാനന്ദോമങ്ങളുടെ ഫലമായി ജാതയായ ആ കന്യകയെ പ്രായമായപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഗീനേയ നും, സകലൈശ്വര്യസമ്പന്നനും മധുരപുരവാസിയും ആയ ഒരു വൈശ്വ കമാരൻ വിവാഹംചെയ്തു കൊടുക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച്, ബന്ധുക്കളെയും മറ്റു വേണ്ടത്തക്കവരെയും കൈക്കൊണ്ടി വിവാഹാലോചന നടത്തി വിവാ ഹത്തിനു വേണ്ട ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ടുവരുന്ന അവസരത്തിൽ, വിധി വൈപരീത്യത്താൽ അദ്ദേഹം പരലോകഗതനായി. ഭയ്യയും സതീവ്രതാ അനുഷ്ഠിച്ച് ഭർത്താവിനെ അനുഗമിച്ചു. സഹോദരന്മാർ അവരുടെ ശേഷ ക്രിയകൾ അനുഷ്ഠിക്കുകയും, മധുരയിൽ നിവസിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണത്തിനാൽ ഏഴുത്തയക്കുകയുംചെയ്തു. ആ ഏഴുത്തിൽ, നിന്റെ മരി ച്ചപോയ മാതൃലാഭം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൂർവ്വകൃതപാപംകൊണ്ട് പുത്രസന്താ നങ്ങൾ ഉണ്ടായില്ലെങ്കിലും ഈ ജന്മത്തിൽ ചെയ്ത അനവധി സൽകർമ്മ ങ്ങളുടെ ഫലമായി അവനുണ്ടായ അതിസുന്ദരിയായ കന്യകയെ നിനക്കു വിവാഹംകഴിച്ച് അവന്റെ സർവ്വസമ്പത്തുകളോടുംകൂടെ നൽകണമെന്ന്, നിശ്ചയിക്കുകയും ആ വിവാഹം അവന്റെ ബന്ധുക്കളായ ഞങ്ങളെ ഏല്പാം ധരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവന്റെ പ്രിയഭാഗീനേയ നായ നീ ഇവിടെ വന്ന്, അവന്റെ നശ്വരപ്രകാരം അംഗനാരത്തത്തേ യും സമ്പത്തുകളെയും സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളണം എന്നുകൂടി വിവരിച്ചിരുന്നു.

ഏഴുത്തു വായിച്ചു നോക്കിപ്പോൾ ആ വൈശ്വകമാരനുണ്ടായ സ ന്താപത്തിന് ഒരു കണക്കും ഇല്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം രണ്ടുനാഴികയോള ങ്കും കുട്ടികളെപ്പോലെ ധ്വസനംകൊണ്ട് ചിലവിളിച്ചു. ഒടുവിൽ, അവി ടെ അപ്പോൾ കൂടിയ അനവധി ബാഹ്യന്മാരുടെ സാന്ത്വനവാക്കുകളാൽ ആശ്വസ്തനായ അദ്ദേഹം, നാലഞ്ച് സാഹായികളോടുകൂടെ മധുരയിൽ നിന്നും പുറപ്പെട്ട്, ചില ദിവസങ്ങൾകൊണ്ട്, കാവേരീപുരത്തിൽ എത്തി. ഉടൻതന്നെ അവിടെയുള്ളവർ അദ്ദേഹത്തെ അദരപൂർവ്വം എതിരേറ്റ് വേ ങ്ക സല്ക്കാരങ്ങൾ ഏല്പാം ചെയ്തു. അദ്ദേഹം അവരുടെ സല്ക്കാരങ്ങളുമേ ററാകൊണ്ട് രണ്ടുനാഴിപ്പോൾ അതിമനോജ്ഞമായ മാതൃലാഭമിരത്തിൽപാ ത്തു. അതിന്റെശേഷം അവിടെയുള്ള ബന്ധുക്കൾ കന്യകയുടെ പാ ണിഗ്രാമണം ചെയ്യണമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനോടാവശ്യപ്പെട്ടു.

വൈശ്വകമാരൻ അതുകേട്ട്, ഞാൻ ഇവിടെവെച്ച് ഈ കന്യകയെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നില്ല. മധുരയിൽ ഇവളെ കൊണ്ടുപോയി അവിടെയു

ഉള്ള എന്റെ ബന്ധുക്കൾക്കാണ് വിവാഹം ചെയ്തുകൊള്ളാനുപദേശം, അവരോടനുവാദംവാങ്ങി ഗോമഹിഷ്യാദി ധനധാന്യസമ്പത്തുകളോടുംകൂടെ ദാസീദാസനികളോടൊക്കെയും മധുരപുരത്തിലേക്കായി മുമ്പേ അയച്ചുവെച്ചു. രത്നാഭാണകനകാദികളായ ദിവ്യസമ്പത്തുകളോടും ചിത്രവസ്ത്രങ്ങളോടും മറ്റുംകൂടെ കന്യകയും അതി വൈശ്വകുമാരൻ പുറകേ പുറപ്പെട്ട് കുറേദൂരം പോയപ്പോൾ കന്യക, കുമാരനെനേക്കി, എന്നിങ്ങനെ അങ്ങയുടെ പുറകുവളരെ വേഗത്തിൽ നടന്നതുകൊണ്ട് വലിയ ക്ഷീണമുണ്ട്. ഇനി ശീശ്മത്തിൽ നടക്കാൻ എന്തെന്നൊരു സാധിക്കുകയില്ല. അതുകൊണ്ട് നമുക്കു മന്ദമായി നടക്കാം. പീനങ്ങളായ ജീവനസ്തനങ്ങളോടുകൂടിയ ഒരു യുവതി അരോഗ്യ ശതാത്രനായ ഒരു പുരുഷനോടൊപ്പം നടക്കുന്നതെങ്ങിനെ. അവിടുന്ന് എന്റെ ജീവനത്തിന്റെയും സ്തനങ്ങളുടെയും മഹിമം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ല. എന്നിങ്ങനെ അറിയും ചുമന്നുകൊണ്ട് കാടിനടക്കാൻ പാടില്ല. അടുക്കത്തന്നെ അവിടത്തേക്കു അവയുടെ ഭാരം അറിയാനാവും എന്നു പറഞ്ഞു.

കന്യകാരത്നത്തിന്റെ കരുണാഭരിതവും അനുരാഗമസ്തനവും കാമോദ്ദീപകവും ആയ ഈ വാക്കുകളാൽ അപഗ്രതചിത്തനായിത്തീർന്ന വൈശ്വകുമാരൻ ഉടൻതന്നെ കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹിതന്മാരോടു നിങ്ങളും വേഗം നടന്ന് മുമ്പേ പോകവിൻ; ഞങ്ങൾ പുറകേ വന്നുകൊള്ളാം. എന്നു പറഞ്ഞത് അറിയെല്ലാം മുമ്പേ അയച്ചുവെച്ച് ചില ദാസന്മാരോടും ദാസികളോടുംകൂടെ അവിടത്തേക്കു മന്ദമായി നടന്നു.

ഇങ്ങനെ അവർ നടന്ന് സീസപുരത്തിൽ ഉള്ള ശിക്ഷേത്രത്തിന്റെ സന്നിധിയിൽ എത്തിയപ്പോൾ നേരം സന്ധ്യയായി. ആ സീസപുരശ്ചേത്രത്തിലെ ശിവാലിംഗം വിധിവിഷ്ണുവാസാമുഖന്മാരായ സർവ്വവന്മാരും ഒന്നുചേർന്നു പ്രവൃത്തിയും, അത്യന്തം പരിപാഠനവും ആണ്. ആ പരമശിവലിംഗത്തിന്റെ സന്നിധിയിൽ ഒരു ശമീവൃക്ഷവും കൂടാകുന്നുണ്ട്. അത് വളരെവളരെ പഴക്കമുള്ളതും ആണ്. സർവ്വതത്ത്വസമഗ്രമായ ആ കൂപത്തിനും, സർവ്വവതാമനമായ ആ ശമീവൃക്ഷത്തിനും ഇല്ലമായ ഒരു കൂപവും വൃക്ഷവും ചേർന്നിട്ടില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, രണ്ടും ഒന്നുചേർന്നു സംഗ്രിതതാപാപവും ആയിരുന്നു.

അവിടത്തെത്തിയ വൈശ്വകുമാരൻ ആ പുണ്യകുലവാരീയിൽ സ്നാനംചെയ്തു, നിത്യമർമ്മങ്ങൾ നടത്തി തക്ഷകാദികളായ സകലരേയും ഒന്നുചേർന്നു പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള ശമീവൃക്ഷത്തിന്നു പ്രദക്ഷിണംവെച്ചു നമസ്കരിച്ച ശ്രീ സീസപുരശ്ചേത്രം ഓടിച്ചു, മറ്റുള്ളവരെക്കൊണ്ട് ദാനാദികളായ ക്രിയകൾ എല്ലാം യഥാഭേദം നടത്തിച്ച് ദാസന്മാരെക്കൊണ്ട് ഭക്ഷണദ്രവ്യങ്ങൾ പാകംചെയ്യിച്ചിച്ച് ഭക്ഷണവും കഴിച്ചുകൊണ്ട്, കാ

ററുകൊള്ളുന്നതിനായി പടിയിൽ തവയും വച്ചുകൊണ്ടു് വൈശ്വകുമാരൻ കിടന്നു. മന്ദാപത്തിൽ അംഗനാശനവും, ചുറ്റിലും ദാസദാസി നികരങ്ങളും കിടന്നു. കിടന്ന ഉടൻതന്നെ വൈശ്വകുമാരൻ നടന്ന കുഴിണം കൊണ്ടും മന്ദാചാര്യപിൻറെ സ്തർശനംകൊണ്ടുണ്ടായ സുഖത്താലും സുപ്തനായി. അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു പന്നഗംവന്ന് വൈശ്വകുമാരനെ ദംശിച്ചു. സുഖസുഷുപ്തിയിൽ പെരിച്ച വൈശ്വകുമാരൻ സ്പർദംശനംകൊണ്ടു് കാലനാമസംവിനാ ചില ദീനപ്രവാചങ്ങളോടുളള ഒരു ദീർഘനിദ്രയിൽ ലയിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിൻറെ മരണസമയത്തിൽ ഉണ്ടായ ദീനപ്രവാചങ്ങൾ കേട്ടു് ഉണർന്ന ഭൂതന്മാർ ഓടിച്ചെന്നു നോക്കിയപ്പോൾ വൈശ്വകുമാരൻ മരിച്ചുപോയതായി കാണുകയാൽ അവർ ഇതിൽപരം ഇല്ലാത്ത മനസ്സാപത്തോടുളള ഒരു ദനംചെയ്തു. തൽക്ഷണം കന്യക ഉണർന്നു വിവരം അറിഞ്ഞപ്പോൾ അവൾ ജന്മമായ വൃദ്ധനും ഇന്നവണ്ണമായിരുന്നു എന്നു പറയാൻ ചുറ്റുന്നതൊക്കെയെന്നല്ല അനന്തനതൊക്കെയും കണ്ടുനൽകി. അവൾ ഒരു ധിക്കാരനും വൈശ്വകുമാരന്റെ ശവാസമീപത്തിൽ തന്നെ കിടന്നുകൊണ്ടു നില്പായിട്ടിട്ടു. ഒരുപാൽ അവടെനിന്നും ഏഴുനേരം കൂടി ദൂരത്തിൽപോയി നിന്നു; വീണ്ടും ധനമുണ്ടാക്കിട്ടു് താഴെപ്പറയുംപ്രകാരം പറഞ്ഞു നില്പായിട്ടിട്ടു.

“അയ്യയ്യോ ദൈവമേ! ഞാൻ ഇത്രയും വലിയ പാപിനൊ. എന്നിങ്ങിനി അരാജൻ ആശ്രയം. ഏതെൻറെ അച്ഛനും അമ്മയും പോയി. അതിൽപ്പിന്നെ എന്നെ രക്ഷിക്കാൻ വന്നദേഹം ഇതു പന്നഗംശത്താൽ ഉത്തനായിക്കിടക്കുന്നു. ഈ പുറത്തിൽ മഹാത്മാക്കളായി അരുമില്ലയോ? അനന്യശരണമായ എന്റെ ഭർത്താവിൻറെ ജീവനെ കേച്ചിട്ടു് എന്നിങ്ങു് മംഗല്യദീക്ഷയെ നൽകുന്നതിന് അതും ഇല്ലയോ? അയ്യയ്യോ ദൈവമേ! അത്തരമായ എന്നെ നന്തരുപടി കൈവീടരുതേ! വിഷംതീണ്ടി പരലോകഗതനായ എന്റെ ഭർത്താവിനെ രക്ഷിക്കുന്നതിന് സമർത്ഥനായ ഒരു മഹാത്മാവിനെ മേവാർഘ്രപിടനെന്നെങ്കിലും ഇവിടെഎത്തിച്ചുതരണം.”

ഈ അവസരത്തിൽ ശിവക്ഷേത്രദർശനത്തിനായി തിരിച്ചു ജ്ഞാനസംബന്ധൻ പല ക്ഷേത്രങ്ങളെയും ദർശിച്ചുവെച്ചു ബ്രഹ്മപുരത്തിനു പോകുന്നതിനായി പുറപ്പെട്ടു. അവിടെ ചുറ്റത്തി വഴിയരികിലുള്ള ഒരു ക്ഷേത്രത്തിലെ ദേവനായ സീസപുരേശനേയും ദർശിച്ചു അവിടെത്തന്നെ താമസിക്കുന്നുണ്ടായെന്നു.

സർവ്വജ്ഞാക്കന്മാര ത്വപിച്ചു ഉത്തമനും, കരുണാധരണാലയനും, സുറിജ്ഞനും ഗുഹാരസംഭ്രാന്തനും, ആയ ജ്ഞാനസംബന്ധൻ, വൈശ്വകന്യകയുടെ രോദനംകേട്ടു്, എന്നോക്കുന്നു അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു വരുന്നതിനായി ഒരു ശിഷ്യൻപുറത്തുവെച്ചു. ശിഷ്യൻ പോയി വിവരങ്ങൾ എല്ലാം അ

റിഞ്ഞുവന്ന് ജ്ഞാനസംബന്ധനെ ഗ്രഹിച്ചിട്ടു. ദയാപയോധിയും ആത്മരത്നപരമായ ബാഗ്ദാദിസന്ദർശനം ആയ അദ്ദേഹം ഉടൻതന്നെ പുറപ്പെട്ടു. കന്യാകയുടെ അടുക്കൽ എത്തി, അവളെ ചില സാന്ത്വനവചനങ്ങൾ കൊണ്ട് സമാശ്വസിപ്പിച്ചുവെച്ച് മൃതനായ വൈദ്യകുമാരന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നുനിന്ന് സുധാർദ്രമായ വപ്പുസ്സോടു കൂടിയ സംബന്ധമായ ശരീരം ഉണ്ടായാണെങ്കിൽ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് കൈയിൽ സ്പർശിച്ച് മൃത്യുഞ്ജയമന്ത്രവുപയോഗിച്ചുവെന്ന് മറ്റൊരു മൃതനായ വൈദ്യകുമാരന്റെ മുഖത്തെ റിഞ്ഞു സുധാർദ്രമാക്കി കൊണ്ട് കരുണയോടുകൂടെ ഒന്നു വീക്ഷിച്ചു. ഉടൻതന്നെ മൃതനായ വൈദ്യകുമാരൻ ഉറങ്ങി ഉണർന്നുപോലെ ഓടിപ്പോന്നു. അതുകണ്ടപ്പോൾ അംഗനാരത്നമായ വൈദ്യകന്യകയും അവയുടെ അനന്തരവർത്തിനുമെറവിടെയുണ്ടായിരുന്ന മഹാജനങ്ങൾക്കും ഉണ്ടായ ആനന്ദവും അത്ഭുതവും ഏതുമായമാണെന്നു വിവരിക്കാവതല്ലല്ലോ. അവിടെയുണ്ടായിരുന്നവർ എല്ലാം ഒന്നുപോലെ ജ്ഞാനസംബന്ധന്റെ പാദങ്ങളിൽ സാഷ്ടാംഗപൂജയും ചെയ്യുകയും വൈദ്യകുമാരനെ സന്തോഷപൂർവ്വം തലോടുകയും ചെയ്തു. കുട്ടിയെങ്കിലും വിവാഹം കഴിയത്തക്കമൂലം വൈദ്യകന്യകമാത്രം വൈദ്യകുമാരന്റെ ശരീരത്തിൽ തൊട്ടില്ല. അവളും അളവില്ലാത്ത ഭക്തിയോടുകൂടെ ജ്ഞാനസംബന്ധന്റെ നളിനകോമളങ്ങളായ പാദങ്ങളിൽ നമസ്കാരം ചെയ്തു.

അതിന്റെശേഷം ജ്ഞാനസംബന്ധൻ വൈദ്യകുമാരനോടു്, മാതൃലപുത്രിയായ വൈദ്യകന്യകയെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതിനു പറഞ്ഞു.

വൈദ്യകുമാരൻ അതുകേട്ടു്, അല്ലയോ ഭഗവാൻ! ഞാൻ അവിടെത്തെ ഏതു കല്പനയും അനുസരിക്കുന്നതിന് സന്നദ്ധനും, കടപ്പെട്ടവനാണെന്നു. വിശേഷിച്ചും ഈ കന്യകയുടെ വിവാഹം കഴിയുന്നതു മുൻകൂട്ടി നട്ടുതുണത്തിൽ പ്രത്യേക പ്രതിപത്തിയുള്ളവനും അണ്. എന്നാൽ ഇവിടെ വൈവാഹികസാക്ഷികളായി നില്ക്കുന്നതിന് ബന്ധുക്കൾ ആരും ഇല്ല. അതിനെന്നാ നിവൃത്തി? അതുകൂടാതെ പാണിഗ്രഹണം ചെയ്യുന്നത് ഭംഗിയായാണോ? എന്നു ജ്ഞാനസംബന്ധനോടു ചോദിച്ചു.

ജ്ഞാനസംബന്ധൻ അതിനു ഇങ്ങനെ മറുപടി പറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോ വൈദ്യകുമാര! ഈ കന്യക ജനിച്ചപ്പോൾതന്നെ അവളുടെ മാതാവും നിന്റെ മാതൃലപുത്രിയായ അവളുടെ പിതാവും കൂടി, ഇവളെ മനസാ നിനക്കു് തന്നുപോയതായി എല്ലാവരും അറിയാം. ഏകിലും ഇപ്പോൾ ഇവിടെ വെച്ചു നടത്തുന്ന വിവാഹത്തിന് സാക്ഷികളായി ആരെങ്കിലും വേണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ നമുക്കു് ഈശ്വരപുരുഷന്റേയും കൃപയ്ക്കേയും ശിവലിംഗത്തേയും സാക്ഷിയാക്കാം. പോരായെങ്കിൽ സ്വസ്ഥാക്ഷിയായ സോമസു

ദന്തൻ ഇതിനും സാക്ഷിയായിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇവകൾ ഏതെങ്കിലും ഒരു അവസ്ഥയിൽ വിവാഹത്തെ സംബന്ധിച്ച സാക്ഷിപരയേണ്ടതായിട്ടു വന്നാൽ മധുരപുരിയിൽ വന്ന് സാക്ഷിപരയുടേയും ചെയ്തുകൊള്ളും. ഈ കന്യക ഏറ്റവും പതിവുതയാണ്. അതിനാൽ നീ ഇതിൽ മറ്റൊന്നും സംശയിക്കേണ്ടതില്ല. ഈ ദോഷം അത്യന്തമേ അണ്. അതുകൊണ്ടു എന്റെ അജ്ഞാനസരിച്ച് ഇവിടെവെച്ചുതന്നെ നീവിവാഹം നടത്തുക. ലഗ്നവും കൊള്ളാം നല്ലദിക്കിൽവെച്ച് നല്ലലഗ്നത്തിൽ, നല്ലകർമ്മംചെയ്താൽ അതുതന്നെ അയ്യരായോട്ടെന്തെങ്കിലും വലിക്കും. അതു ഒരിക്കലും പഴായി പോകുന്നതുല്ല. താമസിക്കാതെ വിവാഹം നടത്തുക. മംഗളം വലിക്കും.”

വൈശ്വകമാൻ അപ്രകാരം അവിടെവെച്ചുതന്നെ വിവാഹം ചെയ്താ മെന്നു സമ്മതിച്ചു. അനന്തരം സിന്ധുശേഖിംഗത്തിന്റെ സന്നിധിയിൽ വെച്ച് ജ്ഞാനസംബന്ധനെ പുരോഹിതനാക്കി ചടങ്ങുകൾപ്രകാരം ഉള്ളകർമ്മങ്ങൾ എല്ലാംഅനുഷ്ഠിച്ചു, ശമീവൃക്ഷത്തേയുംകൂടത്തേയും ശിഖലിംഗത്തെയും സാക്ഷിയാക്കി വൈശ്വകന്യകയെ ആ വൈശ്വകമാൻ വേട്ടു പുരോഹിതനായ ജ്ഞാനസംബന്ധൻവിവാഹകർമ്മാനന്തരം അവർക്ക് വേണ്ട അനുഗ്രഹങ്ങളും കൊടുത്തു. അവർ ജ്ഞാനസംബന്ധപാദങ്ങളിൽ ഭക്തിയോടുകൂടെ നമസ്കരിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുവാദവുംഅശിസ്സുവാ 'ബിദാസഭാസീനികരങ്ങളെക്കൊണ്ടു, സുവർണ്ണത്താടികളുമെടുപ്പിച്ച്, സാവധാനത്തിൽ മധുരപുരിയിലേക്കു യാത്രയായി. അവർ വഴിയിൽ യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടുകളും കൂടാതെ മധുരപുരിയിൽ ഉള്ള അവരുടെ ഭവനത്തിൽ എത്തി. ബന്ധുക്കളോടും മറ്റും താൻ രണ്ടാമതായി വിവാഹം നടത്തിയവിവരം പറഞ്ഞു. ആ വൈശ്വകമാന്റെ ഒന്നാമത്തെ ഭാര്യയ്ക്കു അദ്ദേഹത്തിന്റെ രണ്ടാമത്തെ വിവാഹം പിടിച്ചില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, സൗന്ദര്യവതിയായ രണ്ടാമത്തെ ഭാര്യയുടെ മേൽ വലിയ അസുഖത്തോന്നുകയും തന്മൂലം മാത്സര്യമുടിക്കുകയുംചെയ്തു. എന്നാൽ അവർ അതിനെ വെളിപ്പെടുത്താതെ വളരെ ഗ്രഹമായി വെച്ചിരുന്നു. മറ്റുള്ളവർക്കെല്ലാം ഒന്നാമത്തെ ഭാര്യയിൽ ഉള്ളതിനേക്കാൾ കൂടുതൽസ്നേഹവും ബഹുമാനവും, രണ്ടാമത്തെഭാര്യയിൽ ഉണ്ടായി. വൈശ്വൻ അയാളുടെ സ്വന്തം ധനവും, മാതൃലന്റെ വകയായി അദ്ദേഹത്തിന്നു ലഭിച്ചധനവും, വഴിയാക്കുവണ്ണംവിനിയോഗിച്ചു, കച്ചവടം ചെയ്ത് അധികം കാലതാമസം കൂടാതെ വലിയ ധനവാനായും തീർന്നു. അഞ്ചുപത്തൊമ്പതാം വയസിലായിത്തീർന്ന ആ വൈശ്വൻ, സുന്ദരിമാരായ രണ്ടു ഭാര്യമാരോടുകൂടെ സുഖഭോഗങ്ങളുണ്ടാവിച്ച്, മധുരപട്ടണത്തിൽ വാഴുമ്പോൾ അംഗനാമനയും രണ്ടാമത്തെഭാര്യയുംഅയ മാതൃലപുത്രിക്കു വിനയാദികളായ സർഗ്ഗനങ്ങളോടുകൂടെ അതിതേജോനിധിയായി ഒരുനദനനും ഒന്നാമത്തെഭാര്യയ്ക്കു ദാഹ്യഗ്രന്ഥന്മാരായി നാലഞ്ചു പുത്രന്മാരും ഉണ്ടായി. സഹോദരന്മാരായ ആ കുട്ടികൾ എല്ലാവരുംകൂടെ ഒരുദിവസം

വീട്ടുമുറത്തു മണ്ണുകോമി കളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ, ദുഷ്ടയാ യജ്ഞേഷ്ഠത്തിയുടെ ദുർബുദ്ധികളായ മക്കൾ, എല്ലാവരും കൂടെ അനുജത്തി യുടെ പുത്രനായ വിനയനിയമേ കാനമായി പ്രവർത്തിച്ചു. അയാൾ കരഞ്ഞുകൊണ്ടുപോയി വിവാഹം അയാളുടെ അമ്മയോടു പറഞ്ഞു. ഇളയവ ഡം അതുകേട്ട്, തന്നെ ഓമനയായകുട്ടിയുടെകണ്ണുകളിൽകൂടെ ധാരധാരയാ യി പൊഴിയുന്ന ഞാപ്പുണ്ടൾ തുടച്ചുട്ട്, ഉണ്ണീ!നീകരയാതെ! നിന്റെ പേരിൽഅവക്കും അവരുടെ അമ്മയ്ക്കും വലിയ വിരോധമാണ്. അ വർ തരംകുട്ടിയോൾ നിന്നെ അടിച്ചുകൊന്നുകളയും. അതുകൊണ്ട് ഇനി മേൽ നി അവരുടെ അടുക്കൽപോകരുത്. സാധുപീഠത്തിൽ ദുഷ്ടന്മാ ള്ള സാമത്വംകൂടുതൽഅണയെ എന്നുസമാധാനം പറഞ്ഞു. ഒന്നാമത്തെ ഭാര്യ അതുകേട്ട്, അത്യന്തം കോപത്തോടുകൂടെ കനീയസിയുടെ അടുക്കൽ ഓടിയെത്തി അട്ടമസിച്ഛിക്കൊണ്ടിങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

പുടീ വന്ധകീ! ദുഷ്ടേ! ഗുൽഗായ നീ എന്തു പറഞ്ഞു. നീ ഇവി ടുത്തേക്ക് അര? നിനക്കിവിടെഎന്തൊരവകാരം!വഴിയിൽ എവിടെയോ കിടന്ന നിന്നെ എന്റെ ഭർത്താവ് ഇവിടെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുവന്നപ്പോൾ, ഞാൻകിടന്നുകൊള്ളുന്നതിനു സ്ഥലം അനുവദിച്ചു തന്നതിന്റെ പ്രതിഫല മോ നീ ഇപ്പോൾ അധികാരംപറഞ്ഞു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. നീഎന്തൊ രജാതിയെന്നും നിന്റെ അച്ഛനമ്മമാർ ആമെന്നും നിന്റെപേർ എന്തെ ന്നും അക്ക തുപെള്ളൂ. കലയും കുടുംബവും കുറുകാരും ഒന്നെല്ലാത്ത വേ ശ്വരുടെ അഹംഭാവം നോക്കണം. യാതൊരു പുരുഷസുന്ദരവും കൂടാതെ തെരുവുനീളെ അലഞ്ഞുകിടന്നു നടന്ന നിന്നെ എന്റെഭർത്താവ് അദ്ദേ ഘത്തിന്റെകാലദോഷത്തിനു കണ്ടുമുട്ടുകയും നീ വേശ്യാവൈവദൗഷാധികൊ ണ്ടു അദ്ദേഹത്തെ വശീകരിച്ച് ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നവാനിനു മനസ്സുദിപ്തി ള്ളകയും ചെയ്തു. നിന്റെരൂപത്തിൽഅദ്ദേഹത്തിനു എന്തൊകാരണത്താൽ അ ല്ലംകുറുണ്ടെന്നുവെച്ച്, നീ അധികം ശൈലിയേണ്ടോ. ഞാൻ ജീവനുള്ള പ്പോൾ നിന്റെ ചെലപ്പട്കേൾക്കുന്നവരുല്ല. എന്നിങ്ങ നിന്റെ പ്രവൃത്തി മുഴുവൻ അറിയാം. വേശ്വയെപ്പോലെ മണ്ണിൽ കാണുന്ന പുരുഷന്മാരെയെ ല്ലാം കൈക്കൊള്ളുന്നവളുടെ ഒരു തത്വവും നോക്കണം. എടീ മൂഢ! നി ന്നെഎന്റെഭർത്താവ് അഗ്നിസാക്ഷിയായി വിവാഹം ചെയ്തോ പറയുക. അഗ്നിസാക്ഷിയായി വിവാഹംചെയ്തതെ അദ്ദേഹം വിളിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന നീ എന്റെ ഭാര്യയല്ലേ! ഒരുവന്റെ സ്വത്തുക്കൾക്ക് അവൻഅഗ്നിസാ ക്ഷിയായി വിവാഹംചെയ്ത ഭാര്യയിൽഉണ്ടാകുന്ന മക്കൾക്കല്ലാതെദാസീപു ത്രന്മാക്ക് എപ്പോഴെങ്കിലും കിട്ടിയതായി നീ കേട്ടിട്ടുണ്ടോ. അങ്ങനെയി രിക്കെ ഞാനും എന്റെ മക്കളുംകൂടി നിന്റെ പുത്രനെയും നിന്നേയും എ ന്തിനുചുറ്റുവീടുന്നു. അഗ്നിസാക്ഷിയായി വിവാഹംചെയ്തതാണിനക്കും നിന്റെ മകനും എന്റെ ഭർത്താവിന്റെ സ്വത്തുക്കളിൽ യാതൊരു അവ കാരവും ഇല്ലെന്നു മാത്രമല്ല ജാതിഭ്രഷ്ടയെന്നു വിചാരിക്കേണ്ട നിന്നെവെ

ശ്വരാജ ഞങ്ങളുടെ ഭവനത്തിൽ പാർപ്പിക്കാൻപോയുംപാടില്ല. അതുകൊണ്ട് നീ ഇപ്പോൾതന്നെ ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിൽനിന്നും മകനോടുകൂടെ ഇറങ്ങിപ്പോകണം. കിടക്കാൻ അനുവദിച്ചപ്പോൾ അധികാരം കൂടിപ്പോയിരല്ലെ. ഹാ ഹാ! എന്തൊരധികാരം. എന്റെമക്കളെ ശപിച്ചിരിക്കുന്നു. നോക്കണമേ! കച്ചിൽ? എന്ത്? എന്ത്? ഞാനുംനീയും സമമോ? നിന്നെ എന്റെഭർത്താപ്പു അഗ്നിസാക്ഷിയായി വിവാഹംചെയ്തതിനെ വല്ലവരും കണ്ടിട്ടുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ സാക്ഷികൾ ആരെല്ലാം ആണെന്നു പറയുക. അല്ലെങ്കിൽ എന്റെ വീട്ടിൽനിന്നും ഇറങ്ങുക.

ഉള്ളയവൾ അതുകേട്ട് ഇങ്ങനെ മറുപടി പറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോ ജ്യേഷ്ഠത്തി! നിങ്ങൾ എന്നെ എന്തിനാണു ഇങ്ങനെ അടിക്കുന്നത്. എന്നെ എന്റെ ഭർത്താപ്പു വിവാഹം ചെയ്തത് വിധിപ്രകാരംതന്നെയാണ്. ഞങ്ങളുടെ വിവാഹത്തിനു പൗരോഹിത്യം കൈക്കൊണ്ടത്, നഗമത്തേക്കുണ്ണീംവനം, സുന്ദരേശ്വര ഭക്താഗ്രഗന്ധനും, സല്പദംശനം എററ് മുതലായ നമ്മുടെ ഭർത്താവിനു ജീവഭിക്ഷനല്ലിയവനും അയ ജ്ഞാനസംബന്ധബാലൻ ആണ്. വിവാഹംനടത്തിയത്, സീസപുരേശ്വരനിധാനത്തിൽവെച്ചും സാക്ഷികൾ, സീസപുരേശ്വരൻ, അവിടെത്തെ ക്ഷേത്രസന്നിധാനത്തിൽ ഉള്ളശമീവൃക്ഷവും കൂപവും ആണ്. ദിവ്യരൂപങ്ങളായ ആ മൂന്നു സാക്ഷിയും അപ്രയത്നങ്ങളും അത്രേ. സീസപുരേശൻ സർവസാക്ഷിയും സർവ്വലോകേശ്വരൻ, അയ സുന്ദരേശ്വരനും, അവിടെയുള്ള ശമീവൃക്ഷം, സർവ്വഭവതാമയവും, കൂപംസർവ്വതീർത്ഥപര്യവേഷണസംബന്ധൻ, ഗുഹാംശജാതനും, ആണ്. ഇവരെക്കാൾ കൂടുതലായി ഒരു വിവാഹത്തിനു സാക്ഷിയാകാൻ ഉപലോകത്തിൽ വല്ലവരും ഉണ്ടോ? എന്റെ ഭർത്താവിനു എന്റെ ജാതിനാമ ഗോത്രാദികൾ നല്ലതുപോലെ അറിയുകയും ചെയ്യാം. ഇതിൽകൂടുതലായി എനിക്കു നിന്നോടു യാതൊന്നും പറയാനില്ല. കസ്തുരിനാരുന്നെന്നു സത്യംചെയ്താൽ ഫലിക്കുന്നതല്ലല്ലോ. അതുപോലെയാണ് യഥോക്തിതം യോഗ്യനായ പുരോഹിതന്റെ വിധിപ്രകാരമുള്ള കർമ്മങ്ങളോടുകൂടെ അപ്രയത്നമായ സാക്ഷികളുടെ സന്നിധിയിൽവെച്ച് അഗ്നിസാക്ഷിയായി വിവാഹംചെയ്ത എന്റെ വിവാഹം വിധിപ്രകാരമുള്ള വിവാഹമല്ലെന്നു നീ അക്ഷേപിക്കുന്നത്.”

ജ്യേഷ്ഠത്തി അതുകേട്ട്, വളരെ വളരെ ദൂരത്തിൽ ഉള്ള ശമീവൃക്ഷവും, കൂപവും ശിവലിംഗവും സാക്ഷിപറയാനായി അവിടെ വരുന്നതല്ലെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തോടുകൂടെ ഇങ്ങനെ മറുപടി പറഞ്ഞു.

നിന്നെ എന്റെ ഭർത്താപ്പു വിധിപ്രകാരം വിവാഹംചെയ്തതാണെന്നു നീ പറയുന്നതിനെ വിശ്വസിക്കണമെങ്കിൽ അപ്പോൾ സാക്ഷികളായിട്ടു

ബായിരുന്നെന്നു നീ പറയുന്ന ശമീവൃക്ഷവും, കൂപവും ശിവലിംഗവും ഇവിടെവെന്ന് നീ പറയുന്നതെല്ലാം സത്യമാണെന്നു പറയട്ടെ. അല്ലാതെ വല്ലിടത്തും കിടക്കുന്ന ശിവലിംഗവും കൂപവും, ശമീവൃക്ഷവും സാക്ഷിയെന്നു പറഞ്ഞാൽ അരുവിശാസിക്കും. അതല്ല, കംവവന്നു പറയുകയാണെങ്കിൽ, വിശ്വസിക്കുന്നതുകൂടാതെ നിന്നെപ്പോലെ ഉത്തമകളായ പതിവ്രതകൾ ഭൂലോകത്തിൽ ഇല്ലെന്നും സമ്മതിക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ നിന്റെ വിവാഹം ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നതല്ല. നിന്നെ ഒരു വേശ്യയെന്നു വകവെയ്ക്കും. എന്റെ ഭർത്താവ്ന്റെ സ്വത്തിൽ നിനക്കും നിന്റെ പുത്രനും കരിക്കലും അവകാശം ഉണ്ടാകുന്നതും അല്ല.

ബന്ധുബന്ധുത്വത്തിൽ വെച്ച് ബ്രോക്കർമാർ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞതിന് അനന്തത്തിന് യാതൊരു മറുപടിയും പറയാതെ ഏറ്റവും ദൃഢസ്ഥിതനായിട്ടുള്ള അവിടെനിന്നും തിരിച്ചുപോയി നിദ്രാശനാദികൾ യാതൊന്നും കൂടാതെ അന്നത്തെ രാത്രി ഒരുവിധം കഴിച്ചുകൂട്ടി. സ്ത്രീകൾക്കു സാധന്യദുഃഖംപോലെ സങ്കടകരമായി യാതൊന്നും ഇല്ലെന്നുള്ളതിനെ അവർ അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞു. ഭർത്താവായ വൈശ്യാൻ ഇതെല്ലാം കേട്ടിട്ടും ഭൃശാഗ്രാശനിയായ ഒന്നാമത്തെ ഭാര്യയിൽ ഉള്ള യോജിക്കാത്ത യാതൊന്നും ചെയ്തില്ല. രണ്ടു ഭാര്യയുള്ളവന്റെ കഥപോലെ കഷ്ടമായി ലോകത്തിൽ യാതൊന്നും തന്നെ ഇല്ലല്ലോ. മനസ്സമാധാനവും സുഖവും എങ്ങനെ ഇരിക്കുമെന്നുപോലും അവന് അറിയാൻ കഴിഞ്ഞതല്ല. വേണ്ടുന്നതിനും വേണ്ടാത്തതിനും സമയം ഉള്ളപ്പോഴെല്ലാം ഒന്നുപോലെ ശബ്ദമുണ്ടെന്ന രണ്ടു ചപലകളും, അസുഖാനിധികളും അയ്യ സ്ത്രീകളെ ഭരിക്കുന്ന ഒരുത്തന് എന്തൊരു സൗഖ്യമുണ്ടാകുന്നതെങ്ങിനെ. പിറേറ്റിപ്പോൾ രാവിലെ രണ്ടാമത്തെ ഭാര്യ അവളുടെ ഭർത്താവായ വൈശ്യാന്റെ പാദങ്ങളിൽ നമസ്കരിച്ചുകൊണ്ട്, അല്ലയോ ഭർത്താവേ! അങ്ങ് എന്നെ വിവാഹംചെയ്തതിന് സാക്ഷികളായ ശിവലിംഗത്തേയും ശമീവൃക്ഷത്തേയും കൂപത്തേയും, സുന്ദരേശ്വരൻഗ്രാമത്താൽ ഞാൻ ഇവിടെവരത്താം പ്രിയതമൻ എന്നിങ്ങനെ സുന്ദരേശ്വരൻഗ്രാമത്തിൽ ഒന്നു പോയി വരുന്നതിന് അനുവാദം തന്നെ എന്നുപേക്ഷിച്ചു. ഭർത്താവ് അവളുടെ അപേക്ഷപ്രകാരം സുന്ദരേശ്വരസന്നിധിയിൽ പോകുന്നതിന് അനുവദിച്ചു. ഉടൻതന്നെ അവർ പുത്രനോടുകൂടെ ഹാലാസ്ത്രത്തിൽപോയി ഹേമപത്മിനിയിൽ ഇറങ്ങി സ്നാനംചെയ്ത് ഹാലാസ്ത്രേശ്വരസന്നിധിയിൽ പ്രവേശിച്ചു, കേതിപൂർവ്വം മീനാക്ഷി സുന്ദരേശ്വരന്മാരെ ദർശിച്ചു, തന്റെ കുട്ടിയെ അവരുടെ മുമ്പിൽ സാക്ഷാദഗമമായി കിടത്തിയുകൊണ്ട് ശ്രീ ഹാലാസ്ത്രപ്രഭുവും, ദിവ്യലിംഗസ്വരൂപനും, ദയാസിന്ധുവും, ഭക്തന്മാരുടെ സർവ്വപത്തുകളെയും ഭേദങ്ങളെയും അപഹരിക്കുന്നവനും ദേവേശനും, ഭക്തിമുക്തിപ്രദനും, ഹരനും അനന്തദുഃഖനാശനുമെന്നും, ആയ സുന്ദരേശ്വരനെ ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു:—

“അല്ലയോ ശംഭോ! സർവ്വജ്ഞ! സർവ്വഭീഷണനക! കൃപാനിധോ! പാപമാകുന്ന പണ്ഡിത കൃശാനന്ധായുള്ള സർവ്വേശ! കരോണാകാശപുരന്ദരവിമാനമു

നഗ! നിന്തിരവടി ഈ പതിഭേദതയെ രക്ഷിക്കണം! നിരധാരയായ എനിക്കു നിന്തിരവടിയല്ലാതെ അതും അശ്രുവമില്ല. എന്റെ മാനത്തേയും സത്യത്തേയും രക്ഷിക്കുന്നതിനായി എന്റെ ഭർത്താവു് സീസ പുരത്തിൽവെച്ചു എന്നെ വിവാഹംചെയ്യുമ്പോൾ സാക്ഷികളായിരുന്ന സീസ പുരേശ്വരിഗവും ശമീവൃക്ഷവും കൂപവും കാലതാമസമെന്നേ ഇവിടെ വരുന്നതിന്നു നിന്തിരവടി അനുഗ്രഹിക്കണം. നിന്തിരവടിയുടെ അനുഗ്രഹം ഉണ്ടായാൽ ഇതെന്നല്ല, ഇതിനേക്കാൾ ഏതുവലിയകാര്യങ്ങളും നടക്കുന്നതാണു്. നിന്തിരവടിയുടെ ഭോഗഗണ്യനായ ജ്ഞാനപൂർണ്ണ യോഗീന്ദ്രൻ ചെയ്ത സത്യം നിന്തിരവടി ചാഴിൽ അക്കരതു്. മേല്പറഞ്ഞ ശിവലിംഗാദികൾ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ഇവിടെ വരാത്തപക്ഷം ജ്ഞാനപൂർണ്ണബാലന്റെ സത്യം മിതവ്രതാകമെന്നമാത്രമല്ല; ഞാൻ നിന്തിരവടിയാണെന്നു മരിക്കുകയുംചെയ്യും. അതുകൊണ്ടു് എന്റെ അപേക്ഷയെ അവിടുന്ന് കാലവിളംബമെന്നേ സാധിച്ചിട്ടുതരണം.”

ഈ പതിവ്രതാരതമായ വൈശ്വകന്യക വളരെ ഭക്തിയോടുകൂടെ ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചപ്പോൾ, അത്യന്തം അർത്ഥമാനസനായത്തീൻ ഗേവാൻ സുന്ദരേശ്വരൻ അവളുടെ ഭേദാപമാനങ്ങളെ ഇല്ലാതാക്കുന്നതിനായി മൂലലിംഗത്തിൽനിന്നും സിദ്ധരൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷനായി അവളോടു അല്ലയോ സുന്ദരി! നീ ചേദിക്കേണ്ട. ജ്ഞാനസംബന്ധൻ സീസപുരഗ്രാമത്തിൽവെച്ചു നിന്നെ വിവാഹംകഴിച്ചിട്ടു റിവരം എന്നിങ്ങനെയൊരു പറഞ്ഞിട്ടു അ വൈശ്വകന്യകയെ വിളിച്ചുകൊണ്ടു് ഷർംഗമുണമദിംത്തിൽചോയി സ്ഥിതനായിട്ടു് ശിവലിംഗാദികളായ സാക്ഷികളെ വിധ്വംസിച്ചു. ഉടൻതന്നെ വിവാഹസാക്ഷികൾ മൂന്നുപേരും, ശ്രീമൂലലിംഗത്തിന്റെ ഈശാനകോണിൽവന്നു പ്രത്യക്ഷരായി. ഗേവാൻതന്നെ വൈശ്വകന്യകയെ വിളിച്ചു അവയെ കാണിച്ചുകൊണ്ടു് ഇവയാണു്, സീസപുരത്തിലെ ശിവലിംഗവും ശമീവൃക്ഷവുംകൂപവും എന്നുപറഞ്ഞുവെച്ചു അതേവരെയും സിദ്ധരൂപിയായി ഷർംഗമുണമന്ധപത്തിൽ ഇരുന്നിരുന്ന സുന്ദരേശ്വരഗേവാൻ തീരോളത്തനായി. ഉടൻതന്നെ വൈശ്വകന്യകതന്റെ വിവാഹത്തിന്നുസാക്ഷികളായിരുന്ന ശിവലിംഗവും, ശമീവൃക്ഷവും കൂപവും, ഹാലാസ്വക്ഷേത്രത്തിലെ ശ്രീമൂലലിംഗത്തിന്റെ ഈശാനകോണിൽ പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചിരിക്കുന്നതായിപ്പറഞ്ഞു. ജ്യോത്സത്തിയും ഭർത്താവും മറ്റുള്ളവരും ചുറ്റുംചോയി നോക്കി ഇതില്ലാമില്ലാതെ വിസ്മയിക്കുകയും വൈശ്വകന്റെ ഇളയഭാര്യയുടെ ഭക്തിയേയും സത്യത്തേയുംപറ്റി അവരെല്ലാം അത്യന്തം ശ്രദ്ധിക്കുകയും സുന്ദരേശ്വരന്റെ അപാരമായ കരുണക്കുലാക്കായാൽ ഇന്നതെല്ലാമേ സംഭവിക്കാവൂ എന്നില്ലെന്നു എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ തീർച്ചയാക്കുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം അവിടെ കൂടിയവർ ചുവട്ടിൽഉള്ള തക്ഷകാദികളോടുകൂടെ ശമീവൃക്ഷത്തേയും, കൂപശിവലിംഗങ്ങളേയും അടുത്തിരിക്കാഞ്ഞു വൈശ്വകന്റെ ഇളയഭാര്യയുടെ ഭേദാപമാനങ്ങളെ തീർത്ത വാസവസ്വേന്ദ്രനായ സുന്ദരേശ്വരനെപ്പോലെ ഭക്തരക്ഷണമെ

യ്യാൻ ത്രിലോകത്തിലും മറെറാരുദൈവവും ഇല്ലെന്നു ഉച്ചത്തിൽ അറുത്തു കൈ കൂട്ടി ശിരസ്സിൽ വെച്ച് മഹാദേവ! മഹാദേവ! എന്നിങ്ങനെ ജപിച്ചും വൈശ്ണവൻ ഇളയഭായ്യയെപ്പോലെ പതപ്രതയായും പുണ്യവതിയായും അരുതില്ലെന്നു ചോദിച്ചും, വൈശ്ണവൻ ജ്യേഷ്ഠഭായ്യയെപ്പോലെ ഭുഗായായി ഭൂലോകത്തിൽ യാതൊരു സ്ത്രീക്കും ഇരുവരെ ജനിച്ചിട്ടില്ലെന്നും മറ്റും ഭേദിച്ചുകൊണ്ടു സുന്ദരേശ്വരസന്നിധാനത്തിൽ പോയി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കരുണയ്ക്കായി ഭക്തിപൂർവ്വം കാശോരുത്തരും അനവധി തവണവീതം സാഷ്ഠാംഗനമസ്കാരം ചെയ്ത്, സുന്ദരേശ്വരനാൽ അനുഗ്രഹീതനായി അവരവരുടെ നിവൃത്തിയെക്കണ്ടു തിരിച്ചുപോയി.

സുന്ദരേശ്വരന്റെ അപാരമായ കരുണയ്ക്കു ഇരിപ്പിടമായി വേിച്ച വൈശ്ണവൻ ഇളയഭായ്യ ഭർത്താവിനോടും സകുളനുമായ പുത്രനോടുംകൂടെ വിവിധസൗഭാഗ്യങ്ങളും അനുഭവിച്ചു അനവധികാലം മധുരയിൽ വസിക്കുകയും അവസാനത്തിൽ ഭർത്തൃസമേതം ശിവസായുഷ്യാം അടയുകയും ചെയ്തു. അല്ലയോ വസിഷ്ഠാദിമാമുനികളേ! സ്രീകർം പതപ്രതകളായിരുന്നാൽതന്നെ അവർക്കു സർവ്വപുണ്യാധിക്കുന്നതാണ്. അവർ കരുണാപരനാലയനായ ഭഗവാൻ സുന്ദരേശ്വരന്റെ ഭക്തകർമ്മങ്ങൾ അയ്യതിനീന്തി പിന്നെ അവർക്കുണ്ടാകുന്ന ഗുണങ്ങൾ ഇന്നതെല്ലാമാണെന്നു അരക്കൊണ്ടും തീർച്ചയാക്കുന്നതല്ലല്ലോ. ഒരുതവണയെങ്കിലും സകലലോകൈകരക്ഷിതാവായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ പാദപത്മങ്ങളെ സ്പർശിക്കുന്നതിന്നു ഭാഗ്യമുണ്ടായിട്ടുള്ളതിൽ ഒരുത്തനും ഇതേപരയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപാരമായ കരുണയ്ക്കു പാത്രമാകാതെ ഇരുന്നിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തന്മാരുടെ സർവ്വഭുജങ്ങളിൽനിന്നു അവർക്കു വേണ്ടുന്നതെല്ലാം ഇഹത്തിൽ സാധിച്ചുകൊടുക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല, മരിക്കുമ്പോൾ അവർക്കു മോക്ഷവും കൊടുക്കും. ഇപ്രകാരം ഭക്താനുഗ്രഹത്തിനായി ഭൂലോകശിവലോകമായ ഹാലാസ്യത്തിൽ സാകാരനായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ചതുഷ്ടകൂടപുരാധിപനായ സോമസുന്ദരേശ്വരന്റെ ചതുർദശജഗൽപ്രാതമായ അറുപത്തിനാലു ലീലകളേയും ഞാൻ നിങ്ങളെ കേൾപ്പിച്ചു. ഇവയെ കേൾക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരുടെ സകലപാപങ്ങളും വാനിയിൽ തുലാരശിയെന്നപോലെ ഭസ്മമായിപ്പോകുമെന്നുമാത്രമല്ല, തന്മൂലം അവർക്കു ഇഹത്തിൽ അയ്യതഭാഗ്യ സൗഭാഗ്യപുത്രമിത്രാദി സമ്പത്തോടുകൂടെ വിപുലഭോഗങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നതിനും അന്ത്യകാലത്തിൽ സായുഷ്യം ലഭിക്കുന്നതിനും സംഗതിയാവുകയും വിശേഷിച്ചും ഭഗവൽ ലീലാശ്രവണമൊക്കെ മീനാക്ഷീസുന്ദരേശ്വരന്മാരിൽ നിശ്ചയമായ ഭക്തിയുണ്ടാവുകയും ചെയ്യും. ഭക്തിയുണ്ടായാൽ മുക്തിസിദ്ധിക്കുമെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു പക്ഷാഭാസവും ഇല്ലല്ലോ.

ഹ റ ല റ സ്യ മ റ ഹ റ ത്വ റ

കേരളഭാഷാഗദ്യം

മെ റം അദ്ധ്യായം.

പുരാണശ്രവണമാഹാരത്വം.

ൽപ്രകാരം കുസേംഭവൻ വസിഷ്ഠാദിമഹർഷിമാരെ കേൾപ്പിച്ചതായ ചതുഷ്കൂടപുരാധിപനായ മീനാക്ഷീനാഥന്റെ അറുപത്തിനാലു ലീലകളേയും സൂതൻ, ശംഭുക്കേതൻ തുടങ്ങിയ മഹർഷിമാരോടു അനുക്രമമായി അരുളിച്ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം അവരോടും വീണ്ടും ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:-

“അല്ലയോ ശംഭുക്കോടിതാപസവർണ്ണന്മാരേ! കുസേംഭവൻ ശ്രീകാശിയിലെ മുക്തിമണ്ഡപത്തിൽ ചെന്ന് വസിഷ്ഠാദികളെ കേൾപ്പിച്ച ഗോധൻ സുന്ദരേശ്വരന്റെ മേല്പറഞ്ഞ അറുപത്തിനാലു ലീലകളേയും കേട്ട്, ഇതിൽ പരമില്ലാത്ത പരമശിവഭക്തിയോടുകൂടിയവരും ജീവൻമുക്തന്മാരും ആയിത്തീർന്ന വസിഷ്ഠാദികൾ, ഇരുപതാ കുസേംഭവനെ സുമേധ്യങ്ങളായ ഗന്ധപുഷ്പാക്ഷതങ്ങളെക്കൊണ്ടും, വഴിപോലെ പൂജിച്ച്, തല്പതിയും പതിവ്രതാശീരോരനവും ആയ ലോചാമുദയേയും അവർ ജംബൂനദമയങ്ങളും, കൽഹാരകമലാദികളും ആയ പുഷ്പങ്ങളെക്കൊണ്ടും, ദിവ്യങ്ങളായ അംബരങ്ങളെക്കൊണ്ടും ഭംഗിയാകുവണ്ണം പൂജിച്ചു. പൂജോപചാരങ്ങൾകൊണ്ടു പരമസന്തുഷ്ടനായ ആ ദേവതീകൾ വസിഷ്ഠാദിമാമുനിമാരെ അശീവദിച്ച് അത്യാനന്ദനിമഗ്നരാക്കി. അന്യന്മാരായ ശ്രോതാക്കളേയും, കൃപാദൃഷ്ടികൊണ്ടു അവർ അനുഗ്രഹിച്ച് ഇഹാമൃതസുദർശ്യങ്ങളായ കാമങ്ങളെ അവർക്കു ഭാനം ചെയ്തു. അനന്തരം അദ്ദേഹം ശിവപ്രാപ്തൈകസാധനവും ശിവചര്യവും ഭക്ത ധർമ്മാസൃത്തിൽ അധിവാസം ചെയ്യുന്ന ശ്രീ ഹാലാസ്യപ്രദവും, പരമകാരണരും സർവ്വഭാഗതസംസ്കൃതനും, അശേഷപുരുഷാർത്ഥദാനം, സമസ്താധാരലിംഗമുന്തിധാരണം അഭിമല്യാന്തരഹിതനും, വിദ്യയും സോമനും പരമർപരനും ഹരനും, ആയ സുന്ദരേശ്വരനെ മീനാക്ഷീഭഗവതിയോടുകൂടെ അത്യാനന്ദനർമ്മലവും, നിഷ്പൂളവും ആയ ആത്മാവിന്റെ ദോഷശാന്തസ്ഥാനത്തിൽ നിശ്ചലമായ ചിത്തത്താൽ വിഭാവനം ചെയ്തിട്ട്, ശിവാന്ദത്തെ അനുഭവിച്ച്, ചിന്തയനായി.”

വസിഷ്ഠാദികളായ മഹർഷിമാർക്ക് സുന്ദരേശ്വരന്റെ വൈഭവങ്ങളെ
 ഗ്ലാനി കേട്ടതിൽ അദ്ദേഹത്തെ ദർശിക്കുന്നതിൽ ഇതില്ലാമില്ലാത്ത ഓൽസ
 ക്കും ഉണ്ടായി. ഉടൻതന്നെ അഗസ്ത്യൻ സമാധിയിൽനിന്നും ഉണർന്ന്
 കണ്ണുതുറന്നു. അനന്തരം മഹർഷിമാർ അദ്ദേഹത്തിനോടു്, അല്ലയോ ഭഗ
 വാനായ കുംഭസംഭവ! അങ്ങയുടെ വദനാർചനനിർഗ്ഗളിതങ്ങളായ സുന്ദ
 രേശ്വരലീലാമകരന്ദങ്ങളെപ്പാനം ചെയ്തുകൊണ്ടു്, ഭക്തിപ്രമത്തന്മാരായി
 ത്തിന്ന് ഞങ്ങളുടെ ഒരു അഗ്രഹംകൂടി നിന്തിരവടി നിവർത്തിച്ചുതരണം.
 പണ്ടു് മണികണ്ഠികാതടത്തിൽ വാണസീമഹാക്ഷേത്രത്തിൽവെച്ചു് വി
 ശ്വാചാമദർഭാനന്തിനു ഭാഗ്യമുണ്ടായതുകൊണ്ടു് ഞങ്ങൾക്കെല്ലാം ചിത്തശ്ര
 ധിയുണ്ടായി. ഇപ്പോൾ ദയാശാലിയായ നിന്തിരവടിയുടെ മുഖരാകാശ
 രൂപിനിസൃതങ്ങളായ ചതുഷ്ഠഷ്ടിമീലാമൃതപാനംകൊണ്ടും, ജീവൻ മു
 ക്തിപുരേശനായ സുന്ദരേശ്വരപാദപങ്കജംകൂടി ദർശിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു
 വലിയ അഗ്രഹമായിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു നിന്തിരവടി എല്ലാ ജന്തു
 ക്കളുടെ അജ്ഞാനചാശമൃദാമരവും, പരാമൃതസംപ്രാപ്തിക്കുവേണ്ടി സക
 ലരാലും ഒന്നുപോലെ ഉപാസിക്കപ്പെടുന്നതും പ്രവേശമാത്രത്താൽതന്നെ സ
 കലപാപങ്ങളും ഇല്ലാതാക്കുന്നതും എല്ലാ ശിവക്ഷേത്രങ്ങളിൽവെച്ചു് മുഖ്യ
 വും ആയ ശ്രീഹാരസ്വത്തിൽ പ്രശോഭിക്കുന്നതും ശ്രവണാകൊണ്ടുതന്നെ
 സകല സിദ്ധികളും സാധിക്കുന്നതും ജീവൻ മുക്തിപുരേശരാച്യയോടു കൂടി
 യതും പരദർശ്യവും, ആയ സുന്ദരേശ്വരമുഖവിഗതെ ദർശിക്കുന്നതിനും,
 തീർത്ഥാഗ്രമായ ഹേമപത്മിനിയിൽ സ്നാനംചെയ്യുന്നതിനും താപത്രയകര
 മായ അ പുണ്യഭൂമിയിൽ വസിക്കുന്നതിനുമുള്ള ഞങ്ങളുടെ അഗ്രഹംകൂടി
 സാധിച്ചിട്ടുതരണം എന്നുപേക്ഷിച്ചു.

ഹാലാസ്ത്രേശ്വരഭക്തന്മാരിൽ ഒന്നാമനും, ഭഗവാനുമായ കുംഭസംഭ
 വൻ അതുകേട്ടു് അനന്ദാതിശയപരവശ്യത്താൽ സശ്രവിഃലാലനനാ
 യി അപ്രകാരം ആകാമെന്നു സമ്മതിച്ചു. പിറേദിവസം രാവിലെ അ
 വർ എല്ലാവരുംകൂടെ ഏഴുനേറു് മണികണ്ഠികയിൽ ഇറങ്ങി സ്നാനം
 ചെയ്തു നിത്യകർമ്മങ്ങൾ നടത്തി. വിശ്വാചാനനേയും വിശാലാക്ഷിയേ
 യും, ഗണനാഥാദിദേവന്മാരേയും മറ്റും വന്ദിച്ചു് ക്ഷേത്രപ്രവേശനവും
 കഴിച്ചു് പതിവുതാഴ്ത്തമായ സ്വപകുളത്രത്തോടും ശിഷ്യന്മാരോടും തന്റെ
 തപോചിമാനത്തിൽ കയറി അകാശമാഗ്നത്തിലൂടെ ഭൂലോകശിവ
 ലോകമായ ഹാലാസ്ത്രത്തിലേക്കു തിരിച്ചു. വസിഷ്ഠാദി മഹർഷികളും അ
 വരവരുടെ തപോബലംകൊണ്ടു് നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട വിമാനങ്ങളിൽ കയ
 റി അദ്ദേഹത്തെ അനുഗമിച്ചു. താരാഗണങ്ങളുടെ അനുഗമനത്തോടു കൂ
 ടിയ രാകാശശാക്തന്മാർ യാത്രപോലെ അഗസ്ത്യമാഹർഷിയുടെപ്രയാണം കാ
 ുക്കാക്കു് ഭരന്നു. നൽകി. അവർ പുണ്യങ്ങളും പക്ഷാഘാതസംയുതങ്ങ
 ലും ആയ അനവധി പുണ്യവൃക്ഷങ്ങളെയും ഗംഗാദികളായ പാപനസരസ്സു
 കളേയും, പുണ്യങ്ങളായ തപോവനങ്ങളെയും ചിത്രങ്ങളായ വനസ്ഥലിക

ഭൂയും, ശ്രീശൈലമുഖങ്ങളായ പർവതങ്ങളേയും, ഉന്നതങ്ങളായ പ്രാസാദ
ഗോപുരങ്ങളെക്കൊണ്ടും, പ്രാകാരങ്ങളെക്കൊണ്ടും ശോഭിതങ്ങളായ പല ശി
വക്ഷേത്രങ്ങളേയും പരിപാവനങ്ങളായ മറ്റനാധി സ്ഥലങ്ങളേയും പി
ന്നിട്ടും അവയുടെ മാഹാത്മ്യങ്ങളെപ്പറ്റി പുകഴ്ത്തിയുകൊണ്ട് പോയി. ഇ
ങ്ങനെ അധികദൂരം പോയപ്പോൾ പർവതശൃംഗോപമങ്ങളായ ഗോപുരങ്ങ
ളാൽ വിരാജിതവും ചക്രവാളാഭിസന്നിദ്ധവും ആയ ശ്രീമാഹാസ്ത്രമാഹാസാ
ലം അവയുടെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ടു. ഉടൻതന്നെ ലോപാമുദ്രാസമാന്യനും അ
ന്തേയാസികളോടുകൂടിയവനും ആയ കുടുംബേന്ദവർ വസിഷ്ഠാദികളായ മു
നീശ്വരന്മാരോടുകൂടെ വിമാനത്തിൽനിന്നും ഇറങ്ങി ആദ്യമായി സ്ഥലങ്ങ
ൾക്കു നമസ്കാരം ചെയ്തു. അനന്തരം മുനിമാരോടുകൂടെ ശിവന്റെ കുടും
ബവിചിനത്തിനും, ഗോപുരങ്ങൾക്കും രത്നമയമായ വിമാനത്തിനും നമ
സ്കരിച്ചൊക്കി. അതിന്റെശേഷം എല്ലാവരുംകൂടെ ജീവന്മുക്തി പുറയിപ
ന്റെ ക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിൽക്കടന്നു് സാക്ഷാത്കൂള ശിവഗൗരവയുടെ സംഗമ
ത്തോടുകൂടിയതും ഭോഗമോക്ഷപ്രദായിനിയും ആയ വേഗവതിയിൽ മന്ത്ര
വിധിപ്രകാരം സ്നാനംചെയ്തു് ദേവചിത്രരൂപീകരണി വിധിപ്രകാരമു
ള്ള തല്പണകർമ്മങ്ങളും എല്ലാം ചെയ്തു ഉത്തരഹാലാസ്ത്രത്തിൽ പോയി ഈ
ശപരിയേയും ഈശ്വരനേയും നമിച്ചു് സപ്തസാഗരതീർത്ഥസ്നാനം, തീർത്ഥ
പ്രദക്ഷിണങ്ങൾ, തർപ്പണങ്ങൾ, ജപാദികൾ, ബ്രാഹ്മണദാനങ്ങൾ, മുത
ലായവ നടത്തി ഭക്തിയോടും മന്ത്രത്തോടും സങ്കല്പത്തോടും കൂടെ ഭാരമപ
ത്ഥിനിയിൽ സ്നാനംചെയ്തു്, സർവ്വംഗം ഭസ്മലേപനംചെയ്തതു കൂടാതെ ഭ
സ്മുതിപുണ്ഡ്രവും അണിഞ്ഞു്, സമസ്തപാപങ്ങളേയും ഇല്ലാതാക്കുന്ന തദ്രാ
ക്ഷമാല്യങ്ങൾ മൂലാവിലും കണ്ഠത്തിലും ബാഹുക്കളിലും മറ്റും വിധിപ്രകാ
രം ചാത്തി ഭക്തസർവ്വഭീഷ്ടയും മഹാദേവിയും സുന്ദരേശ്വരനായയും മഹാ
മായയും ആയ മീനാക്ഷിയെ ഭക്തിയോടുകൂടെ നമസ്കരിച്ചു് സ്തുതിച്ചപ്പോ
ൾ പ്രീതയായിത്തീർന്ന ഭഗവതി പ്രത്യക്ഷയായി പ്രണതന്മാരായ അവർക്കു
ണിമാദികളായ ഐശ്വര്യങ്ങളും, ഭഗവതീപാദാംബുജങ്ങളിൽ സ്ഥായിയാ
യഭക്തിയും നല്കി മറഞ്ഞു. അതിന്റെ ശേഷം മഹാർഷികൾ ഭഗവദാ
രനമായ നന്ദിയെ വലംവെച്ചു തൊഴുതു. അനന്തരം ദ്വാപരചാലന്മാരേയും
നന്ദികേശനേയും നമസ്കരിച്ചു അതിനെല്ലാംശേഷം, ദിവ്യവിമാനസ്ഥവും
ലിംഗസമംഷികവും കൈവല്യസ്വരൂപവും ആയ സുന്ദരേശ്വരന്റെ അഭി
ലിംഗം ദർശിച്ചു. ഉടൻതന്നെ അവർ സീമാതീതമായ ഭക്തികൊണ്ടു് അ
ത്ഭുതം പരാശന്മാരായി സനാതനനും സച്ചിദാനന്ദാത്മകനും വേദാന്ത
വേദ്യനും ആയ സോമസുന്ദരനെ ഷോഡശോപചാരങ്ങൾകൊണ്ടു് വിധി
പ്രകാരം പൂജിച്ചു് മനസ്സിൽ ചിന്തയനായ മഹേശ്വരനെ ധ്യാനിച്ചു്, പ
ലപ്രകാരത്തിൽ സ്തുതിച്ചു. അനന്തരം അവർ പൂജയെ സമാപിച്ചുവെച്ചു
സ്വപാപാപ്ലവും, സർവമന്ത്രാദ്രവും ആയ ശ്രീമൽ പഞ്ചാക്ഷരമന്ത്രം ജ
പിച്ചുകൊണ്ടു ഭക്തിപൂർവ്വമായ സോമസുന്ദരേശ്വരധ്യാനത്തോടുകൂടെ ശ്രീമൂ
ലചിംഗദർശനം ചെയ്തുകൊണ്ടു നില്ക്കുംപോൾ കുടുംബബോധികളായ മഹ

ർഷിമാരുടെ ഭക്തിവിശ്വാസപൂജാസ്തോത്രധ്യാനങ്ങളാൽ സതുഷ്ടമായ സുന്ദരശാലൻ, അത്യന്തംപുതവും അനന്ദാത്മകവും ചിരന്തനവും, സുധാമയവും സ്വയംഭൂതവും ആയ സചിംഗത്തിൽ നിന്നും കന്ദർപ്പസന്നിസ്തോദനരും, കോടി സൂര്യപ്രതീകാത്മരും, സച്ചിദാനന്ദവിഗ്രഹരും, വരാഭയഹസ്തനും പരാഭയാപാണിയും ടിച്ഛവസ്രധാരിയും ആയ ഒരു യുവാവിന്റെ വേഷത്തിൽ മീനാക്ഷീദേശവതിയോടുള്ള വേഷഭോധനാത്മസനായി പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ച് മാധുനിമാരെ നോക്കി ഇപ്രകാരം ചോദിച്ചു.

അല്ലെങ്കിൽ മാധുനിമാരേ! ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ഭക്തിവൈരാഗ്യപൂജാസ്തോത്രാചാര്യസ്തോത്രങ്ങളെക്കൊണ്ട് അത്യന്തം സതുഷ്ടനായി. നിങ്ങൾക്കുവേണ്ട ഗാഢ സ്മരണയെന്നു പറയുവിൻ. നിങ്ങൾക്കു ദേവസുദർശ്യങ്ങളായ വരങ്ങളെ കൂടി കണ്ടെന്നതിന് ഞാൻ തയ്യാറാണ്.

മാധുനിമാർ അതുകേട്ട്, ഹർഷാശ്രുപൂർണ്ണനയനന്മാരായി ഭഗവാനെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾക്കു അങ്ങയുടെ പാദപത്മങ്ങളിൽ 'നിരന്തരമായ ഭക്തി'യെന്നുണ്ടായാൽ മാത്രം മതിയാകുന്നതാണെന്നു അവർ പറഞ്ഞു. വീണ്ടും അവർ ഭക്തിമയങ്ങളായ അനവധി മനോഹരസ്തോത്രങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഭഗവാനെ സ്തുതിച്ചു. അവരുടെ സ്തോത്രങ്ങൾക്കൊണ്ട് സതുഷ്ടനായ ഭഗവാൻ വീണ്ടും അവരോടു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

നിങ്ങളുടെ ഭക്തിപ്രഭാവംകൊണ്ട് നിങ്ങൾക്കു ഇഹത്തിൽ ഭക്തിയും പരമാർത്ഥതയും മുക്തിയും തീർച്ചയായിട്ടും കിട്ടും. ഭക്തിയും മുക്തിയും ഏകകാലത്തിൽ ചേരുന്നതാണ് ഒരു വിചാരിക്കുന്നുവോ അവർ ഭൂലോകശിവലോകപുരം താമസംകൊണ്ടു മാത്രമല്ലാ അത്മലോകങ്ങളും ജീവനുകുതിപുരമായ ഹർഷാസ്തോത്രത്തിൽ വസിച്ചാൽമാത്രം മതിയാകുന്നതാണ്. പാപികളും ഇഹലോകത്തിൽ വരുന്നമാത്രയിൽതന്നെ പാപങ്ങൾ തീർന്ന് ജീവനുകുതിപുരം. ഇവിടെ വസിക്കുന്ന എല്ലാ സ്ഥാപനജംഗമങ്ങളും ജീവനുകുതിപുരം. കോടിമുഖങ്ങളായ പുന്യാസ്ഥലങ്ങളിൽവെച്ച് മരിച്ചാലെ മുക്തി കിട്ടും. ഇവിടെ വസിച്ചാൽ മുക്തിയുണ്ടാകും. മുനിസത്തമന്മാരായ നിങ്ങൾ ഇവിടെ വന്നപ്പോൾതന്നെ ജീവനുകുതിപുരമായിപ്പോയി. നിങ്ങളോടൊന്നിച്ചു വന്നിരിക്കുന്ന അമരസ്തോത്രം എന്നിങ്ങനെയും അവന്റെ പ്രിയപത്നിയായ ഭാര്യമുദ്ര ചിസ്തപത്രപിണിയായ മീനാക്ഷിക്കു സമാനയും ആണ്. അവരുടെ യോഗപൂർണ്ണതയ്ക്കു ഗോപാലന്മാരായാൽ പിന്നെ അങ്ങനെയുള്ളവർക്കു യാതൊരുവിധമായ സങ്കടങ്ങളും സംഭവിക്കുന്നതല്ലല്ലോ. യോഗാശ്വാസംകൊണ്ടും വേദശാസ്ത്രപുരാണേതിഹാസങ്ങളിൽ ഉള്ള അപാരപാണ്ഡിത്യംകൊണ്ടും മൽഭക്തികൊണ്ടും സമ്പന്നനായ കാര്യംസംഭവന്റെ ആ സർവ്വജ്ഞതകൊണ്ട് നിങ്ങളും ധന്യന്മാരായി.

സുന്ദരേശ്വരൻ മന്ദസ്മിതപൂർവ്വം കരുണയോടുകൂടെ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അഗസ്ത്യാനെപ്പിടിച്ചു ചാരത്തുണച്ചു മന്ദമന്ദം അദ്ദേഹത്തെ തലോടിയുകൊണ്ട്, അല്ലയോ കംഭസംഭവ! സമ്പത്തനും മൽപാദഭക്തോത്തമനും ഹരയ നീ സർവ്വതാപസമ്പരന്മാരോടുകൂടെ ഇവിടെ താമസിച്ച് സർവ്വഭോഗങ്ങളും അനുഭവിച്ച് ദേഹവിയോഗകാലത്തിൽ തൃപ്തമില്ലാത്ത അനന്ദത്തോടുകൂടിയ നായുജ്യത്തെ പ്രാപിച്ചുകൊള്ളുക. എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ട് അദ്ദേഹത്തെയും മറ്റുള്ള താപസന്മാരെയും കൃപാദൃഷ്ടികൊണ്ടു അനുഗ്രഹിച്ചിട്ട് അന്തർധ്വജം കൈയ്ക്കു. പരമാനന്ദത്തോടുകൂടെ താപസന്മാർ പിന്നെയും സുന്ദരേശ്വരനെ സ്തുതിച്ചു. കംഭസംഭവൻ അതിന്റെ ശേഷം മൂലലിംഗത്തിന്റെ നിരൂപിക്കോണിൽ ഒരു ശിവലിംഗം പ്രതിഷ്ഠിച്ചു പൂജിച്ചു. അതുകണ്ട് മറ്റുള്ള എണ്ണായിരം മുനിമാരും അവരവരുടെ നാമപൂർവ്വമായ ഓരോ ശിവലിംഗങ്ങൾ പ്രതിഷ്ഠിച്ച് പൂജകൾ നടത്തി. ആ താപസശ്രേഷ്ഠന്മാരൽ സ്ഥാപിതങ്ങളായ പരിപാവനശിവലിംഗങ്ങൾക്കൊണ്ട് സുന്ദരേശ്വരനോടൊത്തായ നീപകാനനം അനന്ദകാനനമായ കാശിപ്പുറത്തെക്കാളും അത്രയും ദോഷമേറിയതായി പ്രകാശിച്ചു. അതിന്റെശേഷം ജ്ഞാനികളായ അഗസ്ത്യാദികൾ, ആനന്ദദായകനും ദ്വാദശാന്തസ്ഥനും ഹരയ നന്ദേശ്വരനെ ദർശിച്ച് ഭക്തിയോടുകൂടെ മീനാക്ഷീ സുന്ദരേശ്വരന്മാരെ പൂജിച്ച് നമസ്കരിച്ച് വന്ദ്യനായ ആ കരുണാവതണാലയന്റെ കാരുണ്യത്താൽ നിത്യരൂപത്തെ പ്രാപിച്ചു. സുന്ദരേശ്വരാനുഗ്രഹത്താൽ അവർ ഇന്നും മീനാക്ഷീസുന്ദരേശ്വരന്മാരെ പൂജിച്ചുകൊണ്ട് നിത്യമുക്തന്മാരായി വസിക്കുന്നുണ്ട്.

അല്ലയോ ശങ്കരഭക്താദികളായ മഹർഷിപുംഗവന്മാരേ! മാലാസ്യമാഹാത്മ്യത്തെ ഭക്തിപൂർവ്വം കേട്ടു പുണ്യംകൊണ്ടാണ്, വസിഷ്ഠാദിമഹർഷികൾക്കു്, ഭക്തജനമന്ദോദാദൃപു കല്പവല്ലഭ്യം ആയ മീനാക്ഷീസുന്ദരേശ്വരന്മാരെ ദർശിക്കുന്നതിനും ദിവ്യമായ ജീവൻമുക്തപദവിയിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു ഭൂമിയിൽ നിത്യാനന്ദം അനുഭവിക്കുന്നതിനും സംഗതിയായതു്. അതുകൊണ്ടു നിങ്ങളും ഏതോടുകൂടെ മാലാസ്യത്തിൽവന്നു മീനാക്ഷീസുന്ദരേശ്വരന്മാരെ ദർശിച്ചും അവരുടെ ദിവ്യകാരുണ്യത്താൽ, ജീവനുകൾക്കായി കൊള്ളുവിൻ. മേയ,മന്ദരം, ശ്രീകൈലാസം, കാശി, ചിദംബരം എന്നീ എല്ലാശിവക്ഷേത്രങ്ങളിലും അധിവസിയ്ക്കുന്നത് ഓരോരോ ലീലകൾ എടുത്തു ഭക്തന്മാരെ പാലനംചെയ്യുന്ന മാലാസ്യനാമനായ സുന്ദരേശ്വരൻതന്നെയാണ്. എല്ലാ ശിവക്ഷേത്രങ്ങളിൽപോലും പരമോൽകൃഷ്ടമായതു് മാലാസ്യമാണെന്നുള്ളതു് ഭൂവനപ്രസിദ്ധമായ ഒരു വാസ്തവമത്രെ അതുപോലെ സർവ്വതീർത്ഥങ്ങളിൽപോലും ഉത്തമമായതു് സർവ്വകന്മഷനാശകമായ വേദപത്മിനിയും ആണ്. മന്ദാരാദികളായ ശിവക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഉള്ള ശിവലിംഗങ്ങളെക്കാളും സുന്ദരേശ്വരലിംഗം ഉത്തമോത്തമമാണെന്നു്, ലക്ഷോപലക്ഷംതവണ പഠഞ്ഞാലും വേദാ, ക്ഷേത്രവും, തീർത്ഥവും, ലിംഗവും

ഒന്നുപോലെ ശ്രേയ്യമായ ഒരു സ്ഥലം ഇതല്ലാതെ മൂന്നുലോകത്തിലും ഇല്ല. അതുകൊണ്ട്, ധർമ്മകാമികളായ പുരുഷന്മാർ വസിക്കേണ്ടതു് ഇവ മൂന്നും ഒത്തുചേർന്നതായ മധ്യത്തിൽവേണം. ഒന്നിനെ സേവിച്ചാൽ തന്നെ സർവ്വപാപങ്ങളും നശിക്കുമെന്നുള്ളപ്പോൾ ഒന്നുപോലെ ഉൽകൃഷ്ടമായ മൂന്നിനേയും ഏകകാലത്തിൽ സേവിച്ചാൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഫലംഏറത്താണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യവും നീപാടവീനാഥനുമായ സുന്ദരേശ്വരന്റെ പരമപാവനങ്ങളും ഭക്തിസൗഖ്യനങ്ങളും ആയ ലീലകൾ അടങ്ങിയ ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യത്തെ കേൾക്കുകയും, പഠിക്കുകയും ചെയ്താലും ഈ പുസ്തകത്തെ സുന്ദരേശ്വരൻ തന്നെയെന്നുള്ള ധ്യാനത്തോടുകൂടെ ഭക്തിപൂർവ്വം ധ്വപദീപാദികൾകൊണ്ടു പൂജിച്ചാലും, സകലവിധമായ പാപങ്ങളും നശിക്കുകയും താപങ്ങൾ തീരുകയും ചെയ്യുന്നതു മല്ലാതെ സുന്ദരേശ്വരൻ അവരിൽ, അത്രയും പ്രീതനായി അവർക്കു പുത്രമിത്രകളത്രാദി സർവ്വവസ്തുക്കളും ആയ രാജാക്കന്മാരായുള്ളും അവസാനമില്ലാതെ കൊടുക്കുകയും അന്ത്യകാലത്തിൽ സാലോക്യാദികളിൽ അവർക്കു് ഏതു അംഗശ്യാമോ അതിനെ നൽകുകയും ചെയ്യും. പാവനമായ ഭൂമിയിലെ നദീതീരത്തിലെ ദേവാലയത്തിലെ ഏതൊരു സ്ഥലത്തിൽ വെച്ചു് ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യപാരായണം ഭക്തിയോടുകൂടെ ചെയ്യുന്നുവോ അവിടെ സുന്ദരേശ്വരൻ മീനാക്ഷീദേവതാഭാവത്തോടെ പ്രത്യക്ഷനാകുമെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു സംശയവുമില്ലാത്തതിനാൽ ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യപാരായണം ചെയ്യുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ, പുഷ്പങ്ങൾകൊണ്ടും തോരണങ്ങൾകൊണ്ടും മറ്റും നല്ലതുപോലെ വിതാനിച്ചു അലങ്കരിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു. തൽപാരായണം വളരെ ഭക്തിപൂർവ്വം കേൾക്കുകയും ചെയ്യണം. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നവനും സർവ്വലോകാനുഭവവും മോക്ഷവും ലഭിക്കുമെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യത്തെ ഏതൊരുത്തൻ പാരായണം ചെയ്യുന്നുവോ അവനെ സാക്ഷാൽ സുന്ദരേശ്വരൻ തന്നെയെന്നു നിശ്ചയിച്ചു് ഭക്തിപൂർവ്വം ചന്ദനപുഷ്പാദികൾകൊണ്ടു പൂജിച്ചു, ഷഡ്രസയുക്തങ്ങളായ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ നൽകി സന്തോഷിപ്പിച്ചു് ഒന്നോ രണ്ടോ അദ്ധ്യായമോ അതിന്നു സൌകര്യമില്ലാത്ത പക്ഷം ഒരു അദ്ധ്യായത്തിൽ കാൽപങ്കോ അരപ്പങ്കോ അതിനെ നന്നിന്നും ഇടയില്ലെങ്കിൽ നിത്യമായി ഓരോ നാലുവരിയെങ്കിലുമോ ചൊല്ലിച്ചു കേൾക്കുന്നവർക്കു്, ധർമ്മാർത്ഥകാമമോക്ഷങ്ങളാകുന്ന പുരുഷാർത്ഥങ്ങൾ നാലും അനന്യാസേന ലഭിക്കും. പഠിതാവിന്നും ഐശ്വര്യലാഭവും മൂർത്തിയും ഉണ്ടാകും. ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം പാരായണം ചെയ്യിക്കുന്നതു്, രാജാവായിരുന്നാൽ, പാരായണം ചെയ്യുന്നവൻ വളരെ വളരെ ധനങ്ങളും ഗ്രാമങ്ങളും സംഭാവന ചെയ്യേണ്ടതാണു്. ധനധാന്യമായിരുന്നാൽ വിത്തശാസ്ത്രംകൂടാതെ ധനഭൂഷണകോശാദികൾ ഭാനം ചെയ്യുന്നതുകൂടാതെ വസ്ത്രങ്ങളും അംഗുലീയങ്ങളും മറ്റും കൊടുക്കുകയും വേണം. സർവ്വേശ്വരനായ സുന്ദരേശ്വരനെ ധ്യാനിച്ചു്, സുന്ദരേശ്വരലീലാമൃതപ്രവാഹത്തോടുകൂടിയതായ ഈ മഹാത്മ്യത്തെ പാരായണം ചെയ്യുന്നവർക്കു കൊടുക്കുന്ന ഏല്പാധി ഭാനങ്ങൾ

ളും സംശയംവിനാ സുന്ദരശാസ്ത്രമായി വേിക്കുന്നതാണ്. പാരായണാനന്തരം വിപ്രന്മാർക്കും യഥാശക്തി ഭാഗവും ഭക്ഷണവും കൊടുക്കണം. ഹാലാസ്വമാഹാത്മ്യശ്രവണത്തിൽ ഒരുത്തൻ എത്രമാത്രം ശ്രദ്ധയേറുന്നതോ അത്രമാത്രം ശ്രേഷ്ഠമായ ഫലവും അവനു സിദ്ധിക്കും. പൂജാപ്രാണപീഠത്തിൽ നല്ല പട്ടുവിരിച്ച് അതിന്റെ മുകളിൽ ഇരുപുസ്തകം വെച്ച് അതിൽ സുന്ദരശാപരസാന്നിദ്ധ്യം ഉണ്ടെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തോടുകൂടെ അദ്ദേഹത്തെ ധ്യാനിച്ചു, ഭക്തിപൂർവ്വം, ഗന്ധപുഷ്പധൂപാദികൾ കൊണ്ടും പാൽപ്പായസപൂപാദികളായ നിവേദ്യസാധനങ്ങൾ കൊണ്ടും, താമരപ്പൂവ് പാദികൾ കൊണ്ടും, ഫലഭാതായായ സുന്ദരശാപരനെ അരാധിച്ചു, പ്രദക്ഷിണം വെച്ച് നമസ്കരിച്ചശേഷം വിനെ ഉന്നതാസനത്തിൽ ഇരുത്തി താൻ അതിൽ ചെറുതായ ഒരു അസനത്തിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു്, അന്യവിചാരികൾക്കു് ഒന്നുകൂടാതെ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം ഭക്തിപൂർവ്വമായി സ്ഥിതി ചെയ്തുകൊണ്ടു് വേണം ഹാലാസ്വമാഹാത്മ്യം ശ്രവിക്കേണ്ടതു്. ഇങ്ങനെ മാഹാത്മ്യശ്രവണം ചെയ്യുന്നവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ എല്ലാ കാലവും സുന്ദരശാപരൻ നിവസിക്കും. സുന്ദരശാപരമാഹാത്മ്യപാരായണത്തിനും ശ്രവണത്തിനും തടസ്സമുണ്ടാകുന്നവരെപ്പോലെ പാപികളായിട്ടു ലോകത്തിൽ മറന്നാക്കുന്നതല്ല. അതിന്നു് അനുകൂലം ചെയ്യുന്നവനെപ്പോലെ പുണ്യവാനും ഇല്ല. ഹാലാസ്വമാഹാത്മ്യശ്രവണം കണ്ടുകൊണ്ടു് ത്രിലോകത്തിൽ ഉള്ള എല്ലാ ഭക്തമാഹാത്മ്യങ്ങളും കേട്ടാൽ ഹൃദയം നിശ്ചയമായും ഉണ്ടാകും. ചെറുവെളിച്ചമുണ്ടാകുമ്പോൾ ഒന്നുപോലെ സിദ്ധിക്കുന്നതിന്നു് ഹാലാസ്വശ്രവണപഠനങ്ങൾ പോലെ എളുപ്പമായി യാതൊരു വഴിയും ഇല്ല. എല്ലാതീർത്ഥങ്ങളിലും ഒന്നുപോലെ സ്നാനം ചെയ്താലും എല്ലാ യാഗങ്ങൾ നടത്തിയാലും, സർവ്വഭാഗങ്ങൾ ചെയ്താലും സർവ്വഭക്തൃങ്ങളും ദർശിച്ചാലും, യാതൊരു ഫലം കിട്ടുമൊ അ ഫലം ഹാലാസ്വമാഹാത്മ്യശ്രവണം കണ്ടുകൊണ്ടുമാത്രം ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. കൂടാതെ സകല താപങ്ങളും രോഗങ്ങളും പാപങ്ങളും ഹാലാസ്വമാഹാത്മ്യം കഴിക്കൽ ശ്രവിച്ചാൽ നശിച്ചുപോകും. അന്ത്യകാലത്തിൽ മുക്തിയും കിട്ടും. പുത്രമിതരകുളത്രധനധാന്യസമ്പത്തുകളൊ സൽക്കീർത്തിയൊ വിദ്യയോ രാജ്യത്വമൊ അയ്യംസ്താദരശാസ്ത്രമൊ ദിവ്യസ്ത്രീസംഭോഗമൊ സാമ്രാജ്യമൊ എന്നതാണ് ഒരുത്തൻ്റെ ആവശ്യമെന്നുവെച്ചാൽ അതുസുന്ദരശാപരനഗ്രഹത്താൽ ഹാലാസ്വമാഹാത്മ്യം കേട്ടാൽ ഉടൻ ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. ഹാലാസ്വമാഹാത്മ്യം വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കുന്നതായാ വിനെ ശ്രോതാക്കന്മാർ പഠനാചസാനത്തിൽ ദിവ്യവസ്തുക്കൾ കൊണ്ടു് ദിവ്യഭൂഷണങ്ങൾ കൊണ്ടു് മറ്റും അലങ്കരിച്ചു്, വിലതീർത്ത പലപലദിവ്യവസ്തുക്കളുടേയും സംഭാവനകൊണ്ടു് സന്തോഷിപ്പിച്ചു്, പല്ലക്കിൽ ഇരുത്തി അദ്ദേഹത്തിന്റെ അലയത്തിൽ കൊണ്ടുപോയാൽ വലിച്ചുനഗ്രഹം വാങ്ങിക്കണം. ഈ ഒരു പ്രവൃത്തികൊണ്ടുതന്നെ ഭാങ്ങനെ ചെയ്യുന്നവർക്കു നേകായിരം കേടി യാഗം ചെയ്ത ഫലം ഉണ്ടാകും.

അല്ലയൊ ശംഭുഭക്തൻ തുടങ്ങിയ മാമുനിശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! ശൈവഗമ

സാരവേദിയായ അഗസ്തൻ, പണ്ട് കാശിയിൽവെച്ച് വസിഷ്ഠാദിമാമുനി
പുരവന്മാരെ കേൾപ്പിച്ച ഹാലാസ്യമാമാത്മം ഇപ്രകാരം അത്. അ
തു മുഴുവൻ ഞാൻ നിങ്ങളേയും കേൾപ്പിച്ചു. തൽശ്രവണംകൊണ്ട് ഭവാ
ന്മാർ മീനാക്ഷീസുന്ദരേശ്വരഭക്തിയും തന്മൂലം ഇഹപരങ്ങളിൽ ഒന്നുപോ
ലെ സുഖാനുഭൂതിയും ഉണ്ടാകും എന്നിങ്ങനെ സുതൻ പറഞ്ഞിട്ട് താൻ
തുടങ്ങിയ ഹാലാസ്യമാമാത്മകഥനം സുന്ദരേശ്വരന്റേയും സുന്ദരിയായ ഭ
വാനിയുടെയും, പാദസ്പർശനയോടുകൂടി സമാപിച്ചു.

ശ്രീ ഭ മ സ്ത .

ഹാലാസ്യമാമാത്മം സമാപ്തം.

